Nick Carter

Amerikas største Opdager.
New York - London E.C. - Dresden. Paris. Trykt og Forlag hos A. Eichler.
Generalrepræsentanter for Skandinavien: Andersen & Westi, Kjøbenhavn B, Helgolandsgade 15, Tel.-Nr. 7741.

Udkom ugentlig 1908-09 med nr. 1-78.

Foto efter eksemplarer i privat eje.

Omslag mangler.

Mere om serien på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0148/sknr148293.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

3.

Eilif Andersen

Nick Carter.

Amerikas største Opdager.

2 Del.

Indhold:

Giftmordet.
Et forstyrret Bryllup.
Opdagerens hemmelighebsfulde Nabo.
Tyven i Røverens Klør.
En forbryderisk Læge.
Kroge Max.
Fængslet paa Havbunden.
Et Dynamitattentat.
Et skrækkeligt Fund.
Et Barnerov.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

1

Giftmordet.

Historien om en Forbrydelse.

Det var de lykkeligste Aar i den store Opdager Nick Carters Liv, da hans Kusine og søsterlige Raadgiver, Ida Alstyne, styrede hans komfortable Hus som en god Fe.

Smuk og klog, ædelmodig og opofrende, som Ida var, forgudede hun ligefrem sin berømte Fætter, hun saa op til ham som til en Fader og viste ham tillige en Søsters inderlige og uegennyttige Hengivenhed.

Nick Carters Fader havde været en Broder til Idas tidligt afdøde Moder. Derfor havde de begge fra deres Ungdom været inderligt knyttede til hinanden, og de næsten vidunderlige Resultater, som Opdageren havde at opvise i sin Virksomhed, maatte man for en stor Del tilskrive denne sjældne Sympati.

Nick Carters Forstand og strengt skolede Logik svævede som en Guds Aand over enhver Sag, han fik til Behandling; ved hans Side stod Chicks næppe mindre paagaaende og hensynsløse Energi og aldrig svigtende Aandsnærværelse.

Kvindelig Snuhed, og et af al Lidenskab ganske upaavirkeligt Temperament var Idas Bidrag i Samarbejdet.

N. C. 11. D.

Intet Under, at disse tre, egentlig saa vidt forskellige Mennesker, gensidig supplerede hverandre ved deres Ejendommelighed og tilsammen udgjorde en ligefrem uovervindelig Magt, hvis forenede Skarpsindighed næsten som en Leg overvandt selv de vanskeligste Problemer.

Nick Carter havde næppe rejst sig fraFrokostbordet, da Ida kom ind i Spisestuen med et Brev i Haanden.

„Nick, der er en Dame neden under, som ønsker at tale med Dig. Hun siger, at hun kommer i et vigtigt Anliggende, og hun medbringer her et Anbefalingsbrev til Dig."

Opdageren gennemløb hurtigt de faa Linier, som hidrørte fra en af hans bedste Venner i Philadelphia, og hvori denne paa det varmeste anbefalede ham Overbringeren, Mrs. Charles H. Boughton, som ogsaa var fra Philadelphia.

„Jeg har vist Damen ind i Dagligstuen," sagde Ida, medens hun saa spørgende paa sin Fætter. „Passer det Dig?"

„Javist. Vil Du være saa venlig at holde Mrs. Boughton med Selskab, jeg vil hurtig gøre mig i Stand og skal straks komme ned.“

Da Nick Carter et Par Minutter senere viste sig i det elegant udstyrede Modtagelsesværelse, fandt han sin Kusine i livlig Samtale med en fornemt klædt Dame paa ca. 45 Aar, hun saa dog ret ungdommelig ud og gjorde i det hele taget Indtryk af at være en Dame, der havde baade Takt, Smag og Penge.

„Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste, Mrs. Boughton?“ spurgte Nick Carter, efter at den første Hilsen var udvekslet og han havde taget Plads lige over for Gæsten.

„De er anbefalet til mig paa det varmeste, saa at jeg med Fornøjelse staar til Deres Disposition.“

Den Tiltalte syntes at kæmpe med en vis Forlegenhed. Usikkert saa hun paa Ida, som roligt var bleven siddende ifølge et Ønske af den berømte Opdager, som principmæssig aldrig forhandlede med ubekendte Gæster under fire Øjne.

„Egentlig vilde jeg helst have talt med Dem alene, da det drejer sig om et baade pinligt og ret delikat Familieanliggende,“ sagde Mrs. Boughton endelig tøvende.

„Aa, bedste Frue, De kan ganske roligt udtale Dem i min Kusine Ida Alstynes Nærværelse; hun er en af mine dygtigste Medarbejdere og min vigtigste Raadgiver, med hvem jeg alligevel maa raadføre mig med Hensyn til Deres Anliggende,“ erklærede Nick Carter smilende, idet han samtidig præsenterede Damerne for hinanden.

Mrs. Boughton syntes beroliget.

En rum Tid sad hun eftertænksomt med Hænderne hvilende i sit Skød; saa begyndte hun roligt, af og til lidt tøvende:

„Jeg er Mr. Charles H. Boughtons Hustru, De ved, den bekendte Millionær i Philadelphia, og er kommen til New-York udelukkende for at raadføre mig med Dem. Jeg maa dog forudskikke den Bemærkning, at min Mand er vidende derom og billiger det Skridt, jeg har foretaget mig, endskønt han er af den Mening, at jeg gør mig unødige Bekymringer.“

„Allerførst, Mrs. Boughton, maa jeg som sagt vide, hvorom Sagen drejer sig for at kunne dømme om, hvorvidt og paa hvilken Maade jeg kan være Dem til Nytte,“ sagde Opdageren, da hans Gæst tøvede med at fortsætte. „Forøvrigt kan De udtale Dem saa uforbeholdent som i en Skriftestol, thi ikke det ringeste kommer uden for denne Stues fire Vægge — min Kusine overgaar endogsaa — om muligt — mig selv i Henseende til Diskretion.“

„Godt! Min yngre Søster giftede sig med Mr. Copeland, en meget velstaaende Enkemand, som fra sit første Ægteskab havde en Søn, Alfred, som den Gang var seksten Aar gammel. Mr. Copeland var fyrretyve Aar og min Søster seksogtyve. Siden da er der forløbet omtrent tyve Aar. Efter to Aars Ægteskab skænkede min Søster sin Mand en lille Datter, der kom til at hedde Myrtle. Da Barnet var fem Aar, døde Mr. Copeland.“

„Et Øjeblik, Frue,“ afbrød Nick Carter. „Vi maa omhyggeligt fastholde Enkelthederne. Da Mr. Copeland døde, var han altsaa syvogfyrretyve Aar?“

„Ja, næsten paa Dato.“

„Ved hans Død var hans lille Datter fem Aar og er altsaa nu omtrentlig atten Aar gammel?“

„Ganske rigtigt.“

„Saa er Deres Fru Søsters Stedsøn nu seksogtredive Aar og hun selv ti Aar ældre?“ fortsatte Nick Carter.

„Nej, min Søster er død; hun døde for seks Aar siden.“

„Ja saa, jeg forstaar — vær saa god at gaa videre, Mrs. Boughton.“

„Mr. Copeland efterlod sig ved sin Død flere værdifulde Ejendomme, hvis Administration blev overdraget til Testamentets Eksekutorer, og disse var endogsaa to af hans Hustrus mest trofaste Venner.

I Testamentet havde han truffet meget omfattende Dispositioner og bestemt, at min Søster skulde være sin Datters Formynder og bestyre hendes Formue, som hun dog selv skulde nyde Udbyttet af. En halv Million Dollars tilfaldt endelig Sønnen, som den Gang netop var bleven fuldmyndig.

To Aar senere, da Alfred Copeland var bleven femogtyve Aar, skulde efter Testamentets Bestemmelse den samlede Formue deles i to Parter, hvoraf den ene skulde udbetales til Sønnen og den anden tilbageholdes som Datterens Arv. Jeg gentager, at Nytten og Brugen af Formuen tilkom min Søster til hendes Død.

I Tilfælde af min Søsters Død skulde efter Testamentet Stedsønnen Alfred Copeland træde til som Formynder og Administrator for min Niece Myrtle, indtil hun blev fuldmyndig.“

„Saavidt jeg maa formode, drejer det sig om en

ret betydelig Formue," sagde Opdageren, som med spændt Opmærksomhed havde fulgt sin Gæsts Beretning.

„Da Alfred Copeland fyldte femogtyve Aar, fik han udbetalt tre Millioner Dollars, og den samme Sum blev sat ud for min Niece Myrtle," svarede Mrs. Boughton. „Jeg maa ved denne Lejlighed straks indskyde, at Mr. Copeland havde været en meget forsigtig Forretningsmand og i sit Testamente udtrykkeligt truffet Bestemmelser om den sikre Anbringelse af min Nieces Del af Formuen.

Hverken min Søster eller Myrtles nuværende Formynder, Halvbroderen Alfred, kunde disponere over selve Formuen, men kun over Renterne, der efter min Søsters Død naturligvis kun maatte anvendes til Myrtles Fordel.

Da Alfred var bleven Myrtles Formynder, anlagde han straks Proces imod de to endnu levende Eksekutorer af Faderens Testamente og forlangte uhindret Dispositionsret over Myrtles Arvelod. Men han tabte Sagen, og hele Formuen, anbragt i sikre Statspapirer, er den Dag i Dag deponeret i Nationalbanken i Philadelphia, som blot anviser Alfred Copeland Renterne."

„Indtil nu forekommer alt mig at være i den skønneste Orden," bemærkede Nick Carter, idet han saa spørgende paa sin Gæst. „Jeg forudsætter, at Deres Niece endnu lever og er under sin Halvbroders Formynderskab?"

„Ja, det er rigtigt nok," sagde Mrs. Boughton med en underlig tilsløret Stemme. „Myrtle lever endnu for saa vidt — men Gud alene ved, om hun lever tre Aar endnu, til hun er bleven fuldmyndig."

Opdageren saa prøvende paa sin Gæst. Han saa, at det var virkelig Sorg og Bekymring, der formørkede hendes Ansigtstræk.

„Tillad mig et Spørgsmaal, Mrs. Boughton," bemærkede han, „hvor er Miss Myrtle Copeland henne?"

„I min Nevøs Hus her i New-York. Alfred Copeland har studeret Kemi, men har ikke bestemt sig for nogen egentlig Livsstilling, derfor nøjes han med at leve af sine Rentepenge og beskæftiger sig med kemiske Eksperimenter og lignende.

Saa vidt jeg ved, har han indrettet sig et Laboratorium i sit Hus i femte Avenue. Men jeg ved det kun fra andre, og ligeledes ved jeg ikke bestemt, om min Niece Myrtle opholder sig der i Huset eller ej, thi Sagen er, at siden min Søsters pludselige Død har ingen af hele Familien set det ringeste til den unge Pige."

„Det lyder mærkværdigt," sagde Nick Carter og saa overrasket paa Mrs. Boughton. „Jeg antog, at Deres Søsterdatters Ve og Vel laa Dem paa Hjærte, og at De hyppig havde besøgt hende," sagde han spørgende.

„Ja vist," svarede Mrs. Boughton, idet hun blev lidt blegere, „men med Hensyn til at opsøge Myrtle, er det blevet ved Forsøgene. Jeg fik hende aldrig at se, fordi — Alfred Copeland ved enhver saadan Lejlighed erklærede, at mit Besøg kun vilde virke skadeligt paa Myrtles Sindstilstand."

„Naa saaledes," sagde Nick Carter langsomt, „den unge Dame er ikke rigtig aandelig udviklet eller —"

„Hør blot paa mig, Mr. Carter, saa kan De bedre bedømme, hvad der ængster mig," vedblev Mrs. Boughton med sin slørede Stemme. „Jeg bliver nødt til først at tale om min Søsters pludselige, frygtelige Død."

„Blot endnu et Spørgsmaal," afbrød Opdageren hurtigt. „Levede Deres Søster sammen med sin Datter i Philadelphia?"

„Ja, naturligvis, hun levede i det Hus, hendes afdøde Mand havde efterladt hende. Alfred Copeland, der opholdt sig i Evropa, da hans Fader døde, boede den Gang ogsaa sammen med sin Stedmoder og beskæftigede sig paa den Tid ganske overordentlig ivrigt med kemiske Eksperimenter. Det var et saadant Eksperiment, der voldte min Søsters Død," sluttede Gæsten med usikker Stemme, aabenbart næsten overvældet ved Mindet om al den Sorg.

„Det var vel en eller anden Uforsigtighed, der foranledigede Ulykken?" sagde Nick Carter til Mrs. Boughton, der græd stille.

„Ja, det sagde man, og det tror Verden den Dag i Dag," stammede Mrs. Boughton, medens hun tappert søgte at overvinde sin Svaghed. „Den pludselige, skrækkelige Død, der ramte min Søster, ved hvem Myrtle hang med den ømmeste Kærlighed, kastede den unge Pige paa Sygelejet, hun blev angrebet af en hidsig Nervefeber, som indvirkede skadeligt paa hendes Forstand, og hvis Eftervirkninger endnu ikke skal være helt forsvundne," tilføjede Mrs. Boughton med en ejendommelig Betoning.

„Hvis De føler Dem stærk nok dertil, vilde jeg bede Dem udførlig berette mig de nærmere Omstændigheder ved Deres Fru Søsters Død," sagde Nick Carter meget alvorligt efter en lille Pause.

„Ja, derfor er jeg kommen herhen — undskyld mig, hvis Erindringen undertiden overvælder mig — men Florence var min Yndlingssøster — og — og — men hør nu videre," sagde Mrs. Boughton og gjorde en Kraftanstrængelse for at tage sig sammen, medens hun tørrede Taarerne bort med sit Lommetørklæde.

„Som jeg før sagde, fordrev Alfred Copeland den Gang al sin Tid med kemiske Sysler; havde han opdaget et eller andet, hvis Virkning forekom ham værdt at bemærke, saa foreviste han Eksperimentet for sin Stedmoder og Halvsøster og ventede at blive tilbørligt beundret af dem begge.

Paa lignende Maade forholdt det sig Ulykkesdagen. Moder og Datter sad i den glødende Julivarme paa den skyggefulde Veranda og forfriskede sig med et Glas Sodavand, da Alfred kom ud til dem; i Haanden holdt han et lille Glas, som indeholdt en vandklar Vædske, der ingen Smag havde, og som han lige havde sammensat af Plantegift af den allerfarligste Slags."

„Aa," udbrød Opdageren, „sandsynligvis skete den noksom bekendte Tilfældighed, at Fruens Drikkeglas blev forvekslet med det Glas, Mr. Copeland brugte til Eksperimentet, og paa den Maade fik Deres Fru Søster Giften at drikke."

I Stedet for Svar brast Gæsten i en krampagtig Hulken.

Hun havde bedækket Ansigtet med begge Hænder og nikkede kun bekræftende, medens Ida medfølende gjorde sig Umage for at berolige hende.

„Skønt det er saa længe siden, bryder Saaret i mit Hjærte altid op paany, blot jeg taler om den frygtelige Begivenhed," sagde Mrs. Boughton, da hun atter kom nogenlunde til sig selv. „Alfred selv syntes den Gang Vanviddet nær, og vi troede alle paa en ulyksalig tilfældig Forveksling af Glassene, indtil min Nevøs ejendommelige Holdning, hvorved han i Aarenes Løb stadig tydeligere aabenbarede sin havesyge Karakter, gjorde mig mistænksom."

„Forstaar jeg Deres Hentydninger rigtigt," ærede Frue," sagde Nick Carter betænkeligt, „saa bebrejder De Mr. Copeland, at han holder sin Myndling Myrtle saa fjernt fra hele den øvrige Familie — og det under det Paaskud, at hendes Sindstilstand absolut forlanger den Slags Forholdsregler?"

Gæsten nikkede og fortsatte efter en kort Tøven:

„Jeg kan kun gentage, at det hos mig kun drejer sig om Formodninger, jeg har ingensomhelst Beviser, der berettiger mig til aabenlyst at rette en bestemt Mistanke mod Alfred Copeland, men jeg har henvendt mig til vore berømteste Læger, og de er enstemmig af den Mening, at Nervefeberen umulig kan have haft en saadan Virkning paa min Niece, at den vedvarende kan have haft skadelig Indflydelse paa hendes Sindstilstand.

Myrtle maatte snarere for Aar og Dag siden være kommen til Kræfter og føle sig baade legemlig og aandelig sund."

„Det er dog kun en Formodning, ærede Frue," indskød Opdageren, „jeg forudsætter naturligvis, at Mr. Alfred Copeland har ladet den unge Pige underkaste Lægebehandling."

„Det er jo netop det, som piner mig — denne skrækkelige Uvished, til hvilken jeg er fordømt!" raabte Mrs. Boughton ophidset. „Døm selv, Mr. Carter. Da min Niece var kommen sig saa vidt efter sin Nervefeber, at hun kunde rejse, bragte Alfred Copeland hende fra Philadelphia til et Sanatorium i Nord-Carolina — og fra det Øjeblik har jeg hverken set min Niece eller hørt det ringeste fra hende. Ja, jeg ved ikke en Gang, hvor hun i Øjeblikket befinder sig."

„Undskyld, men hvis jeg har forstaaet Dem rigtig, sagde De før, at Deres Niece boede hos sin Formynder her i New-York i femte Avenue?" afbrød Opdageren hende hurtigt.

„Det er jo netop det uhyggelige!" udbrød hans Gæst i den største Ophidselse. „Kun et rent Tilfælde har bragt mig til at erfare mere om Alfred Copelands nuværende Opholdssted, end han vistnok sætter Pris paa.

For nogle Uger siden var jeg paa Besøg hos en Veninde, som tilfældigvis netop bor i femte Avenue. Jeg var der i Huset i nogle Dage. En Aften var min Veninde gaaet i Operaen, hvorimod jeg i sidste Øjeblik var bleven hjemme, da jeg ganske pludselig havde faaet et Anfald af Hovedpine. Om Aftenen stod jeg i et mørkt Værelse henne ved Vinduet og kølede min brændende Pande imod Vinduesruden.

Da blev jeg opmærksom paa et flakkende Lysskin i Huset lige overfor. I Begyndelsen saa jeg det skinne ud over Gaden fra et Vindue i øverste Etage, men agtede dog ikke videre derpaa.

Saa skinnede det urolige Lys ud fra et Vindue

paa tredie Sal. Idet jeg ganske uvilkaarligt saa nærmere til, blev jeg opmærksom paa en ung Pige i Natdragt og med langt, lyst, opløst Haar.

Hun aabnede et Vindue og lænede sig saa langt ud af det, at det for mig næsten saa ud, som vilde hun styrte sig ned paa Gaden. Det samme Skuespil gentog sig paa anden Sal.

Et Øjeblik efter blev Gadedøren aabnet, og jeg saa den samme unge Pige med det brændende Lys i Haanden staa paa det øverste Trin af Jærntrappen, som fører ned paa Gaden.

Men i samme Øjeblik dukkede en velvoksen Mand og en ældre Kvinde op, og disse to forsøgte nu halvt overtalende og halvt med Magt at føre den i Natdragt klædte unge Pige tilbage i Huset.

Naturligvis var min Nysgerrighed vakt, og jeg tog derfor min Kikkert, som laa fremme paa Bordet.

De kan tænke Dem min Bestyrtelse og Overraskelse, Mr. Carter, da jeg i Teaterkikkerten saa den unge Pige, som forgæves kæmpede med de to Personer, og i hendes af det elektriske Lys stærkt oplyste Ansigt, som jeg tydeligt kunde skelne, et Øjeblik troede at se min afdøde Søster Florence — og netop saadan, som hun saa ud som attenaarig ung Pige, altsaa i samme Alder som nu min Niece Myrtle.

Ogsaa den Mand, som med Magt drog hende tilbage i Huset, og hvis Ansigt jeg nu tydeligt kunde se igennem Kikkerten, forekom mig bekendt. Ja, han syntes mig endda af Ydre at ligne min Nevø Alfred Copeland — rigtignok maa jeg tilføje, at min Nevø var rødhaaret, medens den Mand, jeg nu saa, var sorthaaret og havde sort Fuldskæg. De kan jo nok forstaa, at jeg endnu samme Aften søgte at bringe i Erfaring, hvem der boede i det paagældende Hus.

Jeg fik at vide, at der i Huset boede en Mr. Atherson, som havde lejet Huset for en længere Aarrække, men han boede der kun af og til. Efter hvad man fortalte mig, skulde den unge Pige, jeg havde lagt Mærke til, være hans aandssvage, yngre Søster.

Videre Besked kunde jeg ikke faa, da Husets Folk var yderst tilbageholdende, og ingen Besøgende fik Lov at komme ind. Men nu kommer det mærkværdige."

„Jeg kan tænke mig det," afbrød Nick Carter ivrigt, „De forsøgte personlig at overbevise Dem om Forholdene og begav Dem allerede næste Morgen paa Vej derover."

„Ja, saadan gik det akkurat, Mr. Carter," vedblev Gæsten. „Da jeg havde ringet paa, lukkede en Tjener op og erklærede rent ud, at hans Herskab ikke modtog Besøg af nogen Slags.

Jeg lod mig dog ikke saa let afvise og har vel ogsaa talt temmelig højt, thi pludselig viste den høje Mand sig, som jeg Aftenen i Forvejen havde iagttaget gennem min Kikkert. Hvad skal man tænke, Mr. Carter," vedblev Mrs. Boughton stærkt ophidset; „trods den forandrede Haarfarve og det store Fuldskæg — Alfred Copeland var altid glatbarberet — troede jeg med Bestemthed at kunne genkende min Nevø, og det sagde jeg ogsaa rent ud til ham. Men han erklærede med rolig Bestemthed, at jeg tog fejl af hans Person — han kendte ikke nogen Mr. Alfred Copeland, havde heller aldrig hørt tale om en saadan Mand, og iøvrigt var han ikke i Stand til at modtage noget som helst Besøg. Med de Ord lukkede han uden videre Døren og lod mig blive staaende udenfor paa Trappen."

„Naa, det var uopdragent af Manden," sagde Nick Cartter eftertænksomt. „De tror at være sikker i Deres Sag og mener med Bestemthed i Manden at have genkendt Deres Nevø Alfred."

„Mr. Carter, at tro det er som bekendt det samme som at anse det for sandt," sagde Mrs. Boughton med en let Tøven. „I Virkeligheden forekom den Herre mig meget bekendt.

Men paa den anden Side har jeg kun ved faa Lejligheder personlig været sammen med Alfred Copeland. Han selv var kun lidt kendt i Philadelphia, da han næsten altid var paa Rejse, han vendte ogsaa først kort forinden min stakkels Søsters Død tilbage til Byen, og allerede faa Uger efter forlod han atter Byen sammen med Myrtle. Begge Eksekutorerne, som kendte ham nøje, er siden døde, og deraf kommer det, at Alfred Copeland overhovedet er kendt af saa faa Mennesker."

„Og dog tror De stadig at have genkendt ham — og desuden siger De, at den unge Pige, De havde betragtet gennem Kikkerten, skuffende lignede sin Moder, Deres afdøde Søster Florence?" spurgte Opdageren.

„Den unge Pige lignede min stakkels Søster, som den ene Draabe Vand ligner den anden," udbrød Mrs. Boughton i stærkt Oprør. „Jeg tror, jeg kunde sværge paa, at det var min Niece Myrtle — og De maa indrømme, Mr. Carter, at min Nevøs Optræden i det mindste maa kaldes paafaldende!"

„Godt, ærede Frue," sagde Opdageren undvigende, „har De siden foretaget Dem yderligere Skridt i Sagen?"

„Ja, jeg lod et Detektivbureau i Philadelphia foretage Efterforskning, men det forblev resultatløst. Bureauet oplyste kun, at Lejeren af det paagældende Hus hed Atherson og atter havde begivet sig paa Rejse. Han var velhavende, men holdt ingen Omgang med nogen. Efter hvad Bureauet nu meddelte mig, er Mr. Atherson for en Uge siden atter kommen hjem. Men om den unge Pige, som jeg holder for min Niece Myrtle, ogsaa befinder sig i Huset, derom kunde man intet oplyse. Tjenestefolkene er aldeles utilgængelige."

„Forstaar jeg Dem ret, Mrs. Boughton, ønsker De nu, at jeg skal skaffe Vished for, om denne Mr. Atherson er identisk med Deres Halvnevø Copeland?" spurgte Opdageren tøvende.

Mrs. Boughton nikkede blot.

„Vel, Mrs. Boghton," fortsatte Opdageren tankefuldt, „jeg maa ærligt tilstaa for Dem, at den Slags Opgaver egentlig ikke hører til min Bestilling. Hvad vilde De egentlig have vundet, selv om det lykkedes os at fastslaa Mandens Identitet? Her i Landet staar det enhver frit for at skifte Navn, uden at det derfor behøver at være i forbryderisk Hensigt — og at overbevise Deres Nevø om noget saadant, vilde falde os saa meget sværere, da han jo er lovlig beskikket Formynder for sin Halvsøster og saa meget lettere kan afvise enhver retslig Indblanding i sine Affærer, som den unge Piges Formue jo er fuldstændig baandlagt."

„De glemmer, at Alfred Copeland er sin Stedsøsters eneste retmæssige Arving," indskød hans Gæst ivrigt. „Endvidere tror jeg fuldt og fast, at Alfred Copeland forsætlig har fremkaldt sin Stedmoders unaturlige Død! Jeg paastaar endelig, at han kun holder Myrtle skjult for under alle Omstændigheder at lade hende dø, før hun naar Fuldmyndighedsalderen!"

„En meget alvorlig og efter min Mening ganske uholdbar Anklage!" udbrød Nick Carter.

„Ganske vist, og hvad der er endnu værre, jeg staar ganske alene med min Anklage!" indrømmede Mrs. Boughton sukkende. „Men jeg ved, at jeg har Ret!"

„Men De maa jo dog have Grunde, hvorpaa De støtter en saa skrækkelig Mistanke," svarede Opdageren indtrængende.

„Det er kun Formodninger, men i mine Øjne er de vægtigere end blotte Fornuftgrunde. Af den Sygeplejerske, som plejede Myrtle under hendes Nervefeber, har jeg faaet at vide, at Barnet i sine Feberfantasier gentagne Gange paastod at have set, hvorledes Alfred ombyttede de to Glas. Da den unge Copeland opdagede, at Sygeplejersken havde givet mig en saadan Oplysning, forsvandt hun pludselig sporløst."

„Sporløst?" bemærkede Opdageren, „hm. hvad hed da den Sygeplejerske?"

„Annie Moran. Men jeg har endnu mere at fremføre. For fjorten Dage siden fik jeg denne Meddelelse, som mangler Underskrift, men bærer New Yorks Poststempel."

Dermed rakte hun Nick Carter en Lap Papir, paa hvilken der med Blyant var kradset følgende Ord:

„Saafremt Mrs. Boughton har nogen Interesse for sin ulykkelige Niece Myrtle, bør hun ikke længer tøve med at erkyndige sig om hendes Velfærd."

Vistnok et Minut blev Nick Carter siddende tankefuld med Blikket ufravendt fæstet paa de faa Linjer. Saa rejste han sig pludselig med et besluttet Udtryk i sit alvorlige Ansigt.

„Vel, Mrs. Boughton, alt hvad der foreløbig bliver for mig at gøre, er, efter min Mening, personlig at opsøge denne Mr. Alfred Copeland, som De mener skjuler sig bag det paatagne Navn Atherson. Før jeg kan give dem nogen Oplysning eller meddele Dem, om jeg vil paatage mig Sagen eller ej, maa jeg personlig danne mig min Mening om denne Mand. Enten sker der ham en himmelraabende Uret, eller ogsaa er han en Skurk, som man ikke kan tænke sig foragteligere eller farligere!

De maa undskylde mig, at jeg straks maa begive mig paa Vej, og jeg beder Dem opgive mig Deres herværende Adresse for at jeg straks kan sætte mig i Forbindelse med Dem."

Dermed anbefalede Nick Carter sig for ufortøvet at begive sig til det af Mrs. Boughton beskrevne Hus i femte Avenue.

Manden med det dobbelte Navn.

Opdageren havde, da han naaede det paagældende Hus, gentagne Gange ringet paa Dørklokken, før Døren blev aabnet. Han stod nu Ansigt til Ansigt med en

velvoksen og bredskuldret Mand, hvis lyse, ja næsten sarte Ansigtsfarve stod i paafaldende Misforhold til det ravnsorte Haar og lange, omhyggeligt plejede Fuldskæg.

„Haar og Skæg er farvet," slog det øjeblikkelig ned i Nick Carter. „Den Ansigtsfarve tilhører en blond Mand!"

Det undgik ikke hans Opmærksomhed, at den Mand, der stod for ham, var meget ophidset og stirrede saa barskt paa ham, som om han i næste Øjeblik voldelig vilde overfalde ham.

„Hvem er De, og hvad vil De?" brummede han. „Vi modtager ingen Slags Besøg og lige saa lidt Tilbud af Agenter, Bissekræmmere og deslige Pak."

Derpaa vilde han allerede lukke Døren, men Nick Carter havde allerede i en Fart sat Foden imellem.

„Jeg kommer for at tale med Mr. Atherson. Jeg holder denne Herre for en Gentleman, og jeg gør Krav paa at blive behandlet som det samme. Forøvrigt er mit Navn Nick Carter."

„De er vel ikke den berømte Opdager?" udbrød Manden.

„Jo, naturligvis," svarede Nick Carter roligt. „De er Mr. Atherson, ikke sandt?"

„Ja; det er mig," erklærede Husets Herre, hvis Optræden med et Slag syntes fuldstændig forandret. „Vær saa god at træde nærmere, Mr. Carter."

Med disse Ord lukkede han Gadedøren og førte sin Gæst ind i en elegant udstyret Dagligstue, hvor han bad ham tage Plads.

„Jeg maa bede Dem undskylde min ubehøvlede Opførsel," begyndte Atherson med tvungen Høflighed. „Men jeg har lige haft en meget uvelkommen Overraskelse, som næsten har bragt mig helt ud af Fatning. Det forekommer mig som et Vink af Skæbnen, at netop i det Øjeblik, da jeg forgæves grunder over, hvad jeg skal gøre, kommer Amerikas berømteste Opdager ind til mig."

„De overvurderer mig, Mr. Atherson," sagde Nick Carter afværgende og smilende ved Tanken om, at Husets Herre aldeles ikke gjorde Forsøg paa at faa Grunden til hans Komme at vide.

„Staar Deres Ophidselse i Forbindelse med en Sag, der kan være af Interesse for mig som Opdager?"

„Javist," svarede Atherson, hvis oprørte Sindsstemning øjensynlig fuldstændig havde berøvet ham Evnen til at tænke og overveje Sagen kølig og klart. „De maa nemlig vide, Mr. Carter, at jeg desværre har en aandssvag, yngre Søster, som her i Huset faar den kærligste og omhyggeligste Pleje, selv om vi naturligvis maa anvende visse Forsigtighedsregler — tænk Dem nu min Forfærdelse, da jeg fik at vide, at den ulykkelige Pige i Morges paa en for mig fuldstændig uforklarlig Maade har grebet Flugten og gjort sig usynlig."

„Det er unægtelig forunderligt," sagde Opdageren og saa forskende paa Atherson. „Det er dog ikke noget at blive saa ophidset for, Mr. Atherson, thi det vil uden Tvivl hurtig lykkes Dem at finde Deres Søster igen."

„Nej, nej," afbrød Atherson ham ivrigt. „Sagen er alvorligere, end De kan vide, Mr. Carter — men det falder mig ind," standsede han pludselig og trykkede Haanden mod Panden, „hvorfor vilde De egentlig aflægge mig Besøg?"

„Jeg vilde blot indhente en simpel Oplysning," svarede Opdageren roligt, han mærkede godt, at den andens Blik pludselig blev mistroisk, og han vogtede sig vel for at lade sit Ansigt røbe sig. „Jeg var netop i Færd med at gøre en enslydende Forespørgsel i samtlige Huse i denne Karrée. Det drejer sig om et Diamanttyveri — og gennem et af disse Huse maa vedkommende Tyv, som for Resten hører til det gode Selskab, have iværksat sin Flugt."

„Naa, saaledes," sagde Atherson langsomt og — forekom det Opdageren — lettet. „Naa, Mr. Carter, derom kan jeg ikke give Dem nogen Oplysning, thi jeg kender hverken noget til Tyven eller Tyveriet. I hvert Tilfælde er Mennesket ikke flygtet gennem mit Hus, thi det er for min Søsters Skyld omhyggelig laaset og lukket baade Nat og Dag — men hvad jeg vilde sige Dem," vedblev han i en forandret Tone, „da De nu en Gang er her, Mr. Carter, vil De saa ikke staa mig bi med Raad og Daad, jeg er villig til at holde Dem passende skadeslos, og —"

„Da jeg nu er her, er jeg foreløbig beredt til at høre, hvad De har at sige, Mr. Atherson," bemærkede Opdageren roligt. „Efter hvad jeg indtil nu har forstaaet af Deres Sag, vilde De handle klogest i at berette det til Politiet, men min Tid kan dog nok tillade mig at ofre Dem et Kvarter."

Jo mere den Sag, der foruroligede Husets Herre, i Virkeligheden interesserede Nick Carter, desto roligere og ligegyldigere talte han.

Han var kommen i en heldig Stund, det indsaa han allerede nu. Atherson havde selv fortalt ham, hvad

der under andre Omstændigheder vilde have voldt Vanskelighed at faa at vide, nemlig, at han havde en aandssvag Søster, og at denne var flygtet bort fra ham.

Derved var ogsaa de Iagttagelser retfærdiggjorte, som Mrs. Boughton nogle Uger i Forvejen havde gjort fra et af de lige overfor liggende Huse.

„Forstaar jeg Dem ret, Mr. Atherson," sagde Opdageren, idet den Anden, der forgæves kæmpede med sin Ophidselse, hvileløst vandrede op og ned ad Gulvet, „saa er det lykkedes Deres aandssvage Søster at flygte, thi jeg forudsætter naturligvis, at De har gennemsøgt Huset fra Kælder til Kvist, og at den Savnede intet Sted kan holde sig skjult."

„Ja, det er det hele," svarede Atherson, idet han med en tiltvungen Latter tog Plads over for Opdageren. „Min Søster kan højst have været forsvunden i to Timer, og jeg har sammen med Husets Folk forgæves gennemsøgt hele Huset for at finde hende!"

„Vel, Mr. Atherson; jeg antager, at Deres Søster har sit eget Værelse—"

„Selvfølgelig. Jeg sagde Dem nylig, at hendes Sindstilstand gjorde visse Forsigtighedsforanstaltninger nødvendige. Der er derfor Jærnstænger for hendes Vinduer. Ydermere er den eneste Dør altid laaset udvendig fra og endvidere er Døren udvendig forsynet med Jærnslaaer, som bestandig er skudte for. Hvad skal jeg nu sige Dem. Vi har tidligere opdaget en splinterny Nøgle i Laasen i min Søsters Værelse."

„Opdagede De Deres Søsters Flugt for to Timer siden?" indskød Opadgeren.

„Nej, nej," svarede Atherson med en utaalmodig Hovedrysten. „Saa længe kan min Søster først nu have været forsvunden, men hendes Flugt blev først opdaget en Time efter. Lad mig forklare Dem hele Forholdet: Ser De, min Søster har i lang Tid faaet sin Frokost serveret præcis Klokken otte. Klokken halvni, naar jeg har spist min egen Frokost, gaar jeg op og pludrer en halv Timestid med min Søster paa hendes Værelse, hvad der er blevet min daglige Vane."

„Plejer De at være alene med Deres Søster i den Tid?"

„Nej, lejlighedsvis kommer hendes Sygeplejerske eller Stuepigen ind for at fjærne Frokostservicet."

„Værelset er vel uaflaaset, medens De opholder Dem der?"

„Selvfølgelig. Ligeledes plejer paa den Tid Vinduerne at være aabne, for at Værelset kan blive udluftet."

„Paa samme Maade forholdt det sig vel ogsaa i Dag til Morgen?" spurgte Nick Carter videre.

„Fuldstændigt! Jeg snakkede med min Søster som sædvanlig, og ikke det ringeste i hendes Væsen lod formode, at hun pønsede paa et Flugtforsøg. Sammen med Sygeplejersken forlod jeg hendes Værelse og blev staaende, indtil Sygeplejersken havde laaset udvendig fra og stukket Nøglen i sin Taske. Jeg skød selv Slaaerne for, saa at min Søster ikke kunde forlade Værelset."

„Er De ganske sikker paa, at Døren udvendig fra blev stænget med Slaaerne?" spurgte Nick Carter forbavset.

„Aldeles sikker, thi Mrs. Thompson, Sygeplejersken, ønskede at besørge nogle Indkøb, og derfor stængede jeg selv Døren for min Søster."

„Er denne Mrs. Thompson i Besiddelse af den eneste Nøgle?"

„Nej," erklærede Atherson, „jeg gemmer en anden Nøgle i en Skrivebordsskuffe i mit Bibliotek. Jeg skal endvidere bemærke, at bestandig er enten jeg eller Mrs. Thompson hjemme. Da Mrs. Thompson altid bærer Nøglen hos sig, kan jeg altsaa dog i hendes Fraværelse komme til min Søster ved Hjælp af min egen Nøgle."

„Deres Søster var altsaa saa at sige fangen i sit Værelse. Hvornaar kan hun have iværksat sin Flugt?"

„Det maa være sket umiddelbart efter, at hun var lukket inde."

„Altsaa efter at De havde forladt Værelset sammen med Mrs. Thompson," indskød Nick Carter. „Men hvorfra ved De nu det saa bestemt?"

„Fordi ingen har set min Søster udenfor hendes Værelse. Et Kvarter senere havde jeg begivet mig til mit Bibliothek, medens Mrs. Thompson var gaaet ud, og Tjenestefolkene var beskæftigede med Rengøring af Trappegangen. Fra det Tidspunkt og indtil det Øjeblik, da min Søsters Flugt blev opdaget, befandt der sig bestandig to à tre Personer i Huset."

„Hvorledes blev nu Deres Søsters Flugt opdaget?"

„Meget simpelt. Den ene Tjenestepige, som havde fejet den underste Korridor, begav sig i samme Øjemed op i næste Etage. Der fandt hun Døren til min Søsters Værelse staaende paa vid Gab.

Overrasket traadte hun nærmere og opdagede nu, at Værelset var tomt. I den første Skræk løb hun højt skrigende ned ad Trapperne. Det hørte jeg og skyndte mig naturligvis ud paa Trappen, men jeg kunde

kun ligeledes fastslaa, at min Søster paa en uforklarlig Maade var flygtet bort."

„Hvad hedder den Tjenestepige, som gjorde Opdagelsen?"

„Annie Gallagher," sagde Atherson.

„Jeg antager, at den omtalte Mrs. Thompson i længere Tid har været i Deres Tjeneste?"

„Javist, jeg engagerede hende for omtrent seks Aar siden i Aken i Syd-Carolina. Der opholdt jeg mig paa et Sanatorium sammen med min Søster, der knap var kommen sig efter en heftig Nervefeber. Mrs. Thompson havde allerede i flere Aar været Sygeplejerske paa Anstalten; til hendes Varetægt blev min Søster betroet, og denne følte sig snart saa tiltrukket af sin Vogterske, at jeg tog hende i min Tjeneste — og det saa meget hellere, som Mrs. Thompson forstaar at forene kvindelig Takt, Hjærtensgodhed og Viljestyrke med den største Paalidelighed og Pligttroskab."

„Naa, det er rigtignok et Ideal af en Sygeplejerske," bemærkede Nick Carter tørt. „Hvem havde ellers Adgang til Deres Søster?"

„Kun Stuepigen, som serverede Maaltiderne. Hun hedder Mary Bryan."

„Er hun ogsaa paalidelig, og har hun været længe i Deres Tjeneste?"

„Ja, ellers vilde hun ikke allerede have været to Aar i mit Hus. Jeg fæstede Mary her i New York — men jeg synes, vi bortødsler den kostbare Tid til ingen Nytte med den Slags Spørgsmaal, Mr. Carter," sagde han utaalmodig."

„Deri tager De fejl, idet mindste hvad mig angaar," sagde Opdageren og smilede beroligende. „Jeg er allerede midt i mine Efterforskninger med Hensyn til Deres Sag.

„Det hele er ganske simpelt. Da Deres Søster ikke kunde aabne den ydre Slaa inde fra sit Værelse, og De nøje ved, at De selv har skudt denne Slaa for, saa maa den altsaa være bleven skudt tilbage af en tredje Person. I Huset er kun Tjenestefolkene, og følgelig maa en af dem have vidst Besked om Deres Søsters Forehavende og have været hende behjælpelig dermed."

„Men det er jo forfærdeligt, skulde jeg virkelig have en Forræder i mit eget Hus?" raabte Mr. Atherson ophidset. „Desuden har samtlige Tjenestefolk det strængeste Paabud om aldrig at betræde min Søsters Værelse!"

„Vil De hermed sige, at Myrtle —"

Som stukken af en Slange fo'r Husets Herre pludseligt op og stirrede med et forskende Blik paa sin Gæst.

„Hvorledes i al Verden ved De, at min Søster hedder Myrtle?"

Nick Carter udholdt med et roligt Smil Athersons gennemborende Blik.

„Hvorfra skulde jeg vide det, naar det ikke var fra Deres egen Mund," sagde han og trak paa Skulderen.

Rystende paa Hovedet saa den Anden dog endnu temmelig usikkert paa ham, saa trak han Vejret dybt.

„Ja, naturligvis, naturligvis," sagde han og fremtvang mekanisk et Smil. „Jeg maa uvilkaarlig have brugt Navnet — men det er dog mærkværdigt, thi det er i Aar og Dag ikke kommen over mine Læber."

„Jeg tror, at De ogsaa saa temmelig har glemt Deres eget Navn, Mr. Alfred Copeland?" sagde Nick og rejste sig fra Stolen med et pludseligt Ryk, medens han traadte tæt hen foran Husets Herre. Et Blik paa dennes forstyrrede, ligblege Ansigt beviste ham tilfulde, at hans Fremgangsmaade havde været rigtig.

„Gud i Himlen, Mr. Carter, hvad er det, De siger — hvorfra ved De —"

„Jeg ved, at De er Mr. Alfred Copeland fra Philadelphia, og at De er Deres mindreaarige Halvsøsters retmæssige Formynder," erklærede Nick Carter med afgørende Bestemthed, og idet han afværgende løftede Haanden, tilføjede han hurtigt: „De behøver ikke at blive saa ivrig, ærede Herre, thi vi lever i et uafhængigt Land, og det staar Dem frit for at antage hvad Navn, De lyster, naar dette blot ikke sker i forbryderisk Hensigt, hvad der naturligvis er ganske udelukket for Deres Vedkommende."

„Men hvorfra kan De vide —" stammede den pludseligt afslørede Atherson, som øjensynlig ikke kunde berolige sig. „Jeg har af visse, men aldeles ikke forkastelige Grunde, virkelig bortkastet mit egentlige Navn, dog —"

„De skylder mig aldeles ikke noget Regnskab, Atherson," afbrød Opdageren ham med en Verdensmands Belevenhed, medens han samtidig smilede elskværdigt.

„For at vise Dem, at jeg ikke har nogen Bagtanke, vil jeg aabent og ærligt fortælle Dem den sande Grund til mit Komme.

En Tante til Deres Halvsøster var bekymret for hendes Skæbne, hun har gennem et andet Detektivbureau faaet Deres og Miss Myrtles nuværende Op-

holdssted at vide. — Hvad mig angaar, saa er jeg for at fastslaa, om De virkelig er identisk med Mr. Alfred Copeland eller ej. Det er det hele, og nu er min Opgave løst."

„Men det er ligefrem uhørt," bruste Atherson op, medens hans Ansigt blev ligblegt af Vrede og Ophidselse. „Hvor kan og tør nogen understaa sig til at udspionere mig paa saa nederdrægtig en Maade! Antager man da mig for en Forbryder — hvad betyder ellers Deres lumske Indsnigen her i Huset?" tilføjede han vredt.

Nick Carter smilede stadig forbindtligt.

„Hvorfor skal vi bruge grove Ord, Mr. Atherson," sagde han høfligt, „jeg er villig til at give Dem enhver ønskelig Forklaring. De maa ikke glemme," vedblev han, da det var lykkedes ham atter at faa Atherson til at tage Plads „at Deres Søster er en rig Arving. Nu er De hendes retmæssige Formynder, og De har holdt Deres Myndling afskaaret fra Omverdenen paa en saadan Maade, at selv den unge Piges allernærmeste Slægtninge ikke mere fik hende at se —"

„Men dertil havde jeg mine gode Grunde, for hvilke jeg ikke skylder nogen Regnskab," afbrød Atherson Opdageren.

Med en beroligende Haandbevægelse holdt Nick ham tilbage i Stolen.

„Lad mig tale ud, Mr. Atherson. Som en dannet Mand maa De indrømme mig, at en vis Bekymring hos Familien er forstaaelig nok. Kan De tage Miss Myrtles Tante ilde op, at hun vilde skaffe sig Vished om sin Nieces Skæbne? Sikkert ikke. De ved, at med Uvished er det som med Mørke. Ting, der i sig selv er fuldstændig uskyldige, antager uhyggelige Omrids og indgyder Sindet Rædsel. — Saaledes er det ogsaa i dette Tilfælde," tilføjede han leende med en saa aabenhjærtig Mine, at den ikke kunde lade være at gøre Indtryk paa Husets Herre. „Familien troede allerede alt muligt slemt, tænkte, at Myrtle maaske oven i Købet var død og begraven — og Gud alene ved, hvilke Rædsler de ellers havde udmalet sig. Jeg kom derfor her hen for at skaffe mig et Indblik i de virkelige Forhold — og jeg kan aabent og ærligt sige Dem, Mr. Atherson, at jeg endnu aldrig nogen Sinde er bleven skuffet paa en saa behagelig Maade som i Dag. Nu ved jeg, at De har omfattet Deres Søster med al mulig Omhu og har gjort alt for at gøre hendes Tilstand saa taalelig som mulig."

„Naa, det glæder mig at høre," svarede Atherson, som endnu ikke helt havde genvunden sin Fatning. „Det vilde dog have været mig kærere, om man havde ladet være med en for mig saa krænkende Udspionering.

Jeg kan rolig sige, at jeg har gjort mere for min ulykkelige Stedsøster end den simple Pligt fordrer. Jeg har viet mit Liv til hende, og hele min Tilværelse opfyldes af en stadig Bekymring og Omsorg for Myrtles Velbefindende."

„Det er jeg overbevist om," svarede Opdageren og strakte Haanden frem med en saadan Hjærtelighed, at den anden uvilkaarlig maatte gribe og trykke den.

„Haanden paa Hjærtet, Mr. Atherson, det var dog alligevel lidt fordægtigt med den pludselige Navneforandring — det maa De da indrømme?"

Den Adspurgte svarede ikke straks. Han havde rejst sig og gik nogle Gange op og ned i Værelset, derpaa standsede han foran Opdageren og udbrød:

„Sagen er simpel nok. Jeg ønskede blot at afskære Forbindelsen mellem min Søster og hendes Slægtninge. De Mennesker har nemlig ikke opført sig videre smukt overfor mig! Jeg har min Søster kær og ved, at hun maa skaanes for enhver Ophidselse, hvis det ikke skal gaa ud over hendes Sindstilstand.

Paa Lægens Raad har jeg holdt hende helt borte fra Omverdenen. Af den Grund forandrede jeg ogsaa mit Navn — maaske er der her ogsaa lidt Forfængelighed med i Spillet," tilføjede han med et svagt Smil. „Som De sandsynligvis ogsaa ved, har jeg ikke blot gjort kemiske Studier, men ogsaa gjort disse til min Livsinteresse.

Det er lykkedes mig at gøre nogle Opdag[illegible] som har vakt Opsigt i den videnskabelige Verden. Herom har jeg skrevet en Række Afhandlinger under mit nuværende Navn og uden at prale, kan jeg nok paastaa, at Forfatternavnet Atherson har en god Klang i den videnskabelige Verden. Derfor har jeg ogsaa i det daglige Liv kaldt mig Atherson. Nu ved De det hele!"

Nick Carter rejste sig. Med velberaad Hu havde han drevet et voveligt Spil, han havde benyttet sig af sit skarpeste Vaaben, idet han havde sagt den fulde Sandhed. Nu kom det an paa, om Teorien bestod sin Prøve.

„Nuvel, Mr. Atherson, mit Ærinde her i Huset er nu udrettet," sagde han eftertænksomt, „jeg gaar

med det Indtryk, at jeg har gjort en Hædersmands Bekendtskab, en Mand, som med varm, broderlig Kærlighed har bestræbt sig for at mildne sin Søsters haarde Skæbne — og jeg vil blot haabe, at den ulykkelige unge Pige snart maa blive funden igen."

„Men jeg troede, De vilde yde mig Deres Bistand?" raabte Atherson forbavset.

„Ja, gerne, naar De ønsker det, skønt jeg tror ikke, det kan have mange Vanskeligheder at finde Deres Søster."

„Det skulde glæde mig, Mr. Carter. Naa, egentlig havde jeg Grund til at være vred paa Dem, thi det kan naturligvis ikke være noget Menneske behageligt at faa at vide, at han bliver mistænkt og beluret.

Men det er mig altfor magtpaaliggende hurtig at finde min Søster, til at jeg kan bære Nag til Dem. Vil De tage Sagen i Deres Haand? Jeg er ikke kneben med Honoraret, det kan De være overbevist om!"

Med et roligt Smil greb Nick Carter den fremrakte Haand.

„At finde Deres Søster er egentlig ikke noget, der hører ind under mit Fag. Men jeg skal dog gerne staa til Deres Tjeneste, og jeg vil saa med Deres Tilladelse allerførst grundigt gennemse Huset og udspørge Tjenestefolkene indgaaende. Jeg formoder forøvrigt," tilføjede han spørgende, „at De sjældent eller aldrig modtager Gæster?"

„Jeg selv aldrig, her kan allerhøjst komme Besøg til Folkene en Gang imellem."

„De levede altsaa helt tilbagetrukket fra Verden og modtog kun Besøg af den Læge, der behandlede Deres Søster?"

Atherson tilkastede Opdageren et kort, skarpt Blik og svarede:

„Dr. Rullmann, den bekendte Nervespecialist, har overtaget Behandlingen af min Søster, og ser et Par Gange om Ugen til hende."

„Maaske vilde det være heldigt at underrette ham om det skete," sagde Nick Carter, stadig smilende. „Som erfaren Læge maa han nøje have studeret den ulykkelige Piges Sindstilstand, og maaske er han endog i Stand til at give os et Fingerpeg — endskønt, det er næppe nødvendigt," tilføjede han efter kort Betænkning.

„Jeg har nogen Erfaring i den Slags Tilfælde og ved, at sindssyge Personer altid har en sygelig Længsel efter at flygte bort fra deres Omgivelser, selv om de bliver behandlede nok saa kærligt og omhyggeligt."

Hans Bemærkning syntes at virke beroligende paa Atherson, hvis rynkede Pande og mørke Ansigtsudtryk klarede op, og han erklærede sig villig til selv at føre Opdageren gennem hele Huset.

Miner og Kontraminer.

To Timer senere sad den berømte Opdager atter i sit Arbejdsværelse og raadslog ivrigt med sine fortrolige Medarbejdere.

„Med et Ord, Tilfældet har føjet det saaledes, at vi fra to forskellige Sider har faaet overdraget Undersøgelsen af samme Sag," sagde Nick Carter til sine opmærksomme Tilhørere. „Naturligvis kan vi kun tjene det ene Parti, og det bliver selvfølgelig Mrs. Boughton, thi, for at udtrykke mig kort og klart, saa anser jeg denne Alfred Copeland for en durkdreven Skurk, som virkelig har forbryderiske Hensigter, og som sikkert, hvad Mrs. Boughton jo ogsaa frygtede, pønser paa sin Stedsøsters Undergang for paa en retslig uangribelig Maade at sætte sig i Besiddelse af sin Myndlings Arv.

Som jeg før sagde Eder, besluttede jeg mig tilsyneladende til at lægge Kortene aabent paa Bordet. Men i Virkeligheden maa vor Fremgangsmaade være, at vi betragter denne Mr. Atherson som Fjenden, hvis Hemmeligheder vi skal udgrunde."

„Det vigtigste, synes jeg, er at faa at vide, hvorfor og paa hvilken Maade denne Miss Myrtle Copeland er flygtet fra sin Broders Hus," indskød Chick eftertænksomt.

„Som sædvanlig træffer Du Hovedet paa Sømmet," sagde Nick Carter smilende. „Men her staar vi straks foran en ny Vanskelighed. Jeg har gennemsøgt hele Huset, og ligeledes indgaaende forhørt Tjenestefolkene, uden at faa noget Resultat deraf. Kun to Holdepunkter fik jeg.

For omtrent en fjorten Dage siden viste der sig et fremmed, ungt Menneske i Huset, han foregav at være sendt af Ejeren for at tilse nogle Reparationer. Han fik Tilladelse til at begive sig op paa Taget;

noget senere blev Mr. Atherson meget overrasket ved at se, at han meget ivrigt passiarede med Myrtle igennem de tilgitrede Vinduer. Atherson lukkede straks Vinduet; en Forespørgsel hos Ejeren gav det Resultat, at denne ikke havde sendt det fremmede unge Menneske.

Denne ubekendte unge Mand var den eneste Fremmede, med hvem den Syge bevislig havde talt. Hvad de to havde forhandlet med hinanden, ved ingen, thi Myrtle viste sig utilgængelig overfor ethvert Spørgsmaal."

„Du talte om endnu et Punkt, Nick," indskød Chick.

„Ja, her drejer det sig simpelthen om den logiske Slutning, at en af Tjenestepigerne maa have været hende behjælpelig ved Flugten, thi Døren til Værelset var forsynet med en udvendig Slaa, som kun af en tredje Person kan være bleven skudt tilbage.

Nu ligger den Tanke nær, at der maa være en eller anden Sammenhæng mellem vedkommende Tjenestepige, og den ubekendte unge Mand."

„Ja, det synes jeg ogsaa," brummede Chick tankefuldt. „Men var der ingen af Pigerne, der forekom Dig mistænkelig?"

„Nej," tilstod Opdageren og trak paa Skulderen, „Men mærkværig forekommer den Erklæring mig, som Dr. Rullmann gav paa min Forespørgsel; i Følge denne er Myrtle Copeland ikke egentlig sindssyg, men hun er, hvad der er ham selv uforklarligt, i en Tilstand af stadig voksende Ængstelse.

Men heri har den forlængst overstaaede Nervefeber ingen Skyld efter hans Mening. For Resten har han ogsaa fremhævet, at Myrtle blev plejet med al tænkelig Omhu, og der er ikke Tale om grusom Behandling eller nogen anden Omstændighed, som kan have fremkaldt Flugttanker hos hende."

„Jeg tror, Nick, at her er det Punkt, vi skal have fat i," sagde Chick eftertænksomt. „Men saa maatte dog nogen af Tjenestefolkene have forekommet Dig mistænkelig."

„Nej, ikke det jeg mærkede, der kunde i det højeste være Tale om Stuepigen, som foruden Atherson og Mrs. Thompson havde Adgang til det Værelse, hvor Miss Myrtle holdtes indespærret.

Denne Pige hedder Mary Bryan, hun er en øvet Sygeplejerske og skal føle særlig Hengivenhed for Miss Myrtle.

Saa meget mere paafaldende forekommer det mig, at hun trods det og skønt hun fik en høj Løn, har sagt sin gode Plads op for lige en Maaned siden. Med andre Ord, hun skal i Dag forlade sin Stilling."

„Vent lidt," afbrød Patsy, som hidtil havde været en tavs Tilhører. „Hvorledes ser denne Mary Bryan ud?"

„Hm, hun er en køn Pige paa omtrent femogtyve Aar, slank, blond og afgjort af den irske Type. Men hvorfor spørger Du om det?"

„Aa, Navnet var mig paafaldende, skønt det jo er ret almindeligt," svarede Patsy. „Jeg har nemlig en god Ven, som hedder Jim Bryan, som bor i den østlige Del af Byen.

Vi kender hinanden fra tidligere Tid, og han har ingen Anelse om, at jeg i Mellemtiden er bleven Opdager. Jeg ved kun, at Jim har en Søster, Mary, som er Sygeplejerske — jeg stødte tilfældigvis paa ham i Gaar Aftes, og da spurgte han mig, om jeg ikke vilde hjælpe ham med at bringe hans Søsters Kuffert bort, da hun skulde skifte Plads."

„Aa, Patsy, her viser sig nok atter en Prøve paa dit Held, som er bleven til et helt Ordsprog," sagde Opdageren smilende. „Egentlig vilde jeg have sendt Dig direkte til det Athersonske Hus. Men opsøg nu først din Ven Jim.

Tilfældet spiller ofte mærkværdigt med ind — hvem ved, maaske drejer det sig virkelig om hans Søster Mary — det vil Du jo snart finde ud af — er det kun en tom Formodning, saa maa Du gaa til Mr. Athersons Hus, faa Øje paa Mary Bryan og følge efter hende for at udspionere hende." —

„Det falder mig ind," bemærkede Ida, som havde hørt opmærksomt til, „at Mr. Atherson maaske endnu ikke har faaet nogen Sygeplejerske i Stedet for Mary. Maaske kunde jeg faa Pladsen som saadan."

„Det er storartet, Du gætter mine Ønsker," raabte Nick Carter leende, „jeg vilde have gjort Mr. Atherson et saadant Forslag. Men ulige bedre var det jo, om vi kunde lade ham være i Uvidenhed om, at Du hørte til os. Naa, Patsy kan i Telefonen give Dig nærmere Besked, saasnart han selv ved, hvorledes han skal forholde sig. Bagefter kan det saa videre ordnes."

Et Øjeblik efter var Patsy allerede paa Vej, og det lykkedes ham hurtigt at faa fat i sin gamle Bekendt.

Allerede ved de første Ord var han klar over, at han stadig havde Lykken med sig; Jims Søster var netop den Sygeplejerske, der tjente i det Athersonske Hus, og det var netop hendes Kuffert, som skulde flyttes.

Det forstaar sig, at Patsy viste sig som en hjælpsom Ven, og han gik ufortøvet med sin Bekendt til Huset i femte Avenue, hvor de skulde hente Kufferten.

Mary, en smuk og livlig Blondine, kendte ligeledes Patsy fra tidligere Tid. Hun lukkede selv op for dem og blev glad overrasket ved atter en Gang at hilse paa sin Broders Ven.

Hun førte de to Venner op i øverste Etage, hvor hun havde sit Værelse, der hentede de den temmelig tunge Kuffert og slæbte den ned ad Trapperne. De var lige naaet ned til første Sal med deres Byrde, da en høj, kraftig Mand med stor Voldsomhed spærrede Vejen for dem, den unge Opdager anede straks, at det var den foregivne Mr. Atherson.

Et Øjeblik stirrede Atherson forbløffet paa de to unge Mænd. Saa traadte han nærmere med en truende Mine.

„Hvad skal det betyde?" spurgte han myndigt. „Hvem er I, og hvad skal I med den Kuffert?"

„Det er min Kuffert," forklarede Mary Bryan, som imidlertid var kommen til.

„Hvad skal det betyde, spørger jeg?" sagde Atherson ivrigt. „Skal De forlade Huset?"

„Ja, naturligvis," lød det ligefremme Svar. „Jeg har sagt min Plads op for en Maaned siden."

„Hvem er de Folk der?"

„Den ene er min Broder, den anden hans Ven."

„Vil De forlade Deres Tjeneste paa Grund af den Begivenhed, der er indtruffet i Dag?" spurgte Atherson skarpt.

„Aldeles ikke, jeg har til Mrs. Thompson sagt min Plads op for akkurat en Maaned siden."

„Det har jeg ikke hørt noget om før!" sagde Atherson gnavent. „Kom med mig ind i Bibliotheket, Mary, men kald først paa Mrs. Thompson. I bliver begge foreløbig her i Gangen med Kufferten."

Derpaa gik han ind i et Værelse, der vendte ud til Gaarden, lidt efter gik ogsaa Mary og den allerede lidt aldrende Mrs. Thompson derind.

De to unge Mennesker havde imidlertid sat sig paa Kufferten, og da Døren ind til Bibliotheket var bleven staaende paa Klem, kunde de tydelig høre hvert Ord af den Samtale, der fandt Sted indenfor.

„Hvorfor vil Pigen her forlade sin Plads i Dag?" hørte de Atherson gnavent spørge.

„Jeg har jo for en Maaned siden sagt Dem, at Mary har sagt op."

„Det kan jeg virkelig ikke huske, — men hvorfor vil De bort? Synes De ikke om at være her?"

„Pladsen er mig for streng," svarede Mary.

„Aa, Snik, Snak — ved De hvad, Mrs. Thompson, Mr. Carter har udtrykkelig sagt som sin Mening, at min Søster maa have faaet Hjælp af en af Tjenestefolkene," raabte Atherson vredt.

„Det er jo det rene Vanvid,' 'svarede Mrs. Thompson groft.

„Nej, det er aldeles ikke Vanvid, thi jeg har i Deres Nærværelse skudt Yderslaaen for, og den kan kun være bleven aabnet udefra af en tredje Person!" raabte Mr. Atherson ærgerligt.

„Ja, naturligvis —, det tænkte jeg ikke paa — men hvorledes i al Verden —"

„De skulde have været bedre paa Deres Post, Mrs. Thompson, thi vi ved, at der er bleven stukket en ganske ny Nøgle til min Søster — den samme Haand maa ogsaa have skudt Slaaen fra. Vi har en Forræder i Huset."

„Vil De beskylde mig for noget, Mr. Atherson," raabte Mary nu hæftigt.

„Jeg beskylder ikke nogen, men det forekommer mig ejendommeligt, at De vil forlade Huset saa hurtigt, efter at min Søster, som var overgivet til Deres Pleje, er flygtet herfra."

„Aa, hør blot, Mr. Atherson," søgte Mrs. Thompson at berolige den ophidsede Mand. „Mary Bryan har allerede for en hel Maaned siden sagt op. Den stakkels Miss Myrtles Flugt kan kun være et tilfældigt Sammentræf — jeg kender Mary og kan svare for hende!"

„Men hvorfor Pokker vil De bort?" raabte Atherson skarpt. „Er De ikke tilfreds med Lønnen eller er De bleven slet behandlet af Mrs. Thompson?"

„Aldeles ikke!" raabte Mary nu ærgerligt. „Jeg har ikke noget at beklage mig over, det skulde da være, at visse Sager — eller visse Ting her i Huset ikke passer mig, og derfor vil jeg herfra, siden De absolut vil høre det!"

„Godt Ord igen, saa skal jeg ikke holde Dem tilbage — hvor megen Løn har De til Gode?"

„Tyve Dollars, saa meget faar jeg om Maaneden."

„Her er oven i Købet fyrretyve Dollars — men forlad saa øjeblikkelig Huset!"

Han vendte sig opbragt mod Mrs. Thompson og spurgte bydende?

„Har De sørget for at faa en anden Sygeplejerske?"

„Nej, thi jeg haabede lige til i Dag, at Mary vilde betænke sig og blive."

„Saa maa De straks skaffe Erstatning," sagde Atherson bestemt.

Da Mary i dette Øjeblik kom ud i Gangen fulgt af Mrs. Thompson, vendte Patsy sig til den første.

„Det var en Plads for min Søster, Miss Mary," sagde han hviskende. „Hun er i Øjeblikket uden Stilling, og hun kan fremlægge de bedste Anbefalinger."

„Det passer jo godt," sagde Mrs. Thompson nu eftertænksomt. „Sig til Deres Søster, unge Mand, at hun straks skal komme hen at tale med mig; synes jeg om hende, og hun har gode Anbefalinger, saa behøver jeg ikke at se mig om efter andre!"

„Jeg kan hurtig løbe hen til den nærmeste Urtekræmmer og telefonere derfra," sagde Patsy tjenstvilligt. „Vent her med Kufferten, Jimmy, jeg skal straks være her igen, imidlertid kan din Søster jo blive færdig!"

Et Par Minutter efter kom Patsy atter tilbage, han havde naturligvis berettet Ida, hvorledes Sagerne stod, og Kufferten blev nu uden flere Afbrydelser bragt ud af Huset og overdraget den nærmeste Drager til videre Besørgelse.

„Nu skal vi have os noget at drikke," foreslog Jim. „Du kommer vel nok med, Mary," opfordrede han sin Søster. „Der henne paa Hjørnet er et Sted, hvor vi kan faa noget."

Det havde Pigen ikke noget imod, og snart sad Trekløveret i et Sideværelse ved et Glas Øl.

Patsy forstod at passiare muntert, og da han ikke blev mistænkt af de to Søskende, saa mente han, at han sagtens kunde faa at vide af Pigen, hvad han ønskede, uden at vække Mistanke.

Han fik dog snart at mærke, at Mary var yderst tilbageholdende, naar Talen var om det Athersonske Hus.

Af hendes Ytringer fremgik, at hun holdt meget af den syge, unge Pige, som før havde været betroet til hendes Omsorg.

„Men," sagde Patsy til Slut, „jeg synes ikke, at De tager den unge Piges Flugt meget højtideligt, Miss Mary."

Den Tiltalte saa kort paa ham med et underligt Glimt i sine smukke Øjne.

„Mr. Atherson er en meget klog Mand," sagde hun og trak spottende paa Skulderen, „men der er dog ogsaa andre, der er ligesaa begavede."

Hun indlod sig ikke paa nærmere Forklaring, og Patsy vovede heller ikke at spørge, men tømte hurtigt sit Glas, medens Mary tog et lukket Brev op af sin Lomme og omhyggelig studerede Adressen derpaa.

Patsy havde et overordentlig skarpt Blik, og et eneste Øjekast var nok for ham til at se, at der oppe i Hjørnet stod som Afsender Dr. Rullmann, medens Adressaten maatte bo i et Hus i den østlige Del af Byen i den 68. Gade.

„Nuvel," sagde Mary, og stak atter Brevet i Lommen med et listigt Smil, „jeg vil næppe længe være uden Plads. Mr. Atherson skal ikke bilde sig noget ind, jeg har mine Grunde til ikke at blive der længere."

Patsy følte, at der var noget forblommet i Pigens hele Optræden.

Men det lod han, som han aldeles ikke saa. Han slog ind paa et andet Tema, og efter at de havde passiaret sammen endnu et Kvarterstid, tog han Afsked med dem.

Hans Vej førte ham lige til den 68. Gade, da han havde til Hensigt efter Nummeret at finde og nøje se paa det Hus, hvor Mary efter al Sandsynlighed skulde tiltræde sin nye Plads.

Det var et yderst tarveligt, lille Hus, i hvilket der næppe, og heller ikke i hele Kvarteret, kunde bo Folk, som havde Raad til at have en saa dyr Sygeplejerske i Tjeneste.

Til sin Overraskelse saa Patsy, som naturligvis havde fundet et godt Skjul i en Gadedør lige overfor, at Husets Dør blev aabnet, og en ældre Dame, i hvem han straks genkendte Mrs. Thompson, kom til Syne.

Han blev naturligvis meget forbavset. Hvorledes kom Mrs. Thompson, som øjensynlig nød Athersons Tillid, i dette tarvelige Hus, hvor Mary Bryan efter al Sandsynlighed havde fundet sig en ny Plads?

Allerede i Athersons Hus havde det været Patsy paafaldende, at Mrs. Thompson havde taget sig saa varmt af en skiftende Sygeplejerske. Hendes Tilsyne-

komst her lod formode, at hun nøje kendte den Syge, til hvis Pleje den dyre Sygeplejerske var antaget.

„Hm, Sagen forekommer mig temmelig indviklet," brummede Patsy, idet han listigt smaalo. „Jeg tror ikke, at min Chef vil tage mig det ilde op, hvis jeg kan meddele ham, hvem der bor i dette Hus."

Patsy var en Handlingens Mand. Uden at betænke sig gik han ind til den nærmeste Urtekræmmer for at skaffe sig at vide, om Husbeboerne hørte til hans Kunder.

Heri blev han ikke skuffet; men ikke desto mindre var Resultatet kun magert. Han fik blot at vide, at Huset beboedes af en i Kvarteret almindelig agtet, men ret uformuende lille Familie Henning, der i mange Aar havde boet i Huset, som var deres Ejendom — Moderen var Enke, og Sønnen, som var i Begyndelsen af Tyverne, studerede Medicin. Moder og Søn levede meget tilbagetrukkent og førte en mønsterværdig Vandel.

Da Nick Carter gennem Telefonen havde modtaget disse Meddelelser fra Patsy, sparede han ikke paa Anerkendelse og lovede at sende Chick til hans Assistance, for at begge kunde undersøge, om Patsys Formodning bekræftede sig, at muligvis den flygtede Myrtle havde fundet Tilflugt i dette beskedne Hus.

Patsy kom ikke til at vente længe. Allerede en halv Time efter dukkede Chick op, og de posterede sig begge over for det lille Privathus for at afvente Begivenhedernes Gang og bestemme sig med Hensyn til deres videre Fremgangsmaade.

Ærlige Indbrudstyve.

De to Opdagers Taalmodighed blev ikke sat paa nogen altfor haard Prøve, og de havde imidlertid forandret noget paa deres Ydre for ikke at blive genkendte.

De havde næppe ventet en Time, før Patsy greb sin ældre Kammerat i Armen og pegede paa en slank Kvindeskikkelse, som med hurtige Skridt kom hen ad Gaden og kiggede efter Husnumrene.

„Der kommer Mary Bryan," hviskede Patsy straks. „Jeg vil lade mig hænge, om hun ikke gaar ind i det Hus."

Han fik Ret, thi den iagttagne unge Pige steg uden at se sig om, op ad Stentrappen i det belurede Hus og ringede paa Klokken.

Straks efter blev Døren aabnet og Mary blev lukket ind, hvorefter Døren atter blev lukket i Laas.

„Hvad nu?" sagde Patsy. „Fuglen er i Fælden, og jeg vædder mit Hoved paa, at den skønne Mary allerede hilser fortroligt paa den flygtede Miss Myrtle Copeland, — men stille," afbrød han sig selv, idet han greb Chick ved Armen. „Vi er ikke alene om Forretningen, der er to andre, som tager vort Hus i Øjesyn paa en højst indgaaende Maade!"

Han pegede paa en Mand og en ung Kvinde, som havde stillet sig umiddelbart ud for dem uden dog at lægge Mærke til dem.

Manden havde taget en Notebog frem og noterede heri Numret paa det overfor liggende Hus.

Derpaa gik de hurtig videre, tilsyneladende tilfredse med Resultatet af deres Forehavende, og et Minut senere var de drejet om Hjørnet af Gaden og var ude af Opdagernes Synskreds.

„Her gaar noget for sig, som jeg ikke forstaar," sagde Patsy eftertænksomt. „Det ser næsten ud, som om hele Tjenestepersonalet i det Athersonske Hus holdt Stævnemøde her i den 68. Gade — Kvinden var nemlig Athersons Kokkepige og hedder Annie Gallagher."

„Ganske mærkeligt!" sagde Chick. „Det ser ud, som denne Annie sniger sig efter sin tidligere Medtjenerinde Mary for at komme til Klarhed over, hvor hun har begivet sig hen.

Jeg vil sige Dig noget, Patsy, vi maa under alle Omstændigheder forsøge selv at komme ind i Huset — Spørgsmaalet er kun hvorledes!"

Medens de endnu tvivlraadige grublede herover, blev Gadedøren i det overfor liggende Hus atter aabnet.

Denne Gang saa de en ung, slank Mand, iført Overfrakke og Hat; idet han beredte sig til at gaa ud, saa de ogsaa Mary dukke frem paa Dørtærskelen, iført Hjemmekjole og hvidt Forklæde.

De talte sammen i flere Minutter, saa ilede den unge Mand afsted i Retning af Lexington-Avenue, medens Mary igen lukkede Døren.

„Nu er det rette Øjeblik kommet!" hviskede Patsy. „Denne Mary synes allerede at have indrettet sig i

sit nye Hjem, og vi vil gøre vel i nu at gøre hende vor Opvartning."

Det var imidlertid blevet mørkt, og Gaden var temmelig mennesketom.

Med største Koldblodighed steg de to Opdagere op ad Gadedørstrappen, og det lykkedes uden Vanskelighed Chick at aabne Døren med en Dirk.

I næste Sekund var de begge fuldkomment lydløst og ubemærket smuttet ind i Entreen, der var temmelig mørk, og Patsy havde forsigtig skubbet Gadedøren til.

Forstuen var næsten tom — der stod kun en Stumtjener til at hænge Tøj paa.

Lige til Højre stod Døren ind til Dagligstuen halvt aaben.

Hverken i denne eller i Værelset ved Siden af, der var forbundet med Dagligstuen med en bred, aabenstaaende Fløjdør, var der et Menneske, hvad et flygtigt Blik straks sagde de to Opdagere.

Tøvende blev de staaende lidt i Entreen for at lytte efter, om der var Støj i Huset.

Køkkenet maatte være i Kælderen, thi en stærk Stegeos steg op fra Trappen og kildrede dem behageligt i Næsen, og et livligt Røre dernede forraadte, at der blev truffet de sidste Forberedelser til det forestaaende Aftensmaaltid.

„Vi maa op i næste Etage," hviskede Chick til sin Kammerat.

„Jeg skal snige mig derop," hviskede Patsy lige saa sagte tilbage. „Bliv Du imidlertid her og hold Vagt."

Saa hurtigt og forsigtigt som muligt listede Patsy sig op ad den tæppebelagte Trappe. Det lykkedes ham ubemærket at naa den næste Etage.

I et af Værelserne, hvis halvtaabne Dør vendte ud til Trappen, var der allerede tændt Lys.

Forsigtig listede han sig hen til Dørsprækken og kiggede ind i Værelset.

Hans Blik faldt paa en ung, billedskøn Kvinde, som med et sælsomt, drømmende, ligesom fraværende Ansigtsudtryk hvilede i en Gyngestol og sang sagte.

Hendes snehvide Kjole laa i bløde Folder om den sarte, slanke Skikkelse, der ombølgedes af en rig Fylde af guldblonde Lokker.

Hun lignede en Eventyrprinsesse, syntes Patsy, og han var ikke i Tvivl om, at han virkelig havde fundet Myrtle Copeland, da den Beskrivelse, han havde faaet af hende, svarede ganske til den unge Dame inde i Værelset.

Ligesaa forsigtig som han var kommen, skyndte Patsy sig atter ned ad Trapperne.

Han vilde netop give Chick et Tegn til, at de saa hurtigt og lydløst som muligt skulde forlade Huset, da de til deres Bestyrtelse hørte en Nøgle blive drejet om i Laasen, og i næsten samme Øjeblik saa de i den aabne Dør den samme unge Mand, som de lige nylig havde set gaa ud.

„Hjælp! Tyve! Indbrud!" raabte den Indtrædende straks ved Synet af de to fordægtige Skikkelser. Han havde ladet Døren staa aaben, og den lige uden for Huset staaende Gadelygte lyste klart nok ind i Gangen, til at man tydeligt kunde skelne de Personer, der befandt sig derinde.

Hurtig som Lynet kastede Patsy sig over den unge Mand og spændte Ben for ham, saa han faldt om paa Gulvet ligesaa lang, han var. Snarraadigt greb Chick i samme Øjeblik de Klædningsstykker og Hatte, der hang paa Stumtjeneren og slyngede dem temmelig ublidt mod den unge Mand.

Førend denne atter kunde finde ud af dette Kaos af Klædningsstykker og komme paa Benene, var de to flinke Opdagere forlængst af Vejen.

De bøjede lige om det første Gadehjørne, da de saa den unge Mand, som de havde beredt en saa høflig Modtagelse ved hans Hjemkomst, vise sig paa Gaden, raabende paa Politiet af alle Livsens Kræfter.

Naturligvis blev der straks livligt paa Gaden, og Opdagerne ansaa det for raadeligst at smutte op i en forbikørende Sporvogn og køre videre med den.

Allerede ved den 59. Gade steg de af, steg op i en Omnibus og kørte til Centralparken, der laa i Nærheden af Nick Carters Privatbolig.

De fandt Opdageren hjemme, og denne blev naturligvis ikke lidt glad over at høre, hvor heldig hans to unge Medhjælpere var sluppet fra deres kække Streg.

„I kan næsten vises frem for Penge," sagde han spøgende. „Det er storartet, nu bliver I oven i Købet antagne for Indbrudstyve — naa, vær bare glad over, at Politiet ikke tog Jer ved Kraven."

De lo alle muntert — derpaa sagde Nick Carter, idet han atter blev alvorlig:

„Naa, Gutter, nu ved vi, hvor den smukke Flygtning opholder sig, og vi kan nu straks sammen begive

os derhen — det tør I vel nok vove uden at blive sat fast som Indbrudstyve, hvad?"

„Ja, naturligvis," svarede Patsy med Overbevisning. „Vi lod ikke det unge Menneske faa ret megen Tid til at tage os i Øjesyn, vi havde ogsaa forandret os lidt."

„Saa meget des bedre, saa skylder vi ikke Folk nogen Forklaring," sagde Nick Carter. „Jeg længes for Resten efter at stifte Bekendtskab med de Mennesker.

Jeg tager vist ikke fejl i den Antagelse, at Mrs. Thompson og denne Mary Bryan har drevet et aftalt Spil og bortført den unge Pige efter en moden og vel overvejet Plan.

Men derved er det forbi med min første Antagelse, og det drejer sig ikke om Pengeafpresning, ellers vilde min Erfaring som Menneskekender da rent lalle mig i Stikken. Denne Mrs. Thompson er en venlig, fuldstændig tillidvækkende Dame, hun kan ikke være i Stand til at begaa nogen Forbrydelse.

Ogsaa Mary Bryan forekommer mig at være et ærligt Skind, om end lidt overfladisk — nej, nej, allerede nu er jeg overbevist om, at disse to Kvinder ikke af egoistiske Bevæggrunde har bortført deres Patient, men de har kun gjort det for at hjælpe hende ud af hendes trykkende Forhold."

„Maaske ogsaa for at fri hende fra en Fare, Nick," indskød Ida, som ved de to unge Mænds Ankomst lige havde været i Færd med at gaa til det Athersonske Hus og hidtil havde siddet tavs i et Sofahjørne og hørt til. „Hvad Mrs. Boughton fortalte om sin Søsters Død og i det hele har berettet om Nevøens Karakter, har ikke rigtig huet mig."

„Paa mig har Manden med Dobbeltnavnet just heller ikke gjort det bedste Indtryk," sagde Nick Carter eftertænksomt og stirrede ud i det tomme Rum.

„Det kan være, jeg gør Manden Uret, men hans Huslæge, Dr. Rullmanns, Udsagn har gjort mig helt betænkelig — men hvad var det," udbrød han og saa spørgende paa Patsy, „sagde Du ikke, lille Ven, at Du i Mary Bryans Haand saa en Konvolut med Lægens Navn paa?"

„Jo, det gjorde jeg!"

„Naa, her har vi saa det manglende Forbindelsesled," sagde Nick Carter med Haanden trykket mod Panden. „Dr. Rullmann nærer ogsaa Mistro til denne Mand med Dobbeltnavnet. Lægen er en Mand af Ære, det ser man ved første Øjekast — han har allerede i fem Aar haft Myrtle Copeland under Behandling, og han staar fuldstændig raadvild overfor den Kendsgerning, at handes Tilstand stadig forværres, i Stedet for at blive bedre. Med andre Ord, som mangeaarigt Vidne til den unge Piges gradvise Henvisnen, vilde selv han ikke kunne finde noget paafaldende i, at hans Patient maaske døde i Løbet af et eller to Aar, inden hun naaede Myndighedsalderen."

„Altsaa netop det, Mrs. Boughton frygtede," sagde Ida.

„Ja, selvfølgelig," sagde Nick tankefuldt. „Jeg har udtalt mig temmelig aabent over for Dr. Rullmann, og han er enig med mig i den Anskuelse, at det aldeles ikke vilde falde en dygtig Kemiker vanskeligt at blande snigende Gifte, der hverken har Lugt eller Smag i en Sygs Mad og Drikke uden dennes Vidende — og desværre findes der saadanne snigende Gifte, som, hvad deres Navn ogsaa siger, ganske lumskt og gradvis undergraver deres Offers Livskraft, til de til Slut hidfører Døden, uden at et eneste mistænkeligt Symptom eller et Spor af deres Tilstedeværelse kan paavises i Liget.

Men som Dr. Rullmann forklarede, kan man ikke købe den Slags Plantegifte færdige, de maa for hver Gang tillaves paany, da de kun i frisk Tilstand virker paa den forventede Maade."

„Maa jeg spørge om noget, Nick," sagde Ida, som havde hørt opmærksomt paa ham. „Mente Dr. Rullmann ogsaa, at den Slags Gift kunde have en nedbrydende Virkning paa den Syges Aandsevner?"

„Det er jo netop det, jeg tænker paa," svarede Opdageren og nikkede. „Dr. Rullmann er ikke blot en hæderlig, men ogsaa en forsigtig Mand, derfor udtalte han ingen direkte Mistanke, men indskød blot i Samtalens Løb, at man hyppig havde iagttaget et saadant Offers tiltagende Angstfølelse, hvad der godt kunde skyldes Giftens Indvirkning.

Jeg antager nu, at han ikke længer har kunnet se paa, at hans Patient trods al hans lægevidenskabelige Kunst dog fra Aar til Aar stadig tog mere og mere af baade legemlig og aandelig.

Det maa saa være kommen til en hemmelig Forstaaelse mellem ham og Mrs. Thompson, og Følgen heraf er den ulykkelige unge Piges Bortførelse; der er sat i Scene med stor Behændighed."

„Med andre Ord, Nick," indskød Chick med funklende Øjne. „Du anser denne Atherson for en forstokket Slyngel, som af lumpen Havesyge og støttet

af sine kemiske Kundskaber koldblodig gaar ud paa at ødelægge sin unge Stedsøsters Liv?"

„Kære Chick, hvis jeg ikke nærede den Mistanke, saa vilde Sagen jo nu være endt, og vi manglede kun en Redegørelse til Atherson og Mrs. Boughton. Men Mistanke er jo ikke Vished — og for at skaffe os den, gør vi bedst i først at tale udførligt med Miss Myrtle Copeland og hendes tidligere Sygeplejerske, — hvem ved, hvad for interessante Nyheder vi saa kan faa at vide."

Forsvunden for anden Gang.

Allerede en halv Timestid efter ringede Nick Carter og hans to Hjælpere paa Klokken til Huset i den 68de Gade.

Næppe havde Klokken lydt, før Gadedøren blev aabnet af en ældre Kone med graasprængt Haar og med et Ansigt, der udtrykte den største Uro og Angst.

„Er De Mrs. Henning?" spurgte Nick Carter, der straks betjente sig af det Navn, Patsy havde udspioneret.

„Ja, det er jeg — har De Efterretninger om hende?"

Straks efter kom en ung Pige til Syne ved Siden af Mrs. Henning. Det var Mary Bryan, hun havde endnu den samme Dragt paa, som Patsy sidst havde set hende i. Da hun kom nærmere og genkendte Opdageren, standsede hun overrasket og veg forbløffet et Skridt tilbage.

„Aa, er det Mr. Carter — og er De her ogsaa, Mr. Murphy," tilføjede hun blegnende, da hun nu fik Øje paa Patsy.

Det var hurtig blevet Opdageren klart, at der i Mellemtiden maatte være foregaaet noget overordentligt her i Huset.

„Gør nu ingen Omsvøb, De har skjult Miss Myrtle Copeland her i Huset — hvor er hun?" spurgte han barskt.

Hjælpeløst saa den gamle Dame paa Mary Bryan, denne var blegnet, og hun formaaede knapt at bevare sin Fatning, medens hun fremstammede:

„Ja, Miss Myrtle har været her — men nu er hun atter borte —"

„Borte?" spurgte Opadgeren forbavset. „Hvor er hun taget hen?"

„Det ved vi ikke. Hun forsvandt ud af Huset, medens vi en halv Timestid var nedenunder ved Aftensmaden. Albert Henning er lige gaaet ud for at søge efter hende."

Det forekom baade Nick Carter og hans to Hjælpere, at begge Kvinderne sagde Usandhed og kom med Udflugter for at holde den bortførte Pige skjult for dem.

Temmelig barskt betydede Opdageren derfor Mrs. Henning, at han endelig maatte tale alvorligt med hende og Mary Bryan, han og hans Ledsagere blev derfor ført ind i Dagligstuen.

„Jeg maa straks have fuldkommen Klarhed, hvis jeg ikke skal være nødsaget til at melde det til Politiet," sagde Nick Carter skarpt, idet han vendte sig mod Mary Bryan og saa strengt paa hende.

„De har altsaa haft Andel i Miss Myrtle Copelands Bortførelse — saavelsom Dr. Rullmann og Mrs. Thompson?"

„Ja, det indrømmer jeg," svarede Pigen, idet hun rolig udholdt hans gennemborende Blik. „Naar De allerede ved det, kan jeg jo rolig vedgaa det. Men det skete ikke i nogen ond Hensigt, men fordi vi mente det godt med Miss Myrtle."

Opdageren var saa forbavset over den uforbeholdne Tilstaaelse, at han et Øjeblik saa maalløs paa hende. Men Pigen vedblev hurtigt:

„Jeg ved, at De er en berømt Opdager, og at De har paataget Dem et Hverv for Mr. Atherson. Men lad ham vogte sig for at foretage noget Skridt imod os, det vil han komme til at fortryde. Han ved ganske godt, hvorfor vi har skaffet Miss Myrtle bort fra hans Hus."

Paany blev Nick Carter overrasket ikke alene paa Grund af den skjulte Trudsel, der laa i Pigens Hentydninger, men snarere fordi hendes sidste Ord faldt sammen med hans egen Tankegang.

„Hvordan det end er, der maa fuld Klarhed i Sagen," sagde han lidt mildere end før. „Først vil vi se at blive klare over vore gensidige Forhold, thi jeg har al Grund til at tro, at vi snarere staa som Venner end som Fjender over for hinanden."

Pigen saa forbavset paa ham og udbrød efter kort Tøven:

„Jeg troede, De arbejdede for Mr. Atherson?"

„Ja, det tror Mr. Atherson ogsaa," sagde Opda-

geren med et svagt Smil, „men i Virkeligheden staar jeg slet ikke i hans Tjeneste. Tværtimod, jeg kom til hans Hus efter Opfordring af en Mrs. Boughton fra Philadelphia.

Denne Dame er Søster til Myrtles afdøde Moder og har været i høj Grad bekymret og ængstelig for sin Nieces Sundhedstilstand, da den unge Piges Stedbroder og Formynder holdt hende skjult for Omverdenen. Derfor kom jeg til Athersons Hus, og at det skete paa et Tidspunkt, hvor Miss Myrtle lige var bortført af Dem, var et rent Tilfælde. — Men De kan nok tænke, at jeg benyttede mig af det Tilfælde," sluttede han leende.

Mary Bryan slog forbavset Hænderne sammen.

„Saa har Myrtle dog haft Ret," undslap det hende uvilkaarligt. „Hun talte stadig om en god Tante og om et stort Hus, hun før havde levet i. Men hun kunde ikke angive os nærmere, hvor dette Hus var, og hvad hendes Tante hed, saa ofte Mrs. Thompson og jeg end trængte ind paa hende."

„Nuvel," sagde Nick Carter, greb hendes Haand og tvang hende til at sætte sig. „Mener De det virkelig godt med Miss Myrtle, saa sæt Dem og vær kun rolig og fortæl mig alt, hvad De ved. Sig mig først og fremmest Grunden til, at De vovede at føre hende bort fra hendes Broders Hus."

„Min Gud, fordi vi vilde beskytte hende — nej, fordi vi vilde redde hende!" raabte Pigen ophidset.

„Aa, Mr. Carter, det er en lang Historie, og vi havde heller ikke gjort det, hvis ikke Dr. Rullmann havde været i Forbund med os — han mente nemlig, at der var noget slemt i Gære mod Miss Myrtle — og det var ogsaa saa komisk, nej, saa uhyggeligt — kun altfor ofte saa vi, hvorledes Mr. Atherson hemmeligt blandede noget i sin Søsters Mad og Drikke.

En Gang da jeg kom til, sagde han, at det var noget, han havde opfundet, der skulde berolige Nerverne, — men jeg blev dog altid opfyldt af en vis Gru, naar jeg saa, hvorledes han af en Glasflaske hældte nogle faa Draaber, der saa ud som Vand, i Mælken eller Grøntsagerne.

Men han gjorde det altid hemmeligt, og han kunde blive frygtelig vred, hvis man kom bag paa ham — og jeg tænker at hvis en Mand virkelig mente det godt med sin Søster, behøvede han ikke at gaa saa hemmeligt til Værks.

Dr. Rullmann var af samme Mening, og han forlangte, at vi en Gang skulde bringe ham en saadan Flaske."

„Naa?" spurgte Nick Carter med spændt Interesse, idet han saa forventningsfuldt paa hende. „Har De kunnet udføre det Hverv?"

„Ikke jeg, men Mrs. Thompson," indrømmede Pigen efter en kort Tøven. „Men det er dog vel ganske sikkert, Mr. Carter, at De ikke har aflokket mig saadan en Tilstaaelse for at prisgive mig for Mr. Atherson?"

„Det behøver De ikke at være bange for," sagde Nick Carter beroligende. „Hvis De kendte mig nærmere, vilde De vide, at jeg plejer at holde mit Ord.

Forøvrigt kender De jo min yngste Medhjælper," han pegede smilende paa Patsy — „han kan fortælle Dem, hvordan jeg er."

„Ja, det gjorde mig netop saa bestyrtet," tilstod Mary og tilkastede sin Broders Ven et hurtigt, bebrejdende Blik. „Det var ikke videre pænt af Dem, Mr. Murphy — havde jeg anet, at De var Opdager, saa?"

„Men nu er vi jo Forbundsfæller," søgte den tilretteviste Patsy at gøre det godt igen. „Sig rolig alt, hvad De ved til Mr. Carter, han mener det godt med Miss Myrtle og vil ligeledes redde hendes Liv."

„Det er godt," sagde Pigen afgjort, „jeg er ogsaa gaaet saa vidt, at jeg ikke kan vende om. De maa vide, at Mr. Atherson i sit Hus har indrettet et fuldstændigt Laboratorium. I dette Rum maatte kun Mrs. Thompson støve af og altid i hans Nærværelse. Ofte lukkede han sig inde hele Dage og viste sig aldeles ikke for nogen. Efter saadanne hemmelige Eksperimenter begyndte han saa ubemærket at hælde Draaber af den omtalte, vandklare Vædske i Myrtles Mad og Drikke.

Det var os naturligvis paafaldende — saa meget mere som Myrtle stadig blev daarligere og ogsaa aandelig svagere, endskønt Dr. Rullmann gjorde sig al tænkelig Umage for at forbedre hendes Tilstand.

Nuvel, kort og godt, en Gang efter det sædvanlige Morgenbesøg i Myrtles Værelse, tabte Atherson den lille Glasflaske, som han altid plejede at bære i sin Vestelomme.

Mrs. Thompson opdagede det og havde Aandsnærværelse nok til at hælde Indholdet af Flasken i en anden og fyldte den derpaa atter med Vand.

Næppe var dette sket, og Mrs. Thompson havde skyndt sig ud af Værelset, før Mr. Atherson kom til-

bage og spurgte hende, om hun ikke havde set en lille Flaske, som maatte være falden ud af hans Lomme.

Han syntes at være meget urolig og spurgte ogsaa mig ud om den tabte Flaske. Mrs. Thompson lod, som om hun intet anede og gik roligt videre.

Atherson gik ind i sin Søsters Værelse, der fandt han Flasken nøjagtigt paa samme Sted af Tæppet, hvor han havde tabt sden. Et Øjeblik efter kom han atter ud og fløjtede sagte hen for sig uden at mæle et Ord om det forefaldne.

„Han fattede altsaa ingen Mistanke?" spurgte Nick.

„Sandsynligvis ikke," erklærede Pigen. „Siden den Tid er der gaaet omtrent fem Uger. Mrs. Thompson gav Dr. Rullmann Flasken, og hun fortalte mig senere, at Lægen havde erklæret, at Vædsken kun var — Vand."

„Aa," sagde Nick Carter, medens han sagte fløjtede. „Det kalder jeg listigt. Skurken følte sig iagttaget, og for at afkræfte enhver Mistanke opførte han den lille Komedie. Hvad mente Dr. Rullmann om det?"

„Jeg kan kun sige, hvad Mrs. Thompson har fortalt mig. Dr. Rullmann mente, at nu var der først rigtig Fare paa Færde, fordi Atherson sandsynligvis i Fremtiden vilde gaa hurtigere til Værks.

Det maa virkelig have været Tilfældet, thi Myrtle blev for hver Dag mere afkræftet og ikke mindst i aandelig Henseende. Derfor erklærede Dr. Rullmann, at det var paa høje Tid at unddrage den unge Pige Broderens ødelæggende Indflydelse.

Men det kunde naturligvis kun ske ved List. Da Mrs. Thompson og jeg selv Skridt for Skridt blev iagttagne af Mr. Atherson, saa maatte vi spekulere paa en Udvej til gennem en tredje Person at give Myrtle Underretning om vort Forehavende.

Derfor vovede den unge Mr. Henning at trænge ind i Huset, idet han foregav at være sendt af Værten for at se til nogle Reparationer. Han var netop bleven enig med Myrtle, da Mr. Atherson kom til og groft viste ham Døren."

„Nu tror jeg, vi er komne til Klarhed," sagde Opdageren. „Deres Forehavende, der til Dels er lykkedes, gik ud paa at lade Myrtle forsvinde, og Dr. Rullmann vilde saa fortsætte Kuren for at se, om han virkelig paa forbryderisk Maade var bleven modarbejdet eller ej. Naa, det var sikkert godt nok ment, men det vilde dog have været bedre, om De havde henvendt Dem til Politiet."

„Hvor kunde vi gøre det?" sagde Pigen. „Mr. Atherson vilde straks have opdaget det og anbragt sin Søster et andet Sted. Det var lykkedes Mrs. Thompson at opsnappe et Brev, hvoraf det fremgik, at han havde til Hensigt at give hende en Efterfølgerske."

„Med andre Ord, Mrs. Thompson var bange for at blive sendt bort og ansaa det for klogest at komme sin Husbond i Forkøbet. Men nu er Spørgsmaalet: „Hvad er der i Mellemtiden bleven af Miss Myrtle?"

„Ja, der spørger De om mere, end jeg kan svare paa," tilstod Mary med et dybt Suk. „Jeg kan kun tænke mig, at Myrtle har fundet det ensomt i sit Værelse og har faaet den Idé at gaa ud, en Tanke hun ofte havde i sin Broders Hus."

„Nej, det tror jeg ikke," sagde den gamle Mrs. Henning og blandede sig for første Gang i Samtalen, „For omtrent et Par Timer siden sneg to Indbrudstyve sig ind i Huset, de blev opdagede af min Søn. Desværre overmandede de ham og slap uopdagede bort. Jeg tror ganske sikkert, at de Folk staar i Forbindelse med Myrtles pludselige Forsvinden."

Det vilde have været let for Nick Carter at modbevise den gamle Dames Formodninger, men han foretrak ikke at prisgive sine Medhjælpere, han nøjedes derfor med at sige:

„Jeg kan ikke tro, at de to Indbrudstyve har haft nogen Del i Myrtles Forsvinden. Sig mig hellere Mrs. Bryan, ved De bestemt, om nogen anden af Husets Folk foruden Dem og Mrs. Thompson har anet noget om den virkelige Sammenhæng med Flugten?"

„Ikke det jeg ved af," svarede den unge Pige tøvende.

„De har heller ikke Mistanke til nogen?"

„Slet ikke, dog, vent lidt," tilføjede hun efter et Øjebliks Betænkning, „Kokkepigen sagde en Gang for nogle Uger siden, at det var stor Skade, at man ikke kunde bringe den unge Miss bort. Men jeg indlod mig ikke paa nogen Diskussion med hende."

„Hvad hedder den Pige?"

„Annie Gallagher."

Med et Spring var Patsy oppe af sin Stol.

„Det er storartet, Mester," raabte han. „Kan Du huske, Chick, at vi i Eftermiddag saa en Mand og en Kvinde, som mærkede sig Nummeret paa dette Hus

og skrev det op? Jeg sagde Dig, at det var Annie Gallagher!"

„Det er en særdeles vigtig Oplysning!" udbrød Opdageren, og idet han vendte sig imod den forbavsede Mary, tilføjede han:

„Meddel mig udførligt alt, hvad De ved om denne Annie Gallagher!"

„Jeg kan kun meddele ganske lidt. Hun er her fra Østen, og hendes Famile bor i den 52de Gade, nær ved 1ste Avenue — ja rigtig, Huset har Nr. 479. Hun har en Kæreste, forøvrigt en skrækkelig Karl, der altid gjorde mig bange blot ved at se paa mig!"

„Skal vi vædde, at jeg kender den Fyr?" raabte Patsy lystigt. „Det er en Karl af Bygning omtrent som Chick. Alting paa ham er sort, Haar, Øjne og Overskæg. Paa højre Kind har han et Ar, og hans Næse er vanskabt af et Hug."

„Ja, det er ganske rigtigt, saadan ser Mennesket ud, men hvorfra ved De det?" spurgte Mary forbavset.

„Det var den Fyr, som var her i Gaden sammen med Annie," sagde Patsy. „Ved De maaske ogsaa hans Navn, Miss Mary?"

„Ja, han hedder Barney Tobin."

Patsy fløjtede sagte og drejede sig om paa Hælen.

„Her har vi vort Vildt," bemærkede han. „Jager vi den Fyr, saa har vi ognsaa Miss Myrtle igen!"

Her blev han afbrudt ved, at Døren aabnedes, og den unge Henning traadte ind stærkt ophidset. Han saa forbavset paa de ham ubekendte Gæster.

„Det er altsammen forgæves, jeg kunde intet Spor finde — men hvad vil de Herrer?"

„Jeg er Opdageren Nick Carter, og jeg er her med mine to Hjælpere for at eftersøge Miss Myrtle," sagde Nick Carter kort og formelt. „De kan faa nærmere Besked af Deres Fru Moder og Miss Bryan — vi har nemlig ikke Tid, thi efter alt at dømme vil vi faa en anstrængende Nat!"

„Har Du virkelig intet opdaget, slet intet?" spurgte den gamle Dame skuffet.

„Slet intet," svarede Sønnen nedslaaet. „En af Naboerne har set to Mænd og en Kvinde, som for maaske en Time siden luskede omkring Huset her. Kvinden gik ind i Huset og kom snart efter tilbage med en anden ung Pige. Saa fjærnede de sig alle fire i Retning af tredje Avenue."

„Det er foreløbig tilstrækkeligt!" sagde Nick Carter med en barsk Latter. „Fremad Gutter, det er Arbejde for os!"

Dermed tog han Afsked og gik uden mange Omstændigheder.

En skæbnesvanger Samtale

Da de atter var komne ud paa Gaden, tog Opdageren sine Medhjælpere til Side.

„Kammerater, Sagen er jo saa klar som Blæk," sagde han gemytligt. „Din Annie Gallagher har kigget Mrs. Thompson og Mary Bryan i Kortene, hun har betroet sig til sin Kæreste, og de to har saa besluttet at slaa Penge af den Affære. Allerførst maa vi finde denne Barney Tobins Spor, thi hvis den Karl ikke er Sjælen i det hele Foretagende, saa vil jeg ikke hedde Nick Carter!"

Hurtigt steg de tre Mænd ind i en Vogn, der ved tredje Avenue kørte i Retning af Byend nedre Del.

„Patsy, Du maa gaa til Athersons Hus og undersøge, om Annie Gallagher er der eller ej, og kom saa tilbage til Hjørnet af tredje Avenue og 53de Gade."

Da de var naaet til den 53de Gade, begav Nick Carter og Chick sig uden videre til det af Mary Bryan betegnede Hus, skaffede sig under et eller andet Paaskud Adgang til Gallaghers Bolig og fandt let ud af, at Myrtle Copeland ikke opholdt sig der.

Deres næste Forehavende bestod i at udspejde, om Barney Tobin var kendt i Nabolaget. De fandt snart ud af, at det var en ildeberygtet Person, som aldrig bestilte noget, men som desuagtet altid raadede over rigelige Pengemidler.

Hans Omgang bestod af ligesindede Fyre, som satte hele Kvarteret i Rædsel og Skræk. Det var almindelig bekendt, at Annie Gallagher „gik" med Tobin, og at de tænkte paa snart at gifte sig.

Mere frugtesløs var derimod Opdagernes Bestræbelser for at finde den eftersøgte Mands Opholdssted i Øjeblikket.

Med uforrettet Sag begav de sig sluttelig til Hjørnet af den tredie Avenue netop i samme Øjeblik, som Patsy sprang ud af en Omnibus og sluttede sig til dem.

Allerede paa lang Afstand henledte han ved Tegn deres Opmærksomhed paa en svær, bredskuldret Mand, som havde forladt Omnibussen umiddelbart før han selv og nu skyndte sig ned ad den 53. Gade.

„Patsy lader til at være lige i Hælene paa vor Mand," sagde Chick, da han saa, hvorledes hans unge Kammerat hurtigt, men umærkeligt fulgte efter den Fremmede.

„Det ser ud til det," svarede Nick, „den Mand er utvivlsomt Tobin."

„Skal vi følge efter Patsy?"

„Det kan Du gøre, Chick — jeg vil blot lige mærke mig Fyren og saa selv gøre et andet Kup."

Dermed skiltes de.

Chick fulgte hurtigt sin unge Kollega, medens Nick Carter selv besteg den næste Omnibus og hurtigst muligt begav sig til det Athersonske Hus.

Da Døren blev aabnet for ham, sagde han med meget høj Røst i Haab om at blive hørt af Ida, som allerede var kommet i Tjeneste der i Huset — at han var Nick Carter og ufortøvet maatte tale med Mr. Atherson.

„Mr. Atherson er ikke hjemme, men han kommer snart. Vær saa god at komme igen om en halv Time!" svarede Tjeneren ham.

„Nej, jeg vil vente paa Mr. Athersons Tilbagekomst her," erklærede Nick lige saa højt som før, „Vil De føre mig ind i Dagligstuen!"

„Mr. Atherson har udtrykkelig forbudt, at —"

„Ti stille! Jeg vil vente i Dagligstuen!"

Som en vaad Hund trak Tjeneren sig tilbage, medens Nick Carter med et tilfreds Smil gik ind i Modtagelsesværelset.

Han blev ikke skuffet i sin Forventning, thi der forløb næppe et Minut, før Ida dukkede op fra Sideværelset og stillede sig saaledes bag den halvtaabne Fløjdør, at hun ikke kunde ses.

„Jeg maa skynde mig for ikke at vække Mistanke, Nick," hviskede Ida til Opdageren. „Der er pludselig blevet sendt Bud efter Mrs. Thompson, hun forlod for lidt siden Huset i stor Hast. Ogsaa Mr. Atherson er gaaet ud.

Tjenestefolkene her i Huset er aabenbart meget glade, fordi den unge Pige er flygtet. De er alle af den Mening, at Mary Bryan staar bagved, i Særdeleshed Kokkepigen Annie Gallagher tror det fuldt og fast — hun er forøvrigt den eneste, som taler ondt om Mary Bryan. Hun mener, at der bag det Hele staar et ganske almindelig Pengeafpresningsforsøg."

„Det er ligegyldigt, hvad hun mener," afbrød Opdageren sin Kusine. „Har denne Annie i Dag været hjemmefra, og er hun overhovedet til Stede nu?"

„Hun er nede i Køkkenet, men i Eftermiddag var hun længe ude og kom først tilbage for en Time siden."

„Har nogen spurgt efter hende, efter at hun er kommen hjem?"

„Ja, maaske det er en halv Time siden, at en Mand ringede paa Køkkendøren; de andre Tjenestefolk kaldte ham for Annie's Kæreste. De snakkede sammen i lang Tid, og saa skyndte Manden sig atter bort. Jeg kunde ganske tydeligt se, at Patsy listede sig efter ham."

Opdageren nikkede tilfreds; men før han kunde gøre et nyt Spørgsmaal, ringede det paa Dørklokken, og Ida skyndte sig bort.

I næste Minut hørte den roligt ventende Opdager Athersons Stemme ærgerligt udbryde:

„Havde jeg ikke udtrykkeligt forbudt at lukke nogen ind i Modtagelsesværelset?"

Derefter rev han Døren op og tilkastede Opdageren et fortørnet Blik.

„Det er ikke rigtigt af Dem, Mr. Carter, at forlede mine Folk til Ulydighed!" fnøs han. „Jeg har ikke Tid til at tale med Dem, De maa komme igen en anden Gang!"

„Mr. Atherson, Deres Tone er ikke en Gentleman værdig," afbrød Opdageren ham afmaalt. „Kom kun ind, thi Tjenestefolkene behøver ikke at blive Vidne til mine Meddelelser — de angaar Deres Søster Myrtle."

Den opbragte Mand fulgte øjensynligt modstræbende Opdageren ind i Dagligstuen.

„Nuvel," fremstødte han ubehersket, mens han blev staaende ved Døren. „Hvad har De at sige mig? Fat Dem i Korthed, thi jeg venter Besøg og —"

„Jeg troede aldrig, De modtog Besøg?" afbrød Nick Carter spottende. „For at komme til Sagen, lyder min Meddelelse kort og klart: „De er en fordømt Skurk, Atherson!"

Den saa pludselig og uventet forhaanede Mand stod som forstenet; han snappede efter Vejret og stirrede uforstaaende paa Opdageren.

Han gjorde derpaa Mine til som et tirret Rovdyr at styrte løs paa Opdageren, men denne afværgede det roligt.

„Lad os være fri for det Komediespil," sagde

gan med knusende Haan. „Sæt Dem blot rolig ned og hør taalmodig paa, hvad jeg har at sige, thi jeg er Mand for at bevise mine Paastande."

I Stedet for Svar greb Atherson med en voldsom Bevægelse i sin Lomme og straks efter blinkede en Revolver i hans Haand.

Men Nick Carter var endnu hurtigere end han. Med et Sæt stod han ved Siden af Atherson, som var helt utilregnelig af Raseri, og drejede hans Haandled indad med saadan Kraft, at Atherson udstødte et højt Smærtensskrig og tabte Vaabnet ud af Haanden.

„Jeg sagde Dem jo lige før, at De skulde lade være med den Slags Dumheder," sagde Opdageren spottende og pegede med det samme paa en Stol.

„Sæt Dem kun ned, De tror dog vel ikke, at De kan maale Dem med mig? — nej, nej, det lykkes Dem hverken legemlig eller aandelig! Siden vi i Morges talte sammen, har jeg faaet at vide, hvad for en net Hædersmand, De er, Alfred Copeland, i mine Øjne er De en af de mest topmaalte Slyngler, som jeg nogen Sinde har haft at gøre med. Svar mig paa et Spørgsmaal — De er tre eller fire Gange Millionær, hvor kan Deres Pengegridskhed være saa umættelig, at De med djævelsk Ondskab har i Sinde baade legemligt og aandeligt at ødelægge Deres Myndling, Myrtle Copeland?"

„Man skulde tro, De er kommen lige ud af Daarekisten!" bruste Atherson op. „Jeg havde den største Lyst til at smide Dem paa Porten!"

„En saadan Fornøjelse kunde komme Dem dyrt at staa," svarede Opdageren uden at tabe sin Fatning. „Hør hellere paa, hvad jeg har at sige Dem. De har allerede i flere Aar forsætlig arbejdet paa Ødelæggelsen af den unge Pige, som var betroet til Deres Omhu og mandlige Beskyttelse.

Hyklerisk har De tilsyneladende omgivet Deres Søster med al tænkelig Pleje og Komfort, De har tilkaldt den berømteste og dyreste Nervelæge, De har engageret dygtige og trofaste Sygeplejersker — og ikke mindst har De, Alfred Copeland, med mesterlig Færdighed spillet Rollen som kærlig Broder.

Men jeg gentager, det har altsammen kun været Hykleri.

I Virkeligheden har De paa den mest afskyelige Maade benyttet Deres kemiske Kundskaber til Gang for Gang at tilberede en kun altfor velkendt Plantegift for at blande den vandklare Vædske, som hverken har Lugt eller Smag, i Deres ulykkelige Søsters Mad og Drikke."

„Det er Løgn — en afskyelig Bagvadskelse!"

„Nej, det er Sandhed, Alfred Copeland," afbrød Nick Carter ham med ubarmhjærtig Haardhed.

„Den Plantegift, De tilberedte for Deres Søster, havde den dobbelte Virkning for det første at ophæve Indflydelsen af Dr. Rullmanns Behandlingsmaade, for det andet langsomt og sikkert at svække Deres Myndlings Aand og Legeme — og det oven i Købet paa en Maade, som skulde sikre Dem mod Lovens Straf, thi De vidste kun altfor godt, at den Slags Plantegift ikke kan paavises i et Legeme."

„Er De nu snart færdig?" spurgte Atherson rystende over hele Legemet af Raseri og Forfærdelse. „Lad os sætte det Tilfælde, min kloge Hr. Opdager, at De havde gættet Sandheden, hvorledes vilde De nogen Sinde kunne bevise den?"

„Lad det være min Sag," svarede Nick Carter uden at betænke sig, idet han skarpt og foragteligt saa paa Atherson.

„Det kan være, at dette Bevis er svært nok at skaffe, men maaske det falder mig lettere at bevise, at De forsætlig har forgivet Deres Stedmoder!"

Alfred Copeland fo'r tilbage som stukket af en Bi.

Med stive Øjne stirrede han paa Opdageren, og det var øjensynligt, at dennes Person indgød ham Rædsel.

Saa fattede han sig nogenlunde og sagde med tykt Mæle:

„Aa, det er blot for at gøre mig bange — jeg frygter Dem ikke — jeg ler ad Dem!"

„Vel, med den Latter begynder mine Modstandere altid, og de ender med at skrifte for Fødderne af den Præst, som ledsager dem til den elektriske Stol," sagde Nick Carter tørt. „Forøvrigt har jeg ikke Tid til at underholde mig mere med Dem.

Jeg gentager, at Beviset for Deres Forbrydelse kan blive vanskeligt at fremskaffe, endskønt den Flaske, som De forsætlig tabte ud af Deres Vestelomme, snarere taler imod Dem end for Dem.

De maa nemlig vide, at Indholdet af en anden lille Flaske allerede tidligere er blevet undersøgt — ja, det forbavser Dem?" tilføjede han med hævet Stemme.

„Nu bliver De bleg og stirrer forbavset paa mig,

Ved De virkelig ikke, at enhver Skurk begaar en Dumhed?

Arten af den af Dem anvendte Gift er os nøje bekendt — og jeg tror nok, at for de Edssvorne vil det Bevis være tilstrækkeligt, at De ikke alene fremstiller en saadan Gift, men ogsaa har bragt den til Deres Søster!"

Naturligvis havde Opdageren kun villet sondere Terrænet, og han var selv yderst forbavset over den Virkning, som hans Ord gjorde paa Atherson, der sad ganske som lamslaaet.

I alle Tilfælde var Skurkens hele Opførsel tilstrækkeligt for ham til at overbevise ham om Rigtigheden af alle de opstillede Formodninger.

„Nu til Forretningerne," sagde Nick Carter tørt. „Jeg har opdaget, at Deres Søster er i Hænderne paa nogle Personer, som forlanger Løsepenge.

Det er saavel i Deres som i hendes højtansete Families Interesse, at der ikke bliver slaaet for meget paa den store Tromme i Anledning af denne Sag.

Optræder De fornuftigt, vil Deres Familie sandsynligvis undlade at gøre retslige Skridt imod Dem. Jeg forlanger nu en Fuldmagt til i Deres Navn at forhandle med Deres Søsters Bortførere og tilsikre dem de forlangte Løsepenge.

Skriv mig to saadanne Fuldmagter og underskriv den ene med Deres nuværende og den anden med Deres virkelige Navn."

Der laa en saa ubønhørlig Haardhed i Opdagerens alvorlige Stemme, at Alfred Copeland, der sandelig ikke ellers var nogen Kujon, dukkede sig som en gennempryglet Hund og udstedte de forlangte Fuldmagter.

Det undgik dog ikke Opdagerens Opmærksomhed, at der om Mandens sammenpressede Læber spillede et umærkeligt kynisk Smil.

Nick Carter lod sig ikke mærke med noget, men tog Fuldmagterne til sig og stak dem i sin Tegnebog.

„Jeg vil blive oppe hele Natten og vente, til De bringer min Søster tilbage," sagde Atherson, idet han møjsommeligt samlede sig.

„Jeg vil aldrig mere bringe Deres Søster tilbage til dette Hus!"

„Hvorledes — De vover —"

„Ingen overflødige Ord!" afbrød Opdageren ham koldblodigt. „De vil give Deres Samtykke til, at Deres Søster bliver indlagt paa et Sanatorium. Desuden nedlægger De Deres Formynderskab og giver for bestandig Afkald paa Deres Formynderrettigheder til Fordel for Mr. Boughton."

„Det vil jeg aldrig i Livet gaa ind paa!" raabte Atherson.

„Tænk De hellere over Sagen," sagde Opdageren og tog sin Hat. „De vil indse, at Deres Underkastelse er Deres eneste Redningsmiddel — i modsat Fald vil De blive overleveret til Retfærdigheden, og De kan stole paa, at jeg da vilde opbyde alle mine Evner for at bringe Dem der hen, hvor De hører hjemme, nemlig i den elektriske Stol!"

Dermed lod Nick Carter ham staa og forlod Huset.

Da han atter befandt sig paa Gaden, forraadte dog hans intelligente Træk en Del Uro.

„Den Skurk planlægger en eller anden ny Slethed," hviskede han frem for sig. „Det kan være, at den af ham ventede Gæst, som han var uforsigtig nok til at omtale, hører til den Familie, som har bortført Pigebarnet.

Alfred Copeland vil gøre alt, hvad der staar i hans Magt, for at bringe sin Søster tilbage under sin Varetægt og forlade Staten New-York med hende.

Godt, vi maa se at forhindre ham deri!"

Chick og Patsy i Nød.

Imidlertid havde de to unge Opdagere ubemærket forfulgt Barney Tobin til en Beværtning, der var kendt som Samlingssted for alle mulige berygtede og forbryderiske Elementer.

Mellem de Tilstedeværende saa de to Opdagere, som havde betraadt Lokalet næsten samtidig med Tobin uden dog at blive bemærket af denne, en bekendt Forbryder ved Navn Henry Stediger, og det forbavsede dem ikke det ringeste, da de saa Tobin tage Plads hos ham og fordybe sig i en ivrig Samtale med ham.

Beværtningen var fuld af Mennesker, og derfor lykkedes det Opdagerne at faa Plads saa nær ved de to Mænd, at de kunde iagttage dem; de stod imidlertid for langt borte til i det almindelige Virvar af Stemmer at kunne belure Mændene, der var meget fordybede i deres Samtale.

Kun af og til lykkedes det dem at opsnappe et Brudstykke; men det var ogsaa mere end tilstrækkeligt til at overtyde dem om, at de var paa det rette Spor.

„Hvor skal vi bringe Pigebarnet hen, for Fanden?“ hørte de efter en Pavse Tobin hviske.

„Lad det blive min Sag,“ svarede Stediger med raa Stemme. „Jeg kommer med mine Gutter i en Vogn. Du ved, hvor god Plads vi har i Inwood. Hele Historien vil i hvert Fald ikke staa længe paa, for jeg skal endnu i Aften tale med Broderen — Du kan være rolig for, at han skal komme til at bløde!“

„Hvornaar skal det ske?“

„Straks! Tag Du Benene paa Nakken, ellers er vi hjemme hos Dig før Du selv!“

De to unge Opdagere havde hørt nok. De trængte sig igennem Mængden, forlod ubemærket Værtshuset og stillede sig paa det modsatte Hjørne af Gaden.

Straks efter kom de to Mænd ud fra Beværtningen, skiltes og ilede hver i sin Retning.

Begge Opdagerne fulgte efter Barney Tobin, som af alle Kræfter ilede ned ad første Avenue. De var saa forsigtige at skilles og at holde sig tæt op ad hver sin Husrække, saa at den forfulgte Tobin ikke kunde holde Øje med dem.

Men Tobin havde altfor travlt til blot at vende Hovedet.

Han skyndte sig til 52. Gade, ilede ned ad den og forsvandt i et Hus, som laa omtrent midt i Karréen imellem første og fjerde Avenue.

Straks forenede Patsy sig med sin ældre Kammerat.

„Jeg vil vædde mit Hoved paa, at Pigen er gemt i det Hus, Chick,“ hviskede han. „Vilde det ikke være bedst at løbe efter ham og bemægtige os den unge Pige?“

„Nej, nej,“ svarede Chick lige saa sagte. „Vi maa vente ganske roligt, indtil den Vogn, som de to Karle talte om, kommer kørende. Gaden er saa mørk, at vi da hurtigst og med bedste Resultat kan skride ind!“

Dermed skjulte de sig i en tilstødende Port for at afvente Sagens videre Udvikling. De kom ikke til at vente længe, thi allerede efter faa Minutters Forløb kørte en lukket Vogn op for det mistænkelige Hus; to Mænd sad paa Bukken, og to inden i Vognen.

De to sidste steg ud.

Den ene var Stediger, de andre var Opdagerne ganske ubekendte.

Stediger selv smuttede ind i Huset, medens hans Kammerat blev staaende og ventede paa Trappen udenfor. Vognen kørte noget længere hen ad Gaden og vendte ganske langsomt tilbage igen.

„Patsy, vi vil gøre vel i at gøre den Fyr der paa Trappen uskadelig,“ hviskede Chick til sin Kammerat. „Giv Du ham en i Nakken, saa skal jeg tage de to Karle oppe paa Bukken paa Kornet!“

Dermed gik Chick let fløjtende tværs over Kørebanen.

Patsy derimod listede sig med en Indianers Forsigtighed hen til Manden, som stod paa Trappen med Ryggen vendt imod ham.

I samme Øjeblik han stod bag ham, udstødte Chick et højt Skrig, som naturligvis henledte de to paa Vognen siddende Mænds Opmærksomhed paa ham. De lagde derfor ikke Mærke til, at Patsy faldt deres Kammerat i Ryggen, greb ham i Halsen med et jernhaardt Tag og kastede ham voldsomt til Jorden.

Det Næveslag, som Fyren straks efter fik i Tindingen, gjorde øjeblikkelig sin Virkning og berøvede ham Bevidstheden.

Fuldkommen lydløst slæbte Patsy sit Offer ned i Forgaarden, der laa i tæt Skygge.

Straks var Chick hos ham, og de bandt og kneblede nu Manden, saa at han ikke kunde give en Lyd fra sig, hvorefter de skubbede ham ind under Gadedørstrappen, hvor han laa saaledes i Skyggen, at han ikke kunde ses fra Gaden.

Knap var dette sket, før Gadedøren atter blev aabnet.

Under hastig Fløjten kom Stediger ilende ned ad Trappen og tæt i Hælene paa ham en Kone, som førte en tæt tilsløret ung Pige. Bagved dem dukkede Tobin op.

Stediger var traadt hen til Vognen, havde aabnet Døren og spurgte nu ærgerligt, hvor Harry var bleven af.

Mændene paa Bukken svarede, at han for et Minut siden havde staaet paa Trappen.

Imidlertid havde de to Kvinder naaet Fortovet, men i samme Øjeblik sprang Chick og Patsy frem med spændte Revolvere, og Chick nærmede sig den tilslørede unge Pige og slog sin Arm om Livet paa hende.

Men Stediger saa det straks og var øjeblikkelig

paa det rene med, hvad det drejede sig om. Som en Tiger kastede han sig over Patsy for at slaa ham ned. Ganske vist forfejlede han sit drabelige Slag, men den unge Opdagers Haand, der var bevæbnet med Revolver, blev dog slaaet til Side.

Imidlertid havde Tobin styrtet sig over Chick, der jo kun havde den ene Arm fri til at forsvare sig med.

Paa den Maade lykkedes det Fyren at forhindre Opdageren i at bruge Vaaben.

Ogsaa den tilslørede Piges Ledsagerinde havde som en Kat kastet sig over Chick, og samtidig skreg hun af alle Kræfter om Hjælp.

Hurtigt kom de to Mænd ned fra Kuskesædet og angreb Patsy voldsomt.

Kampen havde endnu ikke varet et Minut, da Stediger udstødte et ejendommeligt Skrig, som havde den Virkning, at Gaden som ved et Trylleslag fyldtes af Mennesker af begge Køn, som strømmede ud fra de omliggende Huse og flokkede sig om de Kæmpende.

De to unge Opdagere blev bogstaveligt rendt over Ende af den fremstormende Mængde. Patsy blev slaaet til Jorden, og Chick led den samme Skæbne, medens den tilslørede unge Pige med stor Voldsomhed blev revet fra ham.

Opdagerne havde nok at gøre med at værge sig mod den Strøm af Slag, der regnede ned over dem, saa at de knap nok lagde Mærke til, at Vognen ilsomst rullede bort.

Da de atter møjsommeligt havde rejst sig, saa de sig omringet af en hylende og skrigende Mængde Mennesker.

Mærkeligt nok vovede dog ingen af Mændene og Kvinderne at angribe dem paany, men drog sig fejgt tilbage fra Opdagernes hævede Revolvere og trak sig ind i de omliggende Porte og Gadedøre.

Skaffende sig Vej ved Hug og Slag naaede begge Opdagerne anden Avenue, uden at nogen havde forsøgt at holde dem tilbage.

Det hele forekom dem som en fæl Drøm, og de vilde ogsaa have anset det for en saadan, hvis de ikke havde været ømme over hele Kroppen, mærket Blodet løbe ned over Ansigtet og set deres Klæder hænge i Pjalter.

Af Vognen var intet Spor at opdage, og de maatte indrømme over for sig selv, at de var blevne tagne ved Næsen.

„Det var en køn Efterretning at bringe vores Mester," klynkede Patsy, Graaden nær. „Han vil blive overordentlig tilfreds med os!"

„Ak, Du milde Himmel, tal ikke om det, Patsy," stønnede Chick, „det er tidsnok at tænke paa det, naar vi staar Ansigt til Ansigt med Nick."

Det skete før, de tænkte, thi da de kom til Hjørnet af den 53. Gade, saa de straks Nick Carter, som øjensynlig havde ventet dem der.

Da han saa sine Medhjælpere komme gaaende i den trøstesløse Tilstand, kom han til at le højt, thi deres Fremtræden var ligefrem latterlig.

„Naar vor Chef ler, saa kan vi gøre ligesaa," sagde Patsy, kendelig trøstet. „Jeg vil sige Dem, Mester, vi har været i en ren Svikmølle."

„Snarere i en Tærskemaskine," mente Chick.

Med faa Ord meddelte han Nick Carter deres sidste Eventyr.

„Ja, ja, Gutter, lad Eders Vanheld ikke gaa Eder for nær til Hjærte," sagde Opdageren velvilligt. „Eders Mening var jo god nok, men imod Hundrede Mennesker kan to kun udrette lidt.

Vi maa undersøge, om Vognen virkelig er kørt til Inwood — saa meget fik vi da ud af det. Gaa nu først ind i den Ekviperingsforretning, der er til alt Held aabent endnu. Forsyn Eder saa med nye Klæder og optag Sporet paany.

„Jeg vil imens skynde mig hjem og anlægge en Forklædning, for jeg vilde gerne endnu i Aften gøre Afregning med de Hallunker."

Paa det rigtige Spor.

Da Opdageren kom hjem, traf han der til sin Overraskelse Ida, som nylig var kommen og havde ventet ham med Utaalmodighed.

„Naa, hvad er der i Vejen?" sagde Nick Carter og hilste hjærteligt paa hende. „Efter alt at dømme maa der være sket noget vigtigt, thi ellers vilde Du næppe have forladt din Post!"

„Nej, det vilde jeg ikke have gjort, Nick, jeg sagde, at jeg maatte hen at høre efter min Kuffert, paa den Maade slap jeg af Sted uden at vække Mis-

tanke," sagde Ida og tog Plads over for ham.

„Men hør paa mig, thi jeg maa straks gaa igen. Jeg glemte før at sige Dig, at Atherson gennem Telefonen var bleven kaldt bort og derpaa var gaaet ud. — Kort efter at Du var gaaet, ringede det, og en Mand, som aldeles ikke syntes at høre til det gode Selskab, forlangte at tale med Mr. Atherson."

„Aa, det var den Gæst, Mr. Atherson ventede!" udbrød Nick forventningsfuldt.

„Ja, han maa ganske bestemt have ventet den Mands Komme," bekræftede Ida, „thi han viste sig lige bag ved Pigen, der lukkede op og sagde til hende, at det var rigtig nok, hun kunde godt igen gaa til sit Arbejde; selv førte han derpaa sin Gæst ind i Biblioteket, og Du kan tænke Dig, at jeg tog Lejligheden i Agt for ubemærket at komme til at belure Mændenes Samtale."

„Kan Du beskrive mig den Gæst nærmere?" afbrød Nick Carter hende.

„Ja, fuldkommen," sagde Ida og gav sin Fætter en indgaaende Beskrivelse af den tarvelige Fyr, som paa hende nærmest havde gjort Indtryk af at være professionel Bryder.

„Det har uden Tvivl været Stediger," brummede Nick Carter.

„Ja, det hed Manden," bekræftede Ida, derpaa fortsatte hun ivrigt:

„Naturligvis kunde jeg ikke høre alt, hvad de to forhandlede med hinanden; dog saa meget blev jeg klar over, at det drejede sig om en Afregning imellem dem.

Atherson skulde bringe en bestemt Pengesum til et nærmere betegnet Sted, det skulde være Klokken Et i Nat. Saa hørte jeg, at bemeldte Stediger sagde:

„De skal være paa Stedet med en Vogn og betale Løsepengene, derpaa udleverer vi Dem den unge Pige!"

„Godt, din Efterretning er af yderste Vigtighed, og Du behøver nu ikke længere at opholde Dig i det Athersonske Hus," sagde Nick og rejste sig hurtigt. Det er bedst, at Du straks følger med mig — naturligvis ikke i din nuværende Dragt. Ved Du hvad, Du ser allerkærest ud i Herreklæder. Skift hurtigt, saa bliver Du den kønneste Laps i hele New-York."

„Smigrer!" sagde hans Kusine og truede smilende ad ham.

Hun skyndte sig derpaa bort for at anlægge sin Forklædning, og da hun efter et Kvarters Forløb atter gjorde Nick sin Opvartning, havde hun virkelig forvandlet sig til en af de flotteste unge Fyre, som nogen Sinde havde betraadt Verdensbyens Stenbro, og Nick Carter forsikrede leende, at hun var lige til at bide i.

De begav sig derpaa begge den korteste Vej til Athersons Hus.

Da de nærmede sig dette, sagde Opdageren:

„Nu vilde jeg give meget for at vide, om vor Mand er hjemme."

Han brød af, thi han saa i samme Øjeblik en Mand, som fra den anden Side af Gaden skyndte sig over til Huset, gik op ad Trappen og forsvandt bag Døren.

„Der har Du allerede Svar paa dit Spørgsmaal, Nick," sagde Ida leende. „Det var Atherson selv."

„Saa meget bedre — bliv her paa Lur, jeg løber lige om Hjørnet og skaffer en Vogn."

Faa Minutter efter kom Opdageren tilbage og nikkede tilfreds til Ida.

„Det er godt, nu kan vi i Fred og Ro vente paa vor Mand," sagde han.

„Vilde det ikke være allerbedst, om vi roligt lod Atherson bringe sin Søster hjem igen til sit Hus?" spurgte Ida, efter at Nick Carter havde fortalt hende om den foregaaende Aftens Hændelser.

„Den Tanke er god nok, men lader sig vist ikke udføre," svarede Nick. „Atherson vil under ingen Omstændigheder bringe sin Søster hjem, men i største Hast forlade Byen med hende. Er han først kommen uden for Staten New-Yorks Grænser med den ulykkelige Pige, saa er hendes Skæbne beseglet.

Vi maa ikke glemme, at den listige Skurk lige saa godt som vi ved, at vor Mistanke kun er Formodninger. Vi maa derfor under alle Omstændigheder se at faa den unge Pige ud af hans Magt og derefter sørge for, at hun kommer under rigtig Behandling."

Snart efter kom en Vogn kørende hen ad Gaden og standsede uden for Athersons Hus.

„Atherson staar nu i Begreb med at begive sig til det med Skurkene aftalte Mødested," hviskede Nick Carter. „Gaa nu Du om Hjørnet, Ida, der vil Du lige ud for Dr. Parkhursts Kirke finde den af mig bestilte Vogn. Sig til Kusken, at han skal vente lidt endnu. Saasnart Du hører mig fløjte, skal Du komme med Vognen, thi saa er Atherson kørt bort i den modsatte Retning."

Kort efter, da Ida knapt havde sat sig tilrette i Vognen, kom Nick Carter allerede løbende, betydede

Kusken, at han ikke maatte tabe den bagfra kommende Vogn af Syne, og sprang selv op i Vognen, idet han hurtigt lukkede Døren efter sig.

Straks dukkede den anden Vogn op; det var ikke forbundet med særlig Vanskelighed at følge den, thi den kørte ned ad Madison-Avenue indtil den 34. Gade; der drejede den af og kørte tilbage ad femte Avenue indtil den 59. Gade.

Der saa Opdageren, hvorledes Atherson steg ud, afskedigede sin Kusk og umiddelbart efter steg ind i en anden Vogn, som aabenbart havde ventet paa ham i længere Tid. I den Vogn kørte Atherson indtil den 110. Gade, tilbagelagde denne indtil syvende Avenue og kørte sluttelig ned ad denne til den 125. Gade.

Da han var kommen saa langt, steg han atter ud, uden dog at tage en ny Vogn.

„Vel, han er ganske snu, den Mand," bemærkede Nick Carter smilende. „Han er bange for, at han bliver forfulgt og prøver nu paa ved den Slags Manøvrer at blive os kvit. Som om vi ikke vidste, at han vil til Inwood!"

Efter kort Betænkning besluttede Nick Carter at tage en anden Vogn.

Han kunde saa meget lettere udføre sin Beslutning, som Atherson blev staaende under en Gadelygte og med Uret i Haanden utaalmodigt saa sig omkring, øjensynligt ventende en ny af ham til dette Sted bestilt Vogn.

Næppe havde Opdageren hos en Vognmand i Nærheden sikret sig en ny Vogn, før der kom en Droske om Hjørnet fra den 125. Gade, den standsede lige ud for Atherson.

Opdageren kunde se, hvorledes Atherson gennem det nedslaaede Vognvindue ivrigt forhandlede med en Person, der sad i Vognen, derpaa aabnede han Vogndøren og satte sig ligeledes ind i Vognen. Nu kørte denne videre ned ad den syvende Avenue.

Hurtigt gav Nick Carter sin egen Kusk Anvisning paa ikke at tabe den forankørende Vogn af Syne.

„Skal vi vædde, Ida, at foran os sidder Atherson sammen med Stediger for at køre til Inwood?" spurgte han gemytligt.

Nu gik det i stærk Fart henad Avenuen, til de havde naaet Centralbroen; der drejede Athersons Vogn til den vestlige Side, svingede saa over mod Boulevarden og fulgte denne, til de endelig havde naaet Inwood.

„Naa, her i Nabolaget skal Forretningen vel gaa for sig!" lo Nick Carter.

Pludselig greb Ida ham ved Armen og pegede ud af Vinduet.

„Se der, Nick er det ikke Patsy?"

Nick Carter bøjede sig frem og saa ud i Mørket. Han fik Øje paa en slank Skikkelse, som netop dukkede sig bag et Stakit og øjensynlig iagttog nogen paa den anden Side af Gaden.

Øjeblikkelig lod han Kusken standse Vognen, thi han mente tydelig at have genkendt Patsy.

„Det kalder jeg Held," sagde han glad.

„Nick Carters Held!" tilføjede hans Kusine smilende.

„Skynd Dig hen til ham, Ida, og tal med ham!" sagde Opdageren hurtigt.

I et Nu var Ida ude af Vognen og nærmede sig forsigtigt sin unge Kollega, medens Opdageren selv blev saa længe tilbage i Vognen, at han kunde faa sagt Kusken Besked om, at han skulde afvente hans Tilbagekomst.

Imidlertid havde Athersons Vogn stadig sagtnet Farten.

Ida havde set rigtig, det var virkelig Patsy, der næppe kunde komme sig af sin Forbavselse over at se den smukke, unge Pige staa for sig iført Herreklæder.

„Hvor er Chick?" spurgte Opdageren, som imidlertid havde sluttet sig til de to.

„Han følger efter Vognen, der kører foran."

„Chick er dog en mesterlig Sporhund, han træffer altid det rigtige," hviskede Opdageren glad. „Naa, vi maa ogsaa efter Vognen."

De saa, at Vognen pludselig drejede til Side og forsvandt af deres Synskreds. Men ved det skarpe Lys fra en elektrisk Buelampe kunde de tydelig se, at en Skikkelse ilede tværs over Gaden og fulgte efter Vognen.

Det var Chick. Men da de naaede Hjørnet, kunde de hverken se noget til ham eller Vognen. Da de gik videre til næste Gadehjørne, dukkede Chick pludselig frem for dem.

„Puh, her er saa ensomt, at man kan høre vore vore Stemmer," hviskede Chick til dem. „Vor Vogn er kørt over Fortovet og holder ved det Hus, hvor Træerne staar."

Da Nick spejdede ud i den angivne Retnig, saa han en lille Høj, bevokset med Træer. Der laa ingen

Huse i Nærheden og Stedet syntes som skabt til fordægtige Stævnemøder. Lige over for Træerne var der et endeløst Stakit i meget forsømt Tilstand.

„Bliv tilbage her og hold Jer skjult!" bød Nick Carter. „Jeg vil selv snige mig fremad!"

„Gør kun det, Nick; men hold ogsaa godt Øje med det andet Gadehjørne, thi der kunde nogen holde sig skjult!" advarede Chick ham indtrængende.

„Hvor faar Du den Idé fra?" spurgte Opdageren.

„Jo, Patsy og jeg havde det Held at træffe paa de to Fyre, som havde siddet paa Bukken af Vognen i den 52de Gade, og vi fulgte efter dem dertil. Af den Grund kom vi ogsaa her til Invood. Vi saa, at de standsede skraat herover for i Skyggen af Stakittet, og den ene af dem sagde, at her havde de et godt Skjulested."

„Godt, saa kan Du se efter de to Mænd, medens jeg ser at finde Vognen," sagde Opdageren.

Derpaa begav de sig begge paa Vej, medens Patsy og Ida blev tilbage, parate til paa et givet Signal at gribe ind, naar det skulde være.

Paa Hænder og Fødder krøb Opdagerne frem langs Siderne af Vejen, idet de stedse huskede at holde sig skjult i det tætte Mørke.

Da Nick kom til den Aabning, hvorigennem Vognen var forsvunden, naaede pludselig Lyden af raa Stemmer til hans Øren, og samtidig hørte han en Hest vrinske.

„Gid Pokker havde de Heste, kan Du ikke holde dem rolig, Jim," brummede en Stemme, hvis Klang var Opdageren ubekendt.

„Hvorlænge skal vi egentlig vente her endnu?" hørtes nu tydelig en anden Stemme sige — denne Gang kendte Opdageren den, det var Mr. Atherson.

Han afventede ikke Svaret, men sneg sig atter lydløst tilbage, thi nu havde han faaet at vide, hvad han ønskede. Paa den anden Side saa han Chick, og da han ikke vovede at kalde højt paa ham, gjorde han et mægtigt, men dog fuldstændig lydløst Spring op i Luften.

Han blev ikke skuffet i sin Forventning, Chick havde set hans Bevægelse og krøb nu forsigtig over Gaden.

„Er det Dig, Nick?"

„Javel, jeg har fundet det Sted, hvor Vognen holder. Har Du set noget?"

„Ja, bag Stakittet sad der to Mænd. Jeg hørte dem tale og ved, at de venter paa nogen, som atter skal bringe nogen med sig."

„Det er naturligvis Myrtle," hviskede Opdageren.

„Ja, det er ogsaa min Mening; de ved, at Vognen holder paa den anden Side."

„Gaa nu tilbage, Chick, og faa Ida og Patsy her hen."

„Det er ikke nødvendigt, jeg opløfter vort Skrig, det forstaar Banditterne ikke."

„Det er godt, saa gør det!"

Pludselig hørte man en Ugle, og dens gentagne klagende Skrig havde til Følge, at Ida og Patsy hurtig kom listende.

„Nu gad jeg vide," hviskede Nick, „om den unge Pige bliver bragt over til Vognen, eller der vil blive taget imod hende paa denne Side af Gaden."

Stedet for at svare pegede Ida ud paa Gaden. De kunde nu tydeligt se, at to kvindelige Skikkelser dukkede frem i Mørket.

„Nu er Øjeblikket kommet," hviskede Nick Carter bestemt. „Følg mig lige i Hælene — og gør fremfor alt ingen Støj."

„Vi har at gøre med fem Fyre," lod Chick ham forstaa. „To bag Stakittet og tre ved den omtalte Vogn."

„Saa træk først Revolveren frem, naar vi har naaet Vognen," bød Nick Carter. „Bringer de Pigen her hen, saa maa I to, Chick og Patsy, tage Jer af Stediger, Atherson og Kusken. „Men vær paa Eders Post, thi Stediger er professionel Bryder, og Atherson er heller ingen Kujon. I maa gøre det hedt for dem lige med det samme."

Han vendte sig til Ida.

„Du maa se at faa fat i den unge Pige, medens jeg overfalder de Fyre, som bringer hende," sluttede han derpaa.

Derefter kastede Opdageren sig atter til Jorden og begyndte paa en slangeagtig Maade at sno sig saa forsigtigt som muligt fremad gennem Mørket. De andre fulgte hans Eksempel.

Paa denne Maade kunde de holde sig i blot nogle faa Fods Afstand fra Vognen, uden at de Mænd, der stod ved den, mærkede noget til deres Komme.

Det var for mørkt til, at Nick Carter og hans Medhjælpere kunde skelne ret meget, men de saa dog skarpt nok til at kende de utydelige Omrids af de Mænd, der kun stod fjærnet et Par Skridt fra Vognen.

Medens de ventede, lød en skingrende Fløjten i Natten, og en af Trekløveret sagde:

„Nu kommer de. Giv mig saa Pengene!"

„Pengene skal I faa, saa snart jeg har set Pigen," svarede Atherson.

Der lød raske Skridt. Fra sit Skjul kunde Patsy se, at der kom to Mænd, og midt imellem dem en Kvinde.

Nick Carter havde ligeledes bemærket de Kommende og tilhviskede sine Hjælpere den Befaling at vente saa længe, til de Personer, der skulde angribes, var i deres umiddelbare Nærhed.

Atter forløb nogle uendelige lange Minutter, saa sprang Opdageren pludselig frem og fo'r løs paa Mændene, der bestyrtede veg tilbage, da de aldeles ikke var belavede paa noget Angreb.

Reddet ud af Giftblanderens Hænder.

Til Punkt og Prikke opfyldte Chick og Patsy det dem tildelte Hverv. De sprang løs paa de tre Fyre, der stod bag ved Vognen.

Ida skyndte sig hen til Myrtle og søgte at sikre sig hende, medes Nick fulgte lige efter og med et kraftigt Næveslag slog den ene af Pigens Ledsagere til Jorden.

Den unge Pige var i høj Grad rystet og ængstelig. Men Idas Nærværelse syntes at berolige hende og indgyde hende Tillid og for at finde Beskyttelse klyngede hun sig øjeblikkelig til den formentlige Ynglings Arm.

Rasende trængte de andre Skurke sig ind paa Opdagerne, og først efter en lang og haard Kamp lykkedes det Nick og hans Kammerater at overmande Forbryderne.

„Naa, Nick Carter, hvad skal der nu ske med os?" spurgte en af dem.

„Intet!"

„Intet?" gentog de alle, endogsaa Atherson.

„Nej," erklærede Nick Carter, „I kan køre videre med Eders Vogn. Vi derimod vil bringe den unge Pige til et sikkert Sted, hvor hun kan blive helbredet."

Da Fyrene helt forundret over den Forklaring vendte sig om mod deres Vogn, saa de, at Kusken havde benyttet sig af Kampens Hede og var forsvunden med sin Vogn.

Rasende vendte Stediger sig om til Atherson og raabte:

„Frem med Løsepengene!"

„Det kunde ikke falde mig ind, I har jo ikke udleveret mig Pigen," svarede Atherson, der lod til saa nogenlunde at have genvundet sin Fatning.

„Jeg holdt mit Løfte, nu maa I holde Eders!" raabte Stediger truende.

„Lad den Mand i Fred, Stediger," blandede Nick Carter sig strengt i Sagen. „Vær glad over, at jeg ikke arresterede Dig. Det havde Du i høj Grad fortjent."

„Men den Slyngel skylder mig tusind Dollars!" svarede Stediger trodsigt.

I Stedet for at svare befalede Nick Carter sine Hjælpere at undersøge de tre Mænds Lommer for at se, om de havde Vaaben skjult paa sig. Da det var gjort, befalede han dem kort:

„Nu, af Sted med Jer — og det lidt raskt."

„Kujoner!" skreg Atherson rasende efter dem, „Fortjen dog Eders Penge og grib Pigen — der staar hun jo!"

Men Stediger lo kun raat.

„Raab saa meget, Du vil, gamle Æsel," skreg han, „Hent selv Pigen, vi skal nok vogte os for at indlade os med Nick Carter. Kom Gutter," raabte han til sine Kammerater, „nu er vi temmelig overflødige."

Nick Carter var traadt hen til Atherson og maalte ham med et skarpt Blik fra Top til Taa.

„Nu kommer Turen til Dem, Mr. Alfred Copeland," sagde han med isnende Kulde; „Jeg stiller Dem over for følgende Valg:

„Enten tager De med os i Vognen hen til den nærmeste Notar og udfærdiger en Skrivelse med det Indhold, at De nedlægger Deres Formynderskab med tilhørende Rettigheder —"

„Det vil jeg aldrig gøre," afbrød Atherson ham rasende.

„Jeg giver Dem nøjagtig et Minuts Betænknings-tid," sagde Nick Carter med urokkelig Ro. „Naar den tilstaaede Frist er udløbet, saa lader jeg Dem arrestere!"

„Arrestere — mig — " stammede Atherson og vilde fare løs paa Nick Carter.

Men til sin ubehagelige Overraskelse mærkede han, at Chick, der stod bag ved ham, holdt ham fast som med Jærnskruer.

„Jeg vil lade Dem arrestere!" erklærede Nick roligt. „De skal dog faa at mærke, at jeg har Indflydelse hos Politiet. Jeg skal sætte igennem, at den sikreste Celle i Fængslet skal blive Dem anvist, og jeg sværger Dem til, at De skal ikke komme til at forlade den Celle, før jeg har fundet Beviser nok til at bringe Dem paa den elektriske Stol. Tror De da, De har med Børn at bestille?

Allerede i Morgen skal de mest Sagkyndige i hele New York gennemsøge Deres Laboratorium, og det skulde undre mig, om vi ikke ved den Lejlighed skulde opdage noget."

Atherson syntes pludselig som forvandlet. Det lod til, at Opdagerens Trusler næsten lammede ham af Skræk.

„Naa, hvad vilde der saa ske med mig, naar jeg udfærdiger den forlangte Skrivelse?" spurgte han lurende.

„Desværre intet — slet intet," sagde Nick Carter eftertrykkeligt. „De faar i det Tilfælde Lov til at gaa, hvorhen De lyster og selv udsøge Dem den mest passende Galge. Jeg mener, at jeg skylder Deres Familie et saadant Hensyn, og ogsaa for Deres ulykkelige Myndlings Skyld foretrækker jeg at dysse Sagen ned, i Fald De er fornuftig!"

„Nuvel da, saa bøjer jeg mig for Overmagten," udbrød den afslørede Skurk med sammenbidte Tænder. „Men Klokken er knapt to om Natten! —hvor i al Verden vil De opdrive en Notar?"

„Lad De mig om det!" svarede Opdageren.

Derpaa gik de over Gaden og hen til den ventende Vogn; det undgik ikke Opdagerens Opmærksomhed, at Stediger og hans to Kammerater fulgte efter dem paa den anden Side af Gaden. Nick ventede, at de vilde overfalde dem, men det blev ikke til noget.

Da den lille Gruppe naaede hen til den ventende Vogn, saa de der en Mand, der stod i ivrig Samtale med Kusken. Nick Carter greb ham ved Skulderen, og da Fyren forskrækket vendte sig om, saa Nick, at det var Barney Tobin.

„Naa, kære Ven, Spillet er ude," sagde Opdageren roligt. „Der ovre paa den anden Side kan Du træffe din Ven, Stediger, som kan bekræfte mine Ord. Du og din nette Kæreste, Annie, kunde vist trænge til lidt Luftforandring, thi for Folk af din Kaliber har vi meget ubehagelige Celler her i New York."

Som en vaad Hund listede Barney Tobin af.

Først gik Patsy op i Vognen, derpaa fulgte Ida med den befriede unge Pige, som forholdt sig fuldstændig sløv; derpaa maatte Alfred Copeland stige ind, og sidst kom Opdageren selv, medens Chick med Revolveren i Haanden tog Plads paa Bukken ved Siden af Kusken, der lod Hestene strække hurtig ud.

Da Vognen satte sig i rask Bevægelse, lød Skældsord og Forbandelser efter dem; thi Stediger og de andre Slyngler havde øjensynlig haabet, at Atherson ikke blev taget med, men at Opdagerne snarere havde overladt ham til deres kærlighedsfulde Behandling. Derfor opløftede de skuffede et rasende Hyl —men det var ogsaa det sidste, den berømte Opdager hørte fra de snydte Hallunker.

Alfred Copeland saa ikke meget opbygget ud, da han opdagede, at de standsede i femte Avenue ud for et Hus, der laa skraat over for hans eget. Chick sprang ned fra Bukken og ved en energisk Kimen vækkede han snart de sovende Husbeboere.

Et Kvarter efter sad de alle i Husets klart oplyste Dagligstue. Grædende af Bevægelse sluttede Mrs. Boughton sin genfundne Niece i sine Arme, medens hun kun havde et Blik, fuldt af den dybeste Foragt til overs for den ret nedslaaede Alfred Copeland.

Patsy var hurtig løbet hen til en Retsbetjent, Opdageren kendte, ligesom der var sendt Bud efter den offentlige Notar. Begge Herrerne blev revet op af deres søde Søvn, og i Løbet af en Timestid indfandt de sig i femte Avenue.

Nu begyndte en ubehagelig Stund for Alfred Copeland. Han kunde sno og vende sig, saa meget han vilde, krybe i Læ bag sin lovlige Formynderret, ingen Indvendinger hjalp, thi atter og atter saa han sig stillet over for det Valg, at give efter eller gaa i Fængsel.

Endelig kom et Forlig i Stand, i hvilket Alfred Copeland ikke blot overdrog alle sine Formynderrettigheder til Mrs. Boughton, men i hvilket han ogsaa udtrykkelig forpligtede sig til i Tilfælde af Søsterens Død at give Afkald paa hele hendes Formue.

„Nu er det overstaaet," sagde Nick Carter, da de tilbørlige Underskrifter var føjede til, og Notarius havde sat sit Embedssegl derpaa.

„De ved vel nok, Mr. Alfred Copeland, at Mordforsøg først efter tyve Aars Forløb regnes for ugyl-

dig efter amerikansk Ret. Vi har lovet Dem, at slippe for Straf — ikke for at skaane Dem, men af Hensyn til Deres forhenværende Myndling og hendes ansete Familie. Men vogt Dem for i Fremtiden at afvige blot et Haarsbred fra den Dem foreskrevne Vej, det kunde ellers tage en Ende med Forskrækkelse for Dem."

Smilende vendte Opdageren sig mod de øvrige Tilstedeværende.

„Nu tror jeg ikke, vi har mere at sige den ærede Herre?" sagde han.

Derpaa pegede han bydende paa Døren

„Bort med Dem, Alfred Copeland," sagde han med ufordulgt Foragt. „De Personer, der er her til Stede, har intet mere fælles med Dem!"

Alfred Copeland greb sin Hat og gik. Henne ved Døren forsøgte han at le haanligt, men det blev kun et ynkeligt Forsøg, der lykkedes saa meget daarligere, som Patsy allerede tjenstvilligt havde revet Døren op og nu lukkede den hurtigere, end den udviste Mand kunde komme over Tærskelen —hvad der havde til Følge, at Mr. Alfred Copeland bevægede sig gennem Gangen med en Gummibolds Hurtighed for til sidst at forsvinde med en rasende Ed

Da Myrtle Copeland nu lykkelig og vel var undsluppen den unaturlige Stedbroders Mordplaner, kom hun under endelig Behandling af den berømte Nervelæge Dr. Rullmann. Ikke blot han, men ogsaa den unge Dr. Henning, der var bleven Assistent ved hans Klinik, gjorde sig saa megen Umage med den smukke Patient, at Myrtle Copeland snart fuldstændig helbredet og blomstrende sund paa Sjæl og Legeme atter kunde gives tilbage til Familien.

Hendes Forbliven i Mrs. Boughtons gæstfri Hus blev dog ikke af lang Varighed, thi i den unge Dr. Henning havde hun fundet en glødende Tilbeder, der ikke hvilede, før hun havde indvilliget i, som Fru Doktor Henning at tage ind i hans hyggelige Hjem.

Aar og Dag efter læste Nick Carter tilfældig i en Avis, at Dr. Atherson, der havde gjort sig fordelagtig bekendt ved forskellige Opdagelser paa Kemiens Omraade, i et Anfald af Sindssyge havde lagt Haand paa sig selv og dræbt sig med en farlig Plantegift, han selv lige havde tilberedt.

Med et Udtryk af barsk Tilfredsstillelse sagde han sagte hen for sig, medens han lagde Avisen bort:

„Der lever en evig Retfærdighed, som sørger for, at al Skyld hævnes endnu her nede paa Jorden."

Ende.

Næste Bind (Nr. 12) indeholder:

Et forstyrret Bryllup.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Et forstyrret Bryllup.

En hemmelighedsfuld Advarsel.

Den første Morgenpost bragte blandt andet til den berømte Opdager Nick Carter et anonymt Brev af følgende Indhold:

„De er Sanborns Ven. Jeg vil give Dem et Vink. Hans Datter skal have Bryllup. Gaverne skal være meget talrige og værdifulde. Paa Bryllupsdagen vil Huset blive overfaldet. Et Ord er tilstrækkeligt for Dem."

Nick Carter læste Brevet omhyggeligt og underkastede endog Papiret, hvorpaa det var skrevet, en omhyggelig Undersøgelse. Men det gav intet Resultat. Et kort Blik paa Konvolutten sagde ham, at Brevet den foregaaende Aften var afleveret paa Hovedpostkontoret.

Da Brevet ikke nævnede nogen bestemt Sanborn, et Navn, hvoraf der maaske fandtes Hundrede, tvivlede Nick ikke om, at der i dette Tilfælde kun kunde være ment Harmon Sanborn.

Harmon Sanborn var en hovedrig Mand, der ejede mange Millioner. Imellem ham og den berømte Opdager bestod der et venskabeligt Forhold, som havde udviklet sig igennem flere Aar.

Bekendtskabet var indledet ved, at Nick Carter havde søgt at komme til Klarhed over en paafaldende Tilbagegang i et af de mange Sanbornske Foretagender.

Nick vidste, at Sanborn havde mere end en ugift Datter. Da det anonyme Brev naaede ham, havde han ingen Anelse om, at en af Døtrene skulde have Bryllup.

Chick var til Stede i Værelset og læste sin Morgenavis.

Nick spurgte ham:

„Chick, Du kender vel Mr. Sanborn? Har Du hørt, at en af hans Døtre skal giftes?"

„Ja, hvorfor det?" spurgte Nicks mest fremragende Medarbejder, „Avisen bringer i Dag en hel Artikel derom."

„Hvilken Datter er det?"

„Den ældste."

„Hvem skal hun giftes med?"

„En ung Englænder, som har været her i nogle Aar. Han skal være beslægtet med nogle Adelsfamilier derovre."

„Skriver de meget om Gaverne?"

„Ja. Halvdelen af Landets Millionærer skænker Bruden Diamanter, Smaragder og Gud ved hvad."

Nick rakte Chick det Brev, som han havde faaet med Posten, og spurgte:

„Hvad mener Du om det?"

Chick læste Billetten omhyggeligt og sagde derpaa eftertænksomt:

„Intet Navn! Det finder jeg mærkværdigt. Jeg

ved næppe, hvad jeg skal sige om det. Men jeg tænker, at hvis det var mig, vilde jeg reflektere paa det."

„Naturligvis med stor Forsigtighed. Hvornaar skal Brylluppet være?"

„I Eftermiddag," lød Chicks Svar.

Nick saa paa sit Ur.

„Klokken er ni," sagde han. „Vi har Tid nok til at træffe vore Forholdsregler, hvis saadanne overhovedet er nødvendige. Bare jeg vidste, hvor man i Øjeblikket skal finde Sanborn."

„Sandsynligvis hjemme paa en saadan Dag," svarede Chick.

„Sandsynligvis."

Nick ringede Mr. Sanborn op i Telefonen.

Han bad Millionæren om at holde sig hjemme en kort Tid og fik til Svar, at naar Sanborn gik hjemmefra, var det kun for at overvære Bryllupshøjtideligheden i Kirken.

Nick sagde, at det var en Sag af stor Vigtighed for Sanborn. I Telefonen kunde han ikke godt sige mere, men han vilde snart komme til Mr. Sanborn for at forklare sig nærmere.

Nick Carter bad Chick ledsage sig, og de begav sig begge ufortøvet til den rige Mands prægtige Bolig. Husets Facade vendte ud mod Centralparken.

Da de naaede Huset, blev de straks vist ind i et Værelse paa første Sal, som Mr. Sanborn plejede at benytte som Arbejdsværelse, naar han var hjemme.

„Jeg ved ikke," sagde Nick til Millionæren, „om det er rigtigt af mig at trænge mig ind her. Dette Brev modtog jeg i Morges med Posten. Mere end det ved jeg ikke."

Nick rakte ham Brevet.

Da Sanborn havde læst det, lagde han Papiret til Side og sagde:

„Der er noget sandt deri; at jeg er Deres Ven, Carter, er den ene Sandhed, og den anden er, at Gaverne er meget talrige, og, hvad der er Hovedsagen, meget værdifulde. Min Datter var min Ven og Kompagnons Yndling.

Hvad siger De dertil?"

„Jeg mener, det er et Brev, som har til Hensigt at advare Dem," svarede Chick, „og jeg vilde raade Dem til straks at træffe de nødvendige Forholdsregler for at sikre Gaverne."

„Ja," sagde Millionæren, „disse Aviser har ogsaa gjort ordentlig Reklame for Gavernes Antal og Værdi. Enhver, som har onde Hensigter, kan igennem Bladene skaffe sig alle Oplysninger. Og endnu et, Carter, hvilken enorm Mængde Indbydelser er der ikke udgaaet til Festen efter Vielsen. Jeg frygter, at Huset vil blive stuvende fuldt af alle de Mennesker."

„Under saadanne Omstændigheder," sagde Chick, „vilde det ikke være svært for nogle Langfingre at skaffe sig Adgang til Huset. Mange af de Damer, som arbejder i det Fag, kan, i det mindste med Hensyn til Klæderne, hamle op med de fineste Damer i Landet."

„Hvilke Forholdsregler har De truffet, Mr. Sanborn, til Bevogtning af Deres Hus under Festen?"

Sanborn saa en Smule overrasket op og sagde:

„Desværre maa jeg indrømme, at jeg slet intet har gjort i den Retning. Jeg har ikke en Gang tænkt paa det."

Han lo, da han fortsatte:

„Alt det er mig endnu nyt. Fra første Begyndelse har jeg ved Arrangementet af Festlighederne ikke gjort andet end Fejl. Hellere vil jeg gaa paa mine Ben fra New-York til San Franzisko end arrangere en saadan Fest."

De to Opdagere lo ogsaa over denne Tilstaaelse, og Nick sagde:

„Det er endnu ikke for sent at træffe Forholdsregler, Mr. Sanborn, De skulde uden Tøven gøre det."

„Ja," faldt Chick ind, „gør endelig ikke ogsaa den Fejl at tro, at der mangler Gavtyve ved Bryllupper, oven i Købet naar Gaverne er saa kostbare. Er der ingen som ved, at De ingen Forholdsregler har truffet?"

„Mener De?" spurgte Sanborn, „at Tyvene ved, at jeg intet har foretaget?"

„Sikkert," svarede Chick.

Nick gav sin Tilslutning tilkende ved at nikke. Mr. Sanborn var meget overrasket, for ikke at sige forbløffet.

Endelig vendte han sig hurtigt imod Nick og sagde:

„Kan De, Carter, ikke tage Sagen i Deres Haand og gøre, hvad der skal gøres?"

Nick smilede lidt, da han svarede:

„Det var jo nok muligt, men det hører ikke til vort Fag. Den Slags Arbejde bliver i Reglen besørget af Politifunktionærer. Det forbavser mig, at man lader Dem vente, til De beder om Assistance. Sædvanligvis kommer de dog ved saadanne Lejligheder og spørger, hvilke Foranstaltninger, De maatte ønske trufne."

Sanborns Ansigt formørkedes et Øjeblik. Han var meget alvorlig, da han sagde:

„Jeg kunde godt sige Dem Grunden til dette Forhold, men jeg anser det ikke for tilraadeligt. Selv om det nu ikke ligger inden for Deres Virksomhedsomraade, vilde det saa være for meget at bede Dem om at tage Sagen i Deres Haand?"

„Det er ikke for meget forlangt, endskønt det, som sagt, er andres Arbejde; men vi er jo Venner,

Under disse Omstændigheder vil vi, naar De ønsker det, i Dag overtage Bevogtningen."

„Gør det," sagde Mr. Sanborn — og hans Ansigt opklaredes, — „De letter en Sten fra mit Hjærte."

„Godt," sagde Nick, „vi vil begynde med det samme!"

Han gik hen til Telefonen, ringede Patsy op og sagde ham, at han skulde klæde sig paa som til et fornemt Bryllup og saasnart som muligt vise sig i Mr. Sanborns Hus, hvor han enten vilde træffe Chick, ham selv eller dem begge to, som saa vilde forklare ham Sagens Sammenhæng.

Saa ringede han ogsaa til Ida, sin Kusine og Medhjælperske, og sagde det samme til hende som til Patsy. Da han var færdig med at telefonere, sagde han til Chick:

„Jeg tror, Chick, at det vil være klogt, om Du ogsaa udstafferer Dig noget. Du maa blande Dig imellem Gæsterne, som om Du var en af dem."

Chick bortfjernede sig og lovede at være igen i Løbet af en Timestid.

Der var ikke gaaet fem Minutter, før en Politifunktionær lod sig melde.

„Det er maaske noget sent, men de kommer dog for at tilbyde mig Hjælp," sagde Sanborn.

Han vilde lige til at sende Tjeneren ud med det Svar, at han havde truffet alle mulige Forsigtighedsregler, og at han ikke behøvede Opdagere fra Politiet, da Nick standsede ham.

„Vent lidt, Mr. Sanborn, lad Manden ganske rolig komme og lad os se paa ham."

Sanborn gav Tjeneren Besked, da Nick atter afbrød ham:

„Ikke saa hurtig," sagde han. „Jeg ønsker ikke, at De skal støde de Herrer for Hovedet, hvis det har sin Rigtighed med Besøget, og hvis det ikke er Tilfældet, saa er det ikke værdt, at Fyren genkender mig. Hvor kan jeg skjule mig, saa jeg uset kan iagttage Manden?"

Sanborn gik hen i en Krog, trak en Kakkelovnsskærm frem og satte den saaledes, at den dækkede et Vindu.

„Jeg behøver denne Skærm, for at jeg kan lukke Vinduet op og faa den friske Luft ind, uden at der opstaar Træk. De kan være helt og holdent skjult bagved, og hvis De vil se, kan De jo skære et Hul i den."

„Den er egentlig for værdifuld til at skære Hul i," sagde Nick, da han saa sig om bag Skærmen. „Godt," sagde han nu til Sanborn, „hør blot rolig paa, hvad Manden har at sige. Naar De bag Skærmen hører tre Slag, som jeg slaar med Kniven paa Stoleryggen, saa sig, at det vilde glæde Dem meget, hvis Politiet vilde sende Dem tre Mænd i almindelig, ikke paafaldende Klædedragt."

Nick saa sig om i Værelset. Han lagde Mærke til, at han gennem Vinduet kunde komme ind i en anden Stue. Derfor vedblev han:

„Men hvis De hører mig fløjte i Stuen ved Siden af, saa maa De absolut sige, at der er truffet andre Foranstaltninger, og at De ikke behøver Politiets Hjælp."

Nick satte sig bagved Skærmen, og snart efter traadte den Mand ind, som Tjeneren havde meldt. Med stor Tungefærdighed fortalte han Millionæren, hvorfor han var kommen. Næppe havde han endt sine Ord, før der blev fløjtet i Værelset ved Siden af. Derpaa sagde Sanborn kort og godt, at han ikke havde Brug for Opdagere. Han tænkte ikke, at nogen af hans Gæster vilde plyndre ham ved en saadan Lejlighed. Manden forsøgte at forestille Mr. Sanborn, hvilken Fare han derved udsatte sig for, men Husets Herre afbrød kort Samtalen.

Saa var der ikke andet for Manden at gøre end atter at gaa sin Vej.

Nick vendte tilbage og sagde:

„Jeg tænkte, at jeg skulde have genkendt en fra Opdagelsespolitiet. Men ved første Øjekast var jeg klar over, at den Mand er en af de allerfarligste Forbrydere, som sædvanligvis udsøger sig sit Arbejdsfelt i de store Byer. Han er fra Philadelphia, og jeg er sikker paa, at det er den samme Person, som sidste Vinter saa Lejlighed til at udføre de store Røverier ved de officielle Modtagelser i det Hvide Hus i Washington."

„Derfor tror De vel," sagde Sanborn, „at det til Dem rettede Brev var en velmeent Advarsel."

„Under de nuværende Omstændigheder maa jeg tro det," sagde Nick, „og jeg vil være forberedt paa ethvert Tilfælde."

„Jeg maa ogsaa træffe nogle Forberedelser endnu," svarede Sanborn, „jeg maa lade Dem blive alene tilbage her. Hvis De ønsker at tale med mig, saa lad en Tjener hente mig."

Han gik, og Nick tog en Bog, medens han ventede paa sine Hjælpere.

Den første, der kom, var Patsy. Da han traadte ind, saa Nick med ufordulgt Overraskelse paa ham. Patsy havde gjort et Mesterstykke. At dømme efter hans Dragts Korrekthed kunde man holde ham for en af Byens toneangivende Lapse.

„Du gør mig stolt," sagde Nick. „Jeg tiltroede ogsaa mig selv Forstand til at anlægge en god Forklædning, men nu da jeg har set Dig, frygter jeg for, at det vilde være mig umuligt at naa til denne Fuldkommenhed."

„Aa," sagde Patsy, lidt forvirret over Nick Carters spøgefulde Komplimenter, „jeg har kun adlydt Deres Befalinger, Mester."

„Hvad Du altid gør," sagde Nick og tog sin Hat for at gaa. „Jeg vil gøre Forsøg paa, om jeg kan hamle op med din Elegance. Imedens maa Du holde godt Øje med Huset. Der er allerede bleven gjort Anstrængelser af Lannigan."

„Indbrudstyven fra Philadelphia?" spurgte Patsy ivrigt.

„Ja, netop," sagde Nick. „Vi fik ham paa Døren, men der vil blive gjort et nyt Forsøg, og det maa Du forebygge."

Derpaa fortalte han ham nøjagtigt, hvad der var hændet. Han formanede ham dog til, hvis der kom en virkelig Opdager fra Politiet, endelig ikke at sende ham bort.

Da Nick skulde gaa, kom Chick og Ida, og efter at han indgaaende havde sagt dem alle Besked, gik han ned ad Trappen. Paa Gaden saa han lidt borte Lannigan tale med en anden Person, som derefter hurtigt sprang op i en Vogn og rullede afsted. Lannigan gik bort i en anden Retning og var snart forsvunden.

„Hvor har jeg dog set den Mand før? Hans Ansigt forekommer mig bekendt. Jeg antager, han er en af Lannigans Kammerater," mumlede Opdageren tankefuldt.

Han opgav at spekulere nærmere over det, da han maatte hjem for at forberede sig paa at spille Rollen som en af Sanborns Bryllupsgæster.

Den forsvundne Brudgom.

Da Nick vendte tilbage til Sanborns Hus, havde dette allerede antaget et festligt Præg. Dekoratørerne havde gjort sig den største Umage og Blomsterhandlerne havde præsteret Herligheder, der overtraf al Forventning.

Ikke længe efter at Nick var kommen tilbage, begav Bryllupsfølget sig til Kirken.

Efter nogle Minutters Forløb kom tre Mænd og sagde, at de var sendt fra Opdagelsespolitiet og havde faaet Paalæg om at bevogte Huset i Sanborns og hans Families Fraværelse.

Tjeneren kaldte Nick Carter til. Efter at denne havde hørt paa Mændene, sagde han:

„De er ikke sendt fra Opdagelsespolitiet, se til, at De lige paa Øjeblikket kommer afsted, og hvis De gør endnu et Forsøg paa at trænge ind i Huset, lader jeg Dem arrestere."

Mændene der øjensynligt var meget forbavsede, stormede afsted i en saadan Hast, at det var tydeligt, at de ikke havde ventet den Modtagelse.

Da de var gaaede, sagde Nick Carter til Chick: „Det er det andet Forsøg, de har gjort paa at komme ind i Huset under Paaskud af at være Opdagelsesbetjente."

„De vil gøre et Forsøg endnu," mente Chick.

„Ja," svarede Nick, „men de vil gribe Sagen an paa en anden Maade. Paa samme Facon vil de vist ikke prøve en Gang til."

„De lader til at være meget ivrige," sagde Chick.

„Vi maa stille Patsy ved Porten, og jeg vil sige til Tjeneren, at han paa ingen Maade maa lukke nogen herind, før Brudefølget er kommet tilbage, medmindre der bliver spurgt efter en af os to."

„Men der gaar mange ud og ind fra den anden Side til Husets bageste Værelser. Jeg tror, det var bedre, om jeg selv stillede mig udenfor Porten."

„Det er en god Idé," svarede Nick. „Hvor er Gaverne anbragte?"

„De er i et enkelt Værelse i anden Etage. Det saa jeg før, da Du var gaaet. Jeg satte Ida til at holde Vagt inde i Værelset."

„Det kunde ikke have været bedre," sagde Nick.

Saa ventede de, — men ikke længe — thi noget, der foregik ved Porten, lagde Beslag paa deres Opmærksomhed. Foran Porten kørte en Gartnervogn frem, i den sad to Mænd.

Næppe standsede Vognen, før Mændene steg af, og endnu en tredje Mand kom til.

De lukkede Vognen op og fremtog en utrolig Masse Blomster, som de lagde paa Trappen, medens de ringede voldsomt paa.

En Tjener lukkede op, og en af Mændene vilde skynde sig forbi med Blomsterne, idet han sagde:

„Blomsterne skal op paa Værelset i anden Etage. Hurtig, Folk, skynd jer op med de andre."

Men nu traadte Patsy i Vejen for ham og spurgte:

„Hvad ønsker De?"

„Vi ved, at vi kommer sent, men Mr. Sanborn har befalet ikke at bringe Blomsterne før nu i Formiddag."

„Mr. Sanborn har overhovedet ikke bestilt dem," svarede Patsy.

„Ved De saa nøjagtig, hvad Mr. Sanborn har bestilt?" spurgte Manden næsvist.

Imidlertid kom de andre til, og nu forsøgte de alle tre at trænge sig forbi den unge Mand.

„Gaa tilbage! Jeg lader Dem ikke slippe igennem!"

„Men vi maa jo dog gøre, hvad vi bliver betalt for, og De har ikke Lov til at standse os."

Nick hørte oppefra Ordstriden og kom ned. Da han var paa Halvvejen, saa han, hvorledes Patsy greb den ene af Mændene om Halsen med begge Hænder og stødte ham mod de andre, saa de alle tre styrtede ud af Døren.

„Pas paa de Fyre!" raabte Nick, „det er det tredje Forsøg, de gør paa at komme ind."

En af Mændene vendte sig om, da han hørte Stemmen, og da han saa Opdageren, raabte han:

„Det er jo Nick Carter!"

Ved disse Ord greb de alle tre deres Blomster, samlede dem sammen, klatrede op paa Vognen og kørte bort i rasende Fart.

„Det samme Kneb vil de ikke prøve igen," sagde Nick til Patsy, „hvis de endnu pønser paa noget, vil de vente, til Huset er fyldt med Gæster."

Den store Opdager havde Ret, thi der skete virkelig intet mere, inden Selskabet vendte hjem fra Kirken.

Klokken et kom Brud og Brudgom tilbage fra Kirken, og det varede ikke længe, før alle de Indbudne var komne.

Nick og hans Hjælpere iagttog skarpt enhver af de indtrædende Gæster.

Opdageren havde stillet sig paa anden Sal i den Korridor, som førte til Værelset med Gaverne. Her var et Værelse reserveret Brudgommen. Efter Maaltidet var denne gaaet herop, og da han atter forlod Værelset, traf han sammen med Nick, for hvem han var bleven præsenteret som Mr. Norman Ellison.

Brudgommen forekom Nick saa underlig bekendt. Et Øjeblik troede han, at det ikke var Brudgommen, og han spekulerede paa, hvem det mon saa kunde være.

Ellison kunde paa sin Side ikke skjule en let Skælven, og hans Ansigt havde et overrasket Udtryk.

Men den unge Mand fattede sig hurtigt, rakte Haanden frem og sagde i den venskabeligste Tone af Verden:

„Har jeg den Ære at tale med den berømte Opdager, Nick Carter?"

Nick bukkede uden at svare.

„Jeg var straks lidt forbavset over at se Dem her, men nu kommer jeg i Tanker om, at Mr. Sanborn selv sagde til mig før, at han har betroet Dem Bevogtningen af Huset."

Han lo lidt, da han fortsatte:

„Alt det synes at være nødvendigt ved et moderne Bryllup; min Hustru sagde mig, at hendes Fader havde glemt at træffe Forsigtighedsregler lige til i Morges tidlig."

Det var den fulde Sandhed, saa Nick lo med og fortalte ham, at Sanborn virkelig havde undladt at træffe nogen som helst Sikkerhedsforanstaltninger, indtil fornylig, da han, Nick Carter, havde advaret ham og sagt, at der kunde nemt blive gjort Forsøg paa at stjæle Juvelerne.

Brudgommen saa skarpt paa Nick Carter og bemærkede med en ejendommelig Betoning:

„Det er en højst mærkelig Historie!"

Saa føjede han hurtigt til:

„Men jeg tør ikke lade min Brud vente, og drejede kort om.

Nick gik atter tilbage til sin forrige Plads og beskæftigede sig stadig med den unge Mands Ansigt, som forekom ham saa bekendt.

Det var en af den berømte Opdagers Ejendommeligheder, at han aldrig glemte et Ansigt, som han blot en Gang nøje havde betragtet. Det var ham egentlig ofte ubehageligt, thi paa sine Rejser gennem alle Dele af Verden havde han truffet mange Ansigter, som havde interesseret ham og som havde prentet sig fast i hans Hukommelse. Derefter sagde han ogsaa nu til sig selv:

„Hvis jeg har set denne unge Mands Ansigt en Gang før, er det dog ingen Grund til at have Mistro til ham."

Derpaa gik han hen til det Værelse, hvor Ida havde Vagt.

I Mellemtiden havde Ellison skyndt sig ned ad Trappen, og nedenfor den mødte han en Tjener, der standsede ham, og med hvem han talte sagte.

Det bemærkede Patsy, som stod ved Siden af Hushovmesteren, og han spurgte denne, hvad det var for en Tjener, som han endnu ikke havde set.

„Det er Ellisons Kammertjener," svarede Hushovmesteren kort.

Den Meddelelse, Tjeneren bragte sin Herre, syntes i høj Grad at forurolige Brudgommen.

Han rynkede Panden, bed sig i Læberne og saa eftertænksomt mod Gulvet, saa sagde han til sin Tjener:

„Før ham ind i et Værelse, hvor jeg kan tale alene med ham, jeg maa undskylde mig et Øjeblik hos min Brud."

De to gik nu, Tjeneren ned, den unge Mand op til første Etage. Alle Gæsterne var nu komne, men Brudeparret havde endnu ikke indfundet sig i det store Modtagelsesværelse, hvor Mr. og Mrs. Sanborn allerede var til Stede.

Patsy saa Ellisons Tjener komme op fra Kælderetagen med en Mand, som var indhyllet i en lang Kappe.

Tjeneren førte den Fremmede ind i et lille Værelse for Enden af Korridoren, gik derefter til Brudgommen og ledsagede ham ind i det samme Værelse.

Der gik kun et Par Minutter, saa kom den Fremmede atter ud af Værelset og blev fulgt ned ad Trappen af Tjeneren.

Et eller andet nede ved Gadedøren lagde et Øjeblik Beslag paa Patsys Opmærksomhed, og han saa derfor ikke, om Ellison forlod Værelset.

Huset fyldtes efterhaanden af Mennesker, som myldrede frem og tilbage i de rummelige Korridorer.

Pludselig kom Nick Carter styrtende ned ad Trapperne og forsvandt i en af Salonerne.

Medens Patsy iagttog, hvad der foregik, saa han Chick komme hen imod sig. Da Chick havde naaet ham, sagde han: „Det er rent ad Helvede til, Patsy! Skynd Dig ned i det tredje Værelse nedenunder til højre."

„De har vel ikke stjaalet af Juvelerne?" spurgte Patsy bestyrtet.

„Nej, nej," sagde Chick, idet han gik videre, „det er meget værre end det."

Den unge Mand gik ned i det betegnede Værelse; her traf han Bruden i Krampe, omgivet af sin Kammerpige og en gammel Dame, Mrs. Sanborn.

Nick Carter talte ivrigt med Mrs. Sanborn, og et Øjeblik efter kom Chick til.

Patsy saa sig om, søgende en Forklaring til det hele Optrin, men uden at finde den.

Nick kaldte paa ham. „Maaske kan Patsy give os nogen Oplysning, Mrs. Sanborn, det er en af mine Medhjælpere, Patsy Murphy."

Mr. Sanborn rakte Patsy Haanden, og den unge Mand lagde Mærke til, at han rystede af Ophidselse.

„Patsy," sagde Nick, „Brudgommen er paa en hemmelighedsfuld Maade forsvunden, Huset er blevet gennemsøgt, men han er ikke til at finde. Har Du set ham gaa ud af Døren, som Du har bevogtet?"

„Nej," svarede Patsy, „han er ikke gaaet ud."

„Men han kom heller ikke igennem den Dør, som Chick bevogtede," sagde Nick.

„Sig mig, Mester," spurgte Ynglingen, „hvem har gennemsøgt Huset?"

„Nogle af Mr. Sanborns Folk og en Nevø af ham."

„Hvor er Ellisons Tjener bleven af," sagde Patsy, „Jeg tror dog, at jeg har set noget af Betydning!"

„Hvad saa Du?" spurgte Nick.

„Jeg saa Mr. Ellison komme ned ad Trappen, ved Foden af den mødte han sin Tjener, som hviskede noget til ham, hvorpaa Brudgommen gav ham Ordre til at føre en Mand ind i et Værelse, hvor han kunde tale alene med ham, han vilde blot gaa ind og undskylde sig hos sin Hustru."

„Ja," sagde Mr. Sanborn, „det gjorde han og tilføjede, at han ikke vilde blive længe borte."

„Saa saa jeg Tjeneren komme sammen med en Fremmed, som han førte til Mr. Ellison."

„En Fremmed?" spurgte Nick skarpt.

„Det saa det ud til," sagde Patsy. „Han var ikke klædt paa som en Gæst og havde en lang Kappe paa. Efter ganske kort Tid kom den Fremmede atter ud og blev af Tjeneren ført ned ad Trappen."

„Saa Du ogsaa Mr. Ellison komme ud fra Værelset," spurgte Nick.

„Nej," svarede Patsy.

Chick, som havde staaet ved Siden af, tilføjede nu: „Jeg saa en saadan Mand forlade Huset."

„Mr. Ellison sagde," indskød Mr. Sanborn, „at han for et Øjeblik blev kaldt bort i et meget vigtigt Anliggende."

I dette Øjeblik kaldte Millionærens Frue paa ham, og Patsy spurgte ganske forbavset Nick Carter: „Men hvad er der dog egentlig sket?"

„Mr. Ellison, Brudgommen, bliver savnet?"

„Tror man, at han er flygtet?"

„Man antager det ikke, men for mig ser det ganske saadan ud."

„Men ingen har dog set ham forlade Huset," sagde Chick, „man tror, at han er her endnu."

„Godt, saa se efter! Opsøg den Mand, som Tjeneren bragte ind, og særlig Tjeneren selv."

„Hvad mener Du herom, Patsy?" spurgte Nick.

„Jeg mener, at Mr. Ellison har forladt Huset, indhyllet i den store Kappe. Jeg husker nu, hvor meget større Manden forekom mig, da han gik ud."

„Det er af stor Vigtighed," sagde Nick anerkendende.

Nu vendte han sig til Chick: „Gennemsøg hele Huset efter den Tjener."

Han tav et Øjeblik, og vedblev saa, henvendt til Patsy: „Gaa ind i det Værelse, hvor de tre forsvandt og se Dig nøje om!"

Den store Opdagers to Medhjælpere forlod Værelset for at udføre Ordren. Chick opdagede snart, at Tjeneren var forsvunden samtidig med Herren.

Det første, Patsy bemærkede, da han traadte ind i Værelset, var et aabent Vindue.

Han saa ud og gjorde den Opdagelse, at det ikke var svært derfra at komme ned paa Gaden.

I det han saa ud, opdagede han en Dør i Indhegningen, som vendte ud imod Tværgaden, thi Mr. Sanborns Hus var et Hjørnested.

Patsy hørte en Stemme, saa op og fik Øje paa en Mand, som saa ud af et Vindu i Huset lige over for.

Det var en ganske ung Mand, og han spurgte Opdageren, om han saa ud efter nogen.

„Ja," raabte Patsy, „det gør jeg, har De set ham!"

„Jeg saa en Mand stige ud af Vinduet," sagde den unge Mand „og igennem Laagen gaa ud paa Gaden."

„Hvorledes saa han ud?"

„Han var ikke meget stor. Han havde sort Skæg og langt sort Haar."

„Det er min Mand!" raabte Patsy. „Var der nogen med ham?"

„Jeg saa ingen," svarede det unge Menneske, „han gik igennem Laagen ud paa Gaden og havde ingen Hat paa. Har han stjaalet noget?"

„Ikke Spor," sagde Patsy. „Det var kun for Spøg, han sprang ud."

Den unge Opdager gik bort, for han havde faaet tilstrækkeligt at vide.

Det stod ham klart, at Brudgommen havde taget den fremmede Mands Hat og Kappe og havde forladt Huset.

Han gik tilbage til Nick og berettede, hvad han havde hørt.

„Der er ingen Tvivl om, at Du har truffet det rette," sagde Nick bifaldende.

„Chick fortæller mig, at Tjeneren er flygtet, Spørgsmaalet er nu, hvorfor er de begge to flygtet, vi staar her over for en stor Hemmelighed."

Brudgommen havde forladt Huset, knap en Time efter, at han var bleven gift. Umiddelbart efter Festmaaltidet havde han holdt en Tale og heri udtrykt sin Glæde over at faa en saa henrivende Livsledsagerinde.

Da Bruden hørte om Mr. Ellisons hemmelighedsfulde Forsvinden, faldt hun bevidstløs om og var saa længe besvimet, at selv Lægen stod fuldstændig raadvild.

Imidlertid vidste Gæsterne ikke, hvad de skulde tro om Forsinkelsen. Der gik forskellige Rygter, blandt andet, at Bruden var bleven meget syg.

En Nevø af Mr. Sanborn, den eneste af Familien, som bevarede Koldblodigheden, hørte Rygtet, og han sagde til Gæsterne, at Lægen forlangte ubetinget Ro for den Syge, og de maatte derfor tage hjem. Det var ikke saa let, men i Løbet af en Timestid var Huset tomt, og kun Nick og hans Hjælpere blev tilbage.

Da Ida fik at vide, at Bruden var syg, og Gæsterne var gaaede, indtog hun atter sin Stilling foran Døren til det Værelse, hvor Gaverne var opstillede. Da der nu herskede Ro og Fred i Huset, tog Mr. Sanborn sig sammen og sagde til Nick Carter:

„Det er en meget mystisk Historie! Ved en saadan Handling af den Mand, til hvem jeg har givet min Datter, er jeg blameret, men jeg vil ikke hvile, før han er straffet. Jeg lægger Sagen i Deres Haand og beder Dem hjælpe mig til at opklare Gaaden."

„Jeg vil straks gaa i Gang med det," sagde Nick. „Men først maa jeg henlede Deres Opmærksomhed paa den Kendsgerning, at min Hjælperske bevogter Gaverne, og jeg øjeblikkelig har Brug for hende andet Steds. Har De intet Sted, hvor De sikkert kan opbevare Gaverne?"

„Aa, jo," sagde Mr. Sanborn, „jeg har her flere Pengeskabe, i hvilke vi kan anbringe Værdisagerne."

Ellisons Fortid.

Nick og hans Hjælpere foretog Flytningen af Juvelerne fra Værelset til de af Mr. Sanborn anviste Pengeskabe.

Da de var færdige, sagde Nick til Millionæren:

„Efter min Beregning beløber disse Sagers Værdi sig til en Million. Deres Skabe er ikke tilstrækkelig sikre for saa mange Skatte; lad mig træffe Forholdsregler til at anbringe dem endnu bedre."

Derpaa forlod Nick med Chick, Patsy og Ida Huset, fast bestemt paa at opklare denne hemmelighedsfulde Sag.

Nick og hans Hjælpere vendte tilbage til den store Opdagers Bolig, som ikke laa ret langt fra Mr. Sanborns Hus.

Her holdt de Raadslagning om deres nye Sag og fandt straks noget, som gav dem Anledning til at spekulere. Nick sagde:

„Vi kan ikke begynde, før vi ved noget om Ellisons Fortid."

Han gik rastløst, som han plejede, op og ned i Værelset, pludselig blev han staaende foran Bordet og udbrød:

„Hans Ansigt forfølger mig stadigt. Jeg har før set det et eller andet Sted, hvor ved jeg i Øjeblikket ikke. Men det staar i Forbindelse med London og ikke blot ved London, men endogsaa med Restaurationen Criterion, men det er altsammen saa uklart, at jeg ikke kan slaa noget bestemt fast."

„Ja, ja," indskød Chick, „Ellison er Englænder og Criterion er en af de Restaurationer, hvor unge Mennesker mødes og plejer at tilbringe Natten."

„Ja," svarede Nick. „Jeg har været der for lang Tid siden, jeg fandt der Sommervile, den store Vekselfalskner, som var flygtet derhen."

Samtalen blev nu afbrudt ved den unge Sanborns Ankomst. Han meddelte Nick, at hans Kusine, skønt hun endnu var meget svag, ønskede at tale med ham.

„Mr. Carter," tilføjede han, „min Kusines Ægteskab med Ellison var et Inklinationsparti, i hvert Tilfælde hvad Elsie angaar."

„Hvis jeg har forstaaet Dem rigtigt," sagde Nick Carter, „var det altsaa ikke Tilfældet med Ellison?"

„Det kan jeg ikke udtale mig om. Jeg har altid lagt Mærke til, at Ellison var meget opmærksom mod Elsie, lige fra han første Gang saa hende. Han er en ægte Type paa en Englænder af den Slags, som ikke kan begejstres for noget. Hvis en Bombe eksploderede for Fødderne af ham, vilde han have set sig om for at opdage, hvorledes den var kommen der."

„Har Forældrene fra Begyndelsen billiget de unge Folks Forbindelse?" spurgte Nick.

„Mrs. Sanborn har stadig opmuntret ham, men min Onkel var mod det," sagde den unge Mand. „Han nærede Betænkeligheder, fordi han var en Englænder, og selv om han ikke selv var adelig, saa havde han dog nært og intimt Bekendtskab med de fineste Kredse.

„I Virkeligheden," vedblev han, „vilde Ellison snart faa baade Navn og Formue, men derpaa lagde Onkel ikke megen Vægt, derimod var han ked af den Kendsgerning, at Elsie vilde komme til England, og maaske leve paa en helt anden Maade, end hun var vant til."

Han smilte spottende og fortsatte: „Men alle disse Betænkeligheder havde ikke noget alvorligt at sige, thi Onkel har aldrig kunnet nægte Elsie noget, og hendes Ønske var nu en Gang at blive gift med Ellison."

„Siden Mrs. Ellison vil tale med mig," sagde Nick, „saa vil jeg naturligvis komme, men før jeg gaar, maa jeg spørge Dem om noget, som er nødvendigt for mine Efterforskninger."

„Jeg vil besvare alt, hvad De har i Sinde at spørge mig om," svarede den unge Sanborn.

„Først og fremmest, hvad ved De om Ellison?"

Sanborn trak paa Skulderen og svarede: „Jeg ved temmelig meget om ham, og dog ved jeg ikke ret meget. Jeg traf ham første Gang i London for fire Aar siden. Vi var indbudte af en ung Englænder, som har tilbragt en Del Aar her, og som jeg godt kendte.

Ellison førte mig om i London og viste mig alle Seværdigheder. Han rejste med mig til Paris, og paa Tilbagevejen tog jeg med ham til hans Slægtning, Greven af Kerleighs Slot.

De ser, der er ingen Hemmeligheder i hans Fortid, han er en af den Slags Mennesker, der altid er kølige og rolige, men man ved aldrig, hvor man egentlig har dem."

„Naar saa De ham næste Gang?" afbrød den berømte Opdager ham.

„For to Aar siden," svarede den unge Sanborn hurtigt. „Han kom til New York med et Jagtselskab, og da han havde skrevet til mig, at han vilde komme med nogle Bekendte, som jeg ogsaa alle kendte, gjorde jeg min Indflydelse gældende hos Onkel for at faa ham til at tage godt imod dem. Da de kom, tog de mig med paa Jagten. Efter at vi var vendt tilbage til New York, gjorde jeg mig den største Umage for at underholde dem paa bedste Maade, og ved den Lejlighed var det, at Ellison traf sammen med Elsie. Da Selskabet atter vilde bryde op for at rejse til England, blev Ellison her, og siden er han ikke rejst bort."

„Hvad levede han af?" spurgte Opdageren interesseret.

„Han levede af sine Renter," svarede den anden.

„Var han opmærksom mod Miss Sanborn?"

„Aa, ja, lige fra Begyndelsen, han vilde allerede have giftet sig med hende det første Aar, men hun bad ham rette sig efter hendes Fader. Jeg sagde Dem før, at min Onkel ikke ønskede Forbindelsen. Men han tilstod den unge Mand en Samtale, i hvilken denne gjorde et bedre Indtryk paa ham, end han havde gjort tilforn. Onkel holdt fast ved, at Brylluppet først skulde finde Sted om et Aar, og derfor blev Ellison i New York, til Tiden var omme."

„I Deres Fortælling kan jeg ikke finde meget, som kan give mig et Støttepunkt," sagde Nick eftertænksomt. „Endnu et Spørgsmaal maa jeg rette til Dem, og De maa ikke gærne gaa udenom det, af Hensyn til Deres Kusine eller af Venskab for Ellison.

Ved De et eller andet ukorrekt eller hemmelighedsfuldt i Ellisons Liv?"

„Mr. Carter," sagde Sanborn, „jeg har allerede spurgt mig selv mere end tyve Gange, og jeg har ikke fundet andet Svar, end at hans Liv er som en opslaaet Bog for mig."

Eftertænksomt bøjede han Hovedet og vedblev:

„Jeg ser, hvad De sigter til med Deres Spørgsmaal. Jeg mener det alvorligt, med hvad jeg siger. Hvis jeg faar tænkt nærmere over det, og jeg kommer i Tanker om noget, som nu ikke er falden mig ind, vil jeg straks komme og meddele Dem det."

„Godt," sagde Nick. „Da Emnet nu synes at være udtømt, vil jeg følges med Dem til Mrs. Ellison."

Han paalagde sine Hjælpere at vente paa hans Tilbagekomst og begav sig med Mr. Sanborn til Millionærens Hus.

Saasnart han var kommen dertil, blev han straks ført ind til Mrs. Ellison, som allerede flere Gange havde spurgt efter ham.

Den unge Frue kom ham i Møde, da han traadte ind i Stuen, og sagde under afbrudt Hulken:

„Kære Mr. Carter, jeg vilde gærne meddele Dem, at jeg ikke tvivler om min Mands Troskab.

Tro ikke, at Ellison er et slet Menneske. Han har ikke haft til Hensigt at forlade mig. Jeg ved, at han elsker mig, saavel som jeg elsker ham. Nu da

jeg har set Dem, haaber jeg, at De vil gøre alt, hvad der kan blive gjort."

Den unge Dame havde talt sig helt ophidset, saa at hun, da hun var færdig, faldt besvimet om; Nick ringede derfor skyndsomt paa Kammerjomfruen.

Saasnart Mrs. Ellison atter var kommen til sig selv, tog Opdageren Afsked med hende og begav sig nedenunder for at tale indgaaende med den ældre Mr. Sanborn.

Patsy's gode Idé.

Efter Samtalen med Millionæren vendte Nick hovedrystende hjem til sine fortrolige Medarbejdere.

Der var meget, som var ham uforstaaeligt.

Mr. Sanborn havde ikke været i Stand til at give ham et Holdepunkt.

„Kammerater," sagde Nick, da han sad i sin kære Lænestol og stoppede sig en Pibe, „noget lignende er ikke før forekommet i min Praksis; jeg staar over for en fuldstændig Gaade.

Alt, hvad vi ved, er, at en Mand paa en hemmelighedsfuld Maade forsvandt, og det paa en Tid, hvor man mindst kunde formode det; de, der kender ham bedst, har derhos ikke den ringeste Idé om, hvad Grunden kan være."

„Vi staar overfor en høj Mur," sagde Patsy skarpsindigt, „som vi gærne vil over, men støder blot vore Næser paa den."

Patsys pudsige Sammenligning vakte almindelig Latter.

Endelig spurgte Chick Opdageren:

„Ved Du da alt om Ellisons Liv her i New York?"

„Maaske ikke saa fuldkomment, som jeg kunde ønske," svarede Nick, „og jeg kunde nok faa mere at vide, hvis det var mig muligt at anstille en omhyggelig Undersøgelse; men før Mr. Sanborn gav Tilladelse til sin Datters Ægteskab, søgte han alle Oplysninger, og Resultatet var tilfredsstillende."

„Naa," sagde Chick, „det er ikke sandsynligt, at en Mand f. Eks. stjæler uden at have Grund til det."

„Det er sandt," indskød Ida, „var han flygtet paa en anden Tid, vilde det ikke have vakt saa megen Opsigt."

„Hvad er din Mening?" spurgte Nick og blev staaende foran Ida.

„Hvad jeg mener, er følgende: Hvis Mr. Ellison havde været i sit Værelse, lad os sige i Maaneder og havde fordrevet Tiden med at læse og ryge, og nogen havde besøgt ham, og han saa var gaaet bort med Vedkommende uden at vende tilbage, saa kunde man sige, at han var gaaet bort af sig selv uden nogen tvingende Grund.

Men naar han forlader Huset under de Omstændigheder, som Ellison gjorde, to Timer efter sin Vielse, medens Huset var fuldt af Bryllupsgæster, maa han have haft meget vigtige Grunde til at flygte hin Dag."

Nick stemmede i med, og Chick sagde:

„En saadan Forbrydelse kan kun være bleven forøvet af visse Grunde!"

Nick vendte sig om og spurgte:

„Hvad mener Du?"

„Jeg mener ikke noget bestemt," svarede Chick, „jeg forsøger kun at gøre Dig forklarligt, at intet andet end en Forbrydelse kan drive en Mand som Ellison bort."

„Den Slutning er god," sagde Nick. „Lad os en Gang se Sagen fra den Side.

Det vigtigste, som kunde foranledige ham hertil, er Arveretten til hans Families Ejendom og Navn. Greven af Kerleigh lever endnu, og Ellison kommer først som Nummer fem i Betragtning ved Arven.

Lad os for Eksempel antage, at alle de fire, der gaar forud for ham, samtidig gik under med et Skib, og Greven af Kerleigh døde, saa vilde dette gøre Ellison til Greve af Kerleigh og hæve hans ubetydelige Person til en af de vigtigste i England, med andre Ord: forandre hele hans Livsførelse.

Lad os antage, at den Fremmede i den store Kappe har bragt denne Efterretning. Selv om det havde rystet ham nok saa meget, vilde det dog ikke have været nogen Grund til at fortie det for sin Brud og hendes Familie, oven i Købet naar han desaarsag straks havde maattet forlade Huset."

„Og det," sagde Ida, „tvinger os til den Antagelse, at der dog maa have været en Forbrydelse til Grundlag for denne hurtige Afrejse."

„Er der i Dag afgaaet nogle Skibe efter Klokken tolv?" spurgte Patsy.

Chick tog Morgenavisen i Haanden og saa efter.

„Nej," sagde han.

„Hvornaar gaar det sidste?" spurgte Nick.

„Ethvert Skib, som vil afsejle i Morgen, maa af Hensyn til Ebben forlade Havnen før Kl. 9."

„Du har givet os et godt Vink," vedblev Nick, „jeg vilde gærne have, Patsy, at Du sørger for, at ethvert Skib, som i Morgen forlader Havnen, bliver omhyggelig bevogtet lige til Afgangen."

Patsy smilede fornøjet, thi Nick havde anerkendt, at han havde gjort det første praktiske Forslag i denne Sag.

„Vi maa se at finde ud af, om der i Ellisons Liv er noget slet, en ærelløs Handling eller mørk Gerning, som ikke en Gang hans bedste Venner ved."

„Jeg tror, at vi ikke her, men kun i England kan opdage det," sagde Ida.

„Siden han har ført et saa regelmæssigt Liv her, lader det næsten til det," svarede Nick.

„Jeg maa atter sætte mig i Forbindelse med min Ven, Inspektør Mostyn fra Scotland-Yard. Chick, send ham et Telegram, og bed ham give os alle mulige Oplysninger om Ellison. Tilføj ogsaa, til hvilken Familie den Mand hører."

Nu vendte han sig til Ida:

„Jeg tror ikke, at nogen i hele England er bedre underrettet om muligt dunkle Begivenheder i de adelige Familier, end Mostyn."

„Hvis Du skulde have endnu et Holdepunkt," svarede Ida, „saa vil Du finde det i Mostyns Svar og — —"

Ida standsede et Øjeblik, og Nick spurgte:

„Og hvad?"

Ida lo skælmsk og svarede:

„Jeg frygter for, at Du vil opdage, at en af mit Køn er indviklet i Sagen.

Jeg har lagt Mærke til, at næsten alle de Forviklinger, fornemme Herrer bliver indblandede i, er opstaaede ved Kvinder."

Det bankede.

Patsy aabnede Døren og fik af den tjenende Aand et Brev, der var adresseret til Nick.

Opdageren lukkede det op, saa paa Skriften og spurgte tørt:

„Er det den samme Haandskrift?"

„Den samme, som hvilken?" spurgte Chick forbavset.

„Som Skriften i det advarende Brev fra i Morges."

Han rakte Chick Brevet og bad ham læse det højt.

Chick læste:

„En Mand blev ført frem for en berømt Jurist, og efter at Dommeren havde hørt Anklagen, spurgte han: „Hvem er Kvinden?" Hvis De er klog, vil De benytte det som et Fingerpeg ved Deres begyndende Undersøgelse."

De fire Opdagere saa paa hverandre, saa tog Nick Brevet fra om Morgenen ud af sin Tegnebog og sammenlignede Skriften i begge Brevene.

„Det er den samme Skrift," sagde han afgjort.

„Saa er det altsaa skrevet af den samme Mand," sagde Chick.

„Det er ikke en Mands, men en Kvindes Haandskrift," bemærkede Ida.

Nick Carter bar begge Brevene hen til Vinduet, hvor Lyset faldt skarpt ned paa dem og undersøgte dem omhyggeligt.

„Du har Ret, Ida," sagde han, da han vendte tilbage til Bordet, „skønt Skriften ser fast og mandig ud, er det dog klart, at en kvindelig Haand har skrevet begge Brevene."

Nu saa Chick ogsaa nøje paa Skriften.

„Ida," sagde Chick, „medens Du uden Tvivl har Ret heri, synes jeg, at jeg maa forkaste din Mening, at vi maa søge Grunden til Ellisons hemmelighedsfulde Forsvinden i hans tidligere Liv i England."

Ida tog Konvolutten af det sidste Brev, og idet hun undersøgte Frimærket, sagde hun:

„En Kvinde er med i Sagen, hvad dette Brev viser, og hun opholder sig ogsaa endnu her i Byen. Dette Brev er afsendt henimod Klokken tre Eftermiddag."

„Klokken tre?" spurgte Nick forbavset, „ved Du det sikkert?"

Ida gav ham Konvolutten og sagde:

„Se selv paa det, det er afleveret paa Hovedpostkontoret."

„Saa maa altsaa Brevskriveren ligesaa hurtig som vi andre have vidst Besked med Brudgommens Forsvinden," sagde Nick.

„Maaske," svarede Patsy.

„I hvert Tilfælde vidste hun, at Brylluppet skulde finde Sted, og jeg tror, at det er en Dame, som elsker Mr. Ellison og derfor vil volde den foretrukne Rivalinde Sorg," bemærkede Ida.

„Hvordan i al Verden opdager Du det?" spurgte Chick beundrende.

„Jeg opdager det slet ikke, jeg gætter kun ligesom Patsy."

Hun lo og vedblev, henvendt til Nick:

„Det er en Formodning, som støtter sig paa Forstaaelsen af mit eget Køn."

„Det maa vi ogsaa have vor Opmærksomhed henvendt paa," sagde Nick, „især i en saa mørk og uforstaaelig Sag. Men da vi nu en Gang er begyndt at gætte, kan vi jo blive ved med det en lille Tid."

„Hvad for Eksempel?" spurgte Ida.

„Vi kan antage, at hun, da det ikke er lykkedes hende at forhindre Vielsen, vilde fornærme Ellisons Hustru."

„Hovedsagen er nu," sagde Chick, „at vi ser at finde ud af, hvem Brevskriveren er."

„Mester," sagde Patsy, „taber vi ikke Hovedsagen af Syne, naar vi bliver ved at tænke paa den hemmelighedsfulde Forsvinden."

„Hvorledes?" spurgte Nick.

„Jo," svarede Patsy, „hvormed begyndte Historien? Var det ikke en Advarsel om, at Sanborns Hus

i Dag skulde plyndres. Jeg, Patsy, kan tænke mig, hvor vi skal søge Begyndelsen."

Med Interesse vendte de tre sig om mod Patsy, og Chick sagde lystigt:

„Meddel os din Visdom, Du store Tænker."

Patsy vendte sig om mod Chick og sagde med et lystigt Blink i Øjnene:

„Bliver Du fornærmet over, at jeg ogsaa ved noget."

„Naa," sagde Nick, „fortæl os, hvad Du mener."

„Javel," begyndte Patsy, „De paastaar, at begge Brevene er skrevne af samme Person."

„Ja, sikkert."

„Godt, den Kvinde, hvis det er en Kvinde, som Ida siger, havde fuldstændig Ret, da hun skrev, at det vilde blive forsøgt."

„Du mener Forsøget paa at røve Brudegaverne?" spurgte Nick.

„Ja rigtigt," raabte Patsy ivrigt.

„Det blev jo forsøgt, ikke sandt?"

„Javel!"

„Men saa maatte den Person, der skrev Brevet, vide alt nøje i Forvejen, ikke sandt?"

„Javist!" svarede Nick smilende.

„Godt," vedblev Patsy, „maa hun saa ikke ogsaa kende de Folk, som skulde udføre „Arbejdet"?"

„Jo," svarede Nick, da han saa, at Patsys Bemærkninger havde et bestemt Maal.

„Og den Person har ogsaa gjort en Hentydning til, at en Kvinde skulde være Aarsag til Ellisons Flugt."

„Ja, det passer."

„Følgelig maa hun ogsaa vide, hvem den Kvinde er."

„Det er ligesaa rigtigt!"

„Vi maa nu se at opdage Brevskriverinden," indskød Chick.

„Det er jo det, jeg vilde sige," vedblev Patsy.

„Vi ved, at Lannigan, den bekendte Indbrudstyv, har en Finger med i Spillet ved Forsøgene paa Tyveriet, og det er klart, at Lannigan kender Brevskriverinden, som Følge deraf maa vi gøre Begyndelsen hos Lannigan."

Nick slog Hænderne sammen af Fornøjelse og sagde:

„Du har vist os, Patsy, hvad vi saa længe har søgt, nemlig en Begyndelse for vort Foretagende. Nu skal Du og Chick gaa ud for at opsøge Lannigan og se at udspejde ham og hans Kammerater, opgiv det ikke, før I ved, hvilke Skridt I vil foretage Eder."

Uden at afvente videre Instrukser gik Chick og Patsy straks i Gang med deres Arbejde.

„Jeg tænker, Ida," sagde Nick, „at Du vil faa overordentlig meget at bestille i denne Sag, derfor er det bedst, at Du gaar hjem og udhviler Dig godt i Nat. Hvad Du faar at gøre, vil afhænge af, hvad de To i Nat opdager."

Ida gik, og Nick gik i Gang med at anlægge en ny Forklædning.

I „Tenderloin".

Chick og Patsy stolede paa det Kendskab, de besad til de Smuthuller, Forbryderne havde i Byen, og mente, at det nok vilde føre dem paa Lannigans Spor. Klokken var næsten syv, da de forlod Nicks Bolig.

„Jeg tør vædde, Patsy, at den Bande, som i Formiddags vilde forøve Røveriet i Sanborns Hus, er fra Philadelphia," sagde Chick.

„Det tænker jeg ogsaa," lød Patsys Svar.

„Hvis det er Tilfældet," sagde Chick, „og de endnu er i Byen, saa vil vi sikkert finde dem i „Tenderloin", hvor de nok opholder sig for at holde Drikkegilde."

„Tror Du, at De vil gøre det?" spurgte Patsy. „Deres Plan er jo saa grundig strandet."

Chick svarede:

„De har Tid endnu, det er bedst, vi opsøger Lannigan i Musikhallen.

Det er endnu temmelig tidligt at begynde Jagten, men vi kan jo imens faa noget at leve af, jeg har intet faaet at spise siden i Morges."

De gik ind i et bekendt Hotel og havde endnu ikke sat sig ned, før de traf en god Bekendt. Det var Opdageren Merton, som de indbød til at spise med.

Da de havde sat sig, kom de i Snak sammen, og Nicks Medhjælpere spurgte deres Kollega, hvilken Forretning der havde ført ham herhen.

„Jeg arbejder med en ganske let Opgave," svarede Merton. „Et ungt Menneske, der har mere af Penge end af Forstand, befinder sig paa en Rejse for at sætte sine Penge over Styr. Hans Familie har overdraget os at bevogte ham, for at der ikke skal tilstøde ham noget. Det er min Opgave; min Chef sagde, at jeg kunde betragte det som en Art Rekreation."

„Sig mig, Merton," spurgte Chick, „sendte Deres Chef nogle af sine Folk til det Sanborn'ske Bryllup i Morges?"

„Nej," svarede Merton, „Chefen var sikker paa, at Sanborn vilde anmode Mr. Nick Carter om Hjælp. Derfor sendte han ingen."

„Naar der altsaa alligevel kom nogen, saa var det Uvedkommende," sagde Patsy.

„Ja, det er sikkert," lød Mertons Svar. „Men var der da nogen, som forsøgte at komme ind i Huset?"

„Jeg tror det," sagde Chick forsigtigt.

„Sig mig," spurgte Merton pludselig, „har den Historie med Ellisons Flugt noget paa sig?"

Chick blev i Øjeblikket saa forbløffet over dette direkte Spørgsmaal, at han ikke vidste, hvad han skulde svare.

Nick og Sanborn havde haabet, at Gæsterne vilde anse Brudens pludselige Sygdom som Aarsag til Festens Afbrydelse, og at Ellisons Flugt kunde holdes hemmelig.

Derfor spurgte han Merton:

„Hvad ved De derom, Kollega?"

„Jeg ved egentlig ingen Ting," svarede denne, „en Ven af mig, som var blandt Gæsterne, hørte Mr. Sanborn sige til sin Nevø, at Brudens pludselige Sygdom skrev sig fra, at Ellison var forsvunden. Med andre Ord, min Ven formodede, at der havde været et Skænderi, som havde drevet Ellison saa vidt, at han uden videre var gaaet sin Vej. Naa, men naar der blev gjort Forsøg paa at trænge ind i Huset, fra hvem skulde det saa være udgaaet?"

„Nick mente, at Lannigan forsøgte at trænge sig ind under Foregivende af at være fra Opdagelsespolitiet."

„Lannigan? Den bekendte Tyveknægt fra Philadelphia?"

„Ja, netop ham. Ved De, om han er her i Byen for Tiden?"

„Ja," svarede Merton, „jeg saa ham for knap en Time siden."

De kan til enhver Tid finde ham i Tenderloin. De to Aftener han har været her, var der en Kvinde med ham, som synes at høre til hans Slæng."

Chick vendte sig til Patsy:

„Ser Du, at jeg har gættet rigtig, vi skulde søge ham i Tenderloin."

„Hvem er den Kvinde, der er med ham?" spurgte Patsy.

„Hun er høj, smuk, med et Ansigt som Marmor, røde Læber, store blaa Øjne og lyst, kruset Haar. Hun er fint klædt og ser ud til at være en Dame, som en Gang vil lære New Yorks Skyggesider at kende."

Chick og Patsy vekslede et hurtigt Blik.

„Søger De en saadan Dame? Jeg troede aldeles ikke, at Nick Carter beskæftigede sig med den Slags Sager."

„Jo," sagde Chick, „vi skal udspejde dem begge."

„Saa er det bedst, at vi gaar sammen," sagde Merton, „thi naar de er her i Byen, vil vi nok støde paa dem."

Da de var færdige med deres Maaltid brød de op.

Merton fandt uden videre Besvær den Mand, han skulde passe paa, men de to, som Chick og Patsy søgte, var intet Steds at opdage. Alle mulige og umulige Steder saa de efter, men der var intet Spor at finde af Lannigan, Timerne gik, og det var allerede bleven Midnat, da Patsy sagde:

„Chick, jeg er bange for, at Lannigan er vendt tilbage til Philadelphia, efter at vi har krydset hans Planer."

„Mener Du med Hensyn til Tyveriet af de Sanbornske Bryllupsgaver?"

„Ja, det var jo derfor, han kom hertil, og nu er han atter taget herfra."

Pludselig pegede Merton over paa den anden Side af Gaden:

„Der kommer jo de, I søger."

De saa over og fik Øje paa en Herre og en Dame, der kom hen imod dem, begge var elegant klædte.

De tre Opdagere skjulte sig i en Portaabning og lod Parret gaa forbi.

De fulgte efter dem og saa, at de begge gik ind i en Restavration, som havde størst Søgning ved Midnatstide.

Da de tre havde ventet en lille Tid, for at det ikke skulde se ud, som om de forfulgte Parret, sagde Chick til Merton:

„Nu tror jeg, vi kan gaa ind."

I samme Øjeblik kom en ung Pige hen til Merton og tiltalte ham saaledes:

„Har De noget for mig at gøre i Aften?"

„Nej, Bess, jeg har intet af Vigtighed," svarede Opdageren.

Hun fjernede sig, og Chick spurgte, hvem den unge Dame egentlig var.

„Hun arbejder for mig," svarede Merton.

„Saa, behøver De hende til Arbejdet?"

„Ja, hun er vor „Adressebog", hun ved virkelig alt."

„Aa, vil De ikke være saa venlig at kalde hende tilbage," bad Chick, „vi kan tage hende med ind, hun kan maaske være os til Nytte."

Snart kom Merton tilbage med hende, og de fire gik nu ind i Restavrationen.

Det var ikke saa let i Nærheden af Lannigan at finde et Bord, hvorfra de ubemærket kunde iagttage ham.

Endelig fandt de et, hvorfra de ikke alene kunde

se Lannigans Bord, men ogsaa kunde overse hele Rummet.

„Chick," sagde Patsy, „Lannigan er ikke nedslaaet, som jeg troede, tværtimod, han forekommer mig nu yderst oprømt."

De bestilte Drikkevarer, og Merton spurgte Pigen:

„Kender Du den Laps derovre, som sidder og drikker Burgunder?"

„Javist, jeg kender ham fra Philadelphia."

„Tror Du, at han kender Dig?"

„Det tror jeg næppe," lød Svaret.

„Kender De det Pigebarn, der er med ham?" indskød Chick.

„Nej, jeg har aldrig set hende før i de sidste tre Dage, men da har hun hele Tiden været sammen med ham."

„Saa har han maaske haft hende med fra Philadelphia, og hvis han har det, vilde det ikke være uden Betydning for os."

„Er det meget vigtigt for Dem at faa noget at vide om den Dame?" spurgte Bess.

„Hør en Gang!" sagde Merton, „disse to Herrer, to af mine gode Venner, vilde gerne vide lidt Besked om denne Dame, som er sammen med Lannigan. Jeg kender ikke Grunden dertil, og det gør heller ikke noget, men hvis Du vil hjælpe dem, gør Du ogsaa mig en Tjeneste."

„Og jeg vil betale Dem ligesaa godt, som Merton gør, naar De har arbejdet for ham," sagde Chick.

„Jeg forlanger ikke meget, sagde Bess leende, „kun den sædvanlige Betaling for en Aften. Jeg ved ikke, om jeg kan hjælpe Dem, men jeg kan jo forsøge."

„Saa kan jeg jo betale Dem med det samme," svarede Chick og trykkede en Tidollarseddel i hendes Haand.

„Mange Tak," sagde Bess, derpaa vedblev hun:

„I Aften kommer her en ung Pige, hun er meget kendt i Byen, og hvis hun ved noget om den Dame, vil hun sikkert sige mig det."

Det lille Selskab hengav sig nu til Nydelsen af en lille Souper, som Chick havde bestilt.

Imidlertid fyldtes Lokalet efterhaanden, og snart var alt indhyllet i Tobaksrøg, og man kunde knapt høre, hvad man selv sagde i det almindelige Stemmevirvar.

De sad stadig ved Bordet og iagttog Parret, da de saa, at en Mand banede sig Vej til Lannigan og hviskede noget til ham.

Lannigan saa forskrækket ud, saa gav han den Anden en Seddel og sendte ham bort igen.

„Død og Pine," sagde Patsy forbavset, „ham har jeg allerede set en Gang før i Dag, det var en af dem, der bragte Blomsterne, og som raabte saa bestyrtet op, da han fik Øje paa Nick Carter."

„Det er en af vore saakaldte „tykke Drenge," sagde Merton roligt.

Ved disse Ord rejste Bess sig pludseligt og vinkede til nogen, der lige var traadt ind.

Det var en lidt paafaldende klædt, ung Kvinde, som var i Selskab med to Damer og to Herrer.

De satte sig ved et Bord i den anden Ende af Lokalet, og saasnart den unge Pige opdagede Bess, kom hun over til hende.

Da de havde hilst paa hinanden, spurgte Bess:

„Sig mig, er dit Selskab derovre særligt behageligt?"

„Aldeles ikke," sagde den unge Pige, „de to Mænd er ikke mine, men de andres Venner, og de har blot trukket mig med herhen."

„Du kan undskylde Dig hos dem, og komme hen til os, jeg har noget at spørge Dig om," sagde Bess.

Pigen gjorde, som Bess bad hende, og kom tilbage.

„Alice," sagde Bess nu, „se en Gang paa den Herre og Dame derovre."

„Det er Jimmy Lannigan, han har drevet om her i New-York de sidste tre Nætter," sagde Alice uden at betænke sig.

„Kender Du ogsaa den Dame, der er med ham?"

„Ja, det gør jeg rigtignok," svarede Alice leende, „hun er fra Philadelphia. Hun er en rig Mands Hustru, er af god Familie og lever i de bedste Forhold. Hendes Mand er en meget flittig Forretningsmand, der lader hende gaa sine egne Veje, medens han arbejder Dag og Nat for at blive rigere endnu."

„Hvordan gaar det til, at hun lader sig se sammen med saadant et Menneske som Lannigan?" spurgte Chick.

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til det," sagde Alice, „men De ser jo at han ikke er grim, saa jeg antager, at han har fordrejet Hovedet paa hende."

„Hun sætter meget paa Spil ved at lade sig se her offentlig sammen med ham, da han dog er saa bekendt overalt," sagde Patsy.

„Hun har altid holdt af saadanne Ekstravagancer," svarede Alice. „For to eller tre Maaneder siden rejste hun omkring med en ung Englænder, men det var da i det mindste en af hendes egen Stand. Jeg havde en Ven, som kom hos hende, han fortalte mig meget om hende. Hun var en hel Uge sammen med den unge Mand paa hans Yacht, og hendes Mand anede intet derom."

„Var hun da alene med ham?"

„Aa nej," sagde Alice, „der var et helt Selskab med."

„Hvornaar var det?“ spurgte Patsy interesseret.

Alice tænkte lidt efter og ytrede derpaa:

„Jeg kan bestemt huske, at det var i Slutningen af September.“

„Ved De ogsaa Navnet paa den unge Englænder?“

„Nej, det har jeg glemt, men han var her i New-York og tog ofte til Philadelphia for at besøge hende.“

„Hvad hedder den Dame?“

„Det er en Mrs. Ladew.“

„Det vil hun ikke længe blive ved med at hedde, hvis hun ofte lader sig se sammen med Lannigan,“ lo Patsy.

„I hendes Sted vilde jeg paa ingen Maade gøre det.“

Det lod til, at Chick og Patsy nu havde hørt nok om det, de ønskede at vide, thi Chick gav Tegn til Opbrud, og hele Selskabet forlod Lokalet.

Chicks Æventyr i Drosken.

De tre Opdagere havde allerede naaet Døren, da Merton sagde:

„Her maa jeg forlade Dem, min Virksomhed holder mig fast her.“

Chick og Patsy trykkede hans Haand og takkede ham for hans værdifulde Bistand.

Medens de endnu talte sammen ved Døren, kom en ung Mand ind i Lokalet sammen med en Dame.

De blev pludselig staaende stille, vendte saa atter om og gik igen.

Det havde Patsy lagt Mærke til, og det stod ham klart, at Parret havde set nogen derinde, som de ønskede at undgaa.

Han saa, at de stod paa Hjørnet, fordybet i en ivrig Samtale; Manden syntes at ville overtale Pigen til noget, som hun haardnakket satte sig imod. Saa lagde han Mærke til, at hun paa Gadehjørnet tog sin Hat af, og da hun igen traadte frem i Lyset, saa Patsy til sin store Forbavselse, at hendes Haar havde en mørk Farve nu, medens det før havde været lyst.

„Hun har Paryk,“ sagde Patsy til sig selv, „jeg gad nok vide, hvorfor hun har det.“

De to stod endnu en kort Tid paa Hjørnet, og det lod til, at Damen afslog noget, Manden bad hende om. Saa raabte de en Droske an og kørte bort.

Patsy vendte tilbage til Chick, som havde staaet og talt med Merton, medens han havde gjort sine Iagttagelser.

Chick tog Patsys Arm og gik med ham henad Broadway, idet han sagde:

„Vi har i Nat opdaget noget vigtigt!“

„Tror Du,“ spurgte Patsy, „at den unge Englænder, Alice talte om, har været Ellison?“

„Det har jeg ogsaa spekuleret over,“ svarede Chick, „hvis det er Tilfældet, er det en vigtig Opdagelse for os.“

„Vi maa se at faa at vide, om Ellison i Slutningen af September har foretaget en Tur med Yachten, og,“ tilføjede Patsy, „om han ofte er rejst til Philadelphia.“

„Det er rigtigt,“ istemmede Chick, „jeg tror ikke, vi har nogen Nytte af at forfølge Lannigan og Damen mere i Nat.“

„Jeg er dog af en anden Mening,“ sagde Patsy, „vi kunde maaske endnu tilfældigt støde paa Lannigans Medhjælpere.“

„Godt,“ sagde Chick, „saa vil vi gaa tilbage og vente, til de begge forlader Lokalet.“

De gik hurtigt tilbage, til de naaede det Hjørne, hvor Patsy havde gjort sine Iagttagelser.

Her blev de pludselig raabt an af en Kvindestemme og opdagede, at en Dame vinkede ivrigt til dem fra et Droskevindue. Endskønt de stod i Mørke, var Patsy dog af den Mening, at det var den Dame, som han havde set skifte Paryk.

De to Opdagere gik hen til Vognen, og Damen sagde, henvendt til Chick:

„Jeg vilde gerne tale et Øjeblik med Dem under fire Øjne.“

Patsy gik lidt til Side og Chick traadte nærmere.

„Jeg kender Dem godt,“ sagde Damen.

„Men jeg ved ikke, hvem De er,“ svarede Chick.

„Det er heller ikke nødvendigt, og jeg vilde ikke en Gang ønske det.“

„Hvad ønsker De af mig?“ svarede Chick kort.

„Jeg ved, at De er en af Nick Carters Medhjælpere, hedder Chick Carter og leder efter Ellison, som saa pludselig forsvandt fra det Sanborn'ske Hus.

„Vil De ikke komme ind i Vognen, saa kan vi bedre tale sammen?“ fortsatte hun, da Chick saa forbavset paa hende.

Chick gav Patsy et Tegn til, at han saa vidt muligt skulde følge efter og sagde derpaa højt:

„God Nat, min Ven, vi ses igen i Morgen.“

Han steg ind i Vognen og tog Plads. Patsy gik ned ad Gaden, tog en anden Droske og kørte bagefter.

Imidlertid sagde Damen til Chick:

„Vil De sige til Kusken, at han skal køre, ligegyldigt hvorhen, kun et Sted, hvor ingen lægger Mærke til os.“

Opdageren gav Kusken fornøden Ordre. Derefter spurgte han Damen, hvad hun havde at meddele ham.

„Jeg vilde spørge Dem, om De allerede ved noget nøjere om Mr. Ellison."

„Nej," svarede Chick hurtigt, „vi har knapt nok alvorligt begyndt vore Undersøgelser."

„Ved De, hvorfor han forsvandt saa pludseligt?" spurgte den Ubekendte.

„Nej," svarede Chick, „hvis vi vidste det, havde vi allerede fundet ham."

„Det vil koste Dem store Vanskeligheder. De søger at finde Forklaring ved at forfølge Mrs. Ladew, jeg tror ikke, at det vil være Dem til nogen Nytte, for Ellison har brudt med hende for lang Tid siden."

„Saa har han dog altsaa kendt hende?" spurgte Chick.

„I sin Tid, men det var kun en taabelig Forelskelse," ytrede Damen bittert.

Hun tav et Øjeblik, saa fortsatte hun:

„Den Dame er en skamløs Person, og hun løb stadig i Hælene paa ham, saa at han ikke kunde slippe fri for hende.

Han var nødt til at bryde med hende, da hans Forlovelse med Miss Sanborn blev bekendt."

Chick var hemmelig bestemt paa under alle Omstændigheder at erfare, om den Ubekendte havde skrevet de advarende Breve til Nick.

Han vidste, at han havde sagt til hende, at han ikke kendte hendes Navn, men han var fast besluttet paa at naa sit Maal ved List.

„Hvem vilde De skade, siden De i Morges skrev de to Breve til Nick Carter?" spurgte han barskt.

Forskrækket vendte hun sig om.

„Hvad mener De? Hvilke Breve?"

„De Breve, som satte Nick Carter i Kendskab om det planlagte Rov og meddelte ham, at en Dame var Aarsag til Ellisons Forsvinden."

„Hvorfra ved De, at jeg har skrevet de Breve?" udbrød Damen.

„Det ved jeg heller ikke," svarede Chick, „men jeg ved, at Nick er klar over, hvem Brevskriveren er."

„Kender han mig?"

„Nick kender alle," sagde Chick hemmelighedsfuldt. „Han hvilede heller ikke, da han havde modtaget Brevene, før han vidste, hvem der havde skrevet dem."

„Og han fandt ud af det?"

„Naturligvis."

„Og det var mig?" lo hun haanligt.

Chick mærkede, at han havde forregnet sig.

Pludselig udbrød Damen: „Naar De vidste alt saa godt, vilde De ogsaa have kendt mig, og det er jo dog ikke Tilfældet."

Herpaa kunde Chick intet svare, og det stod ham klart, at Damen atter havde genvundet sin Selvbeherskelse, og at han ikke kunde overliste hende endnu en Gang.

Saa ændrede han sin Taktik og spurgte:

„Hvilken Interesse har De af den Sag?"

„Vilde en saa hemmelighedsfuld Historie ikke interessere enhver?" svarede hun undvigende.

„Hvorfra kender De mig egentlig?" spurgte Chick idet han slog ind paa et andet Thema.

„Er De ikke en berømt Personlighed, og kender ikke enhver Chick Carter, Nick Carters begavede Kollega?"

„Nej,' 'svarede han, „jeg er ikke saa bekendt i Deres Kreds, at De kan kende mig derfra."

„Hvad mener De med det?" spurgte den Ubekendte hurtigt.

„Jeg mener, at De i Dag har set mig for første Gang, og det endda hos Sanborn, hvor De var til Stede som Gæst."

„Saa De mig der?" spurgte hun saa forlegent, at Chick vidste, at han denne Gang havde gættet rigtigt.

„Ikke det jeg ved af," svarede Chick, „og det er slemt, at jeg ikke har lagt Mærke til en saa nydelig Dame."

„Saadan noget vil jeg ikke høre," sagde hun skarpt, og et Øjeblik efter fortsatte hun:

„Ja, jeg var der, og jeg var netop en af de faa, som vidste Besked om Ellisons Flugt."

Medens Chick overtænkte, om hun maaske havde været en af Brudepigerne, spurgte hun pludselig:

„Ved De, paa hvilken Maade Ellison forlod Huset?"

Chick mente, at det var rigtigt at besvare dette Spørgsmaal direkte og sagde:

„Vi tænker, at han, indhyllet i en Kappe, som en anden Mand havde bragt ham, uden at blive kendt har forladt Huset, og at han har benyttet en Paryk og et falsk Skæg for at ligne den anden Mand."

„Hvem var den anden Mand?"

„Det ved vi ikke."

„Blev han, efter at Ellison var gaaet? Var der ingen, som saa ham?"

„Nej, han forlod Huset igennem et Vindu, som fører ud til Baggaarden."

„Hvorledes saa han ud?" spurgte hun interesseret videre.

„Det var en Mand med sort, spidst Skæg," svarede Chick, „mørke Øjne, tætte, sorte Øjenbryn og langt, sort Haar."

Damen sad hensunken i sine egne Tanker, og Chick afbrød hendes Tankefuldhed:

„Stod denne Mand i nogen Forbindelse med Tyveriet?"

„Det tror jeg ikke," lød det frimodige Svar, „det vedrører en helt anden Sag."

„Tror De da, at det planlagte Tyveri stod i Forbindelse med Ellisons Flugt?"

„Nej, det planlagte Tyveri var en Følge af, at Ellison kendte visse Folk." — —

Hun tav pludselig, og idet hun saa skarpt paa Chick, sagde hun med et skælmsk Smil.

„De har overlistet mig. Jeg vil tilstaa, at jeg har skrevet begge Brevene. Jeg fik tilfældigvis noget at vide om Planen med at røve Brudegaverne og forsøgte at forhindre den ved at underrette Nick Carter."

„Det er ogsaa lykkes Dem," bemærkede Chick tørt.

„Jeg ved ellers intet om de Mennesker."

„Vilde det være Dem magtpaaliggende at finde Ellison?" spurgte Chick ganske pludselig.

„Ja, jeg er —"

Hun tav og saa Chick fast i Øjnene, da hun fortsatte:

„Jeg ved ikke mere, som kan være af Vigtighed for Dem. Hvis jeg skulde erfare mere, skal jeg ufortøvet meddele Mr. Carter det. Nu maa De gaa og lade mig køre videre."

I den Tro, at han intet mere vilde opnaa og i Tillid til, at Patsy ikke kunde være langt borte, tog han Afsked med den skønne Ubekendte og steg ud.

Vognen med den hemmelighedsfulde Passager kørte hurtigt videre i Retning af Broadway.

Pludselig saa Chick en anden Vogn følge efter Damens og ud af denne Vogns Vindue var der en Haand, som vinkede.

Straks antog Chick, at Patsy var i Vognen. Han ilede hen til Hjørnet, raabte en forbikørende Droske an, og beordrede Kusken til at følge efter de andre Vogne, idet han lovede ham en god Betaling.

Den kvindelige Bokser.

Da den Befordring, hvori Damen sad, var rullet ned ad den 42de Gade indtil den femte Avenue, holdt den pludselig stille.

En ung Mand traadte frem fra en mørk Port og steg ind.

Patsys Vogn holdt sig i diskret Afstand fra den første, og den unge Opdager syntes, at det var den samme Mand, som han tidligere havde set sammen med Damen, da hun skiftede Parykken.

Drosken kørte nu langsommere igennem den femte Avenue, endelig standsede den, de to Passagerer steg ud og fortsatte deres Vej til Fods.

Ogsaa Patsy steg ud. Da de to forsvandt om Hjørnet, forstærkede han sine Skridt, og Chick fulgte lige saa hurtigt efter Patsy i kort Afstand.

Da Patsy naaede Hjørnet, var Parret intet Steds at se. Han tænkte, at hvis de var gaaet ind i et Hus, maatte dette ligge nær ved Hjørnet.

Hvis det var Tilfældet, kunde de næppe have haft Tid til at komme igennem Døren og maatte endnu være i Vestibulen.

Han stormede hurtig igennem Gaden, i Haab om at opdage de Forfulgte.

Netop da Chick naaede Hjørnet, saa Patsy to Personer, i hvilke han genkendte de to Forfulgte.

Den unge Mand vendte sig brat om og raabte rasende:

„Hvorfor forfølger De os?"

Endskønt dette Udbrud kom noget pludseligt, var Patsy dog ikke uforberedt.

Han satte sig straks i Stilling for at parere det Slag, som hans Modstander rettede imod ham.

Imidlertid havde den unge Dame været et stille, passivt Vidne. Da Patsy havde overstaaet den første Overraskelse, forandrede han Taktik og gik over til Angreb.

Han havde næsten overmandet den unge Mand, da Damen kom til og gav ham et smærtefuldt Slag i Ansigtet.

„Halløj," sagde Patsy ganske forbavset, „jeg har nok hørt Tale om kvindelige Atleter i de finere Selskabskredse, men De er den første, jeg træffer paa."

Patsy vidste knap, hvorledes han skulde værge sig. Medens han slog om sig mod den unge Mand, maatte han stadig afværge en hel Mængde Slag fra den unge Dame, og endskønt han havde rigelig Lejlighed til at ramme hendes Ansigt føleligt, forsøgte han det ikke en Gang.

Han kunde ikke faa sig til at slaa en Kvinde, hvordan hun saa end bar sig ad.

Imidlertid var Chick gaaet over paa den anden Side af Gaden, og da han saa den ejendommelige Kamp, maatte han uvilkaarlig le.

Hans skarpe Øje havde straks set, at Patsy ikke befandt sig i nogen misundelsesværdig Stilling. For nu at blive færdig med Kampen gav Patsy den unge Mand et saa voldsomt Slag, at han styrtede om, derpaa gik han hen til den unge Dame, holdt begge hendes Hænder fast og sagde tørt:

„Nu er det snart paa Tiden, at De holder op."

Hans Modstanderinde søgte at rive sig løs, men hun mærkede, at hun var som et svagt Barn over for den kraftige og øvede Opdager.

Det lod til, at hun nu ærgrede sig mere over sin Hjælpeløshed end før over Patsy.

„Slip mig, jeg befaler Dem det!" raabte hun heftigt.

Patsy lo hende lystigt op i Ansigtet, og da han havde vist hende, hvor hjælpeløs hun var over for ham, slap han hendes Hænder og sagde ironisk:

„Slaa De bare til, Miss, saa længe ingen besvarer Deres Angreb, men nu vil De maaske ikke prøve mere?"

Hun kunde af bare Ærgrelse ikke faa et Ord frem.

Pludselig gik hun hen til den unge Mand, som endnu laa, hvor han var styrtet, og udbrød:

„Staa op, Kujon, hvor kan Du finde Dig i, at jeg bliver saaledes fornærmet?"

Den unge Mand svarede ikke.

„Jeg har maaske givet ham lidt for meget," sagde Patsy godmodig.

Med disse Ord bøjede han sig over sin Modstander, som endnu var bevidstløs.

Efter et forgæves Forsøg paa at rejse ham op sagde han til den unge Dame:

„Jeg har slaaet ham haardere, end jeg havde til Hensigt, eller har han mon ved Faldet slaaet Hovedet? Jeg tror, det er bedst, vi bringer ham hen paa Apoteket, som er lige i Nærheden."

Den unge Dame glemte sin Vrede og bøjede sig over den Faldne.

Da hun havde følt hans Puls, raabte hun forskrækket:

„De har dræbt ham!"

Men i næste Øjeblik bøjede hun sig atter over ham og sagde glad:

„Nej, han kommer til sig selv igen."

Hun gned hans Pande og Hænder.

„Hvem er det?" spurgte Patsy.

„Min Broder!" var det hæftige Svar.

Efter kort Tids Forløb var den unge Mand i Stand til at støtte paa Benene.

„Nu har De gjort os Fortræd nok, vil De se, De kan komme af Sted," raabte Damen ophidset.

Patsy tilbød ridderligt at hjælpe hende med at bringe den unge Mand hjem, men hun saa vredt paa ham og ytrede:

„De skal ikke se mig gaa hjem i Nat, og hvis De ikke vil gaa, saa bliver jeg her.

Jeg ved, at De er en af Carters Hjælpere, gap blot. I Nat skal De ikke have mere at vide om mig."

Ved at se sig om, opdagede Patsy til sin Tilfredsstillelse Chick paa den anden Side af Gaden.

Da han vidste, at Chick vilde følge efter de to, ansaa han det for bedst, at han gik.

„Siden De gerne vil have det, skal jeg gaa," sagde han.

Da den unge Opdager naaede Hjørnet, vendte han sig endnu en Gang om og saa, at de begge stod paa samme Sted og ventede.

Da han var kommen dem af Syne, skyndte de sig begge ned ad Gaden, omtrent til Midten af den, saa gik de op ad Trapperne til et stort, fornemt Hus og forsvandt.

Hvis de troede, at de ikke var opdagede, saa tog de højlig fejl, thi Chick havde set alt fra sin Plads og omhyggelig mærket sig det Hus, de var gaaet ind i.

Han gik nu ned ad Gaden og op ad Trapperne for at se efter Husnummeret. Saa lagde han Mærke til en Dørplade, paa hvilken han ved Lyset fra en Tændstik læste Navnet „Rainforth".

Han vidste nu tilstrækkeligt og gik atter tilbage for at træffe sammen med Patsy.

Da han traf denne, begyndte han at le:

„Du har lært en ny Slags Boksere at kende, Patsy!"

„Ja, det har jeg," svarede Patsy og lo ligeledes. „Og slaa til kunde hun, næsten bedre end den Fyr, som hun kaldte sin Broder."

„Hendes Broder?" spurgte Chick forbavset.

„Det sagde hun i det mindste."

„Maaske er det sandt," sagde Chick.

„Men som Regel plejer Broder og Søster ikke at tage ud sammen paa denne Tid."

„Det ved jeg ikke, i hvert Tilfælde er det det mærkeligste Sødskendepar, jeg nogen Sinde har truffet paa."

„Sig mig, Chick," sagde Patsy, „er det nu bleven Mode, at Damer bokser?"

„Ja, man har naturligvis hørt det," sagde hans Kollega.

„Jeg tror det gerne, thi den unge Dame lod ikke til at være helt uerfaren deri," mente Patsy.

„Jeg har læst deres Navn paa Dørpladen, det var „Rainforth"."

„Saa kender Du altsaa ogsaa det Hus, de gik ind i?" spurgte Patsy ivrigt.

„Ja, og Nummeret," svarede Chick. „Vi maa nu se at faa at vide, hvilke Folk der bor i Huset."

„Det er der ikke megen Udsigt til at faa at vide nu i Nat," sagde Patsy, „det maa vi vente med til i Morgen."

Næppe havde han talt ud, før en Politibetjent kom hen til dem og mistroisk spurgte:

„Hvad søger De her?"

I Stedet for at svare, sagde Chick tørt:

„Hvem bor i den 68de Gade i Deres Kreds? Kender De alle Familierne der?"

„De fleste af dem."

„Kender De en Familie ved Navn Rainforth?"

„Javist. Men hvor vil De hen med Deres Spørgsmaal?"

„Vi er to af Nick Carters Folk," sagde Chick.

Ved disse Ord forandrede Betjenten med forbavsende Hurtighed sin Opførsel og antog en fortrolig Tone i Stedet for den forrige mistroiske.

„Javist kender jeg Familien Rainforth, Oberst Rainforth er en ældre Herre, der lever af sine Penge."

„Hvem bor hos ham i Huset?"

„En Søn og en Datter."

Betjenten begyndte at le og sagde endelig:

„Det er et komisk Par, de to. De driver om til langt ud paa Natten. Jeg gad nok vidst, hvor mange Gange jeg har set dem komme hjem henad to, tre om Morgenen."

„De kommer vel hjem fra Baller og Selskaber," bemærkede Chick.

„Aa, det tror jeg ikke, de har vist blot strejfet om, Søsteren ser ud til at være svært mandhaftig, en af den moderne Slags. Hun ror, gaar paa Forelæsninger, og jeg ved sikkert, at hun tager Undervisning i at bokse. Folk siger, at hun forstaar at bruge sine Hænder."

„Hvorledes er hendes Rygte?" spurgte Chick.

„Aa, noget ufordelagtigt har jeg just ikke hørt om hende," svarede Betjenten, „hun er noget emanciperet, det er det hele!"

De to Opdagere stod der endnu, da den unge Mr. Sanborn pludselig kom henad Gaden.

Chick raabte til ham:

„Mr. Sanborn, hør et Øjeblik!"

Den unge Mand standsede, og da han saa, hvem der havde kaldt paa ham, sagde han leende:

„Er det ikke lidt vel sent til en Samtale?"

„Maaske," sagde Chick, „men vi kunde maaske faa en lille Oplysning af Dem."

„Naa saaledes," sagde Sanborn, „hvis det er en Sag af Vigtighed, vil jeg gerne hjælpe Dem uden først at spørge hvorfor!"

„Vil De blot være saa venlig at sige os, om De kender en Familie Rainforth," spurgte Chick.

„Javel," lød Svaret, „de bor her i Nærheden i den 68de Gade."

Oberst Rainforth er en velhavende Enkemand, der har en Søn og en Datter, ikke?"

„Jo, det passer."

„De kunde vel ikke fortælle os noget om Datteren?"

„Jeg kender hende rigtig godt og har kendt hende i flere Aar," svarede den unge Sanborn.

„Er hun ikke lidt underlig?"

„Det vil jeg ikke sige. Men hvad hun indlader sig paa, er nok undertiden lidt mærkeligt. Hun foretager sig meget, som mangen ung Mand ikke vover.

Hun rider, har lært at fægte, hun cykler, skyder, studerer og bokser. Kort sagt, hun driver al Slags Sport."

Pludselig vendte han sig mod Chick og sagde fortroligt:

„Jeg vil meddele Dem noget endnu, som jeg ikke huskede paa, da De før spurgte mig. For et Aar eller mere siden stod Julia Rainforth i meget nær Forbindelse med Ellison. Hun var saa forelsket i ham, at hun fulgte ham overalt og bogstavelig stillede sig i Vejen for ham, saa Folk begyndte at tale om det. Men nu er det jo forbi, siden Ellison forlovede sig med min Kusine."

„Er De vis paa det?" spurgte Chick interesseret.

„Det er der ingen Tvivl om," sagde den unge Mand bestemt.

Chick havde ikke mere at spørge om, og snart gik Sanborn videre.

Idet Chick vendte sig om mod Patsy, sagde han:

„I Dag har vi meget at fortælle Nick Carter."

Derpaa slog de ind paa Vejen til deres Bolig.

Ida besøger Miss Rainforth.

Næste Morgen hørte Nick Carter med Overraskelse og stor Interesse paa, hvad de to havde at fortælle ham.

„Da vi skiltes i Gaar Aftes, syntes vi knap, det var muligt at finde en Forklaring i den gaadefulde Sag," sagde Nick, „men allerede i Nat er Gaaden næsten løst."

„Ja," udbrød Chick, „det viste sig at være temmelig rigtigt, hvad Patsy formodede, at vi maatte søge den Kvinde, som har skrevet begge Brevene, i Lannigans Nærhed. Nuvel, vi har fundet Brevskriverinden, men samtidig viste det sig, at hun intet havde med Lannigan at gøre, medens den Kvinde, der var sammen med Lannigan, intet havde med Brevene at gøre, men derimod nok kunde bringes i Forbindelse med Ellison."

„Godt," sagde Nick eftertænksomt, „I maa føre videre, hvad I har begyndt. Historien med Lannigan maa I blive færdig med i Dag. Det vil føre Eder til Philadelphia, thi Lannigan tog i Morges tidlig dertil. I maa skaffe Jer nøje Oplysninger om Ellisons der-

værende Forbindelser og se at faa at vide, hvem han der omgikkes."

„Du tvivler altsaa ikke om, at den Englænder, Alice talte om, har været Ellison?" spurgte Chick.

„Det har jeg ingen Grund til at tvivle om," svarede den store Opdager, „thi medens I søgte Oplysninger paa den ene Side, har jeg ad anden Vej faaet at vide, at Ellison sidste Sommer foretog en Lysttur paa en Yacht, og at han tilbragte nogen Tid i Philadelphia."

Han rejste sig og vedblev, medens han gik op og ned i Værelset:

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke om den unge Sanborn. Hvis han virkelig kender Ellison saa godt, som han paastaar, maa han enten være frygtelig naiv, eller ogsaa vægrer han sig ved at sige os, hvad han ved om ham. I Gaar undslap der ham Navnet paa en Mand, som jeg kender rigtig godt, og hos hvem Ellison skal have tilbragt en stor Del af sin Tid.

Af ham fik jeg Oplysning om Lystturen med Yachten, Besøgene i Philadelphia, og erfarede, at Ellison var indviklet i to eller tre betænkelige Affærer, som Offentligheden ikke kendte noget til.

Jeg tror ikke, at den unge Sanborn kan være os til mere Nytte."

„Pigen Alice," afbrød Chick, „meddelte os, at han, hvis han er den omtalte, unge Englænder, var meget opmærksom mod Mrs. Ladew. Her sagde hun Sandheden, da Mrs. Rainforth siden i Drosken fortalte mig, at Mrs. Ladew havde været meget forelsket i Ellison."

„Det forklarer jo alt," raabte Patsy.

„Hvad forklarer det?" spurgte Chick.

„Nuvel, at Ellison er bemeldte unge Englænder."

Heri var Nick enig med Patsy, og han sagde:

„En eller to Dage maa I opholde Eder i Philadelphia, hold Øjnene aabne, Gutter, og se, om I kan finde Sporene af Ellisons Tjener og maaske ogsaa af den Mand, i hvis Kappe Ellison flygtede bort.

At Patsy har set begge, er en stor Fordel. Jeg vil saa her tage den Rainforth'ske Sag til Behandling, men jeg tænker, det bliver Ida, der faar Hovedarbejdet. I kan ikke hurtig nok komme af Sted."

„Først," bemærkede Chick, „maa vi regne ud, i hvilket Forhold Lannigan staar til det planlagte Tyveri."

„Naturligvis er der her ogsaa en Forbindelse med Ellison," bemærkede Nick Carter, „om nu Ellison har vidst af det eller ej, kommer ikke først for, Hovedsagen er, at I finder vægtige Grunde til hans hemmelighedsfulde Forsvinden."

De to unge Opdagere forlod Værelset for at forberede sig til Rejsen til Philadelphia.

Saasnart de var gaaede, sendte Nick Bud efter Ida. Hun lod ikke vente længe paa sig, og da hun kom, sagde Nick til hende:

„Ida, jeg har noget for Dig at gøre, som jeg anser for endnu sværere, eller i det mindste lige saa svært som alt, hvad Du før har haft for."

Han fortalte hende Chicks og Patsys Meddelelser om Miss Rainforth og den Opdagelse, at det var hende, der havde skrevet begge Brevene.

„Jeg har faaet en Del at vide om den unge Dame," sagde Nick. „Hendes Fader er en gammel, pensioneret Officer og meget rig. Pigebarnet har lært meget, som ellers ikke plejer at høre til en ung Piges Opdragelse.

Hun kan ride den mest utæmmede Hest, forstaar at omgaaes Bøsse og Revolver og kan føre en Sabel lige saa godt som en Soldat.

Hun spiller Lawn Tennis, Golf, roer og bokser. Med alt det kan man dog ikke kalde hende emanciperet, skønt der bliver talt meget om hende. Men det er dog en mærkelig Historie, Patsy fortalte os om hende, og det, der fremgaar af Chicks Underholdning med hende, er ligesaa mærkværdigt.

Det er en Kendsgerning, at hun har kendt noget til det planlagte Tyveri, og at hun kender Ellisons Fortid bedre end nogen anden."

„Efter det, Du her siger," sagde Ida, „antager jeg, at al hendes Viden stammer fra Forbindelsen med Ellison."

„Det kan være," svarede Nick, „men jeg tror snarere, at hun benyttede denne Viden for at vinde Ellison og knytte ham til sig."

Ida lo.

„Kvinder er nu en Gang fulde af Modsigelser. Denne Miss Rainforth lader til at være en meget energisk og modig Dame. Hvis Du har Ret, og Ellison ikke vil vide mere af hende, saa kan man ikke vide, hvad hun kan finde paa."

„Godt," sagde Nick, „det vil nu være dit Arbejde at gøre Dig bekendt med hende. Men det er ikke saa let, hvorledes vil Du tage fat?"

„Det forekommer mig ikke saa vanskeligt at finde den rigtige Maade til at gøre hendes Bekendtskab," sagde Ida.

„Det vil vist ikke blive saa let," mente Nick. „Miss Rainforth er en fornem Dame, der bevæger sig i de fineste Kredse. Hendes Udskejelse fra i Gaar er heller ikke almindelig."

„Overlad blot det til mig," sagde Ida, „Hovedsagen er, som jeg før sagde, hvorledes jeg bedst skal komme ud af det med hende."

„Har Du en eller anden Plan?" spurgte Nick.

„Efter, hvad Du har fortalt mig, tror jeg, at man ikke kan opnaa noget hos hende med Smiger. Men skulde hun ikke tage Hensyn til noget, maa man forsøge at gøre hende bange."

„Godt," sagde Nick, „alt det overlader jeg til Dig, og Du maa selv bestemme, hvornaar Du vil gaa hen til hende."

Snart efter forlod Ida Nicks Bolig og overvejede, hvorledes hun skulde introducere sig hos den unge Dame.

Hun gik straks hen til Rainforths Hus og ringede paa.

Da Døren blev lukket op, spurgte Ida Tjeneren:

„Kan jeg komme til at tale med Miss Rainforth?"

„Hvem maa jeg melde?" spurgte denne.

„Mit Navn vil ikke give Miss Rainforth nogen Forklaring, sig kun, at en Dame ønsker at tale med hende om en Sag af største Vigtighed."

Tjeneren førte Ida ind i et lille Modtagelsesværelse og forsvandt.

Straks efter kom Tjeneren tilbage med Papir, Blæk, Pen og en Konvolut og sagde høfligt:

„Miss Rainforth paalægger mig at bede Dem nedskrive Deres Ønske."

Ida tog Pennen og skrev hurtigt:

„Ellison. Hemmelighedsfuld Forsvinden. Elsie Sanborn. Mrs. Ladew."

Medens hun skrev, lagde hun Mærke til, at nogen kom fra Korridoren, og da hun saa sig skarpt om, opdagede hun, at en Person kiggede paa hende gennem Portieren.

Men et enkelt Blik var nok til, at hun genkendte den Mand, som paa Bryllupsdagen var kommen til Ellison."

Hun var ikke sikker paa, at det var ham, men hun havde dog Mistanke.

Hurtig tilføjede hun disse Ord:

„Den sælsomme Fremmede, som besøgte Ellison paa Bryllupsdagen.

Hun foldede nu Papiret sammen, lukkede Konvolutten og gav Tjeneren Billetten.

Kort efter kom Tjeneren tilbage og meldte, at Miss Rainforth vilde modtage Gæsten i sit eget Værelse.

Tjeneren førte nu Ida ind i et rigt udstyret Værelse i anden Etage.

En ung Dame, under Middelhøjde, bredskuldret og kraftigt bygget, stod midt i Værelset.

Ida saa et Øjeblik opmærksomt paa hende. Hun saa, at Ansigtet havde et haardt og bestemt Udtryk, hvad der formodentlig hidrørte fra hendes mandhaftige Passioner. Damens Øjne var mørke, og hun saa udfordrende paa Ida, idet hun sagde:

„Jeg ved sandelig ikke, hvad jeg skal tilskrive Æren af Deres Besøg."

Det var hendes Velkomsthilsen.

Ida lagde Mærke til, at Værelset havde to Døre, og at de begge stod aabne. Uden at agte paa hendes Uopdragenehd gik Ida hen og lukkede den ene.

„Det er uforskammet," raabte Miss Rainforth.

Uden at lade sig genere heraf, gik Ida hen for at lukke den anden Dør.

„Hvad mener De med det?" spurgte den unge Dame stiv af Forbavselse, uden dog at hindre Ida i hendes Forehavende.

„Jeg mener," svarede Ida, „at ingen maa forstyrre os."

Derpaa tog hun en Stol og sagde:

„Da De ikke opfordrer mig til at sidde ned, saa maa jeg gøre det uden Opfordring. Men forinden maa jeg dog meddele Dem, at jeg ved, at De skyder godt.

Det gør jeg ogsaa. De kan, hvis De vil, tage Deres Revolver, jeg skal nok have min parat for at forhindre et muligt Angreb."

Vredt udbrød Miss Rainforth:

„De er den mest uforskammede Person, jeg har truffet."

„Aldeles ikke," svarede Ida, „jeg har kun besluttet ikke at lade mig fornærme paa den Maade, som De nylig gjorde."

„Vil De gaa!" raabte Miss Rainforth lidenskabeligt.

„Det vil jeg ikke," sagde Ida bestemt.

Den fortørnede unge Pige gjorde en Bevægelse, som om hun vilde forlade Værelset, men Ida befalede hende med truende Stemme straks at vende tilbage.

Øjensynlig slet ikke vant til en saadan Tone, vendte den unge Dame om og kom tilbage mere af Forbavselse end af Frygt.

„Vil De være af den Godhed atter at tage Plads," sagde Ida afmaalt.

I maalløs Forbavselse saa den unge Dame paa sin Modstander.

„Det er unyttigt at kalde nogen til Hjælp," sagde Ida tørt, „De vilde kun berede Dem selv Ubehageligheder. Da De i mig har truffet en Person, som overtræffer Dem i Karakterfasthed, maa De underkaste Dem."

„Hvem er De egentlig?" udbrød Miss Rainforth aandeløs.

„Mit Navn har ingen Betydning for Dem. Det er nok, naar jeg siger Dem, at jeg er en af Nick Carters Medhjælpere. Jeg vil gøre Dem nogle Spørgsmaal, som De skal besvare."

„Skal, skal, skal!" gentog den anden ude af sig selv af Vrede og Ophidselse. „Saa længe jeg har levet,

har endnu ingen sagt til mig: Du skal! Naar ikke en Gang min Fader gjorde det, hvad berettiger saa Dem dertil?"

„Simpelthen den Beslutning ikke at gaa herfra, før jeg af Dem har faaet Oplysning om Ellison."

Den rolige, bestemte og selvbevidste Maade, Ida sagde dette paa, gjorde et mægtigt Indtryk paa den unge Pige.

Hun gik hen til Ida og studerede hendes Ansigt, som om det var hende noget ganske nyt.

„Jeg ved, at De er en modig ung Dame," sagde Ida løst henkastet, „jeg ved ogsaa, at det for Dem ikke er noget videre sjældent at befinde Dem i farlige Situationer. Her er De ikke i nogen øjeblikkelig Fare til Trods for, at De nægter mig en Oplysning, som kunde være af Vigtighed for os."

Den unge Dame forandrede sin Opførsel og lo højt, da hun sagde:

„Det er mig virkelig noget nyt, jeg tror, det vil more mig."

Hun gik hen til en Stol og satte sig.

„Naa, lille Frøken — en af Nick Carters Folk —, hvad har De saa at sige mig?"

„Miss Rainforth, De meddelte min Chef, at der i Gaar var planlagt et Overfald paa Mr. Sanborns Hus; og da Mr. Ellison forsvandt, skrev De et andet Brev, hvori De meddelte Nick Carter, at en Dame var Aarsag til Ellisons Forsvinden. Senere paa Aftenen viste De Dem forklædt i „Tenderloin" under Omstændigheder, der, om de var blevne bekendte, vilde have skadet selv den mest ansete unge Dames Rygte."

Miss Rainforth sprang op og raabte:

„Hvorfra ved De det? — Hvad ved De? — Hvor meget ved De?"

Ida saa, at den unge Pige havde røbet mere end hun vilde; nu var det soleklart, at hun havde deltaget i Begivenhederne sidste Nat, og at hun var indviklet i noget, paa hvis Hemmeligholdelse hun lagde endnu mere Vægt end paa Hemmeligholdelsen af den natlige Begivenhed i Restavrationen.

Ida forstod, at hun maatte udnytte den Fordel, som hun nu havde vundet, endskønt hun kendte den farlige Grund, paa hvilken hun befandt sig, og ikke vidste, hvad der havde gjort den unge Dame saa ivrig.

„De kender kun lidt til Nick Carter og hans udmærkede System," svarede Ida, „naar De ikke ved, at han straks bliver underrettet om alt, hvad der kan være af Interesse for ham."

Miss Rainforth lænede sig tilbage i Stolen og sagde, mere henvendt til sig selv end til Ida:

„Jeg har hørt det og er bleven advaret, men jeg har ikke troet det."

Saa sagde hun henvendt til sin Gæst:

„Sig mig en Gang, min Kære, men tydeligt, hvad er det, De ønsker at vide?"

Ida rejste sig, stak omhyggeligt Revolveren i Lommen og satte sig ganske roligt igen.

Hun følte, at hun allerede havde vundet Sejr, naar hun førte Samtalen behændigt til Ende, medens den ellers saa modige og energiske unge Dame var gjort bange.

Imidlertid fulgte Miss Rainforth spændt Idas Ord.

„Mr. Carter," sagde Ida, „ønsker ikke nærmere at efterforske Deres Ekstravagancer fra den forløbne Nat; de har ingen Betydning for ham, hvor vigtige de end mulig maatte forekomme Dem selv i denne Forbindelse.

Iøvrigt staar De paa en eller anden Maade i Forbindelse med Ellison og maa kunne føre os paa Spor efter Grunden til hans Forsvinden."

„Saa er jeg altsaa paa en vis Maade forpligtet overfor Mr. Carter?" spurgte Miss Rainforth haanligt.

„Først skulde jeg vide, igennem hvem De havde Kendskab til det Overfald, der var planlagt i Gaar," begyndte Ida eftertænksomt.

„Virkelig?" indskød Miss Rainforth i den tidligere Tone.

Ida mærkede, at den unge Dame var kommen sig af sin Bestyrtelse og havde genvundet sin Selvbeherskelse. Det var ikke heldigt for hendes Planer. Hun gjorde derfor endnu et Forsøg paa at forskrække hende.

„Jeg antager, Miss Rainforth," fortsatte Ida uanfægtet, „at De gør Dem klart, at De for Tiden maa antages at holde Forbindelse med en vis Lannigan, en Indbrudstyv?"

„Lannigan?" gentog Miss Rainforth, stærk rødmende.

„Lannigan gjorde Forsøg paa at trænge ind i Sanborns Hus," sagde Ida. „Det lykkedes ham ogsaa, men han blev genkendt af Mr. Carter. Han blev fordreven, og endskønt hans Hjælpere gjorde endnu to Forsøg, blev de opdagede af Nicks Folk og jagede bort fra Huset."

„De gjorde altsaa Forsøg?" spurgte Miss Rainforth eftertænksomt. „Det troede jeg ikke, de havde gjort."

Ida drev et voveligt Spil, da hun nu svarede:

„Naa, de opnaaede dog, hvad de vilde."

Hun var slaaet ind paa en gal Vej, thi den unge Dame saa bestyrtet paa hende.

Ida opdagede det straks, og for at forbedre sin Stilling, sagde hun:

„De har hidtil ikke besvaret mine Spørgsmaal. Hvorfra vidste De Besked om det planlagte Overfald?"

„De søger Mr. Ellison?“ sagde Miss Rainforth undvigende. „Til hvad Nytte forlanger De saa af mig Besked om Overfaldet?“

„Det er for at gøre en Begyndelse,“ svarede Ida. „Forstaar De, Miss Rainforth, De er indblandet i eller ved i det mindste Besked om vigtige Kendsgerninger med Hensyn til Ellisons Flugt.“

Et Udtryk af hemmelig Angst viste sig paa den unge Piges Ansigt, og Ida var sikker paa, at hendes Anstrængelser vilde krones med Held, hvis hun benyttede sig af Miss Rainforths Frygt for Offentligheden.

„Disse Spørgsmaal maa jeg overveje. Der gives mange Maader, vi kan afgøre vore Forretninger paa. Er det muligt, arbejder vi helst hemmeligt. Men der kan komme Tilfælde, hvor vi behøver Offentlighedens Hjælp, idet vi gennem Aviserne anstiller Efterforskninger. Vi undgaar det helst, men i dette Tilfælde synes det at være nødvendigt. De kan udmale Dem Deres Stilling i saa Tilfælde.

De, en Dame af det gode Selskab, fremstillet for Offentligheden som en Forbryders Forbundsfælle. Deres natlige Ophold paa et vist, omtalt Sted aabenbaret for alle!“

Den unge Dame sprang voldsomt op fra Stolen og raabte forfærdet:

„Det vover De ikke!“

„Hvorfor ikke?“ lød det kølige Svar. „Hele vort Liv er en Række af Vovestykker.“

„De mandlige Medlemmer af min Familie vilde gøre Dem uskadelig!“

„Det har ogsaa alle Røvere og Indbrudstyve foresat sig. Det hører nu en Gang med til vor Bestilling.“

Den unge Dame begyndte at gaa hurtigt op og ned ad Gulvet, standsede saa pludseligt foran Ida og begyndte usikkert:

„Det skete kun ved et Tilfælde!“

„Mener De, at De kun tilfældig fik noget at vide om det planlagte Tyveri?“

„Javist,“ svarede Miss Rainforth.

„Hvorledes gik det til?“ spurgte Ida.

„Det kan jeg ikke sige Dem, det er altfor svær en Tilstaaelse.“

Ida forsøgte med en ny List.

„Miss Rainforth,“ sagde hun, „jeg sagde Dem før, at Mr. Carter ikke vilde gøre Dem nogen Skade. De befinder Dem i en farlig Stilling. De er udsat for den Mulighed at miste Deres gode Navn og Rygte ved denne Sag. Det bedste Værn herimod er at betro os alt.“

Den unge Pige vilde svare, men Ida vedblev:

„Lad mig tale ud. Naturligvis kan ingen tvinge Dem. Hvis De nægter os Oplysninger om Ting, som De ved, saa er derfor vor Viden ikke til Ende. Hvad vi ikke opdager paa den ene Maade, skal vi nok finde ud af paa en anden.“

Disse Ord syntes at gøre Indtryk paa Miss Rainforth. Hun stod et Øjeblik stille, med bøjet Hoved, saa begyndte hun:

„Jeg gik til Mr. Ellisons Bolig for at besøge ham Natten før hans Bryllup. Han var ikke til Stede, da jeg kom. Lidt efter kom to Mænd ind i Værelset, og da jeg ikke vilde ses af dem, skjulte jeg mig og hørte derved deres Samtale, medens de ventede paa Ellison.“

Hun fortsatte: „Derved fik jeg at vide, at de vilde tvinge Ellison til at hjælpe dem med at trænge ind i Huset. Jeg hørte ogsaa, at de af Ellison var blevne underrettede om Gavernes Værdi, saavelsom om det Sted, hvor de opbevaredes. Endvidere hørte jeg, at Tyveriet skulde finde Sted, medens man modtog Gæsterne, og Hensigten med deres Besøg var at tvinge Ellison til at skaffe dem Adgang til Huset.“

„Mener De,“ spurgte Ida, ikke saa lidt forbavset, „at Ellison var delagtig i Tyveriet?“

„Jeg tror det ikke, jeg er endogsaa vis paa, han ikke var det.“

„Men af ham havde Mændene jo faaet Besked om Gavernes Værdi?“ spurgte Ida videre.

„Det har sikkert været tilfældigt,“ svarede den unge Dame, „at han har talt til dem om det.“

„Mr. Ellison skulde altsaa staa i Forbindelse med Tyvene?“

„Jeg tror, at han ikke har lært dem at kende som Tyve, men som Spillere,“ sagde Miss Rainforth.

„Spillere?“ spurgte Ida.

„Mr. Ellisons eneste Svaghed er Spil. Skønt hans Venner i New York kun vidste lidt eller intet derom, tog han ofte til Philadelphia for at spille. Der plejede han at spille højt med et Selskab, hvori ogsaa Lannigan var. Han skylder store Summer til nogle af de Mennesker.“

„Var De endnu i Deres Skjulested, da Ellison traadte ind og saa Mændene?“

„Javist.“

„Hørte De ogsaa den Samtale, der blev ført?“

„Jeg kunde høre hvert Ord.“

„Blev Mr. Ellison indviet i deres Plan?“

„Nej.“

„Hvilken Grund gav de ham, til at de vilde have Adgang til Huset?“

„Kun det Ønske at være til Stede ved Brylluppet.“

„Angav de ingen anden Grund?“

„Nej.“

„Nægtede Ellison dem deres Bøn?“

„Ja, meget bestemt.“

„Og hvad gjorde Mændene saa?"

„Da han ikke vilde give efter, truede de ham med at fortælle hans tilkommende Svigerfader om hans Spillegæld."

„Naa, hvad svarede Mr. Ellison saa?"

„Han holdt tappert Stand. Han sagde, at ingen kunde forhindre dem i at gøre dette. Men han vilde aldrig tillade dem at være til Stede ved Bryllupsfesten."

„Hvad gjorde Mændene saa?"

„De bortfjernede sig og udstødte Trusler mod Ellison."

„Tror De," spurgte Ida, „at Ellison nærede Mistanke?"

„Det ved jeg ikke."

„Sig mig saa, Miss Rainforth, hvad i al Verden foranledigede Dem til paa et saa sent Tidspunkt at opsøge Mr. Ellison i hans Bolig?"

Den unge Dame saa usikkert paa Ida, gik et Par Gange op og ned i Værelset og yttrede derpaa:

„Jeg var ikke helt alene, min Broder var i Nærheden. Han vidste, at jeg var der."

„Og selv om saa var," sagde Ida misbilligende, „er det en vovelig Sag for en ung Pige ved Midnatstid at opsøge en ung Mands Bolig og oven i Købet Dagen før hans Bryllup."

Med pludselig overstrømmende Lidenskab raabte den unge Pige.

„Fortvivlelsen lod mig vove det Skridt. Jeg begav mig til ham for at kunne gøre endnu et Forsøg paa at forhindre det ulyksalige Ægteskab!"

„Forhindre hans Ægteskab?" gentog Ida forbavset.

„Ja," svarede Miss Rainforth nedtrykt. „Det er den rene, skære Sandhed, thi han var bunden til mig, og han vilde ogsaa have giftet sig med mig."

„Saa var De altsaa forlovet med ham?"

„Ja, hvis et Ægteskabsløfte kan regnes for en bindende Forpligtelse."

Den unge Dame tav et Øjeblik, saa sagde hun lidenskabeligt:

„Mrs. Ladew, den Elendige, er Skyld i det, men han kunde ikke udstaa hende."

„Miss Rainforth," udbrød Ida, „jeg er bange for, Deres Ophidselse driver Dem for vidt. I hvert Fald lader De ikke til at vide, at Ellison siden sin Ankomst til New York hørte til Miss Sanborns Bejlere?"

„Det er ikke sandt, han søgte at undgaa den Familie, men blev stadig forfulgt af Elsie Sanborn."

„I Deres sidste Brev til Mr. Carter skrev De, at en Kvinde var Skyld i Ellisons Flugt," sagde Ida smilende.

„Derpaa er jeg ogsaa sikker," lød Svaret, „og det var Mrs Ladew. Hun var til Stede ved Bryllupsfesten, da han saa pludselig forlod Huset."

„Og De var der ogsaa?" spurgte Ida.

„Javist, og af Mrs. Ladew fik jeg at vide, at Ellison var flygtet. Hvis hun ikke havde været Skyld deri, hvor kunde hun saa vide det paa en Tid, hvor ingen andre endnu havde faaet det at vide?"

Ida var sikker paa, at Miss Rainforth elskede Mr. Ellison, at hun havde haabet at blive Mrs. Ellison, og at der havde været et Kærlighedsforhold imellem dem, som var bleven ødelagt ved hans Forelskelse i Mrs. Ladew. Efter at det Forhold ogsaa var forbi, var han ikke vendt tilbage til Miss Rainforth, men havde nu fattet Tilbøjelighed for Elsie Sanborn.

Den forladte havde saa forsøgt at forhindre Ægteskabet, og da det ikke lykkedes hende, vilde hun hævne sig paa Mrs. Ladew ved at mistænkeliggøre hende for Nick Carter.

Det vigtigste Resultat for Ida var, at hun af den unge Dame havde faaet at vide, at Ellison havde Forbindelse med tvivlsomme Personer, til hvilke Lannigan hørte. Hun antog nu, at der ikke kunde være mere af Betydning for hende at faa at vide.

„Det var klogt af Dem," sagde Ida, „at være aabenhjærtig imod mig. Vi er nu i Stand til at beskytte Deres Navn og Rygte, og vi vil ogsaa gøre det."

Hun rejste sig op, medens Miss Rainforth yttrede:

„Hvad jeg gjorde sidste Nat, havde kun til Hensigt at opdage, hvor Ellison var bleven bragt hen."

„Bleven bragt hen," gentog Ida helt forbavset.

„Ja, bragt hen," vedblev denne, „jeg tror nemlig at Ellison er bleven lokket ud af Huset og saa skaffet af Vejen."

Saa overraskende denne Bemærkning end var, regnede Ida snart ud, at Miss Rainforth ingen Støtte havde for sin Paastand, men at det kun var løse Formodninger af hende.

Derpaa gik Ida, efter først at have taget det Løfte af sin nye Forbundsfælle, at denne straks vilde meddele Nick Carter enhver nok saa lille Iagttagelse.

Paa Lannigans Spor.

Medens Ida havde denne Samtale med Miss Rainforth, var Chick og Patsy rejst til Philadelphia.

Paa Vejen til Banegaarden opdagede de, at ogsaa Mrs. Ladew rejste med. Hun var ganske alene, uden noget som helst Følgeskab.

„Jeg tror ikke, det er til megen Nytte at følge efter hende," sagde Chick, „hun vil i hvert Tilfælde tage lige hjem, men en af os kan jo gærne følge efter for at erfare, om hun maaske dog har noget Maskeri med det Selskab, vi søger."

Patsy sagde hertil, at han vilde overtage det Arbejde, og de aftalte saa, hvor de atter kunde mødes.

Men da Toget kørte ind paa Stationen, bemærkede Patsy, der saa ud af Vinduet, en Mand, som søgte at naa Toget, endnu før dette holdt.

Det forekom ham, at denne Mand var Lannigan. Hurtig gav han Chick et Vink, og de skyndte sig begge hen til den Kupé, hvor Mrs. Ladew havde taget Plads. De kom lige tidsnok til at se, hvorledes Lannigan ilede hen til hende, hviskede hende noget i Øret og derpaa atter løb bort.

Han passerede tæt forbi de to Opdagere, uden dog at kende nogen af dem.

Chick og Patsy iagttog Damen skarpt.

Da Toget var standset, steg Mrs. Ladew ud og gik henad Perronen, til hun naaede Gitteret, hvor de Rejsendes Venner og Bekendte havde samlet sig.

Opdagerne holdt sig saa tæt bagved hende, at de tydelig kunde se alt, hvad hun foretog sig, nu saa de en Herre trænge sig frem gennem Mængden, da hun passerede Gitteret. Han traadte hen til hende, kyssede hende hjærteligt og spurgte kærligt og omsorgsfuldt:

„Har Du haft en behagelig Tur?"

„Virkelig overordentlig behagelig, Tom," svarede Mrs. Ladew. „Men jeg er glad overrasket over, at Du i Dag havde saa meget Tid, at Du vilde hente mig."

„Aa," sagde den Herre, hun kaldte Tom, „jeg havde ikke saa meget at bestille i Dag, og det glæder mig, at Du atter er hjemme hos mig."

Derpaa tilføjede han leende: „Ved Du hvad, jeg var ikke helt sikker paa, om ikke Ellison vilde ægte Dig i Stedet for Miss Sanborn."

„Aa, Tom," sagde Mrs. Ladew bekymret, „der er hændet noget forfærdeligt, ganske forfærdeligt! Ellison forsvandt kort efter Vielsen, og de Gæster, der var komne, maatte tage hjem igen."

I dette Øjeblik trængte Folk sig ind imellem dem, og Chick og Patsy kunde ikke mere følge Underholdningen.

De gik endnu et Stykke bag ved Mrs. Ledaw og hendes Ledsager, til de saa dem stige op i en Vogn og køre bort.

„Der er ingen Grund til at følge dem videre," bemærkede Chick, „thi denne Herre er sikkert hendes Mand, og de kører vel nu lige hjem."

„De vil heller ikke have noget at gøre med de Folk, vi søger," tilføjede Patsy.

De var i Begreb med at vende om, da de fik Øje paa Lannigan, der saa efter Vognen.

„Aa," udbrød Chick, „der har vi jo Lannigan. Det er klart, at han har advaret Mrs. Ladew om, at hendes Mand ventede hende. Vi maa følge efter ham."

„Det glæder mig særdeles meget," sagde Patsy, „jeg troede allerede, vi skulde have Lov at søge længe efter ham."

De gik om bag en Pille for ubemærket at se, hvilken Retning Lannigan vilde slaa ind paa.

Det lod til, at han ventede nogen, thi han gik ikke videre, førend alle, der var komne med Toget, var gaaet forbi ham.

Lidt efter kom en Mand hen til Lannigan og talte med ham.

Lannigan, der tilsyneladende hilste ham meget venligt, lagde sin Haand paa hans Arm og talte indtrængende til ham.

Hvad han sagde, lod ikke til at være Manden behageligt, men tilsidst begav de sig paa Vej, efterfulgt af Chick og Patsy.

De gik over imod Filbertstreet, hvor de atter blev staaende nogle Øjeblikke. Saa sagde Manden, idet han tog Afsked med Lannigan:

„Vi kan ikke forandre det, vi maa afvente en bedre Lejlighed."

Nu skiltes de og gik videre hver i sin Retning Lannigan begav sig paa Vej ad Raadhuset til, men syntes at bestemme sig om og vandrede videre op ad Gaden.

Hvis han havde lagt Mærke til, at han blev forfulgt af to unge Mennesker, saa viste han det ikke, men gik i samme Tempo uden at se sig om.

Han forsatte sin Vej, til han havde naaet en Beværtning, der var et yndet Opholdssted for Sportsmænd.

Han gik ind, som om han var godt kendt der; Chick og Patsy fulgte efter.

Lannigan saa sig om i Værelset og opdagede to Personer ,som han straks gav sig i Snak med.

Gruppen var for langt borte fra Chick og Patsy, til at de kunde høre noget af, hvad der blev talt om.

Efter kort Tids Forløb kom de tre Mænd hen til Skænken og bestilte sig Drikkevarer.

De to Opdagere hørte kun halvt, hvad Lannigan nu sagde, han holdt øjensynlig en længere Tale, der endte saaledes:

„De vil i Nat komme hertil med ham, og Sagen vil blive afgjort. Nu vil vi gaa."

De drak ud og forlod Lokalet uden at tage Notits af Patsy og Chick.

Da de var gaaede, sagde Chick:

„Løb efter dem, lille Ven, og lad mig vide, hvor Sporet fører hen."

De forandrede begge lidt paa deres Udseende, men tabte dog ikke Lannigan af Syne, thi de tre Mænd foran dem gik meget langsomt.

Efter at Lannigan og hans Ledsagere endnu en Gang var vendt tilbage, fortsatte de roligt deres Vej videre og standsede foran et enligt liggende Hus. Her gik de alle tre ind.

„Her skulde det altsaa være," sagde Patsy til Chick, der imidlertid havde indhentet sin Kollega.

„Hvad nu?"

„Jeg vilde ønske, at jeg vidste det," brummede Chick melankolsk. „Jeg vilde gærne vide, hvad det er for et Hus, og hvad der foregaar der inde."

„Det ser ud som et af de almindelige Huse i Philadelphia," sagde Patsy.

„Og hvem skal komme her i Nat?"

„Og hvad vil der saa foregaa?" tilføjede Patsy.

„Det vil ikke være saa meget," sagde Chick, „thi Lannigan syntes intet særligt at have for, da vi kom."

„Nej," svarede Patsy, „vi har nu intet andet at gøre, end at holde Øje med Lannigan."

„Vi kan næppe gaa ind i Huset," sagde Chick, „men hvis vi gjorde det, kunde vi maaske faa noget at vide."

Denne Samtale foregik i en Port paa den anden Side af Gaden, hvor de begge holdt sig skjult.

Da aabnedes pludselig Døren i Huset lige overfor, og Lannigan med sine forrige Ledsagere foruden en fjerde Mand kom ud paa Gaden.

De to Opdagere fulgte naturligvis efter dem.

„Chick," sagde Patsy, „lagde Du Mærke til, hvor Lannigan saa sig om, da han kom ud paa Gaden, som om han frygtede, at nogen skulde se ham."

„Ja, det saa jeg nok," svarede Chick.

„Han havde Mistanke om, at han blev forfulgt."

„Maaske ikke af os, men af en eller anden, der ikke maatte se ham gaa ud."

Den Vej, de fire Mænd fulgte, førte til en livligere Bydel. Nu naaede de et Hjørnehus, i hvilket der var en Restauration.

Huset var i en ejendommelig Bygningsstil. Til de øvre Etager førte en Trappe direkte fra Gaden. Bag ved var en anden Bygning, som i hver Etage var forbundet med Forhuset ved en Jærnbro.

Bagbygningen var ikke bygget saa langt ud som den forreste, saa at der blev nogle Fods Rum imellem denne og Tværgaden.

Dette Rum var begrænset af en høj Mur, som forekom de unge Opdagere snarere at være en Husmur end en Indhegning. I Muren var der en stor Dobbeltport, som dog var lukket.

Den fjerde af Mændene blev staaende ved Hjørnet og syntes at henlede sine Ledsageres Opmærksomhed paa Døren.

Lannigan, der havde fjærnet sig nogle Skridt, for at betragte Porten nærmere, vendte tilbage til de tre og gjorde en Bemærkning.

Saa gik alle ind i Restaurationen.

„Chick," sagde Patsy, „det er det Sted, som Lannigan talte om til de andre."

„Vi faar se, hvilken Betydning det har for dem," svarede Chick.

Sikre paa ikke at blive bemærkede gik de rundt om Huset og underkastede det en omhyggelig Undersøgelse.

En Mand kom hen til dem og blev staaende. De to Opdagere antog, at han kun tilfældig traf sammen med dem her.

„Bor De her?" spurgte Patsy løst henkastet.

„Ja, jeg har boet her hele mit Liv."

„Det ser komisk ud, det deroppe," sagde Patsy visende paa Ejendommen.

„De er vel fra Politiet?" spurgte Manden mistroisk.

Chick vendte sig hurtigt om og sagde leende.

„Hvor falder De paa den Idé? Ser vi ud til det?"

„Slet ikke", lød Svaret, „men det kunde jo netop være en Grund til at tro, at de var det."

Manden lo og tilføjede:

„Jeg var selv en Tid lang ved Politiet, men kom derfra, fordi en Fange slap fra mig. Det var ikke min Skyld, og forøvrigt havde jeg kun været ved det en Maaned, men kunde ikke bevise min Uskyldighed."

„Men hvorfor troede De, at vi var Opdagere?" spurgte Patsy.

„Kun fordi De saa nøje undersøgte Huset. Der er knapt gaaet en Maaned efter at det er bygget, uden at Politiet har snuset om her."

„Tvivlsomme Lokaliteter?" spurgte Patsy.

„Ganske rigtigt," svarede Manden, „der har altid været noget fordægtigt ved det, Bygherren og Ejeren hedder Stumpy Herrick."

„Er det Restaurationens Indehaver," spurgte Chick.

„Nej," svarede Manden. „Han foretager sig ikke andet end at hæve sine Renter. Den første Indehaver var en vis Fillingham. Han lejede den af Stumpy, og det varede ikke længe, saa kom Opdagelsespolitiet og fandt et fuldstændigt Trykkeri for falske Pengesedler i Huset. Fillingham kom saa til Sing-Sing, og Huset kom i Hænderne paa en Mand ved Navn Locke.

Et Aar eller to var alt roligt, saa kom Politiet igen og fandt ud af, at Locke paa en paafaldende Maade beskæftigede sig mere i Baghuset end i sin Ølstue.

De hjalp ham i hvert Fald til nogle Aar i Sing-Sing, og Foretagendet gik atter over paa andre Hænder.

Der var Fred i to eller tre Aar, saa gik det løs igen.

I Baghuset blev fundet en Mand, som paa Grund af et Mord havde gemt sig der. Jeg ved ikke mere, hvem Offeret var.

Saa kom det for Dagen, at man havde afsløret et Skjulested for Forbrydere. Forretningen gik tilbage og Indehaveren opgav den. Siden den Tid er Stedet kommet i Vanry og var ubeboet i flere Aar. Saa overtog den nuværende Indehaver det, og da der ikke skete flere Skandaler, gaar det nu ret godt Men jeg har ikke Tillid til de Folk, som kommer her."

„Hvad hedder den nuværende Indehaver?" spurgte Chick.

„Han hedder Dempsey. Min Broder fortalte mig i Gaar, at han for nogle Aar tilbage havde ejet en Spillebule et eller andet Sted, men herom ved jeg ikke noget bestemt."

„Det Hus har en mærkelig Fortid," sagde Chick. „Jeg vilde gærne se det indvendig en Gang. Vil De ikke gaa med ind og drikke et Glas Vin sammen med os?"

„Det siger jeg ikke nej til," svarede den Adspurgte.

De tre gik over Gaden og ind i Huset. Der var intet særlig mærkeligt at se i Restaurationen. Kun var der ikke propert derinde og Gulvet var dækket med Savsmuld. I Baggrunden stod der flere Borde, et lignende stod i Nærheden af Døren.

Ved dette Bord sad de fire Mænd, som Chick og Patsy havde forfulgt, og en femte Mand i Skjorteærmer; han saa ud til at være Værten. Sammen med denne Mand var Lannigan fordybet i en tilsyneladende vigtig Underhandling.

„Manden i Skjorteærmerne," erklærede den Fremmede, som var i Følge med Chick og Patsy, „er Dempsey. Den, der taler med ham, skal være en Falskspiller. Jeg ved ikke, hvad han hedder."

Medens de tre endnu stod ved Skænken, rejste Lannigan og Dempsey sig fra deres Pladser og gik ud ad Døren bagved sig og lukkede den efter sig. Efter nogle Minutters Forløb kom Lannigan tilbage, men forsvandt straks igen.

Chick og Patsy vekslede et hurtigt Blik og forsøgte derpaa ubemærket at komme hen i Baggrunden af Værelset.

Øludskænkerens Opmærksomhed blev optaget af ny ankommende Gæster, hvorfor Chick benyttede Lejligheden til at aabne Døren. Han saa, at den førte ud til en lille Gaard, der førte til Bagbygningen, og at der var en Stald.

Han lagde ogsaa Mærke til en Vindeltrappe, som fra Gaarden førte op til en Slags Jærnbro, som forbandt begge Husene.

Chick gik tilbage og sagde til Patsy: „Jeg tror, vi maa se noget nærmere paa den Bagbygning, thi Lannigan gik derind med sine Kammerater."

Den fremmede Mand havde hørt det og sagde advarende: „Det er ikke let at komme derind."

Denne Advarsel gav Opdagerne noget at tænke paa, thi den sagde dem, at Manden vidste mere om Huset, end han vilde sige til dem. De tog dog ikke videre Notits af hans Ord og gik ud.

De var næppe komne ud i Gaarden, før de saa Dempsey og Lannigan paa Jærnbroen over deres Hoveder.

Samtidig aabnedes den store Port, og en Mand stod foran de to Opdagere; da han saa dem, fo'r han imod dem og raabte:

„Hvad Pokker søger De her?"

„Vi vil blot se os lidt om," sagde Patsy.

„Saa kan De se Dem om et andet Sted!" raabte Manden barskt.

„Hvad er der i Vejen, Tom?" lød Dempseys Stemme ovenfra.

I den Adspurgtes Sted svarede Chick:

„Han er kun gal i Hovedet, fordi vi har forvildet os herud!"

„Naa," spurgte Dempsey, „hvad vil De her?"

„Ingen Ting," var Svaret, „vi gik blot ud ad en forkert Dør og vil straks forføje os bort."

Fulgt af Patsy vendte han tilbage til Beværtningslokalet.

Chick hviskede til Patsy: „Kendte Du den Mand, der standsede os?"

„Nej!"

„Det var Tom Driscoll, en gammel New Yorker Gavtyv, han har lige for nylig udstaaet en længere Straf."

Nu kom Dempsey og Lannigan atter ind.

„Altsaa Kl. 10 i Aften?" spurgte Dempsey.

„I en lukket Vogn," var Lannigans Svar.

Nick viser sig paa Skuepladsen.

Derpaa forlod Chick og Patsy Lokalet.

Da de stod udenfor, sagde Chick til Patsy:

„I Nat vil her gaa noget for sig!"

„Og noget i en lukket Vogn vil blive bragt hertil."

Nu sluttede deres nye Bekendt sig til dem igen.

„De sagde mig ikke, om De hørte til Politiet," begyndte han, „det gør heller ikke noget, jeg vil blot sige Dem, at Dempsey standsede mig for at spørge mig, hvem De var?"

„Hvad sagde De saa til ham?“ spurgte Patsy.

„Jeg sagde ham, at det var nogle af mine Venner, med hvem jeg vilde drikke et Glas Vin.“

Chick og Patsy havde ingen Grund til at mistænke Manden, men de følte, at hvis han ikke havde sagt Sandhed, kunde Lannigan maaske have fattet Mistanke.

De var sikre paa, at Manden ikke var farlig.

De spurgte ham, om han vilde følge dem lidt hen ad Gaden. Medens de gik ind i en Port, bad de ham om ikke at tabe Lokalet overfor af Syne.

De foretog nu atter en Forandring ved deres Ydre, hvad der viste Manden, at hans Formodning havde været rigtig.

„Her er en Femdollarsseddel til Dem,“ sagde Chick, „hvis De vil hjælpe os lidt.“

„De kan rolig gøre Regning paa mig,“ sagde Manden.

„Godt!“ sagde Chick, „vi kender Falskspilleren og forfølger ham.“

I dette Øjeblik viste Lannigan sig alene paa Gaden.

„Gaa De over og følg efter ham!“ sagde Chick. „Vi skal komme bagefter.“

Han gik hurtig foran, Chick og Patsy fulgte efter i nogen Afstand.

„Jeg skal nok beskæftige ham,“ sagde Chick forklarende, „saa han ikke kan gaa tilbage og snakke.“

Lannigan gik meget hurtigt, saa at det var vanskeligt nok at holde Øje med ham. Efter en Tids Forløb saa de, at han gik ind i et af Byens store Magasiner, og Patsy, der var fulgt efter ham ind, medens hans Ledsagere blev udenfor, saa til sin store Forbavselse, at Lannigan var gaaet derind for at træffe sammen med Mrs. Ladew, med hvem han snart var fordybet i en alvorlig Samtale.

Foruden de to lagde Patsy Mærke til en ældre Herre, der læste i en Avis. Patsy kunde intet forstaa af Samtalen, der blev ført ganske sagte. Skønt det øjensynligt var Damen ubehageligt, indvilligede hun tilsidst i Lannigans Ønske.

Saa gjorde Lannigan Mine til at gaa, men betænkte sig og blev endnu en Tid staaende og passiarede med Damen. Den gamle Herre foldede sin Avis sammen og forlod Lokalet. Da han gik forbi Patsy, sagde han sagte:

„Sig til Chick, han skal gaa efter Lannigan, og kom saa her tilbage.“

„Men bevares, det er jo vor Chef,“ sagde Patsy til sig selv. Han skyndte sig ud for at give Chick Besked.

Mrs. Ladew vilde netop trække sig tilbage, da hun mødte den gamle Herre. Denne tiltalte hende høflig og sagde:

„Tager jeg fejl eller er det ikke Mrs. Ladew?“

Damen saa overrasket paa ham og søgte forgæves at erindre sig, hvorfra hun kendte den gamle Herre. Men hun indrømmede, at det var hendes Navn.

„Følg mig et Øjeblik, jeg vil gærne tale med Dem,“ sagde den gamle Herre.

„De kender mig,“ sagde Damen, „medens jeg ikke kan huske, at jeg nogensinde har set Dem.“

„Det har De heller ikke,“ svarede Nick Carter.

„Saa kan jeg heller ikke tale med Dem.“

„Undskyld,“ sagde Nick, „jeg maa tale med Dem, mit Navn er Nick Carter.“

Damen vilde uden Tvivl være falden om, hvis der ikke havde staaet en Stol i Nærheden, paa hvilken hun hurtig satte sig.

„Det er i Deres egen Interesse at undgaa Scener,“ sagde Nick, „det vilde være heldigst.“

Mrs. Ladew saa sig hjælpeløs om, men Nick gættede hendes Tanker og vedblev:

„Det er ingen Nytte til at raabe om Hjælp, det vilde kun volde Dem Ubehageligheder. Følg mig over paa den anden Side i Lokalet.“

Damen fulgte ham viljeløst — Nick satte en Stol frem for hende; frygtsomt tog hun Plads.

„Jeg er forklædt,“ forklarede Nick hende, „og ingen kan vide, at De taler med Nick Carter. Jeg vil sige Dem, at De er meget taabelig, og De befinder Dem i en højst alvorlig og farlig Situation. De kender vel den Herre, De før talte med?“

Mrs. Ladew nikkede blot uden at svare. —

„De er en Dame, der lever i gode Forhold, har en trofast Ægtefælle og sætter det hele paa Spil ved Omgang ved denne Mand. Jeg tvivler paa, at De virkelig ved, hvem og hvad han er. Jeg har ikke til Hensigt at sværte Dem for Deres Mand eller for andre Folk.“

Imidlertid havde Damen samlet sig saa meget, at hun stolt sagde: „Deres Ord er meget dristige, husk paa, jeg er en Dame, der tilhører det gode Selskab, min Herre!“

Nick Carter afbrød hende:

„Jeg ved alt, hvad De har foretaget Dem i de sidste tre Dage. De tog til New York og overværede Mr. Ellisons Bryllup med Miss Sanborn og benyttede desuden Lejligheden til at strejfe om med Jimmy Lannigan, den bekendte Spiller og Indbrudstyv.“

Mrs. Ladew sprang op og raabte ophidset:

„Indbrudstyv! De taler Usandhed!“

„Sæt Dem kun rolig ned igen,“ sagde Nick. „Det forholder sig, som jeg siger. Politiet kalder ham „Indbrudstyvenes Konge i Philadelphia“, og han har siddet flere Aar i Tugthuset.“

Han standsede for at se, hvilken Virkning hans Ord havde paa Damen.

„De tror maaske," vedblev han, „at Lannigan var kommen til New York for at træffe sammen med Dem; det var ikke hans virkelige Grund; hans Hensigt var snarere at røve Sanborns Bryllupsgaver. De har en hel Nat været sammen med ham i lutter tvivlsomme Lokaler, og jeg kan fortælle Dem opbyggelige Ting fra Deres Ophold i „Tenderloin"."

Mrs. Ladew faldt tilbage i Stolen, da hun hørte disse Ord. Hendes Ansigt blev askegraat, og Nick vedblev: „Det er ikke min Sag at udforske Deres Liv, men jeg vil blot endnu en Gang sige Dem, at det er dumt af Dem at vise Dem sammen med en Mand som Lannigan.

„Hvad ønsker De nu af mig?" spurgte Mrs. Ladew.

„Jeg kunde maaske befri Dem for ham, men det er ikke min Hensigt nu, jeg har fortalt Dem alt det for at vise Dem, hvilket Liv De fører, og hvilken farlig Stilling, De befinder Dem i. De er i Besiddelse af vigtige Hemmeligheder, som jeg maa kende, og jeg siger Dem rent ud: Hvis De ikke vil give mig nogen Oplysning, saa skal jeg gøre Brug af min Viden."

„Ja, hvormed kan jeg tjene Dem?"

„De ved, at Mr. Ellison forsvandt paa en hemmelighedsfuld Maade lige efter sit Bryllup."

„Ja."

„De ved ogsaa, at der kom en fremmed Mand til ham, og at Ellison forlod Huset i hans Dragt. Hvem var denne Mand?"

„Det var en Englænder," sagde Mrs. Ladew.

„Hvorledes lød det Budskab, som saa hurtig drev Ellison bort?"

Mrs. Ladew betænkte sig et Øjeblik, saa sagde hun:

„Jeg maa vel betro mig til Dem, jeg har ellers ingen, jeg kan have Tillid til, og jeg maa se at komme ud af disse Forbindelser, men her kan jeg ikke sige det til Dem. Kom med ud i min Vogn, der kan vi fortsætte Samtalen."

Derpaa forlod de Lokalet sammen. Da de gik ud, saa Nick Patsy og gav denne et Tegn til at følge efter.

Saa steg de op i Vognen.

Medens Chick, Patsy og Ida hver havde deres Virksomhed, havde Nick travlt med at følge de Ledetraade, som var samlet i hans Haand.

Ved Hjælp af det, hans Folk havde opdaget, kom han paa Spor efter Ellisons Forhold til Mrs. Ladew og hendes Omgang med Lannigan.

Da Ida meddelte ham sin Samtale med Miss Rainforth, var han sikker paa, at han af Mrs. Ladew kunde faa Slutningen paa Historien, hvis det blot var muligt at faa hende i Tale.

Uden Tøven var han rejst til Philadelphia og gaaet hen til det Sted, hvor hun traf Lannigan. Da han tænkte sig, at hun ikke godvillig vilde meddele ham, hvad hun vidste, besluttede han at benytte sig af sit Kendskab til hendes Sammenkomst med Lannigan.

Han havde mere Held med sig, end han havde kunnet haabe.

Medens han gik med Mrs. Ladew ud til Vognen, kom hun til det Resultat, at det var hendes eneste Redning at skænke Opdageren sin fulde Fortrolighed.

Da de sad i Vognen, sagde Mrs. Ladew, idet hun fulgte en pludselig Indskydelse:

„Jeg vil sige Dem alt, Mr. Carter, men naar jeg gør det, kan jeg saa stole paa, at De befrier mig for Følgerne af min Daarskab?"

„De kan helt og holdent stole paa mig, jeg skal kun opklare Ellisons hemmelighedsfulde Flugt; det er ikke min Sag at skade nogen anden. Jeg vil beskytte Dem, saa at ingen faar noget at vide om Deres Forhold til Lannigan og Ellison."

„Ved De ogsaa det?" spurgte Damen forbavset.

Nick indrømmede det og sagde:

„Det ved jeg, besvar kun de Spørgsmaal, jeg før rettede til Dem: Af hvilken Art var den fremmede Mands Budskab, der bevirkede, at Ellison forlod Huset saa hurtigt."

„Han meddelte ham, at hvis Ellison ikke med det samme begav sig hen til den Kvinde, han for seks Aar siden havde ægtet i England, saa vilde hun vise sig for Bryllupsgæsterne og afsløre ham for hele Selskabet."

Dette Svar hensatte Opdageren i maalløs Forbavselse. En saadan Sammenhæng havde han ikke drømt om, men hurtigt spurgte han videre:

„Vidste De noget om dette første Ægteskab?"

„Ikke før hin Eftermiddag."

„Hvad fik De da at vide?"

„Jeg fik at vide, at Ellison hemmelig havde ægtet en meget ung og meget smuk Pige, som var Opvartningsjomfru i England, men fra hvem han levede skilt. For en stor Sum Penge havde hun lovet aldrig at komme med Fordringer paa ham, og i flere Aar havde han intet hørt fra hende. Kort Tid efter at Ellison var kommen hertil, gjorde jeg hans Bekendtskab, og han besøgte mig meget ofte i Philadelphia.

Vort Forhold var meget venskabeligt, han stod ogsaa paa en god Fod med min Mand. Det viste sig, at der i Philadelphia boede en Broder til den omtalte Pige, thi en Dag mødte denne Mand Ellison og havde i ham genkendt den Mand, der havde ægtet hans Søster, og som havde betalt hende en stor Sum Penge for at blive hende kvit.

Derved stiftede Ellison Bekendtskab med Folk, til hvilke Lannigan hørte, og da han var en lidenskabelig Spiller, saa begyndte han snart at spille Hasard med dem. Der blev mig fortalt, at han derved bortspillede store Summer, og at Kreditorerne skulde vente paa deres Betaling, til han havde ægtet Miss Sanborn.

Selv om den Mand, der var Broder til Ellisons Hustru, ikke tog direkte Del i Spillet, stod han dog i varmt Venskabsforhold til Lannigan, hvem han fortalte sin Søsters Historie. Det vil nedsætte mig i Deres Øjne, hvis jeg meddeler Dem, hvorledes jeg stiftede Bekendtskab med Lannigan. Er det nødvendigt?"

„Nej," svarede Nick, „De behøver ikke at fortælle mig alle Enkeltheder, jeg vil kun vide, hvorledes det hænger sammen med Ellison."

„Nuvel, jeg blev uenig med Ellison, inden jeg kom sammen med Lannigan, og jeg vidste ikke, at denne var et saa slet Menneske.

Jeg opdagede først senere, at de to stod i Forbindelse med hinanden, og jeg fik at vide, at Lannigan vidste Besked om mit Forhold til Ellison.

Hvad jeg nu videre ved, er, at Broderen til den omtalte Mrs. Ellison, Clowes, vilde angive Ellison for Sanborn, men Lannigan forklarede ham, at den nødvendige Følge heraf vilde blive Ellisons Brud med Miss Sanborn, og saa vilde de aldrig faa fat i hendes Penge.

Men alt det fik jeg først at vide efter Brylluppet. I Følge Lannigans Raad gik Clowes til Ellison og sagde til ham, at han var fri, thi hans Søster var død, men han skrev samtidig i al Hemmelighed til denne, at hun straks skulde komme herover. Om det planlagte Tyveri vidste jeg intet; men efter hvad De nu har sagt mig, ser jeg, at jeg ikke maatte vide noget om, hvad de havde for.

Først havde Lannigan til Hensigt at tage med mig til Brylluppet, men da jeg fik at vide, at der vilde komme Folk fra Philadelphia af mine Bekendte, opgav vi den Plan. Clowes's Søster, Ellisons første Hustru, kom Bryllupsmorgenen hertil. Ellison fik at vide, at hun ikke var død, men opholdt sig i Byen og forlangte at se ham.

Mr. Ellison vilde ikke tro det. Nu blev der hurtig fattet den Plan, at kalde ham bort straks efter Vielsen, og hans Tjener blev bestukket til at hjælpe Lannigan. Clowes kom ved Tjenerens Hjælp ind i Huset og blev ført ind til Ellison. Her viste Clowes ham nu et Brev fra Søsteren, hvori der stod, at hvis Ellison ikke straks kom hen til hende, saa vilde hun vise sig i det Sanbornske Hus og fortælle, hvem hun var.

Mr. Ellison, der nu var overbevist, tog Kappen og det falske Skæg, som den Fremmede havde bragt ham, og smuttede ud af Huset i den Tro, at han snart vilde komme tilbage. Han steg ogsaa ind i den Vogn, der ventede ham. Der bedøvede Clowes Ellison og kørte bort med ham. Tjeneren, der frygtede Følgerne, flygtede bort fra Byen."

Nick Carter havde med største Forbavselse hørt paa Fortællingen. Det, der var sket, var helt anderledes, end han havde tænkt sig.

Det var altsaa Sandhed, hvad Miss Rainforth havde meddelt ham i sit andet Brev, at en Kvinde var Aarsag til Ellisons Flugt. Miss Rainforth havde troet, at denne Dame var Mrs. Ladew, denne Tro stammede fra hendes Antipathi for Mrs. Ladew. Sidstnævntes Fortælling viste, at hun intet andet havde at gøre med Ellisons Forsvinden, end at hun kendte Planen.

„Hvad mente Skurkene, de kunde vinde ved at skaffe Mr. Ellison bort?" spurgte Nick.

„Intet," lød Svaret, „den Bortførelse var nødvendig."

„Lannigan havde haft en Finger med i Spillet," sagde Nick Carter.

„Ja, det havde han."

„Vidste De noget derom?"

„Ikke før i Gaar Aftes."

„Vidste De saa ogsaa den Gang, at Lannigan ikke var noget retskaffent Menneske?"

„Ja, det vidste jeg nok," var Svaret, „jeg vidste, at han var en Spiller, men jeg anede ikke, at han var Indbrudstyv, som De før sagde."

„Hvilke Planer er nu bestemte?" spurgte Nick.

Mrs. Ladew saa forskrækket ud.

„Nu bliver det farligt for mig," sagde hun.

„Efter at de havde bedøvet ham, vidste de ikke, hvad de skulde stille op med ham. De besluttede at beholde ham for at presse Penge af ham."

„Og det tog De Del i?" spurgte Nick.

„Ja."

Mrs. Ladew brast i en lidenskabelig Graad, hvad Nick ikke havde ventet af hende.

„Aa, hvilken Slethed, hvilken Fornedrelse og Nedværdigelse! I Dag viste Lannigan sig for mig i hele sin Slethed, han vilde have ødelagt mig, hvis De ikke var kommen."

„Hvad vilde han gøre?" spurgte Nick.

„Idet han benyttede sig af den Magt, han havde over mig, befalede han mig at komme derhen, hvor De traf mig sammen med ham og tvang mig til at love, at jeg i Nat vilde gaa til Mr. Ellison for at presse Penge af ham."

„Ved De, hvor han opholder sig?" spurgte Nick.

„Han maa være her i Philadelphia."

„Hvor?"

„Det ved jeg ikke, men Lannigan vil skaffe mig det at vide og føre mig til Mr. Ellison."

„Kan De gaa med ham uden at blive opdaget?"

„Javist."

„Saa gør det blot," sagde Nick. „Jeg skal være ved Haanden for om fornødent at forsvare Dem. Jeg lover Dem, at De ikke en Gang behøver at træffe sammen med Ellison, men De maa gaa derhen, jeg skal nok i sidste Øjeblik beskytte Dem."

Han vendte sig pludselig helt om mod Hende og sagde:

„Er De parat til at afbryde enhver Forbindelse med Lannigan, eller vil De fortsætte den?"

„Jeg vil gøre alt for at blive fri for ham, men han vil benytte sin Magt til at ødelægge mig."

„Saa kan De være sikker paa, at De skal blive kvit, naar De blot gør, hvad jeg ønsker. Jeg giver Dem mit Ord paa, at De ikke oftere skal blive fortrædiget af Lannigan."

Efter denne Samtale bad Nick Mrs. Ladew tage hjem til sin Bolig.

Da han forlod Vognen, saa han Patsy, der trofast var fulgt efter ham i Følge hans Befaling.

Det mærkelige Lig.

Han gik hen til ham og sagde muntert:

„Naa, min Ven, i Nat faar vi et drøjt Stykke Arbejde, men før Midnat skal det hele være forbi."

Patsy fortalte nu Nick om sit og Chicks Æventyr i Philadelphia.

Nick hørte opmærksomt efter, til Slut sagde han:

„Godt, Du og Chick har udfundet saa meget, at det gør vor Historie fuldstændig. Vi vilde ogsaa nu have kunnet hjælpe os uden Mrs. Ladew."

Nu fortalte han ham alt, hvad han havde faaet at vide af Mrs. Ladew. Da han var færdig, raabte Patsy:

„Nu først er det mig klart, hvad der bliver bragt i den lukkede Vogn, det er naturligvis vor Englænder."

„Naturligvis," bemærkede Nick, „og saa vil hele Historien blive udspillet i den omtalte Bagbygning."

„Det er intet rart Sted for en Dame," bemærkede Patsy, „og det vilde være dumt at støde paa de Fyre der."

„Dumt eller ej," sagde Nick roligt, „har vi ikke før været paa endnu værre Steder."

[illegible]gen Tids Forløb sagde han:

[illegible] hvor vi kan træffe Chick."

„Sidst saa jeg ham i Lannigans Nærhed."

„Han er nok snart her," sagde Nick leende, „thi han kommer altid, naar man ønsker ham, men kom nu med, vi maa hente Ida."

„Er hun ogsaa her?"

„Ja, hun kom hertil sammen med mig, thi jeg vidste ikke, hvad vi vilde faa at gøre med Mrs. Ladew, som Sagerne nu staar, maa hun gaa til hende."

De begav sig til Hotellet, hvor Nick havde ladt Ida tilbage; her skrev Nick en Billet til Mrs. Ladew, og sagde Ida, at hun skulde være Fruen behjælpelig, hvis Lannigan skulde komme.

Imidlertid havde Nick og Patsy opgivet deres Bestræbelser for at finde Chick. Det var allerede blevet temmelig sent, og endnu havde de intet Spor fundet af Chick. Endelig naaede de den Station, hvortil de før var ankomne, og her saa de lige Lannigan gaa ind.

„Chick maa være her et eller andet Sted," bemærkede Patsy.

„Maaske har han tabt Lannigan af Syne," sagde Nick.

„Han taber ikke nogen af Syne," svarede Patsy, og som om han vilde bekræfte denne Paastand, kom Chick til i samme Øjeblik.

„Du kan godt lade Lannigan løbe," sagde Nick, „thi vi ved, hvor han vil opholde sig i Nat."

„Tror I ikke, det kunde være godt, hvis vi vidste, hvad han havde for her?"

„Maaske," sagde Nick, „men det vil dog ikke være af stor Betydning."

„Lannigan lod til at have voldsomt Hastværk, han førte mig næsten gennem den halve By," sagde Chick: „Han gik oven i Købet en Tid bag ved en tom Ligvogn."

Patsy lo højt.

„Han glædede sig vel over, at det ikke var hans egen."

„Han fulgte efter den," svarede Chick.

„Hvad mener Du med det?" spurgte Nick.

„Jeg ved, at han af Øvrigheden har faaet Tilladelse til at bringe et Lig fra Banegaarden til et Privathus."

Nick sagde derpaa til Patsy:

„Følg efter ham og se, hvad han foretager sig, og kom saa hen paa Hotellet."

Den unge Mand skyndte sig bort, og Nick og hans Fætter gik sammen til Hotellet.

Da de var kommen derhen, fandt Nick en Billet fra Ida, som meddelte, at Lannigan havde befalet Mrs. Ladew at møde ham i en bestemt Gade hen imod Klokken halv elleve, og Ida skulde følge med som Hendes Pige.

Snart efter kom Patsy og meldte, at Lannigan ved Halvtitiden vilde tage imod et Lig, som kom fra New-York. — De tre Opdagere drøftede dette Emne, medens de spiste til Aften. De kom til den Slutning, at det ikke kunde have noget at gøre med deres Sag. Til behørig Tid sendte Nick Patsy hen paa det Hjørne, hvor Lannigan skulde træffe Mrs. Ladew, medens han og Chick gik hen til det Hus, de før havde besøgt.

Nick bemærkede:

„Det er et vigtigt Foretagende, jeg tvivler ikke om, at Lannigan i hvert Tilfælde vil tvinge Mrs. Ladew. Hvis han paa anden Maade vil skaffe hende bort, er Ida og Patsy ved Haanden."

Da de begge havde naaet det fordægtige Hus, undersøgte de omhyggeligt Husets Facade og lagde Mærke til, at den store dobbelte Port stod noget aaben.

„Klar til at køre ind med den store, aflaasede Vogn," bemærkede Chick.

Det var Klokken henad ni, og de to ventede til det Klokkeslet, da Vognen skulde komme.

Nogle Minutter før ti blev Portfløjene aabnede helt, oven i Købet af Tom Driscoll. Nu saa de en Ligvogn komme kørende, den rullede ind ad Porten, som derefter atter blev laaset.

„Hvad skal det nu betyde?" spurgte Chick.

„Det er et Stykke af dit Arbejde i Dag," sagde Nick.

„Mester," spurgte Chick, „skulde de have slaaet Ellison ihjel?"

„Og have bragt hans Lig fra New-York hertil — det er da umuligt!"

De gik ned ad Gaden og blev staaende ved Muren. I Nærheden stod et Træ.

„Hjælp mig op," hviskede Chick, „jeg vil prøve, om jeg kan se over Muren."

Nick hjalp ham op, og snart sad Chick i Grenene. Medens han sad der oppe, blev Porten atter pludselig aabnet, Vognen kom ud og rullede bort. Porten blev atter lukket. Hurtig lod Chick sig glide ned fra Træet og sagde til Nick:

„Kisten indeholdt et Legeme. Seks Mand maatte løfte den ud, thi den syntes at være tung, saa bar de den ind i Baghuset. Derpaa kom de tilbage med Kisten, der nu syntes at være lettere, og satte den ind i et Skur."

„Det er mig yderst gaadefuldt," sagde Nick efterfænksomt.

„Kunde det tænkes, at de havde bragt Ellison her hen i Kisten for ikke at vække Mistanke?" spurgte Chick.

„Det ser saadan ud, for de kunde jo have anbragt Lufthuller i Kisten."

Han tænkte sig om et Øjeblik, saa sagde han:

„Det maa være saadan, thi Ellison bliver ventet her i Nat. Mrs. Ladew er af Lannigan bleven tvunget til at træffe sammen med ham. Ellison vilde næppe være kommen med det Gode. Det eneste, de kunde gøre, var at bringe ham hertil bevidstløs eller som Lig."

„Det maa være saadan. Ellison var i Kisten, de har taget ham ud og bragt ham til det oplyste Værelse."

„Saa har vi fundet vor Mand, og vi vil faa Vished, naar Lannigal og Mrs. Ladew kommer."

„Hvis vi har gættet rigtigt, saa vil de nu bringe Ellison til Bevidsthed."

„Vi maa vente, til Lannigan kommer."

Klokken var halvelleve og før Klokken elleve kunde han ikke være her.

De ventede altsaa, og netop til den Tid, de havde beregnet, saa de et Køretøj bøje om Hjørnet.

Atter aabnedes Porten for at modtage Vognen.

Nick og Chick løb tæt bag efter, og ogsaa Patsy sluttede sig til dem.

Da Vognen var kørt ind, blev Porten atter lukket, men ikke hurtigt nok til at lukke de tre Opdagere ude.

Vogndøren aabnedes og Lannigal steg ud.

Nick slog ham haardt i Hovedet med Revolveren og raabte til Ida, at hun skulde blive i Vognen hos Mrs. Ladew.

Driscoll, som fra Gaarden havde iagttaget Overfaldet, kom til, men blev af Patsy modtaget med en kraftig Bagvendt.

Endskønt han var styrtet under Patsys Slag, sprang han dog straks op og løb bort.

De tre Opdagere løb efter ham, og naaede allerede Overgangen, før Driscoll endnu kunde underrette de andre.

Hvem de vilde træffe paa, vidste de ikke, men Chick mente, at de maatte gaa imod mindst seks Personer.

Saa snart de kom ind i Huset, opdagede Nick allerførst en Mand, i hvem han genkendte Clowes, han sprang straks ind paa ham og slog ham i Gulvet.

„Bliv hos den Mand, Patsy," raabte Nick.

Fulgt af Nick gik han ned igennem Korridoren.

Patsy saa ved første Øjekast, at Manden var uden Bevidsthed, og fulgte derfor efter de andre.

Nu mødte de tre Mænd, som øjensynligt var blevne opmærksomme paa Larmen.

De kastede sig straks over dem og snart var alle de tre Mænd overmandede.

Med et eneste Blik saa Nick Carter, at der i det oplyste Værelse stod en Seng; deri laa en Mand, som en anden Mand stod bøjet over. Overfaldet var

sket saa hurtigt, at de endnu ikke havde tænkt paa at forsvare sig.

Nick fo'r hen til ham og sagde:

„Vi er Deres Venner, Mr. Ellison." Han trykkede ham en Revolver i Haanden og raabte til ham: „Forsvar Dem selv!"

Ellison sprang op og Nick ilede tilbage for at hjælpe Chick og Patsy, som maatte forsvare sig imod det samlede Angreb af Mændene, som atter var komne til sig selv.

Ellison stod dem tappert bi. Endskønt Forbryderne var i Flertal, blev de dog snart overmandede.

Mændene vilde flygte, men Gennemgangen var snæver og de spærrede Vejen for hverandre.

Da de tre Opdagere og Ellison naaede Forstuen, saa de en mærkelig Scene.

Vognen holdt der endnu, og Kusken sad fremdeles paa Bukken, medens Lannigal sad ubevægelig paa Jorden.

Da Nick kom nærmere, saa han, hvad der fastnaglede Lannigan.

Ida stod i Vognen med Revolveren i Haanden og truede med at skyde, hvis Manden rørte sig af Pletten.

„Rejs Dem op, Lannigan!" befalede Nick. „Ida, stik kun din Revolver ind!"

Han vendte sig imod Ellison og sagde:

„Mr. Ellison, vi er kun komne for at faa opklaret Deres hemmelighedsfulde Forsvinden efter Bryllupet. Jeg vil ikke bekymre mig mere om disse Hallunker i den Anledning. Det ligger i Deres Haand at lade dem afstraffe. Men hvis De vil tage Hensyn til den Sanborn'ske Families Ønske, saa gør De intet ud af Sagen. De maa selv afgøre, om De med god Samvittighed kan vende tilbage til Deres Hustru."

„Jeg forstaar Dem," sagde Ellison, „De tænker paa mit Bryllup for flere Aar siden i England!"

„Ja!"

„Det er sandt, at jeg var gift, men for to Aar siden erfarede jeg min Hustrus Død!"

„Jeg ved," sagde Nick, „at hun paa Deres Bryllupsdag atter viste sig paa Skuepladsen."

„Det fortalte man mig, da jeg blev lokket ud af Huset, derfor gik jeg med. Men den Dame, som jeg traf i Vognen, var ikke min Hustru, men derimod hendes Søster, som ligner hende meget. Det opdagede jeg, inden jeg tabte Bevidstheden. Men min Hustru er virkelig død."

„Saa er Deres Bryllup med Miss Sanborn lovligt," sagde Nick. „Det er ikke min Pligt at give Dem gode Raad, men Mr. Sanborn saavel som hans Datter, nu Deres Hustru, ønsker at gøre alt for at forhindre, at Historien bliver bekendt, selv om det saa derved bliver umuligt at faa Lannigan straffet."

„Det har jeg intet imod," sagde Mr. Ellison, „skønt det var min første Hensigt at tage Hævn over ham."

Nick gik hen til Vogndøren og sagde til Mrs. Ladew:

„Min Medhjælperske Ida vil køre hjem med Dem igen, jeg forsikrer Dem, at De ikke mere skal blive generet af Lannigan."

Han gav Kusken Ordre til at køre

Derpaa vendte han sig til Lannigan:

„Jeg har nok hørt, at De altid har haft Lykken med Dem, det staar Dem fremdeles frit for at nyde den. De slipper meget let fra denne Affære, men jeg maa dog sige Dem en Ting:

Hvis jeg blot ser Dem tale til Mrs. Ladew, hilse paa hende eller blot se paa hende, vil jeg straks foranledige Deres Afstraffelse, og aldrig maa De snakke til nogen om, hvad der er forefaldet imellem Dem og denne Dame. — Nu kan De gaa!"

De tre Opdagere og Mr. Ellison forlod Skueplad sen for de sidste Optrin.

Sagen var afsluttet. Ellisons Forsvinden var opklaret.

Ende.

Næste Bind (Nr. 13) indeholder:

Opdagerens hemmelighedsfulde Nabo.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Opdagerens hemmelighedsfulde Nabo.

Paa Fodboldpladsen.

Den berømte Opdager Nick Carter havde, som saa mange af hans amerikanske Landsmænd, en Svaghed for Fodbold.

Han helligede sig ivrigt denne nationale Leg. Naar hans anstrængende Virksomhed tillod ham det, begav han sig til Fodbold-Klubbens Øvelsesplads, hvor han med Interesse fulgte Spillets Gang.

En Dag i Sæsonen sad han paa en Tribuneplads og fulgte ivrigt Spillernes Bevægelser.

Ved Siden af ham stod hans tro Hjælper Chick, som ligeledes havde fri den Eftermiddag, hvad der for begges Vedkommende var en meget stor Sjældenhed.

Ogsaa han fulgte Spillet med stor Interesse.

I en Pavse, medens de to Partier skiftede Plads, blev Nicks Opmærksomhed henledet paa en Mand, som sad lige foran ham. Hvad der vakte hans Interesse var, at Manden bar Paryk, og at den sad daarligt.

Den var mørkebrun af Farve, og Nick lagde Mærke til, at der stak en Krans frem af naturligt Haar, der næsten var hørgult.

Mandens hele Holdning forekom ham mærkværdig bekendt.

Forvisningen om, en Gang tidligere at have truffet Manden, og den Kendsgerning, at han bar en Paryk, som ikke stemte overens med hans naturlige Haarfarve, vakte Nicks faglige Interesse.

Men efter et Øjebliks Eftertanke, da han allerede vilde spørge Chick, om denne kendte Manden der foran, lo Nick ad sig selv og mumlede:

„Denne Mistanke vil jo fuldstændigt optage mig, den er jo min anden Natur. Jeg vil banlyse alle Tanker om Manden og glæde mig ved Boldspillet, — det er dog i Grunden det, jeg er kommet her for.“

Han maatte dog anstrænge sig for at drage sin Tanker bort fra Manden, og hvis Spillet ikke netop havde haft et fængslende Moment, vilde hans Øjne bestandig være vandret tilbage til det Punkt, hvor der nu en Gang var bleven lagt Beslag paa hans Opmærksomhed.

Spillet var maaske halvt forbi, da en Herre rejste sig fra sin Plads for at gøre sig bemærket af den Mand, der sad foran Nick.

Da dette var lykkedes ham, holdt han et Stykke Papir i Vejret og bad sin Nabo om at give det videre. Han sad i nogen Afstand, og Papiret maatte gaa gennem en Del Hænder, før det naaede den Mand, det var bestemt for.

Da denne modtog det, aabnede han det med en ganske ejendommelig Haandbevægelse, som tildrog sig Nicks og Chicks Opmærksomhed.

Det var en Bevægelse, som maaske kun en af Hundrede vilde have lagt Mærke til.

Manden havde ikke ladet sig mærke med noget, hvoraf man mulig havde kunnet slutte sig til Seddelens Indhold, og nu begyndte han at sammenfolde og krølle den i sin Haand, medens han atter fæstede sin Opmærksomhed ved Boldspillet.

Denne Omstændighed, som i og for sig var uden Betydning, foranledigede Nick til at spørge sin Hjælper, om han før havde set den Mand.

Chick svarede, at han ikke var sig dette bevidst, og dermed blev Samtalen for en Stund afbrudt ved Publikums stormende Bifald, da det blaa Parti vandt en glimrende „Goal".

Lidt efter fortsatte Chick:

„Jeg har flere Gange betragtet Manden omhyggeligt, og kan ikke erindre at have set ham før, men bagfra forekommer han mig egentlig bekendt."

Nick lo, og Chick skyndte sig at tilføje:

„Jeg ved nok, det lyder komisk, at man kan kende en Person bagfra, og dog gaar det mig ofte saadan."

„Det er slet ikke saa underligt," forklarede Nick, „for en omhyggeligt iagttagende Mand er et Menneskes Ryg ligesaa vigtig som Ansigtet, den kan ligesaa vel som dette oplyse os om et Menneskes Karakter, naar vi blot ser nøje til."

Chick var af samme Mening, og Nick vedblev:

„Jeg lo kun, fordi jeg netop gjorde den samme Iagttagelse. Men se en Gang paa hans Paryk, den passer ikke til hans naturlige Haarfarve."

Chick saa efter og ytrede eftertænksomt:

„Mon det er med Vilje?"

„Det er svært at sige," svarede Nick. „Hvis det er en Forklædning, er det den snildeste, jeg nogensinde har set, men det tænker jeg ikke; jeg bilder mig ind, at Manden er saa skaldet, at han kun har denne lille Krans af Haar tilbage, og at hans Paryk er kommet lidt i Uorden; ham vil jeg ikke mere ofre min Opmærksomhed, jeg er jo kommet herhen for at se paa Boldspillet."

Som om Manden vilde bekræfte Nicks Udsagn, bevægede han i det samme Hovedet og lagde sin Paryk til Rette, saa at den Haar-Krans, Nick havde lagt Mærke til, blev skjult.

Nu forekom Sagen de to Opdagere afsluttet, og de henvendte atter helt og holdent deres Interesse paa Spillerne.

En halv Time senere, henimod Spillets Slutning, vendte Manden, som havde været Genstand for deres Samtale, sig pludselig om og sagde til Nick:

„Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg hilser paa Dem som den berømte Hr. Nickolas Carter?"

Nick bukkede, let overrasket.

„Tillader De, at jeg forestiller mig," sagde Manden, „mit Navn er James Avery; jeg haaber, De vil undskylde mig, naar jeg siger til Dem, at jeg i Dag lagde Mærke til, at vi er Naboer."

„Det var altsaa Dem, som i Gaar flyttede ind i den lille Villa, der ligger ved Siden af mit Hus."

„Javel".

Han lo fornøjet og vedblev:

„Overtroiske Folk vilde sige, at det var en daarlig Begyndelse, det var en Fredag og den trettende i Maaneden, og der blev ogsaa slaaet et Spejl i Stykker ved Indflytningen."

„Ved at Spejlet faldt paa Gulvet," svarede Nick, „erfarede jeg Deres Ankomst. Min Kusine fortalte mig om det i Gaar Aftes."

„Jeg haaber, De ikke vil tænke, at dette Tilfælde skal forhindre os i at blive gode Naboer," sagde Hr. Avery.

Nick lo og sagde:

„Det tror jeg næppe."

„Efter hvad jeg har hørt, Hr. Carter, spiller De Skak. Det er ogsaa en af mine Yndlingsbeskæftigelser, og jeg haaber, at De af og til ikke vil afslaa et Spil med mig."

„Naar som helst jeg har Tid, spiller jeg Skak," svarede Nick.

„Saa tør jeg nok en Gang ved Lejlighed haabe paa et Parti," udtalte Hr. Avery, idet han igen indtog sin Plads.

Nick bukkede og fulgte atter Spillets Gang.

Faa Minutter før dets Afslutning kom en Mand forbi paa Tribunen, udstødende et ejendommeligt Fløjt.

Nick saa derhen og genkendte sin mangeaarige Bekendt, Inspektør Mc Clusky, den øverste Leder af New Yorks Kriminalpoliti.

Med Fløjtet havde han villet vække sin Ven Nicks Opmærksomhed, hvem han ellers ikke kunde naa hen til uden at passere forbi en Del Mennesker.

Da Nick nu fik Øje paa ham, raabte Politichefen:

„Jeg vilde gærne tale med Dig, og venter Dig her, naar Spillet er forbi."

„Hvad mon der nu igen er paa Færde?" spurgte Chick.

„Jeg ved det ikke," svarede Nick kort. „Men han telefonerede til mig i Morges, at han absolut maatte tale med mig."

Denne lille Samtale var næppe forbi, før Hr. Avery rejste sig og sagde: „Jeg er lidt halt og vil gaa nu, for at jeg ikke skal komme ind i Trængslen."

Det var meget naturligt, og Manden gik.

Han var knapt ude af Syne, da Chick saa et sam-

menkrøllet Stykke Papir ligge under det tomme Sæde; han bukkede sig, tog det op og foldede det ud.

Paa den ene Side var der med Blyant skrevet en Linje, temmelig udvisket ved Sammenrulningen. Alligevel kunde Chick let tyde det.

Han læste:

„Wary, Nick Carter sidder lige bag ved Dig."

Chick rakte Nick Papiret, han læste det overrasket og sagde saa:

„Det er noget mistænkeligt, men det vilde ikke være det, dersom det ene Ord ikke var blevet brugt."

„Hvilket Ord mener Du?" spurgte Chick.

„Ordet Wary. Det andet vilde være ganske i sin Orden; man kunde tænke sig, at den Mand, som er bleven vor Nabo, gerne vilde gøre mit Bekendtskab, og at en Ven, som saa mig sidde bagved ham, havde til Hensigt at skaffe ham Lejlighed dertil, — men Ordet Wary giver det hele en slem Betydning."

„Det er sandt," lød Chicks Svar, „men jeg kender den Mand, som skrev denne Seddel."

„Du kender ham, — hvem er det?"

„Det er en Børsspekulant fra Wallstreet, han hedder Albert Cummings."

„Hvad ved Du ellers om ham?"

„Intet ondt. Han lever temmelig flot, naar hans Forretning gaar godt. Det eneste ufordelagtige, jeg har hørt om ham, er, at han ofte kommer sammen med professionelle Spillere."

„Naa, det er dog ikke det værste," var Nicks Svar. „Det kunde dog ikke have noget med Sedlen at gøre. Jeg tror ikke, den Papirstump har nogen som helst Betydning for os."

Han tog endnu en Gang Sedlen, saa atter skarpt paa den og sagde:

„For Eksempel, Chick, vilde det vel næppe falde Dig svært at finde en Lighed mellem Ordene Avery og Wary?"

Chick saa endnu en Gang paa den og nikkede.

Da Spillet var til Ende, banede de to Opdagere sig Vej til det Sted, hvor Chefen for Opdagelsespolitiet ventede dem.

„Nick," sagde han, „jeg vilde gærne forhandle med Dig om et vigtigt Emne; kom om ti Minutter ned i Restaurationen; hvis vi ikke er uforstyrret dér, gaar vi et andet Sted hen."

Embedsmanden gik, og Chick ytrede:

„Jeg antager, at der igen er noget for os at gøre."

„Det haaber jeg ikke," svarede Nick. „Hvis Inspektøren har noget af Vigtighed, vilde jeg nødig nægte ham det. Men jeg har rigtignok allerede indladt mig paa et andet, meget paatrængende Tilfælde."

„Hvis han kommer til Dig med noget," lo Chick, „saa kan Du være sikker paa, at det er vigtigt og ogsaa vanskeligt, ellers vilde man ikke overdrage Dig det."

„Det er klart," sagde Nick. „Naturligvis vilde Opdager-Centralen ikke bringe mig en Sag, som let kunde skaffes til Klarhed ved deres egne Folk."

Et Øjeblik tav de; saa spurgte Chick:

„Har Du nu, efterat have talt med den Mand, som kalder sig Avery, fundet et eller andet, der kunde erindre Dig om at have set ham før?"

„Nej, hvis jeg nogensinde har troet at kende ham, saa forsvandt denne Tanke helt og holdent, da jeg talte med ham."

„Jeg iagttog ham opmærksomt, mens han sludrede med Dig," sagde Chick.

Nick saa rask op og spurgte:

„Saa Du maaske noget mistænkeligt?"

„Intet, som kunde minde mig om nogen. Men det forekom mig, mens han talte med Dig, som om han ivrigt studerede Dig."

„Studerede," gentog Nick, „hvad mener Du med det?"

„Det forekom mig, som om han vilde forvisse sig om, hvorvidt Du kendte ham eller ikke."

De havde under Samtalen naaet Døren til Restauranten, hvor Chefen for Opdager-Centralen vilde træffe sammen med dem.

De mødte ham ved Indgangen, og han sagde:

„Det fører ikke til noget at tale sammen her, der er for mange Mennesker derinde. Lad os gaa et andet Sted hen."

Et genialt Pengeafpresningssystem.

Inspektøren førte de to Opdagere tilbage til den store Tribune, som nu var helt forladt.

Han bad dem tage Plads og begyndte:

„Opdagerkontoret staar overfor det vanskeligste Tilfælde, som det i Aaringer har haft."

„Hvad for et?" spurgte Nick lakonisk.

„Sagen staar højst ejendommeligt," vedblev Chefen. „Ikke saa meget Forbrydelsen selv, som den Maade, hvorpaa de Folk optræder, om hvem det drejer sig. De gør sig Umage for at hjælpe os, og er os dog kun til Besvær i vore Anstrængelser.

Det er aldrig hændet os før; det ser ud, som om enhver Bevægelse, vi gør — hvor omhyggeligt den end hemmeligholdes - bliver meddelt Banden. Og hvad værre er, man synes ikke paa nogen Maade at kunne komme den til Livs, thi de optræder med en Klogskab og Forsigtighed, der grænser til det vidunderlige. Vi

tør intet Øjeblik spilde. Jeg vilde derfor gøre Dig det Forslag, at Du tager Dig af Sagen."

„Fortæl os en Gang Affæren fra først af," faldt Nick ind.

„Well, det fører os ca. et halvt Aar tilbage i Tiden. Du husker nok, at der den Gang ikke stod andet i Bladene end disse sensationelle Bortførelser af Børn.

„Ja, jeg husker det. Jeg husker ogsaa, at denne Bandes Virksomhed strakte sig over et bestemt Kvarter, nemlig fra den 65. til den 100. Gade."

„Ganske rigtig," svarede Politichefen, „tre Huskarréer paa hver Side af Parken."

„Husker jeg ret," sagde nu Nick Carter, „saa blev I derhenne fra Centralen saa svært lovpriste, fordi I bragte næsten alle Børnene tilbage."

„Det var ogsaa Tilfældet. Det er en indviklet Historie. Vi maa finde os i meget og bliver sjælden rost, men den Gang blev vi det ufortjent. Det tilstaar vi dog naturligvis ikke offentlig."

„Jeg forstaar Dig ikke," brummede Nick.

„Well," var Svaret, „Sandheden er, at Banden, som bortførte de Smaa, selv hjalp os at opdage Børnene."

„Det var Pokkers!" udbrød Chick. „Det kan jeg min Sandten ikke faa ind i mit Hoved."

„Nej, ikke før De er indviet i dette Selskabs Fremgangsmaade. De havde mindre til Hensigt at bortføre Børnene end at sætte et helt Kvarter af Byen i Rædsel og at tvinge de ængstelige Forældre til hver Maaned at betale dem en pæn lille Sum Penge, for at Børnene af de paagældende Forældre ikke skulde lide Overlast."

„Aha! Det er jo en raffineret anlagt Kæltringestreg!" bemærkede Nick.

„Ja, ikke sandt?" vedblev Inspektøren, „og den bliver udført med stor Snildhed. Først røvede Pengepresserne to eller tre Børn og beholdt dem saa længe, til de blev udløst af Forældrene med en stor Sum. Hver Gang var Forældrene rige Folk, som kunde betale den forlangte Sum uden at mærke det. Næste Gang stjal de en hel Del Børn fra forskellige Dele af den Egn, de „arbejdede" i, og sendte dem tilbage uden at fordre Penge, mange Gange direkte til Forældrene, men i Reglen gennem os som Mellemmænd."

„I hvor mange Tilfælde gav de dem tilbage gennem Opdager-Centralen?" spurgte Nick forbavset.

„Næsten hver Gang; saa snart vi fik Underretning fra Forældrene om et Barns Forsvinden, blev det fra anden Side meddelt os, hvor vi kunde finde det, mange Gange paa en tom Byggeplads, ikke sjælden et Sted i Parken, ofte i et ubeboet Hus eller i et tomt Værelse i et beboet Hus."

„Har I aldrig erfaret, hvorfra disse Efterretninger kom?" spurgte Nick.

„End ikke den ringeste Omstændighed kunde forraade, hvorfra de kom, og hvem der sendte os dem."

„Hvordan var disse Efterretninger formede?"

„Sædvanlig var Brevene skrevne med Skrivemaskine og naturligvis anonyme. De kom med Posten enten til mig eller en anden af Centralens Embedsmænd. Ofte fandt vi Brevet paa Gulvet i vore Kontorer, som om det var blevet stukket ind under Døren, tit endogsaa paa min eller en anden Embedsmands Pult."

„Det er højst mystisk," sagde Nick hovedrystende.

„Det er jo det foruroligende, det synes, som om Pengeafpresserne ikke en Gang havde nødig at træffe de sædvanlige Forsigtighedsregler, naar de leverede os denne Efterretning."

„Blev De aldrig ført paa Vildspor?" spurgte Chick levende interesseret.

„Ikke en eneste Gang," svarede Inspektøren. „Altid fandt vi Barnet paa det opgivne Sted, og hver Gang sagde den Lille, at de Folk, som havde bragt det derhen, lige var gaaet."

„De maa have været godt inde i Jeres Bevægelser."

„Alt, hvad Banden foretager sig, gaar som efter en Snor," sagde Inspektøren, „der maa være en, som sætter det hele i Bevægelse, og hvem de alle lystrer."

„Naa, men hvilken Hensigt var der med at stjæle Børnene og atter give dem tilbage?" spurgte Nick.

„De gjorde det kun for at vise Børnenes Forældre, hvor let de kunde røve og bortføre de Smaa. Rovet skete paa alle Tider af Døgnet, fra tidlig Morgen til sen Aften. I nogle Tilfælde gik Røverne endog saa vidt, at de underrettede Forældrene om, at deres Børn paa det og det Klokkeslet vilde blive dem berøvede.

Trods alle trufne Forsigtighedsforanstaltninger forsvandt Børnene dog. I et enkelt Tilfælde, hvor Forældrene havde forhindret det paagældende Barn i at gaa ud, blev det hentet ud af Huset.

I et andet Tilfælde, hvor Forældrene i deres Angst havde sendt mig Bud, satte jeg en Opdager — en første Klasses Kraft — paa Vagt i Huset, og ikke desmindre forsvandt Barnet paa det opgivne Tidspunkt. Det var blevet baaret fra Husets øverste Etage, gennem Loftsvinduet ud paa Taget, og — som vi senere erfarede — gennem et andet Hus ned paa Gaden, hvor Manden havde baaret det ind i en Vogn og skyndsomt var kørt bort med det.

Efter at de havde sat hele Kvarterets Befolkning i stor Bestyrtelse, viste der sig i de paagældende Huse

en lille ældre Mand paa en Tid, hvor han var sikker paa ikke at træffe de mandlige Familiemedlemmer.

Den gamle fordrede saa af Mødrene en bestemt Sum, som maatte betales regelmæssig, for at der ikke skulde tilstøde deres Børn noget.

Det er forbavsende, saa mange Forældre der indlod sig med dette Menneske; det var mest Mødrenes Frygt, som var Skyld i det. Vi havde en hel Del Tilfælde, hvor Fædrene afslog at betale disse Sikkerhedspenge, men Mødrenes Bønner bestemte dem dog sædvanlig til at punge ud."

„Jeg formoder," indskød Nick, „at der blev stillet den Betingelse, at Politiet ikke maatte erfare noget om Betalingen."

„Ja, denne Betingelse blev stillet i hvert eneste Tilfælde. Ulykken er netop, at den hvergang blev opfyldt. Mødrene fandt sig i det, fordi de havde gjort den Erfaring, at Forbryderne holdt deres Ord, og Fædrene, fordi de lidt efter lidt lærte at anse den dermed følgende Udbetaling for et nødvendigt Onde."

„Siden Du har erfaret alt det," sagde Nick, „maa der dog have været et Tilfælde, hvorom Politiet blev underrettet."

„Javel," var Svaret, „tre Personer fortalte, at de var blevet presset for Penge, og alligevel blev Børnene bortført. Men Forældrene fik den Besked af Røverne, at Børnene var forsvundne, eftersom Forældrene havde ladet andre se Fordringen om Sikkerhedspenge."

„Deraf kommer det vel," sagde Nick, „at de, der betaler Pengene, ikke siger noget om det."

„Det er netop det," svarede Inspektøren, „de lyver sig glatvæk fra det; men jeg er aldeles sikker paa, at de hver Maaned maa udrede en bestemt Sum."

„Tror De, at den Sum, Folkene betaler, er stor?" spurgte Chick.

„Jeg kan kun gætte," sagde Inspektøren, „men den maa være meget stor."

„Det er en af de skamløseste Afpresninger, jeg nogensinde har hørt om," udbrød Nick.

„Ja, og en af de omfangsrigeste. Naar de har nok i det ene Distrikt, saa begynder de deres Arbejde i et andet, og har de udplyndret denne Egn, søger de sig atter en anden Arbejdsmark, og saaledes gaar det videre."

„Er Du da aldrig truffet sammen med nogen af Banden?" spurgte Nick.

„Jo, kære, jeg fik fat i en, som havde stjaalet et Barn, men det nyttede mig i Virkeligheden slet ikke."

„Hvorfor ikke?" spurgte Chick.

„Fordi det ikke var muligt at faa noget ud af Manden, han sagde, han vilde beholde sin Hemmelighed for sig selv, og regnede det ikke for noget videre at „sidde" et Par Maaneder."

„Hvor er Manden nu?" spurgte Nick.

„Vi har spærret ham inde og vil beholde ham saa længe, til vi løber paa en af de andre."

„Sig mig," spurgte Nick videre, „kommer den lille, gamle Fyr endnu stadig i Forældrenes Huse?"

„Ja," var Svaret.

„Saa afgør han ikke sine Forretninger pr. Brev?"

„I de fleste Tilfælde kommer han og spørger efter Husfruen, men han gaar ikke paa maa og faa; før han sætter Foden i et Hus, forvisser han sig om, at der ingen Mand er til Stede. Han kender alle Lejernes Navne, alle deres Forhold, Antallet af deres Børn osv."

„Hvordan begynder han saadan en Forhandling?" spurgte Nick interesseret.

„Han gør ikke mange Omstændigheder. Han forlanger ganske simpelt en Sum og siger, at hvis den ikke bliver betalt, vil der før eller senere forsvinde et Barn, og hvad der er det mest uforskammede: han medbringer hver Gang en Konvolut, hvori Pengene for næste Maaned skal lægges. Den gamle kommer aldrig igen, men vel et halvt Dusin forskellige Individer, Mænd og Kvinder, Gamle og Unge, kommer for at hente Pengene, og deres Fuldmagt til at hæve Beløbet bestaar af en lignende Konvolut, som skal optage Pengene for næste Maaned."

„Jaja," sagde Chick, „Forretningen bliver da i det mindste købmandsmæssigt drevet."

„Og hvad ønsker Du nu, at jeg skal gøre?" spurgte Nick.

„Skønt vi allerede en Tidlang har beskæftiget os med denne Affære," sagde Inspektøren nedslaaet, „har vi endnu ikke gjort mange Fremskridt, hvor vi ikke ligefrem er blevet staaende eller endog er gaaet tilbage. Imidlertid vil vi under ingen Omstændigheder lade Sagen hvile, men er kommet til den Erkendelse, at Du vil have mere Held med Dig end vi."

„Hvorledes mener Du det?" spurgte Nick.

„En af Betingelserne for den Sikkerhed, som Folk betaler for, er, at ingen som helst Efterretning derom maa komme til Opdagelsespolitiet.

For at frelse deres Børn, opfylder Forældrene gærne disse Betingelser.

Derfor tror jeg, at da Du jo egentlig ikke hører til Politiet, saa maatte Du kunne faa alt at vide af de Mennesker, naar Du forklarer dem, at de ikke derved overtræder Betingelsen."

Nick indrømmede det, og lidt efter sagde han:

„Det er jo rigtignok en meget fin Forskel, men jeg formoder, at jeg dog maaske vil finde en halv Snes Mennesker, der kan fatte den. Men jeg vilde gærne stille Dig endnu et Spørgsmaal: har Du endnu aldrig været denne lille Mand paa Sporet?"

„Jo, mere end en Gang," svarede Inspektøren, „men han trodsede den snildeste Eftersøgning — han forsvandt, som om Jorden havde slugt ham."

Jeg selv og Hagan fulgte en Gang efter ham ind i en Ølstue, jeg turde sværge paa, at vi ikke var ti Skridt fra ham, da han gik ind i Kaféen, og dog, da vi stormede ind bagefter ham, var der intet Spor af ham at se, og heller ingen kunde oplyse, at saadan en Mand var kommet ind."

„Var det en Kneipe, hvor man maaske var ham venlig sindet?" spurgte Chick.

„Nej, det er et af de bedste Lokaler i Byen, og Ejerne er begge personlige Venner af mig."

„Var der da maaske et Sted til, hvor han kunde komme hen, efter at have passeret Yderdøren?"

„Det er nu netop det besynderlige ved det," svarede Mc Clusky. „Den Dør, han gik ind ad, var Bagdøren ud til en Tværgade og førte ind til en lille Forstue, som ved Fløjdøre var adskilt fra Skænkestuen. Til denne Forstue fandtes der ingen anden Indgang; naar man gik ind gennem denne Dør, havde man til højre Buffeten og til venstre Døren til Toiletterummene. Vi foretog en pinligt nøjagtig Undersøgelse, men kunde intet Spor finde af ham."

Chick havde ikke mere at spørge om, men var hensunken i dybe Tanker.

Tilsidst spurgte Inspektøren sin Ven, om han vilde paatage sig Sagen.

„Ja," svarede han, „jeg vil gøre det."

„Naturligvis véd vi," sagde Inspektøren, „at Du aldrig tager imod Forskrifter af nogen, og at Du anvender dine egne Methoder, men i dette Tilfælde vilde det endogsaa glæde os, dersom Du vilde arbejde fuldstændig uafhængig af os."

„Det vil jeg gøre, hvis det bare er muligt."

„Well," svarede Chefen, „hvis Du har Brug for noget fra vor Kant, saa lad mig det vide, jeg skal da give Dig enhver tænkelig Oplysning, saavidt det staar i min Magt."

„For det første," sagde Nick, „giv Chick Navnet paa den Mand, som Du har i Varetægtsarrest, samt Stedet, hvor han er, og Fuldmagt til at se ham og tale med ham."

Mc Clusky tog Blyant og Notitsbog, skrev Navnet Budd Weston paa et Stykke Papir, rakte Chick det og sagde:

„De vil finde Manden i Fængslet og vil ingen Vanskelighed have ved at naa ind til ham. Men jeg tror næppe, at det vil give noget Resultat, for han vil slet ikke tale."

„Maaske ikke," bemærkede Nick rolig, „men vi kender ogsaa Maader at overliste den Slags Fyre paa. I hvert Fald vil i Løbet af 24 Timer en af os besøge ham, enten Chick eller Patsy eller jeg selv. Saa vilde jeg ogsaa gærne bede Dig om en Ting til."

„Hvad er det?" spurgte Politichefen.

„Løslad Manden Budd Weston af Varetægtsfængslet i Morgen Eftermiddag Kl. 4!"

„Du store Kineser! Hvorfor det dog!"

„Fra det Øjeblik han forlader Fængslet, bliver han forfulgt som af sin egen Skygge", svarede Nick ligefremt.

„Og hvem vil gøre det?"

„Patsy Murphey, min yngste Medhjælper," svarede Nick, „men han vil ovenikøbet være mere end hans Skygge, for inden der er gaaet en Dag, vil han være Budd Westons intimeste Ven."

Inspektøren snoede nervøst sit Overskæg og sagde:

„Hvorfor Fanden har jeg ikke tænkt paa det?"

Chick lo højt og ytrede:

„Ganske simpelt af den Grund, at vi begge kun kender én Person, der kan paatage sig dette Arbejde, og det er Patsy, vor lille uovertræffelige Sporhund."

„Hvis I har Brug for Mandens Løsladelse, saa lader vi ham gaa," sagde Inspektøren tøvende.

„Det er ogsaa meget vigtigt for os," svarede Nick alvorlig, „for efter din Beretning maa den Metode, Banden arbejder efter, være betydeligt afvigende fra den sædvanlig benyttede."

„Det kan Du have Ret i, jeg vil se, hvad der kan gøres. Hvis Du ikke har mere at spørge om, vil jeg med din Tilladelse gaa."

Dermed gik Politichefen sin Vej, medens Nick og Chick blev staaende sammen.

Nu spurgte Chick:

„Er det ikke en rigtig nydelig Sag, — lige til at rende sig en Staver i Livet paa?"

„I første Øjeblik," svarede Nick, „ser det ud, som om det var det vanskeligste Tilfælde, vi nogensinde er kommet i Berøring med. Men jeg tænker, at trods den Frækhed, hvormed disse Forbrydere gaar frem, og trods de snedige Forholdsregler, de Slyngler har truffet, skal vi nok i Løbet af forholdsvis kort Tid faa Klarhed over Sagen.

Men Chick, dette Arbejde overdrager jeg Dig; jeg vil give mig i Lag med den Affære, som jeg talte om før; jeg ved endnu ikke, hvad det drejer sig om, men i Aften haaber jeg dog at erfare det. Det første, Du har at gøre, er at opsøge denne Budd Weston og at se, hvad Du kan faa ud af ham, derefter maa Du forberede Patsy paa det Arbejde, vi har tiltænkt ham."

„Jeg vædder ti mod en," sagde Chick, „at Patsy inden ret længe ved alt, hvad der angaar Budd Weston."

Dermed skiltes de to Opdagere, idet hver slog ind paa sin Vej.

Den falske Check.

Nick Carters Vej førte ham til den 5. Avenue, til Hr. William Bartons Hus, Direktør for Byens største og rigeste Bank.

Da han havde naaet Huset og afleveret sit Kort, blev han ført direkte til Biblioteket, hvor han ikke blot traf Hr. Barton, men ogsaa Bankens Kasserer og to af Direktørerne.

„De kommer som kaldet, Hr. Carter," sagde Hr. Barton. „De vil være i Stand til at bringe noget Lys i et Anliggende, som vi staar ganske raadvilde overfor."

„Vær saa venlig at fremstille Sagen for mig," sagde Nick, idet han fulgte Opfordringen til at sætte sig.

Hr. Barton gik hen til sin Pult, tog et langagtigt Stykke Papir ud af den og rakte Nick det.

Da denne tog det i Haanden, saa han, at det var en Check paa den Bank, som Hr. Barton stod i Spidsen for — „Pearl National-Bank" — rigtigt signeret med Firmaet „Wilmot, Dewey & Co.". Navnet og Adressen var trykt, og Checken var forsynet med de behørige Stempelmærker.

Nick vendte Checken for at se efter Beløbet og bemærkede, at der slet ikke var nævnt nogen Sum.

Den Linje, hvor Beløbet sædvanlig skrives, var tom, og den Plads, hvor Summen skulde gentages med Bogstaver, var ligeledes tom.

I Forventningen om en nærmere Forklaring saa Nick op og mødte Finansmændenes alvorlige Blikke.

„Naa," sagde Hr. Barton, „hvad mener De om den?"

„Jeg kan foreløbig ikke sige noget om den," svarede Nick, „saalænge jeg ikke har faaet yderligere Oplysninger; jeg formoder, at den ikke er falsk."

„Nej," sagde Hr. Barton, „det er den heller ikke. Paaskriften, Stemplet og Annulleringstegnet er ganske rigtige, Checken er hævet. Den blev udstedt paa 115 Dollars, og da den blev udbetalt, lød den paa 10,082 Dollars og 56 Cents. Summen blev udbetalt af Kassereren, og „Pearl National-Banken" bærer Tabet derved."

„Men," sagde Nick, „den hævede Sum er jo slet ikke nævnt her."

„Det er jo det mærkværdige ved Sagen," svarede Hr. Barton, „den hævede Sum stod endnu derpaa, da Checken blev indløst, men er pludselig forsvunden, som De ser."

„Præpareret Blæk," sagde Nick lakonisk.

„Ved De, om der faktisk eksisterer saadan noget?" spurgte en af Direktørerne.

„Der gives mange Slags," var Nicks Svar; „nogle, der forsvinder i Løbet af en Time, og andre, som gør det i nogle faa Dage."

Nick tog Checken med hen til Pulten, over hvilken der hang en stor elektrisk Lampe, og undersøgte den endnu en Gang ved Hjælp af et Forstørrelsesglas.

Saa kom han tilbage til Gruppen og bemærkede:

„Mit Glas er ikke skarpt nok til at skaffe mig Visshed, men jeg tør nok paastaa, at vi her har opdaget en ny Forbrydelse. Det synes, som om Checken er bleven omhyggeligt afvasket ved Hjælp af et kemisk Præparat, som har fjærnet Blækket uden at efterlade det mindste Spor af, hvad der har staaet skrevet."

„Det var ogsaa min Mening," udtalte Hr. Barton.

„Hvis saa er," vedblev Nick, „saa er dette det første Tilfælde, jeg har truffet paa, hvor Fjærnelse af Blæk ved et kemisk Præparat ikke har ødelagt Papiret."

„Og De mener, at De her har truffet paa et Tilfælde, hvor der er blevet anvendt et saadant Middel, som De ikke før kendte?"

„Absolut," sagde Nick, „alligevel kan dog Sporene af et saadant Middel opdages, naar man betragter Checken gennem Mikroskop. Hvorledes forholder det sig med det Firma, som udstedte Checken?"

„Det er et meget anset Hus, som driver en udstrakt Fabrikation af Tovværk."

„Hvor kan det være," spurgte Nick, „at et saa stort Firma ikke ejer den Slags Stempelmærker, hvorpaa Beløbet er synligt i perforerede Tal?"

„Her berører De det hemmelighedsfuldeste Punkt i denne Sag, det eneste, paa hvilket vi har kunnet rette en Bebrejdelse mod den Kasserer, som udbetalte Beløbet. Wilmot, Dewey & Co. har saadanne Mærker og benytter dem altid. Ja, hvad mere er, de benyttede dem paa denne Check, og dog fandtes de der ikke, da Checken blev præsenteret Kassereren. Denne vidste, hvad han havde at gøre, han vilde ikke have udbetalt Checkens Beløb, hvis ikke Stemplerne var til Stede."

„De mener," spurgte Nick, „at den Check, som var udstedt paa 115 Dollars, bar dette gennemhullede Mærke?"

„Det er sikkert."

Nick tog endnu en Gang Checken hen til Lyset, og betragtede den atter gennem Glasset.

„Der er nogle Antydninger af, at Checken har undergaaet en Forandring."

Saa lagde han den paa Pulten og vendte tilbage til sin Plads.

„Fortæl mig de Omstændigheder, under hvilke Checken blev udstedt," bad Nick.

„Den blev af Wilmot Dewey & Co. givet til en Gasrørlægger, som havde udført nogle Arbejder i Forretningen.

Rørlæggeren er en Mand, som ingen Bankkonto har, og da han havde Brug for Pengene, gik han til en Ølstue i Nabolavet og bad Værten om at indløse Checken.

Ved Siden af dem stod der en Mand, som saa paa Papiret, da Kaféværten erklærede, at han i Øjeblikket ikke havde Penge nok hos sig. Saa tog den Fremmede Checken og beholdt den, efter at han havde givet Rørlæggeren Pengene.

Det eneste, vi iøvrigt ved, er, at Checken dukkede op hos os og da lød den paa 10,082 Dollars og 56 Cents. Ved denne Lejlighed blev Fuldmagten, den saakaldte Certifikation, forlangt. Nu fandt vi ud, at der en Time senere kom en Person, bekendt som James Devereaux, til Hr. Charles Ansel og bad denne om at gøre Checken i Penge.

Hr. Ansel var bekendt med denne Devereaux. Bekendtskabet var mere privat end forretningsmæssigt. Alligevel nærede Ansel en Del Betænkelighed, men da Devereaux angav, at han skulde rejse til Evropa, og desuden var Fremmed i New York, tog han Vekslen og gav Manden en Anvisning paa den samme Sum, at hæve i hans egen Bank.

Han gik endogsaa med ham derhen og hjalp ham med at hæve Pengene. Noget senere kom Hr. Ansel til vor Bank med den certificerede Check, og Pengene blev udbetalt til ham. Han deponerede dem i sin egen Bank for at have Nytte af den Check, han havde indløst. Deveraux forsvandt fra Arenaen."

„Var det denne Deveraux, som viste sig i Banken for at forlange Certifikatet?" spurgte Nick.

„Det er naturligvis noget, vi ikke ved," sagde Hr. Barton. „Kasseren paastaar, at den Beskrivelse, som Hr. Ansel har givet af Devereaux, ikke passer paa den Mand, som hentede Certificatet."

„Hvorledes blev denne Devereaux beskrevet?"

„En Mand af Middelhøjde, omtrent 40 Aar gammel, sort Haar og Overskæg, mørke Øjne, og elegant klædt."

„Og hvorledes saa den Mand ud, som hentede Certifikatet?"

„En lille, ældre Mand, luvslidt og sjusket klædt."

Nick hørte paa denne Beskrivelse og tænkte derved paa sin Samtale med Chefen for Kriminalpolitiet om den Mand, som stod i Forbindelse med Pengeafpresningshistorien.

Imidlertid kunde ingen af de Tilstedeværende meddele yderligere Enkeltheder til Beskrivelse af de to Mænd. Nick lod sig give Adresserne paa Hr. Ansel og Bankens Kasserer og spurgte saa:

„Har De noget at tilføje udover, hvad De allerede har fortalt mig?"

„Nej," svarede Hr. Barton, „med Undtagelse af, at vi har Grund til at tro, at der i to andre Banker her i Byen er forøvet det samme Bedrageri, om ikke med saa store Summer som her hos os."

Nick noterede sig Navnene paa de paagældende Institutioner saavel som paa de øvrige Bankembedsmænd og sagde derefter:

„Jeg vil undersøge denne Sag, men først maa jeg udbede mig Checken for at underkaste den et nøjagtigt mikroskopisk Eftersyn."

Præsidenten, Hr. Barton, rakte ham den, og Opdageren gik.

Han havde faaet at vide, at Hr. Ansel var Medlem af en Klub, hvor han tilbragte sine Aftener.

Hr. Ansel var ganske vist rede til at udtale sig, men hvad han meddelte Opdageren, kunde ikke være af nogen Betydning for denne.

Om Hr. Devereaux var alt, hvad han kunde sige, at han var bleven indført som Fremmed i Ansels Klub i New-York og havde haft gode Anbefalinger. Han havde gjort et godt Indtryk i Klubben; som det syntes, havde han været en velhavende Mand, der gav sig af med store Spekulationer, og som kun paa Gennemrejse til England havde opholdt sig i New-York.

Hr. Ansel havde ikke næret nogen Tvivl om, at denne Devereaux virkelig var, hvad han gav sig ud for, — lige til Check-Historien kom. Saa blev der naturligvis, som Følge af Checkforfalskningen, indhentet Oplysninger, som imidlertid blev temmelig resultatløse.

Hr. Ansel gav Nick en omhyggelig Beskrivelse af Devereaux, og dette fik Opdageren til at tænke, at her var en stor Lighed til Stede med den dristige og frygtede Storbedrager Alexander Devereaux, som havde et daarligt Ry paa sig i Chicago og New Orleans. Nick fik senere at vide, at Devereaux for et halvt Aar siden var forsvundet fra sit tidligere Opholdssted, og at man der var af den Mening, at han havde indskibet sig til Kina.

Efterat Nick Carter havde forladt Hr. Ansel, gik han til Bankkassereren for af ham at forlange en Beskrivelse af den Mand, som havde ladet Checken certificere.

Beskrivelsen var temmelig nøjagtig. Kassereren havde set sig Manden godt an, først paa Grund af den høje Sum, dernæst paa Grund af Mandens ejendommelige Ydre.

Efter Kasserrens Udsagn var den paagældende lille og lurvet klædt. Ved nøjere Betragtning havde Embedsmanden dog bemærket, at Manden var af almindelig Størrelse, men han saa gammel og lille ud

paa Grund af sin daarlige Holdning og luvslidte Klædning, som dog havde været af godt Stof.

Det var omtrent den samme Beskrivelse, som Chefen for Kriminalpolitiet havde givet af den Mand, som var indviklet i Afpresningshistorien, saa at Nick maatte tro, at det her drejede sig om en og samme Person.

Skønt det allerede var sent paa Aftenen, gik Opdageren ud for at opsøge Rørlæggeren, der havde faaet den oprindelige Check for 115 Dollars.

Nick traf ham ogsaa; men han kunde ikke sige meget om den gamle Mand, thi han havde aldrig før set ham, og havde heller ikke den Aften han indløste Checken, set nøjere paa ham.

Vejen til Rørlæggeren havde ført Nick til Columbus-Avenuen i Nærheden af den 66. Gade, og Nick saa, at han befandt sig i den Bydel, hvor Børnerovet var sat i Scene.

Den ærlige Haandværker blev ikke lidt forskrækket, da han hørte, hvad der var foregaaet med Checken, efter at han havde givet den fra sig, og han foreslog at følge med Nick hen til den Kafé, hvor han var bleven af med sin Check til den gamle Mand.

Det var Nick meget glad over, og de gik begge til Kaféen.

Værten kunde ganske godt huske det forefaldne og den gamle Mand. Han kunde endog opgive Mandens Navn. Han hed Andreas Tygert og var Gæst der i Kaféen, men kom der meget uregelmæssigt. Endvidere mente Værtshusholderen, at Manden boede i Nabolavet, og at Nick havde kunnet træffe ham, hvis han var kommet en Time før.

Beroliget ved i det mindste at være kommet et Skridt frem, opsøgte Nick Carter en Bekendt, som ejede et Mikroskop, og nu blev Checken ganske nøjagtigt undersøgt.

Under Glasset var de Forandringer, der var foretaget med Papiret, tydeligt synlige. Det oprindelige Tal paa Beløbet var fjernet ved et kemisk Middel, Overfladen igen glattet ved Hjælp af en Satinermaskine, og den gennemhullede Del af Checken var erstattet ved Indsættelse af et nyt Stykke, paa en Maade, der var Nick fuldstændig ny. Det fremgik ogsaa, at man til Udslettelsen af Skriften havde benyttet et kemisk Middel, som var ukendt i Handelen.

Det var allerede sent om Aftenen, og den store Opdager besluttede, efter at han forgæves havde søgt efter Chick, at lade Sagen hvile for i Dag.

Da han tog Vejen ad sit Hjem til, mumlede han eftertænksomt hen for sig:

„De to Sager, som jeg i Øjeblikket har i min Haand, synes i Virkeligheden at smelte sammen til én."

Den hemmelighedsfulde lille Mand.

Efter at Chick havde forladt Nick, var han taget hen til Fængslet for at se den omtalte Budd Weston. Han havde kun ringe Haab om at erfare noget om det, som Mesteren ønskede at vide.

I Fængselsdirektørens Kontor efterforskede han, om nogen vidste noget om Budd Westons tidligere Liv, førend han var kommet derhen, men ingen vidste af, at der nogensinde havde været en Mand af dette Navn der.

Chick gik nu til Cellen og kendte straks Manden, men ikke som Budd Weston.

„Halløj, Andy!" raabte han, „hvad laver De her? Hvorfor er De blevet sat fast?"

Fangen nærmede sig den tilgitrede Dør og udbrød:

„Hvad Pokker! Det er jo Chick!"

„Javel! Hvad laver De her, Andy Grogan?"

„Hys! Her kender De mig ikke under dette Navn!"

„Men hvorfor er De her?" spurgte Chick.

„Man indespærrede mig paa Grund af et Barnerov, — jeg kunde lide at vide, om Nick Carter har Sagen i Hænde?"

„Det tænker jeg ikke," svarede Chick.

„Ja, der er heller ingen, der skal faa noget ud af mig; de har sat mig fast paa Mistanke og vil beholde mig, til jeg taler."

„Det finder jeg ikke rigtigt," sagde Chick.

„Naturligvis er det ikke rigtigt, og de skal heller ikke faa mig til at aabne Munden, naar de holder mig fast her; der har Politiet slaaet ind paa en ganske forkert Vej."

„Har man da overhovedet noget, man kunde forføre Dem om?"

„Jeg kan ikke just paastaa, at jeg ingenting ved. En Eftermiddag stod jeg paa Hjørnet af den 73. Gade og Columbus-Avenuen, da der kom en Fyr rendende hen til mig med et Barn paa Armen, tvang mig til at tage det og sagde hurtigt:

„Giv det til Mugsy!"

Jeg kendte jo ingen Mugsy, og førend jeg rigtig var klar over, at jeg stod med Barnet paa Armen, kom en Politimand og slæbte af med Barnet og mig, og her er jeg nu."

Da Chick vidste, at det var Nick Carters Plan at slippe denne Mand ud, stod det ham klart, at han nu maatte benytte Lejligheden til at knytte et Bekendtskab med ham.

„Hør, hvis De vil sige mig hele Sandheden, saa vil jeg hjælpe Dem ud herfra."

„Naar De gør det, saa vil jeg fortælle Dem det hele fra Begyndelsen."

„Ja, gør det, men bind mig ikke noget paa Ærmet."

„Naar jeg siger Dem, at jeg ingenting vidste om det, da Barnet blev lagt i Armene paa mig, saa er det den fulde Sandhed. Og da den anden sagde: „Giv det til Mugsy!" vidste jeg heller ikke, hvad han mente, og jeg stod der som en anden Kvægpande, med Barnet paa Armen. Jeg forsikrer Dem, det er virkelig sandt, og jeg skal fortælle Dem det hele. Her er nu en Mand, som jeg ofte besørger noget for, han kom til mig og sagde:

„Andy, Du stiller Dig paa Hjørnet af den 73. Gade og Columbus-Avenuen, og saa vil der ske noget, som Du faar en Belønning for, hvis Du gør det."

„Hvad er det?" spurgte nu jeg.

„Gør kun, hvad jeg siger Dig, det andet skal nok komme."

Jeg gik ogsaa derhen og ventede over en Time paa, hvad der nu skulde gaa for sig. Min Belønning har jeg faaet, men jeg kom i Fængsel. Havde jeg vidst, at det drejede sig om et Barnerov, saa havde jeg aldrig indladt mig med ham. Det er den rene Sandhed."

Chick troede, at Andys Fortælling passede meget godt med den, som Chefen for Opdagerkontoret havde fortalt ham og Nick om Eftermiddagen.

Han formodede, at Røverne havde anset det for bedst ikke at give Andy nogen Forklaring, da han, hvis han havde været bedre underrettet, vilde have ladt det stjaalne Barn blive tilbage og selv være flygtet.

„Har De aldrig før set den Mand, som bragte Dem Barnet?" spurgte Chick.

„Aldrig i hele mit Liv," var Svaret.

„Hvad gjorde De, da De nu stod der med Barnet?"

„Jeg havde ikke Tid til at gøre noget som helst. Han kom op ad Gaden, gav et Signal, trykkede mig Barnet i Armene, og væk var han."

„Hvorfor bragte De det ikke til Mugsy, som han havde sagt til Dem?"

„Det kom altsammen saa hurtigt, at jeg slet ikke vidste, hvad jeg holdt, skønt jeg havde hørt Signalet, og jeg stod endnu og gloede efter ham, da „Panseren" allerede var der og havde mig fat i Kraven."

„Naa," mente Chick, „Deres Beretning synes at være rigtig, og jeg vil tro den. I Morgen Eftermiddag vil De bestemt være fri."

„Det vil De udvirke?" kom det henrykt. „Saa er jeg Deres Ven!"

„Jeg vil se, hvad der kan gøres," sagde Chick og gik.

Chick nærede den Formodning, at han paa Grund af denne Mands Taknemlighed skulde være i Stand til, idet han gik ud fra Andy Grogan, at finde Sporet af den Mand, som saa snedigt havde sat Tyveriet i Scene.

Han kendte ogsaa Grogans Opholdssted og var sikker paa, at denne vilde være parat med en hjælpende Haand, saa snart han den næste Dag var bleven frigiven.

Chick gik nu for at opsøge Patsy og overdrage ham det Stykke Arbejde, som Nick havde tiltænkt ham.

Da den unge Opdager forlod Fængslet, tog han Retning mod „the Bowery", og som han nu kom gaaende, saa han Patsy i Færd med at forfølge en, som gik foran ham.

Chick vilde ikke forstyrre ham, men fulgte efter uden at han vidste noget af det, og han saa, at Patsy gik efter en lille, ældre Mand, som vandrede ned ad Gaden uden at bekymre sig om, hvorvidt han blev forfulgt eller ikke. At den Mand, som Politichefen havde beskrevet, og han dér, som Patsy fulgte efter, skulde være en og samme Person, troede Chick endnu ikke.

Det var en altfor dristig Formodning, at Patsy tilfældig skulde have fundet Manden uden at vide, hvor slikken man netop var efter for at faa Fingre i ham.

Manden gik op ad „the Bowery", til han naaede den 4. Gade, drejede saa brat til Højre og gik, efter at han var gaaet et Stykke ned ad Gaden, ind i en almindelig Ølstue.

Patsy blev staaende, og Chick traf sammen med ham.

„Hvad bestiller Du her?" spurgte Chick.

„Egentlig slet ingenting. Jeg saa bare den Gamle snakke dernede paa Hjørnet med Mugsy Graw, og saa var jeg straks optaget af at hitte ud af, hvad han er og hvad han laver."

Chick undrede sig over sin unge Kollegas store Opdagelsestalent og spurgte:

„Hvem er denne Mugsy Graw?"

„Aa," svarede Patsy, „det er en af de Fyre, der strejfer omkring i dette Kvarter, og jeg har en Anelse om, at han gaa paa Ræveklør; i al Fald ved jeg med Sikkerhed, at han omgaas Bisser."

„Naa, men hvorfor er Du egentlig fulgt efter den gamle Mand?"

„Hvorfor, Chick," sagde Patsy smilende, „det kan jeg i Grunden ikke selv forklare. Det forekom mig, som om han havde noget vigtigt at meddele Mugsy Graw."

„Well, Patsy," sagde Chick, „lad os se lidt nærmere paa denne Mand, men kom saa med mig, for jeg har noget at tale med Dig om."

Dermed gik de ind i Kaféen og saa den Gamle sidde i en Krog med et Glas Øl foran sig, øjensynlig fordybet i en Avis.

De to Opdagere satte sig i en anden Del af Lokalet, hvorfra de kunde iagttage deres Mand.

Efter en Tids Forløb vendte Chick sig om til Patsy:

„Din Mand er ikke saa gammel, som han ser ud til."

„Saa?" ytrede Patsy, „han skulde altsaa være forklædt?"

„Jeg vædder Tusind Dollars, at han er forklædt. Men det er rigtignok den bedste Maske, jeg nogensinde har set."

Patsy studerede opmærksomt Genstanden for deres Interesse og ytrede:

„Jeg er nysgerrig efter at vide, hvori hans Forklædning overhovedet bestaar."

„Det ser jeg egentlig ikke selv," svarede Chick, „men hans Hænder og Fødder ser endnu ikke saa gamle ud som Ansigtet og Skuldrenes Holdning."

„Aa, — er det ikke en Smule søgt, Chick?"

„Det kan gerne være, men naar et Menneske ikke arbejder meget, bliver hans Hænder ikke saa gamle som hans Ansigt, og dog kan man gætte Alderen ved at se paa Hænderne, og den Haand derhenne, som løfter Ølglasset, er ikke over fyrretyve Aar gammel, medens Ansigtet, som bøjer sig over Glasset, tilsyneladende har naaet det halvfjerdsindstyvende."

Denne Bemærkning fik Patsy til at studse, og han studerede nu nøje Mandens Hænder. Heri blev han afbrudt ved, at en ung Fyr kom ind, som syntes at vente nogen, og som derpaa uden at se sig om, gik hen til den gamle Mand i Krogen.

Patsy rejste sig og stillede sig saaledes, at han vendte Ryggen til den Sidstankomne.

Chick forstod straks, at Patsy ikke ønskede at blive set, og at Manden var ham bekendt. Han sluttede sig til, at den unge Mand var Mugsy Graw, som Patsy kort før havde talt om.

Imidlertid havde den unge Fyr meddelt den anden noget og syntes nu at have faaet et Hverv af den Gamle, thi han forlod Kaféen.

Patsy indtog nu atter sin Plads.

„Hvem var det?" spurgte Chick ivrigt.

„Mugsy Graw, som jeg fortalte Dig om. Han maatte ikke se mig her. Jeg vilde ikke have, han skulde vide, at jeg er Nick Carters Medhjælper."

Før hans Kollega kunde svare noget, kom en anden Mand ind, gik hen i den bageste Del af Lokalet og blev staaende foran den Gamle i Forventning om, at denne skulde tale til ham.

Den Gamle saa op fra sin Avis og bød den anden til Sæde ved Siden af sig.

De to førte nu en ivrig Samtale, under hvilken den Gamle syntes at stille Spørgsmaal, som den Unge besvarede.

„Han trækker Fyren ordentlig igennem," bemærkede Patsy spøgefuldt.

„Kender Du ogsaa ham?" spurgte Chick.

„Ja, det er en af de mest berygtede Indbrudstyve."

„Ved Du, hvad han hedder?"

„Jeg ved kun, at han gaar under Navnet Jake."

De Oplysninger, den gamle Mand havde ønsket, syntes han først nu at have faaet i tilstrækkeligt Omfang, thi først nu gav han sine Ordrer.

Tilsidst tog han et Stykke Papir op af Lommen, bredte det ud paa Bordet og pegede paa visse Linjer, som var tegnet paa det.

Den unge Mand fulgte interesseret med, ofte spurgte han om noget, indtil den Gamle foldede Papiret sammen og stak det i Lommen igen.

Kort efter rejste Jake sig, og efterat han endnu havde faaet nogle Anvisninger, forlod han Kaféen.

Den Gamle gav sig atter i Lag med sin Avis.

„Han bliver sikkert her i Aften," sagde Chick, „Jeg tror ikke, det er nogen Nytte til at passe paa ham længer; det faar vi ingenting ud af."

Dermed rejste han sig og betalte Regningen, hvorpaa de begge gik.

De var næppe naaet ud paa Gaden, før de fik Øje paa Mugsy Graw, som stod ovre paa den anden Side sammen med den Mand, som havde forladt Lokalet lige før de to Opdagere.

Disse traadte tilbage i Skyggen bag Døren og iagttog skarpt den anden Side af Gaden. Men et Øjeblik efter sagde Jake Farvel og gik hurtig i Retning af „the Bowery", medens Mugsy blev staaende, lænet op mod et Stakit.

„Hør Du," sagde Patsy, „lad mig en Gang gaa over til Mugsy. Gaa Du op ad „the Bowery" og vent paa mig."

Chick fjærnede sig langsomt.

Den unge Opdager gik over Gaden, naaede Manden og raabte til ham:

„Hallo Mugsy!"

Den unge Mand vendte sig hurtigt om og saa mistroisk paa den Person, der hilste paa ham. Endelig sagde han langsomt:

„Jeg kender Dem ikke."

„Du har nok ikke rigtig udsovet? Saa bliv dog vaagen!" vedblev Patsy, „Du kan dog vel kende mig

igen? Eller er Du bleven saa stor paa det, at Du ikke en Gang kan huske dine Venner?"

Banditten saa ærgerlig paa Patsy og vilde lige til at give ham et grovt Svar, men holdt pludselig inde og udbrød fornøjet:

„Hvad Satan! Det er jo Patsy Murphey!"

„Ham selv. Jeg tænkte, Du skulde have kendt mig før, da jeg talte til Dig."

„Det er dog længe, siden jeg sidst har set Dig, jeg vidste jo slet ikke, om Du levede endnu. Hvad laver Du saa her?"

„Jeg arbejder for Tiden ovre paa Vestsiden og er bare kommet herover for igen en Gang at se paa de gamle, kendte Steder. Hvordan gaar det ellers Dig?"

„Aa, det kunde være bedre!" mente Mugsy, med Hænderne i Lommerne.

„Saa har Du ikke noget at bestille nu?"

„Nej, mange Gange faar jeg jo et og andet at gøre, men det er ikke noget for mig. Men man ved jo nok — —"

Mugsy brød kort af og saa tværs over Gaden, hvor noget syntes at vække hans Interesse.

Patsy, der havde fulgt hans Blik, saa, at den gamle Mand, som han og Chick havde set inde i Kaféen, var Genstanden for Mugsys Opmærksomhed. Den gamle gik langsomt ned ad Gaden i Retning af „the Bowery". Da han var forsvundet, spurgte Patsy:

„Hvor mon han skal hen?"

„Det skulde jeg nok sige Dig, hvis jeg vidste det," svarede Mugsy.

Lidt efter vedblev han:

„Jeg kan ikke just sige, at jeg ikke kender ham, for jeg snakker med ham; men hvem og hvad han er, kan jeg ikke sige. Jeg tænker, han er Bjørnetrækker."

„Bjørnetrækker?"

Udtrykket var nyt for Patsy, skønt han roste sig af at være bekendt med de nyeste Vendinger i Gavtyvesproget.

„Det er da klart," sagde Mugsy, „jeg tænker mig, at det er ham, der pynter hele Kassen, forsølver Luften for de fine Kunder, putter Smørelse i Maskineriet, og saa bagefter bider til Bollen sammen med dem."

Med denne Tale vidste Patsy, at Mugsy mente, den gamle Mand opdagede dertil egnede Steder for sin Bandes Røverier, skaffede den fornødne Anledning tilveje, sendte Indbrudstyve derhen og, naar Røveriet var lykkedes, delte Gevinsten med dem. Saa forsvandt han, til han igen havde opsnuset noget nyt til sine „Arbejdere".

„Det er jo en ganske indbringende Forretning," bemærkede Patsy smaaleende, „hvad gav han nu Dig at bestille?"

„Han befalede mig at bringe Jake, en bekendt Indbrudstyv til ham, og han lovede mig fem Dollars, hvis jeg skaffede ham tilveje i Løbet af en halv Time."

„Hvorhen?" spurgte Patsy.

„Aa, — til en Kafé her i Gaden, hvor den Gamle ventede. Jeg prøvede paa at udfritte Jake, da han kom tilbage, men han hyllede sig i dyb Tavshed, og efterlod mig ligesaa klog, som jeg før havde været. Jeg er sikker paa, at i Nat har de noget vigtigt for."

„Ved Du Navnene paa de To?" spurgte Patsy.

„Paa den ene kender jeg kun et falsk Navn. Vi kalder ham Hr. Smith, det har han givet os Ordre til. Ham er det ikke rart at lægge sig ud med. De andre siger, at de maa danse efter hans Pibe, hvis han ikke skal skaffe dem Ubehageligheder paa Halsen."

„Er det sandt?"

„Ja. Jeg havde en Ven, som fik et Hverv af den Gamle. Men min Kammerat gjorde lige det modsatte af, hvad der var blevet sagt ham. Kort efter havde Politiet ham i Kraven. En anden Ven af mig prøvede det samme, og ham gik det akkurat ligesaadan: Dagen efter sad han i Hullet."

„Hvordan er det at forstaa?" spurgte Patsy. „Naar de lystrede, saa var der nogen, der hjalp dem, og naar de gjorde det modsatte, saa gik det dem galt?"

„Javel. Det ved Drengene allesammen," var Svaret.

Nu vidste Patsy, at han havde erfaret, om ikke alt, hvad Mugsy vidste, saa dog alt, hvad han vilde fortælle. Da der nu var nogen, som talte til Mugsy, benyttede den unge Opdager Lejligheden til at gaa, for atter at træffe sammen med Chick, der ventede paa ham lige i Nærheden.

„Det var Umagen værd," ytrede Patsy. „Nu har jeg hørt allehaande om den gamle Mand, og lært et nyt Ord."

„Et nyt Ord?"

„Ja, Ordet „Bjørnetrækker", den gamle Mand er saadan en."

Saa fortalte han sin Kollega alt, hvad han havde talt med Mugsy.

En Forbryders Levnedsløb.

Næste Morgen berettede Chick og Patsy deres Oplevelser for Mesteren.

Efterat Patsy havde forklaret de Holdepunkter, som var givet ham af Mugsy Graw, gengav Nick sin Samtale med Hr. Barton om den forfalskede Check, og hvad der var fulgt paa.

„Naa," sagde han, „jeg maa henlede Jeres Opmærksomhed paa, at der i alle tre Tilfælde figurerer en lille, gammel Mand. Politichefen sagde mig, at han og en Opdager havde forfulgt en lille, gammel Mand, der pludselig i kort Afstand forsvandt for dem. Rørlæggeren, som fik Checken paa 115 Dollars af Willmot Dewey & Co., havde leveret den til en lille, gammel Mand, som straks efter gik til „Pearl National-Banken" for at faa den certificeret, efter at han havde forhøjet dens Beløb til over Ti Tusind Dollars; og Patsy, som fandt noget mistænkeligt ved en lille, gammel Mand, fulgte efter ham og fik at vide, at han er Overhoved for en stor Forbryderbande. Formodentlig er disse tre, smaa Mænd en og samme Person. Patsy, beskriv Manden, saa nøje Du kan."

Patsy gjorde det straks og tilføjede, da han var færdig:

„Men Chick mener, at Manden var forklædt; han sagde, at Hænderne ikke var saa gamle som Ansigtet."

Nick vendte sig til Chick og bad ham forklare sig. Det gjorde Chick og bemærkede til Slut:

„Dermed være paa ingen Maade sagt, at Patsys Beskrivelse ikke var nøjagtig, — jeg har ikke et Ord at tilføje."

Nick rejste sig fra sin Stol, gik op og ned ad Gulvet, medens han udtalte:

„Kassereren i „Pearl National-Banken" er en meget intelligent, skarpt iagttagende Mand, han gav mig en omhyggelig Beskrivelse af den, som havde forelagt ham 10,000 Dollars-Checken, og jeg finder, at den stemmer overens med Patsys. Skønt Mc Clusky ikke saa nøje angav den Gamles Ydre, synes det mig dog, som om de to gamle Mænd maa være én og samme Person."

Han stod et Øjeblik stille og spurgte saa:

„Synes I ikke, at vi her har Bevis nok for, at de tre er én og samme Person, som arbejder paa tre forskellige Steder! For det første Pengeafpresningshistorien, for det andet Vekselfalskneriet, for det tredje Indbrudshistorien."

„Han maa jo min Sandten blive saa rig som tyve Konger!" lo Patsy.

„En Tyvekonge er han da i Forvejen," var Chicks vittige Svar.

„Et er her værdt at lægge Mærke til," vedblev Nick, „og det er, at i alle tre Tilfælde er de samme Midler blevne brugte. Dette er endnu en Grund for den Formodning, at den beskrevne Mand har været Mester for dem alle tre."

„Altsaa," sagde Chick, „har vi i Stedet for de tre Tilfælde hun en Jagt!"

„Men," indskød Patsy, „Chick siger, at den lille, gamle Mand, som han og jeg traf i Kaféen, var forklædt."

Opdageren vendte sig hurtigt til Patsy og udbrød anerkendende:

„Du fører os tilbage paa det rigtige Spor; thi Manden forvandledes hurtigt til Devereaux, for at indløse Checken i en anden Bank; Chick, husker Du Devereaux?"

„Den bekendte Storbedrager fra New-Orleans og Chicago?"

„Akkurat," svarede Nick, „hvis jeg ikke tager fejl, fortalte Du mig, at Du en Gang har set ham, som han virkelig er."

„Det har jeg ogsaa, det var paa en Mississippidamper; en gammel Spiller fortalte mig en Gang nogle Træk af hans Liv."

„Hvad var det?" spurgte Nick.

„Han sagde, at Devereaux var en Mand af god Familie, meget godt opdraget, men at han som ungt Menneske indlod sig paa et Falskneri, som ruinerede ham og hans Familie. I flere Aar havde han været Spiller paa Mississippi-Dampbaadene. Han sagde endvidere, at efter at Krigen var brudt ud, havde han ført et vildt Liv, og i Chicago udført forskellige lyssky Bedrifter. Han mente ogsaa, at i Aarene efter at Devereaux var bleven bekendt som Spiller, havde hans oprindelige Udseende været hans bedste Forklædning."

„Hvad mente han med det?" spurgte Nick.

„Han mente, at Devereaux var en uopnaaet Mester i Forklædningens Kunst, og at han kun sjælden har ladet sig se uden Forklædning."

„Hvorfra kendte da den gamle Spiller hans virkelige Ydre?"

„Det var det interessanteste Punkt i Historien som den Gamle fortalte; han sagde, at naar Devereaux spillede, gjorde han en mærkværdig Bevægelse med venstre Haand; denne Bevægelse havde ligesom været ham medfødt, og havde intet at gøre med hans Kortfif.

Fra Mississippi vendte nu min Hjemmelsmand tilbage til Chicago, hvor han kom i Lag med en Kreds af Spillere, blandt hvilke ogsaa Devereaux befandt sig. Han syntes den Gang omtrent fyrretyve Aar gammel og saa helt anderledes ud end den Dag paa Dampbaaden, da han havde sort Haar og sort Overskæg, men den Gamle kendte ham paa den mærkværdige Bevægelse med venstre Haand.

Senere traf han ham i forskellige Forklædninger i San Francisko, og han kendte ham altid igen paa den samme Ejendommelighed. Det var der, den gamle Spiller fik at vide, at Devereaux ogsaa kaldte sig Rose og Melrose."

„Hvorledes saa Devereaux ud, da Du mødte ham den Gang?" spurgte Nick.

„Han var af Middelstørrelse, havde mørkt Haar og mørkt Overskæg, et skarpt skaaret Ansigt, gullig Lød, som kendetegner de Folk, der har haft gul Feber."

„Han er en snu Fyr," svarede Nick. „Hans bedste Forklædning er hans egen Person. Han begaar ikke en Forbrydelse for at berige sig, men af Lyst til det Onde."

„Well," sagde Patsy, „vi maa se at faa Fingre i ham, saa længe han endnu er forklædt som gammel Mand."

„Hvorledes mener Du det?" spurgte Nick.

„Jeg har tænkt mig," svarede Patsy, „at vor Mand endnu ikke ved, at vi er ham paa Sporet. Saalænge han ikke erfarer det, kan vi rolig forfølge ham i hans Forklædning som gammel Mand og skaffe os at vide, hvor han opholder sig."

„Der er noget i, hvad Du siger," udbrød Nick, „og det vil vi handle efter. Du, Patsy, har en stor Hjælp i din Ven Mugsy og vil nu forfølge den gamle Mands Spor, idet Du samtidig holder Dig tæt op ad Graw. Du, Chick, har en lignende i Andy Grogan. Disse to er, om de end ikke hører direkte til hans Bande, dog beskæftigede hos ham."

„Nick," bemærkede Chick, „der maa dog være en, som leder enhver af Bandens Bevægelser."

„Det er der ogsaa," sagde Nick, „og jeg tror, det er Manden med de mange Navne. Jeg tænker, at han fører et nyt Navn for hver ny Forklædning, og at han aldrig optræder under sit virkelige. Vi sér, at han selv udfører en stor Del af Arbejdet, og bestandig det bedste."

„Ja," sagde Chick, „der maa dog være mange flere Personer end Andy Grogan, Mugsy Graw, Jake Indbrudstyv og Bæreren af de mange Navne."

„De er allesammen hans Værktøj," svarede Nick, „hans Instrumenter, som han riglignok ikke indvier direkte i sine Foretagender, men betaler godt."

„Hvis Du har Ret," sagde Chick, „og denne Mand er den, som har sat Pengeafpresningen i Scene, saa maa dog de Mennesker, han sender for at hente Pengene, være indviede."

„Det er endelig heller ikke nødvendigt," svarede Nick, „men det kan vi jo skaffe os at vide. Det kan være en Bande, men jeg tror ikke, at det er en Bande af den gamle Slags, hvor Medlemmerne alle er lige. Det er simpelt hen et Antal Mennesker, der udfører hans Befalinger uden at spørge hvorfor, naar de bare bliver godt betalt."

„Sig mig, Chick," faldt Patsy ind, „fortalte denne Andy Grogan Dig ikke, at Manden, som havde tvunget ham til at tage Barnet, hviskede, at han skulde bringe det til Mugsy?"

„Jo, han gjorde."

„Jeg er sikker paa, at denne Mugsy maa være min Mugsy. Hvis saa er, vil jeg i ham finde et godt Holdepunkt for mit Arbejde," sagde Patsy.

„Vi har ingen let Opgave for os," svarede Nick, „men Patsy, Du skulde ikke spilde noget Øjeblik, men se at blive endnu intimere med Mugsy Graw."

Patsy gik uden at svare.

Da han var borte, vendte den store Opdager sig til Chick:

„Chick," sagde han, „jeg har i Sinde at besøge Mc Clusky og endnu en Gang bede ham om en nøjere Beskrivelse af den gamle Mand. Endvidere vil vi se at faa ham til at ordne det saadan, at det ser ud, som om denne Andy Grogan, alias Budd Weston,, ene og alene har Dig at takke for sin Frigivelse. Maaske vil han, naar Du og han forlader Fængslet, og han faar at vide, at Du har hjulpet ham ud, tale temmelig frit til Dig. Jo længere Tid han igen er fri, des mindre vil han fortælle."

„Denne Tanke er allerede falden mig ind," ytrede Chick, „men jeg tror ikke, at han vil mistro den Mand, som har befriet ham fra Fængslet. Jeg ved, at de, som han spiller under Dække med, har lovet at hjælpe ham, og jeg kan sige Dig, at jeg er bange for, at de, som bevogter ham, skal anse mig for mistænkelig, fordi jeg hjælper ham ud af Fængslet."

„Ogsaa det har jeg tænkt paa," svarede Nick.

„Jeg bliver nødt til at behandle Grogan meget forsigtigt for at bortlede ham fra min egentlige Hensigt."

„Godt," sagde Nick, „Du kan gaa med mig til Opdagercentralen, da Du dog ikke har videre at gøre før Kl. 4."

Nick gjorde sig færdig til at gaa, og saa fulgtes de ned ad Trappen. De var endnu ikke kommet helt ned ad Trinene, da Døren gik op, og den Mand viste sig, der Dagen iforvejen paa Boldspilpladsen havde forestillet sig for Mesteren som Hr. Avery. Han hilste hjærteligt paa Nick Carter og sagde:

„Det er første Gang vi hilser paa hinanden som Naboer, Hr. Carter. Jeg vilde netop aflægge Dem en Visit."

„Denne Gang kommer De til at have mig undskyldt, Hr. Avery," sagde Nick høfligt. „Jeg har lige i Øjeblikket Forretninger at gøre, som absolut ikke taaler at opsættes."

„Saa vil De vel en anden Gang unde mig den Ære. Men jeg haaber, at vort Parti Skak ikke vil lade vente for længe paa sig. Naar det drejer sig om Skak, er jeg nemlig en skrækkelig Egoist. Jeg glæder mig allerede paa Forhaand til et Spil med Dem."

„Selv om jeg nok har lært det," sagde Nick leende, „er jeg dog ingen Mester deri."

Efter nogle forbindtlige Ord til Farvel gik Hr. Avery, og Chick, som havde hørt paa Samtalen, spurgte Mesteren:

„Nick, hvad mener Du egentlig om denne Mand?"

„Jeg ved lidet eller intet," var Nicks Svar. „Jeg mødte i Gaar Aftes Ejeren af Nabovillaen og spurgte ham, hvad han vidste om sin nye Lejer. Han svarede, at Herren var kommet til ham med de bedste Anbefalinger, og at han sikkert var meget rig. Han syntes at være en Særling. Han tilbringer Formiddagen i sit Hjem, om Eftermiddagen besøger han Astor-Biblioteket, og om Aftenen gaar han i en Skak-Klub."

„Men hvad er hans egentlige Erhverv?" spurgte Chick.

„Han lever af sine Penge, efter hvad Værten sagde mig."

„Jeg formoder, at det er rigtigt altsammen," mente Chick, „men hele Karlen tiltaler mig ikke."

Nick lo, da han spurgte:

„Hvorfor dog, Chick?"

„Det er jeg knapt i Stand til at sige Dig, men naar han saadan taler med Dig, ser det hele Tiden ud, som om han havde noget at skjule. Den samme Iagttagelse gjorde jeg allerede i Gaar."

„Du mistænker maaske den stakkels Fyr uden Grund," sagde Nick, „men jeg maa tilstaa, at det forekom mig akkurat lige saadan. Kort sagt: man synes ikke rigtig at turde stole paa Manden. Men jeg haaber, vor Frygt er overflødig; — han synes ellers at være en stor Tilhænger af Skakspillet."

Nu skyndte de to Opdagere sig til Politipaladset i Mulberrystreet. De overtalte Inspektør Mc Clusky til at indrette alt saaledes, at Budd Weston maatte tro, han kun havde Chicks Anstrængelser at takke for sin Befrielse.

Saa bad Nick sin Ven om en nøjagtig Beskrivelse af hin lille Mand, som Inspektøren forgæves var fulgt efter, og saa til sin Beroligelse, at denne var den samme Mand, som havde modtaget Checken paa de 115 Dollars, som havde ladet 10,000 Dollars-Checken certificere, og som af Patsy var bleven set sammen med Mugsy Graw.

Patsys tapre Bedrift.

Efterat Patsy havde forladt Mesteren og Chick, gik han til the Bowery i den Hensigt at træffe sin Ven Mugsy Graw.

Patsys Anstrængelser blev ikke straks kronede med Held, og han tilbragte to Timer med at afsøge alle Ølstuer og lignende Steder i Omegnen.

Det var allerede blevet godt op ad Dagen, da han bøjede ind i Rivingtongade. Den gik han ned ad og kom til en Knejpe, der laa paa den anden Side af Sekond-Avenuen, og som var et af Mugsys Yndlingsopholdssteder.

Da han traadte ind, saa han den Mand, han søgte, sidde ved et Bord i Baggrunden af Kaféen, i Selskab med to Pigebørn.

Da han nærmede sig, fik Mugsy Øje paa ham og hilste ham med et Glædeshyl, men ligesaa hurtigt saa ogsaa Patsy, at hans Ven havde en betænkelig Streg paa.

Han fik nu at vide, at der Natten iforvejen havde fundet et Bal Sted, som havde varet til Solopgang, og nu havde Mugsy trukket omkring med sine to Balskønheder, som han kaldte „de bedærvede Tvillinger", fra det ene Lokale til det andet, indtil de alle tre havde erhvervet sig en uhyre Kæfert.

Under alt dette var Mugsys Pengepung naturligvis bleven lettet betydeligt.

Patsy, der kendte Vennens Stilling, „hævede Niveauet", som en af Pigerne udtrykte sig.

Hans Gavmildhed hævede ham i endnu betydeligere Grad i Mugsys Agtelse; sidstnævnte erklærede nemlig med en vemodig Mine, at hans Pengepung saa ud, som om en Elefant havde rendt og traadt paa den i længere Tid.

Patsy var nu paa det rene med, at han ingenting kunde faa at vide af sin Ven i den Tilstand.

De to Pigebørn var angst og bange for, at de skulde miste deres Arbejde, fordi de ikke var gaaet til Fabrikken i rette Tid, og de frygtede ogsaa for deres Forældres Bebrejdelser over, at de ikke havde været hjemme hele Natten, medes Mugsy ikke talte om andet end om en fræk Karl, som han havde truffet paa Ballet og givet dygtigt paa Pusterøret, fordi han havde prøvet paa at hugge den ene Halvdel af de bedærvede Tvillinger fra ham.

Et nyt Laan hos Patsy gav Mugsy Lejlighed til at omtale den lille, gamle Mand.

„Jeg er ingen „gammel Mand Smith"," sagde Pat-

„Selv om jeg nok kan hjælpe Dig lidt, saa strækker mine Penge dog ikke til for evige Tider. Du skulde hellere have holdt Dig til ham!"

Mugsy tog denne Bemærkning med en fuld Mands Alvor og sagde, at det ikke var nogen daarlig Idé at minde ham om den Historie, for nu kom den Gamle nok snart.

Denne Tanke satte sig fast hos ham, og han snakkede en Del om den gamle Mand, spurgte hvad Klokken var, og forsøgte flere Gange at rejse sig fra Stolen. Men hver Gang forhindrede Pigerne ham i det, saa at Patsy i al Hemmelighed ønskede dem paa Bloksbjærg.

Medens han søgte efter en Plan, hvorved han kunde faa Mugsy ud af Kaféen, kom der en ung Fyr ind, og da han saa Mugsy, skyndte han sig hen til ham og hviskede noget i Øret paa ham.

„Meget for fuld, kære," svarede Mugsy til alt, hvad der blev sagt ham.

Fyren hviskede igen noget.

Men Mugsy blev ved sit: „Alt for fuld, kære, — jeg har jo — sagt det — jeg kan — ikke komme."

„Jaja," sagde den anden, „saa mister Du altsaa de fem Dollars."

Patsy, der halvt havde gættet, hvad det drejede sig om, vendte sig til Mugsy:

„Hvad er der i Vejen, Mugsy, kan jeg gøre noget for Dig?"

Mugsy forsøgte nu at forklare Patsy, at Smith havde sendt Bud til ham, at han skulde vente paa ham paa Hjørnet af Grand Street og Bowery; han vidste, at han havde drukket for meget, og at han umuligt kunde vise sig i denne Tilstand.

„Jeg skal gaa i Stedet for Dig, Mugsy," foreslog Patsy; „jeg har ikke andet at bestille. Jeg siger saa til ham, at jeg kommer fra Dig."

„Storartet!" raabte Mugsy henrykt. „Det er da i alt Fald en Udvej, den skal nok gaa! — de fem Dollars tager Du imod og giver mig dem bagefter!"

„Naturlig!" sagde Patsy „det skal jeg nok."

„Der er rimeligvis en eller anden, Du skal hente til ham," mumlede Mugsy halvt uforstaaeligt.

Patsy gik derfra, himmelhenrykt over at have faaet Lejlighed til at komme i nær Berøring med den Mand, han var paa Sporet efter.

Da han havde forladt Kaféen, tænkte han et Øjeblik paa at foretage en Forandring ved sit Ydre, men han huskede øjeblikkelig paa, at Nick og Chick havde sagt, at Manden var yderst snedig i at forklæde sig, altsaa vilde han lægge Mærke til enhver Maskering, den være nok saa snildt gjort, og blive mistænksom. Derfor besluttede Patsy, intet at forandre ved sit Ydre.

Da han naaede Hjørnet af Grand Street, som han havde faaet Besked paa, saa Patsy den samme gamle Mand, som han den foregaaende Dag havde mødt i Kaféen i den 4. Gade.

Han gik hen til ham og benyttede den tarveligste New Yorker Jargon, da han tiltalte ham:

„Hallo, Mester, Mugsy sender mig i hans Sted, han er saa drivende fuld, saa han ikke kan røre sig af Flækken."

Den gamle Mand saa prøvende den unge Opdager ind i Øjnene og svarede:

„Men jeg sendte Bud efter Graw, ikke efter Dig."

„Det er meget rigtigt," sagde Patsy. „Det ved han nok, han har sviret hele Natten, og nu skammer han sig for at komme herhen i den Tilstand. Det er min Fætter, jeg skulde lige til at lodse ham ad Hjemmet til, da der kom Bud fra Dem, saa var det, at Mugsy bad mig om at gaa herhen i Stedet for ham."

Medens Patsy talte, havde den gamle Mand nøje iagttaget ham, og da han ikke syntes at opdage noget uvederhæftigt ved Historien, sagde han:

„Aa, jeg tænker ogsaa, at Du kan besørge det. Jeg skal bruge en Mand af Graws Bekendskab. Skulde Du kunde finde ham?"

„Jeg kender alle Mugsys Venner. Hvem er han?"

„Jeg ved kun, at han gaar under Navnet Jake. Kender Du ham?"

„Vel gør jeg saa!"

„Saa sig til ham, at jeg saa snart som muligt maa tale med ham dér, hvor vi saas i Gaar."

Den Gamle gav ikke Patsy Penge; saa at denne frygtede for at have vakt Mistanke.

Den unge Opdager gik tilbage til Kaféen i Rivington-Street, hvor han havde efterladt Selskabet. Han tog en Femdollars-Seddel frem og holdt den hen imod Mugsy.

„Men Du maa først fortjene den," føjede han til.

„Død og Pine! Den kan vi sgu lave os en gemytlig Aften for!"

„Du maa først fortjene Pengene, ellers faar Du dem ikke!"

Nu gik det endelig op for Mugsy, og han spurgte, hvad han skulde gøre.

„Smith skal bruge Jake og vil træffe ham der, hvor de var i Gaar."

„Naa, saa hent ham da!" raabte Mugsy.

„Jamen, jeg ved ikke, hvor han er," svarede Patsy. „Sig mig, hvor han er, saa skal jeg hente ham!"

Men Mugsy blev egensindig og vilde ikke forraade Jakes Opholdssted.

Endelig lykkedes det Patsy at sætte igennem, at den unge Mand, som var bleven sendt for at hente Mugsy, skulde skaffe Jake tilveje.

Han gik, og lidt efter vendte han tilbage med den Besked, at Jake straks skulde komme.

Noget senere traadte en Mand ind, som var forklædt, og det ovenikøbet saa slet, at Patsy kunde se det allerede paa lang Afstand.

Mugsy ravede ham i Møde, og efterat han havde vekslet nogle Ord med ham, vendte han med stort Besvær tilbage til sin Plads. Den Forklædte forlod straks efter Lokalet.

Patsy bestilte en Omgang til, som han betegnede som den sidste, da han saa skulde gaa til sit Arbejde.

Det protesterede Selskabet ivrigt imod, da der kom to Mænd ind fra Gaden, hvorved Pigebørnene tydeligt nok blev forskrækkede.

„Hvad er I bange for, Kinder?“ spurgte Patsy.

„Det er den Fyr, som Mugsy pryglede saa skrækkeligt i Gaar Aftes, — han vil have fat i Mugsy.“

„Nu bliver her uhyggeligt,“ sagde den anden Pige, „vi vil hellere gaa.“

Mugsy spurgte nu ogsaa, hvad der var paa Færde, og de sagde til ham, at Jimmy Tully var kommet.

Han vilde til at springe op, som om han vilde gaa løs paa Jimmy, men faldt vaklende tilbage i sin Stol.

Da vendte pludselig en af de Mænd, som var kommet sammen med Jimmy, sig om og raabte, idet han bestyrtet pegede paa Patsy:

„Fordømt! Den Karl der er en af Nick Carters Folk!“ Han raabte saa højt, at alle i Stuen hørte det.

Begge Pigerne sprang forskrækket op.

De Mænd, som sad ved de andre Borde, rejste sig og kom henimod Patsy.

Den unge Opdager indsaa, at hans Stilling nu var yderst farlig, men allermest frygtede han for, at Banditterne skulde forhindre ham i at naa den 4. Gade. Iøvrigt fandt han ingen Grund til at være bange.

I alle Retninger, hvor han saa hen, mødte han truende Miner.

Fra den bageste Del af Kaféen var der en Stemme, der raabte: „Jeg syntes ogsaa nok, jeg skulde kende ham, men jeg vidste ikke, hvor jeg skulde føre ham hen.“

„Til Helvede med ham! Det var ham, der hjalp Timmy Haley til tre Aars Fængsel!“

En truende Mumlen gik igennem Mængden.

Patsy sendte med et Spark sin Stol hen igennem Stuen og sprang i ét eneste Sæt op paa Bordet.

„Hvis I vil mig noget,“ raabte han kækt, idet han trak sin Revolver, „saa kom frem!“

„Den Lille vil skyde!“ raabte en leende Stemme fra Flokken.

„Akkurat!“ raabte Patsy tilbage, „jeg skyder den Mand ned, der saa meget som krummer en Finger imod mig!“

I samme Øjeblik saa han Værten komme imod sig med en Trækølle i Haanden.

Den unge Mand ventede ikke paa at blive angrebet først, men fyrede sin Revolver af imod Kølleskaftet, og i næste Sekund laa det skudt i to Stykker paa Gulvet.

Skuddets Sikkerhed havde overrasket Patsys Modstandere i den Grad, at han kunde benytte Lejligheden til ved Hjælp af Næverne og Revolverkolben at bane sig en Vej gennem Stimlen.

Udfaldet havde været saa forbløffende, at Mændene uvilkaarligt gjorde Plads.

Men nu raabte nogle Stemmer, at han skulde holdes fast.

Patsy ventede naturligvis ikke, til det var sket, men veg henimod Hovedudgangen.

Han vendte sig om og skreg, idet han holdt begge sine Revolvere op imod dem, der trængte ind paa ham:

„Tilbage! Eller den første, der kommer mig nær, har en Kugle i Skallen!“

Virkningen af hans resolute Optræden viste sig straks, skønt han befandt sig overfor en tyvefoldig Overmagt.

Halvdelen flygtede hen bag Stole og Borde, og de andre trak sig tilbage i den modsatte Del af Lokalet.

Værten selv forsøgte at gribe efter sin Revolver under Skænken, men Patsy saa det straks og rettede sin Skyder mod ham med Raabet:

„Bliv, hvor De er, eller jeg brænder løs paa Dem.“

Nu saa han de to Pigebørn staa i en Krog, næsten bevidstløse af Skræk; han raabte til dem:

„Hvis I to Pigebørn vil ud, saa følg med mig.“

Pigerne skilte sig ud fra Flokken og kom fygtsomt hen til Patsy, der gav dem det Raad, hurtigt muligt at begive sig hjem.

Da de var gaaet, begyndte Patsy at gaa tilbage, med Ansigtet vendt mod Flokken, og Revolveren i Haanden.

Saaledes naaede han Døren, gjorde pludselig omkring, stormede ud, og bøjede hurtigt ind i en Sidegade.

Mens han stak Revolveren i Lommen, sagde han til sig selv: „Jeg haaber ikke, jeg kommer for sent til at sé den gamle Mand og nappe ham tillige med Jake!“

En mislykket Jagt.

Efterat Patsy havde forladt Kaféen, hvor han var bleven saa haardt truet, løb han til the Bowery og gik saa i Retning af den 4. Gade.

Da han nærmede sig Hjørnet, faldt det ham ind, at han kunde have Nytte af at forandre sit Ydre, hvis han fik Lejlighed til at følge efter den Gamle.

Men alligevel tænkte han paa, at hvis han ikke traf den gamle Mand her (han var jo bleven opholdt temmelig længe i Rivington-Street) vilde en Forklædning være unødvendig. Han vilde nu først undersøge, om den gamle Mand var der eller ikke.

Saa skyndte han sig til Kaféen og saa gennem Døren den gamle Mand tale ivrigt med Jake. Denne havde aflagt den Forklædning, som han havde baaret i Rivington-Street-Kaféen.

Patsy opsøgte nu et passende Skjulested, hvor han foretog en omhyggelig Forandring af sit Ydre.

Saa stillede han sig op under en Butiks-Markise for nøje at iagttage Døren til Kaféen og taalmodigt vente paa den gamle Mands Tilsynekomst.

Medens han ventede, kom den unge Mand, som havde bragt Mugsy Besked om, at Smith ønskede at tale med ham, og forsvandt i Kaféen.

Patsy lo.

„Han vil fortælle den gamle Mand, at en af Nick Carters Folk er ham paa Sporet," sagde han til sig selv.

Der var knapt gaaet et Minut, før Jake kom ud og i største Hast løb ned ad den 4. Gade og snart efter var ude af Syne.

Patsy lo højt.

„Det bringer jo de Karle aldeles ud af Fatning!"

Kort Tid efter kom ogsaa den unge Mand ud, saa sig sky omkring og gik hurtigt derfra i Retning af the Bowery. Paa Hjørnet blev han staaende, og Patsy kunde se, hvorledes han spejdede omkring til alle Sider.

Snart efter viste der sig en Mand med sort Haar og sort Skæg, helt indhyllet i en Kappe; han gik ligeledes ned ad Gaden.

Patsy, der iagttog ham, fandt, at denne Gentleman egentlig ikke passede i disse Omgivelser.

Han saa ham gaa hen til Hjørnet, hvor han blev tiltalt af den unge Mand, der før var gaaet bort.

Patsy gik over Gaden og ind i Kaféen; den gamle Mand var forsvundet.

Da han atter stod paa Gaden, sagde han til sig selv: „Patsy, Du er et Æsel. Den sorte Rad, som kom ud før, var ingen anden end den Gamle."

Nu gik han saa rask hen til Hjørnet, som han kunde det uden at vække Opsigt, men holdt sig forsigtig paa den anden Side af Gaden, hvor den unge Mand tilsyneladende ventede paa nogen.

„Den unge Fyr staar paa Vagt," sagde Opdageren til sig selv. „Hvorfor? Sandsynligvis for at lure paa mig."

Han trak sig tilbage i en Gadedør, besluttet paa at følge efter Manden, naar han forlod sin Post.

Han maatte vente længe, thi Genstanden for hans Iagttagelse holdt trofast ud paa Posten.

Men omsider gik han dog, og idet han krydsede Avenuen, skyndte han sig op ad the Bowery og drejede ind i den 3. Avenue.

Patsy stjal sig efter ham og benyttede enhver Lejlighed til at dække sig.

Vejen førte den unge Mand ind i en Kafé i Nærheden af den 8. Gade. Patsy vilde være fulgt efter ham, hvis han ikke inden Døren lukkede sig bag ham, havde set, hvorledes han havde gjort en ganske ejendommelig Bevægelse med sin Hat.

Patsy kom til det Resultat, at dette var et Tegn til en eller anden om, at Luften ikke var ren, og at den Person, som skulde komme efter, blev forfulgt. Lige i Nærheden stod en Hyrevogn, og Kusken sad i den aabne Vogndør.

Ved at træde hen bag Vognen, kunde Patsy iagttage enhver, der forlod Kaféen.

I samme Øjeblik saa han en Mand med graa, næsten hvide Haar komme ud.

Patsy vilde ikke have taget videre Notits af Manden, hvis han ikke havde lagt Mærke til, at han vendte sig i Døren og talte med nogen inde i Kaféen. Patsy kunde se, at denne „nogen" var den unge Mand.

„To gode og hurtige Forvandlinger," sagde han til sig selv, „denne lille, gamle Mand maa være en Mester i Forklædningens Kunst."

Den gamle fjærnede sig, men vendte om og talte til Kusken.

Det var vanskeligt for Patsy at komme ubemærket frem bag Vognen.

Men da Graaskæggen steg ind i Vognen, og Kusken krøb op paa Bukken, lykkedes det den unge Opdager ubemærket at naa Fortovet og skjule sig bag en Grønthandlers Vogn, som lykkeligvis lige var kørt frem.

Hestene blev drevne frem, og Hyrevognen kørte ad den nedre By til.

Samtidig hørte Patsy en skarp, langtrukken Fløjten.

„Det var et Signal," tænkte han. „Det skal underrette Forvandlingskunstneren om, at han bliver forfulgt."

Kusken lod til med det samme at faa Ordre til at køre hurtigere, thi Hestene satte sig i Trav, saa at Patsy frygtede for at tabe Vognen af Syne.

Drosken var kørt frem i det hurtigste Tempo lige til den 4. Avenue, men da den havde naaet Huskarréen mellem 13. og 14. Gade, hævede en Politibetjent sin Stav til Tegn paa, at Kusken skulde holde, da han havde kørt hurtigere, end det var tilladt.

Patsy greb straks Lejligheden.

Til alt Held var der en anden Vogn i Nærheden, og den unge Opdager gav Kusken en Femdollars-Seddel og paalagde ham, ikke at tabe den anden Vogn af Syne.

Patsy var neppe steget ind, før den forreste Vogn kørte videre, men denne Gang i langsommere Tempo.

Den krydsede den 14. Gade, sagtnede Farten indtil den 16. Gade, hvor den drejede til Højre og langsomt fortsatte sin Vej i Retning af Irwing Pladsen.

Her blev der igen drevet skrappere paa Hestene,

og ved den 15. Gade drejede Køretøjet atter til Højre og kørte udenom Gramercy-Parken.

Den opmærksomt iagttagende Patsy saa, hvorledes Kusken bøjede Hovedet og lyttede mod det Indre af Vognen. Passageren talte med ham gennem Vinduet foran paa Vognen.

Efterat Gramercy-Parken var passeret, begyndte Køretøjet at følge en yderst sælsom Plan.

Langs med Husrækkerne kørte det temmelig langsomt frem, men om Hjørnerne i største Hast. Vognen drejede om alle Hjørner, ligegyldigt, hvorhen det førte, og hver Gang forsvandt saa Køretøjet nogle Øjeblikke ud af den bageste Kusks Synskreds.

I et saadant Øjeblik hørte Patsy Døren paa den forreste Droske blive slaaet i.

I et Nu var han sprunget ud af sin Vogn og løb omkring det nærmeste Hjørne.

Han saa nu en Mand uden graat Haar eller Skæg skynde sig over Gaden og derpaa i fuld Fart løbe langs med Husene.

Den unge Opdager fulgte øjeblikkelig efter Manden, thi skønt denne havde aflagt Skægget, vidste Patsy, at det var ham, han skulde forfølge.

Men Jagten varede ikke længe, thi da Manden havde naaet Bagdøren til en Kafé, løb han derind og forsvandt.

Patsy var dog kun faa Skridt bag ham. En Politibetjent, som stod paa den anden Side af Gaden, saa det og kom over, just da Patsy naaede Døren.

„Pas De paa Hovedindgangen!" hviskede han til Betjenten, og førend denne kunde aabne Munden til et Spørgsmaal, var den unge Opdager forsvundet i Kaféen. Han befandt sig i et lille Anretterværelse, og ligeoverfor sig saa han en Dør, der endnu var i Bevægelse, som om den først lige var bleven smækket i.

Da han traadte ind gennem denne Dør, befandt han sig i en Skænkestue, der var fuld af Gæster.

Det varede ikke længe, før Patsy saa, at Manden ikke var til Stede, og han troede derfor, at han maatte være gaaet ud igen gennem den anden Dør.

Han vendte sig hastig henimod den.

De overraskede og nysgerrige Ansigter, som de Folk satte op, der stod rundt omkring og snart saa paa Indgangsdøren, snart paa Patsy, overtydede ham om, at hans Formodning var rigtig.

Hvis Politimanden nu havde gjort, hvad Patsy havde paalagt ham, maatte han ogsaa have set Manden.

Da Patsy aabnede Døren, saa han med et Blik, at den Forfulgte virkelig var kommet denne Vej.

Lovens Haandhæver var netop beskæftiget med under megen Møje at rejse sig op fra Stenbroen, hvor han var bleven kastet omkuld.

Han havde i den Grad tabt Vejret, at han paa Patsys Spørgsmaal om, hvor Manden var bleven af, kun kunde pege i Retning af Luftbanestationen. Et Tog kørte netop frem og holdt ved Stationen.

Patsy sprang op ad Trappen med tre Trin ad Gangen, da Lokomotivet allerede satte sig i Bevægelse.

Manden ved Indgangen til Perronen troede, at Patsy vilde køre uden Billet, greb ham i Skulderen og raabte: „Hvor er Deres Billet, unge Mand?"

„Slig mig, De — Opdager — Tyveknægt i Toget," stønnede han, da han vidste, hvor kostbart hvert Sekund var for ham.

Han vidste ogsaa, hvad det var for et tykhovedet Menneske, han her havde at gøre med, og tildelte ham et velrettet Slag.

Dette fik Embedsmanden til at slippe Patsys Jakke.

Med et hurtigt Spring var han ude paa Perronen. Der kom han lige tidsnok til at se den sidste Vogn fare forbi.

Da han med Blikket fulgte Vognen, saa han i Døraabningen den Mand, han havde forfulgt. Han viste et sarkastisk Smil, og Patsy bed sig i Læberne af Ærgrelse, mens han belavede sig paa at gaa.

Da Perronmanden havde hørt, hvad det var, Patsy havde villet, var han ked af sin Handlemaade, men nu var det for sent.

Den unge Opdager var saa rasende, at han ikke kunde afholde sig fra at sige Manden sin Mening paa en eftertrykkelig Maade.

Da han saa nogenlunde havde beroliget sig, gik han til Nicks Bolig for at aflægge Rapport til ham.

Paa Liv og Død.

Chick var imidlertid gaaet til Fængselet for at tale med Budd Weston efter hans Frigivelse. Da de kom ud paa Gaden, sagde Weston alias Grogan:

„De har holdt Ord. Jeg troede allerede, De havde glemt mig og ikke vilde hente mig."

„Nej," sagde Chick, „naar jeg en Gang har givet mit Ord, saa sætter jeg alt ind paa at holde det."

„Naa, hvad vil De saa have af mig? De vil vel have noget for det, — gratis gør man jo ikke saadan noget."

„Well," begyndte Chick. „Da jeg opsøgte Deres Celle i Gaar, vilde De have mig til at tro, at det var den fulde Sandhed, naar De fortalte mig, at De ikke havde noget at gøre med Barnerovet. Jeg tænkte, at det derfor ikke var rigtigt at indespærre Dem, og

besluttede at hjælpe Dem. Men medens jeg talte med Dem, kom jeg i Tanker om noget, som De kunde være mig behjælpelig med."

„Jeg vil jo gærne være Dem behjælpelig," sagde Grogan, „naar De blot ikke skader nogen af mine Kammerater. Jeg er bekendt for, at jeg aldrig forraader nogen. Dette Ry vil jeg beholde, og jeg har Nationalstolthed nok som Irlænder til at hade alt Angiveri."

„Jeg tænker ikke," beroligede Chick ham, „at det, jeg vil have, De skal gøre, berører nogen af Deres Kammerater. Det er jo en Selvfølge, at det angaar en Person, som jeg er paa Sporet efter."

„Saa er det all right. Alt, hvad jeg ønsker, er kun: ikke at forraade nogen af mine Kammerater."

„Den Mand, som jeg eftersporer," sagde Chick, „har skjult sig meget godt. Den Oplysning, som jeg vil have af Dem, kan ikke skaffe ham tilveje, men vil bringe mig et godt Stykke frem i mit Arbejde."

„Saa lad mig høre," indskød Grogan. „Hvad De har gjort for mig, kan jo ikke andet end gøre mig taknemlig."

„Saa besvar mig nogle Spørgsmaal, og hvis De ikke forstaar, hvad jeg vil med dem, saa er det saa meget bedre for Dem."

„Lad mig saa høre."

„Det første er," begyndte Chick sit Forhør, „var det sandt, at De ikke vidste, i hvilken Hensigt De blev blev sendt til Hjørnet af den 75. Gade og Columbus-Avenuen?"

„Jeg sagde Dem, ganske i Overensstemmelse med Sandheden, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulde der."

„De havde altsaa intet med Børnetyveriet at bestille?"

„Ikke Spor, saa vidt jeg vidste. Men jeg tænkte paa, at der vist var noget, der ikke var ganske i sin Orden."

„Saa mener De, at De blev brugt som Medhjælper men foreløbig ikke skulde indvies i Hemmelighederne."

„Akkurat," svarede Grogan, „jeg er oprigtig, og De ved det, saa tør jeg rolig sige, at jeg selvfølgelig ikke forsmaar at have lidt „Gechæft" af og til, men Børnerov passer ikke i mit Kram. Der kommer ikke noget godt ud af det, og det er ogsaa meget farligt."

„Tror De, at disse Folk ved, hvad De mener om deres Bedrifter?"

„Det tror jeg ikke," var Grogans Svar. „Hos de Folk faar man god Betaling for alt, hvad man laver for dem. Men hidtil er jeg aldrig bleven sat til noget virkelig ulovligt, før nu for 2-3 Dage siden."

„Hvem sendte Dem hen til det Hjørne?"

„Kender De Jake, den bekendte Indbrudstyv?"

„Jeg véd, hvem han er," svarede Chick.

„Tidlig om Morgenen den Dag," vedblev Grogan „sendte Jake Bud til mig og lod mig vide, at jeg skulde indfinde mig henimod Middag paa Hjørnet af Columbus-Avenuen og den 73. Gade og se, hvad der vilde indtræffe.

Han sendte mig ti Dollars og lod sige, at der ikke vilde blive meget at gøre.

Jeg spurgte ham saa, hvad det var. Det vidste han ikke selv, sagde han. Han havde kun et Hverv at udrette, og det var at anbringe en intelligent Mand paa Hjørnet, en, der kunde handle i e n Ruf, naar man havde Brug for ham.

Kommer jeg til at bruge Næverne? spurgte jeg. Jeg skulde ikke gøre mig den Ulejlighed at spørge om mer, fortalte han, for han vidste ingenting selv. Saa spurgte han mig, om jeg kendte Mugsy Graw; det sagde jeg ja til. Saa sagde han: „Mugsy vil ikke være langt borte." — Andet vidste jeg ikke. Jeg stod nu to Timer paa Pletten, saa kom der en Fyr, som jeg ikke kendte Spor til, trykkede et Barn i Armene paa mig og sagde: „Bær det over til Mugsy". Jeg saa mig om efter Mugsy, og saa kom Politibetjenten og puttede mig i Hullet."

Chick kom til det Resultat, at mellem den gamle Mand og Grogan havde stadig denne Jake optraadt som Mellemmand, og han spurgte videre:

„Andy, det var dog ikke for Jake, men for en anden, De gjorde det Stykke Arbejde?"

„Det er rigtigt nok."

„Har De aldrig set Manden?"

„Jeg véd det ikke sikkert. Men en Gang saa jeg Jake snakke med en lille, gammel Mand, og jeg tænkte, at det vist maattte være ham, der stod bagved det hele. Da jeg spurgte Jake om det, sagde han, at det behøvede saadan en som jeg ikke at vide."

„Traf De da aldrig sammen med nogen anden end Jake?"

„Aldrig. Jeg tror heller ikke, at Jake ved noget videre om den lille, gamle Mand."

Nu var Chick beroliget, for han havde faaet at vide alt, hvad Grogan vidste. Det var ikke meget, men det stemte godt nok med det, som Nick og Patsy allerede havde bragt i Erfaring.

Derfor spildte han intet af sin kostbare Tid, men gik sin Vej, efter at Grogan endnu en Gang havde forsikret ham om sin Taknemlighed.

Chick skyndte sig nu til Nicks Bolig, hvor han traf Patsy, der lige havde fortalt Mesteren om sit Uheld.

Chick berettede nu ligeledes sine Oplevelser med Grogan.

„Taget under ét er disse Oplysninger ikke særlig værdifulde," sagde Nick til sine Medhjælpere. „Des-

uden har jeg for min Del heller ikke vundet meget ved mit Arbejde.

Du, Patsy, behøver ikke at gøre Dig nogen Slags Bebrejdelser, fordi Manden stak fra Dig.

Han er aabenbart en omsigtsfuld og yderst klog Mand, der ikke en Gang giver de Folk, som arbejder for ham, nogen Forklaring om sin Person.

Naar jeg har sagt dette, maa jeg dog tilføje, at jeg opdagede noget, som blev skjult for Jer, men ikke ved Snedighed fra min Side, blot ved et rent Tilfælde.

Jeg har fundet et Spor af den Mand, som er undsluppet Jer begge."

„Selvfølgelig," sagde Patsy misundelig. „De har fundet ham."

Den Skuffelse, som saa tydeligt viste sig paa hans Ansigt, aflokkede baade Nick og Chick en hjærtelig Latter.

„Du skal ikke være ked af det," trøstede Nick ham. „Tilfældigvis var jeg paa den omtalte Banestation, da jeg saa Dig løbe omkring Hjørnet og tale med Politibetjenten. Jeg vilde se, hvad det skulde betyde, da saa jeg den anden Mand komme ud af Kaféens Hovedindgang, rende Betjenten omkuld og storme op ad Trapperne til Stationen.

Naturligvis vidste jeg hverken, hvem Manden var, eller hvad Du vilde ham. Men da jeg saa, at han saa rask skaffede Politimanden af Vejen, stod jeg op i den samme Vogn som han og holdt nøje Tilsyn med ham. Jeg vidste, at Du havde noget for med ham, og naturligvis fulgte jeg efter ham, da han forlod Vognen ved den ottende Gade. Saa lod jeg ham stadig gaa foran, jeg fulgte ham til St. Marcus Pladsen og mærkede mig det Hus, han gik ind i.

Hvad Nytte vi kan have af det, vil først videre Efterforskninger vise os."

„Min Mening er," sagde Chick, „at det er af allerstørste Betydning for os, thi nu ved vi i det mindste ét Sted, hvor dette hemmelighedsfulde Menneske opholder sig."

„Javel," sagde Patsy, „det eneste Sted, hvorfra han synes at gaa ud for at tilsé sine Forretninger, forklædt som den lille, gamle Mand."

„Deri har Du ganske Ret," indrømmede Nick, „denne Mand er snildere i at udslette sine Spor end nogen Slyngel, jeg har mødt i mit Liv.

Men lad os nu lade det ligge, først vil jeg fortælle Jer, hvad vi har erfaret i Løbet af Dagen i Dag.

Den første Kendsgerning hørte jeg af en Hr. Ansel, nemlig, at en Mand ved Navn Devereaux ved Falskneri skaffede sig en Titusind Dollars-Check. Beskrivelsen af denne Devereaux, som befandt sig i New-York paa Gennemrejse og havde skaffet sig Adgang til en fornem Klub, passer med den Slyngel, der opererede under det samme Navn i Chicago og New-Orleans. Idet jeg gik ud fra denne Kendsgerning, indhentede jeg Oplysninger gennem Telefon og Telegraf, og kunde saaledes danne mig et taaleligt Billede af Manden.

Fra Chicago fik jeg Underretning om, at han dér havde „arbejdet" med et fortrinligt Udbytte. Der — som her — gav han sig ikke til Kende for nogen af de Folk, han benyttede, og holdt ikke Omgang med nogen, d. v. s. fra et vist Tidspunkt af, som jeg straks skal fortælle Jer om.

Skønt Politiet i Chicago meget godt vidste, at alle de Banktyverier, røveriske Overfald paa Kontorbude osv., som saa ofte forekommer i den By, kunde føres tilbage til denne Mand, der var bekendt som Devereaux, kunde de ikke faa Fingre i ham. Han forsvandt fuldstændig fra Arenaen, og hvis Forbrydelserne ikke var blevet fortsat, saa havde man troet, at han havde forladt Byen.

I ser, at det ganske stemmer overens med den Mands Fremgangsmaade og Optræden, der nu driver sit Væsen hos os, og som vi gerne skulde have fat i.

Men det paafaldende er, at lige som her var der ogsaa der en lille, gammel Mand, der svandsede omkring lige for Næsen af Politiet, indtil han en Dag, hvor man med Sikkerhed troede at have ham, forsvandt ganske pludselig, — ligesom vor Mand gør her i New-York."

Chick spurgte interesseret: „Men Forbrydelserne blev alligevel fortsatte?"

„Uden Afbrydelse," svarede Nick. „Saa blev der igen set en Mand med graat Haar og Skæg, og da Øvrighedens Opmærksomhed blev henvendt paa ham, forsvandt han, og derefter hørte Forbrydelserne op.

Akkurat, som I har fortalt mig det, forholdt det sig ogsaa i Chicago. Den Gamle beskæftigede og betalte en hel Del af de mest bekendte Skurke, men ingen af dem gjorde noget, som kunde forekomme Politiet mistænkeligt, og alle fortalte de Øvrigheden den samme Historie, som I har hørt, nemlig at en Mand, som de ikke kendte, ledede det hele, og af ham fik de deres Penge. Men de kom aldrig i Berøring med ham, — kendte ham ikke en Gang.

Nu, da jeg ved, at denne Mand, som vi vil kalde Devereaux, er usædvanlig flink til at forklæde sig, og at ogsaa han, som I har forfulgt i Dag, ligeledes var en Mester heri, kan vi efter min Mening sikkert gaa ud fra, at den Mand, som vi er efter, er identisk med den Deveraux, som skaffede Politiet i Chicago saa mange Sorger, og hvis Operationer aldrig kunde blive opklarede."

„Ja," bemærkede Chick, „det kan der ikke næres nogen Tvivl om, men der er et, som forvirrer mig."

„Hvad er det?" spurgte Nick.

„Det synes," svarede Chick, „som om Manden trods alt sjælden skiftede Forklædning. Som jeg fortalte Dig, har jeg set denne Devereaux i hans virkelige Skikkelse; og som min gamle Ven, Spilleren, sagde, er jeg en af de faa, der i de sidste tyve Aar har set ham, som han virkelig er.

Efter hvad vi har faaet oplyst, har han fire Forklædninger, og i den ene af dem lever han stadig."

Nick indsaa Rigtigheden af Chicks Ord.

„For det første," vedblev Chick, „kender man Devereaux som en Mand med sort Haar og sort Skæg, meget omhyggelig med sin Paaklædning; for det andet har man set ham som lille, gammel Mand, der trods gode Klæder dog saa meget lurvet ud; saa viste han sig som en graaskægget Herre, hvis Klædning i ingen Henseende var paafaldende; og endelig ved jeg, at han ogsaa er bleven set med lys Haar og lys Bakkenbart."

„Den Forklædning, hvori han flygtede fra Patsy," indskød Nick.

„Netop," svarede Chick. „I Dag har nu den Mand, som vi forfølger, vist sig i enhver af disse Forklædninger. Patsy talte med ham som den lille, gamle Mand; Patsy saa ham komme ud fra Kaféen i den 4. Gade i Skikkelse af Devereaux, som han imidlertid havde fremstillet inde i Kaféen; Patsy saa ham endvidere komme ud fra Kaféen i the Bowery, og det var som den graaskæggede Mand. Han maa have foretaget denne Forandring der; og i Vognen, som han havde besteget i denne Forklædning, antog han under den vildsomme Kørsel sin sidste Skikkelse, den, hvori Du, Nick, saa ham og fulgte efter ham til St. Marcus Pladsen."

„Alt det viser os," svarede Nick, „at vi ikke har at gøre med nogen almindelig Forbryder."

„Og endvidere viser det," tilføjede Chick, „at han ikke, som Du, kan foretage en Forklædning i ganske kort Tid."

„Du mener altsaa, at enhver Forklædning er Resultat af et ivrigt Studium, og at han ikke kan benytte den, før han i lang Tid har øvet sig i at anlægge den paagældende Maske."

„Det er det, jeg mener, han ikke er i Stand til at anlægge Forklædningen paa et Øjeblik."

„Vi ved nu," sagde Nick, „at vi ved vore Efterforskninger maa passe paa samtlige fire Forklædninger."

„Naa, nu vilde jeg gerne gaa," sagde Chick, „men Du vilde meddele os noget mere om denne Genstand."

„Ja. Først vilde jeg sige, at denne Mand er det mest hævngærrige og farlige Menneske, man kan tænke sig. Han efterlyses paa Grund af flere Mord og er ikke til at spøge med. Kæk i Udførelsen af sine Planer, hensynsløs i sin Hævn, er han dog et Menneske, som vinder de Folks Hengivenhed, han knytter til sig.

Husker Du den Historie med Wilson Keyes, som jeg arresterede i Chicago, kort efter at jeg var truffet sammen med Dig, Chick?"

„Javel," var Svaret. „Det var en af de første Sager, jeg saa Dig arbejde i. Du overbeviste ham om Mordet, og han blev hængt."

„Denne Keyes," vedblev Nick, „var Kammerat med Devereaux, og efter hvad jeg har skaffet oplyst, den eneste, som besad hans fulde Fortrolighed. Han var en intim Ven af ham.

„Sig mig, Mester," spurgte Chick med dyb Interesse, „var Devereaux indviklet i denne Affære?"

„Ikke direkte. Mordet var Afslutningen paa en Pengeafpresningsaffære, som Devereaux havde anstiftet. Men paa den Tid, Mordet fandt Sted, var han ikke delagtig i Sagen."

Den store Opdager tav, og hans to Medhjælpere undrede sig over, hvor alvorlig og streng han saa ud.

„Du har mere at meddele os endnu, Mester," begyndte Chick.

„Ja," svarede Nick alvorlig. „I Løbet af de sidste 24 Timer har jeg hørt, at Devereaux har udtalt, at han, inden han dør, har endnu et vigtigt Arbejde for, nemlig at skaffe mig ud af Verden, og det paa samme Maade som jeg gjorde det med hans Ven Wilson Keyes.

Mine Venner i Chicagos Øvrighed er af den Mening, at, naar han arbejder her, saa er hans egentlige Hensigt den, at tage Hævn over mig."

Opdageren tav. Chick og Patsy vekslede forstaaende Blikke.

At Nick Carters Liv truedes, var intet usædvanligt, thi de kunde vel opregne hundrede Mennesker, som havde truet med at ville gøre den store Opdager uskadelig. Alle disse Trusler havde Nick optaget som den største Smiger, man kunde yde ham.

Men nu syntes det, som om den Mand, om hvem de troede, at han overhovedet ikke kendte Ordet Frygt, dog sporede en saadan Følelse. De vidste ikke, hvad de skulde svare, derfor herskede der et Øjebliks Stilhed, under hvilken Opdageren sad hensunken i dybe Tanker.

Omsider tog Nick sig sammen og sagde, let henkastet:

„Men vi maa forfølge vort Arbejde videre."

„Mester, Du vil dog ikke tage Dig disse Devere-

aux's Trusler mere nær, end dem, der saa ofte er blevet rettet mod Dig?"

„Jo, jeg vil," svarede Nick alvorlig. „Jeg kender denne Mand og ved, at han er usædvanlig haardnakket i Udførelsen af sine Beslutninger, og af den største Snuhed. Jeg tænker ikke, at Du, Chick, som kender mig saa nøje, tror, at jeg overdriver af Ængstelse, naar jeg betegner dette Tilfælde som et af dem, hvor enten mit Liv eller den forfulgte Mands staar paa Spil.

Siden hin Maud Landon-Affære, hvor jeg tilfældigvis, ved at slaa en Flaske i Stykker, spildte den dræbende Vædske, ved jeg, at jeg aldeles ikke er beskyttet mod Ulykker, som jeg ellers altid har troet. Men —"

Opdageren lod sin Haand falde med et Brag paa Bordet:

„Enten han eller jeg! — Jeg vil ikke spilde noget Øjeblik. Hans Trusel er den alvorligste, jeg har faaet i mit Liv. Den Mand, som truede mig, maa have sin Straf. Og han skal ogsaa blive straffet, om det saa skal koste mig mit Liv."

Begge hans Medhjælpere kendte deres Chefs ubøjelige Vilje, men saaledes som nu, havde de endnu aldrig set ham.

„Naa, Gutter, for i Dag er der ikke mere at gøre, da jeg endnu ikke helt har udarbejdet mine Planer. Før jeg kan gøre dem fuldstændig færdige, maa jeg endnu have nogle Oplysninger. Gaa til Sengs og sov ordentlig ud, thi fra i Morgen tidlig vil jeg ikke standse, før Maalet er naaet."

Her rejste han sig og gik ind i det tilstødende Værelse.

Patsy saa alvorligt paa Chick og sagde:

„Her er Fare paa Færde, Chick. Det bliver vist et hambert Stykke Arbejde."

Chick var af samme Mening, og begge gik til deres Sovekamre.

Den hemmelighedsfulde Nabo.

Der var knap gaaet et Kvarter, siden Nicks Medhjælpere havde forladt Mesteren, før hans gamle Husholderske meldte, at Hr. Avery ønskede at tale med ham.

Nick bad hende føre Herren til Modtagelsesværelset og selv gik han ogsaa straks derind.

Da han traadte ind ad Døren, rejste Hr. Avery sig og hilste, idet han sagde:

„Hr. Carter, De finder vist, at jeg er meget paatrængende eller dog egensindig. Jeg kommer til Dem i det Haab, at De for en Gangs Skyld har en Friaften i Deres travle Liv, og at De vilde ofre mig en Del af den, for at vi kunde begynde vort Skakspil, hvad jeg formelig brænder efter."

Ida, Nicks Kusine, som netop kom hjem fra en Tur, var fulgt med Opdageren ind i Modtagelsesværset og afbrød ham nu, da hun mærkede, at Nick vilde knibe ud.

Hun vidste jo, i hvor høj Grad Nick interesserede sig for Skakspil og bevægede ham endelig til at gaa med Hr. Avery til dennes Bolig.

Nick smilte, mens han hørte paa hende, og sagde saa:

„Jeg har et vanskeligt Problem i Hovedet, et, som jeg egentlig burde samle alle mine Tanker om, men jeg vil skænke Dem en Time, Hr. Avery, da jeg tænker, at denne Afveksling vil være forfriskende for mig."

Nicks Nabo sprang op, og hans Ansigtstræk udtrykte tydeligt hans Glæde. Han bukkede for Ida og sagde smilende til hende:

„Denne Fornøjelse har jeg Dem at takke for. Jeg kender alle Skakspilleres Rekord i Verden, de bekendtes og de ubekendtes, de professionelles og deres, som ikke har gjort det til deres Livsgerning. Det er blevet sagt mig, at hvis Hr. Carter havde ofret sig til Spillet, vilde han snart være blevet en af de allerførste; man anser ham for et Geni, og jeg brænder efter at prøve mine Kræfter med hans."

Han bukkede atter for Ida og forlod Stuen med de Ord:

„Skal vi gaa?"

Nick fulgte med ham til hans nærliggende Bolig. Han blev ført ind i Modtagelsesværelset, som var noget sælsomt udstyret, men meget elegant.

At det var en Skakspillers Hjem, forraadte en hel Del Skakborde.

Da Hr. Avery havde lukket Døren efter sig, ytrede han:

„De ser, Hr. Carter, at jeg er en Ynder af næsten alle Slags Spil, som fordrer Held og Snildhed. Jeg tilstaar, at jeg en Tid var en lidenskabelig Kortspiller, men i mange Aar har jeg ikke forsøgt noget saadant Spil, skønt jeg ivrigt har studeret Lykkens Lunefuldhed."

Han gik hen i den anden Ende af Værelset til et langt, smalt Bord og drejede Nøglen om, der sad i Laasen. I Bordpladen var der anbragt et Farospil.

Et Øjeblik antog Nick, at han var bleven overtalt til at komme, for at deltage i dette Spil, og smilte over den Plumphed, hvormed dette var sket.

Men han saa snart, at dette ikke havde været hans Nabos Mening. Hr. Avery tog Æsken ud og

begyndte en omstændelig Forklaring af Spillets Chancer og tog Kortene i Haanden.

Da Nick troede, at dette var Mandens Kæphest, hørte han ikke videre opmærksomt paa Forklaringen indtil Fortælleren afbrød sig selv med Ordene:

„Men det var jo Skak, vi skulde spille."

Han lukkede Farobordet, stak Nøglen i Lommen, hentede et Skakbord frem fra Krogen og anbragte en Stol paa hver Side af det.

Skakbrikkerne var allerede stillet paa deres Pladser før Spillets Begyndelse, og medens Nick valgte sin Farve, satte den anden et lille Bord hen ved Siden af dem med Cigarer og Tændstikker.

Han satte sig og henkastede:

„Vi vil slaa Plat og Krone om, hvem der skal have det første Træk, det gør jeg altid."

Han tog en Cent op af Lommen, kastede den paa Bordet og dækkede den straks med sin Haand, mens han saa spørgende paa Opdageren.

„Krone!" sagde Nick.

Hr. Avery tog Haanden til sig og sagde:

„De har det første Træk."

Spillet gik egentlig rask fremad, af Skak at være, og efter en halv Times Forløb saa Hr. Avery, at Spillet var tabt for ham.

Fulde fem Minutter studerede han Situationen uden at mæle et Ord, endelig udtalte han:

„Min Dronning er allerede i Fare. Hvis De gør syv Træk til, er jeg mat. Der er ingen Udvej for mig. Jeg giver fortabt. Hr. Carter, De spiller brillant, særlig var Deres femte og sjette Træk saa snilde, som jeg ikke havde ventet det."

Han rejste sig op, saa et Øjeblik tankefuld paa Nick, og sagde:

„Hr. Carter, De er den Mand, ved hvis Hjælp jeg kan opnaa en Revanche, som jeg allerede længe forgæves har søgt."

Nick saa op, en Smule overrasket over Maaden, hvorpaa dette blev sagt.

„Hvorledes mener De det, Hr. Avery?"

„Et helt Aar igennem, mindst tre Gange om Ugen, har jeg spillet Skak med min Ven; han bestrider nu, at han benytter falske Teorier ved Spillet, hvilket jeg tror, han gør. I alt Fald har jeg saa sjældent besejret ham, at man kunde tælle de Gange. Af Deres Spil har jeg set, at det vil være Dem muligt at bevise Falskheden i min Vens Teorier. Vil De gaa med mig hen til ham?"

Nicks første Tanke var at sige nej, men Interessen for Spillet var steget til det højeste ved hans hurtige Sejr.

„Det kan vist trække ud det meste af Natten," lo han; „hvor langt og hvorhen skal vi?"

„Afstanden er ikke stor," svarede Hr. Avery, „min Ven er en gammel Særling og en lige saa stor Ynder af Spil som jeg; han bor paa St. Marcus Pladsen."

Nick kunde næppe skjule sin Overraskelse. Hvis han havde været i Tvivl om, hvorvidt han skulde gaa med eller ej, saa tvivlede han nu ikke længer. Han sagde til sig selv, at her var en Mulighed for at erfare noget om den af Patsy forfulgte Mand, som han selv var fulgt efter til et Hus paa denne Plads.

Saa gav han sin Tilslutning og sagde, at han vilde gaa over og meddele sine Folk, at han gik ud og straks derefter træffe sammen med Hr. Avery udenfor hans Hus.

Han meddelte Chick, hvor han gik hen med Hr. Avery, og paalagde ham at opholde sig i Nærheden tilligemed Patsy, da der sandsynligvis vilde blive noget at gøre.

Nick Carter gik ud og traf Hr. Avery, som ventede paa ham, og saa gik de den korteste Vej til St. Marcus Pladsen.

Til Nicks største Overraskelse førte Hr. Avery ham til det samme Hus, i hvilket den Mand var forsvundet, som Patsy forgæves havde forfulgt.

Stedet var af den sædvanlige amerikanske Stil.

Tavs gik Nick ved Siden af sin Nabo. Da Døren blev aabnet af en Tjener, hørte han Hr. Avery sige:

„Vi skal til Hr. Tillmanns Lejlighed."

Hr. Avery gik foran Nick op ad Trappen, og Nick spurgte forundret, om Huset blev lejet ud.

„Javel," lød Svaret. „Min Ven, Hr. Tillmann bor i anden Etage og har allerede boet der i mange Aar."

Da de naaede Døren, bankede Hr. Avery paa, og den blev aabnet af en høj, mager Mand med graat Haar og Skæg.

„Velkommen, Avery!" udbrød han; „og hvem bringer Du mig der?"

Avery traadte ind og forestillede ham som sin Ven Hr. Carter, der skulde overbevise Tillmann om hans falske Teorier, hvad der saa længe ikke var lykkedes Avery.

Denne løjerlige Maade at forestille paa, blev der let hjærteligt af, og Hr. Tillmann sagde:

„Nu bliver jeg virkelig ivrig; Skakbordet er parat. Jeg var netop i Færd med at studere et vigtigt Problem."

Nick kastede et hurtigt Blik rundt i Stuen og saa, at han befandt sig i et stort, firkantet Rum, som var rigt udstyret i gammel Stil; Døre og Vinduer var forsynede med svære, mørke Portierer, som mørknede Værelset og skjulte Dørene helt.

Endvidere havde han lagt Mærke til, at Hr. Tillmann igen dækkede den Dør, de var komne ind ad,

med Portieren og gjorde en Bevægelse, som om han laasede Døren af og stak Nøglen i Lommen.

Det sidste var Nick ikke helt sikker paa, thi Bevægelsen havde næppe været til at se. Han beroligede sig med, at det blot var noget, han havde bildt sig ind.

Hr. Tillmann kom tilbage til Bordet og sagde, henvendt til sin Modspiller:

„Jeg vil overlade Dem Valget af Brikker og af første Træk."

Nick tog de røde Brikker og det første Træk og satte sig ned, medens Hr. Tillmann tog Plads lige over for ham.

Det første Træk, som Nick gjorde, var det samme, han havde benyttet i Spillet med Hr. Avery.

Hr. Tillmann trak anderledes end Hr. Avery; men ogsaa her gik det meget hurtigt, navnlig ved et enkelt snildt Træk af Nick. Hr. Avery klappede i Hænderne og begyndte at le.

Tillmann studerede Situationen en rum Tid; imidlertid rejste Avery sig og ytrede:

„Jeg henter en Flaske af din brune Sherry, Tillmann."

„I Spisestuen," svarede denne kort.

Hr. Avery gik, og Nick hørte Klirren med Glas.

Der gik en Stund og Avery raabte udenfor:

„Tillmann, jeg kan ikke finde Vinen; kom og vis mig, hvor den er."

Værten rejste sig utaalmodig og gik ud af Stuen.

Nick saa paa Uret. Klokken var over ti, altsaa havde han allerede været her en halv Time.

Saa gik han hen til Vinduet, løftede Gardinet og opdagede derved, at det, efter fransk Mode, var en Dør ud til Balkonen. Han aabnede den ene Fløj og kastede en lille Genstand, som han havde taget op af Lommen, ned paa Gaden.

Han lukkede atter Vinduet, bragte Gardinet i Orden og vendte tilbage til sin Plads, hvor han gav sig til at studere sine Brikker.

Imidlertid gik to Personer forbi paa Fortovet under Vinduerne og saa derop. Den ene sagde til den anden:

„Mesteren er i dette Værelse, Chick."

„Ja," lød Svaret, „og den lille Papirskugle, som lige blev kastet ned, var et Bevis paa det."

De to Fodgængere var Chick og Patsy, som trø var paa deres Post, som Nick havde befalet dem det.

Den store Opdager sad en Tid lang hensunken i Skakspillet, da han hørte nogen rømme sig tæt ved.

Foran ham stod en Mand med sort Haar, mørke Øjne og mørkt Skæg, elegant klædt i sort.

Det var Devereaux.

„De kommer ikke til at spille Skak mere i Nat, Hr. Carter."

„Nej," svarede Nick rolig. „Men et noget vanskeligere Spil, Devereaux."

„Hvad, De kender mig?"

„Ja. Jeg kender Dem i denne Forklædning; som Avery kendte jeg Dem derimod ikke. I Deres egentlige Skikkelse er De bekendt som Rose, i den lille, gamle Mands Forklædning som Smith, og i denne her som Devereaux. Da De anlagde denne nye Forklædning, skiftede De samtidig Navn."

Endnu havde Nick ikke rejst sig fra sin Stol, skønt hans Haand hvilede paa Revolverkolben.

„De er en tapper Mand, Hr. Carter," sagde Devereaux haanligt. „Det er blevet mig sagt, at intet kan ryste Deres Nerver. Som jeg nu ser paa Dem, kan jeg ikke opdage det ringeste Tegn paa Bevægelse, og dog er De Døden nærmere end nogensinde i Deres Liv."

„Saa maa den være meget nær," svarede Nick med den største Sindsro. „Alligevel vil jeg ikke vige et Haarsbred."

„De er Døden nærmere, end De nogensinde har været det," gentog Devereaux. „De er en uforbederlig Optimist, Hr. Carter, men De maa endelig ikke bilde Dem ind, at der endnu er et Haab tilbage for Dem."

Han saa sin Dødsfjende lige i Øjnene, og Nick kunde se den Lidenskabens Ild, som lurede derinde.

Devereaux vedblev:

„De kan nok begribe, at den Mand, der med Taalmod og Snildhed har bragt Dem hid; som jeg, Avery, har gjort det, ogsaa har i Sinde at gennemføre sin Hensigt."

„Ja," sagde Nick, der stadig beholdt sin Plads ved Bordet. „De gjorde det med stor Snildhed, og for at tilfredsstille Deres Stolthed vil jeg tilføje, at De har narret mig komplet. Dog kan jeg forsikre Dem for, Hr. Devereaux, at ligefra jeg første Gang saa Dem paa Fodboldpladsen som Avery, har vi haft Dem mistænkt uafbrudt."

„Naar De havde en Mistanke, var det en meget uoverlagt Handling at lade Dem lokke saa let til at gaa med herhen."

„Jeg tager aldrig Hensyn til nogen Fare," sagde Nick og trak paa Skuldren.

„Det vilde De dog gøre vel i nu, for jeg har i Sinde at dræbe Dem," svarede Devereaux koldt.

„Hvorfor?" spurgte Nick og lænede sig tilbage i Stolen.

„Jeg kunde jo svare Dem: fordi De forstyrrer mine Planer. Men det er ikke Grunden. Jeg kom her til New-York i den Hensigt at dræbe Dem, og det med koldt Blod. Det har i Aar og Dag været min Beslutning, siden De jog min Ven i Døden, den eneste, jeg havde Fortrolighed til: Wilson Keyes."

„Aa, ja," sagde Nick ligegyldig, „jeg husker nok, at jeg bragte den Skurk i Galgen."

Deveraux Øjne flammede hadefuldt op ved dette kølige Svar.

„— jeg stod," vedblev han, „bagved den Spalier, som Soldaterne dannede om Skafottet, paa hvilket Wilson døde. Da svor jeg at ville dræbe den Mand, som havde bragt ham did."

I dette Øjeblik blev noget haardt kastet mod en af Værelsets Ruder.

Nick drejede ikke en Gang Hovedet, thi han vidste, at det var et aftalt Signal fra hans Trofaste; de vidste, at Mesteren befandt sig i dette Værelse.

Devereaux holdt dog inde og gik hen til Vinduet.

Nick sprang op og affyrede sin Revolver mod Væggen.

Det var et Signal til hans Folk, at han trængte haardt til Hjælp.

I næste Øjeblik følte Opdageren et hæftigt Slag oven i Hovedet og faldt uden en Lyd til Gulvet.

Paa Spor efter Mesteren.

Det Slag, som havde kastet Nick Carter omkuld, kunde dog ikke berøve ham Sansernes Brug.

Han vidste, at Devereaux havde slaaet ham i Hovedet med et Vaaben, men var ikke i Stand til at afgøre Slagets eller Vaabnets Art.

Da han faldt, havde han en uklar Fornemmelse af, at det havde været et ham ubekendt Vaaben. I Virkeligheden var det en Luftbøsse, hvis Kugler ikke dræbte, men kun bedøvede.

Han vilde ogsaa have rejst sig op, hvis ikke en Mand var kommet ind og prøvede at presse et Tørklæde, vædet med Kloroform, ind mod hans Ansigt; heri blev vedkommende hjulpet af Devereaux.

Nick anvendte alle Fif, der stod til hans Raadighed, for at beskytte sig mod Kloroformens Indvirkning.

Han blev derfor ikke helt bevidstløs, skønt han var magtesløs mod alt, hvad de to Mænd foretog med ham.

Skurkene troede, at han var fuldstændig bedøvet, løftede ham op og bar ham ind i Værelset ved Siden af, derefter igennem det næste og ned ad Trappen til en Gaard, hvor Nick blev helt bevidstløs.

Men først havde han fra sin Lomme taget endnu en Haandfuld Papirstykker, hvoraf ogsaa den Bold bestod, som han havde kastet ud af Vinduet.

Disse havde han, uden at de to Mænd, som bar ham, mærkede det, ladet falde lidt efter lidt, før han mistede Bevidstheden.

Mesterens Revolverskud var blevet hørt af Chick og Patsy.

„Mesteren er i Fare," hviskede Patsy urolig og løb over Gaden.

Chick kom bag efter ham, og begge gik de faa Trin op til Gadedøren og vilde ind.

De ringede og bankede, men ingen lukkede op, og Døren var stærk nok til at modstaa alle deres Anstrængelser for at sprænge den.

Patsy sprang over Trapperækværket, som var af Jærn, og naaede hen foran et af de nederste Vinduer, der vendte ud mod Gaden, men saa, at det var forsynet med et Jærngitter.

Han opdagede, at det var itu paa den ene Side og prøvede at rive det op, men hans Kræfter strakte ikke til.

„Chick," kaldte han sagte.

Chick, der saa, hvad det var, Patsy anstrængte sig med, sprang ligeledes over Rækværket og nærmede sig sin Kollega.

Med forenede Kræfter rev de Gitteret ud af dets Ramme, og havde nu blot at fjerne Glasset.

Uden Tøven trykkede Patsy Ruden ind, og fjernede ligeledes de svære Rigler, som lukkede Vinduet paa den indvendige Side.

Uden videre klatrede de ind gennem den fremkomne Aabning og naaede til et Værelse med simpel Udstyrelse.

Den Dør, som førte ud til Forstuen, var aaben, og de kom til Trappen, som førte til Etagen oven over.

Da de naaede Foden af Trinene, kom en Mand stormende ned, øjensynligt i den Hensigt at stille sig i Vejen for dem, men Chick greb ham om Livet, løftede ham højt og kastede ham til Jorden, saa at Manden blev liggende bevidstløs.

De to sprang op ad Trappen og søgte det Værelse, hvor de antog, at deres Mester var.

De forsøgte at aabne Døren, men den var laaset, dog lykkedes det dem med en Kraftanstrængelse at sprænge den.

Det første, de fik Øje paa, da de traadte ind, var Nicks Hat, og paa Gulvet ikke langt derfra hans Revolver.

„Det er det rigtige Værelse," hviskede Chick.

De gennemsøgte Stuen, men fandt ingen, — heller ikke i det næste Værelse.

Patsy vendte endnu en Gang om, og hans skarpe Øjne opdagede nogle smaa Papirstykker, som laa paa Gulvet.

„Chick!“ udbrød han glad, „Mesteren har efterladt et Spor!“

Chick kom hurtig til og bekræftede Patsys Opdagelse.

De gik nu efter Sporet, som førte dem ind i et andet Værelse og ned ad Trappen.

„Her er han gaaet ned,“ erklærede Patsy.

De gik nu ned ad Trappen og befandt sig til sidst i en lille, mørk Gang med en Dør for Enden.

Patsy prøvede at aabne den, men fandt den laaset.

Chick tændte sin elektriske Lommelampe, og ved dens Lys saa de, at Døren kun var stænget.

Ved at aabne den, fandt Chick en Stump Tøj, som hang paa et Søm.

Han undersøgte det ved Lyset af sin Lampe og sagde:

„Det er et Stykke af Mesterens Frakke.“

„Ja, det er det,“ bekræftede Patsy.

Chick saa paa Sømmet i Døren og sagde:

„Det Søm sidder temmelig langt nede.“

„Hvad mener Du med det?“ spurgte Patsy.

„Naar en Mand gaar gennem en Dør, og kommer i Berøring med den, saa sker det sædvanligvis med Armene eller Skuldrene.“

„Saa har de baaret ham ud,“ sagde Patsy hurtigt.

„Han er blevet bedøvet,“ tilføjede Chick.

De gik ud i Gaarden, hvortil Døren førte ud, og saa et ejendommeligt Rækværk paa Muren, og ved den vilde Vin, som rankede sig op ad det, var Gaarden skjult mod de omgivende Huse.

„Her har de ikke opholdt sig,“ mente Chick.

„Kunde de da ikke have baaret ham ind igen i Huset?“ spurgte Patsy og saa derind.

Et Blik overtydede ham om, at det ikke var Tilfældet, og han vendte tilbage til Chick, som nøje undersøgte Muren paa den ene Side.

Da Patsy bemærkede Chicks Forehavende, gik han til Muren paa den anden Side og gjorde det samme, indtil de traf sammen paa Midten.

„Jeg fandt ingen Aabning,“ sagde Chick, „og de kan næppe have løftet en Mand af Mesterens Vægt over Muren og gennem Gitteret.“

Han vilde netop vende om, da en simpel Linje lagde Beslag paa hans Opmærksomhed. Han lod sin Lampes Lys falde derpaa, og fandt ikke blot denne ene, men flere saadanne Linjer, som udgik fra forskellige Punkter og forenedes i Midten.

„Hov!“ udbrød Patsy, „det ser ud som en Aabning.“

„Hvad mener Du, Smaa?“ spurgte Chick.

Patsy lagde sin Haand paa det Sted, hvor Linjerne syntes at mødes, og bemærkede, at Muren gav efter.

Han lagde sig med hele sin Legemsvægt imod den og befandt sig straks paa den anden Side af Muren, medens Aabningen atter lukkede sig, og Chick blev tilbage.

Men denne, som havde set, hvorledes Patsy var sluppet igennem, kom ind paa samme Maade.

„Et klogt Fif,“ sagde han til Patsy.

„Men meget gammelt,“ svarede denne.

„Naa, hvad nu?“ spurgte Chick.

„De har baaret Mesteren her igennem.“

„Og ind i Huset her overfor,“ tilføjede Chick.

De to unge Opdagere betragtede Huset udefra.

Det syntes at være fire Etager højt, thi det viste fire Rækker Vinduer.

Intet af disse var oplyst, heller ikke lod Huset til at være beboet.

„Facaden af Huset vender ud til den niende Gade,“ ytrede Patsy.

„Og ligger ligeoverfor Stuyvesantpladsen,“ tilføjede Chick.

„Skal vi da blive staaende her?“ spurgte Patsy utaalmodig.

„Vi maa paa en eller anden Maade se at komme ind i Huset,“ svarede Chick resolut.

De gik hen til Døren, der sandsynligvis førte til den nederste Etage, og forsøgte at aabne den.

Men den var laaset fast til.

De saa nu begge paa Vinduerne, men disse var forsynede med Jærngitre, der var for solide til, at de uden videre lod sig fjærne.

„Paa den Maade vinder vi ingen Ting,“ sukkede Chick.

De gik tilbage og saa en lang Flagstang ligge ved Muren.

Patsy kaldte paa Chick, i Forening løftede de Flagstangen op og satte den til Huset, mod et lille Fremspring.

Som en Kat krøb Patsy op, og Chick lige efter ham.

De Vinduer, som vendte her ud imod, var lukkede med Træ-Skodder. Disse aabnede sig ved det første Forsøg, men ogsaa her var Vinduerne forsynede med Jærngitre.

„Her kan vi ikke komme ind,“ hviskede Patsy.

Chick saa op mod den næste Vinduesrække.

„Jeg tror ikke, at der er Gitter for deroppe; vi maa prøve at komme derop.“

„Ja, lad os det,“ sagde Patsy og klatrede højere op, saa at han naaede det lave, flade Tag paa en Nabobygning.

Han lagde sig paa Maven og følte efter Vinduerne i anden Etage. Med den ene Haand rakte han ned til det ene og raabte til Chick:

„Dette her er itu."

De anstrængte sig nu i Forening for at fjærne Riglen og løftede Gitret op til sig.

„Hold mig i Benene," sagde Patsy, og da Chick gjorde det, lagde han sig saa langt frem, at han vilde være falden, hvis hans Kammerat ikke havde holdt ham.

„Træk mig tilbage igen," sagde Patsy.

Da han igen stod deroppe, rakte han Chick begge sine Hænder og hviskede:

„Hold mig fast i Haandleddene, jeg vil prøve med Fødderne at komme derned."

Chick spurgte ikke, men gjorde, hvad den anden ønskede, og Patsy strakte den ene Fod derned, mens Chick holdt ham fast.

Chick hørte en Støj, som naar man støder et Skydevindu tilbage.

Patsy lod nu den anden Fod følge efter, og saa vidste Chick, at Patsy havde fundet en Vej.

„Her er en Aabning, Chick," udbrød Patsy, „slip mine Hænder. Du kan komme ind samme Vej."

Patsy forsvandt.

Chick fulgte efter, og da han fandt Aabningen med Fødderne, følte han, hvorledes Patsy trak ham ind til sig.

Nu befandt de sig begge i fuldstændigt Mørke.

De hørte en Stemme, aabenbart fra det tilstødende Værelse. Men de kunde ikke forstaa, hvad der blev sagt. Derpaa lød der Skridt, som fjærnede sig.

Chick tog sin Lommelampe frem for at se, hvor de befandt sig.

Devereaux' Nederlag.

De stod i et rummeligt Værelse. Det havde øjensynlig tjent til Bibliotek, thi de tomme Bogreoler stod endnu langs Væggene. Stuen var forbundet med Naboværelset ved en Glasdør, som paa den modsatte Side var forsynet med svære Forhæng.

Det forekom Opdagerne, som om de hørte Støj derinde fra. Dog hvis der brændte Lys, saa skjulte de tykke Portièrer enhver Lysstraale for deres søgende Blikke.

Forgæves famlede de efter et Dørgreb, og i det samme for det gennem Chicks Hoved, at de stod overfor en Skydedør. Saaledes forholdt det sig ogsaa.

De aabnede Døren saa lydløst som muligt, dog kun for at opdage, at ogsaa dette Værelse var tomt, og den vedvarende Støj syntes at komme fra Etagen nedenunder.

Døren, som førte ud til Korridoren, stod halvt aaben, og gennem det nedhængende Trækgardin trængte en smal Lysstribe ind. Lydløst bevægede de to Opdagere sig Skulder ved Skulder til Udgangsdøren.

Straks efter havde de naaet Korridoren og opdagede nu, at Lysskæret trængte op til dem fra Forstuen nedenunder. Ja, mer end det De saa nede Trappeafsatsen en Mand, som vendte Ryggen til dem og øjensynligt stod paa Vagt.

Kun et Øjeblik tøvede de to Opdagere. Saa traf de ved et hurtigt Blik indbyrdes Aftale, og i samme Nu gled Patsy lydløs som en Væsel ned ad Trappen og stødte Manden med frygtelig Kraft bag Knæleddene, medens Chick med et tigeragtigt Spring kastede sig over ham og omspændte hans Hals med begge Hænder.

Fuldstændig uforberedt paa et saadant lynsnart Angreb, styrtede den herkulisk byggede Mand, førend Chick kunde forhindre det, mod Gulvet med et mægtigt Brag.

Øjeblikkelig lød der to Stemmer, som trængte ud fra det forreste Værelse og i højeste Bestyrtelse fremstammede:

„Hvad er der i Vejen, Rocky?"

Patsy gav imidlertid ikke Manden nogen Lejlighed til at svare, men lod ubarmhjærtig sin Revolverkolbe suse saa ofte ned paa Issen af ham, der kun stønnede svagt, at han tilsidst var helt bevidstløs.

I samme Nu sprang de to Opdagere med lange Spring henover den bevidstløse Mand til den kun halvt lukkede Salondør og stødte derved sammen med en Mand, der med et Udtryk af den højeste Forfærdelse skreg:

„Død og Fordømmelse! — det er Chick!"

Dermed vilde han styrte sig løs paa denne, men langt fra at ville vige for ham, modtog den unge Opdager ham med et rasende Næveslag i Ansigtet.

„Hvad er der sket?" tordnede en anden Mands Stemme inde fra Salonen. „Gid Fanden havde jer ... hvorfor svarer I ikke?"

Men da var Chick Carter allerede med et Kæmpespring inde i Værelset og kastede sig over den næste Modstander, som bestyrtet kom løbende og nu blev hilst med et vældigt Næveslag og med de Ord:

„Her er Fanden selv, for at hente Jer!"

Et Blik overtydede ham om, at denne Mand, den tumlede tilbage, ramt af Slaget, ikke var nogen anden end Devereaux.

I næste Nu havde Chick Følelsen af, at noget suste forbi hans Øre med en surrende Lyd som et Projektil, skønt han intet Knald havde hørt, og den Tanke fo'r igennem ham, at det var en Luftpistol, han havde med at gøre.

Som det senere blev opklaret, var dette ogsaa Tilfældet, thi det samme Vaaben havde faaet Nick Carter til at segne.

Imidlertid var Patsy bleven færdig med Skurken derude og sprang nu ligeledes ind i Værelset for at bibringe den Forbryder, som nu atter gik frem mod Chick, et Stød i Underlivet, saa at han blev ukampdygtig derved.

Endnu en tredje Mand, der var lokket hid ved Larmen fra Bagværelset, blandede sig nu i Kampen mod de Indtrængende. Han styrtede sig imod Chick, der straks tog imod ham, medens det overlodes Patsy at komme klar af Deveraux.

Det var et varmt Stykke Arbejde for den unge Opdager, — han følte sig meget snart omslynget af Skurken og trods sin Modstand slynget til Jorden.

Men ogsaa Patsy havde et godt Tag i sin Mand, og nu væltede de sig tæt sammenslyngede paa Flisegulvet.

Deveraux var ikke at foragte som Modstander, han var sejg som en Vildkat og prøvede paa at bore sine Fingre ind i Øjenene paa sin Fjende. Derpaa, da Patsys hammerlignende Næveslag havde slaaet hans Ansigt til Blods, lykkedes det ham at trække en Kniv med Fjederklinge op af Lommen. Dog kom han ikke til at gøre Brug af Vaabnet, for Patsy havde i rette Tid opdaget den truende Fare, og grebet fast om den andens bevæbnede Haand; nu drejede han den om i Leddet, med en saadan Kraft, at Deveraux ikke kunde undertrykke et højt Smærtenskrig.

Klirrende faldt Klingen ud af hans Haand, og samtidig anbragte Patsy en velrettet „Venstrehaands" paa Modstanderens Underkæbe, saa at han bevidstløs sank sammen.

Endnu var Chick indviklet i Kamp med sin unge Modstander, men Patsy, tænkte ikke paa at komme sin Ven til Hjælp. Han vidste nok, at Chick var Mand for at tage det op selv med den farligste Modstander, — og tilmed havde han fra Bagværelset hørt en Stemme, som gjorde ham hed og kold paa en Gang.

Det var Nick Carter, hans elskede Mester, der tydeligt og klart kaldte ham ved Navn.

I et Spring var Patsy ved den aabenstaaende Dør, og hans Blik faldt paa Opdageren, som laa bunden, men ved fuld Bevidsthed, paa Gulvet.

Et Blik paa et i Loftet fæstet Reb, hvis slyngede Ende allerede var lagt om Mesterens Hals, forraadte, at Skurkene havde været paa Nippet til at klynge ham ynkeligt op.

I et Nu havde Patsy befriet sin Mester fra Slyngen og Baandene, og i næste Sekund stod Nick atter paa sine Fødder.

„Nu vil vi spille det afbrudte Skakparti til Ende," raabte han med rasende Energi.

De turde ikke vente noget Øjeblik, thi fra det andet Værelse hørte de Chicks Skrig om Hjælp, og de vidste, at han kun i yderste Fare aabnede sine Læber.

Og i Virkeligheden var Chick i Lag med tre haandfaste Karle, thi de to, som allerede var slaaet til Jorden, var imidlertid atter vaagnet af deres forbigaaende Bevidstløshed, og trængte nu i Forening ind paa den unge Opdager.

„For Helvede! — Devereaux er min Mand." raabte Nick Carter.

Straks vendte Udyret sig med Kniven i højre Haand mod den berømte Opdager, og med mordgriske Øjne søgte han at støde ham Klingen i Livet.

Men med et rask Slag fra neden ramte Nick den knivbevæbnede Haand, og Dolken fo'r susende mod Loftet. Med et rasende Hyl styrtede Forbryderen løs paa sin Dødsfjende for at gribe fat i ham med Næverne. Dog — hvor farlig han end kunde være for enhver anden Modstander; — i Nick Carters Arme var han kun for et hjælpeløst Barn at regne.

Kun i faa Sekunder varede Kampen, saa befandt Deveraux sig i Nicks Magt.

Som et fanget Rovdyr værgede han sig endnu mod sin Modstanders Næver.

Han bandede og skreg, medens Blodet i tykke Strømme løb ned over det frygtelig tilredte Ansigt. Nick kunde ikke mindes, at han nogensinde før havde haft en saa frastødende og modbydeligt udseende Modstander under sine Hænder.

Han sagde ikke et Ord, men med usigelig Foragt i alle Miner holdt han den hylende og tænderskærende Forbryder nede med sine stærke Arme.

Imidlertid var Patsy atter bleven angrebet af ham, som han før havde bearbejdet med sin Revolverkolbe.

Det var en ulige Kamp mellem de to, thi den andens Legemsvægt opvejede to Gange den unge Mands, og da de nu, tæt sammenslyngede, faldt omkuld, saa det ud, som om den smidige unge Opdager simpelthen skulde blive klemt ihjæl af sin plumpe Modstander.

Hvor ofte end Patsy, som i Snildhed var den anden langt overlegen, slog Skurken i Ansigtet, saa viste dog ingen af hans Hug sig kraftige nok til at berøve ham Bevidstheden.

„Nu kan det være nok!" skreg Patsy. „Slip mig øjeblikkelig, eller jeg skyder Dig en Kugle gennem Hovedet."

Men hans Modstander, som var bleven rent ud rasende ved de Slag, han havde maattet døje, søgte under Haanlatter at faa fat paa det Vaaben, som Patsy havde trukket frem! Han havde imidlertid ikke regnet med den unge Opdagers Resoluthed, thi Skuddet

knaldede i samme Nu, og Kuglen fo'r gennem Forbryderens Arm.

Med et højt Smertensskrig rykkede han sig forfærdet tilbage, og i næste Sekund stod Patsy paa sine Ben og holdt Revolveren i sin højre Haand, parat til Skud.

Dette i Forbindelse med Smerten i den kun let saarede Arm betog den plumpe Fyr al yderligere Kamplyst.

Imidlertid havde Chick ligeledes gjort kort Proces med sin Fjende og ved et Slag paa Kindbenet paa ny strakt ham til Jorden og bundet ham.

Nu sprang han rask Mesteren til Hjælp, og efter et Par Minutters Forløb laa Deveraux ogsaa bundet paa Gulvet og med Haandjærn paa Hænder og Fødder.

„Ret saa!" sagde Nick Carter og trak Vejret dybt. „Fyren kan blive liggende, til jeg er færdig med den anden."

Dermed traadte han hen til den skælvende Kæmpe og maalte ham med et mørkt Blik.

„Hvem er Du?" spurgte han myndigt.

„Retfærdige Gud!" udbrød Manden klynkende, „det er Nick Carter!"

„Halløj, Jøde-Isaac!" raabte nu Opdageren højlig overrasket, da han genkendte Fyren som en temmelig harmløs Person fra Østkanten. „Israels Søn, hvorledes kommer Du her?"

„Det vil jai Dem gern erklæren, hochwelborne Hr. Carter," stammede Isaac ynkelig, med klaprende Tænder. „Hier is kommen i denne Nat Jake og have gespurgt, om jai vil tyve Dollars fertjene. Retfærdige Gott! har jai sagt, hanler jai met gamle Buxe en hel Maanet om at mache en saadan Fertjenst, warum schulde jai nicht willen? Dann siger den Fyr, jai skal gaa i dette Hus, och jai vil den Geld faa. — Ach wai mir, mine Fædres Gott! have jai vel de tyve Dollars bekommen, aber ogsaa en ituskudt — ock ingenting schulde jai doch gøre, uten jai schulde i den Korridor Vagt schtaa och se, ingen komme ind. Jai schwær paa Ehr' och Salighet, at jai er en ehrlig Mand, und jai anstrenge mig i mit Ansigts Schwed for Kone och Kinder — hatte jai en Anelse haft, at det være noget Werke mot den schtormæchtige Hr. Carter — —"

Leende afbrød Nick hans Tales Strøm.

„Manden taler Sandhed — jeg kender ham, han er en skikkelig Fyr," sagde han og vendte sig til Chick. „Der har vi igen et Eksempel paa denne Devereaux's lumske Fremgangsmaade: — han beskæftiger sine Hjælpers-Hjælpere kun som blinde Redskaber, spiser dem af med tyve Dollars, og — bliver hans Skændselsgerninger saa opdaget, maa de arme Slyngler bøde for ham — har Du talt Sandhed?" sagde han henvendt til den skælvende Jøde.

„Schtene schulde wochse i min Bug, wenn jai icke den schære Sandthet have sagt!" svor Isaac ynkelig.

„Og de tyve Dollars — har Du ogsaa dem?" spurgte Opdageren videre.

„Retfærdighets Gott, maa jai igen afgive den Schmule Geld?" klagede Isaac.

„Nej, behold dem — og sørg for at Du kommer herfra i en Ruf!"

„Mister Carter, er det Mulichhet? Tør jai jemgaa til min Kone — blifer jai icke anhaltet som en schlagen Mand?"

Men da Opdageren paany pegede mod Døren, bortfjærnede den brave Isaac sig ogsaa med forbavsende Hurtighed, og saas ikke mere der i Huset.

„Hvem er I?" vendte Nick sig til den anden Fange. „Jeg har ikke før haft Fornøjelsen."

„Spørg dog Deveraux, naar I vil vide det," brummede Fangen. „Jeg har tit nok sagt det til den gamle Æsel, at man brænder Poterne, naar man indlader sig med Eder. Gør forresten med mig, hvad I vil — hvem jeg er, kommer ikke Jer ved."

I det samme lød Dørklokkens skarpe Kimen gennem det stille Hus. Da Patsy lukkede op, faldt hans Blik paa Andy Grogan og Mugsy Graw.

Patsy lo højt ved Synet af dem og sagde med ironisk Høflighed:

„Værsaagod og træd nærmere, Gentlemen; Dem havde vi rigtignok ikke ventet at se!"

Med et Spring vilde Mugsy, som havde stirret paa den unge Opdager med vidtopspilede Øjne, trække sig ud af Døren igen. Men det var allerede for sent, thi Patsy havde straks laaset Døren og stukket Nøglen i Lommen.

„Nej, lille Ven, den gælder ikke!" sagde han og smaalo. „Først vil vi en Gang betragte de kære Kumpaner derinde i Salonen lidt nærmere."

Heller ikke Andy Grogan var lidet forbavset, da han tøvende traadte ind i Stuen og fik Øje paa Chick.

„Du har hurtig fundet Arbejde igen, Andy," modtog Chick ham smilende.

„Fanden fortære mig, om jeg ved, hvad det hele drejer sig om," stammede han, ikke netop behagelig overrasket.

„Det kan jeg sige Dig," oplyste den uafbrudt leende Chick. „Jake har lovet Dig tyve Dollars, hvis Du vilde indfinde Dig her i Aften, ikke sandt?"

„Guds Død, det passer paa en Prik!" brummede Andy.

„Du vidste ikke, hvad det var for en Sag, det drejede sig om, men jeg skal betro Dig, at Du skulde bevogte den bundne og kneblede Nick Carter, — eller maaske bringe hans Lig et eller andet Sted hen."

„Vor Herre bevares!" stønnede Andy og blegnede. „Nick Carter er da ikke død — han staar jo der," tilføjede han sky.

„Ja, til Held for jer allesammen lever han," sagde Chick med Vægt „men den ædle Velgører med de tyve Dollars ligger bunden dér paa Jorden."

„Hellige Gud!" stammede Andy, da han var kommet sig af den første Overraskelse. „Skulde det virkelig være den lille, gamle Mand — han ser jo dog helt anderledes ud!"

„Herud med Jer!" befalede nu Nick Carter og pegede paa Døren, „bring Jeres Skind i Sikkerhed! Der foreligger intet imod Jer — men tag et advarende Eksempel af Jeres Arbejdsgiver, for ellers turde den Stund ogsaa komme for Jer, hvor I ligger bundne og kneblede paa Gulvet!"

„Himlen bevare mig for saadan en Historie!" brummede Andy Grogan og skuttede sig, „saa vil jeg hellere probere med lidt hæderligt Arbejde."

„Jeg med!" hviskede Mugsy, der rystde over hele Kroppen. „Saa meget har jeg da nu lært, at det er bedre at nøjes med ti Dollars om Ugen ved ærligt Arbejde."

„Stop lidt. Et Øjeblik!" udbrød Nick Carter og holdt de to Mænd tilbage. „Hvem af jer har været beskæftiget som Kasserer hos den lille, gamle Mand? Herud med Sproget!"

Det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Mugsy Graw straks begyndte at ryste paa det heftigste.

„Var der da ogsaa noget galt dér?" spurgte den ungdommelige Bandit tøvende. „Den lille Gamle sendte mig bare ind i Husene, der skulde jeg spørge efter Værten og saa skaffe mig at vide, om Konvolutten var fyldt."

„Aha!" sagde Nick Carter, inderlig fornøjet over, at hans dristige Prøveskud var lykkedes. „Du modtog saadan nogle Konvolutter, hvad?"

„Det vil sige, i hvert Hus, hvor jeg kom, blev der langet mig saadan en lukket Konvolut ud, og en anden maatte jeg levere i Stedet for."

„Og paa den Maade har Du klapset mange Huse af, hvad?"

„Tja-a, rundt omkring hele Centralparken, hele Tiden tre Karréer tilhøjre og venstre; men i hvert Hus var jeg kun en Gang, og saa maatte jeg skaffe fat i nogle af mine Vener og Veninder, dem sendte den lille Gamle saa derop — det var et nemt og behageligt Stykke Arbejde, og jeg fik tyve Dollars om Dagen," sluttede han med et Suk.

„Det kunde nemt have indbragt Dig nogle Aars Fængsel, min gode Mand," mente Nick Carter betydningsfuldt. „Tak Du din Gud og vær glad til, at Du er kommet fra det med et blaat Øje, for paa denne Maade vil Du endnu kunde tjene Dig nogle Dollars i Vidnegodtgørelse!" sluttede han leende.

Da de to Fyre derpaa var gaaet deres Vej, vendte Carter sig til Devereaux, som flere Gange havde prøvet paa at afbryde Mugsy, men hver Gang ved en truende Bevægelse af Nick var blevet forhindret i at tale.

„Naa, min hemmelighedsfulde Hr. Nabo, hvad siger vi nu?" spurgte Nick Carter med bidende Haan. „Vi kan vel foreløbig ikke blive færdige med vort Skakparti?"

„Min Tid kommer ogsaa," hvislede Forbryderen. „Jeg kommer nok ud en Gang endnu af Tugthuset, — og da vogte De Dem, Nick Carter, for min Hævn undgaar De ikke!"

„Aa, min Hr. Forvandlingskunstner, i saa Fald maa De faa et langt Liv," afbrød Opdageren ham med et ringeagtende Smil. „Glem ikke, at vi har Beviser mod Dem, som vil bringe Dem i det mindste halvtredsindstyve Aar i Tugthuset — og inden Udløbet af Deres Straffetid turde Deres hede Blod saa temmelig være afkølet."

„Pyt, jeg lér ad Deres Trusler, Nick Carter!" kom det hæst. „De vil ikke kunne overbevise mig om noget, for disse Banditter fra Gaden har aldrig kigget i mine Planer!"

„Du glemmer nok mig!" lød i dette Øjeblik den anden Fanges raa Stemme. „Eller tror Du virkelig, at jeg vil holde med Dig endnu, da vi er faldne i Kløerne paa Nick Carter? Nej, Mister, jeg er ligesaa klog som et Menneske. Jeg træder op som Kronvidne imod Dig, og paa den Maade slipper jeg vel ogsaa fra det med et blaat Øje, ikke sandt, Hr. Carter?"

„Muligvis, men i den Retning kan jeg ikke love Dem noget, min gode Mand; der maa de henvende Dem til Myndighederne!" svarede den berømte Opdager, idet han med et Skuldertræk vendte sig fra ham.

Devereaux, — eller Rose, som han i Virkeligheden hed, maatte, enten han vilde eller ej, finde sig i at opsætte sine Hævnplaner, thi efterat Nick Carter og hans trofaste Medhjælpere havde bragt Lys i Sagen, benyttede Inspektør Mc Clusky sig atter af den til hans Raadighed staaende Magt. Med Opbydelsen af hele Opdagercentralen forstod han nu i den Grad at fuldstændiggøre Bevismaterialet mod den Anklagede,

at selv ikke den frækkeste Benægtelse hjalp den arme Synder, da han stod for Edsvorneretten.

Hans værste Modstander var hin Ubekendte, som i den for Nick Carter saa farefulde Nat ligeledes var bleven bundet og kneblet i Huset i den 9. Gade.

Denne var ingen anden end Hr. Tillmann, den berømte Skak-Ekspert, der havde modtaget Opdageren i en naturligvis udmærket Maske. I Virkeligheden var han, ligesom ogsaa Rose, det sorte Faar i en anset Familie, og en forhærdet Forbryder.

Han havde bevislig været Forretningsfører i sin Kompagnons vidtforgrenede forbryderiske Foretagender i Chicago og New-Orleans, og var bleven kaldt til New-York for at hjælpe ham i Hævndaaden mod den berømte Opdager.

Myndighederne i Chicago tillod straks New-Yorker-Politiet, at Tillmann maatte optræde som Kronvidne mod Hovedpersonen i Sagen. Hans vægtige Vidnesbyrd blev da ogsaa i den Grad overbevisende, at den alsidige Forbryder af de Edssvorne enstemmig blev erklæret skyldig, og dømt til godt og vel et halvt Hundred Aars Tugthus, medens hans forræderiske Forbundsfælle slap forholdsvis billigere fra det.

Da Rose maatte indse, at alle hans Løgne intet havde nyttet, bekvemmede han sig, da Dommen var fældet, dog til en Tilstaaelse, og bekendte sig skyldig i alle de Forbrydelser, man tillagde ham. Men hans Haab om derved at opnaa en passende Formildelse i Straffen, strandede paa hans standhaftige Vægring ved at angive, hvor han havde gjort af de Penge, han havde presset ud af Folk.

Dog, heller ikke her havde den Dømte regnet med Nick Carters Snildhed. Allerde et Fjerdingaar senere havde denne fundet den Bank, hvor Forbryderen havde anbragt sine „Sparepenge", og det var en yderst bedrøvelig Dag i Tugthusfangens Liv, da han maatte erfare, at de udpressede Penge for en stor Del var naaet tilbage i hans Ofres Hænder.

Ende.

Næste Bind (Nr. 14) indeholder:

Tyven i Røverens Klør.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Tyven i Røverens Klør.

Det natlige Indbrud.

I den 35te Gade i New York øst for 5te Avenue ligger der et Hus, som adskiller sig fra Nabobygningerne ved sin Stilart, der afviger fra den almindelige engelske Byggemaade.

Fra Gaden kommer man ind i Huset gennem en Dør, til hvilken der fra Fortovet fører nogle Trappetrin op. Husets Spisestue ligger i Højde med Gaden, mens derimod Dagligstuerne ligger paa første Sal og er forbundet med Stuetagen ved en Trappe.

Den forreste Dagligstue er meget rummelig og er ud mod Gaden forsynet med et Karnapvindue, der rager to eller tre Fod frem fra Facaden.

Nu hændte det en smuk Sommerdag ganske tidlig om Morgenen, at en Mand aabnede Vinduet, stak Hovedet ud og gav et Signal ved at fløjte ganske sagte.

Fra den anden Side af Gaden kunde man have bemærket, at en Mand ved dette Signal forsigtigt kom løbende fra det nærmeste Gadehjørne, saa sig sky om til alle Sider og saa besvarede Signalet paa samme Maade.

Derefter blev en Pakke firet ned fra Karnapvinduet ved Hjælp af et Reb. Da Pakken havde naaet Jorden, frigjordes den straks for Rebet, som hurtig blev trukket op igen; en ny Pakke blev hejset ned paa samme Maade som den forrige og ligeledes løst fra Rebet, og da dette for tredje Gang kom ned, var det bundet om en mindre Genstand, der saa ud til at være en tung Kasse.

Lige straks efter blev der kastet endnu en Genstand ud af Vinduet, tilsyneladende en gammeldags Vadsæk, kun i noget mindre Form.

Derefter klatrede en Mand ned ad Rebet, og da han endnu var omtrent to Alen fra Jorden, skar han Rebet over med en skarp Kniv, som han tog op af sin Lomme.

Paa samme Tid havde Manden, der stod nede paa Jorden, løftet den tunge Kasse op og løb med den hen til det østlige Hjørne af Gaden, hvor han mødtes med en af sine Kammerater. Denne kom fra en Vogn, der havde gjort Holdt henne om Hjørnet.

Han tog Kassen fra den anden, der løb tilbage igen saa hurtigt som muligt for at tage en af de Pakker, der laa bag Forhavens lave Stakit. Han løb nu ligesaa hurtigt ned ad Gaden som forrige Gang, medens den Mand, der var klatret ned ad Rebet, stillede sig paa Fortovet ovre paa den anden Side af Gaden og ængstelig og forsigtig spejdede til begge Sider, øjensynlig parat til at give et advarende Signal.

Saasnart den Første var forsvundet omkring Hjørnet med en af Pakkerne, løb den Anden igen hurtig tværs over Gaden og fulgte efter ham.

Han havde næppe taget Pakken paa Skulderen og

sat sig i Bevægelse, før en Mand dukkede op ved den vestlige Ende af Gaden og straks fik Øje paa Manden, der løb bort.

Nu ilede ogsaa han hen til Huset lige overfor og standsede der for at se, hvilke mærkværdige Begivenheder der her gik for sig. Det aabentstaaende Vindue og den nedhængende Tovende faldt ham straks i Øjnene.

Paa faa Sekunder var han henne ved Enden af Gaden, men kom for sent til at opdage andet end at Vognen havde sat sig i Bevægelse og med den stærkeste Fart allerede havde fjærnet sig et langt Stykke.

Denne Mand var Nick Carter, den store Opdager.

Nick indsaa straks, hvor unyttig det vilde være at løbe efter Vognen, der allerede var saa langt borte. Men han var øjeblikkelig overtydet om, at det her drejede sig om et Indbrud, og at Vognen førte Tyvene med deres Bytte bort derfra. Han indskrænkede sig til at give et Allarmsignal i Haab om derved at tilkalde Distriktets patruljerende Betjent.

Men saa vidt han kunde se, havde han ikke andet Resultat af sit Signal, end at en Politibetjent nærmede sig fra den modsatte Retning af den, hvori Vognen var kørt.

„Hvad er der paa Færde, Hr. Carter," spurgte Betjenten, idet han genkendte sin berømte Kollega,

„Aa, et Indbrud, tænker jeg," var Nicks Svar. „Og der i Vognen sidder Slynglerne med deres Tyvekoster."

„For at indhente dem, maatte vi min Sandten have Væddeløbsheste," svarede Politibetjenten, idet han saa sig om efter Vognen, der forsvandt i det Fjærne.

„Det er til ingen Nytte at følge efter dem," mente Nick.

„Hvor blev der gjort Indbrud?" spurgte Politibetjenten.

„Her i den 35te Gade," svarede den store Opdager. „Er det Deres Distrikt?" spurgte han.

„Ja, og det er ikke mere end en halv Time siden, jeg var her."

„Det har de Fyre nok indrettet sig efter," lød Nicks Svar. „Men kom nu, og lad os se lidt nøjere paa Huset."

De gik nu tilbage til det Hus, hvor Nick havde opdaget det aabne Vindue og den nedhængende Strikke.

Politibetjenten gik ind i den lille Forhave og fandt der paa Jorden den afskaarne Tovende.

Han tog den op, betragtede Snitfladen nøje og sagde:

„Dette Reb er skaaret over med en usædvanlig skarp Kniv."

Opdageren traadte nærmere, betragtede ligeledes Rebet og kunde heller ikke lade være at undre sig over det skarpe Snit.

„Ved De, hvem der bor her?" spurgte Nick.

„Ja, Ejeren hedder Jakob Herron."

„Hvad er han?"

„En Wall Street-Mand!"

„Bankier eller Mægler?"

„Ja, det ved jeg ikke. En Slags Spekulant tror jeg. Og i alle Tilfælde temmelig velhavende."

„Det er godt!" sagde Nick. „Vi maa med det samme vække Familien og anstille en nærmere Undersøgelse."

Begge gik nu op til Indgangsdøren og ringede længe, uden at nogen rørte sig. Saa slog Betjenten med sin Stav paa Døren og gjorde saa megen Støj, som det var ham muligt.

Nu vaagnede endelig en eller anden paa første Sal, aabnede et Vindue og spurgte, hvad den Støj skulde betyde.

„Kom De blot ned og luk op for os. Der er sket Indbrud hos Dem."

„Hvem er De?" spurgte Stemmen oppe fra.

„En Politibetjent og Hr. Carter," var Svaret.

Straks forsvandt Hovedet fra Vinduet, og efter en, som det forekom de Ventende, temmelig lang Tids Forløb saas der et flakkende Lysskær i Forstuen, og Døren blev aabnet.

Begge traadte ind og saa en ung Mand for sig. Han havde hverken Vest eller Frakke paa og havde stukket Fødderne i et Par Hjemmesko.

„De sagde, at her havde været Indbrud. Det kan jeg ikke se noget til," sagde han i en mistroisk Tone.

„Her nede kan De heller ikke se noget," svarede Nick, „men oppe i Dagligstuen."

Den unge Mand svarede ikke et Ord, men førte de to Mænd ind i et smukt udstyret Forværelse, hvorfra Trappen førte op til Etagen ovenover. Heroppe tændte han et Lys, ved hvis usikre, flakkende Skær Nick tog et Overblik over den forreste Dagligstue, der indtog hele Husets Facade.

De traadte ind i Stuen, men fandt her ikke noget af Betydning at bemærke. Karnapvinduet var aabent, og de kunde, hvad der ikke var til at opdage nede fra Gaden, se, at et Sidevindue stod paa vid Gab, for at et Reb, som var fastgjort til Vinduesposten, kunde stikkes ud derigennem.

Forøvrigt var der ikke megen Uorden at spore.

„Hvilke Værelser vender ud mod Bagsiden af Huset?" spurgte Nick.

„Biblioteket, tror jeg nok," svarede den unge Mand. „I det mindste findes der en Mængde Bøger der. Det er det største Værelse i Huset, og om Aftenen er hele Familien samlet der, naar de alle er hjemme."

„Er Familien her ikke for Tiden?"

„Nej," svarede den unge Mand. „Hr. Herron er i Chicago paa en lille Fornøjelsesrejse."

„Hvem er De?"

„Mit Navn er Georg Tempe, jeg er en Nevø af Hr. Herron."

„Bor De hos Deres Familie her?"

„Ja til Dels!" sagde den unge Tempe. „Jeg opholder mig her kun, naar Familien ikke er her. Onkel Jakob bad mig om at sove her og passe paa Huset under hans Fraværelse."

„Ja saa!" udbrød Nick. „De har ellers ikke passet videre godt paa det."

„Nej, ganske vist," indrømmede den unge Mand. „Jeg har rigtignok ikke hørt nogetsomhelst, førend Politibetjenten hamrede paa Døren."

„Naa ja, vil De nu være saa god at føre os ind i Værelserne til Gaarden."

Tempe førte dem ind i de bagved liggende Værelser, som indtog hele Husets Gaardfacade.

Havde de ikke andre Steder fundet Spor af Indbruddet, saa var her mere end nok at se. To temmelig store Kister var brudt op og deres Indhold spredt ud paa Gulvet, som om en eller anden i største Hast havde gennemrodet alt.

Skrivebordene og Bogskabene stod tomme, og alt, hvad der fandtes i dem, var kastet imellem hinanden i en Dynge paa Gulvet.

Saavidt man kunde se ved Lysets svage Skin, havde Tyvene haft hver enkelt Genstand i deres Hænder.

Ikke et eneste Maleri hang nu lige paa Væggen, skønt der var et ret betydeligt Antal af dem.

„Gemte Deres Onkel særlig værdifulde Genstande her i Værelset?" spurgte Nick Carter.

„Ja, hvad forstaar De ved særlig værdifulde?" spurgte Tempe.

„Naa ja, Sager som Deres Onkel satte særlig megen Pris paa," forklarede Nick, „eller Sager, som han maaske holdt skjult, fordi de var mere end almindelig kostbare."

„Ikke det jeg ved af!" svarede Tempe. „Men hvad er Deres Mening med dette besynderlige Spørgsmaal?"

Nick pegede paa Billederne og sagde:

„Det lader til, at Gavtyvene i deres Søgen efter en eller anden bestemt Ting, har set bagved hvert Maleri paa Væggene, og deraf følger, at de maa have vidst, at en Værdigenstand, som de absolut vilde have fat paa, var gemt her i Værelset."

Den unge Tempe saa forbavset paa Opdageren, som om han ikke rigtig forstod denne Bemærkning, men han svarede ikke et Ord.

„Savner De nogetsomhelst i dette Værelse?" spurgte Nick Carter lurende.

Den unge Mand saa sig om i Værelset og sagde til Nick:

„Ja maaske to ret værdifulde Broncegenstande, som min Onkel havde staaende her; men det er muligt, at han før sin Afrejse har bragt disse Broncegenstande og andre værdifulde Sager andet steds hen. Som jeg sagde Dem før, kommer jeg kun rent undtagelsesvis her i Huset og er ikke saa vel underrettet om alle Enkeltheder, som hvis jeg til Stadighed boede her."

„Hvilket Værelse opholdt De Dem i, da vi vækkede Dem?"

„I det forreste Værelse paa 3. Sal."

„Er her ingen Tjenestefolk her i Huset?"

„Nej. Jeg sover ganske alene her. Onkel Jakob gav sine Folk Ferie til sin Tilbagekomst."

„Hvem bebor de Værelser, der ligger her ovenover?" spurgte Nick.

„Gadeværelset har Onkel Jakob og hans Kone. Ud til Gaarden bor Datteren, og der imellem ligger et Pigeværelse."

„Vil De føre os op i disse Værelser."

Alle tre gik op i Etagen ovenover. Det første, der tiltrak sig Nicks Opmærksomhed, var et dirkefrit Pengeskab i et Hjørne af Gadeværelset.

Døren stod paa vid Gab, og Skabet var tomt.

Nick undersøgte Laasen. Det var en Kombinationslaas.

Det var ganske utvivlsomt, at Skabet var blevet aabnet af en Person, der var kendt med dets Mekanik.

„Hvad opbevarede Hr. Herron i dette Skab?" spurgte Nick.

„Det ved jeg ikke. Jeg kender i det hele taget ikke det Skab og har i lange Tider aldeles ikke været i dette Værelse."

Det vi.te sig at alle Skabe og Skuffer i dette Rum var gennemrodede i største Hast.

Det samlede Indhold laa hulter til bulter paa Gulvet.

Videre Eftersøgelse oplyste, at Datterens Værelser var gennemrodede paa ganske samme Maade.

Det lille Selskab gik nu atter ned i Stueetagen og traadte ind i Spisestuen. Her var bogstavelig talt ethvert Stykke forsvundet.

„Var det meget værdifulde Ting?" spurgte Nick.

„Det kan jeg med min bedste Vilje ikke sige Dem. Jeg ved virkelig ikke, om det var Sølv eller Plet. Men jeg har da det Indtryk, at en stor Del af det var ægte."

„Og hvornaar kommer Hr. Herron tilbage?" spurgte Nick.

„Jeg venter ham i Morgen."

Nick vendte sig til Politibetjenten med den Bemærkning, at de ikke havde mere at gøre her; han maatte nu affatte sin Indberetning til Politiinspektøren.

Derefter forlod han Huset uden Tøven.

Næste Morgen havde Nick næppe faaet sat sig til Frokostbordet, før en Tjener bragte ham et Kort.

Smilende rakte han det over Bordet til sin Niece Ada, der sad sammen med ham ved Frokosten, og sagde til hende:

„Det var jeg forberedt paa; men jeg havde ikke ventet det saa tidligt."

Han rejste sig fra Bordet og gik ind i Dagligstuen, hvor en midaldrende Herre ventede paa ham.

„Mr. Carter, hvis jeg ikke tager fejl?" spurgte den Ventende.

Nick bad sin Gæst om at tage Plads og satte sig saaledes overfor ham, at Lyset faldt med sin fulde Styrke ind paa den Fremmedes Ansigt.

„Mit Navn har De erfaret af mit Kort."

„Ja," svarede Nick forbindtligt, „Mr. Herron. Jeg var i Gaar Morges i Deres Hjem; men traf ikke Dem selv."

„Nej, ganske rigtigt," svarede Mr. Herron, „og Deres Besøg fandt Sted under Forhold, som just ikke var mig behagelige.

Jeg kom i Morges tidlig til mit Hjem og er rede da desværre, at der under min Fraværelse har været Indbrudstyve, og at De lykkeligvis kom til Stede og straks begyndte en Undersøgelse.

Jeg vilde ikke spilde nogen Tid og kommer derfor til Dem, saa meget mere som Politibetjenten sagde, at De ikke havde til Hensigt at foretage noget yderligere i Sagen."

„Det forholder sig ganske saaledes," sagde Nick. „Det eneste skulde være, at jeg fik denne Sag specielt overdraget."

„Jeg er netop kommet herhen for at sikre mig Deres værdifulde Assistance, saafremt De skulde være tilbøjelig til at beskæftige Dem med dette Tilfælde."

„Jeg maa i alt Fald først høre noget nærmere om Sagen inden jeg kan tage nogen Bestemmelse i den ene eller anden Retning," svarede Nick. „Hvis det blot drejer sig om et almindeligt Indbrud, saa maa Politiet tage Affære."

„Dernæst," sagde Mr. Herron, „vilde jeg gærne spørge Dem, hvilket Indtryk af Sagen De har faaet sidste Nat. Det forekommer mig, som om Deres Indtryk nærmest gaar i Retning af, at det har været mere end et ganske almindeligt Indbrud."

„Ja, det er ogsaa ganske rigtig Tilfældet," svarede Nick. „For mine Øjne ser det ud, som om Indbrudstyvene har været paa Jagt efter en bestemt Genstand."

„Det har De ganske Ret i," indskød Herron. „Jeg for mit Vedkommende er overtydet om, at det ikke gjaldt om at stjæle almindelige Værdigenstande; men at Tyvene havde til Hensigt at bemægtige sig en ganske bestemt Genstand, og at de øvrige værdifulde Ting blot blev taget med, fordi Lejligheden tilbød sig. Det, der har foranlediget Indbruddet, har i hvert Fald kun været en bestemt Genstand."

„Ja, det vil jeg dog ikke aldeles bestemt paastaa," indvendte Nick. „Der er meget, der taler for, at Indbruddet er forøvet af meget drevne, professionelle Indbrudstyve. Det er i det mindste min Mening; men jeg beder Dem være saa venlig at give mig yderligere Oplysninger."

„Der er stjaalet Sølvtøj og Juveler til 8000 Dollars Værdi. Juvelerne er stjaalet fra et lille Pengeskab, der stod i min Hustrus Soveværelse."

„Var dette Skab laaset ved Deres Afrejse?"

„Ja," svarede den Adspurgte, „og det besynderligste er, at jeg havde forandret Kombinationslaasen, før jeg rejste, uden at jeg meddelte denne Forandring til min Hustru eller nogen anden. Det er et Princip, jeg altid benytter, naar jeg forlader Byen."

„Har De virkelig ikke fortalt det til noget Menneske?" spurgte Nick.

„Nej, ikke til en eneste," sagde Herron; „jeg har kun skrevet det op i min Lommebog."

„Og ved Deres Tilbagekomst var Skabet aabent?" spurgte Nick videre.

„Ja, og det uden at der var anvendt Vold."

„Jeg lagde Mærke til, at Deres Sølvtøj blev opbevaret i et særligt Skab i Spisestuen."

„Ja rigtig," svarede den Anden, „paa dette var der ogsaa en Kombinationslaas. Men den havde jeg ikke stillet om, og kun min Kældermester, en gammel tro Tjener, kender Kombinationen.

Hr. Herron gjorde en ganske kort Pause og vedblev saa:

„Selvfølgelig vil ingen gærne miste 8000 Dollars; men jeg skulde med Glæde finde mig i det Tab, hvis jeg ikke vidste, at det ved dette Indbrud har drejet sig om noget helt andet.

Tyvene har nemlig ladet opbryde alle Skabe og Skuffer. Den Historie koster mig mindst 25,000 Dollars, og hvis det stjaalne ikke skaffes til Veje igen, mister jeg en stor Formue oven i Købet."

„Hvad mener De med det?" indskød Nick.

„Det vilde blive en lang Historie, hvis jeg skulde gaa ind paa alle Enkeltheder. Men jeg vil prøve at fatte mig i Korthed.

Det kan vel være en fem, seks Aar siden, da kom en af mine Bekendte til mig, en Mand, der var mig bekendt som særdeles paalidelig. Han hed Pemberton, var Elektriker og en meget ivrig Eksperimentator. Han fortalte mig nu, at det var lykkedes ham at gøre en Opfindelse, hvorved man kunde opsamle Elektricitet, og at konstruere en Motor med det ringeste mulige Kraftspild.

Han havde ikke de nødvendige Penge til at fortsætte og fuldende Eksperimenterne.

Jeg var overtydet om Opfindelsens Betydning og laante ham derfor den fornødne Sum mod den Aftale, at jeg, naar Maskinen var fiks og færdig og Opfindelsen blev solgt, skulde have en passende Del af Salgssummen.

Desuden skulde jeg have Renter af mine Penge og staa som Medindehaver af hele Opfindelsen.

Fra Tid til anden blev jeg nødt til at udbetale yderligere Forskud. Endelig var de indledende Forsøg lykkedes til fuldkommen Tilfredshed.

Men netop i sidste Øjeblik, da alt var i Orden, og Modellen var færdig, blev Elektrikeren syg og døde ganske pludselig. Tegningerne og Modellen var i Enkens Besiddelse.

Saa snart som muligt underrettede jeg denne Dame om de Rettigheder, jeg havde erhvervet mig. Uden blot at indlade sig paa at anerkende eller benægte mine Krav, henvendte hun sig om Bistand til den Sagfører, der havde haft med hendes Mands Sager at gøre.

Denne gav hende det Raad, at hun ikke skulde anerkende mine Krav, men først forsøge, om hun ikke kunde bevæge mig til et for hende mere gunstigt Forlig.

Ikke desto mindre lykkedes det mig at overtyde hende om, at hun maatte anerkende mine velerhvervede Rettigheder, efter at jeg havde bevist hende, at jeg havde givet hendes afdøde Mand 15,000 Dollars kontant i Forskud. Jeg forelagde hende ogsaa de Papirer, der konstaterede min Ret til at være Deltager i Opfindelsen.

De var ganske vist ikke underskrevne, men det fremgik deraf, at jeg havde forpligtet mig til at betale 15,000 Dollars alene til Fremstilling af Maskinen og til Erhvervelse af Patentet.

For at give vor Overenskomst en endelig og uforanderlig Afslutning betalte jeg endnu 10,000 Dollars og kom saaledes i Besiddelse af Modellen og Tegningerne.

Imidlertid var hun dog traadt i Forbindelse med et Par Spekulanter.

Samme Dag, som vor Overenskomst traadte i Kraft og hun udleverede mig Tegningerne og Modellen imod de 10,000 Dollars, fik hun et Tilbud, der i hendes Øjne var mere fordelagtigt end den Kontrakt, hun havde afsluttet med mig.

Hun og hendes Venner satte alt ind paa at løse den lige afsluttede Overenskomst og indledede en Række Forsøg paa at overtale mig til at udlevere Modellen og Tegningerne.

Paa samme Tid rejste der sig en ny Vanskelighed, nemlig Ordningen af Patenternes Udstedelse.

De var alle anmeldt paa min afdøde Vens Navn, og nu gjaldt det altsaa om at faa dem udstedt paa mit Navn.

Min Sagfører havde sagt mig, at executor testamenti var den eneste, der var berettiget hertil — og det var Enken.

Hun var mig nu fjendtlig sindet og værgrede sig som sagt ved at gøre de fornødne Skridt.

Men alle Hemmeligheder ved Opfindelsen, alle Tegninger, alle Modeller, alle Udkast — kort sagt, alle de nødvendige Papirer var i min Besiddelse.

Jeg havde bragt dem i sikker Forvaring og havde ladet lave en dirkefri Kasse for at kunne gemme Modellerne under Laas og Slaa, sikrede mod alle Indbrudstyve.

Saaledes haabede jeg at kunne afvente Sagens videre Udvikling.

Fra Enkens Side og af de andre Interessenter, der kendte Opfindelsens Værdi, blev der gjort de mest fortvivlede Anstrængelser for at komme i Besiddelse af disse Bilag, men indtil nu var det lykkedes mig at komme alle slige Forholdsregler i Forkøbet.

Men denne Kasse med dens samlede Indhold af Tegninger, Modeller, Bilag og andre Papirer blev forrige Nat stjaalet fra mit Hus."

„Og nu ønsker De at faa Kassen igen ved min Hjælp?" spurgte Nick.

„Ja, det er unægtelig mit Ønske og Hensigten med mit Besøg her!"

Den store Opdager rejste sig fra sin Stol og gik med lange Skridt op og ned i Værelset, som hans Sædvane var, naar han fordybede sig i sine Tanker.

Mr. Herron ventede i længere Tid, før han vovede at forstyrre ham i hans Overvejelser, og da han endelig gjorde et Forsøg, paabød Nick ham Tavshed med en bydende Haandbevægelse.

Endelig standsede han pludselig og sagde, idet han vendte sig til Mr. Herron:

„Deres Forklaringer retfærdiggør unægtelig Deres Overbevisning om, at Bevæggrunden til Indbruddet har været den at komme i Besiddelse af Kassen, der jo efter Deres Udsagn indeholdt alle de nødvendige Bilag. Men jeg er dog af den Mening, at vi her staar over for et Værk, der er udført af professionelle Indbrudstyve."

„Saa maa hver af dem have gaaet sit særlige Ærinde ved denne Lejlighed!"

„Det er ikke nødvendigt," svarede Nick i en bestemt Tone.

„Vær saa venlig at besvare mig nogle Spørgsmaal. Er de Herrer, De talte om, Folk, der indtager en anset Stilling i Samfundet?"

„Ja, det maa jeg tilstaa," var Mr. Herrons Svar,

„Anser De disse Mennesker for at være i Stand til at begaa en Forbrydelse for at sætte sig i Besiddelse af Hemmeligheden?"

„Nej, egentlig ikke! Jeg vilde heller ikke gærne have, at De skulde faa det Indtryk, at disse Mennesker kunde indgaa en Sammensværgelse mod mig. De staar indbyrdes lige saa skarpt overfor hinanden som overfor mig."

„Ja, det vilde jeg ogsaa være tilbøjelig til at antage," sagde Nick. „Men forudsat, at en af dem lagde saa overordentlig megen Vægt paa denne Opfindelse, at han kunde beslutte sig til et aldeles fortvivlet Skridt, tror De saa, at han kunde lade sig rive med til at begaa en Forbrydelse?

At han vilde trodse den Fare, at sætte hele sit gode Navn og Rygte paa Spil, og at han om Natten vilde trænge ind i et fremmed Hus?"

„Det falder mig rigtignok noget vanskeligt at tro det," indrømmede Mr. Herron.

„Naa, videre! Lad os antage, at der er en iblandt dem, der ikke har nogen Betænkeligheder ved at indlade sig paa ulovlige Handlinger. Skulde vi saa ikke kunde finde et fælles Udgangspunkt paa anden Maade?

I Stedet for at begaa et Indbrud kan han have opmuntret andre til at sætte sig i Besiddelse af Kassen. Kan vi saa ikke antage, at man ved Tyveriet af Kassen har benyttet Lejligheden til ogsaa at stjæle de andre Genstande? Paa den Maade kunde man forklare sig Indbruddet og Sporene af professionelle Tyve?"

Levende interesseret sprang Mr. Herron op fra sin Stol og udbrød: „De har Ret; saaledes forholder Sagen sig uden Tvivl!"

„Blot ikke for hastig," sagde Nick. „Det er kun en Formodning fra min Side, og den kan let vise sig at være uholdbar, hvis jeg ved min Efterforskning kommer ind paa et andet Spor. Men alt i alt maa jeg sige, at jeg har Lyst til at beskæftige mig med Sagen.

Først vil jeg bede Dem om at sætte Dem ved mit Skrivebord og omhyggelig nedskrive alle Navnene paa de Interessenter, der, som De siger, har gjort Forsøg paa at komme i Besiddelse af Papirerne. Skriv fremdeles Enkens Navn og Adresse, hendes Sagførers og Deres egen. Og endelig maa jeg bede Dem give mig en Beskrivelse af Kassen, De lod lave til Opbevaring af Papirerne, og desuden en samlet Fortegnelse af dens Indhold."

Paa Gærningsstedet.

Da Mr. Herron havde fuldendt sin Liste, var Nicks Hjælpere paa Pletten, og han fulgte nu sin Klient til Dørs med det Løfte, at Undersøgelserne vilde blive paabegyndt tre forskellige Steder samtidig.

Nick fortalte derefter sine tre Assistenter den foregaaende Nats Hændelser, og hvorledes han tilfældig havde overværet den sidste Scene i det natlige Skuespil.

Saa gav han en Fremstilling af de Begivenheder, Mr. Herron havde omtalt, og sluttede med følgende Ord:

„Sagen lader til at blive meget interessant. Jeg er ganske overrasket over Mr. Herrons Aabenhjærtighed. Maaske har han paa andre Punkter ikke været ganske oprigtig. Jeg er dog mest tilbøjelig til at stole paa ham.

Mr. Herrons Afsløringer henleder ganske naturligt Mistanken paa et af de Partier, der kunde have Udbytte af at sætte sig i Besiddelse af Opfindelsen."

„Ja, og paa Enken," indskød Ida.

„Om ikke paa Enken selv, saa i alle Tilfælde paa en, der staar bagved hende. Men under alle Omstændigheder maa vi intet Øjeblik glemme, at det trods alt maaske dog kun drejer sig om et almindeligt Indbrud, og at Tyvene, der fandt Kassen, kan have taget den med sig ligesom enhver anden Værdigenstand uden at have nogen Anelse om, hvor stor Betydning netop denne Kasse havde for Mr. Herron.

At udforske, hvem der har Adgang til Huset, maa være Patsys Opgave. Det er ganske vist et vanskeligt Stykke Arbejde, og jeg ved knapt, hvorledes jeg skal hjælpe Dig til et Udgangspunkt.

Dog er jeg tilbøjelig til at tro, at hvis Du begiver Dig hen i Omegnen af den 35te Gade og forsigtigt spørger Dig for der, vil Du maaske kunne faa et eller andet at vide om Vognen og derved finde et Udgangspunkt."

Patsy nikkede, men saa ud, som om han tænkte paa andre Ting.

„Naa," spurgte Nick, „hvad mener Du, Patsy; har Du en anden Idé? Ud med Sproget!"

„Ja, Sagen er den. Sagde De ikke, at denne Mr. Herron havde ladet lave en Kasse til Papirerne?"

„Jo," svarede Nick.

„Ja, ser De, svarede Patsy, „saa gælder det jo ogsaa om at vide, hvem der haft Kendskab til denne Kasse foruden Mr. Herron."

„Du mener," tog Nick Ordet, „at vi maa vide, hvem af Mr. Herrons Konkurrenter, der har vidst, at Modellen og Papirerne blev opbevaret i en Kasse, der var lavet specielt til det Formaal?"

„Ja, det mener jeg," svarede Patsy.

„Det er et Punkt af Betydning," indrømmede Nick. „Hvis ingen har haft Kendskab til dette, og kun Mr. Herron kendte Kassen, saa taler meget mod den Mistanke, han har gjort gældende."

„Javel," ytrede Chick, „saa maatte man naturligvis tvivle om denne Hypothese. Men paa den anden Side sagde Du, at alle Skabe og Skuffer var gennemsøgt saa omhyggeligt, at man maatte faa det Indtryk, at der var blevet søgt efter en enkelt Genstand."

„Ja, det tænker jeg ogsaa paa," sagde Ida. „Naar de var saa nøjagtige i deres Søgen, at de endogsaa kiggede bag ved Malerierne paa Væggene, saa kan I være sikre paa, at de heller ikke har ladet en eneste Kuffert eller Æske eller Kasse eller noget andet Gemmested være uundersøgt, og paa den Maade var de jo ogsaa stødt paa Kassen med Modellen, havde aabnet den og fundet Modellen, altsaa netop hvad de søgte efter."

„Trods alt," sagde Nick, „er Patsys Tanke ikke at foragte. Og gaar han ud fra den, vil han snart støde paa et eller andet Punkt af Vigtighed. Altsaa til Sagen, Patsy! Og begynd med den Mand, der lavede Kassen. Maaske finder vi allerede der noget af Betydning."

Idet han vendte sig til Chick, vedblev han:

„Du har Listen over de andre Ansøgere om Opfindelsen, Chick. Skaf alt at vide, hvad der kan skaffes at vide. Hvad Slags Mennesker det er, og hvilke Kredse de tilhører."

Til Slutning vendte han sig til Ida og sagde:

„Du maa forsøge at gøre Enkens Bekendtskab og se, hvad Du kan faa opsnuset. Det er vanskeligt at sige noget i Forvejen om, hvorledes man skal gaa frem. Men hvis det lykkes Dig at vinde hendes Fortrolighed, vil hun maaske give Dig Oplysninger om de Personer, der er traadt i Underhandling med hende, og disse Oplysninger kan muligvis blive af stor Betydning for os.

Jeg selv gaar hen i den 35te Gade, og der vil jeg anstille Undersøgelse paa selve Stedet. Jeg vil ogsaa sætte mig i Forbindelse med Mr. Herrons Sagfører."

Nu til Værket! Senere vil vi mødes og sammenligne vore Resultater. Saa kan vi maaske bedre udkaste Planen til en hensigtsmæssig Fremgangsmaade, thi foreløbig ved vi jo endnu ikke ret meget."

Nick Carters første Skridt førte ham til Mr. Herrons Hus. Og denne ventede ham allerede.

„Siden jeg kom tilbage, har jeg omhyggelig opregnet den samlede Værdi af de Genstande, der er forsvundet," sagde han til Nick.

„Alle de Juveler, der laa gemt i min Hustrus Pengeskab, mangler. Deres samlede Værdi beløber sig til 5000 Dollars.

Alt Bordservice var af ægte Sølv og er ligeledes stjaalet. Det er 2,500 Dollars værd. Heldigvis havde min Hustru for circa 14 Dage siden deponeret de mest værdifulde af sine Juveler i en Bank, da hun ikke behøvede dem i de nærmeste Maaneder. Som Følge deraf indskrænker Tabet sig til 7,500 Dollars, bortset fra Kassen, som jeg lægger mest Vægt paa."

„Med Undtagelse af Kassen og det, der blev stjaalet fra Deres Pengeskab, mangler der altsaa intet?" spurgte Nick.

„Nej," svarede Mr. Herron. „Men Kassens Værdi beløber sig til mere end 50,000 Dollars. Det kommer for mig først og fremmest an paa at faa Kassen og dens Indhold tilbage. Jeg er rede til at anvende en hvilkensomhelst Sum dertil og overlader alt videre fornødent til Dem, saaledes som De anser det for det bedste. Jeg staar inde for alle Deres Fordringer."

Da Mr. Herron holdt op med at tale, saa Nick Carter ham stift ind i Øjnene og sagde: „Naa, Mr. Herron, det er Dem vel klart, at hele denne Sag let i Lovens Øjne kan faa et Anstrøg af Hemmelighedskræmmeri."

Mr. Herron rystede paa Hovedet, som om han ikke forstod Betydningen af Nicks Ord.

Den berømte Opdager vedblev: „Deres Ord kunde let udtydes, som om jeg skulde yde Dem Bistand ved denne Hemmeligholdelse."

„Jeg har aldeles ikke til Hensigt at foretage mig noget ulovligt," svarede Herron, „og jeg vilde gærne have, De skulde forstaa, at min eneste Bestræbelse gaar ud paa at faa Kassen og dens Indhold tilbage, skulde det end foraarsage mig meget betydelige Udgifter."

Nick svarede ikke paa denne Udtalelse.

Han bøjede Hovedet samtykkende og sagde saa:

„I Gaar var der en ung Mand her i Huset ved Navn Tempe. Jeg havde en Samtale med ham."

„Javel," svarede Mr. Herron, „det er en Nevø af mig — en Søstersøn. Han bor ganske vist ikke hos os, men er meget fortrolig med hele Huset. Under min Fraværelse sov han her efter mit Ønske."

„Tro ikke paa nogen Maade," vedblev Nick, „at jeg med mine Spørgsmaal vil opvække nogen Mistanke eller give en allerede opstaaet Mistanke Udtryk; men jeg maa skaffe mig Underretning om selv de mindste Enkeltheder, der kan have nogen Forbindelse med denne Sag.—

Har De Tillid til den unge Mand?"

„Ja, ubetinget!"

„Hvorledes er hans Livsforelse?"

„Aldeles upaaklagelig!"

„Lever han paa en stor Fod?"

„Nej, paa ingen Maade. Hvis man skulde ind-

vende noget imod hans Optræden, saa skulde det være, at han beskæftiger sig altfor meget med Sport og Atletik, og at han uden for Forretningen ikke har nogen anden Interesse."

„Hvad er hans Beskæftigelse?"

„Han er Sekretær og Kasserer i en lille Fabrikantforening, som jeg er Formand for, og desuden er han min Fuldmægtig."

„Naa, og hvorledes er hans Omgangskreds?"

„Han er Medlem af en Atletklub og tilbringer hele sin Fritid sammen med Medlemmerne af den. Efter hvad jeg har bragt i Erfaring, er det unge Mennesker, som sætter hele deres Stolthed i at udvikle deres fysiske Kræfter til den højeste Fuldkommenhed."

„Hvad hedder denne Atletklub?"

„Den græske Atletklub."

Nick noterede sig dette Navn og henvendte derefter sin Opmærksomhed paa det dirkefri Skab i Spisestuen.

En indgaaende Undersøgelse bekræftede, at det var blevet aabnet uden Anvendelse af Vold. Kombinationslaasen var aabnet paa almindelig Vis.

Fremdeles opdagede han, hvad Mr. Herron havde overset, at Drapperierne over Portieren til Dagligstuen var taget i Brug til Indpakning om det stjaalne Sølvtøj.

Nick gik derefter op og undersøgte det mindre Skab i Husfruens Værelse og fandt, at det ligeledes var lukket op paa den rigtige Maade.

Medens denne Undersøgelse gik for sig, stod Mr. Herron rolig ved Siden af Nick og sagde blot i en spøgende Tone, da Nick havde fuldendt Undersøgelsen:

„Naa?"

„Som jeg allerede sagde Dem i Morges," svarede Nick, „har vi her et Arbejde, der er udført af professionelle Indbrudstyve. Min Undersøgelse i dette Øjeblik bekræfter, at min Formodning var rigtig. Jeg gaar endogsaa et Skridt videre og paastaar, at en meget dygtig og kraftig ung Mand har udført dette Stykke Arbejde."

„Aa!" udbrød Herron, men i en Tone, der viste Nick, at han ikke forstod Betydningen af disse Ord i hele deres Rækkevidde.

„De forstaar mig ikke," sagde Nick. „Dermed mener jeg, at jeg nu kan indskrænke min Eftersøgning af Indbrudstyven til en forholdsvis snæver Kres. Den Slags dygtige, kraftige Fyre er ikke saa talrige blandt Indbrudstyvene, at Politiet ikke skulde kende dem alle særdeles nøje."

Efter Mr. Herrons og hans Frues Tilbagekomst var intet i Huset blevet flyttet, og Nick gik nu over til at forfølge Forbrydernes Spor ved at undersøge de opbrudte Skabe og Skuffer.

Han søgte ikke yderligere Oplysninger. Han var tilfreds med at have fastslaaet, at der hovedsagelig ved Indbruddet var blevet søgt efter en ganske bestemt Genstand, og at dette var sket paa en ganske tilfældig og usystematisk Maade.

Med andre Ord, Gavtyvene havde søgt uden at have faaet Oplysning om andet end den Kasse, hvori det søgte var gemt.

Det var klart, at de kun havde vidst, at Mr. Herron havde taget Tegningerne og Modellen med hjem til sin Bolig, og at denne Meddelelse maatte stamme fra Mr. Herron selv.

Nick udspurgte Mr. Herron om dette Punkt, men denne kunde ikke huske, at han nogensinde havde meddelt dette til nogen. Han kunde blot forsikre, at han med sin bedste Vilje ikke kunde huske noget om det.

Resultatet af hele Undersøgelsen var altsaa det, at den store Opdagers første Formodning havde faaet sin Bekræftelse.

„Det er kyndige Indbrudstyve, der har skaffet sig Adgang til dette Hus," tænkte han ved sig selv. „Men om de blot er trængt her ind med det Forsæt at begaa et Tyveri og saa har taget Kassen med sig, fordi de tilfældigvis stødte paa den, eller om de havde faaet det Hverv at trænge her ind og stjæle Kassen, og saa har taget Sølvtøjet og Juvelerne med sig, fordi Lejligheden tilbød sig, og de uden Vanskelighed kunde gøre det — det er de Spørgsmaal, som Forholdene her ikke kan besvare mig."

Fordybet i disse Tanker stod han i Mr. Herrons Værelse. Han gik nu hen til Vinduet og saa ud paa Gaden.

Paa Fortovet overfor sad Patsy paa et Trappetrin og talte med en Fyr, der ikke saa meget indbydende ud, men som dog havde sat sig ned paa Trappen ved Siden af ham.

Et flygtigt Blik havde vist Nick, at Patsy ikke havde spildt Tiden, men gik frem efter en bestemt Plan.

Om han ventede paa Nick eller ej, kunde denne naturligvis ikke afgøre; han trak derfor Forhænget til Side og stillede sig ved det lukkede Vindue.

Saa snart Patsy bemærkede ham, vinkede han gentagne Gange ivrigt til Nick.

Det lod til, at han havde fundet en Mand, der var af Vigtighed for deres Sag, og at han ønskede at vide Manden forfulgt, medens han selv, Patsy, foretog en Forandring i sit Udseende.

Nick tog skyndsomst Afsked med Mr. Herron med den Bemærkning, at han foreløbig ikke kunde udrette mere her, gik ned ad Trappen, aabnede Indgangsdøren og blev et Øjeblik staaende i Gangen for ved et Vink at give Patsy Meddelelse om, at han havde forstaaet hans Tegn.

Patsy rejste sig straks, henvendte nogle Ord til Manden og fjærnede sig saa mod Vest uden at vende sig om.

Den anden slentrede ned ad Gaden i østlig Retning, og Nick Carter fulgte efter ham i passende Afstand, idet han forsigtigt holdt sig paa samme Fortov som den Forfulgte.

Den store Opdager vidste rigtignok ikke, af hvilken Grund han skulde følge efter Manden; men han havde tilstrækkelig Tillid til Patsy til at følge hans Anvisninger.

Manden førte Nick til 3. Avenue, der drejede han til højre, altsaa til den 44. Gade. Her tegnede Nick med Rødkridt et Mærke paa Hjørnestedet for at angive Patsy, hvilken Retning han havde taget.

Paa Hjørnet af den 34. Gade gik Manden over tredje Avenue og lænede sig til en af Støttepillerne, der bærer den overjordiske Bane, og han valgte en, hvorfra han havde et udmærket Overblik over alle fire Gadehjørner. Han holdt saa omhyggeligt Øje med dem alle fire, som om han ventede, at der skulde komme en bestemt Person fra hver af Gaderne.

Nick Carter stillede sig op udenfor Synsvidde, efter at han atter med Rødkridt havde tegnet et Mærke paa Flisen, som ved Patsys Tilbagekomst skulde angive ham, hvor han selv stod og ventede.

Men han havde ikke staaet der længe, før Patsy dukkede op fra den østlige Side, iført en elegant Dragt.

Saa snart han opdagede Tegnet paa Flisen, saa han sig om, for først at opdage, hvor den Mand stod, som han havde ladet udspionere, og derefter for at se, hvor hans Chef opholdt sig.

Nick vinkede til ham fra en Port, og Patsy begav sig skyndsomst hen til ham.

„Hvem er det, Patsy?" spurgte Nick.

„Det er en Vagabond," svarede Patsy. „Jeg har kendt ham i længere Tid. Han har ganske vist ikke været med ved den Historie i 35. Gade, men han staar i Forbindelse med de Fyre og har maaske haft en Finger med i Spillet ved Forberedelserne."

„Hvad mener Du med det," spurgte Nick.

„Jo, Sagen er den. Denne Mand er Spike Thomas. Han nærer den Formodning, at to Fyre, han tidligere har arbejdet sammen med, har haft et lille Arbejde for sidste Nat. Og han mener oven i Købet, at det netop er Indbruddet i 35. Gade.

Naturligvis vil han nu have sin Andel. Han ved, hvem der har haft den omtalte Kasse i sin Haand, og nu vil han forsøge paa at bringe os paa Sporet."

„Hvad har Du sagt til ham?"

„At vi endnu ikke har opdaget noget, men at vi heller ikke har Mistanke til nogen bestemt. Det ansaa jeg for at være det rigtigste."

„Ved Du, hvem han nærer Mistanke til?"

„Ih nej, det forraader han ikke. Men jeg føler mig overbevist om, at de to, han har i Kikkerten, ogsaa er Gerningsmændene."

„Ja, maaske har Du Ret, Patsy."

„Naa ja," svarede Patsy, „nu vil jeg følge efter ham for at se, hvor han gaar hen."

„Ja, gør kun det," sagde Nick bifaldende. „Jeg vil imidlertid vende mig mod et andet Spor."

Den store Opdager fjærnede sig, og Patsy indtog paany Posten som Spion.

Han blev staaende i Nærheden af Thomas ved Hjørnet, og iagttog med spændt Opmærksomhed enhver, der passerede et af de fire Hjørner.

En overlistet Gavtyv.

Der kunde vel være forløbet en Time, som Spike Thomas lige saa vel som Patsy havde udfyldt med at vente taalmodigt paa Gadehjørnet.

Da opdagede Spike endelig fra sin Observationspost, at de Personer, han havde ventet paa, viste sig i det fjærne.

To Mænd ilede fra den anden Ende af den 34. Gade hen til det Hjørne, hvor Spike havde stillet sig op, og nikkede i Forbigaaende til ham uden at gøre Mine til at standse.

Spike tiltalte dem, og de blev nu staaende.

Hvad der blev forhandlet mellem dem, kunde Patsy ikke høre fra sin Plads. Men uden Tvivl endte Samtalen mellem dem med en Indbydelse til en Omgang Øl; og Indbyderen var aabenbart den ene af de Fremmede, der efter sit Ydre at dømme snarere var alt muligt andet end Vagabond eller Gavtyv.

Da Patsy lige skulde til at følge efter dem, opdagede han i sidste Øjeblik, at en anden Person var standset foran ham og med største Interesse iagttog Gruppen paa den anden Side af Gaden. Patsy betragtede ham nøje og genkendte ham som en meget anset Opdager fra Chicago.

Patsy gik hen til ham og nævnede ham ved Navn.

„Hvad ved De om de Fyre der ovre paa den anden Side af Gaden?" spurgte han.

„Er De paa Jagt efter en af dem?" gengældte Manden fra Chicago hans Spørgsmaal.

„Ja, efter ham der paa Hjørnet, som de andre taler med," svarede Patsy. „Det er Spike Thomas, en New-Yorker Vagabond med et temmelig tvivlsomt Rygte."

„Den velklædte Mand, der taler med ham," sagde Opdageren fra Chicago, „er Bart Meyers, en berygtet Specialist i Pengeskabsindbrud.

Jeg er overrasket over at se ham her, da jeg havde Grund til at antage, at han var i St. Louis. Hele den forløbne Vinter har han opholdt sig i Chicago. Og vi har ham mistænkt for forskellige Indbrud, men vi har ikke kunnet fremskaffe Beviser mod ham."

Imidlertid var de tre Mænd gaaet ind i en Beværtning, og Patsy havde derfor Betænkeligheder ved at træde nærmere, da han frygtede for, at de skulde lægge Mærke til ham.

Dog saa han saa meget, at Spike Thomas talte meget indtrængende til den ene af dem, og netop til ham, som Chicagoopdageren havde betegnet som Bart Meyers.

Lidt efter hørte han denne sige temmelig højt:

„Det kan vi ikke tale om her; lad os gaa hen i en anden Knejpe."

Patsy trak sig tilbage fra Døren og stillede sig saaledes, at han kunde holde Øje med baade den forreste og den bageste Udgang fra Beværtningen.

Faa Minutter efter viste de tre Mænd sig ved den forreste Udgang, og gik ned ad den 34. Gade i Retning mod East River.

Det var ikke særlig vanskeligt at følge efter dem og holde Øje med dem, skønt baade Thomas og Meyers fra Tid til anden saa sig omkring. Patsy vidste, at de snarere gjorde det af gammel Vane end af Frygt for at blive forfulgt.

Deres Vej førte dem til den sidste Karré i Gaden, og her gik de ind i en Knejpe, der var propfuld af Gæster, saa at de med Lethed kunde tale med hinanden uden at vække Opsigt.

I Baggrunden af Lokalet stod der et Bord med nogle Stole.

Her tog Thomas, Meyers og deres Kammerat Plads og begyndte straks en livlig Samtale. I Begyndelsen var det særlig Thomas, der førte Ordet.

Meyers svarede som oftest med et benægtende Hovedrysten.

Patsy havde efterhaanden skubbet sig nærmere til Bordet, hvor de havde taget Plads, men Afstanden var endnu for stor til, at han kunde forstaa, hvad de sagde:

Men saa begyndte de endelig at tale noget højere, og til Slutning sagde Spike Thomas i en skarp og ærgerlig Tone:

„Hvor meget vil I give mig? Jeg ved, hvad der er i den, og jeg har Ret til at være med. Hvis jeg ikke faar min Andel, saa skal jeg snart lægge Jer Hindringer i Vejen."

Bart Meyers brast i Latter og bestilte en ny Omgang.

Men den anden var aabenbart mere tilbøjelig til at tage Spikes Ord i Alvor.

I en sagte Tone talte han nu til Meyers, greb ham i Armen, trak ham lidt til Side og begyndte ivrigt en hviskende Samtale med ham.

Det lod til, at hans Ord gjorde et vist Indtryk paa Meyers, thi denne vendte pludselig om og gik atter hen til sin Kammerat ved Bordet.

„Hør, Spike," begyndte han, højt nok til at Patsy kunde høre det. „Jeg antager, Du betænker Dig paa at bringe os i Fedtefadet. — Billy og jeg kan ikke aftale noget med Dig, før vi har været ovre paa den anden Side Floden.

Om en Time er vi her tilbage, og saa kan vi forhandle videre med Dig her ved Bordet. Hvis vi selv faar, hvad vi gør Regning paa, saa skal der nok falde en god Bid af til Dig — mere kan Du vel med Ret og Billighed ikke forlange, tænker jeg."

Dermed tømte han og den som „Billy" betegnede Person deres Glas og fjærnede sig hurtigt, mens Spike blev siddende ved Bordet og fik sig et Glas Øl til.

Patsy forlod ligeledes Beværtningen gennem den anden Dør, og et fiffigt Smil spillede om hans Læber, da han i fuldt Firspring satte ned ad Gaden.

Omtrent en halv Time senere aabnedes Døren til Beværtningen atter, og ind traadte en temmelig sjusket klædt Fyr, som man allerede paa lang Afstand kunde kende som en indfødt Vagabond fra Byens østlige Del.

Med slentrende Skridt bevægede han sig gennem Lokalet, gav sin Derbyhat et dristigt Skub, og traadte saa med Hænderne i Bukselommerne hen til det Bord, hvor Spike sad i utaalmodig Forventning om, hvad Fremtiden vilde bringe.

„Hejda, Spike, det var netop Dig, jeg søgte efter," begyndte den Nyankomne.

Med rynket Pande betragtede den saaledes tiltalte den unge Mand, der aabenbart var ham vel bekendt, men hvis Tilsynekomst i dette Øjeblik ikke lod til at berede ham nogen synderlig Glæde.

„Jeg gad nok vide, hvad Du vil tale med mig om, Bally Morris," svarede han i en afvisende Tone. „Jeg har jo allerede sagt Dig, at her ikke er noget at fiske!"

„Sludder, Spike, kom bare ikke med Udflugter," henkastede den unge Mand, idet han satte sig overskrævs paa en Stol og lo den anden lige op i Ansigtet.

„Du ved vel nok, at jeg kan hamle op med Dig i Snedighed. Jeg har ogsaa en lille Anelse om, hvem der forrige Nat var paa Galejen — og jeg kunde nok lide at være med til at skumme Floden."

„Aa, din Nar, hvem siger Dig, at det ikke var mig selv?“ knurrede Spike.

„Paa den Tid var Du nok paa Sjov med Kæresten, lille Spike, hvad?“

„Gid Fanden havde det Pigebarn!“ brummede Spike og sendte et kraftigt Langspyt ind i Rummet. „Jeg tror, Meyers har betalt hende for at forhindre mig i at faa en Finger med i Spillet der.“

„Meyers, ganske rigtig!“ raabte Bally leende. „Du maa passe bedre paa din Tunge en anden Gang, gamle Ven. — Hvad vædder vi — Chicago-Meyers har nok pillet lidt ved den Sag?“

„Gaa ad Helvede til!“ brølede Spike rasende, med en Haandbevægelse, som om han vilde kaste sit Glas i Hovedet paa den anden. „Hvem har faaet Dig til at hoppe paa den Limpind?“

„Spike, vær nu ingen Æsel — jeg ved jo lige saa godt som Du, at Nick Carter og hans Folk er paa Sporet — og hvis vi vil have noget ud af den Historie, saa maa vi skynde os.

To Mand arbejder vel bedre end en, skulde jeg tro? — Naa, lad saa være med den Begærlighed! Jeg ved, at Sporhundene er ude efter en Kasse, der er hundrede Gange mere værd end alt det andet Kram.“

„Jeg gad nok vide, hvor Du har alt det fra.“

„Ja, hvor har Du det fra?“ svarede Bally Morris i en drillende Tone. „Vær nu fornuftig. Bag ved den Streg staar der en hemmelig Ophavsmand, og tror Du, han har ladt Meyers komme hertil for ingenting? Jeg kan sige Dig saa meget, at jeg har haft fat i Patsy i Dag. Han tror nu, han er saa morderlig snu, men vi to er vel heller ikke født i Gaar, hvad gamle?

Han fortalte mig ogsaa, at Du i Morges allerede vilde udfritte ham — og fra ham har jeg ogsaa faaet at vide, at den Kasse, der er forsvundet i Nat, er flere Penge værd, end Du og jeg nogensinde har set.“

„Dumheder! Vrøvl! Det rene Vanvid!“ knurrede Spike, men hans urolige Væsen forraadte, at den andens Ord havde gjort Indtryk paa ham.

„Vær nu ingen Nar, Spike,“ vedblev Bally i en overtalende Tone, „her har vi med Sporhunde at gøre — hvis Du er begærlig, saa kommer Du slet ingen Vegne.

Meyers og Billy kan jo nok hamle op med Dig og de holder Dig saa længe hen med Snak, til de selv bliver taget i Kraven af Nick Carter.

Men hvis vi to holder sammen, saa bliver det dem, der trækker det korteste Straa, og hvad der hænder bagefter, det kommer ikke os ved!“

Spike slog med den flade Haand et kraftigt Slag i Bordet og greb saa den anden i Armen.

„Ja, Du har Ret — jeg er lige ved at krepere af Ærgrelse over de gerrige Hunde. Lad os saa staa halv Skade — det vil sige,“ tilføjede han skyndsomst, „jeg vil dog først vente og se, om de Fyre ikke lader sig tale til Rette.

Gør de det ikke, saa har jeg allerede udtænkt en Plan, hvor jeg nok kan faa Brug for Dig. Alene kunde jeg alligevel ikke udføre den.

Men nu er det vist bedst, Du forsvinder. Meyers kan komme, hvad Øjeblik det skal være; og ser han os to sammen, saa mærker han straks Uraad! — Det er en forbandet mistroisk Karl!“

„Ja, det kan Du have Ret i,“ svarede Bally Morris.

Saa trykkede han Hatten dybt ned i Panden, gav den atter et dristigt Knips, saa den fløj bag ad Nakken, og slentrede fløjtende ud af Beværtningen.

Hurtig forsvandt Fyren ned ad den 34. Gade til den anden Avenue. Men da han drejede ind i denne, var han lige ved at støde sammen med en anden Fyr, og i samme Øjeblik brast han ud i en høj Latter.

Han havde ogsaa god Grund til at le, thi den unge Fyr, der saa pludseligt spærrede Vejen for ham, var hans tro Spejlbillede.

Ja, man kunde næsten have antaget de to unge Mænd for siamesiske Tvillinger, saa nøje lignede de hinanden. Selv Hattene sad bag i Nakken med det samme flotte Kast.

Dobbeltgængeren standsede stiv af Forbavselse og med gabende Mund, mens han aldeles aandsfraværende mønstrede den anden.

„Halløj, hvad skal det betyde?“ fik han endelig frem.

„Aa, det er altsammen i Orden, Bally Morris,“ svarede den unge Mand, der selv var blevet tiltalt med dette Navn af Spike Thomas.

Pludselig bøjede den anden sig frem, stirrede sin Dobbeltgænger skarpt ind i Ansigtet og raabte i største Forbavselse:

„Nu har jeg aldrig set Mage — den Rad har sminket sig — min Sandten om han ikke har lavet sig til, som om det var mig selv lyslevende.“

Men til Svar lo hans Dobbeltgænger blot saa hjærteligt, at Taarerne trillede ham ned ad Kinderne, og han maatte holde sig i Siden.

„Det var en rar Historie!“ begyndte nu den virkelige Bally Morris. „Hvad er det for en Nederdrægtighed? Vil Du straks svare mig, din Slubbert!“

„Kære Morris, jeg er din Ven Patsy Murphy,“ tog den unge Opdager nu til Orde, stadig leende af fuld Hals. „Det er den største Spas, jeg længe har været med til. — Hvor kunde jeg ogsaa tro, at Du paa denne Tid kunde forvilde Dig derhen fra dit højtelskede Bowery. Men kom nu med mig. Jeg giver en Omgang; saa vasker jeg Farven af Ansigtet og fortæller Dig hele Historien!“

Aldeles bestyrtet og stadig rystende paa Hovedet

fulgte den virkelige Bally Morris sin Dobbeltgængers Indbydelse.

„Men sig mig dog, Patsy, hvad skal den Forklædning betyde?“ spurgte han undervejs.

„Gør Dig bare intet Hovedbrud med den Ting, gamle Ven,“ svarede Opdageren i en beroligende Tone, idet han smilende kiggede fra Siden hen paa ham. „Men hvis Du uden Vrøvl gaar ind paa mine Planer, saa kunde der maaske nok falde nogle Dollars af til Dig — og de er vel heller ikke at foragte, hvad?“

Med disse Ord trak han sin Kammerat ind i den nærmeste Café, gik ind i Toiletrummet og vaskede Sminken af sig. Da han saa igen var blevet sig selv, trak han fortroligt Bally Morris med sig ind i Skænkestuen.

„Bare ingen Bekymringer, gamle Dreng,“ hviskede han til Fyren. „Du skal saamænd ikke hengive Dig til alvorlige Tanker.

Hvis Du gør, som jeg siger Dig, og fremfor alt ikke lader Spike vide, at jeg har narret ham, saa skal det ikke blive til Skade for Dig. — Den Sag er ganske simpel,“ tilføjede han fortroligt, „jeg ved jo ganske godt, hvad Du og Spike er ude efter, og hverken min Chef eller jeg vil binde Hænderne paa Jer. — Manden fra 35. Gade bryder sig Pokker om, om han faar Tyvekosterne tilbage, Juvelerne og Sølvtøjet, for ham gælder det bare at faa Fingre i Kassen med Papirerne.

Det drejer sig om en Opfindelse eller noget lignende Hokuspokus, der gaar langt over vores Forstand; men Manden har allerede kostet mange Penge paa den Historie og vil have sin Ejendom igen.

Vi Nick Carter-Folk har blot taget Sagen under Behandling, for at skaffe ham den igen. Der er en anden, der staar bag Meyers og hans Kammerat, og det er denne Mands Ærinde, at de to gaar.“

Hvis han faar Kassen, saa bliver de to Fyre taget ved Næsen, og vores Mand kan ogsaa kigge i Vejviseren, mens Du og Spike suger paa Labben — er Du med paa den, Gamle?

Men der kan nok være et og andet at gøre ved den Sag endnu, uden at man behøver at slide sig halvt fordærvet — jeg tænker næsten, Du kender mig? — Og kan jeg skaffe en af mine gamle Venner en fin lille Fortjeneste, saa skal der ikke mangle noget fra min Side!“

Patsy var en Menneskekender, saa ung han end var, og han forstod med et sikkert Greb at tage enhver paa det ømme Punkt.

Det varede heller ikke længe, før Bally Morris var ganske enig med ham og lovede at følge alle hans Anvisninger.

Dog — da Patsy havde afskediget ham med den Ordre, at han nu skulde begive sig hen til den Knejpe, hvor Spike opholdt sig, og lade, som om han allerede en Gang havde talt med ham, saa kiggede den dygtige Opdager efter den Bortilende med en spottende Latter.

„Gamle Ven, Du er en Gavtyv, og stole paa Dig kan man ikke længere, end man kan se Dig. Men det skader ikke, jeg ved, at jeg nu har hidset dig og Spike, som om I var et Par Sporhunde.

Nu kommer I som et Lyn fra klar Himmel over Meyers og hans Kammerater; men jeg vil tage mig den Frihed at følge Jeres Spor — ikke med Tungen ud af Halsen, men saa meget desto mere udholdende.“

Paa kryds og tværs.

Imidlertid havde Chick efter sin Fætters Ordre været ude for at søge Oplysninger om de fem Interessenter, som havde forsøgt ved Køb at erhverve Pembertons Opfindelse fra Enken.

Han havde faaet opklaret, at de fire af dem var gaaet fuldstændig forretningsmæssigt og uangribeligt til Værks, hvorimod den femte, der hed Mortimer Seaman, stod i langt ringere Anseelse blandt sine Kolleger.

Han gik for at være en samvittighedsløs, havesyg og dristig Spekulant, der uden Vragen benyttede enhver Lejlighed, der tilbød ham Fordel og Berigelse.

Ja, man sagde endogsaa, at han, takket være sin Griskhed, gentagne Gange havde været Retværdighedens Arm uhyggelig nær.

Da Chick naaede sin Chefs Hus, havde Patsy lige forladt det efter at have afgivet sin Beretning.

Nick fortalte i faa Ord sin Fætter, hvilket Mesterstykke deres yngste Mand i Mellemtiden med Dristighed og Held havde udført, og modtog derefter en indgaaende Beretning af Chick.

„Ja—a,“ sagde han eftertænksomt, da Chick havde endt sin Fortælling, „dine Meddelelser supplerer mine egne Erfaringer paa en fortræffelig Maade, og i Forening giver de et dybt Indblik i Sagen.

Jeg for mit Vedkommende opsøgte Overretssagfører Samuel Elwell. Men først indhentede jeg Oplysninger om Manden selv, og jeg maa tilstaa, at de har givet mig noget at tænke paa.

Som Du ved, er Elwell den Sagfører, der var Pembertons juridiske Raadgiver, og nu bistaar han Enken.

Jeg har nu faaet Meddelelse om, at Elwell efter Opfinderens Død meget hyppigt er set sammen med

Seaman, og det mest om Aftenen og i Fattigkvarterne.

Derimod har Seaman, efter hvad jeg har kunnet opspore, aldrig vist sig i sin Ven Elwells Kontor.

Under andre Omstændigheder vilde dette naturligvis ikke have meget at betyde; men da jeg opsøgte Elwell og ligesom tilfældigt spurgte ham om Seaman, erklærede han ganske koldblodigt, at han aldeles ikke kendte en Person af det Navn.

I det mindste kan man af denne Benægtelse slutte, at han ikke er nogen oprigtig Mand.

Men nu er Elwell just den Mand, der har gjort Udkast til Kontrakten mellem Pemberton og Mr. Herron. Han er derfor nøje underrettet om Opfinderens Planer, ved, at Kontraktens Underskrivelse kun blev forhindret ved Pembertons pludselige Død, og har tillige Kendskab til, hvilke Summer Pemberton i Forvejen har faaet udbetalt af sin Kompagnon.

Alligevel søgte han at overtale Enken til at tage imod Seamans Tilbud, og paa samme Tid har han forsøgt at faa Tegningerne og Modellen tilbage fra Mr. Herron."

„Deraf fremgaar aldeles utvivlsomt, at denne Elwell driver et uhæderligt Dobbeltspil og paa ingen Maade varetager sin Klient, Enkefru Pembertons Interesser!" indskød Chick.

„Som jeg har bragt i Erfaring fra Herrons Sagfører, har Elwell maattet tage sin Klage mod Herron — for Offentliggørelse af Opfinderens Papirer — tilbage, da denne savnede et retsligt Grundlag.

Men samtidig skal Elwell i Retssalen have ladet sig henrive til Trusler om, at man ad Krogveje nok skulde faa, hvad man ikke kunde opnaa ad den lige Vej."

„Naa ja, saa gør vi vist bedst i med rørende Omhu at henvende vor Opmærksomhed paa d'Hrr. Elwell og Seaman," bemærkede Chick i en sarkastisk Tone.

Ida, der var udsendt af sin Onkel for om muligt at gøre Enkefru Pembertons Bekendtskab, traadte nu ind og afbrød derved Samtalen.

„Allerede hjemme igen, min smukke Niece!" udbrød Opdageren, idet han gik hende i Møde og rakte hende Haanden. „Du kan da vanskeligt have udrettet noget allerede?"

„Ja, Du maa nok forbavses, Nick," svarede den unge Pige smilende, „jeg har allerede set Mrs. Pemberton og talt med hende."

„Storartet!" udbrød den store Opdager med uskrømtet Forbavselse, „det kalder jeg et hurtigt Arbejde!"

„Det er ikke min Fortjeneste, men jeg havde i en usædvanlig Grad Lykken med mig," svarede den unge Pige og satte sig lige over for Nick.

„Næppe havde jeg opsporet Mrs. Pembertons Adresse, før jeg opdagede, at en Dame, der boer i samme Etage, er en god Bekendt af mig. Naturligvis aflagde jeg hende øjeblikkelig et Besøg og bragte i Erfaring, at hun stod paa en venskabelig Fod med Mrs. Pemberton. Som det saa ofte er Tilfældet med Mennesker, der bor Dør om Dør, saa de hinanden næsten daglig.

Jeg havde virkelig heller ikke været mere end nogle faa Minutter hos min Veninde, før Mrs. Pemberton kom paa sit sædvanlige Besøg.

I kan forestille Jer, hvor magtpaaliggende det var mig at gøre mig behagelig for hende og indlede Bekendtskab med hende i en Fart.

Saa var det heller ikke videre vanskeligt at komme til at tale om det, der naturligvis laa Fruen mest paa Hjærte."

„Ja, det var sandelig et overordentligt Held!" indrømmede Opdageren smilende.

„Det var Nick Carters Lykkestjærne, der førte mig," svarede den unge Pige oprømt.

„Aldeles ikke," afværgede Nick. „Var det nogens gode Lykke, saa var det din egen, Ida. Men alt i alt tror jeg næppe, at den lunefulde Lykkens Gudinde har noget med den Sag at gøre. Hvad er det, der gør et Menneske til en dygtig Opdager? Vel ikke andet end, at han behændigt forstaar at udnytte de Chancer, der tilbyder sig, og det har Du gjort. Men sig mig nu, hvad Du har faaet at vide."

„Ja, jeg kan fatte mig i Korthed," svarede Ida uden Betænkning. „Alt i alt fik jeg det Indtryk, at Enken nærer den Overbevisning, at hun har daarlige Raadgivere. Hun kommer mere og mere til den Anskuelse, at hun havde gjort bedst i fra Begyndelsen at tiltræde den Overenskomst, hendes afdøde Ægtefælle havde afsluttet med Mr. Herron, saa meget mere som hun er fattig og for Øjeblikket næsten blottet for Subsistensmidler."

„Det kan ikke passe, Ida," afbrød den store Opdager hovedrystende. „Mr. Herron har selv fortalt mig, at han har udbetalt hende en Check paa 10,000 Dollars."

„Der tager Du fejl, Nick," svarede hans Niece. „Mrs. Pemberton forsikrede mig udtrykkelig, at denne Check blev leveret tilbage til Mr. Herron, da hun besluttede sig til at modtage Seamans Tilbud. Hvorledes kunde hun ellers ogsaa have klaget over, at Modellerne og Tegningerne blev udgivet?"

„Det er mig noget gaadefuldt," vedblev Opdageren, „jeg ved, at Mr. Herron ikke har faaet nogen Check tilbage."

„Ja, men Mrs. Pemberton hævdede for blot en Time siden, at Herron har faaet sin Check tilbage. Hun har leveret den til sin Sagfører Elwell, og denne

har meddelt hende, at Mr. Herron har taget sin Check tilbage."

„Aa, den infame Skurk!" udbrød Nick Carter og sprang i Vrede op fra Stolen. „De Karle vil røve Enken hendes sidste Hvid. Lykkes det dem nu ogsaa at faa Tegningerne og Modellen i deres Besiddelse, saa sidder den ulykkelige Enke der med sine tomme Hænder!"

Som en tirret Løve gik Nick Carter op og ned i Værelset. Saa standsede han ganske uformodet foran Ida, der var fortrolig med hans Vaner, og derfor blot smilende saa op paa ham.

„Du nævnede før Seamans Navn og betegnede ham som den Mand, hvis Tilbud Mrs. Pemberton var villig til at modtage. Var Sagfører Elwell ogsaa til Stede ved den Lejlighed?"

„Ja, det var han rigtignok. Mrs. Pemberton nævnede udtrykkeligt, at Elwell i Seamans Nærværelse havde ledet Forhandlingerne som hendes Befuldmægtigede, og at han havde udfærdiget en Erklæring, som hun maatte undertegne, og hvor hun forpligtede sig til at sælge Patentet imod en større Sum, som skulde udbetales i bestemte Rater. — En tilsvarende Erklæring blev undertegnet af Seaman, og den tog Elwell til sig."

„Det er et Par djævelske Skurke!" udbrød Nick forbitret. „Denne Elwell burde med Spot og Skam udstødes af Sagførerstanden. Han ved jo aldeles bestemt, at Mr. Pemberton baade retslig set og med sin Ære var forpligtet til at opfylde den Kontrakt, der var indgaaet med Herron. Blot ved at hun havde modtaget den Check paa 10,000 Dollars var Overenskomsten lovlig ordnet.

Men denne Elwell har beholdt Checken og ikke ladet Enken faa saa meget som en Cent. — Jeg skal sørge for, at den ikke bliver indløst.

Hvad Dig angaar, Ida, saa gør Du bedst i at prøve paa at blive rigtig gode Venner med denne stakkels bedragne Enke."

Med disse Ord begav den store Opdager sig skyndsomst til Herrons Kontor, hvor han erfarede af Mægleren, at den omtalte Check endnu ved Middagstid ikke var blevet præsenteret til Udbetaling i hans Bank.

En Telefonsamtale konstaterede, at det heller ikke var sket efter den Tid, og efter Opdagerens Raad anmodedes Banken om i det Hele taget ikke at indløse den, og det blev aftalt, at Pengene kun skulde udbetales, saafremt Mrs. Pemberton personlig indfandt sig for at hæve dem.

Et sælsomt Sammentræf.

Patsy havde haft en fin Næse. Da han havde staaet i Skjul omtrent en Time udenfor den Knejpe, i hvilken Meyers og Billy i Mellemtiden atter havde indfundet sig, men som de snart igen havde forladt i øjensynligt daarligt Humør, saa han Spike og Bally dukke frem i Døren — Arm i Arm som to gode Venner, der er blevet enige om fælles Optræden i en Sag.

De forsvandt nu i østlig Retning gennem den 34. Gade.

Selvfølgelig fulgte den unge Detektiv efter dem under Anvendelse af den største Forsigtighed. Han iagttog kort efter, hvorledes det værdige Par paa det næste Gadehjørne traf sammen med en ung Knøs, der saa lige saa havareret ud som de selv.

Denne hviskede noget til Spike, og uden Tvivl beredte det ham en kolossal Glæde, thi i stigende Begejstring bearbejdede han begge sine Venners Skuldre paa det kraftigste, og de maatte ligefrem hindre ham i at danse Krigsdans paa aaben Gade.

Saa skiltes det skønne Trekløver atter, og Spike og Bally Morris fortsatte deres Vej Arm i Arm. De gik nu i Retning mod tredje Avenue, og da de havde naaet den, saa den forsigtigt spejdende Patsy, at Bally gik ind i Knejpen paa Hjørnet, men kort efter kom tilbage til sin ventende Kammerat og rystede benægtende paa Hovedet.

Arm i Arm gik de nu igennem tredje Avenue til den 42. Gade. Her stak Bally atter ind i den nærmeste Beværtning, men sluttede sig efter et Minuts Forløb paany til sin Kammerat, der ventede ham paa det næste Gadehjørne.

Det var ikke nemt for Patsy paa dette let overskuelige Sted i Længden at holde sig skjult for de to unge Fyre.

I lang Tid gjorde Spike og Bally ikke Mine til at fortsætte deres Vandring, og medens Patsy endnu i sit stille Sind undrede sig over deres paafaldende Tøven, opdagede han pludselig Chick, der med raske Skridt kom ned ad den 42. Gade.

I det samme fik Patsy ogsaa Øje paa den Mand, som hans ældre Kollega aabenbart forfulgte. Det var en undersætsig, bredskuldret Mand, moderne klædt — med udsøgt Elegance — og selvbevidst bevægede han sig ned ad Gaden.

Øjeblikkelig indtog Patsy en Stilling, der tillod ham at give Chick Meddelelse om sin Nærværelse. Det lod sig uden Vanskelighed iværksætte, og det Signal, Chick gav til Svar, betød, at hans unge Ven skulde slutte sig til ham, saafremt intet hindrede ham deri.

Da den af Chick forfulgte Mand kom til Hjørnet af tredje Avenue og 42. Gade, blev han staaende og saa sig om i alle Retninger.

Aabenbart kunde han ikke finde den Person, han søgte; men han begyndte nu at gaa langsomt op og ned paa det nordvestlige Gadehjørne for at forkorte Ventetiden.

Dette gav Chick en god Lejlighed til ubemærket at nærme sig Patsy.

„Holder Du Øje med nogen?"

„Ja, det gør jeg rigtignok! — Der staar mine to Venner Spike og Bally!"

„Hvad tager de Karle sig for?"

„Det skal jeg ikke kunne sige, Chick; men jeg haaber snart at faa det at vide. Hvad er der paa Færde med din Protegé der henne?"

„Det er Seaman!"

„Hvad Pokker!" udbrød Patsy forbavset, „hvad vil han her?"

„Ja, det ved jeg ikke, men jeg har fulgt ham lige fra Broadstreet."

„Han venter nok paa nogen!"

„Ja, det lader til — og jeg tænker, det er Bart Meyers."

I dette Øjeblik greb Patsy sin ældre Kollega i Armen og nikkede samtidig med Hovedet i en bestemt Retning.

Da Chick saa derhen, opdagede han Nick, der — ligesom han selv for et Øjeblik siden — kom gaaende ned ad den 42. Gade paa det samme Fortov.

„Han er i Hælene paa en eller anden," hviskede Patsy smilende, „og jeg tør vædde med, at det gælder den Mand der i sort Frakke og høj Hat og med det brune Fuldskæg!"

Øjeblikkelig skiltes de to Opdagere for uden Opsigt at kunne give deres Chef Meddelelse om deres Nærværelse.

Selvfølgelig skete dette, uden at de noget Øjeblik tabte de af dem forfulgte Personer af Syne.

Spike og Bally stod endnu bestandig som fastvoksede paa deres Hjørne, og lige overfor dem gik Seaman med langsomme Skridt frem og tilbage.

Da den store Opdager naaede Hjørnet, gav han umærkelig begge sine Hjælpere at forstaa, at han havde bemærket deres Signaler, dog prøvede han ikke paa at slutte sig til dem.

Imidlertid var den Mand, han forfulgte, traadt hen til den ventende Seaman og gav ham Haanden.

„Hvis det ikke er Sagfører Elwell, saa vil jeg tabe 100 Dollars!" brummede Chick.

Da Opdagernes Chef saa sin Mand fordybet i en Samtale, søgte han sig i en Fart et Skjulested og vinkede sine to Hjælpere hen til sig.

„Elwell?" spurgte Chick, da han havde naaet sin Chef.

„Ja, selvfølgelig!" svarede Opdageren ligesaa hurtigt. „Kender Du den Mand, han taler med?"

„Javist, det er min Mand, Seaman!"

„Seaman?" gentog Nick Carter overrasket. „Ih, det var da et mærkværdigt Sammentræf! De to Gavtyve maa have aftalt et Stævnemøde!"

„Sandsynligvis skal de her paa Hjørnet træffe en tredje."

„Det kan Du have Ret i, Chick," indrømmede Opdageren og vendte sig nu til sin yngste Hjælper med et Spørgsmaal om, hvilken Vind der havde blæst ham til dette Sted.

Da han saa havde faaet Oplysning af Patsy, kunde han ikke bare sig for at le.

„Det er jo højst besynderligt, at vi under Forfølgelsen af vore forskellige Venner skal mødes her alle tre. Dog — vi vil ikke fejre dette Gensyn; vi maa straks igen skilles, thi en saadan Sammenstimlen kunde muligvis være til Skade for vore Planer. Lad os imidlertid holde Føling med hverandre, Kammerater!"

Chick smuttede over Gaden, fulgt i Hælene af Patsy.

Men medens den første fandt et Skjulested bag en af Luftbanens Støttepiller, gik Patsy over tredje Avenue og stillede sig op der paa et Sted, hvorfra han lettere kunde iagttage Spike og Bally.

Næppe havde han faaet stillet sig op, før han saa, at de to Fyre pludselig begyndte at røre paa sig. Da Patsy forsigtigt bøjede sig frem, opdagede han Bart Meyers, der var ledsaget af den samme Mand, som han i Beværtningen i den 34. Gade havde tilfalt med Navnet Billy.

Det faldt den unge Mand ind, at hverken Chick eller Nick Carter personlig kendte den berygtede Indbrudstyv fra Chicago, og saa sneg han sig atter over Gaden, for i en Fart at give dem begge to Underretning.

Et Minut efter var Bart Meyers naaet hen til Elwell og gav sig i Samtale med ham.

Patsy havde imidlertid opdaget, at hans to Venner Spike og Bally paa samme Tid skyndte sig ned ad ottende Avenue, og han gav sig derfor ufortøvet til at forfølge dem.

De fire Mænd paa det nordvestlige Gadehjørne havde imidlertid vekslet nogle Ord, derefter vendte Meyers og hans Kammerat sig om og gik ind i Beværtningen paa Hjørnet, næsten umiddelbart fulgt af Seaman og Elwell.

Nick havde skyndsomst igen kaldt sin Fætter hen til sig og spurgte ham nu, om han mente, at Seaman kendte ham.

„Nej, det tror jeg ikke!" svarede Chick efter et Øjebliks Betænkning.

„Saa stik ind i den Knejpe der og se, om Du kan opsnappe noget af deres Samtale," befalede Opdageren.

Medens Chick skyndte sig ind i Beværtningen saa stilfærdigt som muligt, blev hans berømte Fætter staaende paa sin forrige Observationspost for at være ved Haanden, hvis de fire Mænd snart igen skulde forlade Lokalet og gaa hver til sin Side.

Dristigt Spil.

Den store Opdagers Taalmodighed blev imidlertid stillet paa en haard Prøve. Vel en Time forløb, og de fire Mænd havde endnu ikke vist sig. Saa blev det endelig for meget for Nick Carter.

Med en hurtig Beslutning gik han ind i den nærmeste Port, satte en Paryk paa Hovedet, klistrede et falsk Overskæg paa, byttede sin Hat om og traadte et Øjeblik efter ind i Knejpen i tillidsfuld Forventning om ikke at blive genkendt af det nette Firkløver.

Der var et temmelig stort Antal Gæster derinde, men iblandt disse kunde Opdageren hverken faa Øje paa sin Fætter eller de fire Sammensvorne.

Snart opdagede han imidlertid, at et mandshøjt Træskillerum i den modsatte Ende af Lokalet dannede en Slags Nische, i hvilken der efter al Sandsynlighed var opstillet Borde og Stole.

Døren, der førte derind, stod aaben, og da Opdageren uden at vække Opsigt havde trængt sig ind i Menneskemængden, oplyste et hastigt Blik ham om, at de Mænd, han søgte, sad bænkede om et Bord med fulde Glas foran sig.

De syntes langtfra at være i nogen rosenrød Stemning. Det saa nærmest ud til, at Bart Meyers og hans Kammerat stod i skarp Opposition til Elwell og Seaman.

Seaman selv bestræbte sig aabenbart for at tilvejebringe en Forstaaelse, thi han talte ivrigt og indtrængende til de to Forbrydere, medens Elwell forholdt sig afventende.

Ved at se sig nærmere for, opdagede Nick ogsaa Chick. Denne sad tæt ved Træskillerummet og var tilsyneladende fuldstændig fordybet i Læsningen af en Avis, som han holdt tæt op for Ansigtet.

Naturligvis var det af stor Betydning for Nick at belure de fire Mænds Samtale.

Hans Blik faldt paa et ualmindeligt stort Isskab, der strakte sig langs Bagvæggen fra Toiletrummets Dør hen til Nichens Indgangsdør. Det naaede næsten helt op til Loftet, men der var dog et Mellemrum, der var stort nok til at være Smuthul for en, der ønskede at lytte ubemærket. Vanskeligheden laa blot i at komme op paa Skabet uden at vække Opsigt.

I en Fart begav Opdageren sig ind i det menneskefomme Toiletrum. Op til dette stødte et Vaskerum, hvis ene Længdevæg var identisk med Bagvæggen i Skænkestuen.

Ovenover den marmorbeklædte Vaskekumme var der et lavt Trækvindue anbragt lige under Loftet.

Øjeblikkelig klatrede Nick op paa Vaskekummen og forsøgte at aabne Vinduet.

Det var en temmelig ubehagelig Beskæftigelse — en Støvsky slog Opdageren i Møde. Dog det betød ikke stort for ham, saa meget mere som han mente at have opdaget, at Vinduet paa den anden Side maatte være lige over det usædvanlig lange Isskab.

Nick var en dygtig Gymnastiker — dygtigere end de fleste — og det tog ham derfor blot et Øjeblik at naa Vinduet med et Par kraftige Klatretag.

Efter endnu et Minuts Forløb laa han oven paa det ganske vist ikke videre indbydende Isskab og kunde fra dette Skjulested ikke blot se ned paa de fire Mænd i Nischen, men ogsaa med Lethed høre deres Samtale.

Bart Meyers havde netop Ordet og talte med temmelig stor Forbitrelse.

„Hvad nytter det egentlig at tygge Drøv paa den Historie. De har fra Begyndelsen baaret Dem uærligt ad imod mig. De stak mig den Plade, at Patenthistorien i det Hele taget kun havde liden Betydning — og aldeles ingen for den hidtilværende Ejer, men kun for Dem — og at De vilde sætte Dem i Besiddelse af Kassen ad Krogvéje blot for at spare Tid!"

„Ja, det er ogsaa sandt," ytrede Elwell i en ivrig Tone, „vi kunde godt have faaet Papirerne ad lovlig Vej, men det vilde mindst have taget et Aar!"

„Sludder!" afbrød Meyers ham grovt. „De skal ikke gøre Dem nogen Ulejlighed med at lyve mere for mig. Tror De maaske, jeg er saa dum som en vis Sagfører eller som den tykke Mr. Seaman der. — Mig henvendte De Dem først til, da De kunde indse, at det ikke kunde gaa paa en ordentlig Maade!"

„Min bedste Meyers, der tager De virkelig grundigt fejl," indskød Elwell smilende.

„Nej, Mister, det er Dem, der har taget fejl af mig — og det endnu grundigere," afbrød Meyers ham med en haanlig Latter. „Jeg ved alt, De skal bare ikke gøre Dem nogen Bekymring! — Bagved Herron staar Nick Carter med Pauker og Trompeter, og naar han først begynder at røre ved Instrumenterne, saa bliver der Penge at tjene ved den Musik. Jeg siger ikke for meget, naar jeg paastaar, at den

Mand, vi snappede Papirerne fra, gærne vil betale det femdobbelte af den Pris, De har været lurvet nok til at byde mig."

„Menneske dog, De er jo simpelthen gal!" erklærede Seaman.

„Nej, min smækfede Ven, havde De bare saa megen Forstand i Deres tykke Mave som jeg i min lille Finger!" sagde Meyers affærdigende.

„Nej, nej, min rare Mr. Seaman! Siden i Morges er jeg blevet klarsynet, og for lumpne tusind Dollars bliver Kassen med Papirerne ikke udleveret."

„De er jo en ren Blodsuger!" erklærede Seaman med indestængt Raseri. „Tusind Dollars af os og otte Gange saa meget for de Kostbarheder, som De oven i Købet har taget med, er sandelig mere end rigelig Betaling for en Times Arbejde."

„Jeg lader mig ikke mit Arbejde betale, men den Fare, det er forbundet med. Læger og Sagførere driver jo den samme Svindel, naar de lader sig betale i dyre Domme, fordi de har maattet studere saa længe — jeg vil snarere sige solde og svire!"

„Naa ja, det maa De jo vide," bemærkede Elwell tørt.

„Ja, det ved jeg netop, og jeg ved, at Nick Carter er paa Sporet," bruste Meyers op. „Har De maaske nogen Anelse om, hvad det betyder for Folk som os?"

„Naa ja, han kan maaske finde ud af, hvem de Gentlemen var, der forrige Nat aflagde Besøg i det Herronske Hus," sagde Seaman med en sorgløs Latter.

„Nej, nu skal jeg sige Dem, hvad det betyder," sagde Meyers og slog rasende i Bordet. „Denne Sporhund tager os alle ved Vingebenet, og saa kan vi fejre et glad Gensyn i Sing-Sing-Fængslet — se, det betyder det!"

„Men Meyers, tag dog imod Fornuft," søgte Elwell at stille ham tilfreds, „den Sum, De forlanger, kan vi simpelt hen ikke betale.

Det er jo muligt, at De kan faa den fra anden Side. Men lader De os i Stikken, saa har vi for Fremtiden heller ingen Grund til at skaane Dem. — Det kunde vist blive Dem en ubehagelig Historie, hvis Nick Carter fik at vide, hvem der har stjaalet Sølvtøjet og Juvelerne!"

„Aha!" udbrød Meyers med en truende Fløjten, „saa De vil bringe mig i Fedtefadet? — Hør, nu skal jeg sige Dem noget; der findes baade skarpe Knive og gode Revolvere, og Ligkistesnedkerne vil ogsaa gærne have noget at leve af, i Særdeleshed, naar det gælder om at lave en Kiste til saadan en Tykvom, for den koster det dobbelte!"

„Skal det være en Trusel?" spurgte Elwell i en skarp Tone.

„Ja, det kan De tage, som De selv vil. Jeg lader mig ikke hundse af Dem!"

Dermed sprang Gavtyven op fra sin Stol og erklærede med forretningsmæssig Korthed:

„Hvorfor skal vi strides længere om den Ting? Jeg faar 50,000 Dollars for Kassen — eller ogsaa kan De kigge i Vejviseren efter den. Jeg giver Dem Betænkningstid til i Morgen ved samme Tid, og hvis De ikke kommer, saa vil jeg søge at træffe en Overenskomst med den ænden Mand. Bare ingen Bekymringer, mine Herskaber! — Jeg ved nok, hvorledes jeg skal gribe den Sag an!"

„Jamen saa vær dog fornuftig," udbrød Seaman og søgte at holde ham tilbage. „Jeg vil først tale et Øjeblik med Mr. Elwell."

Der paafulgte nu almindelig Stilhed i omtrent fem Minutter, en Tid som Meyers benyttede til at fugte sit indre Menneske ret betydeligt; saa begyndte Seaman igen:

„Hør nu, vi vil gøre Dem et nyt Tilbud! Den Sum, De forlanger, kan vi ikke skaffe til Veje nu, det er ganske udelukket. Vil De udlevere os Kassen med hele dens Indhold endnu i Eftermiddag, saa betaler jeg Dem 5000 Dollars kontant og giver Dem et skriftligt Løfte om fremdeles at udbetale Dem 50,000 Dollars, saasnart Opfindelsen er solgt til det Selskab, der ønsker at faa den til Købs?"

Da der ikke kom noget Svar, men Meyers tværtimod vedligeholdt en haardnakket Tavshed, fortsatte Seaman med sin fede, grødede Stemme i en endnu mere indtrængende Tone:

„Meyers, betænk Dem vel. Betaler jeg Dem 5000 Dollars, saa giver jeg Dem den sidste Cent, jeg har i Øjeblikket. Jeg kan ikke træffe bindende Aftale med Selskabet, før jeg kan fremlægge Dokumenterne.

Det er alt, hvad jeg har at sige. — Vil De ikke tage imod dette Tilbud, saa kan De for min Skyld gærne købe Dem en Strikke og gaa hen og hænge Dem. Saa er vi færdige med hinanden, og De faar ikke en rød Øre af mig!"

Paany fulgte der en længere Tavshed, kun afbrudt af en uforstaaelig Hvisken. Det forekom Opdageren, at de to Gavtyve holdt Samraad om det fremsatte Forslag.

„Bliver De 5000 Dollars betalt endnu i Dag?" spurgte Meyers endelig.

„Ja, i selvsamme Øjeblik som De udleverer os Kassen tillige med dens Indhold. Jeg har Pengene hos mig, og Forretningen kan afsluttes med det samme."

„Naa ja — for min Skyld ingen Allarm! Hvis De betaler, saa skal De ogsaa faa Kassen," afgjorde Meyers endelig Sagen. „Noget for noget! Den Ting er klar nok!"

Der blev nu en almindelig Rykken med Stolene,

og Opdageren hørte Seaman spørge igen, hvorhen Turen skulde gaa.

„Det skal De nok faa at vide, naar vi først er der," svarede Meyers tørt.

Hurtigt trak Nick Carter sig tilbage fra sin Lurerpost, og et Minut efter stod han igen i det lille Vaskerum, tog Klædebørsten, der laa der, og børstede omhyggeligt sin i høj Grad støvede Dragt.

Allerede før de fire Gavtyve gik ud, havde Nick ubemærket forladt Beværtningen, thi det nette Firkløver skulde endnu have et sidste Glas henne ved Skænken for at besegle Overenskomsten paa passende Maade.

Da Mændene forlod Knejpen, gik de op ad tredje Avenue i nordlig Retning, og tæt i Hælene paa dem fulgte Chick.

Han gjorde et Tegn til sin Chef, og paa Nicks Vink gik han over Gaden, medens Opdageren selv gik over Kørebanen og fulgte efter de fire Mænd paa det samme Fortov, som de benyttede.

Omtrent en halv Snes Sidegader blev passerede, og saa bøjede de endelig ind i en, der gik i Retning af East River.

Atter gik de forbi to eller tre Karréer, og saa standsede de fire Mænd ved Enden af en Firkant, hvor der hævede sig en treetages Kvaderstensbygning, der ikke opfyldte hele den Byggeplads, hvorpaa den var rejst. Tværtimod strakte der sig mellem dette Hus og Nabobygningen et ca. ti Fod bredt Gaardsrum, der var adskilt fra Gaden ved et højt Plankeværk.

I dette Plankeværk var der en Dør. Meyers aabnede den, lod de tre andre gaa ind først og sluttede sig til dem som sidste Mand.

Nick Carter havde stillet sig op paa den anden Side af Gaden og havde opdaget, at der fra Gaardsrummet strakte sig en overdækket Trappe opad langs Husets Ydermur.

I nederste Etage var der en Beværtning, og Adgangen til de andre Etager skete ad denne Trappe.

Da Chick nærmede sig sin Fætter, viste denne ham Huset og Gaardtrappen og sagde:

„Der er de gaaet op!"

„Skal vi følge efter Ræven ind i dens Hule?" spurgte Chick og blinkede med Øjnene.

„Ja, selvfølgelig!" svarede Nick Carter i en rolig Tone, „men jeg vilde ønske, Patsy var her!"

„Ved Du hvad, Nick, skal vi ikke først se efter, hvem der ellers befinder sig i Huset?"

„Gaa Du ind i Knejpen der og se at finde ud af, om der ogsaa inde i Huset gaar en Trappe op til de andre Etager. Jeg vil imidlertid undersøge Yderside lidt nøjere."

Derefter gav de sig begge i Lag med at udføre deres Forehavende.

Patsy i Knibe.

Nick Carters Yngste var imidlertid ufortrøden fulgt efter Spike Thomas og Bally Morris.

Da han fulgte efter dem til 42. Gade, havde han troet, at de to Fyre havde i Sinde at træffe Bart Meyers.

Men da denne endelig dukkede frem, undgik det ikke Patsys skarpe Blik, at Spike og Bally gjorde sig al mulig Umage for at undgaa den frygtede Indbrudstyvs Opmærksomhed.

Oven i Købet løb de saa hurtigt som muligt ned ad tredje Avenue, og Patsy fulgte efter dem, skønt deres Optræden forbløffede ham temmelig meget.

Den Vej, som Spike og Bally tilbagelagde, adskilte sig ikke synderligt fra den, som det skønne Firkløver en god Time senere slog ind paa.

De to bøjede blot ned mod East River en Sidegade før, og vendte sig saa, da de naaede Avenue A, atter til venstre, for nogle Minutter senere at forsvinde i et Hus, der laa midt i Firkanten.

„Jeg gad dog nok vide, hvad de Fyre vil der!" hviskede Patsy ved sig selv.

I Stueetagen var der en Smør- og Ostehandel. Ved Siden af den laa den smalle Indgangsdør, der førte ind til en lige saa snæver, mørk Forstue. Derind var de to Gavtyve forsvundet.

„De er gaaet ovenpaa," fo'r det gennem Patsys Hoved, „men det gør ingen Forskel, jeg har i ethvert Tilfælde i Sinde at følge efter dem."

Han ventede blot saa længe, til de to andre efter hans Mening maatte have naaet anden Etage, saa smuttede han ind i Huset og listede forsigtigt op ad Trappen.

Ganske tydeligt hørte han de to andres lette Trin over sit Hoved, og sluttede deraf, at de maatte have begivet sig op i øverste Etage.

Da han havde naaet anden Sal, lænede han sig op ad Trappegelænderet og blev staaende ved Foden af den øverste Trappe for at lytte.

Patsy kunde tydeligt høre, at de to der oppe bankede paa en Dør. Denne blev aabnet, og han hørte en Kvindestemme overrasket udbryde:

„Men Harry, er det Dig? Du gode Himmel, hvor er det dog længe siden, jeg har set noget til Dig! Hvem er det, Du har med Dig?"

„Det er min Ven, Mr. Morris, Tante Emma. Jeg forvilder mig kun sjældent hen i denne Kant af Byen, men da jeg netop var i Nærheden, saa vilde jeg dog benytte Lejligheden til at sige Goddag til Dig. — Onkel er paa Arbejde, hvad?"

„Ja, det er han," svarede Fruen, „men kom nu indenfor!"

Saa blev Døren lukket, og Patsy stod der saa slukøret som en vaad Pudel, thi det forekom ham nu, at han næsten ganske forgæves havde forfulgt de to Fyre.

„Pokker staa i det! Men jeg tror ikke, det kan gavne noget at følge efter de to Fyre mere," knurrede han i sit stille Sind, da han havde tænkt sig lidt om. „I alle Tilfælde er det vel bedst, at jeg gaar ned paa Gaden igen og der venter paa deres Tilbagekomst."

Dog efter den første Bevægelse blev den unge Opdager atter staaende. Han kom til at huske paa, hvor ubehersket Spike havde lagt sin Glæde for Dagen, da han i den 34. Gade mødte den fremmede unge Mand og talte med ham. Og han kunde ikke tænke sig, at Gavtyven havde vist en saadan Henrykkelse, fordi han havde Udsigt til et Besøg hos sin Tante.

Medens Patsy endnu stod der ubeslutsom og ikke vidste, hvad han egentlig skulde tage sig for, blev Døren lige overfor ham i anden Etage aabnet, og en ung, skødesløst paaklædt Kvinde paa omtrent tyve Aar viste sig i den.

Ved det uventede Syn af Patsy blev hun heftig forskrækket, udstødte et Skrig og knaldede Døren igen.

Før Patsy var kommet sig af sin Overraskelse, blev Døren atter revet op, og en Karl med et vildt og lurvet Udseende kom til Syne og spurgte den unge Opdager, hvad han havde der i Huset at bestille.

„Aa, jeg er vist gaaet op i et fejlt Hus," svarede Patsy i en let Tone.

„Saa er det bedst, Du i en Fart rubber Dig ind i det rigtige Hus, forstaar Du det, hvad?" raabte Karlen brøsigt.

Patsy vilde ikke fremkalde nogen Strid for ikke at blive opdaget af Spike og Bally. Han forsøgte derfor at slippe ned uden at tabe Anstanden.

„Tak, jeg kan nok selv finde Trappen, De skal ikke gøre Dem nogen Ulejlighed," svarede han spøgende.

I samme Øjeblik aabnedes Døren atter; den unge Pige fra før viste sig paa Tærskelen og raabte til den uhøflige Mand:

„Det er Patsy Murphy, Nick Carters yngste Mand!"

„Saa til Helvede! — Hvad har Du her at skaffe?" spurgte Vagabonden igen.

„Ikke noget, som De behøver at blive rasende over," svarede Patsy roligt.

„Nej, for saa let Køb slipper Du ikke herfra, min fine Ven!" tog den anden fat paany. „Saa længe jeg er her i Huset, skal Du ikke forulempe nogen her med dine Lumskerier!"

„Det kunde aldrig falde mig ind; det er ikke i Embeds Medfør jeg er her."

„Hvad i hele Helvede lusker Du da rundt her i Huset for?"

„Naa, er det da saa farligt, naar en ung Fyr vil se at hitte ud af, hvor saadan en forb..... nydelig lille Pige boer?" sagde Patsy i formildende Tone, idet han samtidig tilkastede Genstanden for sin formentlige Tilbedelse et brændende Blik.

Pigebarnet smilede, men nu blev Manden først for Alvor rasende.

„Din fordømte Slubbert! Pigebarnet er min Søster og en hæderlig Pige, — der bliver ikke noget af Kæresteri med Dig!" brølede han. „Jeg skal smide Dig paa Hovedet ned af alle Trapperne!"

„Lad være med det!" advarede Pigebarnet. „Nick Carters Kammerat er ikke nogen Gummibold!"

Bestyrtet stirrede Patsy paa hende; han kunde ikke begribe, hvorfra hun kendte ham, og han kunde ikke huske, at han nogensinde før havde set hende.

„Nej, nej," udbrød Broderen igen aldeles rasende; „min Søster har Du vist ikke noget at skaffe med, men Du har vist sneget Dig ind i Huset her af ganske andre Grunde."

Patsy, der nu begyndte at tabe Taalmodigheden, vendte sig uvillig mod Fyren.

„Nu kan det være nok. — Luk De hellere Deres uforskammede Mund!"

Da Fyren uvilkaarligt trak sig fejgt tilbage, vedblev Patsy smilende:

„Jeg tror saamænd slet ikke, det er Deres Søster. — Hvorledes skulde en saa nydelig ung Pige faa saadan en Natugle til Broder!"

Patsy bildte sig ind, at han nu havde gjort Fyren tilstrækkelig bange til, at han uden videre Vanskeligheder kunde komme ned ad Trappen.

Men nu hændte der noget ganske uventet.

Knøsen satte i med et skingrende Skrig, og straks efter aabnedes forskellige Døre i Etagen, og to eventyrligt udseende Karle viste sig tilligemed tre sjusket klædte Pigebørn, og allesammen blev de straks aldeles rasende, da Skurken raabte til dem, at Nick Carters Hjælper, Patsy havde listet sig ind i Huset.

Øjeblikkelig gjorde en af Mændene et Angreb paa Opdageren, men denne gav Fyren en saadan Omgang med sin knyttede Næve, at han under et højt Hyl faldt tilbage mod en af Kvinderne og i næste Øjeblik væltede om paa Trappeafsatsen sammen med hende.

Den saaledes mishandlede begyndte naturligvis at hvine af alle Kræfter, og hendes Veninder stemte i med af Hjærtenslyst, medens de to andre Mandfolk med fordoblet Raseri styrtede sig ind paa Patsy.

Denne indsaa nu, at hans Haab om at slippe ubemærket ud af Huset ganske var slaaet fejl. Hele hans Vrede vendte sig derfor mod de to Modstandere.

I næste Nu ramte han med sin knyttede Næve Pigebarnets foregivne Broder i Underkæben — et Slag, der strakte denne til Jorden, saa lang han var, saa at det ikke gik ham meget bedre end hans Kammerat.

Imidlertid havde ogsaa de to Kvinder søgt at gaa haandgribeligt til Værks, men den unge Pige holdt dem beroligende tilbage.

„Lad dog endelig være at blande Jer i den Sag; I ser jo, at Mændene allerede har faaet deres Bekomst."

Patsy nikkede og gik ned ad Trappen, Trin for Trin ganske langsomt, fordi han ønskede at forvisse sig om, hvorvidt Spike og Bally kom til, hidkaldt af Støjen.

Han kunde ikke tænke sig, at de ikke skulde have hørt noget til dette Sammenstød, men dog kunde han ikke se noget til dem.

Endelig satte han atter Foden paa Gaden og gemte sig nu i en Port, hvorfra han kunde holde skarpt Udkig med Huset, han lige havde forladt.

Han havde ikke staaet ret længe paa Lur, før den unge Pige, som havde været Aarsag til hele Striden, viste sig i Døren og saa sig søgende om til alle Sider.

„Hvis Pigebarnet ikke stirrer Øjnene ud af Hovedet for at kigge efter mig, saa vil jeg lade mig hænge," mumlede Opdageren med en hjærtelig Latter. „Det lader til, at jeg har gjort Indtryk paa hende."

Da Patsy nærmede sig den unge Pige, gik der virkelig et glad Smil over hendes Ansigt.

„De hjalp mig godt ud af den Knibe," sagde han smilende til hende.

„Aa, lad os bare ikke tale om det," svarede hun muntert. „Af de Fyre gaar der altid tretten paa Dusinet, de kan aldeles ikke maale sig med Dem. Men hvad vilde De i vores Hus?"

„Se Dem, min smukke Frøken," svarede Patsy indsmigrende.

„Aa Snak, gamle Lurendrejer," svarede hun med en koket Latter. „Det var jo kun Deres Spøg. — Men ærlig talt, hvad vilde De i Huset?"

„Ja, jeg kan saamænd gerne fortælle Dem det, men ikke her, hvor alle og enhver kan se os."

„Saa lad os gaa hen i Konfektforretningen der," foreslog den unge Pige.

Dermed gik de over Gaden og hen til en lille Forretning i Nærheden, hvor der blev solgt Konfekt, Cigarer og Tobak, Sodavand og Aviser.

Patsy blev staaende i Døren, hvorfra han bekvemt kunde overse hele Gaden. Galant havde han købt en stor Pose Konfekt til Pigebarnet, og mens hun gnaskede den i sig, svarede han hende:

„Jeg kan godt fortælle Dem det; det er aldeles ingen Hemmelighed. Jeg var fulgt efter to unge Mennesker, der var gaaet op paa 3dje Sal, og jeg stod netop og overlagde med mig selv, om jeg skulde gaa videre eller trække mig tilbage, da De aabnede Døren saa pludseligt.

„Hvad havde de to lavet?" spurgte den unge Pige nysgerrigt.

„Ingen Ting saa vidt jeg ved," svarede Patsy leende, „jeg vilde blot vide, hvad de havde der i Huset at gøre."

„Var det et Par Tyveknægte?" spurgte Pigebarnet videre.

„Nej tværtimod, det var et Par gamle Bekendte af mig," spøgte Patsy, „nej, alvorlig talt, jeg vilde bare forvisse mig om, at de udførte et Hverv, jeg havde paalagt dem."

„Saa gør det mig ondt, at jeg har forstyrret Dem."

„Pyt; det har ikke noget at sige. Jeg var sandsynligvis alligevel gaaet min Vej. Det vilde kun være mig ubehageligt, hvis de skulde have faaet noget at vide om min Nærværelse."

„Jeg tror ikke, Deres Venner har mærket noget," beroligede den unge Pige ham. „Der var ikke en Sjæl, der lod sig se oppe fra tredje Sal."

„Hvem bor egentlig paa tredje Sal?" frittede Patsy videre.

„Et ældre, stille Ægtepar. Manden er hele Dagen paa Arbejde, og hans Kone hører man næsten aldrig noget til. Nu er hun en pæn Dame, men i tidligere Tid skal hun have været en farlig Butikstyv. Det vil sige, det siger man. — Jeg ved selvfølgelig ikke noget bestemt."

Pludselig lod Opdageren den unge Pige blive staaende tilbage, højlig forbavset over hans besynderlige Opførsel, og løb sporenstregs ned ad Gaden.

Han var selv saa umaadelig forbavset, at han ganske glemte sin sædvanlige Høflighed.

Han havde i dette Øjeblik set Bally Morris og Spike Thomas dukke op, men ikke i Gadedøren til det Hus, han holdt Øje med, men derimod paa det næste Gadehjørne, hvor de aabenbart saa sig om efter en Vogn for at køre til den nedre Del af Byen.

Som en Hvirvelvind var Patsy i Hælene paa dem, efter at han i al Hurtighed havde foretaget forskellige Forandringer i sit Ydre.

Rigtigt! I næste Øjeblik sprang de to Mænd op i en Sporvogn, men det lykkedes Patsy ubemærket af dem at komme op i den samme Vogn.

Han blev staaende bag paa Sporvognen og kunde derfra udmærket iagttage de to besynderlig ophidsede og hemmelighedsfulde Gavtyve.

Spike bar en i Avispapir indhyllet Genstand under den ene Arm, og forgæves brød den unge Opdager sit Hoved med at regne ud, hvad Pakken indeholdt.

Hans Forbavselse voksede, da han snart blev klar over, at de to Fyre aabenbart i Sinde at begive sig til Spikes Bopæl. Dog gjorde det ingen Forandring i hans Slagplan, thi som før bemærket var det hans første Beslutning at forfølge deres Spor med den yderste Haardnakkethed.

Den ene Tyv bestjæler den anden.

Chick og Nick havde ved deres Undersøgelse faaet fastslaaet, at der førte to Opgange til øverste Etage i det dem saa mistænkeligt forekommende Hus, hvori det nette Firkløver var forsvundet.

Ydertrappen fra Gaarden var den, Mændene havde benyttet; men desuden førte der inde i Huset en anden Trappe fra de øverste Etager ned til en Forstue, hvis Dør førte ud til Avenuen.

Nick havde konstateret, at denne Gadedør var lukket baade med Laas og Slaa. Chick derimod, der havde begivet sig ind i Beværtningen, havde opdaget, at der fra denne førte en Bagdør ud til Forstuen, hvorfra Trappen gik op til Husets øvrige Etager.

Chick havde benyttet en Lejlighed, der tilfældig tilbød sig, var smuttet ud i Gangen og havde ubemærket aabnet den Dør, der førte ud til Gaden.

Nu aftalte de to Opdagere et Signal, for at de til enhver Tid kunde ile hinanden til Hjælp, og saa begav Nick Carter sig hen til den Trappe, der fra Gaarden førte opad udenpaa Huset, medens Chick paa samme Tid ganske lydløst traadte ind i Huset fra Avenuen.

Den berømte Opdager erfarede til sin store Overraskelse, at den overdækkede ydre Trappe nede ved Indgangen var lukket med en Dør, der var laaset indvendigt fra. — Men det drejede sig heldigvis kun om en almindelig tynd Bræddedør, som det ikke var vanskeligt at aabne.

Døren gav efter med et lille Brag, og efter at have lyttet nogle Minutter, om Larmen havde vakt nogen Opmærksomhed, listede han i en Fart opad Trappetrinene for, da han naaede anden Sal, atter at befinde sig overfor en Dør.

Ogsaa denne var laaset, men det lykkedes Opdageren efter en hurtig Undersøgelse at konstatere, at der heldigvis ikke sad nogen Slaa paa den anden Side.

Naturligvis havede han sin selvlavede Universaldirk med, og det varede ikke mere end et Par Minutter, før Laasen var aaben.

Da Nick Carter havde aabnet Døren, kom han ind i en lille Forstue, der var saa snæver, at det næppe var muligt at lukke Døren igen, saa længe man befandt sig derinde. Til højre var der en anden Dør, som man først maatte aabne, før man kunde lukke Ydredøren.

Opdageren aabnede denne Dør og saa ind i et tomt Soveværelse. Hurtigt lukkede han igen Yderdøren med sin Dirk, saa traadte han ind i Værelset og spidsede Øren, thi øjeblikkelig havde hans skarpe Hørelse opfanget Lyden af flere Stemmer.

I dette Værelse, hvor han opholdt sig, var der to andre Døre, den ene maatte føre ind til det Gadeværelse, hvorfra Stemmerne lød ud, den anden var maaske en Skabsdør. Men da Opdageren aabnede den, saa han, at den førte til den indvendige Opgangs anden Etage. Samtidig fik han Øje paa Chick, der lyttende stod ved Trappens øverste Afsats.

„De er inde i Gadeværelset," hviskede Chick nu til Chefen, idet han nærmede sig til ham. „Der er ingen i øverste Etage, og jeg har barrikaderet Adgangen dertil, saa at de ikke kan undslippe ad den Vej.

„Brillant!" svarede den berømte Opdager. „Stil Dig nu her ved Sovekammerdøren, og hører Du mig mjave, saa trænger Du med Magt ind i Gadeværelset."

Derefter indtog de begge den aftalte Stilling. Nick Carter stod netop i Begreb med at give det bestemte Signal, da han tydelig hørte Bart Meyers sige:

„Naa ja, saa bliver vi vel nødt til at ordne Sagen paa den Maade."

„Ja, jeg kan ikke tænke mig, hvorledes det kunde ske anderledes," svarede Elwell. „Kontrakten er affattet saaledes, at De ved Deres Underskrift kun erklærer, at De har modtaget 5000 Dollars. Hvad Gældsbeviset for de 50,000 Dollars angaar, saa maa De i Morgen henvende Dem hos mig, og saa vil vi ordne den Sag med en Notar, uden at han faar nogen som helst Anelse om, hvad det egentlig drejer sig om.

I dette Tilfælde maa De have Tillid til Mr. Seaman og mig. — Vi er jo dog ikke Folk fra Gaden; men naar vi lover noget, saa holder vi det ogsaa. Og det er maaske heller ikke den sidste Forretning, vi kan gøre med hinanden, Meyers; det maa De ogsaa tænke paa."

„Javel!" svarede Meyers med høj Stemme. „Jeg havde ganske vist tænkt mig Sagens Ordning noget anderledes, men — en Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. Tæl saa de 5000 Dollars op paa Bordet."

„Her er de," erklærede Seaman.

„Giv mig dem, saa at jeg kan tælle dem!" forlangte Meyers.

„Nej, se De hellere til, medens jeg tæller Pengene op. I dette Bundt er der halvtreds Hundreddollarssedler."

Der paafulgte nu en kort Stilhed, og saa sagde Meyers:

„All right, kom saa her med Sylene!"

„Nej, Mister," svarede Seaman leende, „først ud med Kassen; Brikkerne paa Bordet, som De plejer at sige."

„Ja, det er jo kun et Øjebliks Sag!" svarede Meyers beroligende.

En ny Stilhed opstod. De to Opdagere hørte, at der lød Skridt i Gadeværelset, et Skab eller lignende blev aabnet og straks efter lukket igen.

„Her er Kassen — luk den saa op, og se selv, om Indholdet stemmer," sagde Meyers i en udfordrende Tone.

Atter blev der stille i Gadeværelset. Men saa opstod der en pludselig Larm, der nærmest lød, som om fire bidske Lænkehunde var faret i Totterne paa hinanden.

„Hvad er det for en Skandale!" raabte Seaman ærgerligt.

„Vi er blevet bestjaalet. Har man nogensinde set en saadan Gemenhed!" jamrede Meyers med skrattende Stemme og snappede efter Vejret. „Vi maa øjeblikkelig sende Bud til Politiet — aa, for Fanden, det gaar jo heller ikke an!"

Den Tanke, at den frygtede Indbrudstyv selv var blevet bestjaalet og var uhyre forarget over denne Skændselsdaad, og at han i Skyndingen vilde løbe til Politiet, gjorde et saa overvældende komisk Indtryk paa de to Opdagere — saa overraskede de end var over, hvad der uset, men ikke uhørt, gik for sig i Gadeværelset — at de kun med største Besvær kunde afholde sig fra at briste i Latter.

„Aa, det er jo nederdrægtigt! Det er en simpel Fælde. De har lokket os i," skreg Elwell rasende. „Hvad gælder det, nu vil De vel stjæle de 5000 Dollars fra os?"

„Nej, saasandt jeg er en hæderlig Fyr," svarede Meyers med en Alvor, der paany var ved at forvolde Opdagerne Latterkrampe, „det er den bitre, skrækkelige Sandhed! Der har man slidt og stridt i sit Ansigts Sved for at gøre en lille Forretning paa nogle tusinde Dollars og saa kommer saadan en fordømt Karl som Nick Carter og stjæler fra en!"

„Daarskab," gensvarede Elwell, der atter syntes at være bleven rolig. „Er Nick Carter virkelig med i Spillet, saa gør De klogest i at krybe i det første det bedste Musehul, Meyers. Thi i saa Fald er De i Hullet, før det bliver Aften. Nick Carter kender ikke til Frygt, og han tager Kampen op mod seks Mand af Deres Slags paa en Gang — men jeg tror slet ikke, at Opdageren har været Røveren."

„Men hvem skulde det ellers være?"

„Lad mig først spørge Dem, hvornaar De sidste Gang overbeviste Dem om, at alle Papirerne befandt sig aflaasede her i Kassen?" spurgte Advokaten.

„Før jeg gik til Dem, — alt var da i Kassen, og nu er der kun dette værdiløse Avispapir i den!"

„Dette giver Svar paa mit Spørgsmaal. Hvis Nick Carter havde været her, saa havde han simpelthen taget Kassen med sig og ikke ladet sig nøje med at stjæle Papirerne ud af den og gøre sig den Ulejlighed at stoppe Aviser i den."

„Ja, naturligvis, det indser jeg ogsaa!" erklærede Seaman.

„Videre!" fortsatte Advokaten. „Husk Dem om, Meyers, er der ingen andre end os, der ved, at Kassen og dens Indhold var i Deres Besiddelse?"

„Nej — dog, bi lidt! — jo! — det vil sige, der er ingen, der ved det, men der er to Fyre, som mistænker mig. De mener, at vi har lavet Historien i den 35. Gade, og nu antager de naturligvis ogsaa, at vi har Kassen. Men vi lod os ikke kigge i Kortene, Fyrene har os kun mistænkt!"

„Hvem er disse Fyre?" spurgte Elwell

„Det angaar aldeles ikke Dem," fo'r Meyers rasende op. „Det er mine egne Familieforhold — og før det i Dag bliver mørkt i New York, skal jeg nok have udfundet, om de Æsler har været langfingrede — enten har jeg deres Rov tilbage eller det koster dem Livet!"

„Dumheder, Menneske," afbrød Advokaten ham foragteligt. „De er i New York og ikke i Chicago. Her gør man ikke saa let Folk kolde. Anstræng De hellere Deres Kyllingehjærne for at udfinde en Plan, der kan skaffe os Dokumenterne tilbage!"

Imidlertid var Nick Carter ilet ud til Chick og havde tilkendegivet ham, at han snarest muligt maatte forsvinde ud af Huset, og at han selv vilde gøre det samme.

Næppe havde begge Opdagerne truffet hinanden igen paa Gaden, før de saa Seaman og Elwell dukke frem og hurtigt begive sig bort. Men det syntes dem unyttigt at forfølge disse to. De forblev derfor rolig i deres Skjul og ventede paa, at begge Forbryderne skulde komme frem.

Det varede heller ikke længe, før Meyers og hans Kammerat kom ud af Gaarden og viste sig paa Gaden, efter at den Første længe havde bandet højt og skældt ud, formodentlig fordi han havde opdaget, at den Dør, der lukkede for den nedre Trappegang, var bleven brudt op.

Et Minut senere ilede begge Forbryderne i Retning af den tredje Avenue, forfulgte af Chick, medens hans Fætter blev noget tilbage, da han frygtede at blive genkendt af Forbryderne.

Da Nick fulgte i passende Afstand, kom han netop i rette Tid til Hjørnet af den tredje Avenue til at se begge Mændene stige op i en Droske.

Til alt Held havde imidlertid Chick allerede tilkaldt en ledig Tospænder-Droske, og begge steg ind i Vognen, idet de lovede Kusken rigelige Drikkepenge for det Tilfælde, at han var i Stand til at følge den ham nøje betegnede Droske.

Det udviklede sig til en i Sandhed besværlig Jagt; imidlertid var Hestene rappe, og da de kom i Nærheden af den 34. Gade, saa de, at Meyers og hans Ledsager steg ud og ilede ned ad den 34. Gade.

„De gaar hen til den Plads, hvorom Patsy gav os Besked," bemærkede Chick.

„Det synes saa," svarede Mesteren, „begge Hædersmændene er øjensynlig paa Jagt efter Spikes og Bally Morris Skalpe."

„Sikkert, thi det slaar ikke fejl, at de misunder disse Karle, at de har udført Rovet!"

Begge Banditterne havde imidlertid begivet sig til det, Læserne fra de tidligere Kapitler bekendte Værtshus, og de forlod dette straks efter, øjensynlig højst skuffede, thi de syntes ikke her at have fundet dem, de søgte, og de ilede derpaa tilbage i Retning af den tredje Avenue.

Som to utrættelige Sporhunde holdt Opdagerne sig paa Forbrydernes Spor, fast besluttede paa i fornødent Fald at forfølge dem gennem hele New York.

Spike som Forretningsmand.

Spike Thomas og Bally Morris havde fra den første Bolig begivet sig hen til et Værtshus i Bond Street, ikke langt fra Bowery, og de syntes ikke at finde noget paafaldende i, at Patsy med en kæk Beslutning fulgte efter dem ind i Lokalet og sluttede sig til dem.

„Hallo, Patsy," raabte Spike straks oprømt til ham; „naar man taler om Fanden, saa kommer han!"

„Naturligvis, derfor tænkte ogsaa jeg, da jeg tilfældig saa Jer gaa her ind, at to Djævle galloppere forbi mig," sagde Patsy, idet han leende satte sig ved Bordet.

„Hør en Gang, Patsy," hviskede Spike fortroligt, „er I ikke ude at søge efter en med Læder overtrukken Kasse, hvad?"

„Jo, rigtig," gensvarede den unge Opdager uden at forraade sin Overraskelse. „Hvorfor spørger Du?"

„Fordi jeg ønsker at tjene Penge," sagde Spike, idet han blinkede listigt med Øjnene. „Jeg kunde godt bruge nogle Kontanter."

„Maaske kan Du fortjene dem," gensvarede den unge Opdager. „Vi er paa Jagt efter en Læderkasse med Indhold, der i afvigte Nat blev stjaalen fra et Hus i den 35. Gade. Den ærlige Finder faar en passende Belønning, det er sikkert!"

„Hvad hedder den Bestjaalne?"

„Det er Mægler Herron, og han bor i nævnte Hus. Hvis det interesserer Dig, kan jeg ogsaa meddele Dig, at hans Kontor er i Broadstreet."

„Hør en Gang," vedblev Spike forretningsmæssigt, „jeg ønsker ærligt Spil. Sig mig, hvad der er i Kassen: rede Penge, Anvisninger eller deslige?"

„Intet af den Slags, derimod, saa vidt jeg ved, kun Aviser og Modellen til en ny Opfindelse."

„Aha, og denne Opfindelse vilde Eders Mand, Herron, berøve den egentlige Opfinder, ikke sandt?" bemærkede Vagabonden haanende.

„Nej, Opfinderen er død," erklærede Patsy roligt, men i sit Inderste højlig forundret ved Tanken om, hvor Spike kunde have sin Kendskab fra.

„Saa er det altsaa Enken, der skal berøves?" forespurgte Vagabonden videre.

„Hvad er det for noget Sludder?" fo'r den unge Opdager op. „Saa vidt jeg ved, har Mr. Herron betalt Enken sine gode Penge for Opfindelsen og er nu bleven bestjaalen for denne. Men det var Dig, Spike, der først aabnede Øjnene paa mig og gjorde mig opmærksom paa Indbrudstyven fra Chicago. Du mente ogsaa, at han havde røvet Kassen."

„Ja, det stemmer altsammen," gav den Tiltalte rolig til Svar.

„Desuden var Du opbragt paa Bart Meyers, fordi han ikke vilde give Dig nogen Part af Byttet!"

„Sludder, nu skyder Du forbi!" afværgede Spike leende.

„Det synes jeg ikke, snarere kommer det mig for, som om Du var bleven enig med Meyers og nu kunde lide at faa ud af mig, hvem der er villig til at betale mest for Kassen."

„Hahaha, det er ligefrem til at le af — er det ikke, Bally?" henvendte Vagabonden til sin Ledsager.

Men Patsy lod sig ikke vildlede af Fyren, hvis utrolige Forslagenhed han var nøje bekendt med.

Det forekom ham snarere, at der maatte have tildraget sig noget af Betydning, efterat han sidst havde set Spike, men hvad dette egentlig kunde være, kunde han ikke hitte ud af.

„Godt, Spike," fortsatte han efter en kort Tavshed. „Jeg kender en Mand, der er villig til at betale en køn Sum for Kassens Tilbagebringelse og desuden sikkert ikke vil stille nogetsomhelst ubehageligt Spørgsmaal til — den ærlige Finder."

„Derom drejer det sig jo netop — om den ærlige Finder," sagde Spike med Eftertryk. „Jeg kunde lide at vide, hvad en saadan kan vente sig — det er jo ikke udelukket, at jeg kan forskaffe mig Kassen med

Papirerne," tilføjede han, idet han blinkede med Øjnene.

Lynsnart overvejede Patsy. Den Erkendelse dæmrede hos ham, at Spike sandsynligvis allerede havde formaaet at tilvende sig Kassen med Indhold og nu var ude for at faa den størst mulige Sum bragt ud af den. Som Patsy vidste, havde Nick Carters Kusine af denne faaet Paalæg om, at sætte sig i Forbindelse med Enken Pemberton. Han var aldeles overbevist om, at Idas Dygtighed allerede havde bragt hende det ønskede Resultat — og nu fik han en Idé, af hvis Udførelse han ventede sig meget.

Det vilde være vanskeligt at bevæge Spike til at bekende Kulør, hvis han virkelig allerede var i Besiddelse af Dokumenterne eller i al Fald havde en Mulighed for at komme i Besiddelse af dem. Han vilde derfor næppe lade sig bevæge til at træde i direkte Forbindelse med Mr. Herron. Saameget desto sandsynligere var det imidlertid, at han ikke vilde have noget imod i Sagens Anledning at opsøge Enken Pemberton. Lykkedes det Patsy at bevæge ham hertil, saa var det let at sætte Ida i Kundskab om Vagabondens forestaaende Besøg og saaledes sikre sig Dokumenternes Tilbagekomst.

„Godt, Spike," tog den unge Opdager straks atter Ordet, „min Chef arbejder for Herron, og jeg arbejder for min Chef, altsaa arbejder jeg ogsaa for Mægleren. Hvis Du nu ikke vil have noget at gøre med Mr. Herron, hvorfor henvender Du Dig saa ikke med dit Anliggende til min Mester?"

„Hvad," ivrede Spike i aabenbar Skræk. „Jeg skulde træde Nick Carter under Øjnene?"

„Vær overbevist om, at Damen gærne betaler for Papirerne — og ikke saa lidt. Passer dette Dig ikke, saa kan Du jo sætte Dig direkte i Forbindelse med Enken," foreslog Patsy hurtigt.

„Hallo, det er det, vi skal have frem!" raabte Vagabonden straks ivrigt. „Hvor bor Enken!"

„Jeg har allerede sagt Dig, at hun hedder Pemberton, men før Klokken ti i Morgen Formiddag kan Du vanskelig faa hende i Tale," erklærede Patsy, hvem det naturligvis var meget om at gøre at vinde Tid til at give Ida den fornødne Instruktion. „Jeg skal sige Dig noget, hvis Du kan blive klar af Bart Meyers, saa kom i Morgen tidlig Klokken ni til mig, og jeg skal da give Dig Mrs. Pembertons Adresse. — Forøvrigt, Spike," føjede han fortroligt til, „hvis Du skærer Dig en ordentlig Bid ved den Forretning, saa kunde Du ogsaa tænke paa mig, thi Du kan dog takke mig for hele Stegen!"

Hans Krigslist virkede som et Under, thi hans Forslag skaffede ham Vagabondens hele Fortrolighed. Spike svor højt og helligt, at Patsy skulde blive tilfreds med ham.

Kort efter forlod Patsy de to Fyre og slentrede ligegyldigt opad Bovery for derfra at benytte en Droske til Hjemturen.

Men allerede da han naaede Hjørnet af Bondstreet, øjnede han paa den anden Side af Gaden en Mand, som i forbløffende Grad lignede den Person, der af Chicago-Opdageren var betegnet ham som Bart Meyers.

Bovery er New-Yorks bredeste Gade, og for at blive sikker i sin Sag, begav Patsy sig over paa den anden Side af Gaden. Men næppe havde han naaet den ham fordægtig forekommende Person, før der blev lagt en Haand paa hans Skulder. Da han hurtig vendte sig om, saa han Chick staa foran sig.

„Hvad skal der ske, unge Mand?" hviskede Chick til ham.

„Følger Du efter den Mand der?" spurgte Patsy.

„Javel, det er Bart Meyers — men hvor er begge dine Fyre?"

„Her i Nærheden, i et Værtshus," berettede Patsy.

„Bart Meyers er ude efter deres Skalpe!"

„Pokker heller! Af hvilken Grund?"

„Han vil gøre dem kolde!" erklærede Chick leende.

„Sikken et Følelsesmenneske — hvorfor dog straks Mord?"

„Han har dem mistænkt for at have stjaalet Læderkassen!"

I Stedet for Svar gjorde Patsy et højt Spring i Vejret. Derpaa fattede han Chicks Arm og forespurgte aandeløst, hvor Nick befandt sig.

„Lige i Nærheden, — hvorfor det, Patsy?"

„Hurtig, vis mig, hvor han er — men lige med det samme, Chick!"

Denne skønnede af sin Kollegas ophidsede Gebærder, at der var Hastværk, og han gav derfor et Signal, som øjeblikkelig bragte Opdageren til Stede.

I en Fart gav Nick Carter Chick Paalæg om ikke at lade Bart Meyers komme sig ud af Syne, medens han selv tog Patsy til Side.

„Jeg ved knap, hvor jeg skal begynde," berettede Patsy hurtigt. „Hele Dagen har jeg forfulgt Spike Thomas og Bally Morris. Jeg tænkte, at Spike havde sluttet Overenskomst med Bart Meyers om at slaa saa mange Penge ud af Læderkassen som muligt. Men, som Chick netop nu fortalte, mener Meyers, at Spike har taget Kassen fra ham — og det forekommer mig ogsaa, at dette er Tilfældet!"

„Naa, Patsy, fortæl alt, hvad Du ved, og derefter vil vi se, hvorledes det stemmer med vore egne Foranstaltninger," opfordrede Opdageren den unge Mand.

I Korthed meddelte den unge Opdager nu Nick de Læseren allerede bekendte Oplevelser, og til Gen-

gæld fortalte Nick ham, hvad han og Chick imidlertid havde udrettet og opspurgt.

Naturligvis varede det ikke længe, før de to skarpsindige Mænd ud af deres gensidige Oplevelser havde kombineret hele Sagens Sammenhæng.

„Det er fuldstændig klart, Mester," erklærede Patsy sluttelig. „Bart Meyers trak Spike rundt ved Næsen. Derfor besluttede sidstnævnte at stjæle Læderkassen fra Manden fra Chicago. Han lagde sig paa Lur, og da han nu af en af sine Staldbrødre undervejs hørte, at Meyers befandt sig langt fra sin Bolig, saa begav han sig med Bally Morris til Avenue A. Medens jeg laa paa Lur foran Huset, i hvilket Spikes Tante bor, maa de to Fyre have begaaet Tyveriet. Jeg tør holde mine Støvler paa, at Læderkassen med Indhold nu befinder sig i Spikes Værelse — lige herved i Revington Street!"

„Det kunde nok passe," mente Opdageren, idet han nikkede bifaldende. „Det var i det hele taget en fortræffelig Tanke af Dig at bringe denne Spike til den Beslutning, at han vil træde i direkte Forhandling med Enken Pemberton. Hun er halvvejs bleven fornuftig og hun mistænker sin hidtidige Sagfører Elwell. Forøvrigt er jo Ida i det Tilfælde, at hun hvert Øjeblik kan sætte sig i Forbindelse med Enken. Paa denne Maade vil vi vel nok komme i Besiddelse af Kassen igen."

„Maaske naaede vi hurtigere til Maalet, hvis vi gennemsøgte Spikes Bolig," foreslog Patsy.

„Det synes mig for voveligt, thi Fyren kunde blive kulret, og vi satte muligvis alt paa Spil," erklærede Nick Carter. „Nej, nej, vi gør bedre i at sørge for, at Spike og Bart Meyers ikke træffer sammen, thi denne Meyers er parat til alt muligt, og en død Spike Thomas nytter os intet."

„Det finder jeg ogsaa indlysende, Mester. Derfor gør jeg klogt i at give Spike et Vink — det forekommer mig iøvrigt, at han af sig selv søger at undgaa Meyers."

Han vilde nu igen gaa over Kørebanen, men blev opmærksom paa Spike og Bally Morris, som stod i Begreb med at styre tværs over Bovery hen imod Værtshuset, hvor Bart Meyers havde taget Plads. Uden at sige et Ord ilede Patsy begge Fyrene i Møde, medens Nick Carter søgte at naa det nærmeste Gadehjørne.

Da han naaede derhen, fik han Øje paa Bart Meyers, der netop var i Begreb med at fare over Fortovet, i den Retning, hvorfra Spike og Bally kom. Chick var lige i Hælene paa ham, og det syntes som om Indbrudstyven fra Chicago var i Begreb med at trække en Revolver frem af Baglommen.

Ogsaa Opdageren paaskyndede nu sine Skridt, og saaledes skete det, at han og begge hans Medhjælpere omtrent samtidig kunde ile til Hjælp for de to Fyre, der var uden Anelse om den Fare, der nærmede sig dem.

Imidlertid havde Bart Meyers nærmet sig det ædle Par paa omtrent tyve Skridts Afstand og i hans højre Haand blinkede en Revolver.

Men i det Øjeblik, da han sigtende hævede Vaabnet, sprang Chick til bagfra, og i samme Moment havde Opdageren grebet den revolverbevæbnede Mand med et Jærntag.

Patsy havde imidlertid ligeledes naaet de to unge Labaner og raadede dem til hurtigst at forsvinde. Faren var iøvrigt forbi, thi Bart Meyers befandt sig i de to andres Vold, og lige overfor dem var han at anse som et svagt Barn.

Uden at vække Opsigt lykkedes det Nick at trænge den rasende Forbryder op imod Husmuren, medens Spike og Bally, fulgt i Hælene af Patsy, tog til Harens Gevær.

Selv om ogsaa Opdageren mente sikkert at turde antage, at Bart Meyers og hans Kammerater havde forøvet Indbruddet i det Herronske Hus, saa var det dog ingenlunde hans Hensigt allerede nu at skride til en Arrestation — først vilde han paany være i Besiddelse af Læderkassen og dens værdifulde Indhold.

Lige saa lidt skulde Bart Meyers have Mistanke om, at det havde været Nick Carter, der i det afgørende Øjeblik havde hindret ham i at begaa Bloddaaden. Derfor sagde han kort og afmaalt:

„Menneske dog, De maa jo være gal, naar De vover ved højlys Dag at forøve et Mordattentat her paa Boverystreet. Tak De Deres gode Lykke, der hjalp Dem til at undgaa et saa dumt Forehavende. Se nu at komme af Sted, inden der kommer en Betjent, ellers griber han Dem i Kraven."

Bart Meyers maalte ham med et ondt Blik, dog gav han intet Svar, men vendte kort omkring og gik op ad Bovery.

Hurtig gjorde Opdageren sine Medhjælpere ved Tegn opmærksom paa, at de skulde følge efter Forbryderen uden at han mærkede det, medens han selv beredte sig til at opsøge Ida for at give hende yderligere Forholdsregler for den kommende Dag.

Patsy paa Krigsstien.

Som vor venlige Læser ved, var Patsy fulgt efter de to unge Vagabonder paa deres Flugt for Bart Meyers, der saa pludselig og uventet var dukket op i Landskabet.

Det var ikke sket alene for at beskytte dem, men endnu mere for at søge at faa Oplysning om Sagens Sammenhæng. Patsy var jo overbevist om, at Spike og Bally havde sneget sig ind i Chicago-Forbryderens Værelse og der stjaalet Læderkassens Indhold.

Hvad der derimod forblev gaadefuldt, var Maaden, hvorpaa Tyveriet var begaaet; han havde jo staaet paa Lur foran det Hus, hvori Spikes Tante boede, og det havde allerede tidligere forbavset ham, at han pludselig saa Spike og Bally dukke frem fra en hel anden Retning paa Avenuen.

Nu fulgte han efter Fyrene hen til et lille Værtshus i Chatham Squares Nærhed.

Saaledes som det altid er Tilfældet med Uslinge, var begge Fyrene i Begyndelsen skrækslagne over deres farefulde Æventyr; men deres Mod var snart vendt tilbage, da de havde opdaget, at de, takket være Nick Carter og hans Medhjælpere foreløbig ikke havde noget at befrygte i Henseende til deres kostbare Liv.

Desuagtet vedblev de haardnakket lige overfor Patsy at benægte, at de havde stjaalet Kassens Indhold i Bart Meyers Værelse.

„Bliv fra mig med de Flovser, Spike," udtalte Patsy sluttelig, idet han tabte Taalmodigheden. „Jeg véd jo dog, at Du er trængt ind i Bart Meyers Bolig og har fravendt ham Tegningerne og Modellen. Jeg véd, naar det er sket, ja jeg saa Jer endog, da I vendte tilbage efter Gerningen!"

Det undgik ham ikke, at begge Fyrene øjensynlig følte sig trufne, men de lod sig ikke gaa paa af hans Pumperi. Maaske af den Grund, at de ikke vidste, hvor langt den unge Opdagers Kendskab gik, og de paa den anden Side begge nærede af den Overbevisning, at Indbruddet ikke kunde være iagttaget af nogen.

„Naa, godt," vedblev Patsy rask, „jeg kan ikke tvinge Jer til at sige mig Sandheden, og jeg vil ogsaa uden Eders Hjælp faa den at vide, det kan I stole paa. Det drejer sig kun om, hvorvidt vi skal handle i Fællesskab eller ikke."

„Aa, Skidt, sig mig hellere, hvormeget der kan pumpes ud af den gamle Kone!" foreslog Spike.

Kun med Møje kunde Patsy undertrykke et Smil, thi med sit Spørgsmaal gav Vagabonden til Kende, at han havde bragt Kassens Indhold i sin Varetægt. Men efter en kort Betænkning svarede han let henkastet:

„Naa ja, 12,000 Dollars er Kassen værd mellem Brødre, og den Sum kan I roligt forlange!"

„Død og Pine!" skreg Spike, hvis Mund i glad Overraskelse blev staaende aaben; ogsaa hans Kammerat dansede som en besat rundt paa Stolen.

„Sig mig, min Ven, har da den gamle Dame saa mange Gryn?"

„Det har hun!" erklærede Patsy koldblodigt, idet han af begges glade Ophidselse let indsaa, at de i ingen Henseende vare indviede i Bart Meyers Fortrolighed, thi ellers havde de maattet vide, at denne af Elwell og Seaman havde forlangt hele 50,000 Dollars.

Den unge Opdager rejste sig fra Stolen og henkastede let:

„Vil I træde i Forhandling med Enken, saa kan I komme til mig i Morgen Klokken ni, og jeg skal da opgive Adressen."

Det undgik ham ikke, at Fyrene tøvede et Øjeblik, før de gik ind paa Forslaget.

Det stod ham klart, at de allerede nu tænkte paa, hvorledes de skulde trække ham om ved Næsen.

Han var imidlertid kommen paa en Idé, hvis Udførelse kunde bevirke, at han kunde undvære Spikes og Ballys Medhjælp.

„Den, der ler sidst, ler bedst," brummede den unge Opdager hen for sig, da han forlod Værtshuset og atter betraadte Gaden. Han begav sig hen til den nærmeste Jærnbanestation og kørte til den 42. Gade.

Ankommen hertil begav han sig ufortøvet til Avenue A og opsøgte det Hus, hvor Spikes Tante boede.

Hans Lykkestjærne lod ham i Døren løbe paa den Pige, for hvis Skyld han havde haft det hæftige Optrin paa Trappegangen.

Hun nikkede fortroligt til ham og syntes ikke uvillig til Underholdning.

„Sig mig en Gang," hviskede hun, „de to Fyre, som De i Dag løb saa hurtigt efter, da De lod mig staa i Konfektforretningen, var det dem, som De var paa Jagt efter?"

„Netop," svarede Patsy. „Vær ikke vred, fordi jeg saa uhøfligt lod Dem staa; det drejede sig jo om et Par infame Gavtyve."

„Aa, jeg bekymrer mig ikke om dem," erklærede Pigebarnet. „Jeg har regnet ud, at de fra Gulvet er kravlet ad en Stige op paa Taget — min lille Søster har ogsaa set det, hun hængte netop Vadsketøj til Tørring paa Taget."

Straks stod det hele klart for Patsy. Begge Gavtyvene havde simpelthen taget Vejen over Tagene til næste Gadehjørne, hvor det Hus var, i hvilket Bart Meyers Værelse befandt sig. Der var de saa steget ned og havde i al Gemytlighed udført Tyveriet.

„Det var pænt af Dem, at De meddelte mig dette," erklærede Patsy nu, idet han indvendig lo af Glæde. „Hvad vilde De sige til et Forslag om, at vi to nu gaar hen i Hjørnekaféen og tager os en lille Forfriskning — naa?"

Pigen var enig heri og begav sig med Patsy til det af Bart Meyers beboede Hus, i hvis Kælder den omtalte Kafé laa.

„Naa," mente Patsy leende, medens de sad overfor hinanden i et Sideværelse, „hvis Deres kære Broder nu traf os sammen, saa var der til mig i en god Mening!"

„Aa pyt, han er en Storskryder," erklærede Pigebarnet leende og trak foragteligt paa Skuldrene. „Desuden driver han omkring i Byen — ham behøver vi ikke at frygte!"

„Men maaske maa man frygte Folkene her i Kaféen. Hvad Slags er de af?"

„Her gaar det anstændigt til, ellers var jeg ikke gaaet med herind," erklærede Pigen, idet hun nikkede til Værten, der netop kom ind i Værelset med Drikkevarerne; det var en tarveligt udseende Mand, men med et ærligt Udtryk i Ansigtet.

„Mike," sagde hun, idet hun fortroligt nikkede til ham, „det er min Ven Patsy Murphy."

„Dog vel ikke Nick Carters Assistent?" forespurgte Værten med udstrakt Haand.

„Jo, netop, Nick Carters yngste!" erklærede Pigebarnet med øjensynlig Stolthed.

„Aa, drik De ogsaa et Glas, Nabo," indbød Patsy, „De ved jo altsaa, hvem jeg er, og derfor vil mine Spørgsmaal angaaende det her i Huset afvigte Eftermiddag forøvede Indbrud næppe overraske Dem — eller maaske dog?"

„Der er ikke noget, der let overrasker mig," lo Værten godmodigt. „Der maa jo være foregaaet noget saadant, men Politiet har endnu ikke været tilkaldt. Mig angaar Huset desuden ikke videre, jeg har lejet Kaféen og betaler min Leje og dermed færdig!"

„Saa kender De ikke videre til den Mand, der skal være bestjaalen?"

„Næppe nok af Anseelse, han er nemlig ikke Gæst her — forøvrigt har Mennesket boet her i Huset næsten hele de to sidste Maaneder."

„Jeg bilder mig ind at vide, hvorledes Tyven har listet sig ind i Huset. Vilde De have noget imod, at jeg en Gang gaar gennem Huset og overbeviser mig?"

„Gør ganske som De vil. Jeg mener dog, der bliver ikke meget at se," erklærede Værten ligegyldigt.

„Man kan jo forsøge," mente Patsy, idet han rejste sig.

„Naa ja, hvis det passer Dem, gaar jeg med!" sagde Værten, og ogsaa Pigebarnet udtalte Ønske om at maatte være med.

Snart derefter stod Patsy og begge hans Ledsagere paa Taget, hvorpaa de var kommet op ved Hjælp af en Stige.

Den unge Opdagers opmærksomme Blik blev straks opmærksom paa Fodspor i det Støvlag, der laa paa Taget, og disse kunde kun være af ganske ny Dato. Men desuden opdagede han mellem to ganske nær ved hinanden staaende Kakkelovnsrør et Stykke Papir, der af Vinden var blæst hen og havde sat sig i Klemme der.

Da Patsy tog dette op, saa han straks, at det var et tyndt Stykke Karton, af den Slags, der anvendes af Tegnere. I Virkeligheden fandtes ogsaa paa Papirstykket en Tegning, som fremstillede en Maskindel eller noget lignende.

Stiltiende stak den unge Opdager sit Fund i Lommen, medens han i sit Inderste var opfyldt af Tilfredshed. Han tvivlede nemlig intet Øjeblik om, at han havde faaet fat i en af de stjaalne Tegninger, og at denne var tabt af en af Tyvene.

„Sagen er meget simpel," erklærede Patsy nu til Værten og hans Ledsagerske, „der er Taget til det Hus, i hvilket den unge Dame her bor, og Tyveknægtene er simpelthen løbet hen over Tagene, indtil de her er gaaede gennem Lugen ned paa det øverste Loft. Da en Loftstige stod lige ved, kunde Indbruddet ikke være bleven bekvemmere tilrettelagt."

Det syntes ogsaa de to andre var indlysende, og nu begav man sig atter alle tre tilbage til Skænkestuen, hvor Patsy gav en Omgang og lige over for Pigebarnet spillede Partiet som Don Juan. Dog, den første den bedste Lejlighed benyttede han til at tage Afsked.

Det sidste Led i Kæden.

Som det forekom Chick, var den forfulgte Chicago-Indbrudstyvs Bevægelser af en højst ejendommelig Art, idet han syntes at drive maal- og planløst omkring i Byen. Ikke destomindre vedblev Chick med sejg Udholdenhed at følge ham lige i Hælene.

Nick var imidlertid truffet sammen med sin Kusine. Ida havde endnu en Gang været hos Mrs. Pemberton og troede nu fuldstændig at have overtydet denne Dame om, at Advokat Elwell havde drevet et skammeligt lumsk Spil med hende.

Mesteropdageren var glad ved denne Efterretning, thi nu kunde han roligt vove at lade Enken træde handlende ind i Begivenhederne, uden at frygte for derved at skade sin Klient, Mr. Herrons, Interesser.

„Nej, falsk er Mrs. Pemberton paa ingen Maade," svarede Ida sin Fætter, som netop havde stillet hende et Spørgsmaal i denne Henseende. „Hun er paa Kvindevis kortsynet og mistænksom. Derfor skænkede hun ogsaa Elwells Tale saa villigt Tiltro og var overbevist om, at Mr. Herron vilde bedrage hende og tilvende sig hendes afdøde Mands Arv. Nu er det imidlertid, som om der var faldet Skæl fra

hendes Øjne, og hun er aldeles optaget af Tanken om, at hun paa et hængende Haar var ved at blive af med hele sin Formue til den samvittighedsløse Advokat.

Jeg vil derfor i Morgen ganske tidlig gaa hen til hende og bistaa hende, naar Spike med sine Hjælpere gør hende deres Opvartning, for at forhandle direkte med hende. Vær ganske rolig, Nick, Sagen vil tage sit regelmæssige Forløb. Desuden," føjede hun til efter en pludselig Indskydelse, „hvad hindrer Dig i ligeledes til den fastsatte Tid at være nærværende i Huset?"

„Hallo, det var en fornuftig Tanke," stemmede Opdageren rask i med, „og ved Du hvad, lille Kusine, Forsigtighed er en Borgmesterdyd og skader i al Fald ikke — og da denne værdige Mr. Spike jo ikke ved, hvorledes Mrs. Pemberton ser ud, saa kunde Du jo overtale hende til at lade Dig modtage Fyrene i hendes Navn, altsaa som den formentlige Mrs. Pemberton. Hvis hun gaar ind herpaa, saa tør vi haabe hurtigt at have Kassen med Indhold tilbage."

Da Patsy næste Morgen punktlig Klokken ni indfandt sig paa det aftalte Sted for Sammenkomsten, en Trappegang i Nærheden af den store Opdagers Bolig, ventede Spike Thomas og Bally Morris allerede paa ham.

Et Blik paa dem overtydede den unge Opdager om, at begge de Herrer allerede var halvfulde.

„Nej, sikke dog en Nederdrægtighed," bruste det ud af Spike i Stedet for Hilsen. „Vi er bleven bestjaalne paa den mest forbryderiske Maade!"

„Ja, Kassen er væk — hu — hoppla!" stammede den brave Bally, der syntes at lide endnu mere af Tungeslag end hans ikke mindre værdige Staldbroder.

„I er vel begge tossede?" stammede Patsy, der pludselig blev til Mode, som om en Bombe var sprængt lige for hans Fødder. „Er Kassen med Patenttegningerne borte? Ud med Sproget, hvad er der sket?"

Men det var ingen let Sag for ham at bringe en fornuftig og sammenhængende Beretning ud af den omtaagede Spike. Alt i alt syntes det at fremgaa, at begge Heltene af bare Frygt for Bart Meyers ikke havde vovet at begive sig hjem om Natten. De var derfor gaaede fra det ene Værtshus til det andet og havde drukket saa længe, til de endelig var komne ind i den Tilstand, hvori de befandt sig.

Ved Daggry var de sluttelig dumpet ind i Spikes Bolig i et Hus ved Revington Street, for der at hente Modellerne og Tegningerne. Men til deres store Skræk havde de begge intet fundet.

De havde lamenteret i det uendelige og gjort hele Huset rebelsk, indtil sluttelig Værtinden havde befordret dem ud i den friske Luft. Imidlertid havde de af en velvillig Nabo faaet at vide, at denne ved Midnatstid havde set Lys i Spikes Værelse og derfor havde antaget, at Spike var hjemme.

Da hverken Spike eller Bally havde været hjemme, saa kunde de, selv i deres drukne Tilstand, ikke have svært ved at regne ud, at en eller anden i Nattens Løb var trængt ind i Værelset og havde stjaalet Sagerne.

Patsy stuvede de to fulde Fyre hen i et Bagværelse i det nærmeste Værtshus; selv opsøgte han ufortøvet Chick, der, ligesom han selv, boede i den store Opdagers Hus.

Han bankede paa Chicks Sovekammerdør, men fik intet Svar, og da han traadte ind i Værelset, fandt han Sengen ubenyttet, et Tegn paa, at Chick ikke havde været hjemme hele den forløbne Nat.

Dette var saa fuldstændigt i Strid mod Chicks solide Vaner, at Patsy straks vejrede Uraad, og den Bekymring opstod hos ham, at der maatte være tilstødt Chick et Uheld eller maaske noget endnu værre.

Ogsaa Nick, der netop stod i Begreb med at begive sig til Mrs. Pembertons Hus, var ikke lidt forbavset, thi han vidste altfor godt, at kun Grunde af tvingende Natur kunde have foranlediget hans Medhjælper til at blive borte fra den fælles Bolig.

„Naa, Mester," erklærede Patsy efter en kort Betænkning, „jeg vil give mig paa Vej og se, hurtigst muligt at finde Chicks Spor!"

„Men hvor og paa hvilken Maade?" spurgte Mesteren uroligt.

„Sandt nok, New-York er stor, men jeg vil først gøre Bowery og Revington Street usikre, og hvis dette ikke er nok, saa vil jeg se mig om efter Chick i den 34. og 42. Gade — et eller andet Sted findes han vel!"

„Naa, godt!" afgjorde Opdageren. „Jeg vil kun gaa hen og give Ida Besked og vil derefter træffe Dig ved Bowery. Vent mig ved Hjørnet af Revington Street!"

Næppe havde Patsy naaet Bowery og var ankommen til det ham af Mesteren betegnede Gadehjørne, før hans Opmærksomhed blev henledt paa en med Rødkridt frembragt Tegning paa Fortovet. Han vidste straks, at det var Chicks Værk.

Kridtmærket var næsten udslettet af Fodtrin, et sikkert Tegn for Patsy paa, at der var hengaaet en Tid siden Chick havde lavet det.

Ja, maaske havde Chick allerede i Aftes lavet Tegnet, og det skulde give Patsy og Nick Underretning om, at Chick befandt sig i Nærheden af Bowery i et eller andet vigtigt Anliggende.

Ogsaa paa den anden Side af Gaden fandt Patsy

et lignende Tegn, men ogsaa dette var saa udslettet, at det næppe var til at tyde.

Da han kom til det næste Gadehjørne, opdagede han atter et Kridtmærke. Dette var bedre bevaret og oplyste, at Chick var gaaet videre opad Bowery.

„Det er altsammen Tegn fra afvigte Nat," brummede Patsy hen for sig, „hvis han hver Time har beskæftiget sig med Tegnfabrikationen, kan det blive en lystig Jagt!"

Da han blev opmærksom paa, at Kridtmærkene alle viste nordlig, hen over Pladsen, hvor den gamle Kaserne hævede sig, vendte han tilbage til Revington Street, for ved Hjørnet at afvente Mesterens Ankomst. Da han kom der, var Nick allerede ankommen.

Faa Ord var tilstrækkelige til at forklare Sagernes Stilling.

„Du har Ret fra Begyndelsen til Enden," sagde sluttelig Nick Carter. „De to Mænd, som har stjaalet Kassens Indhold fra Spike Thomas' Værelse, kan kun være Bart Meyers og hans Kammerat. Men dette er et Spørgsmaal, der senere maa løses, først maa vi hitte ud af, hvor vor Chick er henne!"

„Aa, jeg vil lade mig hænge, hvis han ikke er paa Jagt efter de Tyveknægte, der har bestjaalet de andre Gavtyve, efter at de først selv var bestjaalne af de sidste!" mente Patsy, idet han lo kort.

Samdrægtigt gjorde de to Opdagere sig det nu til Opgave at opspore alle de af Chick efterladte Kridttegn. Paa denne Maade naaede de fra Bowery til tredje Avenue og fulgte denne til 34. Gade, hvor Kridtmærkerne viste til Eastriver.

Men da de var i Begreb med at dreje ind i den 34. Gade, saa Patsy paa en af Jærnpillerne ved den der beliggende Opgang til Luftbanen, noget, der paakaldte sig hans Opmærksomhed. Det var, som han straks fastslog, en Las af et gammelt Bomuldstørklæde.

Omhyggeligt søgte han paa Fortovet, og idet han sluttelig stillede sig ved Rendestenen, vinkede han til Mesteren, for at faa denne over til sig.

„Chick har været i 34. Gade og er atter kommen tilbage, for at gaa videre Nord paa gennem tredje Avenue," erklærede han. „Tøjlappen der paa Jærnsøjlen giver den nødvendige Oplysning herom!"

Nick Carter var af den samme Mening, og Side om Side skred de op ad tredje Avenue.

„Jeg er sikker paa, at vi maa løbe helt til den 42. Gade," erklærede Patsy undervejs.

Men næppe var Ordene undslupne hans Læber, før de fandt en Kridtstreg paa Fortovet, og denne viste hen til en Sidegade i østlig Retning.

Dette var en pludselig Forandring i Vejretningen, som Opdagerne ikke havde været forberedte paa. Naturligvis forandrede de deres Løb og ventede nu ikke at finde noget Tegn fra Chick før ved det næste Gadehjørne. Men midt for Huskarréen opdagede de atter et Kridtmærke, der syntes at angive, at Chick havde holdt stille her, og i Nærheden fandt de igen en Kridtstreg, som meldte, at han havde fortsat Forfølgelsen.

Da de saa nærmere paa det Hus, foran hvilket de stod stille, opdagede de, at der i dette var en Stald for Udlejning af Køretøjer.

Medens de endnu stod stille, kom en af Staldkarlene og aabnede en af de store Porte. Øjeblikkelig traadte Nick Carter, fulgt af Patsy, ind i Vognskuret og nærmede sig en der staaende Vogn, hvis Hjul var bedækket med et tykt Lag Snavs og ved sin støvede Tilstand viste, at den nylig havde været i Brug.

Paa den bageste Akse var bunden en gul Bomuldsklud, der straks paakaldte sig Patsys Opmærksomhed.

„Naada, kære Ven, den Vogn her har sagtens været ude hele Natten?" henvendte Opdageren til Manden, der forbavset iagttog hans Færd.

„Hvad angaar det Dem," gav Manden barsk til Svar.

„De skal besvare mit Spørgsmaal!" trængte Nick Carter ind paa ham.

„Godt, jeg vidste ikke, at det var et Spørgsmaal, hvad mener De saa?"

„Jeg vil vide, om denne Vogn har været benyttet sidste Nat," gentog Opdageren.

„Det har den," brummede Staldkarlen, „den var ude hele Natten og kom først tilbage ved Daggry.

„Var De Kusk?" spurgte Nick videre.

„Nej, Kusken har lige lagt sig til at sove — han ligger der i Hjørnet."

„Saa væk ham, og det øjeblikkelig."

„Naada, saa var jeg godt gal, Mike vilde nok give ondt af sig!"

„De skal vække ham — jeg er Nick Carter!"

„Død og Pine!" raabte Staldkarlen, idet han lod Munden staa helt aaben af Forbavselse.

Derefter vendte han sig om og gik straks hen til den bageste Del af Skuret, hvor en Mand laa og sov paa nogle sjusket tilrettelagte Vognpuder.

„Du, Mike, har Du maaske af Vanvare begaaet et lille Rovmord!" raabte Manden til sin Kammerat, idet han rystede ham dygtigt. „Her staar Nick Carter og vil æde Dig!"

„Vrøvl, Mand!" tyssede Opdageren, der imidlertid selv var traadt hen til den sovende. „Bliv De kun roligt liggende, jeg vil kun stille et Par Spørgsmaal til Dem. De kørte sidste Nat for et Selskab, ikke sandt? hvor mange var der?"

„En og én til, det gør i alt to," sagde Manden, idet han gabede frygteligt.

„Hvordan saa de Folk ud?"

„Som bare Fanden!" brummede Kusken under fornyet Gaben. „Forunderlige Fyre, de skiftede Udseende undervejs to eller tre Gange."

„Hvad var der med de Fyre, meddel mig det hele!" trængte Nick Carter paa.

„Naa ja, først kom der en Mand og lejede Køretøjet," erklærede Kusken, idet han møjsommeligt tog sig sammen, „det var en Karl saa sort som Natten, sort Haar og sorte Øjne. Vi kørte til den 42. Gade; dér tog han en anden Mand op i Køretøjet. Saa kørte vi ned til Bowery, og i den 4. Gade maatte jeg holde og vente paa deres Tilbagekomst. Det var næsten Dag, da den, der sidst steg ind, atter kom tilbage og lod sig køre til Revingtonstreet, der holdt jeg maaske igen ti Minutter, og saa kom den Mand, der havde lejet Køretøjet, løbende, som om den onde var i Hælene paa ham.

Han bar noget under Armen, sprang op i Vognen og raabte til mig, at jeg skulde køre ham med Lynets Fart til den fjerde Avenue. Da vi kom til den 23. Gade, maatte jeg atter holde stille og fik en Tyve-Dollars-Seddel.

Begge Mændene steg ud og gik gennem 23. Gade i Retning af tredje Avenue. Jeg kørte saa hjem, og det er hele min Historie."

„Blev Deres Passagerer forfulgt?" spurgte Nick Carter videre.

„Ja, ja," svarede Kusken, idet han forbavset saa paa Opdageren. „Hele Natten var der en anden Vogn efter os."

„Vidste Deres Passagerer noget om det?"

„Nej," svarede Manden, „da jeg maatte vente saa længe i den 4. Gade med mit Køretøj, kom der fra den anden Vogn en Fyr hen til mig og fortalte helt gemytligt, at han vilde knække Halsen paa mig, hvis jeg sagde et Ord til mine Passagerer om, at de blev forfulgt."

Leende fjernede begge Opdagerne sig med den Overbevisning, at Manden iøvrigt ikke havde noget at sige dem, og de gik derefter langsomt gennem Vognskuret.

„Chick har fastgjort Bomuldslasen paa Vognakslen for at give os Besked, hvis et Tilfælde i Nattens Løb skulde bringe os i Berøring med ham," sagde Opdageren.

„Utvivlsomt, Mester, men hvad nu?" brummede Patsy.

„Vi begiver os selvfølgelig til Hjørnet af den fjerde Avenue og 23. Gade," erklærede Nick Carter. „Chick befandt sig utvivlsomt paa Spor efter de to Passagerer, det være nu Bart Meyers og hans Kammerat, eller nogle andre, og man kan vædde 100 Dollars mod en falsk Cent paa, at han fulgte dem gennem den 23. Gade, da de gik gennem denne til Fods."

Saaledes som Opdageren rigtig havde forudset, fandt de ved det bestemte Gadehjørne en rød Kridtstreg, som viste dem yderligere Vej. Tegnet var forholdsvis friskt og syntes først for nylig at være fremstillet.

Hyppige Afbrydelser i Mærkerne, altid foran Værtshuse, tydede paa, at de Forfulgte gentagne Gange havde „styrket" sig. Sluttelig endte Kridtstregerne i Avenue A, ved en Karré nedenfor det Hus, hvor Spikes Tante boede.

Forgæves spejdede Opdagerne efter flere Kridtmærker, men de fandt ingen.

„Sikkerlig har Chick, efter at han timevis har holdt os saa fortrinligt paa Sporet, ikke pludselig frivillig hørt op med Kridtmærkerne," udtalte Opdageren hovedrystende.

„Der maa være tilstødt ham noget!" ytrede Patsy eftertænksomt.

Han blev ikke længe uvirksom, men ilede forud og bøjede sig helt ned til Rendestenen for at kunne overse Fortovet nøje.

Fra dette tog han noget op, som han betragtede, for derefter igen nogle Skridt derfra at løbe hen til det nærmeste Kloaknedløb, hvis Omgivelser han omhyggeligt studerede.

Nick var fulgt efter ham, og hørte nu, hvorledes Paatry raabte til ham:

„Her er Sporet. Smaa Lapper af det gule Bomuldstøj! Chick har her været forklædt, maaske ogsaa skjult. Sikkert er det i hvert Fald, at Forfølgelsen holdt op her i Nabolaget!"

Straks fulgte de det nye Spor, og dette førte til Midten af den Karré, hvor det Hus var, i hvilket Patsy havde haft sit Eventyr den foregaaende Dag.

Da de atter stod stille, befandt de sig næsten lige ud for Indgangsdøren til dette Hus.

Paa dette Sted var omkring en Lygteopstanders Fodstykke bunden et bredere Stykke gult Bomuldstøj.

„Her er Sporet forbi," erklærede Patsy bestemt.

„Saa maa Chick ogsaa befinde sig et eller andet Sted i Nærheden!" faldt Opdageren ind og saa sig søgende om.

„Afgjort, Mester, jeg vil give et Signal, for at Chick kan vide, at vi opholder os i Nærheden!" fortsatte Patsy. „Skjul Dem, Mester! — og jeg gør ligesaa!"

Nick trak sig tilbage til et tilstødende Anlæg i Husrækken, medens Patsy slentrede ud paa Gaden, hvor han tog Plads mellem to Lastvogne, der henstod uden Forspand. Pludselig lød det skarpe, hef-

tige Glam af en Hund, efterfulgt af en lang, smærtelig Hylen.

Det varede ikke længe, før Chick kom frem fra det nærmeste Gadehjørne, og et Minut senere havde han forenet sig med Nick og Patsy i en Portpassage.

Ræven i Saksen.

„Jeg fulgte Bart Meyers og hans ubekendte Ven hele Natten igennem," berettede Chick hastigt. „Hvad de egentlig har haft for, ved jeg ikke saa nøje, men det maa have drejet sig om en vigtig Sag."

Af hans Beretning fremgik det endvidere, at begge Mændene, medens Vognen ventede i 4. Gade, begav sig til et Hus i Revington Gaden og opholdt sig længe i dette.

Saa var de atter kommen til Syne — Meyers med en Byldt under Armen. Medens hans Ledsager begav sig tilbage til den 4. Gade, var Bart Meyers gaaet videre til Bowery og straks derefter atter steget i Vognen.

Derpaa var de — aabenbart i den Hensigt at udslette ethvert Spor — kørt ad Omveje til den 23. Gade, havde der betalt Kusken, og saa begivet sig il Chicago-Forbryderens Bolig.

Naturligvis havde Chick fastholdt deres Spor indtil det sidste og undervejs efterladt sig de af Opdagerne iagttagne Kridttegn og Tøjlapper, vel vidende, at det vilde falde Nick Carter og Patsy let ved Hjælp heraf at forene sig med ham, uden at han derfor behøvede at lade det Hus, hvor Meyers havde Tilhold, være uden Opsigt.

„Godt, dermed har det altsaa vist sig, at det virkelig var Bart Meyers, der stjal Modellen og Tegningerne ud af Spikes Værelse sidste Nat. Han selv ligger nu rimeligvis i dybeste Søvn og de stjaalne Sager er i hans Besiddelse!" fortsatte Opdageren betydningsfuldt.

„Det synes ogsaa mig klart," raabte Chick ivrigt. „Jeg kunde daarligt have ventet længere paa Eder og var lige i Begreb med for egen Regning og Risiko at vove mig ind i Meyers Værelse, da jeg hørte Patsys Signal."

„Nu vil vi i Fællesskab aflægge de Herrer et Besøg," afgjorde Opdageren, idet han lo lidt ondskabsfuldt.

„Hvor opholder sig imidlertid hans ubekendte Ven?" ønskede Patsy at vide. „Er han ogsaa i Værelset deroppe?"

„Ak nej," svarede Chick leende, „han befinder sig under Køkkentrappen, bunden og kneblet."

„Nu dages det!" raabte Nick forbavset. „Hvorledes kom Du afsted med det?"

„Den Sag er simpel nok," oplyste Chick. „Jeg var netop i Begreb med at følge Fyrene opad Trappen til Meyers Værelse, da den Fremmede kom tilbage. I ved, at jeg er en høflig Mand, og derfor gjorde det mig ondt, at jeg maatte lange Herren, der ved min uformodede Tilsynekomst vilde skrige højt op, et saadant Næveslag, at han faldt om.

Det kunde ikke undgaaes, thi jeg maatte under alle Omstændigheder være sikker paa, at han ikke fik Lejlighed til at give sin Kammerat et Advarselstegn. Efter at jeg havde bundet og kneblet ham, hjalp jeg ham til et, ganske vist noget ubekvemt, men til Gengæld billigt Nattelogis og lagde ham under Trappen — dér kan han i al Fald ikke anrette nogen Skade!"

„Brillant, Gutter, men kom nu med, for vi har ingen Tid at spilde," opfordrede Opdageren.

De ilede nu til Huset og betraadte Kaféen i Kælderen.

„Jeg er Nick Carter," henvendte Opdageren sig kort til Buffisten, der stirrede forbavset paa de Indtrædende.

„Disse Herrer er mine to Medhjælpere, og vi vil nu begive os op i Huset. Gør De den ringeste Ophævelse eller giver nogetsomhelst Signal, saa gør De mit Bekendtskab paa en Maade, der ikke vil tiltale Dem!"

Skænkeværten beroligede dem imidlertid, idet han erklærede, at det var langtfra, at det kunde falde ham ind at blande sig ind i noget til Gunst for nogle ham ganske fjerntstaaende Husbeboere.

Et Minut senere befandt de tre Opdagere sig i anden Etage foran en aflaaset Kammerdør, fra hvilken der trængte en rigtig sund Snorken ud til dem.

Et forenet hæftigt Skuldertryk var tilstrækkeligt til at hæve Døren af Hængslerne, og Opdagerne traadte ind i Stuen.

Bart Meyers laa i Sengen. Men ved Larmen var han bleven vaagen, sad oprejst i Sengen og bandede som en prøjsisk Underofficer.

Øjeblikkelig syntes det at staa ham klart, hvad det drejede sig om, thi lynsnart greb han ind under Puderne, hævede ogsaa straks i hver Haand en Revolver og skød i blind Hidsighed paa de Indtrædende.

Men Kuglerne borede sig uden at gøre Skade ind i Værelsets ene Væg. Før han atter kunde skyde, havde Chick allerede med et mægtigt Spring kastet sig over ham og grebet begge hans Arme, som han holdt i Vejret.

Der paafulgte en kort, vild og fortvivlet Kamp, hvis Udfald imidlertid ikke kunde være tvivlsomt, thi selv

om Bart Meyers ogsaa i sit Raseri lignede et anskudt Vildsvin, saa var han dog næppe den senestærke Chicks Arme voksen og da nu ogsaa Nick Carter selv traadte i Virksomhed, var han snart overvunden og forsynet med Haandjærn.

„Hvem er I, Karle?" skreg den lænkede Forbryder. „Hvor tør I vove —"

„Bare koldt Vand i Blodet, kære Mand," sagde Nick Carter med urokkelig Sindsro. „De kender os helt godt og ved ogsaa, at vi kun viser os her for at bede Deres Højvelbaarenhed udlevere os de Tegninger og Modeller, som ved en kedelig Fejltagelse først blev hængende ved Dem i Mr. Herrons Bolig og senere blev paanødt Dem i Deres Hjærtensven Spike Thomas' mindre herskabeligt indrettede Værelse."

Helt forbløffet stirrede Bart Meyers paa Opdageren, derpaa raabte han med en alenlang Ed:

„Hvis den Karl ikke er Nick Carter, saa begriber jeg intet!"

„Det er netop Navnet," afbrød Nick Carter ham med et spotsk Smil. „Hvor er de ønskede Papirer, min ærede Herre?"

„Ikke her — og heller ikke noget andet Sted!" gispede Meyers, der forgæves havde forsøgt at befri sig for Haandjærnene.

„Træk Fyren ud af Sengen!" befalede Nick sine Ledsagere, der smaaleende nærmede sig.

Forgæves værgede Meyers sig.

Ja, Chick var endog hensynsløs nok til at tage baade Madratsen og Personen i sine stærke Arme og vælte det hele om — og se! der under Fjedrene laa de saa længselsfuldt søgte Dokumenter helt sammenpressede.

„Der har vi jo, hvad vi søger," erklærede Opdageren. „Rigtig, her er en Fortegnelse — og paa en eneste nær findes alle Tegningerne her!"

„Den manglende ligger i min Lomme," erklærede Patsy, idet han trak Papiret frem. „Jeg fandt det i Gaar oppe paa Taget."

Nu blev hele Værelset undersøgt fra øverst til nederst for at finde den manglende Model, og tilsidst blev den ogsaa funden i en sørgelig Forfatning, knust og fladtrykt i en Hatteæske.

„Naa ja, den Skade vil kunne repareres," erklærede Opdageren. „I hvert Fald har vi løst vor Opgave. Hjælp nu Herren i Tøjet, og derefter vil vi med kærlig Omsorg bringe ham til den nærmeste Politistation sammen med Klagen over ham."

Saaledes skete det, og Bart Meyers, der jo nu maatte forstaa, hvad Klokken var slaaet, hengav sig med Ligegyldighed i sin uundgaaelige Skæbne.

Til Chicks Ærgrelse fandtes den Ubekendte ikke længere i sit ufrivillige Sovested; det maatte være lykkedes ham paa en eller anden Maade at befri sig for sine Baand, og han havde da foretrukket at bringe sin dyrebare Person i Sikkerhed, fremfor at afvente Opdagerens Tilbagekomst.

New-Yorker Luften havde sagtens i det hele taget indvirket mindre godt paa hans Helbredstilstand, thi han blev siden aldrig set i Hudsonhovedstadens Mylder.

Mr. Herrons Glæde var selvfølgelig stor, da han allerede efter saa kort Tids Forløb igen saa sig i Besiddelse af sin Ejendom.

Ogsaa de stjaalne Sølvsager og Juveler blev, takket være Opdagerens og hans Medhjælperes Bestræbelser, fundet hos en Marskandiser i Brooklyn i ubeskadiget Tilstand; de blev beslaglagte og overgivet den Bestjaalne.

Ende.

Næste Bind (Nr. 15) indeholder:

En forbryderisk Læge.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

En forbryderisk Læge.

Et mystisk Tyveri.

En Straaleglans af elektrisk Lys strømmede ud fra de høje Vinduer i et moderne Palads i den fornemme Madison Avenue.

Charles Ramsay, New-Yorks bekendte „Bomuldskonge" og Børsbehersker, gav Sæsonens sidste Aftenselskab, og til den muntre Dans i hans Pragtgemakker samledes endnu en Gang „de øverste fire Hundrede" — af hvilke den fattigste med ringeagtende Medlidenhed saa ned paa en sølle Millionær og ikke kunde begribe, hvorledes saadan en stakkels Fyr overhovedet kunde slaa sig igennem.

Kun faa af de Indbudte, som vandrede gennem den til en Palmelund forvandlede nedre Korridor for at begive sig til Festlokalerne i anden Etage, lagde Mærke til den unge Laps, der rolig og nonchalant stod i Nærheden af Indgangsdøren, som bestod af to massive Spejlglasruder, og end mindre anede de, at det var Patsy Murphy, Opdageren Nick Carters yderst rutinerede Medhjælper

N. C. 15. D.

Ovenpaa, i den pragtfulde Salon, hvor Ægteparret Ramsay modtog deres Gæster, havde Nick Carter — naturligvis ligeledes i elegant Selskabsdragt — taget Opstilling.

Hans Fætter Chick derimod gennemvandrede de forskellige Festlokaler samt Danse- og Spisesal, hvor en indbydende „kold" Buffet var opstillet, lokkende med alle Aarstidens Lækkerier — og hvor han, som den berømte Opdager senere smilende bemærkede, hele Aftenen skulde have opholdt sig med ganske særlig Forkærlighed.

Naturligvis savnedes heller ikke Ida, Opdagerens smukke Kusine; hun havde blandet sig i en Kreds af unge Damer og bar Prisen som en af de sødeste og graciøseste.

Selv Ten Itchi, den unge Japaner, der ligeledes var bleven en af Nick Carters dygtigste Medarbejdere, skønt hans Formue løb op i Millioner, og hans Fader indtog en af de vigtigste Æresposter ved Mikadoens Hof, befandt sig i Gæsternes Skare — dog ikke saa meget for at deltage i Løsningen af den hans

Mester stillede Opgave, som for paa den japanske Regerings Vegne Skridt for Skridt at følge nogle Personer, som stod i den russiske Regerings Sold, og som søgte at rejse en Stemning for Zar-Riget i de toneangivende amerikanske Kredse.

Denne Opgave havde — til hans smærtelige Beklagelse — allerede en rum Tid afholdt ham fra at bruge sine Kræfter og Færdigheder til Fordel for Mester-Detektiven, for hvem han nærede en sværmerisk Ærbødighed.

Nick Carter og hans Fæller var komne til Stede efter Anmodning af Husets Herre, som regnede Nick Carter til sine personlige Venner.

Ved to tidligere Festligheder i det Ramsayske Hus havde der paa en uopklaret Maade fundet Tyverier Sted, der i Følge Sagens Natur kun kunde være begaaet af den ene eller den anden af de indbudte Gæster. I begge Tilfælde drejede det sig om værdifulde Smykker, som var lette at skjule i Lommen.

Ogsaa andet Steds var der under de samme hemmelighedsfulde Omstændigheder forøvet den Slags Tyverier; men de, som havde fundet Sted i det Ramsayske Hus viste sig i et saa meget grellere Lys, som de Indbudte udelukkende bestod af Repræsentanter for de allerførste Samfundsklasser — efter amerikanske Forhold.

Hr. Ramsay havde kun med nogen Vanskelighed været at bevæge til at give endnu et tredje Selskab; da han omsider gav efter for sine Paarørendes Bønner, var det kun under den udtrykkelige Forudsætning, at han kunde overtale sin Ven Nick Carter med dennes mest prøvede Hjælpere til at deltage i Ballet.

Paa den Maade var Nick Carter og hans Trofaste naaet ind i det Ramsayske Hus.

Det var nær ved Midnat, da Chick under sin Søgen efter Mesteren fik Øje paa denne i Samtale med Patsy. Han gik hen til ham og hviskede hurtigt:

„Nu er Pokker løs igen! Oppe i den blaa Salon klager en Dame over at have mistet sin Diamantbrosche!"

„Ved Du noget nærmere om det?" spurgte Opdageren.

„Der blev netop danset en Kotillon, hvori Damen tog Del. Ved Dansens Begyndelse, — det paastaar hun i hvert Fald, — var Broschen paa sin Plads. Men efter Slutningen af femte Tur var Smykket forsvundet."

„Under en saadan Kotillon er der en Del Roderi," indskød Patsy. „Maaske har Broschen løsnet sig af sig selv og er ubemærket faldet paa Gulvet."

„Nej," svarede Chick bestemt. „Broschen var stukket fast med en Sikkerhedsnaal og blev med Vold revet eller skaaret fra den kostbare Kniplingskrave, der mulig er endnu værdifuldere end Diamantbroschen selv."

„Hvilken Dame er der Tale om?" forhørte Opdageren sig med rynket Pande.

Chick nævnte et af de stolteste Navne i hele den amerikanske Handelsverden.

Det drejede sig om en Frue, hvis Mand var „Oliefyrste" og havde Ry for at være en af de rigeste Mænd i Verden.

I dette Øjeblik kom ogsaa Ramsay selv til, aabenbart i den største Bevægelse, greb Opdageren fortroligt i Armen og hviskede til ham:

„Tænk Dem, Carter, nu har vi igen Spillet gaaende: Fru Rockefeller savner en Brillantbrosche til 20,000 Dollars."

„Har hun slaaet Allarm?"

„Hvad tænker De paa? Hun omtalte fortroligt overfor mig, hvad der var sket, og syntes at være betydeligt mere ulykkelig over, at hendes Kniplingskrave var revet itu, end over Tabet af selve Broschen."

„Godt. Bed Fruen om, at forholde sig ganske rolig. Betro hende, at jeg er her i Huset med mine Hjælpere og om lidt vil tillade mig at udspørge hende personlig," svarede Opdageren efter kort Betænkning.

Ufortøvet opsøgte Nick Carter Ida og bad hende uden videre sætte sig i Forbindelse med den Bestjaalne og fremfor alt erfare af hende, hvilke Personer den Kotillonskvadrille, hvortil hun selv havde hørt, havde bestaaet af.

Samtidig kom Husets Herre hen til Ida og erklærede sig villig til at forestille den unge Pige for den bestjaalne Frue. Han bød hende galant Armen og førte hende til Etagen ovenover.

Men allerede nogle Minutter senere vendte Ramsay atter tilbage til Opdageren og bad ham følge med sig ind i et Sideværelse, hvor Ida indtrængende ønskede at tale med ham.

Da Nick Carter sammen med Husherren kom ind i Værelset, fandt han der sin kvindelige Hjælper i Samtale med en fornemt udseende ældre Dame, hvem han nu ligeledes blev forestillet for. Det var den Bestjaalne, og hun skildrede ham nu de Omstændig-

heder, under hvilke Diamantbroschen var gaaet tabt. Med et prøvende Blik betragtede Nick Carter Kniplingskraven, som hensynsløst var ødelagt af en Vandalerhaand.

„Det ser ikke ud til at være nogen Flænge, men et Snit med en Kniv, hvormed Broschen tilligemed den Del af Kniplingen, hvorpaa den var fæstet, er bleven skaaret ud," erklærede Opdageren omsider. „Ja, saadan maa det være — en ganske lille Kniv, som let kunde holdes skjult i Haanden, har i hvert Fald været Redskabet, — og det var formodentlig under en særlig broget Tur i Kotillonen, at Tyveriet fandt Sted?"

„Højst sandsynligt," tog Ida Ordet. „Der forekom en Episode, hvori fem Herrer og ligesaa mange Damer tog Del. Snart holdt Damerne Armene i Vejret, rakte hverandre Hænderne og dannede paa den Maade en Slags Løbegang, som Herrerne dansede igennem — og snart stillede Herrerne sig op paa lignende Maade og lod Damerne passere. Navnene paa samtlige Deltagere i Kvadrillen er kendte, de befinder sig endnu her i Huset og tilhører de bedste Familier."

„Nu staar det mig klart," ytrede Nick Carter, der opmærksomt havde hørt efter. „Medens Damen har holdt begge sine Arme i Vejret og samtidig maattet udføre de nødvendige Dansebevægelser, har hun ikke haft Tid til at passe paa Broschen, derimod var det let for en Meddanser at strejfe forbi hende og med et Snit skære det luftige Kniplingsvæv itu. — Tyveriet maa absolut være begaaet under den Tur. — Hvor blev Kotillonen danset?" afbrød han sig selv.

„I forskellige Værelser," forklarede Fruen; „vor Kvadrille dansede her i dette Værelse."

„Saa har jeg ogsaa her det Instrument, hvormed Bedriften er bleven udført," sagde Nick Carter, hvis Falkeblik imidlertid havde opdaget en lille bitte med Skildpadde indlagt Pennekniv, som laa paa Gulvtæppet. Han tog den op og saa, at det smalle, skarpe Blad endnu var aabent. „Det er ganske afgjort, at en af Deltagerne i Kotillonen har begaaet Tyveriet," tilføjede han med Vægt.

„Ja, saa beder jeg Dem om ikke at gøre Dem yderligere Ulejlighed," erklærede Fruen resigneret. „Drejer det sig om en Person af vore Kredse, saa lad os hellere dysse Sagen ned."

„Det lader sig ikke ret vel gøre," indskød Husets Herre. „Vi skylder os selv at opdage Gærningsmanden til alle disse Skændigheder. Derfor behøver det ikke at komme til nogen offentlig Retsforfølgning," forsikrede han beroligende, „for naturligvis slutter Hr. Carters Virksomhed i det Øjeblik, han har afsløret den Skyldige, som Ingen tænker paa at afstraffe. Paa min Ven Nick Carters Diskretion kan vi under alle Omstændigheder stole."

Dette lod til at vinde Fruens Bifald, og uden videre gav hun alle de Oplysninger, der forlangtes. Hun var næppe bleven færdig hermed, før en ung, meget smuk Dame paa en Snes Aar kom brusende ind i Stuen og i synligt Oprør vendte sig til Ramsay med følgende Udbrud:

„Papa, jeg kan næsten ikke tro, at det er sandt, hvad man fortæller rundt om i Salene, — i hvert Fald burde Du øjeblikkelig skride ind, for det vilde jo være en Fornærmelse imod vore Gæster."

„Hvad taler Du egentlig om, kære Barn?" spurgte Ramsay pinligt berørt.

„Der skal findes Opdagere mellem Gæsterne — det vilde dog virkelig være en Skandale!" udbrød den unge Dame oprørt.

„Hys! kære Barn, hold op!" søgte Ramsay at at berolige den forbitrede Skønhed, idet han sendte Nick Carter et forlegent Blik, som denne besvarede med et overbærende Smil. „Du staar overfor vort Fædrelands berømteste Opdager, der hører til mine personlige Venner. Desværre er der atter i Aften forefaldet Ting, som kun altfor godt retfærdiggør hans Nærværelse. Vi har igen at gøre med et af disse gaadefulde Tyverier, som hele Vinteren igennem har foruroliget vore Kredse, og vi er i Færd med at undersøge Tilfældet."

Den unge Dame, hvis Uvilje nærmest syntes bestyrket ved Husherrens Ord, saa paa den berømte Opdager med et hovmodigt Blik.

„Deres Datter, Hr. Ramsay?" spurgte Carter høfligt.

„Ja, min gifte Datter. Tillader De, kære Carter, at jeg forestiller Dem Fru Collins."

Opdageren bukkede, men fik fra Damens Side kun et koldt, overmodigt Nick. Saa vendte hun ham kort Ryggen og bruste atter, uden at sige et Ord, ud af Stuen.

Imidlertid havde Patsy i Korridoren nedenunder haft en i hans Øjne yderst mærkværdig Oplevelse. En ung Dame kom ned ad Trappen og syntes i Begreb med at gaa forbi uden at lægge Mærke til ham, da

hun pludselig vendte sig om mod ham med et spotsk Smil og nævnte ham ved Navn.

„Ja, De er forbavset, Hr. Murphy, jeg kan se det paa Dem, — men jeg har ofte hørt Tale om Dem af min Broder, som kender Dem nøje. Jeg ved udmærket godt, hvem De er, og hvad Deres Nærværelse her i Huset har at betyde. Hvis De gør Dem den Ulejlighed at se lidt nøjere efter et Stykke Vej fra dette Hus — dog ikke altfor langt borte fra det — saa turde De maaske finde, hvad De søger."

Med en fornøjet Latter og uden at give den unge Opdager Tid til at svare, fjærnede hun sig straks igen og sluttede sig til en Gruppe passiarende Herrer og Damer.

Patsy fik nu Øje paa sin ældre Kollega Chick og skyndte sig at faa fat i ham.

Med et stjaalent Blik gjorde han ham opmærksom paa den blonde Skønhed.

„Ved Du, hvem den Dame er?" spurgte han med et saadant Hastværk, at hans Kammerat saa overrasket paa ham og derefter med et underfundigt Smil frittede:

„Du skulde dog vel aldrig være bleven forelsket i hende, lille Ven? — Lad hellere være med at brænde Dig — den Slags Druer hænger for højt for os."

„Der er Du paa Vildspor," svarede Patsy, blodrød i Ansigtet. „Den unge Dame kendte mig og gav mig et uforstaaeligt Vink."

„Jeg kender tilfældigvis hendes Navn, hun hedder Frøken Netta Thorne," sagde Chick, efterat han havde set nøjere paa den unge Dame.

Under dette fyldtes Korridoren mere og mere af Gæster, som tog Afsked. Opdagerne kom til det Resultat, at deres Nærværelse ikke længer var nødvendig og de trak sig derfor tilbage i al Stilhed.

En overraskende Opdagelse.

Kort efter at den berømte Opdager næste Morgen havde rejst sig fra Frokostbordet, meldte hans gamle Husholderske ham, at der inde i Modtagelsesværelset havde indfundet sig en yngre Dame, ledsaget af en gammel Herre. De ønskede at tale med ham.

Da Nick kom ind i Modtagelsessalonen, genkendte han i den ene af de Besøgende Ramsays gifte Datter, som Aftenen i Forvejen havde behandlet ham saa overlegent. Som det fremgik ved Præsentationen, var den Herre, som fulgte med, hendes Svigerfader, ligeledes en højt anset Storindustridrivende i New York.

Opdageren bukkede tavs og saa afventende paa sine tidlige Gæster.

„Vi kommer i et yderst pinligt Anliggende," begyndte den unge Frue Collins, efterat de havde taget Plads. „For det første maa jeg hermed betro denne Genstand til Deres Varetægt, da jeg antager, at De lettest vil kunne give den tilbage til dens Ejerinde."

Dermed rakte hun Opdageren en lille, i Silkepapir indpakket Genstand. Da Nick aabnede Papiret, fik han Øje paa en dejlig Diamantbrosche. Naturligvis gættede han øjeblikkelig, at det Smykke, han havde i sin Haand, var det samme, som Aftenen i Forvejen var blevet stjaalet fra Milliardærfruen.

„Aha, det er vel Stridens Æble, som i Deres Hr. Faders Hus fremkaldte saa megen Fortrædelighed?" spurgte han.

Den unge Frue overhørte hans Spørgsmaal og sagde hurtigt:

„Vær saa venlig at levere denne Brosche til dens Ejerinde. De er saa god ikke at omtale, ved hvis Mellemkomst De atter har bragt Smykket til Veje."

Stødt over hendes hovmodige Tone og end mere over det sælsomme Forlangende, saa Opdageren skarpt paa hende.

„Tillad mig at sige Dem, at jeg ikke er i Stand til at forstaa Deres Mening. Som De ved, har jeg faaet det Hverv, ikke blot at skaffe denne værdifulde Brosche tilbage, men ogsaa at konstatere Navnet paa den ærlige Finder. Deres egen Hr. Fader har overdraget mig dette Hverv."

„Jeg tænkte mig, at De havde faaet tildelt et saadant Hverv," faldt den gamle Hr. Collins ind. „Ja, jeg frygter, at det mere kommer an paa at fastslaa, hvem Finderen er, end paa selve Hittegodsets Tilbagelevering."

„Selvfølgelig," svarede Opdageren rolig. „De kan dog vel nok tænke Dem, at Broschens Ejerinde ønsker at erfare, hvem der egentlig har begaaet — Fundet. Og hvad mere er —"

„Men det er jo skrækkeligt," afbrød den unge Frue oprørt. „Der bliver man stillet i Gabestokken af sin egen Fader, og — —"

„Kæreste, lad dog Hr. Carter tale ud," søgte den gamle Herre at berolige hende. „Jeg tror, der var mere, han vilde sige."

„Unægtelig," vedblev Nick Carter. „For at bruge et mildt Udtryk, saa blev denne Brosche fundet paa ulovlig Maade. Det er derfor kun ret og billigt, at De her mellem os siger mig, hvorfra og paa hvilken Maade De er kommen i Besiddelse af Smykket."

Paany vilde Fru Collins fare op, men hendes Svigerfader vidste atter at lægge en Dæmper paa hende.

„Ærlig talt," sluttede Opdageren kølig, med Blikket rettet fast mod den smukke Besøgende, „saa længe De ikke klart og tydeligt paaviser, hvordan De selv er kommen i Besiddelse af Broschen, viser De Dem personligt i et ejendommeligt og ufordelagtigt Lys. Jeg beklager oprigtigt at maatte sige Dem det, men saadan er det."

„Hys! Kæreste, Hr. Carter har fuldstændig Ret," faldt den gamle Herre ind, for at holde sin Svigerdatter tilbage fra et nyt Udbrud af Heftighed. „Jeg skal forsøge at forklare Dem Sagen, saa godt jeg formaar, Hr. Carter," sagde han henvendt til Opdageren. „Ganske tilfældig kom min Svigerdatter i Morges i Besiddelse af denne Brosche. I sin let forstaaelige Raadvildhed søgte hun min Bistand. — Jeg maa desværre sige, at vor Opdagelse har været meget nedslaaende for os. Efter mit Raad opsøgte vi Dem for aabent at betro os til Dem."

„Vi ved meget godt, at Broschens Ejerinde har overdraget Dem at skaffe den til Veje," indskød nu Fru Collins i største Ophidselse. „Men jeg ventede af Deres Ridderlighed, at De vilde være fintfølende nok til simpelthen at levere Broschen tilbage, uden at komme med yderligere Spørgsmaal, som — som er meget pinlige for os!"

„Naadige Frue, jeg vil holde Deres Ophidselse til Gode, hvad jeg ellers maatte opfatte som en aabenbar Fornærmelse," bemærkede Opdageren med et Skuldertræk. „Paa min Diskretion kan De under alle Omstændigheder stole; — som Sagen nu en Gang stiller sig, maa jeg have fuld Opklaring."

De ved ogsaa meget godt, at der ikke foreligger noget „Tab" af en Brosche, men et velberegnet Tyveri. Hvem var det, der med en Pennekniv skar Broschen ud af den paagældende Dames Kniplingskrave?"

„Det var min Mand," erklærede den unge Frue med Graad i Stemmen.

„Ja, min ældste og højtelskede Søn," tilføjede den gamle Herre med skælvende Stemme, nedbøjet af Sorg.

Opdageren havde en Fornemmelse, som om man havde slaaet ham for Panden, saa uventet kom denne Afsløring ham. Vel forstod han i det Ydre at beherske sig, men han manglede Ord til straks at kunne svare.

„Jeg beder Dem — drag ingen Slutninger, før De har hørt alt," bad Fruen, stille grædende. „Her er sket noget uhyggeligt, hemmelighedsfuldt, som slet ikke er saa let at forklare. Denne Brosche her fandt jeg i Morges paa Tæppet i min Mands Paaklædningsværelse."

„Og deraf slutter De nu uden videre, at Deres Mand har været Broschens — Finder?" spurgte Nick Carter forbavset. Og da han saa, at den grædende unge Dame kun nikkede svagt, rystede han tavs paa Hovedet.

Opdageren kendte nøje de Ramsayske Familieforhold. Han vidste, at den yngre Collins var en meget formuende Mand, der levede af sine Renter og ikke drev nogen Slags Forretning, men dyrkede alle Slags Liebhaverier; desuden var han en Mand med Dannelse, Smag og Takt og meget husligt anlagt. Han holdt aabent Hus og havde Ry for at føre et sorgløst og lykkeligt Familieliv.

„Sagen er yderst pinlig for os," begyndte nu den gamle Herre dæmpet, „og vi kan kun forklare os hele Tildragelsen under den Synsvinkel, at min ulykkelige Søn maa have forøvet den ellers ubegribelige Gerning i en Tilstand af aandelig Abnormitet, altsaa i et hos ham desværre hyppigt forekommende Anfald af Sindsforvirring, saa han ikke personlig kan anses for ansvarlig."

„Vær saa god at udtrykke Dem tydeligere," bad Opdageren spændt. „Hvilke Anfald er det, Deres Søn lider af?"

„Ja, det er svært at forklare," vedblev den gamle Herre med et Suk, „men i omtrent to Aar har min Søn lidt af en uhyggelig og kun periodevis optrædende Hjærnesygdom. Til Tider henfalder han i en Tilstand af fuldstændig Apathi, hvor han kun lever legemligt

Det vil sige, han gaar omkring og taler ganske fornuftigt, som ellers, ja — Udenforstaaende finder aldeles ikke hans Optræden paafaldende. Men naar saadan et Anfald er forbi — og det varer højst otte Timer — saa kan min Søn ikke huske det ringeste af, hvad der er foregaaet i den mellemliggende Tid ... Nu vilde jeg gærne bede Dem, Hr. Carter," vedblev Collins i en hjærteligere Tone, „om ikke blot at holde hele Tildragelsen hemmelig, men ogsaa at yde os Deres Bistand, for at vi kan bringe Lys i denne pinlige Historie, som truer med at forstyrre en hel Families Lykke — — Hr. Ramsay nærer saa høj en Mening om Deres vidunderlige Evner, at ..."

„Men kære Hr. Collins, jeg er Opdager," indskød Nick hovedrystende, „det er dog snarere en Opgave for en Nervelæge."

„Min Søn er allerede under en saadan Læges Behandling — men det er netop det mørkeste Punkt i hele Affæren!" svarede den gamle Herre med en for Opdageren ganske uforstaaelig Bevægelse. „Min Søn ved meget godt, at han hjemsøges af slige Anfald, og han sætter ubetinget Lid til den Læge, som behandler ham.

Alle vore Bønner formaar ikke at bevæge ham til betro sig til en anden Læge. Hans Tilstand gør ham bestandig mere følsom og pirrelig — kort sagt, vi er naaet til et Punkt, hvor vi staar saa godt som hjælpeløse. Derfor vilde vi bede Dem at gribe virksomt ind, — forstaa mig ret, min Svigerdatter og jeg har den Opfattelse, at der her er et mørkt Punkt, som ubarmhjærtigt maa bringes frem for Dagslyset, hvis det skal blive bedre med min ulykkelige Søn — — dog, det er naturligvis altsammen kun Formodninger."

„Mærkværdigt," ytrede Opdageren eftertænksomt. „Af Deres Udtalelser synes det imidlertid at fremgaa; at De ikke i samme Grad som Deres Søn nærer Tiltro til den paagældende Læge.

„Nej, det gør jeg sandelig ikke!" raabte Collins i en næsten heftig Tone. „Dermed vil jeg ikke udtale nogen Mistillid til Lægen personlig, men selv en Blind maatte kunne se, at min Søns Tilstand saa langt fra er bleven bedre; den er snarere forværret!"

„Ved Deres Søn, at han i Aftes har fundet denne Brosche?"

„Vor Herre bevares! Hvad tænker De paa? Han har ikke fjærneste Anelse om det."

Efter hvad den berømte Opdager ved mangfoldige Spørgsmaal fik slaaet fast, var den omtalte Læge en Studiekammerat af den unge Collins, og de to var meget intime.

„Dette vil lægge mig i Graven," erklærede den gamle Herre smærteligt bevæget. „Min Søn har den fortræffeligste Karakter, og i hele hans Liv er der ikke en eneste Plet."

„De tror ikke, at Kleptomani, altsaa en sygelig Tilbøjelighed til at stjæle, kan ligge til Grund for Deres Søns Lidelser?" bemærkede Opdageren.

„Ikke paa nogen Maade!" imødegik den gamle Herre ivrigt. „Min Søn er tværtimod altfor samvittighedsfuld, og af denne Grund har han ogsaa trukket sig tilbage fra alle Forretninger, da de i vort Land brugelige Transaktioner synes ham forkastelige. Jeg, hans Fader, kan overfor Dem bestemt erklære, at han af overdreven Samvittighedsfuldhed forspildte en Lejlighed, som jeg, der dog mener at være en anstændigt Menneske, uden videre vilde have benyttet — en Lejlighed, som utvivlsomt havde tidoblet hans Formue. Det drejer sig om en fuldkommen sikker Børsspekulation — og en saadan Mand, der forsmaar Millioner, skulde bevidst besmitte sine Hænder med stjaalent Gods."

„Denne Antagelse synes ogsaa mig udelukket," erklærede Nick Carter. „Dog, jeg tilstaar, at Tilfældet interesserer mig, og jeg vil tage mig af det. — I øvrigt skal jeg bringe dette Smykke tilbage til dets Ejerinde, og jeg lover Dem, at Damen ikke skal erfare det ringeste."

Og saaledes blev det.

Næppe havde den haardtprøvede unge Frue fjærnet sig tillige med sin Svigerfader, før Opdageren begav sig til „Petroleumskongen"s Palads og gav hans Frue det stjaalne Smykke tilbage.

Der udkrævedes rigtignok hele hans diplomatiske Snille for at vige udenom Damens forbavsede Spørgsmaal, og da han omsider kort sagde hende Farvel, kunde han ikke dølge for sig selv, at Milliardærfruen næppe fremtidigt vilde tælles blandt hans Beundrere.

Paa Sporet.

Hele fire Dage anvendte Nick Carter og hans Medhjælpere paa at skaffe sig Underretning om alt, hvad der syntes dem af Interesse vedrørende den unge Collins og hele hans Omgang.

For at give Opdageren Lejlighed til at blive fortrolig med den Kreds af Bekendte, hvori hans Søn næsten udelukkende bevægede sig, havde den ældre Collins besluttet at give et lille Aftenselskab, hvortil naturligvis ogsaa Nick Carter blev indbudt. Det fandt Sted den fjerde Dags Aften i Millionærens Hus, som ikke var mindre smagfuldt og kostbart indrettet end det Ramsayske Palads.

I Forvejen havde Opdageren haft en Sammenkomst med den yngre Collins, og ved denne Lejlighed havde han trods den bedste Vilje og den skarpeste Iagtagelse ikke kunnet opdage det ringeste, som skulde adskille ham fra andre, normale Mennesker. Han syntes ikke blot legemlig og aandelig frisk, men lod ogsaa til at være en flersidigt dannet Mand og endog en skarp Tænker.

Om Eftermiddagen før Aftenselskabet traf Nick Carter — tilsyneladende tilfældigt — den yngre Collins paa den fjerde Avenue, nær ved den 22. Gade. Collins hilste paa ham med et venskabeligt Haandtryk, og muntert passiarende spadserede de to Mænd videre sammen.

Interesseret fulgte Opdageren med sin Ledsager, da denne bøjede ind i den 22. Gade og tilsidst standsede midt i Gaden foran et stateligt Brunstenshus, til hvis Forstue den sædvanlige Gadetrappe førte op.

Et Blik paa et ved Siden af Døren anbragt Skilt belærte Opdageren om, at der i Huset boede en Læge, som kaldte sig J. Fred. Staples, M. D. (medical doctor).

„Det ser ud, som det er en Læge, De søger," henkastede Nick Carter, da han saa, at den unge Collins ubeslutsom satte Foden paa det nederste Trappetrin. „Men De ser virkelig ikke ud som en Syg."

„Min Ven Staples mener, at jeg er mere syg, end jeg selv drømmer om," svarede Collins, medens der gled en Skygge over hans hidtil muntre Ansigt. „Man kan ganske vist ikke se det paa mig, men jeg lider desværre af en sælsom og sørgelig Sygdom. Fra Tid til anden overfaldes jeg af en mig selv uforklarlig Tilstand, i hvilken jeg ligner et vandrende Lig. Bevidsthed, Erindringsevne, kort sagt alt, hvad der er ejendommeligt for et tænkende Menneske, forsvinder, og jeg er som et ubeskrevet Blad. I saadanne Perioder har jeg ingen Anelse om, hvad jeg gør, og lige saa lidt kan jeg, naar Anfaldet er forbi, huske noget om dette eller om de Omstændigheder, det førte med sig. Efter al Sandsynlighed udfører jeg overhovedet intet i den Tilstand. Efter min Opfattelse gaar Anfaldene ogsaa hurtigt over igen, uden at efterlade nogen varig Mén. De danner blot en Række Huller i mit Liv, som jeg ikke kan gøre mig Regnskab for."

„Det er unægtelig et højst mærkværdigt Tilfælde," indrømmede Opdageren. „Har De Tillid til Deres Læge?"

„I højeste Grad!" forsikrede Collins. „Dr. Staples er en meget dygtig Mand og fremragende Specialist i Hjærne- og Nervesygdomme."

„Gaar det da fremad med Dem under hans Behandling?" forhørte Nick sig interesseret.

„Nej, det er just det sørgelige ved det, Anfaldene gentager sig tværtimod hyppigere og hyppigere og synes stadig at faa længere Varighed.

Det sidste Anfald havde jeg under et Privatbal i min Svigerfader, Hr. Ramsay's Hus. Jeg maa ærligt tilstaa, at næsten hele Aftenen er strøget af min Erindring. Vidste jeg ikke, at jeg havde været der, vilde jeg næsten bestride det, for hvad der skete i det Hus, har jeg ikke Skygge af Anelse om. Efter hvad min Kone siger, skal jeg have danset ivrigt, men om man saa slog mig ihjæl, kunde jeg ikke fortælle, hvem jeg har danset eller blot talt med!" tilstod den Syge med et undertrykt Suk.

„Det er virkelig meget foruroligende, Hr. Collins," sagde Opdageren med den hjærteligste Deltagelse. „I Deres Sted vilde jeg dog henvende mig til endnu en berømt Specialist."

„Javist, det har jeg saamænd tit tænkt paa," vedblev Collins, idet han fortroligt lagde Haanden paa Opdagerens Arm. „Men et saadant Skridt vilde krænke min Ven Staples dybt og ufortjent. Han vilde betragte det som aabenbar Mistillid til hans Dygtighed — nej, nej, han er mig altfor kær en Ven til, at jeg vilde krænke ham."

Da Nick Carters Blik tilfældigvis strejfede det Hus, de stod udenfor, opdagede han bag et af Vinduerne en Mandsskikkelse, hvis Ansigt havde et misbilligende Udtryk, som om den Paagældende tog Anstød af Samtalen mellem Opdageren og Collins. I dette Øjeblik

saa den Sidstnævnte op til Vinduet, og Opdageren troede at bemærke, hvorledes Manden deroppe nikkede sælsomt til Collins, som om han opfordrede ham til ufortøvet at komme ind i Huset til ham.

Og virkelig lod den unge Collins pludselig Opdageren staa — ja han forsømte endog at sige Farvel til ham, og var straks efter forsvundet ind i Huset.

Grublende gik Carter sin Vej, og efter kort Tids Betænkning besluttede han at opsøge en Ven af sig, som var Læge, og som gjaldt for den første Autoritet i de forenede Stater paa Nerve- og Sindssygdommenes Omraade.

Han fandt Lægen hjemme, og uden at nævne Patientens Navn forklarede han ham hele Sygdomstilfældet.

„Hm, i vor nervøse Tid er den Slags Tilfælde aldeles ikke sjældne," bemærkede Dr. Anthony, som havde hørt opmærksomt efter. Dog blev ogsaa han forbavset, da Nick nu yderligere betroede ham, at Patienten under sine Anfald blev til en ufrivillig Forbryder og begik Tyverier paa den den mest raffinerede Maade — i skrigende Modsætning til hans egentlige rejsindede og retlinjede Karakter.

„Det er unægtelig et Tilfælde, som ikke tidligere er forekommet i min Praksis, og jeg skulde mene, at at et saadant overhovedet ikke kan eksistere," bemærkede den berømte Lærde og rystede paa Hovedet. „Naturligvis kan man ikke indlade sig paa nogen afgørende Dom, før man har set, undersøgt og iagttaget Patienten.

Foreløbig vil jeg kun sige, at den Art Hjærnesygdomme efter min Erfaring aldrig optræder i Forbindelse med saadanne perverse Fænomener som forbryderiske Tilbøjeligheder og andre Manier."

Endnu mere forbløffet end før tog Opdageren Afsked med den berømte Læge.

Lige da han traadte ud af Huset, saa han paa den anden Side af Gaden en Mand, hvis Ansigt forekom ham mærkværdig bekendt; i det samme fo'r ogsaa den Tanke igennem ham, at det var det samme Ansigt, som han for ganske kort Tid siden havde set dukke op bag Vinduesruden i det Stapleske Hus.

Tilsyneladende tog han ingensomhelst Notits af den forbipasserende Mand, men skyndte sig afsted foran ham — i Virkeligheden havde han allerede efter faa Skridt den inderlige Tilfredsstillelse, at den Anden søgte at følge efter ham.

Denne Opdagelse var tilstrækkelig til straks at faa Nick til at smedde, mens Jærnet var varmt.

Næppe havde han naaet det næste Gadehjørne, før han drejede om det med forstærkede Skridt og i næste Sekund forsvandt i en Gadedør. Der undergik han i al Hast en lille Forvandling, anlagde et falsk Skæg, og satte en Paryk paa Hovedet, omformede ved Hjælp af noget Næsevoks sin lige Næse til en storartet „Jødesnabel", fo'r sig nogle Gange over Ansigtet med en Sminkekvast, ombyttede sin sorte, bløde Hat med en brun, — og da han et Minut senere med en ganske anden Holdning og Gang traadte ud paa Gaden fra den mørke Gadedør, havde han en saa slaaende Lighed med en polsk Jøde, at enhver forbigaaende uvilkaarlig uvilkaarlig maatte smile ved ved at se ham.

Imidlertid havde hans tidligere Forfølger naturligvis forlængst tabt Sporet og blev nu til Gengæld den store Opdagers ivrigt forfulgte Vildt.

I den anden Avenue stod den Ubekendte op i en Sporvogn, som kørte til den nedre By, og den foregivne Israels Søn satte sig uforknyt ved Siden af den rødskæggede, fint klædte Mand, som rynkede paa Næsen og flyttede sig lidt bort og derpaa ligeledes uvilkaarlig kløede sig — en Yndlingsbeskæftigelse hos den formentlige Hebræer, som denne hengav sig til med stor Iver.

Ved Hjørnet af Grandstreet steg den cylinderklædte Mand atter ud, — og det samme gjorde Polakken. Ubemærket fulgte han endnu Rødskæggen gennem forskellige Gader, indtil denne endelig forsvandt i en lille Materialhandel og syntes at indrette sig hjemligt der, hvad den polske Jøde med Ærgrelse maatte være Vidne til.

Dog, efter en halv Times Forløb kom Herren atter ud fra Materialbutikken og kørte lige til Dr. Staples Bolig i den 23. Gade.

Opdageren begav sig derpaa hjem for at klæde sig om til Aftenselskabet i det Collinske Hus. Det var allerede mørkt, da han nærmede sig Millionærens gammeldags Bolig i den 24. Gade mellem Madison og fjerde Avenue. Idet han gik op ad Stentrappen, saa han paa den anden Side af Gaden en Mand, som allerede før, da han skraaede over Madison Square, havde fulgt ham i Hælene.

Vel var der mørkt paa den anden Side, men Nick Carter havde Følelsen af, at det drejede sig om

den samme Mand, som allerede om Eftermiddagen havde forsøgt at følge efter ham.

Denne Mands Optræden forekom ham sælsom, og hvis han ikke havde været indbudt til Souper, vilde han under alle Omstændigheder have søgt at konstatere, hvem den Ubekendte var. Men nu var der ikke andet for ham at gøre end at trække i Klokkestrengen og gaa ind, da der et Øjeblik efter blev lukket op.

De Indbudte havde allerede indfundet sig fuldtalligt ,og man havde kun ventet paa Nick Carters Komme for at begive sig til Bords.

Han blev fra alle Sider hilst paa det hjærteligste, og mangt et beundrende Blik fra et Par smukke Øjne traf ham, saa meget mere som Husherren paa den elskværdigste Maade forestillede ham for sine Gæster som „den verdensberømte Opdager."

Til sin Overraskelse fandt Nick, at han havde faaet hin blonde Skønhed til Bords, som ogsaa havde været blandt Gæsterne i det Ramsayske Hus og havde givet Patsy det mærkværdige Vink. Han vidste, at den tilsyneladende meget elskværdige unge Dame hed Netta Thorne og var Datter af en særdeles velhavende Købmand.

Næppe var man færdig med første Ret, før Frøken Thorne vendte sig til sin Nabo og hastig hviskede til ham:

„Den unge Collins har atter et af sine uhyggelige Anfald."

Forbløffet vendte Opdageren sig om imod hende og saa, at hun iagttog ham med et mærkværdig spottende Udtryk.

„Er da den unge Collins underkastet lunefulde Anfald?" spurgte han koldt.

„Som om De ikke vidste det, Hr. Carter — som om De heller ikke vidste, at dette Selskab kun blev foranstaltet i den Hensigt at give Dem Lejlighed til ubemærket at kunne iagtage den unge Collins!" sagde Frøken Thorne spottende.

„De forbavser mig, Frøken," svarede Opdageren, som netop med kyndig Haand havde delt en kostelig Forel, der — som det sig hør og bør — bed sig i sin egen Hale, og overhældte den nu med smeltet krydret Smør. „Fisken er forresten ypperlig, den smelter ligefrem paa Tungen — jeg kan paa det bedste anbefale Dem at prøve den, Frøken Thorne."

„Tak; jeg tager ogsaa en Fisk, — for naar man ved sig beskyttet af en saa berømt Opdager, føler man sig tryg mod en vis Slags Tyve og kan rolig give sin Appetit frie Tøjler," bemærkede den unge Dame spydigt. „Jeg har forøvrigt af Forsigtighed ikke taget mine bedste Smykker paa — alligevel var det med Nød og Næppe, at jeg reddede min Perlekrans i Aften, lidt før De kom, — den var stærkt truet af den bekendte ærlige Finder."

Det stod øjeblikkelig Opdageren klart, at hans ondskabsfulde Borddame vidste mere om den uhyggelige Hemmelighed i den Collinske Familie, end denne anede og satte Pris paa.

Og hans Forbavselse steg, da den unge Dame hævede sit Glas, fyldt af Moselvin, mod ham og sagde:

„Lad os drikke paa, Hr. Carter, at Deres Nærværelse i Aften maa forhindre en Gentagelse!"

Nick Carter gav intet Svar, men nøjedes med at hilse med sit Glas.

Men da han derpaa bød hende Fadet med en delikat Bede-Ribbensteg, garneret med brasiliansk Ris, ytrede han let henkastet:

„De ved formodentlig allerede, Frøken Thorne, at den Brillantbrosche, som blev tabt ved den Ramsayske Fest, igen befinder sig i sin Ejerindes Besiddelse?"

„Nej, nu har jeg hørt det med!" udbrød den unge Dame overrasket og tog adspredt endnu en Kotelet paa sin Gaffel. „Kom Broschen ligesaa hemmelighedsfuldt tilbage, som den forsvandt?"

„Ingenlunde," svarede Opdageren, som med Kendermine drak af sit Glas „Bernkasteler-Doktor," „Sagen gik ganske simpelt og forretningsmæssigt til. Den ærlige Finder bragte gennem mig Smykket tilbage. til dets Ejerinde."

„Jeg forstaar," sagde Netta Thorne med et ondskabsfuldt Smil, „der var atter en af de mesterlige Præstationer paa Spil, ved hvilke den berømte Nick Carter har grundlagt sit Verdensry. Da det ikke drejede sig om nogen almindelig Tyv, saa døbte man ham diskret om til en ærlig Finder — ha ha ha ... fortræffeligt spillet, Hr. Carter!"

Indsamlingen af Tallerkener afskar Opdageren fra at svare.

Den paafølgende Ret, en kostelig Skinke i Burgunder, garneret med alle mulige sjældne Grøntsager, interesserede Feinschmeckeren i Nick betydeligt mere end hans smukke Naboerskes Pludren.

Saaledes gik det til, at han ikke henvendte sig til hende, før den første Halvdel af Souperen fandt sin

Afslutning med Høne i Trøfler, — thi Is à la Fyrst Pyckler var Opdageren ingen Ven af.

„Naa, saa vil vi jo snart erfare Navnet paa denne Juvelsamler," lød det pludselig igen fra Frøken Thorne, „for efter hvad jeg kender til den Bestjaalnes Retfærdighedsfølelse, vil hun gøre Strafansvar gældende."

„Denne Chateau Lafitte er virkelig vidunderlig — synes De ikke?" spurgte Nick Carter, idet han hævede sit Glas og med Velbehag indsugede Bouketten: „saadan en Vin kunde jeg lide at drikke hver Dag, men i Bedstemoders Kogebog staar der: „Man tager ..."" og med denne Trøst turde ogsaa den Bestjaalne give sig tilfreds.

Hun havde maaske gerne villet gøre Strafansvar gældende, hvis hun blot havde vidst mod hvem — men Navnet — —"

„Aa hvad!" afbrød Frøken Thorne ham, øjensynlig bittert skuffet, „Spurvene raaber allerede Navnet ned fra Tagene!"

„Saa vil vi med Deres gunstige Tilladelse være mere diskrete end Spurvene!" sagde Opdageren med en Betoning, som ikke var til at misforstaa, idet han atter smilende hilste paa hende med sit Glas.

Senere, da Dyreryggen med Champignons i sur Flødesauce blev budt om tilligemed frisk Agurkesalat, sagde den unge Dame spidst:

„Men hvorfor dog saa dette Selskab her i Aften — —? Naar Diskretion er en Æressag, hvorfor overdrager man saa dette Tilfælde til Landets berømteste Opdager?"

„Maaske alene af den Grund, at jeg, selv om jeg ikke er den berømteste, dog sikkert er den mest diskrete Opdager," svarede Nick Carter smilende. „Vær vis paa, Frøken Thorne, at dette er et Anliggende, der ligesom en Buket Roser har Torne i Overflod for ukaldede Nysgerrige — man kan ikke blot saare spidse Tunger dermed, men ogsaa fine, bløde Hænder — og det vilde dog være Synd for en saa henrivende lille Haand!" tilføjede han med et Blik paa den unge Piges snehvide Højre, hvormed hun netop, højrød af Ærgrelse, førte Champagneglasset til sine Læber.

Den unge Dame sendte ham et forbitret Blik og vendte sig saa flirtende til sin anden Bordkavalér.

Snart efter forlod Damerne efter amerikansk Skik Bordet, og det undgik ikke Opdagerens Opmærksomhed, at den unge Collins galant hjalp sin Dame op og fulgte hende til Døren.

Heller ikke Herrerne blev længe siddende tilbage ved Likøren og Cigaren, men fulgte efter Damerne ind i den tilstødende Salon.

Øjeblikkelig lagde Nick Carter Mærke til, at der herskede en levende Bevægelse blandt Damerne, og det viste sig da, at en af dem savnede et med Brillanter rigt besat Armbaand af høj Værdi.

„Det betyder intet," sagde Nick Carter ganske rolig, da alle Blikke uvilkaarlig vendtes mod ham, „man har aabenbart ikke set ordentlig efter — — Fruen maa have tabt Smykket undervejs — — aa, hør, Hr. Collins," sagde han henvendt til den unge Mand, „tag og hjælp mig med at søge. Jeg er sikker paa, at vor Ulejlighed vil lønne sig."

Idet han tilligemed den unge Collins gik henimod Hjørnesalen, vilde Frøken Thorne følge med ham; men det lykkedes Opdageren paa en elegant og tilsyneladende aldeles tilfældig Maade at lukke Døren for Næsen af den altfor nysgerrige unge Dame, — et af de fleste ubemærket Mellemspil, som indbragte Mesterdetektiven et rasende Blik fra den blonde Skønhed. Dog — det tog Nick Carter med den største Ro og vendte sig om til sin Ledsager, med hvem han nu befandt sig alene i Spisestuen.

„Ja, hvor skal vi nu søge Armbaandet?" spurgte den unge Collins roligt, uden at generes af Opdagerens prøvende Blik. „Jeg maa tilstaa, at jeg er temmelig upraktisk ved saadanne Lejligheder."

„Hør en Gang, Damen sad ved Siden af Dem, paa den Stol dér, — sé De efter under Stolen, maaske ligger Armbaandet dér!" sagde Opdageren i en indtrængende Tone — han havde set, at den unge Mands Pupiller var sælsomt forandrede og stirrede uhyggeligt stift og tomt ud for sig.

Lydig som et Barn bøjede Collins sig ned; ubemærket greb Nick Carter i samme Nu ned i Baglommen paa hans Frakke, og i næste Sekund havde han det savnede Smykke i Haanden. Øjeblikkelig lod han det falde paa Gulvtæppet og udbrød samtidig:

„Aa, dér ligger Armbaandet jo!"

Collins saa i den angivne Retning og smilede fornøjet:

„Ja, virkelig, her er det, — ser De, hvor klodset jeg er, Hr. Carter, jeg havde saamænd ikke faaet Øje paa det."

Dermed tog han med en ligegyldig Mine Armbaandet op fra Tæppet og vilde skynde sig tilbage

til Værelset ved Siden af. Men Opdageren greb ham ved Haanden og holdt ham tilbage:

„Et Spørgsmaal forinden, Hr. Collins," sagde han sagte og indtrængende, idet han saa skarpt paa ham, „føler De ofte Fristelsen nærme sig, til at stjæle noget?"

„Stjæle!" udbrød den unge Millionær, og saa fuldstændig forbløffet paa ham. „Har De det ikke rigtig godt, Hr. Carter — eller tillader De Dem en upassende Spøg?"

Det klang saa uforfalsket ægte, og Tilbagevisningen var dog holdt i en saa forbindtlig, kavalermæssig Tone, at Opdageren ikke kunde andet end ryste paa Hovedet. Hvis han endnu havde næret nogen Tvivl, saa vidste han fra dette Øjeblik, at den unge Collins var en Hædersmand fra Top til Taa, og at han maatte handle ud fra en unaturlig og ubøjelig Tvang.

Lidt efter havde Collins med forbindtlige Ord overrakt Klenodiet til dets smukke Ejerinde.

Hele Selskabet aandede lettet op, og det varede ikke længe, før den tidligere utvungne Stemning atter var bragt til Veje.

Bag sin Vifte tilkastede Fru Collins Opdageren et taknemmeligt Blik, og Husets Herre trykkede ved en passende Lejlighed hans Haand til Tak; men Netta Thorne bruste forbi Nick Carter med en spottende Bemærkning.

„Jeg ved ikke, hvad jeg mest skal beundre, Deres Snildhed, Hr. Carter, eller — den ærlige Finders!"

Et Kvarter senere brød det unge Ægtepar Collins op, og Opdageren, hvis Nærværelse ikke længer havde nogen Betydning, tog ligeledes Afsked.

Chick paa Jagt.

Førend Nick Carter begav sig til Aftenselskabet, havde han fortalt Chick om den mærkværdige Forfølgelse, han havde været Genstand for af en Beboer af det Stapleske Hus, og om Doktoren selv.

Det havde vakt Chicks Interesse, og uden at Nick vidste det, var han fulgt efter ham til det Collinske Hus. Der havde han set en Mand luske omkring, paa hvem Nicks Beskrivelse syntes at passe fortræffeligt. Denne Mand lod til at have ventet Nicks Ankomst, thi næppe var Mesteren forsvundet i Huset, før han, som stod paa Lur, forlod sin Post, dog kun for at trække sig endnu dybere ind i Skyggen af Parkhursts Kirken.

En halv Times Tid blev Manden staaende ubevægelig, hvor han var. Saa begav han sig — stadig forfulgt af Chick — til den Collinske Bolig og trak i Klokkestrengen. Den unge Opdager kunde tydelig høre den besynderlige Fremmede spørge Tjeneren, som lukkede op, om Dr. Anthony var til Stede der i Huset.

Da der blev svaret, at der ikke blandt de indbudte fandtes nogen Person af dette Navn, nikkede den Ubekendte tilfreds, vendte kort omkring og skyndte sig til Hjørnet af den fjerde Avenue, hvor han steg op i den første Sporvogn, som kørte til den øvre Stad.

Ved den 41. Gade stod han atter af og begav sig til den berømte Nervelæges Hus, som laa der, her trak han atter i Klokkestrengen, hvilket Chick, som fulgte forsigtigt efter, tydeligt var i Stand til at bemærke,

Pigen, som straks efter lukkede op, forklarede den sene Besøgende, at Dr. Anthony ganske vist var hjemme, men at han paa en saa fremrykket Tid af Dagen ikke mere modtog Patienter.

Men noget saadant syntes den fremmede Mand heller slet ikke at tænke paa, thi han vendte sig — øjensynlig tilfreds — for at gaa sin Vej. Han var imidlertid saa hurtig i sine Bevægelser, at Chick ikke helt havde formaaet at skjule si for ham.

Straks greb den Forfulgte ham i Brystet og raabte forbitret:

„Uforskammede Karl, hvad sniger De Dem egentlig efter mig for?"

„De øver Dem vist som Stratenrøver," svarede Chick, medens han søgte at afryste den Andens Greb.

„Jeg har jo hele Tiden mærket, at De var paa Spor efter mig," ivrede den Fremmede, mens han samtidig gjorde Forsøg paa med sine kraftige Arme at trække Opdageren hen til den nærmeste Lygtes Lyskreds, for bedre at kunde skelne hans Ansigtstræk.

Men i denne Bestræbelse fandt han kun ringe Imødekommenhed hos Chick. Med et pludseligt Ryk gjorde denne sig fri, saa voldsomt, at den Anden tumlede nogle Skridt til Side og nær var sunket i Knæ,

Uden at opholde sig yderligere, løb Chick til Hjørnet af den fjerde Avenue; der gemte han sig i en Dørfordybning og forandrede sit Ydre, saa at han kunde vente ikke straks at blive genkendt af den Fremmede. Imidlertid havde han ikke et Øjeblik sluppet sin Mand af Syne, og da denne nu steg op i en Sporvogn, som kørte til den nedre By, saa han sit Snit til at smutte ind under den bagerste Platform.

Manden, som han forfulgte, havde taget Plads i det Indre af Vognen, og da han nu lidt før den 22. Gade gav Konduktøren Tegn til at holde, sprang Chick af Vognen og havde forstaaet at skjule sig, før den anden stod af. Han saa ham bøje ind i den 22. Gade og midt i Karréen forsvinde i et Hus, som bar en Metalplade med Indskriften „J. Fred. Staples, M. D.".

Tilfældet vilde, at en Politibetjent netop kom forbi paa sin Runde, og Chick henvendte sig da til ham med Spørgsmaalet, om han kendte den Mand, som lige var gaaet ind i Huset.

„Ja," svarede Betjenten, „det var Dr. Staples."

Chick rystede paa Hovedet og gik tilbage til Hjørnet af den fjerde Avenue; der stod han og ventede paa den næste Sporvogn, da han til sin Overraskelse saa en Mand komme ud af Doktorens Hus, og det viste sig snart atter at være Lægen selv.

Dr. Staples syntes at have travlt, for han saa hverken til højre eller venstre, men skyndte sig med lange Skridt til det Collinske Hus ved den 24. Gade, hvor Aftenselskabet imidlertid nærmede sig sin Slutning.

Atter ringede Dr. Staples paa og gav Tjeneren, der lukkede op, en eller anden Besked, som Chick ikke kunde høre, da han ikke vovede sig nærmere af Frygt for anden Gang at vække Lægens Forbitrelse.

Omtrent fem Minutter kunde være forløbne, medens Dr. Staples ventede utaalmodigt. Saa aabnedes Døren atter, og ud kom en ung Dame, aabenbart selskabsklædt, men med Kaabe og Hætte over. Lægen hilste høfligt paa hende, bød hende Armen, og begge vandrede Side om Side ned ad Gaden.

Chick bestræbte sig for at komme Parret saa nær som muligt, men hvad de talte sammen, kunde han først høre, da de stod stille paa det nærmeste Hjørne for at vente paa en Sporvogn.

„Altsaa kort og godt," hørte han saa Lægen sige, „De har intet udrettet?"

„Hr. Carter er en yderst forslagen Mand, — han er stadig paa sin Post," lød Pigens Svar.

„Det er dog utroligt!" sagde Doktoren gnavent. „Disse Folk er ganske almindelige Sporhunde, som man gør altfor meget Væsen af. Netta, jeg er virkelig overrasket over, at De med Deres glimrende Aandsevner ikke kunde faa alt, hvad De ønskede, ud af denne sølle Vigtigper af en Opdager!"

„Ja, min kære," svarede den unge Dame i en spids, fornærmet Tone, „saa maa De virkelig for Fremtiden overdrage Deres Undersøgelser til en, som er klogere end jeg.

Jeg turde dog nok vædde paa, at De med al Deres Klogskab vilde trække det korteste Straa i en Væddestrid med Nick Carter. Denne Mand er et Geni, og hvem der anser ham for en almindelig dødelig, maa selv tage Skade for Hjemgæld."

I dette Øjeblik kørte den ventede Sporvogn frem, og det uenige Par steg op.

Chick gjorde intet Forsøg paa at følge dem, men begav sig ad den korteste Vej til Mesterens Hus. Der traf han Opdageren i Færd med at befri sig for den ubekvemme Selskabsfrakke.

Han hørte opmærksomt paa Chicks Beretning, og da denne indbefattede en nøjagtig Skildring af Dr. Staples, sagde Nick afgørende:

„Det er den samme Mand, som prøvede paa at følge efter mig i Eftermiddags. Nu vilde jeg blot gærne vide, af hvilken Grund? Og hvorfor var det ham iøvrigt saa meget om at gøre at faa at vide, om Dr. Anthony ligeledes befandt sig i Aftenselskabet?"

„Hm. Hvem ved? Denne Dr. Staples synes ikke gærne at se din Indblanding," bemærkede Chick efter en kort Overvejelse. „Han er maaske bange for, at det Besøg, som han saa Dig aflægge hos Dr. Anthony, havde til Hensigt at formaa denne berømte Læge til en nøjagtig Undersøgelse af hans Patient."

„Denne Tanke faldt mig ogsaa ind," indrømmede Nick. „Men er Du klar over, Chick, at disse Ord udtrykker Mistanke til Dr. Staples?"

„Ja," svarede Chick koldblodigt. „Men Haanden paa Hjærtet, jeg skulde kende Dig daarligt, hvis Du har Tiltro til denne mærkværdige Læge, der fusker os i Haandværket."

„Rigtig gættet!" indrømmede Nick Carter, som imidlertid havde tændt sin kære Pibe og gjort sig det mageligt i Læderstolen. „Jeg har Færten af, at denne Læge har noget at skjule, og at det var hans onde Samvittighed, som foranledigede ham til en saa paafal-

dende Optræden i Eftermiddag og i Aften. Men hvad det drejer sig om, det kan jeg ingen Anelse have om! Jeg ved kun, at Dr. Staples udøver en uhyggelig og næppe heldig Indflydelse paa den unge Collins. Hør Chick, Du vil gøre vel i til i Morgen tidlig at skaffe Dig alt at vide vedrørende denne Dr. Staples Person og Forhold, — det vil ikke falde Dig vanskeligt."

Dermed skiltes de to Opdagere.

En frivillige Fange.

Hvad den berømte Opdager i Løbet af Natten havde lagt til Rette og overtænkt, blev bragt til Udførsel næste Morgen, da han tillige med sin Kusine Ida begav sig til den ældre Collins Hus, og lod sig melde hos ham.

Uden Omsvøb bad han Hr. Collins, som kun lige akkurat var bleven præsenteret for Ida, om at indføre den unge Pige i hans Søns Hus.

„Hvad min Hensigt dermed er, kan jeg endnu ikke forklare Dem," tilføjede han. „Jeg har dannet mig min Opfattelse af Tilfældet, men tør endnu ikke ytre mig om det, saalænge jeg ikke er sikker paa at være paa det rigtige Spor. Det gælder et Forsøg, som maaske kan føre til Maalet."

„Godt, det vil ikke falde mig vanskeligt at opfylde Deres Ønske," udtalte den gamle Herre, „min Svigerdatter og jeg har tillidsfuldt lagt Sagen i Deres Hænder, og er fuldkommen rede til at understøtte Dem efter Evne."

„Selvfølgelig er der ingen andre end Dem og Fru Collins, der maa vide, at den nye Husfælle er en Slægtning af mig og samtidig en af mine mest prøvede Hjælpere," sagde Opdageren med Vægt. „Vi har ingen Tid at give bort, og det vilde derfor være mig kært, om min Kusine straks kunde blive indført i sin nye Virksomhedskreds."

Ledsaget af den gamle Herre begav Ida sig til Sønnens Hus, og faa Minutter efter viste Opdageren sig ogsaa der, denne Gang i en omhyggelig Forklædning.

Han brød sig ikke om den Forundring, der prægede den unge Frue og hendes Svigerfader, der endnu ikke var i Stand til at genkende Opdageren, og ikke kunde begribe, at et Menneske formaaede at omskabe sig i saa forbløffende Grad, men meddelte i faa Ord Fru Collins, hvad han forlangte af hende.

„De sætter mig i Forlegenhed, Hr. Carter, for De kræver mere af mig, end der staar i min Magt," erklærede Fru Collins, efterat have hørt opmærksomt paa ham. „At Frøken Ida med Glæde skal blive optaget her i Huset, behøver jeg ikke at forsikre, — men De forlanger, at jeg i de nærmeste Dage og Uger skal forhindre min Mand i at gaa ud. I denne Henseende overvurderer De min Indflydelse, for min Mand er stædig og vil under ingen Omstændigheder lade sig bevæge til at indstille sine daglige Besøg hos Dr. Staples."

„Men det maa under alle Omstændigheder sættes igennem," erklærede Opdageren i en meget bestemt Tone, „for min Plan staar og falder med den Forudsætning, at Deres Mand foreløbig bliver unddraget denne Dr. Staples Indflydelse, som synes mig at være af en meget uheldsvanger Natur, — og da Deres Hr. Gemal, efter hvad De siger, er hjemme, saa vil jeg paatage mig personligt at overbevise ham om Nødvendigheden af en saadan Beslutning!"

Ganske forfærdet vilde Fru Collins gøre Indvendinger. Understøttet af sin Svigerfader forklarede hun, at hendes Mand i Formiddagstimerne var optaget af sine litterære Studier i Bibliotheksværelset, og havde givet de strængeste Ordrer til ikke at blive afbrudt af nogen. Selv hans nærmeste Paarørende turde ikke vove i de Timer saa meget som at tale til ham.

Dog, det kunde ikke afholde Opdageren fra at gennemføre, hvad hans Pligt syntes at byde ham, og han talte saa længe og indtrængende med Fru Collins, at hun tilsidst med et Suk erklærede sig rede til at føre Opdageren ind til hendes Mand.

Med blege Kinder førte hun Nick Carter til det rummelige Bibliothek, hvor hendes Mand opholdt sig. De fandt ham ved et Bord, halvt begravet under tykke Folianter og aldeles fordybet i sit Studium.

Fru Collins lod Opdageren gaa forbi sig, hun selv blev staaende i Døren og begyndte ængstelig:

„Kære Mand, her er Hr. Carter — han beder saa indtrængende om at maatte tale med Dig, at jeg ikke længer turde afslaa hans Anmodning."

Men dermed skyndte hun sig ogsaa ud af Stuen og lukkede Døren efter sig. Hendes Mand havde straks set op og var — med et umiskendeligt Udtryk af Ærgrelse i sine blege Træk — sprunget op. Han vilde utvivlsomt have skændt paa sin Kone, hvis hun ikke ved sit hastige Tilbagetog havde afskaaret ham fra enhver Ytring.

„Jeg beder Dem, Hr. Collins, læg ikke Deres Frue noget til Last, for det fortjener hun virkelig ikke, hun rømmede kun Marken overfor min Halsstarrighed," erklærede nu Opdageren i en høflig, men bestemt Tone.

„Kære Hr. Carter, jeg har gjort mig det til Regel, ikke at lade noget eller nogen forstyrre mig i min Yndlingsbeskæftigelse, — saa maatte det da gælde en Begivenhed af uafviselig Nødvendighed!"

„En saadan gælder det netop," afbrød Opdageren ham bestemt, „hvilket jeg allerede har haft den Ære at forklare Fru Collins."

„Vær saa elskværdig at udtrykke Dem tydeligere ....."

„Det er netop det, jeg staar i Begreb med, Hr. Collins," tog Nick Carter rolig Ordet. „De viste mig i Gaar Eftermiddags den Ære at drage mig ind i Deres Fortrolighed og meddelte mig, at De fra Tid til anden var Genstand for Anfald af højst betænkelig Natur — Anfald, som berøver Dem Deres klare Bevidsthed og hensætter Dem i en Tilstand af fuldstændig Viljeløshed, som udelukker al Erindringsevne.

Mit Besøg her i Dag staar i Forbindelse med denne Deres mystiske Lidelse, og jeg er da kommen her i den Hensigt at bede Dem om i det mindste i en Uges Tid ikke at forlade Deres Hjem."

„Det er ganske umuligt!" erklærede Collins afvisende.

„Det maa kunne lade sig gøre!"

„Nej, siger jeg — jeg maa daglig søge min Ven og Læge, Dr. Staples."

„Dr. Staples kan lige saa godt søge Dem her i Deres Hjem!" paastod Opdageren.

„Det falder ham ikke ind. Han staar fast paa, at jeg skal komme til ham."

„Hjælper altsammen ingenting, ærede Herre, ogsaa Dr. Staples maa give efter!"

Forbavset stirrede Husets Herre paa sin Gæst.

„Med Forlov, min gode Hr. Carter, De begynder at blive uforskammet," fo'r det ud af ham.

„Nej, jeg er ikke uforskammet, men kun haardnakket, og jeg befaler Dem at lystre mig!" lød Opdagerens skarpe Svar, idet han med et gennemborende Blik betragtede den unge Mand, hvis Ansigt skiftede Farve.

„Min Herre, De vover —"

„Blot rolig, Hr. Collins, De kender mig som Hr. Carter, — men kender De ogsaa min Livsstilling?"

„Ja, De skal være en af de ypperligste Opdagere i Verden!"

„Godt, saa lad os straks gaa over til Kendsgerningerne. Deres Svigerfader, Hr. Ramsay, overdrog mig at komme til Bunds i en Del hemmelighedsfulde Tyverier, som var begaaet i de bedste Samfundskredse og endog ved tre forskellige Festligheder i hans eget Hus, og at finde den forbryderiske Ophavsmand til dem!"

Han havde talt med stærk Betoning og samtidig iagttaget den anden skarpt, men i dennes Træk stod kun præget en uhyre Forbavselse.

„Videre," vedblev Opdageren. „Jeg har givet mig i Lag med mit Hverv, og det er lykkedes mig i det mindste i to Tilfælde at fastslaa, hvem Tyven er — en i New Yorker-Selskabet højt anset Mand!"

„Og hvad hedder den Elendige?" undslap det Husherrens Læber.

„Tyven staar foran mig — Hr. Collins, De er Tyven!"

„Jeg!" Med et Forfærdelsens Raab traadte den rædselsfuldt overraskede Mand et Skridt tilbage, for dog straks efter at udbryde i dybeste Oprør:

„Det er en Skændighed — jeg lader mig ikke erklære æreløs af nogen, allermindst i mit eget Hus — der er Døren!"

Men da Opdageren rolig blev staaende, kom Raseriet over den unge Mand, mod hvem man rettede en saa frygtelig Beskyldning, — han styrtede sig ind paa sin Gæst, som vilde han forgribe sig paa ham.

Men i et Nu havde Nick Carter grebet ham ved Haandleddene og holdt ham trods hans Modstand fast med et jærnhaardt Greb, mens han sagde:

„Det vil være til Deres eget Bedste at høre roligt paa mig, Hr. Collins. Deres berettigede Opbrusen overrasker mig ikke, for jeg nærer den faste Overbevisning, at De aldeles ingen Anelse har om Deres Fejltrin. Men vær saa venlig at sætte Dem og høre taalmodigt paa mig."

Der laa en saa tvingende Overtalelseskraft i Opdagerens Tone og Væsen, at Husherren uvilkaarligt adlød.

„Det gør mig ondt, Hr. Collins, at jeg ser mig nødsaget til saa skaanselsløst at afsløre Sandheden for Dem," begyndte Opdageren, „men det er desværre en Kendgerning, at De har begaaet Tyverierne, da De blev hjemsøgt af Deres beklagelige Anfald.

Saaledes røvede De paa Balaftenen i Deres Svigerfaders Hus en Diamantbrosche, som senere af mig blev leveret tilbage til sin Ejerinde, naturligvis uden at denne fik noget at vide om Gerningsmanden.

I Løbet af Aftenen i Gaar iagttog jeg Dem i Deres Faders Hus og saa da, hvorledes De tog et værdifuldt Armbaand fra en af de tilstedeværende Damer.

Jeg saa Dem stikke Genstanden i Deres Frakke-Baglomme, og da Damen opdagede, hvad hun savnede, tog jeg Dem med tilbage til Spisesalen, snappede — uden at De mærkede det — Armbaandet op af Deres Lomme og lod Dem straks efter finde det paa Gulvtæppet.

Som sagt, jeg ved, at De ikke kan gøres mere ansvarlig for Deres Handlemaade end f. Eks. Deres Fader, Deres Kone eller jeg selv, og de Personer, som staar Deres Hjærte nær, er ligesaa overtydede som jeg om, at De handler under Indflydelse af en foreløbig uforklarlig og uheldsvanger Tvang.

Først, da Deres Fader og Deres Kone ikke mere vidste, hvad de skulde gribe til paa egen Haand, tilkaldte de min Bistand.

Jeg beder Dem nu, en Tid lang at blive hjemme. Ved rolig Overvejelse vil De indse, at et saadant Forlangende ikke er for vidtgaaende, for selv om Deres Tillid til Dr. Staples end er nok saa berettiget, saa har hans Behandlingsmaade dog hidtil intet Resultat kunnet opvise — han kan heller ikke altid være til Stede for at beskytte Dem, og det kunde hænde, at De ved et nyt Anfald blev stillet blot for Offentligheden. De forstaar altsaa, at min Fordring kun er en velment Forsigtighedsregel."

Den ulykkelige Mand var saa overvældet af, hvad han lige havde erfaret, at han ikke straks fandt noget Svar.

Saa samlede han med Møje sine Tanker og begyndte at rette en Mængde Spørgsmaal til Opdageren, som denne besvarede indgaaende. Omsider tilstod han med et Suk:

„Ja, jeg er overbevist. Hvad De fortæller mig, er paa en Gang saa nedslaaende og saa beskæmmende for mig, at jeg simpelthen ikke vover at vise mig for fremmede før min fuldstændige Helbredelse. Jeg vil helt afskære mig fra Verden og gøre mig selv til Fange."

„Det er en mandig Beslutning, som kun gør Dem Ære, Hr. Collins," svarede Opdageren og trykkede varmt hans Haand. — „Men glem ikke, at De til enhver Tid kan blive overrasket af et nyt Anfald, og under et saadant maaske kunne tage den Beslutning atter at forlade Huset. Vil De ikke helere træffe Forholdsregler, som umuliggør dette?"

„De har Ret," erklærede den ulykkelige Mand med et næsten sky Blik paa Opdageren, „jeg vil ufortøvet træffe saadanne Forholdsregler."

Dermed gik han hen til en Kontakt paa Væggen, trykkede paa Knappen og vendte saa tilbage til sit Arbejdsbord, hvor han udmattet satte sig i sin Stol.

Da der straks efter viste sig en Tjener, gav Collins ham Ordre til at kalde hans Kone og hele Tjenerskabet til Biblioteket.

Det varede nogle Minutter, før alle Husets Beboere, forventningsfulde stod samlede om ham, og saa udtalte han med tøvende, ofte svigtende Stemme:

„Jeg ønsker at meddele, at jeg har bragt visse Ting i Erfaring, som jeg skal have foretaget mig under de Anfald, som min Sygdom udsætter mig for. Kort sagt: jeg ved undertiden ikke, hvad jeg gør. Før jeg er helbredet, vil jeg ikke forlade dette Hus. Det kan være, at jeg i et saadant Anfald vil gøre Forsøg paa at begive mig ud af Huset. Derfor giver jeg nu, da jeg er i fuld Besiddelse af mine Aandsevner, den udtrykkelige Befaling, under alle Omstændigheder og om fornødent med Magtanvendelse at forhindre mig i at forlade mit Hjem. — Det var, hvad jeg ønskede at sige."

Da han derpaa atter var alene med Opdageren, klyngede han sig til ham som for at søge Beskyttelse.

„Var det rigtigt saadan?" spurgte han tonløst, men før Nick Carter kunde svare ham, faldt han ham om Halsen under hjælpeløs Hulken.

„Ved den almægtige Gud besværger jeg Dem, frels mig, Hr. Carter, frels mig fra Skandalen — frels mig fra mig selv!" stønnede han.

Den Ulykkelige græd som et Barn, og det krævede al den Overtalelseskunst, som stod til Opdagerens Raadighed, at berolige den dybt rystede Mand nogenlunde.

Først da dette var sket, tog Nick med et venskabeligt Haandtryk Afsked fra den beklagelsesværdige, der frivillig havde gjort sig til Fange i sit eget Hus.

Et snedigt Modtræk.

Ufortøvet begav den berømte Opdager sig til Dr. Staples Hus, men blev vist tilbage af Tjeneren, som lukkede op, med den Bemærkning, at det ikke nu var hans Herres Konsultationstid, og at han ikke modtog nogen.

„Saa maa jeg tale med en af hans Assistenter," erklærede Nick i en meget bestemt Tone, idet han uden videre gik forbi Tjeneren ind i Forstuen.

„Jeg ved ikke, om det gaar an, og —"

„Snak!" afbrød Opdageren ham skarpt. „Jeg er ingen Patient og maa i det mindste tale med en af Assistenterne — er De saa god at skynde Dem lidt!"

Bestyrtet forsvandt Tjeneren for lidt efter at komme tilbage med et ungt Menneske, der forbløffet maalte Nick fra Top til Taa.

„Er De Dr. Staples Assistent?" spurgte Opdageren. „I saa Fald maa jeg straks tale med Dem under fire Øjne."

„I hvilken Anledning kommer De her?" spurgte den unge Læge strengt, idet han satte Lorgnetten til Rette.

„Gør ingen Omstændigheder, unge Mand, jeg kommer i en meget paatrængende Anledning."

Imponeret af Opdagerens Tone og hele Væsen førte Assistenten ham ind i et Værelse.

Næppe havde han lukket Døren efter dem, før Nick Carter paany erklærede:

„Jeg maa øjeblikkelig tale med Dr. Staples."

„Det er umuligt, da han er beskæftiget med en Patient, som blev bragt herind i Hast."

„Det er mig komplet ligegyldigt. Bring straks Dr. Staples herind!"

„Men jeg siger Dem jo, det er umuligt."

„Enten fører De mig til Dr. Staples, eller De bringer ham herind, men rask, Mester, jeg maa tale med ham, om jeg saa skal gennemsøge hele Huset for at finde ham!"

„Med hvilken Ret vover De at optræde paa den Maade i et fremmed Hus —?"

„Med en Opdagers Ret. Jeg hedder Nick Carter — — skynd Dem lidt, min Herre."

I næste Øjeblik var den unge Amanuensis bestyrtet løbet ud af Stuen. Opdageren fulgte ham hen til Døren og saa ham gaa ind i et andet Værelse. Derfra vendte han faa Minutter efter tilbage med den Besked, at Dr. Staples havde erklæret, ikke at kunne modtage nogen.

„Saa vil jeg opsøge ham," erklærede Nick Carter med den yderste Bestemthed og gik henimod Døren til det Værelse, hvor han formodede, at Lægen opholdt sig.

Med en ærgerlig Bevægelse søgte Assistenten at holde ham tilbage med Magt, men befandt sig til sin Overraskelse i næste Sekund paa et helt andet Sted i Korridoren, hvor han slet ikke havde tænkt paa at begive sig hen, og beskæftiget med at undersøge, om Væggen eller hans egen Ryg besad mest Modstandskraft.

„Du gode Gud, Manden er jo rasende," stammede Lorgnet-Manden. „Aa, jeg beder Dem, Hr. Carter, — det koster mig min Stilling — aa, gaa ikke derind!" tilføjede han ynkeligt, da Opdageren lagde Haanden paa Dørgrebet.

„Vel. Jeg giver Dem to Minutter endnu," sagde Nick med den største Ro, „skaffer De ikke i Løbet af den Tid Dr. Staples herud, saa gaar jeg ind og leder efter ham — og jeg skal nok finde ham, det kan De tage Gift paa!"

Assistenten lystrede, og i næste Minut vendte han tilbage med en Mand, som ikke var nogen anden end den, der Dagen i Forvejen var fulgt efter Opdageren.

„Hvor tør De understaa Dem til at opføre Dem saa uforskammet i mit Hus!" raabte Doktoren, der efter alt at dømme syntes at være en lige saa resolut som frygtløs Mand.

I Stedet for Svar betydede Nick Carter Assistenten, at han skulde lade ham være alene med Lægen. Og da den unge Mand modstræbende havde adlydt, vendte Opdageren sig rolig om mod Dr. Staples, der rystede af Vrede.

„Jeg er kun kommet her for at underrette Dem om, at Deres Patient, Hr. Collins junior, ikke i en overskuelig Tid vil være i Stand til at forlade sit Hjem."

„Vanvid!" erklærede Dr. Staples hovmodig, idet han udfordrende maalte Opdageren fra Top til Taa med sine staalhaarde, blaa Øjne. „Hr. Collins maa for Fremtiden ligesom forhen hver Eftermiddag indindfinde sig her i mit Hus til Behandling!"

„Saa! — Der er slet ikke Tale om noget maa — derimod maa De ulejlige Dem til hans Hus, hvis De ønsker at fortsætte Behandlingen af Deres Patient."

erklærede Nick med uforandret Ro. „Hvad mere er, da Hr. Collins kender sin Svaghed overfor Dem, har han udtrykkelig givet Ordre til, at han fra nu af og til han er fuldstændig helbredet, om fornødent med Magt vil forhindres i at forlade sit Hjem."

„En saadan Ordre skulde min Ven Collins have givet?" spurgte Lægen, for første Gang virkelig overrasket. „Hvad skal det betyde?"

„De maa selv bedst vide, da De jo er hans behandlende Læge, at Hr. Collins er udsat for visse Anfald, under hvilke han bliver ganske utilregnelig.

Det er lykkedes mig at overtyde ham om, at det vilde være farligt for ham at vise sig udenfor Hjemmets fire Vægge, saa længe hans Sygdom vedvarer, og han er gaaet ind paa at afholde sig strængt fra at gaa ud."

Det undgik ikke Opdagerens Opmærksomhed, at hans Meddelelser virkede højst nedslaaende paa Lægen, og at denne knapt var i Stand til at skjule sin Ærgrelse derover.

„Jeg tænker, min Bevæggrund maa være Dem fuldt ud indlysende," erklærede Nick Carter med iskold Høflighed, „og endnu mindre tvivler jeg om, at De som behandlende Læge i enhver Henseende billiger de trufne Anordninger, som jo blot skal tjene til at beskytte Deres Patient og Ven — her forudsætter jeg naturligvis, at der ikke hersker nogen Tvivl om Tilstedeværelsen af saadanne mærkværdige Anfald?" tilføjede han.

„Nej," erklærede Lægen ligesaa koldt, „Tilstedeværelsen af disse Anfald er hævet over enhver Tvivl."

„Ved De ogsaa, hvad Hr. Collins under sine Anfald har gjort sig skyldig i?" vedblev Opdageren rolig og betragtede den anden skarpt:

„Jeg forstaar Dem ikke — en Gentleman af Hr. Collins Kaliber skulde kunne gøre sig skyldig i noget, det er i mine Øjne en fuldstændig Umulighed," erklærede Dr. Staples og rystede paa Hovedet.

„Da er De som behandlende Læge uklar over et meget vigtigt Punkt," svarede Opdageren, „thi Hr. Collins har i sin utilregnelige Tilstand gjort sig skyldig i en hel Række Tyverier. Forleden Nat stjal han under et Aftenselskab i sin Faders Hus, hvori ogsaa jeg deltog, et værdifuldt Armbaand fra en af de tilstedeværende Damer.

Faa Dage i Forvejen forøvede han under ganske lignende Omstændigheder et Tyveri af samme Art. I begge Tilfælde lykkedes det mig, uden at vække Opsigt, at tilbagelevere de stjaalne Smykker til deres respektive Ejerinder. Jeg ansaa det for nødvendigt, da jeg i Morges tidlig traf Hr. Collins ved fuld Bevidsthed, at sætte ham selv personlig i Kundskab om de Fejltrin, som man naturligvis ikke kan gøre ham ansvarlig for."

„Det vovede De at gøre!" raabte Dr. Staples og slog Hænderne sammen.

„Ja. Det vovede jeg," svarede Opdageren roligt.

„Men det er jo forfærdeligt, hvor kunde De understaa Dem til paa den Maade at gribe forstyrrende ind i min Behandling!" skreg Lægen, kridhvid i Ansigtet af Raseri.

„Aa! disse Herrer Opdagere skal da ogsaa stikke deres Næse i alle tænkelige Anliggender, som de ikke forstaar det bitterste af! Ved De ogsaa, min Herre, at jeg har sat Himmel og Jord i Bevægelse for strengt at hemmeligholde de omtalte „Fejltrin" for min stakkels Ven?"

„Det forudsætter jeg," svarede Opdageren, idet han maalte den opbragte Læge med et ejendommeligt Blik. „Men der var ikke andet for at gøre; der var nemlig en overhængende Fare for, at Hr. Collins ved et nyt Tyveri kunde blive afsløret og saa komme til at staa æreløs i den offentlige Menings Gabestok, med andre Ord blive gjort umulig i ordentligt Selskab. De maa, som hans Læge og Ven, indrømme, at dette under alle Omstændigheder maatte forhindres, og da Hr. Collins ikke paa nogen anden Maade kunde bringes til at holde sig hjemme, saa maatte vi nødtvungent fortælle ham den sørgelige Sandhed."

„Vanvid!" brummede Lægen. „De ser Spøgelser ved højlys Dag — man vilde aldrig have sat Hr. Collins fast."

„Det gør De bedre i at overlade til min Bedømmelse, for i denne Henseende er jeg sagkyndigere end De," erklærede Opdageren koldblodig.

Lægen gav intet Svar, men begyndte pludselig at stirre ufravendt paa Opdageren, medens der kom en egen Metalglans i hans Øjne.

Nick Carter sagde intet, men lod i fulde to Minutter Lægens magnetiske Blik virke — saa lo han spotsk og sagde:

„Gør Dem ingen Ulejlighed, Doktor, De er ikke nær saa dygtig som en Kollega af Dem, en vis Doktor Quartz, usalig Hukommelse, — Manden var den bedste Hypnotisør, jeg nogensinde har truffet — men overfor mig svigtede hans Kunst, og om De saa stirrede nok saa overvældende paa mig fra nu af og til næste Skudaar, — min Viljekraft kan tage det op med Deres,

og jeg er ikke et saa egnet Forsøgsobjekt, som f. Eks. — Hr. Collins."

Med en undertrykt Ed vendte Lægen sig om, og begyndte at vandre op og ned ad Gulvet med lange Skridt.

„All right!" udbrød han endelig, ude af Stand til længere at undertrykke sin gærende Forbitrelse, „alt Ansvar falder paa Dem, Hr. Carter. Bliver min Behandling afbrudt nu, saa indestaar jeg ikke for noget — —"

„Det behøver jo ikke at ske," afbrød Opdageren ham smilende. „Alt, hvad De har at gøre, er at begive Dem til Deres Vens Hus og der fortsætte Behandlingen af ham — det skal De jo ikke gøre gratis, De bliver jo betalt for det — og til syvende og sidst er De dog heller ikke saa stor en Kapacitet," tilføjede han med et spottende Smil og et ironisk Blik, — „selv Deres ulige berømtere Kollega, Dr. Anthony, vel nok den første nulevende Nervespecialist, hvis personlige Venskab jeg roser mig af at nyde, forsmaar ikke at opsøge sine Patienter i deres egen Bolig — og skulde De fatte den Beslutning at opgive den videre Behandling, saa lad De mig det ganske rolig vide, jeg vil da lade Dr. Anthony overtage Virksomheden — og alt Ansvar for de deraf flydende Følger vil jeg med Sindsro tage paa mig."

Dr. Staples svarede intet, men saa paa Opdageren med et Blik, der syntes at udtale Skuffelse og Raseri og maaske — Frygt.

Men Nick Carter oppebiede heller intet Svar.

Han nøjedes med et let Buk og gik uden videre sin Vej — for at sætte en af sine Hjælpere paa Spor efter Lægen.

Krumme og lige Veje.

Som Patsy senere ofte leende plejede at forsikre, holdt Dr. Staples ham pænt i Bevægelse hele den næste Dag.

Lægen forlod sit Hus, besørgede Smaaærinder eller tilbagelagde betydelige Afstande, kom atter til sin Bolig og forlod den igen kort Tid efter.

Det var ikke noget let Arbejde for den unge Opdager at følge Lægen gennem tykt og tyndt, uden at denne havde Anelse om det.

Dog ikke for intet ansaa Nick Carter sin yngste Mand for den snildeste og listigste Sporhund. Patsy var utrættelig i at finde paa nye Maader at gøre sig usynlig paa, og i den Retning havde han en stor Hjælp i sin smidige, slanke Krop, der kunde smutte ind i enhver Krinkelkrog.

Paa denne Maade havde Patsy, der understøttedes i sin Virksomhed af Chick, uden at denne dog tog Del i selve Forfølgelsen, men blot opsøgte sin yngre Kollega til bestemte Tider for at modtage Rapport og bringe den videre til Mesteren, ogsaa forfulgt Lægen til „the Bowery", set ham der afsøge den ene Kafé efter den anden og tilsidst staa i en flygtig Samtale med Hefty Davis, en af de mest berygtede unge Lejlighedstyve paa Østkanten, hvilket naturligvis var forekommet den unge Opdager temmelig besynderligt. Det var ikke undgaaet hans Opmærksomhed, at Dr. Staples maatte have tildelt Gavtyven, der forøvrigt ogsaa hørte til Patsys nærmere Bekendtskabskreds, et eller andet Hverv, thi Davis var straks paa Minutten tøflet af, bevogtet med kærlighedsfuld Omsorg af Chick, der netop lige havde truffet sin yngre Kollega.

Men Dr. Staples havde begivet sig til Kanalen ved den 34. Gade og benyttet en af Færgebaadene til Long Island City.

Der havde Patsy iagttaget, hvorledes Lægen havde opsøgt Toiletrummet paa Banegaarden og faa Minutter senere var dukket frem i en meget vellykket Forklædning; Rødskæggen havde omskabt sig til en sortskægget, jødisk udseende, bebrillet Mand, — og Forskellen var saa betydelig, at selv Patsy vilde have ladet sig narre, hvis Lægen ikke havde baaret et paafaldende Benklædemønster til Skue, hvis bredstribede Felter havde preget sig uudsletteligt i Opdagerens Erindring.

Skyndsomst gik Lægen ned ad Hovedgaden, men efter at have passeret et Par Gadehjørner med tilhørende Beværtninger, drejede han til venstre ned ad en Sidegade. Atter gik han til den næste Karré, hvis Hjørner ligeledes forskønnedes af Skænkestuer, saa blev han staaende udenfor et uanseligt, temmelig forfaldent Hus og trak i Klokkestrengen.

Straks efter blev der lukket op — saa vidt Patsy kunde se fra sit sikre Skjulested, af en ung Pige

i Hjemmedragt; den forklædte Læge gik ind i Forstuen, og Døren smækkede i efter ham.

Medens den unge Opdager endnu hovedrystende spekulerede over, hvad der vel kunde bevæge en stærkt søgt Modedoktor til — oven i Købet i Forklædning — at opsøge et saa afsides liggende, elendigt udseende Hus, viste den tarveligt, men net klædte Pige sig atter paa Tærskelen, blev staaende ubeslutsom i et Sekund, mens hun lod Blikket glide søgende op og ned ad Gaden, og fo'r saa af Sted som en sky Hind i Retning af det nærmeste Gadehjørne.

Selvfølgelig fulgte Patsy med, og han saa, at hun gik ind i den nærmeste Beværtning paa Hjørnet, dog kun for et Øjeblik efter at komme ud igen med et skuffet Ansigt, og dette Udtryk i hendes kønne Træk forstærkedes, da hun ogsaa havde kastet et Blik ind i den lige overfor liggende Hjørnekafé. Hun var øjensynligt ude for at søge nogen, og det faldt ikke den unge Opdager vanskeligt at regne ud, at Dr. Staples aabenbart vilde tale hemmeligt med den Paagældende.

Da Pigen igen gik ind i en Beværtning i den næste Karré, tøvede hun længere derinde, hvilket foranledigede Patsy til ogsaa at gaa derind. Hans Blik faldt paa den unge Pige, der — som det syntes — talte indtrængende og bønligt til en Graaskæg, der var omgivet af en Sværm af unge Fyre.

„Fader, aa, kom med!" hørte Patsy hende sige; han var imidlertid gaaet tæt hen til Gruppen ved Skænken og havde bestilt sig et Glas Øl. „Herren fra New-York er der — skal han da være rejst den lange Vej til ingen Nytte!"

Den Gamle, der aabenbart var lidt omtaaget, blev stædig og vilde hverken gaa eller staa; han syntes tværtimod i Begreb med, uden at bryde sig om sin Datters Bøn, at ville give en ny Omgang.

Men — ledet af en uvilkaarlig Indskydelse — blandede nu Patsy sig ind; han sagde til Graaskæggen:

„De skulde gaa hjem med Deres Datter, gamle Herre — og I," ytrede han til de omkringstaaende Mænd, som underholdt den unge Pige med ikke altfor kræsent valgt Spøg, „I skulde hellere hjælpe Frøkenen, for det drejer sig aabenbart om en Forretning, og det gaar dog tidlig paa Formiddagen forud for Drikkeriet."

Overrasket saa Pigen sig om efter ham og lønnede hans Ord med et taknemmeligt Blik, mens de unge Mænd rundt om saa helt forbløffede paa ham, og Graaskæggen selv brummede gnavent:

„Se mig til saadan en Grønskalling, — vover han at irettesætte en gammel Mand i alles Paahør! Unge Mand, den Gang da Du laa i Svøbet endnu, maatte jeg allerede sørge for Kone og Børn!"

„Den Gang sad De vist ikke og drev paa Beværtning, Mester, og drak mere end der var godt for Deres Helbred," bemærkede Patsy uforstyrret.

„Nej, hør, det er storartet!" raabte den Gamle, „ingen Respekt mere for de graa Haar!"

„Naar en Mand forlanger Respekt, saa maa han ogsaa fortjene den," svarede Patsy med hævet Stemme. „Æslet bliver hvidere, men ikke visere — en gammel Herre derimod, som kræver Ærefrygt af Ungdommen, skulde foregaa den med et godt Eksempel og fremfor alt ikke opmuntre en ung Dame til at søge den Slags Knejper, for det er ikke noget Opholdssted for en Lady."

Den gamle Mand blev rød i Hovedet, men sagde ikke et Ord. Han maatte vel erkende Rigtigheden af den Bebrejdelse, han havde faaet, thi uden at bryde sig om sine Drikkebrødres Stiklerier, tog han sin Datter ved Haanden og forlod Beværtningen sammen med hende, fulgt af Patsy, som med stor Selvfølgelighed sluttede sig til dem undervejs og bestræbte sig for at faa den Gamle til at se hans Indblanding i et mildere Lys, hvad der dog kun i ringe Grad lykkedes ham. Men lidt før de naaede Huset, hviskede Pigen ubemærket til ham:

„Aa, vent et Øjeblik — jeg vilde gerne sige et Par Ord til Dem."

Allerede et Minut efter kom den nydelige Blondine ud igen og nikkede frygtsomt til den unge Opdager.

„Jeg vilde blot takke Dem," sagde hun sagte; „uden Deres Hjælp havde jeg aldrig faaet Fader hjem. Han har desværre drukket i nogen Tid, forsømmer derved mere og mere sin Forretning og har jaget næsten alle Kunderne bort. Den Herre, som nu er kommet for at tale med ham, er næsten den sidste, som gør Bestillinger hos os — i alt Fald den eneste, vi igen kan faa nogle Penge fra til Huset. — Men vil De ikke træde nærmere?" spurgte hun med en indbydende Haandbevægelse.

Det vilde Patsy hellere end gærne, og Pigen førte ham ind i et Forværelse, hvis tarvelige Udstyr lod ane, at Beboerne maatte have kendt bedre Dage.

„Hvilken Forretning driver Deres Fader da?" spurgte han.

„Han er Kemiker, og endda meget dygtig — men han gør mindre og mindre ved det."

Patsy kunde høre Stemmer fra Bagværelset, og den unge Pige oplyste, at der var Faderens Laboratorium.

Patsy, som havde den Gave at kunne høre to Ting paa én Gang, underholdt sig harmløst med Pigen, men forsømte imidlertid ikke at indprente sig efterfølgende Samtale fra Bagværelset:

„Har det ogsaa denne Gang været af samme Styrke?" hørte han tydelig Dr. Staples spørge.

Den Gamle svarede dæmpet og derfor knapt forstaaeligt, men saa lød atter Lægens Stemme, der misbilligende ytrede:

„Hvordan det nu var, saa har Midlet i hvert Fald ikke haft den ønskede Virkning."

„Jeg ved jo ikke, hvad De bruger Midlet til," sagde nu den gamle Mand, der imidlertid maatte have forandret Stilling, thi hans Stemme lød nu tydeligere; „men hvis De skulde indføre det i den menneskelige Organisme, saa kan jeg ikke noksom indprente Dem Forsigtighed — forøvrigt vænner Legemet sig til Midlet, og skal dets Virkning vare ved, saa maa det enten gives oftere, eller hver Dosis maa forstærkes."

„Godt. Saa er det bedst, De selv forstærker Midlet," erklærede Lægen.

„Det lader sig ganske vist gøre, men Sammensætningen har allerede nu naaet et saadant Punkt, at Anvendelsen rummer Fare for den menneskelige Organisme. Det er ikke tilraadeligt, at kondensere det endnu mere og derved forøge dets Virkning."

„Passiar, Mand, Midlet er fortrinligt, og jeg véd nøje at bedømme dets Virkning; for visse Nervesygdomme er det det eneste virksomme Middel!" sagde Dr. Staples.

„Muligvis," indvendte den Gamle, „men som al Hjærnegift er det kun heldbringende i svage Doser — i for stærk Sammensætning ødelægger det Cellevævene."

„Ligemeget, — derfor maa De alligevel brygge det sammen i dobbelt saa stærk Blanding — det har Hast, giv Dem altsaa straks i Færd med Arbejdet og send Medicinen til det bekendte gamle Sted — her er foreløbig nogle Dollars!"

Naturligvis var det Patsys Mening at følge efter Lægen igen. Skønt det ikke stod ham klart, hvad han skulde tro om den Samtale, han havde hørt, vidste han dog med nogle forbindtlige Talemaader at tage Afsked med den unge Pige — og da Dr. Staples snart efter viste sig paa Gaden igen, var Patsy allerede parat til at tage imod ham.

Lægen begav sig til Banegaarden, tog sin Forklædning af og vendte saa ad den korteste Vej tilbage til sin Bopæl.

Der forlod den unge Opdager ham og gav sig til at opsøge Chick, som han ventede at finde i Bowery.

„Kender Du noget nærmere til denne Hefty Davis?" spurgte hans Kollega, da de snart efter traf sammen. „Jeg tror nemlig, at denne Fyr søger efter en eller anden paa Dr. Staplys Vegne, i det mindste gennemstrejfede han hele den nedre By."

„Naa. Det er sikkert ikke noget godt, der stikker under her. — Hefty er en gammel Legekammerat af mig, vi er vokset op sammen. Men han var allerede som Dreng noget langfingret og har senere uddannet sig yderligere i denne Kunst. Nu skal Du forresten høre, hvad Dr. Staples imidlertid har bedrevet i Long Island City."

Tankefuld hørte Chick paa sin yngre Kammerats Beretning.

„Naa, om der er noget af Betydning ved det, maa Mesteren afgøre," erklærede han tilsidst. „Men Du vilde gøre vel i at forsøge paa at faa ud af denne Hefty Davis, hvad Staples vilde ham, — det ser ud, som om han oftere er anvendt af ham."

„Denne Staples er i det hele taget en sælsom Fisk!" kom det smilende fra Patsy. „At pumpe Davis vil ikke falde mig svært, — jeg tror ikke, han véd, at jeg nu hører til Nick Carters Folk — bare jeg vidste, hvor han opholder sig."

„Det kan jeg sige Dig paa en Prik, for jeg efterlod ham for nogle faa Minutter siden i en lille Beværtning i Elisabeth Street."

Da Patsy lidt efter gik ind i Knejpen, fandt han den, han søgte, sidde i en Krog, med Albuerne paa Bordet og med hængende Hoved, tilsyneladende dybt nedslaaet.

„Hallo, Hefty!" raabte Opdageren til ham allerede paa lang Afstand. „Glæder mig at se Dig, gamle Dreng — kom her hen ved Skænken, jeg giver en Svingning!"

Mistroisk saa den unge Fyr op; han rejste sig og kom usikker nærmere. Men hans Ansigt opklaredes, da han nu genkendte Patsy, som stod ved Skænken,

„Hvad Satan — det er da vel Løgn! — Patsy Murphey!“ raabte han fornøjet.

„Med Hud og Haar, min Dreng,“ raabte Patsy og rystede hans Haand paa det hjærteligste. „Det er da en hel lille Evighed siden vi to har set hinanden!“

„Det er din Skyld, Patsy — Du forsvandt jo lige med ét fra Østkanten.“

„Selvfølgelig, jeg fandt godt Arbejde paa Vestkanten.“

„Hva' Fa'en, — arbejder Du?“

„Javel — og jeg befinder mig godt ved det. Hvordan gaar det Dig?“

Med en Ed satte Davis det tomme Brændevinsglas tilbage paa Skænken.

„Jeg sidder forbandet skidt i det!“ brummede han gnavent. „Alting har ogsaa sammensvoret sig imod mig ... hvad jeg har for Uheld, det kunde ikke ligge paa en hel Oksehud — — som nu igen i Morges: der kommer en med hele Lommen fuld af Moneter og spørger mig, om jeg kan hitte „Franske Markar“. Han er Sygeplejer, er Markar, — men jeg kunde ikke lide at blive plejet af ham, for man siger, at han ikke har nogen særlig lykkelig Haand for de tossede — og det er kun dem, han giver sig af med — men Arvingerne griner i Skægget, — hahaha — naa, hvad kommer det mig ved! Jeg har allerede mange Gange maattet hitte denne Markar for min Arbejdsgiver — he, — og altid har det smidt en Haandfuld Dollars af sig. I Dag stiller Manden igen og lover mig halvtredsindstyve Dollars, hvis jeg kan opdrive Markar og aflevere ham her i Lokalet til i Aften Klokken seks.

Selvfølgelig tager jeg Benene paa Nakken og render mig en Pukkel til — og hvad saa? Da jeg endelig kommer med Tungen ud af Halsen ligesom en Jagthund og træffer paa Markars Kæreste, saa er det ligesom jeg skulde falde død om og selv bekoste Begravelsen, — for ved Du, hvad hun fortæller! Hun fortæller, at hendes Ven har faaet tredsindstyve Dage paa „Øen“ (New-Yorks Arbejdshus) for Rufferi, og først kommer ud igen om seks Uger — altsaa ingen Mulighed for at hugge saa meget som en Dollar! Og saa har jeg rendt som et lille forsinket Lyn og brugt min sidste Skilling!“

„Det var da Pokker til Uheld!“ istemte Patsy og puttede i al Stilhed sin Ven en „Toer“ i Haanden, „Lidt, men velment, Hefty — det er da nok til at slukke Tørsten, hvad!“

Men da Fyren vilde falde ham om Halsen, værgede han leende for sig.

„Jeg er da ikke noget Pigebarn, Hefty, men nu skal jeg sige Dig noget: hold Dig i Nærheden, saa jeg kan finde Dig — jeg lover ingenting, men det fo'r ligesom gennem Hovedet paa mig, om jeg ikke muligvis skulde kunne skaffe Dig en „Tyver“ eller mere — Du ved jo nok, at naar jeg kan hjælpe en gammel Ven, saa gør jeg det gerne.“

Han unddrog sig Tyveknægtens ordrige Taknemlighed, og medens Davis fik Banknoten vekslet ved Bar'en, skiltes Patsy fra ham med nogle spøgefulde Ord.

Patsy var lidt i Vildrede; mellem det Hverv, som Dr. Staples havde tildelt Hefty, og hans mystiske Ordre i den gamle Kemikers Hus syntes der at bestaa en vis Sammenhæng.

Den Gamle skulde tilberede en Medicin, som han selv betegnede som yderst giftig og i høj Grad fordærvelig i sine Virkninger paa den menneskelige Hjærne og Hefty skulde hurtigst muligt skaffe fat paa en Sygepasser, som udelukkende plejede Sindssyge, og havde det Ry paa sig, at han fik sine Patienter til at himle.

Hvad havde Dr. Staples for med den giftige Medicin og den samvittighedsløse „Franske Markar“, som han ikke for første Gang tog i sin Tjeneste? Sikkert ikke noget godt, — det mente ogsaa Chick, med hvem Patsy traf sammen paa det næste Gadehjørne.

Vennerne besluttede ufortøvet at bringe Mesteren Rapport og gav sig til saa hurtigt som muligt at opspore ham, thi en telefonisk Forespørgsel havde belært dem om, at den berømte Opdager ikke var hjemme, og at den gamle Husholderske heller intet vidste om hans Opholdssted.

En Streg i Regningen.

Da Chick og Patsy gik over Madison Pladsen i Haab om at kunne finde Nick Carter i Nærheden af det Stapleske Hus, fik de Øje paa Ida, som i øjensynlig stor Hast løb lige forbi dem uden at se dem.

Da Chick kaldte paa hende, vendte hun sig om og sagde hurtig:

„Det kalder jeg et lykkeligt Sammentræf. Hvor er Nick? — Jeg maa tale med ham straks!"

„Saa er vi paa samme Spor, for vi har ogsaa paatrængende Brug for ham," bemærkede Chick.

De besluttede efter en kort Raadslagning at begive sig til Cooper Square; ved det derværende Mindesmærke var deres Mødested for alle de Tilfælde, hvor der ikke var truffet anden Aftale.

Rask lejede de en Tospænder og kørte til Pladsen. Men allerede undervejs, ved Hjørnet af Broadway og den fjortende Gade, fik Chick uventet Øje paa Mesteren, lod Kusken holde og vinkede til Opdageren.

„Er der indtruffet noget af Vigtighed?" spurgte Nick Carter, der straks var kommet hen til Vognen og nu overrasket mønstrede dens Indhold.

„Ja, i høj Grad, Nick," begyndte Ida, „Dr. Staples har drejet Spiddet om og bortført Hr. Collins til sit eget Hus i den 22. Gade."

„Det er da ikke muligt!" stammede Nick og traadte et Skridt tilbage af Overraskelse.

„Jo, desværre Nick," bekræftede den smukke Pige. „For en Time siden dukkede han op i det Collinske Hus og erklærede i Nærværelse af den gamle Collins, sin Patient og dennes Kone, at han ansaa dine Anordninger for de eneste rigtige, og at han var Dig hjærtelig taknemlig, fordi Du havde aabnet hans Vens Øjne og underrettet ham om hans sande Tilstand."

„Den Skurk!" udbrød Nick og skar Tænder. „Men videre!"

„Hvad skal jeg sige Dig, Nick — han forstod at tale honningsødt, og da han forklarede, at det paa Grund af hans store Praksis ikke vilde være ham muligt i det fremmede Hus at vaage saa omhyggeligt over Behandlingen, som i hans eget, hvor han til enhver Tid havde sin Ven og Patient for Øje, saa var selv jeg gennemtrængt af Følgerigtigheden i hans Udtalelser.

Baade den gamle Hr. Collins og den unge Frue var enige i, at hendes Mand skulde flytte over til sin Læge og Vens Hus og blive der i frivilligt Fangenskab, til han var helbredet. For en halv Time siden drog han med alt sit Habengut til det Staplesske Hus, og der er han nu.

„Et mesterligt Skaktræk," erklærede Nick Carter mørk. „Manden har forstaaet at spille mig ud mod mig selv og slaaet mig med mine egne Vaaben; — men vi er jo ikke døde endnu — hvad har I at berette, Drenge? Ogsaa Jobsposter?"

Hans Miner opklaredes — og formørkedes, da han nu hørte Chick og Patsy fortælle.

„Hvis denne Dr. Staples ikke var en saa anset Læge, vilde jeg nære den Mistanke til ham, at han agtede at ansætte denne Markar som Sygeplejer hos den stakkels Collins og kun havde ønsket at skaffe sig den giftige Medicin i forstærket Sammensætning for at ødelægge Hjærnen paa sin Patient," sagde Opdageren omsider, efter at han i flere Minutter havde stirret tavs hen for sig. „Jeg kender denne „Franske Markar" meget nøje — jeg kunde tegne ham, saa tydeligt svæver hans gule Slyngelfjæs for mig — han har allerede flere Gange staaet under Anklage for at have „plejet" rige gamle Folk til Døde efter forbryderisk Aftale med deres utaalmodigt ventende Arvinger — men det kunde aldrig bevises, — hør, Patsy," sagde han, grebet af en pludselig Idé, „skulde Du kunne opdrive denne Hefty Davis?"

„Ja, nemt," svarede den unge Opdager, „ham skal jeg finde paa et Øjeblik."

„All right, saa sig til ham, at han skal vente paa „Franske Markar" Klokken halv seks i Aften paa Hjørnet af 1. Gade og 2. Avenue."

„Hvem — Markar — jamen han sidder jo i Spjældet!" udbrød Patsy, og de to andre saa ligesaa uforstaaende paa Opdageren.

„Skidt med det," erklærede Nick Carter med et et underfundigt Smil. „Men vi har ingen Tid at give væk, og jeg kan ikke forklare mig nærmere — sig til din Hefty, at Du tilfældig har truffet denne Markar — han har faaet Orlov paa Grund af Sygdom, — sig, hvad Pokker Du vil, er Du med? Sørg blot for, at Hefty er villig og holder sig klar til at afhente sin Ven Markar paa det aftalte Sted og at føre ham til Dr. Staples — mon han vil gøre det?"

„Om han vil! Han sælger sin egen Bedstemoder for Halvtreds Øre! Og her, hvor han ovenikøbet faar Halvtredsindstyve Dollars af Doktoren; — men hør hør, Mester —" afbrød han sig selv med et listigt Blink i Øjet — „Du skulde dog vel ikke — —"

„Jeg skulde bede Dig om at tage Benene paa Nakken, Patsy," lo Nick Carter, „og i Aften ønsker jeg, at Dr. Staples skal finde sin længelsfuldt eftertragtede Sygepasser med den rummelige Samvittighed — og saa Farvel, min Dreng!"

— — — — — — — — — — — — — — —

Punktlig som et Ur indfandt Hefty Davis sig — lysten efter de Halvtredsindstyve Dollars — paa Hjørnet af den 2. Avenue og den 1. Gade, for at vente paa Sindssygepasseren Markars forjættede Ankomst. —

Ganske vist stolede han ikke helt paa, at der ikke var Ugler i Mosen, men troede halvt om halvt, at hans Ven Patsy bare vilde holde ham lidt for Nar. Alligevel spejdede han anstrængt til alle Hjørner og Kanter — for straks efter at gøre et lille Luftspring af Glæde, thi henne paa Gaden kom virkelig Markar i egen høje Person.

„Hallo, gamle Dreng!" raabte Davis straks, ellevild af Glæde, idet han med udstrakte Arme løb henimod den anden, som var det udtrykte Billede af en forkommen Sydfranskmand, med gullig Ansigtsfarve, funklende, sorte Øjne med det saakaldte „onde Blik", stift vixet Knebelsbart og sort strittende Haar. „Jeg troede, at Du var paa „Øen"."

„Kan Du ikke skrige lidt højere," lød Markars mærkværdigt snerrende Stemme. „For alt i Verden, nævn ikke mit Navn — naa, hvad er der ellers? En lung Fyr har opsøgt mig — jeg begriber ikke, hvorfra han kender mit Opholdssted, for siden jeg fik Orlov fra Øen, har jeg kun boet et Par Dage ved Hell Gate."

„Den fine Herre vil have fat paa Dig igen!" fortalte den halvfulde Hefty, som fortrolig havde stukket sin Arm ind under den andens og nu fulgte med ham ad Elisabeth Street til, „jeg tænker, der er lidt Mønt for Dig at hugge."

„Eh bien, jeg er ikke utilbøjelig. Det er ingen Skade til, om jeg i nogle Uger ikke viser mig paa Gaden!" bemærkede Franskmanden paa sit gebrokne, løjerligt klingende Engelsk. „Du skal ikke komme til at fortryde det, Hefty, jeg skal nok vise Dig en lille Erkendtlighed — men hvor venter Herren?"

„Her i Beværtningen," svarede Tyveknægten og skyndte sig samtidig ind i Lokalet, hvor der vrimlede af Gæster.

Der saa han sig skuffet om, den Mand, som i Morges havde sagt ham Besked, var ikke til Stede.

Han hengav sig allerede til vemodige Betragtninger over de lovede Halvtredsindstyve Dollars, da han fik Øje paa en sortskægget Mand, der sad alene ved et Bord nær Døren og holdt et Fotografi for sig, hvormed han syntes at sammenligne enhver Indtrædende opmærksomt.

Samtidig kom ogsaa Markar ind i Lokalet, og neppe havde den sortskæggede kastet et Blik paa ham, før han diskret vinkede Hefty og hans Ledsager til sig.

„Du har holdt Ord, Hefty," sagde han sagte. „Jeg ser, det er „Franske Markar".

„Hvem Fanden er De?" brummede den drukne Hefty og betragtede den ubekendte Sortskæg med et mistroisk Blik.

„Hvem andre end den Mand, som gav Dig Besked i Morges, dumme Karl," svarede den anden sagte. „Tror Du maaske, jeg lader mig se uden Forklædning i saadan en Bule — nej, det er altsammen all right! Træd nærmere — det er ikke nødvendigt, at nogen ser, jeg giver Dig Penge — her er de 50 Dollars, Du har ærlig fortjent dem. Saa, send saa din Ledsager her hen, og forsvind selv, er Du med?"

Det lod den henrykte Hefty sig ikke sige to Gange. Lynsnart havde han ladet Banknoterne forsvinde i Lommen; saa gik han hen til Markar, hviskede ham noget i Øret og saas ikke mere den Aften.

Næste Morgen dukkede han ganske vist op igen, dog uden de omtalte „Halvtreds", thi disse var — som Hefty Davis med Smærte maatte erkende — i Nattens Løb „fordampet."

„Sæt Dem ned, Markar," sagde den Sortskæggede til Sydfranskmanden, som imidlertid var kommet hen til hans Bord. „Jeg skulde tale med Dem. Har Davis sagt Dem, hvad det egentlig drejer sig om?"

„Ikke Spor!" svarede Marker med hviskende Stemme. „Jeg ved kun, at der blev lovet ham nogle Dollars, hvis han søgte og fandt mig —, og det er sket."

„Vi har jo allerede af og til haft med hinanden at gøre," bemærkede Sortskæggen dæmpet. „Sidste Gang, da Hefty lodsede Dem herhen, havde vi en med Fluer i Hovedet at pleje — kan De huske, i Privatkliniken i den 58. Gade."

„Har haft saa mange Tilfælde siden den Tid — kan ikke sige det," svarede den anden og rystede paa Hovedet.

„Tænk Dem om! De sagde den Gang, at jeg altid kunde finde Dem ved Heftys Hjælp, derfor afsøgte jeg i Dag hele Bowery for at finde Fyren."

„Naa — jo, jeg har en dunkel Anelse om, at det drejede sig om Indsprøjtninger," sagde Franskmanden; „de frembragte Vidundere, — Manden blev mere og mere forrykt, og saa døde han."

„Hys! Ikke saa højt!" advarede Sortskæggen og kastede et prøvende Blik omkring sig. „Der er noget

lignende Arbejde at udrette nu, — maaske i et Par Maaneder — og jeg betaler rundt Tusind Dollars — det er Ord?"

„Ja ,min Herre — men jeg tager ingen Risiko paa mig!" hviskede den Anden.

„Hvem taler om Risiko," udbrød Sortskæggen. Han lænede sig fortroligt over Bordet og hviskede: „Sagen er saa sikker som Døden — jeg har kun Tavshed behov."

„Jeg tænker, De kender mig — Folk af min Slags sludrer ikke gærne, man har sine Grunde!"

„Jeg forstaar!" erklærede Sortskæggen leende. „Det er bedst, De kommer med straks, ikke sandt? Naa, saa bryder vi op med det samme."

Han havde atter grebet i Lommen og skubbede nu en Banknote hen til ham over Bordet.

„Her er hundrede Dollars i Forskud — De ser, jeg vender ikke Skillingen — jeg forlanger blot probert Arbejde!"

„Jeg med!" brummede Franskmanden. „Hidtil har jeg altid tilfredsstillet mine Arbejdsgivere!"

En Time senere var Franske Markar ansat som Sygeplejer for den unge William Collins i Dr. Staples Hus, og han havde allerede tiltraadt sin nye Stilling.

Patsys Triumf.

Medens Dr. Staples saa sig om efter en „paalidelig" Sygepasser, havde Patsy i største Hast begivet sig tilbage til Long Island City.

En Tid lang stod han ubeslutsom overfor det lille Hus, i hvilket den gamle Kemiker boede. Under alle Omstændigheder vilde han forsøge at blive nærmere bekendt med den gamle Mand.

Men en Tur omkring i de forskellige Beværtninger i Naboskabet bragte ham ikke paa Spor efter den, han søgte. Heller ikke i den Hjørnekafé, hvorfra hans Datter havde hentet ham hjem om Morgenen, var den gamle Mand til Stede, men derimod Mandens Soldebrødre, som forgæves havde prøvet at holde ham tilbage.

Ved de mange Timers Ophold i Værtshuset var Fyrene ikke blevet mere ædru, de kendte øjeblikkelig Patsy, da han kom ind, istemte et almindeligt Brøl, saa udfordrende paa den unge Opdager og vendte ham som efter Aftale alle paa en Gang Ryggen.

Dog — det lod Patsy sig ikke anfægte af, — han saa vigtigere Opgaver for sig end at kævles med en Flok Drukkenbolde.

Hans rolige Optræden syntes imidlertid endnu mindre at behage Fyrene.

„Hør unge Mand, Du skal straffes med at spendere en Omgang paa os!" raabte en af Slynglerne.

I Stedet for Svar tog Patsy et Pengestykke op af Lommen og betalte dermed et Glas Ale, som han imidlertid havde faaet serveret af Kellneren, en raa og vildt udseende Person.

Saa tog han en Dollarsseddel frem, rullede den sammen paa langs og stak Ild i den ene Ende af den og tændte sin Cigar med den hurtigt brændende Banknote.

Banden, som stod rundtom, var maalløs.

„Jeg vil være fordømt, hvis Du ikke er den mest forrykte Tamp, jeg nogensinde har set — brænde en hel Dollar op! — skaffe tyve Whiskyer paa én Gang ud af Verden, det er værre end et lille Rovmord," skreg en af dem.

„Det skal heller ikke komme mig an paa en Dollar til," henkastede den unge Opdager, „jeg vilde bare vise jer, at jeg ikke har nogen Mangel paa Penge, og at det ikke kunde falde mig ind at betale saa meget som et Glas Øl for jer!"

De fire Soldebrødre stak Hovederne sammen, hvorpaa deres Ordfører vendte sig truende mod den unge Opdager.

„Hør, nu betaler Du tre Omgange, din grønne Spirrevip — ellers skal vi stikke Ild paa Dig, men paa en helt anden Maner, — er Du med?"

„Idioti," sagde Patsy og trak paa Skuldrene. „Karle af jer Slags kunde maaske hamle op med en gammel Mand, men ikke med mig!"

„Skænk op!" sagde Ordføreren i en befalende Tone til Kellneren. „Er Du med, Bob, en Omgang til hele Koret her, og Pengene indkasserer Du hos den storsnudede Flab der!"

Alle Fyrene lo, saa vel som Kellneren, der i en Fart gav sig til at fylde Glassene. Ogsaa foran Patsy satte han et frisk fyldt Glas, men den unge Opdager skubbede det ligegyldigt tilbage.

„Fyrretyve Cents," krævede Kellneren, som var bleven staaende foran ham.

„De er vel sindssvag?" spurgte Patsy rolig. „Lad De den Mand, der har bestilt Drikkevarerne, betale, hvis han i det hele taget har fyrretyve Cents i Lommen!"

„Jeg skal nok vise Dig, hvad jeg har i Lommen," raabte Banditten.

Dermed sprang han ind paa Patsy og vilde træffe ham med et Næveslag i Ansigtet.

Men til sin højst ubehagelige Overraskelse fik han pludselig et Stød i Maven, der hvirvlede ham omkring hans egen Akse og bevægede ham til at tage Plads paa det savsmuldstrøede Gulv, medens han snappede efter Vejret.

Straks vilde ogsaa de tre andre Karle falde over den unge Opdager. Den forreste af dem slog efter ham med mere brutal Kraft end Snildhed.

Patsy undgik Slaget, men i næste Sekund havde han bibragt Slyngelen en over Nakken, der tvang ham til at tage Plads ved Siden af sin Kollega paa Gulvet, hvor han saa sig om med et alt andet end aandrigt Ansigtsudtryk.

Patsy afventede ikke de to andres Angreb, men tildelte den ene af dem en saa elegant „Bagvendt" paa den bare Kind, at Fyren nedlod sig hyggeligt ved Siden af sine to Forgængere.

Ogsaa den sidste af Firkløveret kom til den smærtelige Erkendelse, at de var kommet i Lag med den urette Mand, da Fyren, forsynet med et vældigt Nævestød i Underlivet, straks efter anstrengte sig for at finde ud af, om han bedst var i Stand til at staa paa Hovedet eller paa Benene.

Intet Under, at Kelneren kom i Oprør og smed den slagfærdige Patsy et Ølglas i Hovedet.

Rigtignok lykkedes det Patsy ved en lynsnar Hovedbevægelse at undgaa det svære Glas saa vidt, at det ikke ramte ham med fuld Kraft, — i saa Fald havde det slaaet ham ned. Men han fik dog en heftig blødende Skramme over det højre Øjre, og hans Hat faldt ned i Savsmuldet.

Øjeblikkelig havde Patsy revet to Revolvere frem og rettet Mundingen af den ene mod de fire Banditter, der endnu sad i skøn Samdrægtighed ved Siden af hverandre paa Gulvet, medens han med det andet Skydevaaben som med en Tryllestav hentede Glaskasteren frem bag Skænken.

„Kom en Gang lidt nærmere, din irske Giftblander!" raabte Patsy med en Energi i Stemmen, som ikke lod ane noget godt for Manden, der rystede paa alle Lemmer. „Du tager øjeblikkelig mit Hat op — eller jeg skyder Dig et Hul gennem Kærnehuset!"

Som en vaad Hund kom Kellneren frem; Knæene rystede under ham, da han tog Hatten op.

„Se saa, I fejge Rakkerknægte, mor jer nu videre alene. I er virkelig Helte — gaa hellere hjem og bed jeres Moder tørre Næsen paa jer."

Leende havde han nærmet sig Døren og straks efter stod han igen paa Gaden. I en Fart stak han sine Vaaben ind og gik i Retning af det lille Hus, hvor Kemikeren boede. Intet Blik kastede han tilbage, thi han vidste altfor godt, at ingen af Fyrene vovede at følge efter ham.

Med en rask Beslutning trak Patsy i Klokkestrængen. Han blev ikke skuffet, det var hans unge Veninde fra sidste Morgen, der straks efter aabnede Døren for ham.

Hendes smukke Ansigt opklaredes, da hun genkendte ham; men i næste Sekund saa hun atter forskrækket ud, da hun opdagede, at der flød Blod fra et Saar over Patsys højreØje

„Aa, det er ikke værd at snakke om," erklærede den unge Opdager paa hendes bekymrede Spørgsmaal. „Tilfældet bragte mig sammen med de Fyre, som i Morges vilde holde Deres Fader tilbage. Naa, jeg gav dem en Overhaling, men Kellneren var fejg nok til at smide mit et Glas i Hovedet, deraf har jeg den lille Skramme. Jeg tænker, Deres Fader er Læge og vil kunne kurere det; derfor tillod jeg mig at ringe paa."

„Min Fader er rigtignok ikke Læge," svarede den unge Pige og førte ham ind i Huset, „men det gør ikke noget, han vil gerne forbinde Dem."

Hun havde ført ham til Laboratoriet, hvor den gamle Mand befandt sig, øjensynligt fuldstændig fordybet i et vigtigt Arbejde.

Hans Destilleringsapparat var i fuld Virksomhed, og der stod, som Patsy i Forbigaaende lagde Mærke til, forskellige Retorter og Reagensglas, i hvilke en Væske, som blev ledet gennem Glasrør fra et Fad til et andet, sydede, hvislede og fordampede.

Ogsaa den Gamle genkendte straks Patsy; Arbejdet havde i Mellemtiden gjort ham fuldstændig ædru igen. Han rakte sin Gæst Haanden og var villig til

at behandle det lille Saar. Det blev gjort med det samme, blodstillende Vat blev lagt paa, saa blev Flængen omhyggeligt vasket ud, og tilsidst blev der sat et Stykke Hefteplaster paa.

„Se saa," sagde den Gamle, „nu er det i Orden, „I Løbet af en eller to Dage er Saaret kureret!"

„Mange Tak skal De have," svarede Patsy, hvis klare Øjne imidlertid uophørligt var vandret rundt i Laboratoriet. „Det er forresten et mærkværdigt Værksted, som jeg aldrig i mit Liv har set Mage til."

„Saa har De aldrig været i en Kemikers Heksekøkken," lo den Gamle. „Jeg tør vædde paa, at hele Kemien for Dem er en Bog, som er lukket med syv Segl?"

Godmodig erklærede han sig rede til at tilfredsstille Patsys Videbegærlighed og forklare ham Laboratoriets Indretning.

Han pegede paa det arbejdende Destilleringsapparat, søgte at gøre det klart for den opmærksomt lyttende unge Mand, hvad det var, der gik for sig, men slog i den Grad om sig med uforstaaelige Formler og lærde Fagudtryk, at den unge Opdager blev ganske svimmel.

Han begreb kun saa meget, at det drejede sig om den af Dr. Staples bestilte Medicin, for den gamle Mand talte meget om Præparatets Giftighed, og hvorledes man kun med ganske særlig Forsigtighed med Held kunde anvende det ved nogle faa, sjældent optrædende Nervesygdomme.

Samtidig var han uophørlig beskæftiget med at omrøre og blande de forskellige Væsker, som dryppede fra de smaa Retorter ned i Beholderen, at hælde Indholdet i et Reagensglas, holde det prøvende op mod Lampen, smage forsigtigt ved at dyppe en Fingerspids og berøre den med Tungen, indtil han endelig med en tilfreds Mine erklærede, at det vanskelige Arbejde var lykkedes. Dermed slukkede han Spritflammen, stillede Hovedretorten med den opsamlede Væske til Afkøling i Vinduet og gav sig saa til en omstændig Rengøring af Apparaterne.

Imidlertid var Patsy kommen i Passiar med den unge Pige, og fortalte hende, at han havde en god Stilling i New York, og at han kun tilfældig havde taget en lille Sviptur over til Long Island City. Ogsaa den Gamle blandede sig i Samtalen, især da Patsy fra den nærmeste Kafé havde hentet en Liter skummende Øl, aabenbart en sand Lindring for den Gamle, for denne lagde saa temmelig Beslag paa hele Blikkrusets Indhold.

Imidlertid var Væsken i Hovedretorten afkølet, og den Gamle hældte den over i en halv Snes smaa Flasker, som han derpaa omhyggeligt tilproppede og forsynede med Paaskrift.

„Naa, Sally," sagde han saa til sin Datter, „jeg har lovet at sende disse Flasker til Materialhandelen i Grand Street i Aften, saa Du kommer — enten Du vil eller ej — til at gøre Dig færdig og overtage Besørgelsen, for jeg er altfor træt."

„Hvorfor det dog?" henkastede Patsy tilsyneladende ligegyldig, medens han i Virkeligheden følte en Kildren i sine Fingerspidser, „jeg rejser lige tilbage til New-York og vil med stor Fornøjelse aflevere Medicinen i den Forretning, De omtalte."

Den Gamle vidste aabenbart ikke, hvordan han skulde stille sig til det venlige Tilbud, men Pigen var straks rede til at modtage det, thi hun havde øjensynlig ingen særlig Lyst til selv at gøre Rejsen til New-York.

„All right!" ytrede den Gamle omsider. „Siden De er saa venlig — jeg kan vel stole paa, at De omgaas omhyggeligt med Pakken?"

„Ja, naturligvis!" forsikrede den unge Opdager, „I den Forretning, hvor jeg er ansat, maa jeg hver Dag besørge Værdigenstande, der koster mange Tusinde Dollars, og endnu er der ingen, der har beklaget sig over mig."

„Well, jeg modtager Deres Tilbud med Tak," sagde den gamle Mand, der imidlertid var bleven færdig med Indpakningen af Flaskerne. „Vær saa venlig at underrette Hr. Choate om, at jeg kommer med Regningen i Morgen eller i Overmorgen."

I Virkeligheden holdt Patsy det Løfte, han havde givet den Gamle, og afleverede Pakken med Indhold velbeholden i den lille Materialhandel i Grand Street, den samme i hvilken Dr. Staples gentagne Gange havde givet sig Ærinde.

Kun en lille Egenmægtighed tillod Opdageren sig, idet han i en anden Forretning skaffede sig en tom Flaske med Glasprop, satte sig ind i et tomt Sideværelse i en Kafé, aabnede Pakken og hældte ligeligt af hver af de tolv smaa Flasker nogle Draaber over i den nys købte Flaske, saa at han paa denne Maade selv erhvervede sig en halv Flaske af det sælsomme Middel.

Denne forvarede han nu omhyggeligt i sin Lomme, de andre derimod, paa hvilke man ikke kunde opdage

det lille Bedrageri, bandt han atter omhyggeligt sammen i en Pakke, og afleverede denne med en smuk Anbefaling i Materialhandelen.

Markar tiltræder sin Tjeneste.

Da Patsy atter havde sluttet sig til sin ældre Kammerat Chick, gjaldt hans første Spørgsmaal Mesteren og hans Opholdssted.

„Det vil falde vanskeligt at faa det at vide," brummede Chick. „Men hvis jeg ikke tager fejl, saa finder vi Nick i Nærheden af det Stapleske Hus — jeg kunde ogsaa nok lide, at han straks fik Underretning om din Opdagelse, for jeg maa ærligt tilstaa, Patsy, i Dag har Du overtruffet Dig selv. Hvad kaldes forresten det Lægemiddel, som den gamle Kemiker fremstillede?"

„Ja, naar jeg bare vidste det — det var saadan et forbandet lærd Navn — det hed — vent lidt — det hed — Kaktarratta — eller Dschinderraderra — Sludder!" fo'r han op, da han saa, at Chick holdt sig paa Maven af Latter, „Du vil nok holde Grin med mig, dit samvittighedsløse Menneske — Du tror maaske, at jeg har Lyst til at paadrage mig en Krampe i Kæbebenet!"

„Hør, sig mig en Gang, Patsy," sagde Chick, da han atter var bleven alvorlig. „Du har endnu Flasken i Lommen?"

„Selvfølgelig, men hvis jeg endnu en Gang skal sige Dig Navnet, saa bliver jeg grov."

„Nej, Patsy, men jeg mener, at det ikke var nogen daarlig Idé, om vi opsøgte Dr. Anthony — han er en personlig Ven af Mesteren og kan ganske sikkert fastslaa, hvad det er for Medicin."

Da de var naaet hen til Dr. Anthonys Hus, fik de den Besked af Tjeneren, som lukkede op, at Lægen ikke modtog Besøg af Patienter saa sent paa Dagen. Men et Visitkort, som Chick sendte den berømte Lærde, og paa hvilket han kort anførte, at han var kommet i Nick Carters Ærinde, gjorde Underværker.

Alledere et Minut efter befandt begge de unge Opdagere sig i den store Læges Arbejdsværelse, Ansigt til Ansigt med denne selv.

„Naa," erklærede Lægen, efterat Chick i Korthed havde forebragt ham deres Ærinde, „hvilket Middel drejer det sig om?"

„I hvert Fald om et giftigt," svarede Chick, der imidlertid havde ladet Patsy række sig den lille Flaske. „Hør, min Dreng, tag og sig Dr. Anthony, hvad denne vandklare Væske kaldes '— vor Patsy har nemlig en storartet Tunge til Udtale af den Slags lærde Navne," tilføjede han leende.

„Vor Herre bevares!" raabte Patsy og rystede ivrigt paa Hovedet. „Det er et skrækkeligt Ord, hvis man udtaler det tre Gange efter hinanden, saa faar man en Knude paa Tungen."

Lægen havde imidlertid smilende betragtet Flaskens Indhold, lugtet til det og smagt paa det.

„Unægtelig," sagde han, „det drejer sig om et temmelig svært udtalt græsk Ord, for hvis jeg ikke tager fejl, saa indeholder denne Flaske Afkoget af en af de allerfarligste Plantegifte, og man betegner denne Styrkegrad med Navnet Calcakthropsis."

„Som sagt," vedblev Lægen, der stadig var beskæftiget med Undersøgelsen af den vandklare Væske, „det er en af de farligste og ondskabsfuldeste Sniggifte, og anvendes derfor ogsaa kun i de allerfærreste Tilfælde ved visse Nervesygdomme — men ogsaa da kun i de mindst mulige Doser og saa svagt, som tænkes kan."

„Paavirker det Hjærnen?" spurgte Chick.

„Anvendt i større Mængde, ødelægger det Cellevævene. Men gives det meget regelmæssigt, lad os sige tre Gange daglig à ti Draaber, indsprøjtet under Huden, saa vil det i Løbet af et Fjerdingaar gøre den paagældende Patient til en haabløs Idiot."

„Hvordan er de første Virkninger af denne Sniggift?" spurgte Chick, stadig alvorligere.

„Først indtræder der en paafaldende Tankeløshed, der stiger til fuldstændig Aandsfraværelse og — du gode Gud!" afbrød Lægen sig selv. „Nu forstaar jeg. I Gaar talte Hr. Carter med mig om et saadant Tilfælde. Kender De maaske en Læge, som anvender denne Sniggift paa en af sine Patienter?"

„Nej," svarede Chick overenstemmende med Sandheden. „Jeg ved ikke en Gang, om Nick mistænker nogen Læge i saa Henseende. Hvad vi ved, er sim-

pelt hen, at min Ven Patsy har hørt paa, at en New Yorker-Læge bestilte denne Sniggift hos en gammel Kemiker i Long Island City og udtrykkelig anordnede, at den skulde tilberedes i en betydeligere stærkere Blanding end tidligere.

Vi ved endvidere, at min Fætter, af Grunde, som kun han kender, nærer Mistanke til denne Læge. Vi tillod os at bede om Deres Bistand, fordi vi derved haabede at sætte Mesteren i Stand til at lede sin Mistanke i en bestemt Retning."

„Jeg forstaar, kære Chick," bemærkede Dr. Anthony, der var bleven dybt alvorlig. „Bring Hr. Carter min Hilsen og bed ham om paa mit Ansvar øjeblikkelig at arrestere den Læge, der er samvittighedsløs nok til at paaføre en Patient denne Sniggift i en saa stærk Sammensætning, for en saadan Hallunk hører hjemme i Tugthuset!"

De to unge Opdagere tog Afsked og skyndte sig til Hjørnet af den fjerde Avenue og den 22. Gade for at se, om Mesteren ikke skulde have efterladt sig et Signal eller lignende.

Efter en kort Søgen fandt de virkelig paa Gadehjørnet en med Rødkridt tegnet Pil, der pegede ned ad Gaden.

Ud for Dr. Staples Hus fandtes der endnu en Kridt-Pil, som pegede mod Huset. Men fra dette Tegn udgik der en anden, slangeagtigt bugtet Pil, som pegede tværs over Gaden.

Heller ikke der behøvede de to unge Opdagere at søge længe, thi ved Hjælp af forskellige Rødkridt-Pile kom de til et noget tilbagetrukket Plankeværk, som afspærrede en Nybygning fra Gaden. Paa dette var der igen røde Kridt-Tegn, der saa ud som Hieroglyfer, men som i Virkeligheden dannede en hemmelig Skrift, som Vennerne læste uden Besvær.

„Mesteren befaler mig, Klokken seks at ringe paa hos Dr. Staples," sagde Patsy efter at have studeret lidt paa Tegnene; „der skal jeg forklare, at jeg er Markars Broder og har faaet Besked paa at aflevere en Haandkoffert til ham med Linned og Klæder."

„Med andre Ord: Nick befinder sig i Dr. Staples Hus," sagde Chick, der forbavset havde tydet den hemmelige Skrift.

„Hvis han ikke er Markar selv, saa vil jeg lade hugge Hovedet af mig," erklærede Patsy med stor Bestemthed.

„Du vil gøre vel i at udstyre Dig lidt fransk og at sørge for en Haandkoffert," bemærkede Chick med et Blik paa sit Ur.

„Lad gaa — men hvis dette her ikke er et af de mest storartede Tricks, som vor Mester længe har vovet, saa — —"

„Jeg tænker, dine Efterforskninger i Long Island City vil give Nick et yderligere Vaaben i Hænde, og det skulde ikke undre mig, om Dr. Staples's Patienter fra i Morgen kommer til at se sig om efter en anden Læge — men nu maa Du afsted!"

Et lille Kvarter senere ringede en ung, mørkhudet Sydfranskmand paa Dr. Staples's Gadedør og sagde paa gebrokkent Engelsk til Lægen, der personlig lukkede op, at han ønskede at tale med sin Broder Markar og aflevere en Haandkoffert til ham.

„Træd De kun nærmere, Deres Broder har allerede flere Gange spurgt efter dem," erklærede Lægen.

Da Markar, Sygeplejeren, et Par Timer tidligere af Dr. Staples var bleven ført ind i det Værelse, som var anvist Collins til Opholdsted, havde Lægen henvendt sig til Patienten og paa den elskværdigste Maade forklaret ham, at han havde besluttet at anvise sin Ven en særlig dygtig og udelukkende for ham bestemt Sygepasser.

„Min kære Collins," havde han ytret i Markars Nærværelse, „jeg har ikke blot ønsket at have Dig her i mit Hus, for at kunne fortsætte Behandlingen, men jeg har ogsaa besluttet mig til fra nu af at bekæmpe Sygdommen med betydelig mere Energi, og det han naturligvis kun ske under mit stadige, personlige Tilsyn.

Denne Mand her — en Franskmand af Fødsel — hedder Markar; jeg har allerede tidligere anvendt ham, og altid fundet ham yderst paalidelig.

Han vil ikke blot fungere som Tjener, men vil ogsaa kunne yde Dig fortrinlig Tjeneste, da han er en meget erfaren Sygepasser. Understøttet af ham nærer jeg den faste Overbevisnig, at min Behandlingsmaade snart vil frembringe det af mig ønskede Resultat."

„Ja, Gud give det," sagde Patienten nedtrykt, „for jeg siger Dig aabent og ærligt, min Helbredelse har ingen Fremskridt gjort, men Ondet er blevet værre!"

„Det er kun noget, Du bilder Dig ind," afbrød Doktoren ham med et overlegent Smil. „Vær forvisset om, at jeg har opdaget en saa afgjort Bedring i dit Befindende, at Hjærtet hopper i Livet paa mig af Glæde — og jeg sværger paa, at Du vil gøre forbavsende

Fremskridt, nu da jeg Dag og Nat kan lade Dig nyde godt af min Behandling — hvad den sidste angaar," tilføjede han let, „saa bliver det naturligvis ved det frivillige Fangenskab, som Du jo selv har anordnet, og Markar har Ordre til i Nødsfald med Magt at forhindre Dig i at forlade Huset..

Men jeg tænker ikke, at det nogensinde skal komme saa vidt, for jeg ved af Erfaring, hvilken udmærket Husfælle Markar er, han vil Dag og Nat være om Dig og søge at gøre de faa Uger, som desværre endnu vil hengaa, før det Resultat, jeg tilstræber, kan indtræde, saa behagelige og fornøjelige som muligt."

„Vær velkommen, Markar," sagde den Syge med svag Stemme, idet han rakte Franskmanden Haanden. „Jeg haaber, vi skal blive gode Venner, — og De vil aldrig komme til at fortryde at have vist mig en Tjeneste, — thi skulde Himlen i sin Naade føje det saa, at jeg atter bliver rask, vil De faa min store Taknemlighed at føle."

„Naa, saa er jo alt i den skønneste Orden, og jeg vil straks begynde at bringe min nye Helbredelsesmetode i Anvendelse paa Dig." erklærede Dr. Staples med et ejendommeligt, falsk Smil.

Dermed tog han en lille Flaske, i hvilken der endnu fandtes nogle faa Draaber af en vandklar Væske, fremtog af et Etui en sirlig lille subcutan Sprøjte, fyldte den hule Metalnaal med femten Draaber af Væsken og traadte hen til Patienten.

Denne havde imidlertid ved Markars Hjælp trukket Frakke, Vest og Skjorte af, saa at Lægen uden Besvær kunde foretage Indsprøjtningen paa hans Overkrop.

Han tog Huden mellem Fingrene, stødte Naalen ind og sprøjtede dens Indhold ind i sin Vens Legeme.

Og medens Markar atter bragte den Syges Klæder i Orden, satte Lægen sig rolig overfor sin Patient og begyndte at passiare muntert med ham, idet han syntes uophørligt og med den mest spændte Opmærksomhed at studere enhver af hans Miner.

Collins sad med halvt lukkede Øjne og gav kun sjælden Svar, men lod udeltagende sin Vens kunstigt opstemte Underholdning gaa hen over sit Hoved. Saaledes kunde han ikke blive var, at hans Modpart med et spændt Udtryk som hos en Rovfugl, der turer paa Bytte, og med sit Ur i Haanden syntes at vente paa Indtrædelsen af en eller anden afgørende Begivenhed.

Paa denne Maade gik omtrent tyve Minutter. Nu rejste Dr. Staples sig og vinkede Markar til sig, idet han samtidig pegede paa Patienten.

Med denne var der foregaaet en stor Forandring. Den sidste Rest af Aand og Menneskeværdighed var veget fra den unge Millionærs fint skaarne Træk, og han sad i sin Stol med sløvt blinkende Øjne og et dyrisk Udtryk i Ansigtet.

„Kom her, Markar," sagde Lægen sagte og gik ud af Stuen. Derude i Korridoren blev han staaende og tog i spændt Forventning et let Tag foran i Sygepasserens Frakkeopslag. „Har De iagttaget den indtraadte Forandring — hvad, Markar?"

„Det skulde jeg mene — det er forbavsende, saa faa Draaber man behøver for at forvandle et tænkende Menneske til et sløvt Dyr," hviskede Sygepasseren.

„I denne Tilstand maa han fra nu af vedblive at være," erklærede Dr. Staples med djævelsk Energi i de koldt blinkende Øjne.

„Hidtil har jeg kun givet ham Midlet en Gang i Døgnet. Men fra nu af maa vi indsprøjte ham det under Huden en Gang hver tolvte Time. Klokken er nu ni, og til samme Klokkeslet i Morgen tidlig vil De atter indsprøjte ham femten Draaber og fortsætte saaledes hver Dag.

„Det skal ske, men De maa give mig Midlet, ellers kan jeg ikke sprøjte," bemærkede Markar følelsesløst.

„Det er mig desværre umuligt, da mit Forraad er sluppet op," erklærede Dr. Staples. „Jeg indsprøjtede ham for lidt siden de sidste Draaber, der stod til min Raadighed. Men i Morgen tidlig har jeg igen et nyt Forraad, og saa skal jeg give Dem en lille Flaske af det — jeg forudsætter naturligvis, at De forstaar at haandtere Naalen?"

„Lige saa godt som De selv!" svarede Markar i en krænket Tone.

Dertil svarede Lægen intet, men gav sig paa Vej ned ad Trappen, da Sygepasseren raabte efter ham:

„Jeg venter min Broder, som skal bringe mig en Haandkoffert med Klæder og Linned, han skulde allerede være her, — sørg for, Doktor, at han ikke bliver afvist, for jeg har Brug for min Natdragt."

„Skal ske," erklærede Lægen.

Som den ærede Læser ved, aabnede han selv en halv Time senere Døren til Gaden, da den formentlige unge Markar mødte op med sin Haandkoffert.

En tilkaldt Tjener førte den unge Opdager ad Trappen til det Værelse, der var blevet anvist Markar.

„Hvad nyt, Patsy?" spurgte Opdageren, saa snart han var alene med sin Hjælper.

„Mester, det er ganske simpelt storslaaet — — jeg kan ikke kende Dem igen!" udbrød Patsy fuld af oprigtig Beundring, da han nødtvungen maatte sige sig selv, at det virkelig var Opdageren, der stod for ham i en mesterlig Forklædning.

„Der er ingen Hekseri ved det," erklærede Nick Carter smilende. „Da jeg nøje kender den virkelige Markar, og han tilfældigvis har min Statur, saa var det ikke noget Kunststykke for mig at tilrettelægge en skuffende Maske."

„Naa, Patsy," sagde Nick Carter tilsidst, „Du har udrettet det bedste og vanskeligste Arbejde, følgelig tilkommer Løvens Andel Dig!

Jeg kender nu hele Historien saa nøje, som om denne Staples personlig havde fortalt mig den. Den er storslaaet! Den er virkelig storslaaet! Men at jeg har Held med mig, er en Selvfølge, — hvordan skulde jeg kunne andet, naar jeg har Dig og Chick ved Haanden ... men hør, Du Smaa, gaa I nu begge to til Materialhandelen i Grand Street, for der turde Dramaets Slutningsakt blive udspillet!"

Dermed sendte han Patsy bort og gik tilbage til sin Post.

Forbryderen afsløres.

Klokken var omtrent syv næste Morgen, da de to unge Opdagere, som ufortrødent havde ligget paa Lur i Grand Street, fra deres Skjulested saa en Mand skynde sig af Sted paa det modsatte Fortov, — en Mand, i hvem de straks genkendte Dr. Staples.

De havde imidlertid næppe faaet Øje paa denne Morgenmand, før de saa en anden Mandsperson, der øjensynlig var i Færd med at forfølge den første.

„Hvad er det for en Karl?" hviskede Chick til sin unge Kammerat.

„Kender Du ham virkelig ikke?" spurgte Patsy med en underfundig Latter.

„Nej, hvor skulde jeg det?" erklærede Chick, der uafbrudt iagttog Manden under hans forsigtige Fremrykning. „Fyren bærer Napoleonsskæg — han ser ud som en Franskmand — mon det skulde være iNck?"

„Det skulde ikke være — for det er virkelig ham!" sagde Patsy med den mest aabenbare Haan i Stemmen. „Ja, der gives visse Folk, som ikke en Gang kan kende deres egen Fætter, men alligevel gør de Nar ad andre, fordi man ikke kan faa et Fremmedord over Tungen."

Under dette havde Dr. Staples med raske Skridt naaet Materialhandelen og var gaaet derind.

Lige i Hælene paa ham fulgte den formentlige Markar. Han var fulgt efter hele Vejen, uden at Lægen havde ringeste Anelse om det, — Markar vidste jo, at Staples var gaaet ud for at indkøbe et nyt Forraad af det uheldsvangre Middel.

Udenfor Glasdøren, som førte ind i Butikken, blev Nick staaende og kiggede gennem Ruden for tydeligt at kunne iagttage, hvorledes Lægen gik hen til Disken og forlangte noget af Materialisten, men syntes at faa et afvisende Svar af denne.

Derefter saa Opdageren fra sit Observationssted, hvorledes Dr. Staples med en utaalmodig Bevægelse tog sin Receptbog op af Brystlommen og gav sig til at nedskrive en medicinsk Anordning paa et af Afrivningsbladene.

I det Øjeblik, da Lægen vilde aflevere den netop udarbejdede Recept til Materialisten, var Nick Carter ogsaa inde i Butikken.

I et Nu var han tæt ved Staples, der stod med Ryggen til, og før Lægen vidste, hvad der egentlig skete, og før Materialisten kunde modtage Recepten af hans Haand, havde den store Opdager revet den fra ham. Men samtidig raabte han med sin stærke Stemme:

„Jeg vil hellere tage Recepten til mig, Dr. Staples. I øvrigt vil jeg til Brug for Dem selv foreskrive Dem en anden Recept, og den lyder:

„I New-Yorks Indbyggeres Navn, Dr. Staples, De er min Fange!"

Forbløffet havde den forbryderiske Læge vendt sig om, og da han nu saa Franske Markar staa foran sig, raabte han bestyrtet:

„Hvad skal det sige, Markar, hvorfor er De fulgt

efter mig — hvad skal Deres uforskammede Optræden betyde?"

Men i samme Øjeblik havde den formentlige Franskmand revet sin Paryk og sit Skæg af og havde gnedet sig i Ansigtet med et Lommetørklæde.

Et Rædselsbrøl trængte sig over Staples Læber, og han vaklede tilbage med et forfærdet Udraab:

„Du almægtige — det er Nick Carter!"

„Unægtelig!" ytrede Opdageren med et ironisk Smil.

Men da havde Lægen genvundet sin Aandsnærværelse og med et spottende Smil forsikrede han:

„Der begaar De en Fejltagelse, min kære Hr. Carter, som De bittert kommer til at angre."

„Aldeles ikke," svarede Nick Carter iskoldt. „Det tog mig nogen Tid at gennemskue Deres lige saa fint udtænkte som djævelske Komedie.

Men nu har jeg slaaende Beviser i min Haand paa, at De under Vennemaske vilde gøre Hr. Collins junior til Idiot ved Anvendelse af en Sniggift.

Ovenpaa et saadant Giftmordforsøg plejer der at følge ti Aars Tugthus, og jeg sætter min Mandsære i Pant paa, at De skal komme til at afsone hver eneste Dag af disse ti Aar i Sing-Sing-Fængslet!"

„Pyt!" sagde Lægen hovmodig, „De maa være fra Forstanden!"

„Aa nej; jeg ved nemlig ganske nøje, hvilken Kemiker i Long Island City der efter deres Ordre har fremstillet denne Gift, og det endda i en særlig stærk Sammensætning. —

De behøver ikke at ulejlige Dem med at ødelægge Beholdningen!" sagde han til Materialisten, som var bleven bleg og imidlertid var løbet hen i Baggrunden af Butikken.

„Lad De kun Indholdet af Flaskerne være urørt, selv om vi ikke faar Brug for det. En fyldestgørende Prøve af det befinder sig allerede i Dr. Anthonys Besiddelse.

Iøvrigt tror jeg gerne om Dem, at De ellers intet har haft at gøre med Sagen."

I samme Øjeblik afbrød han sig selv og sprang ind paa Lægen.

For denne havde de faa Antydninger, som den store Opdager fremkom med, været tilstrækkelige til at belære ham om, at han havde tabt Spillet. Men denne Erkendelse fik ham dog til at gribe til den sidste Udvej: Revolveren.

Dog før han kunde bringe det lynsnart fremdragne Vaaben i Anslag mod Nick, var begge dennes Medhjælpere trængt ind i Butikken, og Chick havde angrebet Lægen bagfra.

Ganske vist gik Skuddet af, men Kuglen nøjedes med at anrette nogen Forstyrrelse blandt Flaskeopstillingerne bag Disken.

Førend Dr. Staples kunde fyre anden Gang, var Vaabnet allerede taget fra ham og hans Hænder bundet paa Ryggen.

Nu tog Skurken sin Tilflugt til Bønner. Ja, han gjorde endog Forsøg paa at bestikke Nick Carter, idet han tilbød denne en stor Pengesum for sin Frigivelse.

Men Mester-Opdagerens foragtelige Smil overtydede ham om, at ingen Magt paa Jorden kunde befri ham fra Straffen for sin forbryderiske Daad.

Allerede faa Uger senere var der af den tidligere meget søgte Modelæge bleven en Straffefange i Sing-Sing, hvem „tolv gode og tro Mænd" ved énstemmig Edsaflæggelse havde dømt til i ti Aar og under haardt Arbejde at bære den stribede Tugthusdragt.

Ved selve Undersøgelsen var hele Hemmeligheden kommet for Dagen.

Dr. Staples og den unge Collins havde været Universitetskammerater og Rivaler.

Fra den unge Collins Side havde det kun drejet sig om en venskabelig Kamp om Sejspalmen, og han havde ogsaa altid vundet uden Anstrængelse, medens Staples ikke havde kunnet tilgive sin Ven, at dennes større Begavelse havde gjort ham det muligt at slaa sin ærgerrige Modstander.

Havde han saaledes allerede før skjult bittert Had under Venskabs Maske, saa var alle Hævnens Dæmoner vakt i hans Hjærte, da han havde maattet være Vidne til, at den Pige, han tilbad, kastede sin Kærlighed paa den lykkeligere Medbejler og blev dennes Hustru.

Intetanende havde Collins, da en lettere Sygdom tvang ham til at ligge til Sengs, ladet sin formentlig tro Ven Staples kalde til sig.

Da havde den samvittighedsløse Mand benyttet den Lejlighed, der frembød sig, til paa Grundlag af sine medicinske Kundskaber at ødelægge sin dødeligt forhadte Fjende paa Legeme og Sjæl.

Tilfældet havde villet, at Skurken skulde blive bekendt med Frøken Netta Thorne.

Denne unge Dame havde gjort sig Forhaabninger om at vinde den unge Millionærs Haand, og da hun saa sig skuffet i sine Forventninger, havde hun ligeledes kastet et glødende bittert Had paa ham.

Fælles Had havde her som saa ofte før gjort et Par ganske forskellige Karakterer til Forbundsfæller, og hun, der troede sig forsmaaet, havde understøttet og befordret Lægens djævelske Planer.

Til Held for hende havde hun imidlertid straks trukket sig tilbage, saa snart hun havde opdaget, at Nick Carter tog sig af Sagen.

Paa denne Maade kunde hun ikke overbevises om noget, tilmed da Dr. Staples var ridderlig nok til at tage al Skyld paa sig; ikke desto mindre hjemfaldt Frøken Netta Thorne til almindelig Foragt, og hun havde for bestandig gjort sig umulig i det gode Selskab.

Den unge Collins blev ved Dr. Anthonys mesterlige Behandlingsmaade i Løbet af kort Tid fuldstændig helbredet og vendte paany tilbage til sin Familie.

Rigtignok faldt det ham svært at tro paa sin formentlig prøvede Vens Slethed.

Men det gjorde ikke hans Følelse af Taknemlighed mod Nick Carter og dennes to trofaste Hjælpere mindre

Til sin glædelige Overraskelse saa Patsy sig snart efter som Indehaver af en Check paa 10,000 Dollars.

En lignende Belønning blev hans Ven Chick til Del.

Men Mesteren for alle Opdagere, Nick Carter, kunde dog berige sin Bankkonto med en ulige større Sum

Ende.

Næste Bind (Nr. 16) indeholder:

Kroge-Max.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Kroge-Max.

Et dristigt Gaderøveri.

Nøjagtigt 4 Minutter før halv et saa første Fuldmægtig i Midland-National-Banken i Chicago Folkene fra Armours Kødkonservesfabrik komme ind i Kasseværelset gennem Privatindgangen; det var Formanden og syv af hans Arbejdere, lutter kraftige og velnærede Skikkelser. Ligesom hver Lørdag Middag kom de ogsaa i Dag for at hente de fornødne Penge til Udbetalingen af Ugeløn.

Syv tunge Lærredsposer stod allerede og ventede paa Modtagerne, hver af Poserne indeholdt 4000 Dollars i nøjagtig aftalte Seddelbunker foruden en Del Skillemønt, hvis samlede Beløb ligeledes var bestemt i Forvejen.

„Naa, hvordan gaar det?" spurgte Formanden med et fortroligt Nik til Fuldmægtigen. Formanden var en blond, kraftig Mand med bestemte Træk; imellem de tykke Læber havde han en fortygget Cigarstump, som han røg kold. „Er alt i Orden?"

„Som sædvanlig," svarede Fuldmægtigen, idet han aabnede Døren i det Gitter, som paa langs delte det store Banklokale i to Halvdele, „det er de sædvanlige syv Poser."

„Vel, saa maa vi skynde os — vi er nok i Dag fem Minutter for sent paa den!" sagde Formanden, idet han kastede et Blik paa det store højtdikkende Kontorur.

Folkene, som ventende var blevne staaende ved den store Indgangsdør, gik nu gennem Gitterdøren ind til Kassen og fik hver en Lærredspose udleveret af Fuldmægtigen.

„Jeg skulde ikke have noget imod, at det var mine egne," sagde den første Arbejder leende, idet han loftede paa sin Pose.

„Næ, man kunde jo nok gøre sig en glad Aften for de Penge," sagde Bankfunktionæren spøgende, idet han udleverede den næste Mand sin Pose.

„Saa er vi klar!" sagde Formanden, da den sidste sidste Mand havde faaet Pengeposen udleveret og nu gik ud ad Døren bagefter sine Kammerater. „Altsaa paa Gensyn næste Lønningsdag!"

„Farvel!" svarede Fuldmægtigen, lukkede Gitterdøren og vendte sig til Klappen, der imidlertid havde været lukket, for at ekspedere de udenfor ventende Kunder.

Stor og bred, stadig med Cigaren mellem Tænderne og Hænderne dybt nede i Bukselommerne, forlod Formanden Banklokalet.

Tæt ved Rendestenen holdt en stor Vogn, en Slags overdækket Char-à-banc. Fire af Mændene havde allerede sat sig paa begge Langsæderne og stillet Pengeposerne paa Bunden af Vognen imellem deres Fødder.

Den femte var nu i Færd med at gaa fra Fortovet hen til Vognen, medens de to sidste Arbejdere med Besvær banede sig Vej gennem den nysgerrigt gabende Mængde, som i en Storstad flokker sig sammen ved den allerringeste Lejlighed, og netop ved Middagstid var Michigan-Avenue meget befærdet.

Hverken Formanden eller de tre Arbejdere lagde Mærke til, at der op ad Gaden kom fire, fem Fyre stormende i en Fart, som om det gjaldt at lave Væddeløb.

Da de havde naaet Mængden, der stod foran Banken, stødte Fyrene Flokken, der stod med Ryggen til, med Magt til Side, saa at de Tilskuere, det gik ud over, sank i Knæ eller faldt til Jorden, men derpaa, før nogen vidste, hvad der egentlig gik for sig, havde Hurtigløberne revet Pengeposerne ud af Hænderne paa de tre Arbejdere, der endnu ikke var komne til Vogns, givet Mændene selv et kraftigt Stød, saa de tumlede om, og løb derpaa videre som besatte.

Der opstod en vild Forvirring. Man raabte og skældte ud og puffede til hverandre, thi en Del af den maabende Mængde søgte at komme bort i en Fart og spærrede derved Vejen for Arbejderne og Formanden, som hurtig kom sig af den første Bestyrtelse og vilde sætte efter Røverne, Formanden, som stadig holdt den fortyggede Cigar i Mundvigen, havde trukket en Revolver frem og stormede med en rasende Ed af Sted. Det varede et Minut eller to, før Klyngen opløste sig, og nu kunde man tydelig se Røverne, der halsede ned ad Gaden som jagede Harer, saa tydeligt kunde man se dem, at man nøje kunde indprænte sig deres Skikkelser.

Gaden var imidlertid alt for opfyldt af Mennesker, til at Formanden kunde gøre Brug af sin Revolver. Han raabte kort til Arbejderne i Vognen, at de skulde gaa tilbage i Banken med deres Pengeposer, derpaa gav han og de tre udplyndrede Arbejdere sig til at forfølge Skurkene.

En Politibetjent var imidlertid kommen til og sluttede sig til Forfølgerne, af disse var han og Formanden de mest korpulente og sakkede derfor lidt agter ud, medens de rasende og ophidsede Arbejdere stormede efter Røverne — med om muligt endnu længere og hurtigere Skridt.

Denne voldsomme Jagt var kun kortvarig. Henne ved det næste Gadehjørne holdt en lukket Vogn, hvis Kusk, der holdt Pisk og Tømmer lige parat til at køre, kiggede tilbage over Skulderen og med aabenlys Utaalmodighed ventede paa Røvernes Komme.

Da den forreste af disse havde naaet Vognen, rev han Døren op og sprang ind og den næste af hans Kammerater, der var lige i Hælene paa ham, fulgte hans Eksempel.

Dette var en uundgaaelig Forsinkelse, som Forfølgerne straks benyttede sig af. Netop som den sidste af Røverne vilde springe op i Vognen, havde den forreste Arbejder naaet ham og tog et kraftigt Tag i ham.

Men i samme Øjeblik knaldede et Revolverskud og med et skingrende Skrig slap den skæggede Arbejder sit Tag og styrtede hovedkulds ned paa Fortovet, hvor han blev liggende ubevægelig.

Hans to Kammerater, som kom lige efter, var altfor forbitrede og ivrige efter at fravriste Røverne deres værdifulde Bytte til at de først skulde bekymre sig om deres saarede eller dræbte Kammerat.

Et Skud knaldede, uden det dog ramte nogen. Det kom nu til et voldsomt Haandgemæng, som maaske vilde være endt med Nederlag for Røverne i Vognen, hvis ikke en af Arbejderne pludselig havde faaet en af de røvede Poser slynget lige i Hovedet. At bukke sig efter den, var et Øjebliks Værk, og det samme gjorde den anden Arbejder, da det i næste Øjeblik gik ham lige saadan.

De to Mænd, der bukkede sig efter de røvede Poser, spærrede for Vognen og forhindrede derved Kusken for Fabrikens Vogn, der nu var kommen til, at tage Del i Kampen, og da i samme Øjeblik den sidste af de røvede Poser fløj hen imod ham, bekymrede han sig ikke videre om Passagererne i Vognen, men samlede begærligt Byttet op.

Det gav Kusken paa Bukken den forønskede Lejlighed til at piske løs paa Hestene og køre af Sted. I vild Fart suste Vognen hen ad Michigan-Avenue, raabende og bandende flygtede de Fodgængere, som netop var ved at gaa over Gaden, til alle Sider.

Imidlertid var Formanden og den svære Politibetjent naaet hen til de tre Arbejdere, som krampagtigt holdt fast paa de generhvervede Pengeposer og med Frakkeærmet viskede Sveden af deres ophedede Ansigter.

Formanden standsede, anstrængt af Løbet, snappede efter Vejret, og tilraadede sine Folk at begive sig tilbage til Banken, medens han blev hos den Saarede, til der kom en Ambulancevogn.

Med Revolveren i Haanden, som han dog ikke vovede at skyde af i den stimlende og puffende Mængde, skyndte Politibetjenten sig videre til Hjørnet af Madisonstreet, hvorom Vognen med Tyvene var drejet. Men da han naaede Hjørnet af Gaden faldt hans Blik paa mindst halvtredsindstyve frem- og tilbagekørende Vogne, han indsaa, at det i dette brogede Virvar vilde det være ham ganske umuligt at finde den rigtige Vogn, da han ikke havde lagt Mærke til noget særligt Kendetegn ved den. Saa holdt ogsaa han inde med videre Forfølgelse og skyndte sig i Stedet for til den nærmeste Telefon for at underrette Hospitalet om det Skete.

Da han kom tilbage til den Gruppe Mennesker, som imidlertid havde samlet sig om den Saarede, fandt han Formanden ivrigt beskæftiget med denne. En Læge havde ogsaa indfundet sig, og da man havde baaret den saarede Mand hen i en Port, viste det sig heldigvis, at han havde et ret alvorligt, men dog ingenlunde livsfarligt Skudsaar i den ene Skulder.

Den kort efter ankommende Ambulance tog sig af Arbejderen, som med Taalmodighed fandt sig i sin Skæbne, og Formanden paalagde meget indtrængende den unge Hospitalslæge at lade deres Kammerat faa den bedste Behandling og Pleje, da Hospitalet vilde faa alt betalt af Armours Konservesfabrik.

Efter at have taget Afsked med den endnu halvt bevidstløse Kammerat og velmenende at have trykket hans Haand, begav Formanden sig sammen med Politibetjenten i Luntetrav tilbage til Banken.

Forinden var der imidlertid kommet nogle Politibetjente til for at holde Orden paa Menneskemængden. Hurtig banede Formanden sig Vej og gik indenfor i Banken, hvor han naturligvis fandt Personalet og de tilstedeværende Kunder i stor Ophidselse. Fabrikens Arbejdere havde imidlertid overleveret deres Poser i Kassererens Varetægt.

„Naa, denne Gang slap vi nok derfra med et Par blaa Øjne," brummede Formanden ved sin Indtrædelse, „Jeg tænker, at vi kan gaa paa den igen."

„Vent blot et Øjeblik, til alle de Mennesker udenfor har spredt sig," sagde Fuldmægtigen, „vi skulde dog ikke gærne se det gentaget."

Bankens Direktør var ogsaa kommen ilende fra sit Privatkontor, og han lykønskede nu Formanden og Arbejderne til det heldige Udfald af deres Æventyr.

„Kun Skade, at mine Folk ikke fik fat i de Skurke, de vilde have knækket Arme og Ben paa dem!" sagde Formanden, stadigt tyggende paa sin Cigarstump.

„Politiet faar nok de Fyre i Kraven inden Aften," mente Kassereren, der nu ogsaa var kommen til.

„Det burde Politiet i hvert Fald kunne," erklærede Direktøren. „Har man nogen Sinde oplevet Magen til Frækhed, ved højlys Dag og i en af de mest befærdede Gader at foretage et saa dristigt Røveri."

Fuldmægtigen stod netop nu i Begreb med for anden Gang at udlevere Poserne til Arbejderne, da han pludselig studsede, idet han nærmere betragtede en af de tilbageerobrede Pengesække, undersøgte dens Baand og tvivlende gav sig til at løse op for den for at overtyde sig om dens Indhold.

I næste Øjeblik undslap der ham et svagt Forskrækkelsesudbrud, der forplantede sig fra Mund til Mund.

Forvirret trængte man sig om Disken, hvor Pengesækken laa, og enhver kunde nu se, at den aabnede Sæk i Stedet for Pengesedler var fyldt med Avispapirslapper af samme Størelse som Banknoter.

Medens en almindelig Mumlen hørtes rundtom, blev nu ogsaa den anden og den tredje af de Poser, som havde været røvede, lukkede op af Fuldmægtigen med rystende Haand, og det viste sig, at de ligeledes kun indeholdt ganske værdiløs Makulatur.

„Almægtige Himmel!" udbrød Bankdirektøren.

Fuldmægtigen havde nu ogsaa aabnet de andre fire Pengeposer, men i disse fandtes de angivne Summer rigtig nok.

„Det er et godt forberedt Anslag," udbrød Direktøren ivrigt. „De Knægte har i Forvejen haft disse med værdiløst Juks fyldte Poser klare for at kaste dem ud af Vognen, hvis de skulde blive antastede. Naturligvis vilde Folk saa bukke sig efter de udkastede Poser og paa den Maade give Banditterne Lejlighed til at bringe sig i Sikkerhed med deres Rov."

„Ja, det skal nok passe," sagde en af Arbejderne „Sikke Hallunker — havde jeg bare ikke bukket mig efter en af Poserne, saa havde jeg sikkert faaet en af Skurkene fat i Kraven!"

„Det kan nu altsammen være saa meget godt," faldt Formanden ind; han var øjensynligt ophidset, men tyggede ikke desto mindre stadig paa sin Cigar. „Men hvad vedkommer det egentlig mig, hvad der er i Poserne, eller hvad der er foregaaet med dem. Jeg

er sendt af Fabrikens Direktion for at modtage 29,784,56 Dollars. Med de Papirstumper der kan man ikke betale Løn ud!"

Bankfunktionærerne saa betuttet paa hverandre. Der var ingen, som havde tænkt sig, at Sagen kunde tage den Vending, og nu dæmrede for dem Erkendelsen af, at enten Banken eller Armours Fabrik maatte bære Tabet, hvis ikke de virkelige Poser med deres Indhold atter kom for en Dag. Men Direktøren var en Mand med Verdenserfaring.

„Manden har fuldkommen Ret," sagde han roligt, „Vi udbetaler naturligvis Summen med Reservation, for ikke at sætte Fabriken i Forlegenhed. Alt øvrigt maa afhænge af de senere indtræffende Begivenheder."

Et Kvarter senere var Formanden og hans syv Arbejdere atter i Vognen med deres syv Sække, og de kørte nu i skarpt Trav, medens Politibetjentene blev tilbage i Banken for at anstille de fornødne Undersøgelser.

Bankdirektørens Gisninger slog ikke til. Skønt Opdagelsespolitiet gjorde sig al mulig Umage, kunde der intet Spor findes hverken af Røverne eller deres Bytte.

Saaledes forløb baade næste Dag og hele Ugen, uden at der blev opklaret det mindste om dette lige saa frække som godt planlagte og dristigt udførte Røveri.

Man havde anholdt samtlige bekendte Forbrydere, som for Tiden var paa fri Fod, paa almindelig løs Mistanke; men man maatte lade dem løbe igen, den ene efter den anden, da de alle kunde bevise deres Alibi, som ikke var til at afkræfte.

Den Vogn og de Heste, som Tyvene havde benyttet, var allerede efter Midnat næste Dag fundne herreløse i La Salle-Street. Ligeledes havde man faaet konstateret, at tre Mænd omtrent fem Minutter efter Røveriet havde forladt Vognen, som de havde lejet; de var blevne set med Lærredsposer i Hænderne bestige forskellige Sporvogne. Heste og Vogn var af nogle ubekendte Mænd lejede hos en Vognmand i Michigan-Street; de hundrede Dollars, som de havde deponeret, havde de ladet i Stikken.

Da der var gaaet en hel Uge, uden at der trods Øvrighedens feberagtige Anstrængelser var kommet det mindste Lys i Sagen, besluttede Banken efter Aftale med Politidirektøren og Direktøren for Konservesfabriken at henvende sig til den berømte Opdager Nick Carter i New York og bede denne tage den mere og og mere dunkle Sag i sin Haand.

Paa telegrafisk Forespørgsel indtraf allerede to Timer senere en Depesche med det korte Indhold:

„Vi afrejser straks."

Der var ingen Underskrift, men Politidirektøren vidste, at Depeschen kun kunde stamme fra Nick Carter.

„Nick Carternes" Ankomst til Chicago.

Dagen efter befandt der sig i en Seperatkupe i Ekspresstoget, som farer langs Michigan-Søen, et lille Selskab, bestaaende af en Dame og tre Herrer, som roligt lod det vidunderlige Landskab glide forbi. Det var naturligvis Nick Carter, som sammen med sin Kusine Ida, sin Fætter og vigtigste Medhjælper Chick og den utrættelige Patsy Murphy, der trods sine sytten Aar allerede havde svunget sig op til at være en af Nick Carters Medarbejdere, nærmede sig Chicago.

Hans Medhjælpere vidste lige saa meget om den foreliggende Opgave som Mesteren selv; man havde kaldt dem til Chicago med den Besked, at det drejede sig om et Tilfælde, hvis Løsning ikke var lykkedes den stedlige Øvrigehd. Men hvori dette Tilfælde bestod og hvad det hele drejede sig om, vidste hverken Opdageren eller hans trofaste Hjælpere.

„Nuvel!" mente Nick Carter til Slut, da den farvede Konduktør havde meldt Chicago som næste Station, „da denne Sag, til hvis Løsning vi er kaldte, i det mindste er en Uge gammel, kan vi sikkert gaa ud fra, at den har vakt levende Opmærksomhed i Chicago, og Forbryderne maa derfor være paa deres Post.

Det er ikke umuligt, at Gavtyvene holder Vagt ved Banegaarden for at overtyde sig om, at der skulde komme Politi til Assistance udefra. Vi vil derfor gøre vel i at anlægge en passende Forklædning og derefter begive os til forskellige Hoteller."

Dette indsaa hans Folk godt, og da Hurtigtoget en halv Time senere holdt stille i den kæmpemæssige Jærnbanehal, havde selv den fortroligste Ven af „Nick Carterne" ikke med sin bedste Vilje kunnet kende dem. Saaledes gik det ogsaa Politichefen, som personligt

havde indfundet sig paa Banegaarden for at modtage den berømte Opdager.

Det faldt ham aldeles ikke ind, at den ældre Forretningsmand med den nervøse og ivrige Opførsel, som i stor Hast løb ham forbi, ikke hurtigt nok kunde faa en Vogn, og da han fik den, lod sig køre til Auditorium-Hotel, at det kunde være Nick Carter.

Hotelportieren havde heller ikke kunnet give nogen Oplysning herom, thi den nervøse Herre skrev sig som Mr. John Oldham, Boston, i Fremmedbogen, og lod sig straks anvise et godt Værelse.

I det store Hotel lagde naturligvis ingen Mærke til, at en yngre Mand, allerede en halv Time senere forlod dette Værelse, denne Mand havde en paafaldende Lighed med Nick Carter, saaledes som hans mest fortrolige Venner og Beundrere kendte ham.

Opdageren begav sig straks til Hovedpolitistationen. Da han var kommen derhen, blev han af Personalet, som næsten alle personlig kendte ham, ført til Politidirektørens Privatkontor.

Denne var netop for et Øjeblik siden mismodig vendt tilbage fra Banegaarden og var nu ikke lidt forbavset over pludselig at staa Ansigt til Ansigt med sin berømte Kollega.

„Det kalder jeg en Overraskelse," sagde Politidirektøren. „De kan da umulig være kommen med Ekspresstoget, thi jeg var paa Perronen for personlig at modtage Dem og stirrede mig næsten Øjnene ud af Hovedet."

„Jeg strøg saa tæt forbi Dem, at jeg med min Rejsetaske læderede Deres lille Forbjærg," svarede Nick Carter leende, idet han pegede paa Direktørens fyldige Mave. „De saa skarpt paa mig og brummede noget som „Okse", det kan ogsaa være, at det var „Rinoceros"."

„Javist," sagde Politidirektøren og lo med, „det husker jeg saa tydeligt, saa, den Fyr det var Dem? Det skulde jeg bare have vidst! Min Kompliment, Carter, De er dog en sand Forklædningskunstner."

„Det fører Bestillingen med sig — som De ser, har jeg nu aflagt min Forklædning som overflødig, thi Deres Tilstedeværelse paa Banegaarden har allerede givet Forbryderne Oplysning nok."

„Det har jeg slet ikke tænkt paa," brummede Politidirektøren slaaet. „Tror De virkelig, at de Fyre har holdt Banegaarden bevogtet?"

„Det er i det mindste sandsynligt — men De skal ikke mere lade Dem forurolige af det, jeg har allerede tilrettelagt min Plan."

„Og hvori bestaar saa den?" spurgte Politichefen forventningsfuldt, da han havde taget Plads sammen med sin berømte Gæst og nu sad og dampede paa en Cigar.

„Jeg vil med næste Tog vende tilbage til New-York."

Politidirektøren saa forbløffet paa ham, men han sagde intet, thi et Blik i Nicks Øjne sagde ham tydelig nok, at han ikke var til Sinds at flygte for Opgaven.

„Kommer De alene," sagde Politidirektøren, „jeg saa ingen af Deres Folk!"

„Kære Ven, i saa Fald kunde jeg slet ikke bruge mine Folk," bemærkede Opdageren lakonisk. „De er fordelt rundt om i forskellige Hoteller — men nu til Sagen. Hvorom drejer det sig egentlig?"

„Tre værdifulde Pengesække er ved højlys Dag blevet røvet i Michigan-Avenue."

„Jasaa! Det læste jeg noget om i Avisen for en Ugestid siden. Men sig mig en Gang, har I endnu ikke faaet Bugt med den Historie?"

„Det kan De sagtens sige," knurrede Politidirektøren. „Vi har knækket vore Tænder paa den Nød, nu maa De se, om De kan være mere heldig."

„Vi skal forsøge det," lo Nick Carter sorgløst. „Endnu kun atter den Bemærkning, at jeg straks efter vor Samtale tager gennemgaaende Billet direkte til New-York, det er nemlig et Tilfælde, som altfor længe er blevet behandlet ved den lokale Myndighed til at jeg nu kan tage det op."

„Jeg forstaar Dem, Carter, det skal nøjagtig blive, som De anordner det. Hvad vil De vide mere?"

„Alt og saa lidt til," sagde Opdageren venligt, idet han lagde det ene Ben over det andet og saa forventningsfuldt paa Politidirektøren, som sad overfor.

Opmærksomt lyttede han til Politichefens Beretning, der endte med de Ord:

„Kort og godt, jeg er ganske sikker paa, at det ikke drejer sig om en Forbrydelse fra de Fabriksarbejderes Side, som var sendt fra Fabrikken for at modtage Pengene i Banken, men at vi har at gøre med professionelle Forbrydere."

„Selvfølgelig," svarede Opdageren. „De har naturligvis opbevaret de falske Lærredsposer med Papirstykkerne i?"

„Ja, selvfølgelig!"

De tre Poser blev bragt af en Ordonnans, og Nick Carter gav sig straks i Kast med en omhyggelig Prøvelse af deres Indhold.

„Alt Papiret er med stor Omhu tilskaaret nøjagtig af Størrelse som ægte Pengesedler — aha, hvad ser vi her — her er et Stykke af Hovedet paa en Avis med Dato paa — ganske rigtig 10. April — da vi nu er i Begyndelsen af Juni, er Avispapiret omtrentlig syv Uger gammelt. Vi maa se, om vi kan finde en nyere Dato!"

De to Mænd gjorde sig nu den Ulejlighed, omhyggeligt at undersøge Blad for Blad, og de kom tilsidst til det Resultat, at samtlige Sedler hidrørte fra Aviser, der var udkomne i Chicago den 9. og 10. April.

„Det tænkte jeg nok," sagde Mesteropdageren roligt. Han var gaaet hen til en Sidevæg og havde studeret en Kalender, som hang der.

„Den 10. April var en Lørdag og paa en Lørdag er Røveriet ogsaa sluttelig blevet forøvet. Det synes mig et sikkert Tegn paa, at Forbrydelsen er planlagt for længe siden. Formodentlig har Fyrene første Gang den 10. April og derefter hver efterfølgende Lørdag luret i Midland Nationalbankens Omegn, men de har rimeligvis ikke fundet nogen passende Lejlighed til Udførelse af Røveriet før i Dag for otte Dage siden.

„Meget skarpsindigt udtænkt," sagde Politidirektøren synligt overrasket. „Jeg maa tilstaa, at jeg ikke er kommen paa den Slags Tanker."

Nick Carter saa kun smilende paa ham og tilføjede:

„Selvfølgelig har Forbryderne ikke skaaret Aviserne i Stykker som Pengesedler, før de var i Besiddelse af de nødvendige Lærredsposer. Altsaa maa de have skaffet sig dem ogsaa omkring den 10. April. Den Art Poser kan næppe faas i Butikkerne, da de jo udelukkende bruges af Bankerne og derfor af disse bestilles direkte fra en Fabrik. Har De maaske allerede gjort Forsøg paa at konstatere, hvor disse Poser stammer fra?"

„Nej, jeg maa ærligt tilstaa, jeg —"

„De havde formodentlig vigtigere Ting for," afbrød Nick Carter leende den temmelig forbløffede Politimand, der ikke rigtig vidste, om han skulde opfatte sin berømte Fagfælles Ord som Anerkendelse, eller om han skulde ærgre sig over dem. „Det er en lille fiks Opgave for Patsy — det skulde forbavse mig, om min Medhjælper ikke ingen fireogtyve Timer opdagede Posernes Herkomst."

Dermed tog han en af Poserne og stak den i Lommen.

„Nu bare ikke altfor prikken," sagde han smilende til Politichefen, som med rynket Pande sad over for ham, „imellem os maa Sagen gaa frem for alt, det er det hele. Det falder mig forøvrigt ind," fortsatte han, idet han atter satte sig og tændte sin udgaaede Cigar.

„Jeg kender ikke ret mange Forbrydere, som vilde have Mod nok til at forøve et saa uhørt frækt Røveri ved højlys Dag i en befærdet Gade. Sig mig en Gang!" udbrød han pludselig, greben af en Indskydelse, „har De nogen Sinde haft at gøre med en af New-Yorks saakaldte „tykke Drenge" — en vis Max Cohen, der gaar under Navnet Papegøje-Max, fordi han har en usædvanlig stærkt udviklet, krum Næse, ligesom et helt Forbjærg?"

„Det har vi rigtignok, jeg tror, vi har hans Billede i Forbryderalbumet."

Dermed rejste Politimanden sig, gik ind i et tilstødende Værelse og vendte nogle Minutter senere tilbage med et Fotografi, som hans tavs rakte til Opdageren.

Det viste et gemeent Forbryderansigt med en usædvanlig stor, stærkt kroget Næse.

„Ja, der har vi min Ven, Papegøje-Max. Han er uheldigt stillet, den gode Max, thi et saadant Lugteorgan er det bedste Signalement. Han blev først i Marts løsladt fra Sing-Sing, New-Yorks Tugthus," tilføjede Nick Carter leende.

„Jeg tror nu ikke, Carter, at denne Papegøje-Max har vendt sine Skridt imod Chicago. Den Slags Fyre holder vi skarpt Udkig med her, og alene for hans Næses Skyld vilde vi have været vidende om hans Nærværelse."

„Papegøje-Max er sandsynligvis heller ikke med i dette Røveri," svarede Opdageren. „Jeg tænkte kun paa ham, fordi en saa vovelig Forbrydelse kunde tiltros ham. Han er en af de faa Forbrydere, som indlader sig paa den Slags farlige Historier — naar vi nu ser rigtig til, hvem af d'Hrr. kan saa komme i Betragtning?"

Et efter et nævnede nu Nick Carter en Række Navne, som alle tilhørte berygtede Forbrydere. Nogle af dem var dog for Tiden i Tugthuset, andre kunde slet ikke komme i Betragtning ved denne Lejlighed,

og Resten havde allerede været arresteret, men havde maattet sættes i Frihed af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis. Iøvrigt blev alle „tykke Drenge", som befandt sig i den „snirklede By", skarpt iagttagne.

„De maa altsaa fortælle, at jeg har givet Sagen fra mig, og vil De saa ufortøvet være saa god at følge mig til Banegaarden," sagde Opdageren og rejste sig.

Dette skete, og paa Vejen til Jærnbanen saa begge Mændene sig omhyggelig om for at se, om de blev belurede.

Politichefen opdagede intet, som vakte hans Mistanke; og hvis Opdageren saa noget, saa beholdt han det i hvert Fald for sig selv.

Da de var komne til Banegaarden, maatte de længe vente paa et østgaaende Tog — saa gik Nick Carter op i Toget, forsynet med en gennemgaaende Billet, og tog en iøjnefaldende Afsked med Politiembedsmanden.

Tilfældet vilde, at Hurtigtoget straks efter sin Afgang maatte standse et Øjeblik, da et Signal spærrede Linien.

I samme Øjeblik forlod Nick Carter Toget beskyttet af Aftenens tiltagende Mørke, og knapt en Time senere sad „Mr. Oldham" i Auditoriumhotellets prægtige Spisesal, og nød en omhyggeligt sammensat Diner i Selskab med to Gentlemen, nemlig Mr. Jerry Flanders fra Omaha og Elmer Goodale fra Buffalo.

„Du og jeg," sagde Mr. Oldham i en sagte Hviskestone til den ikke mindre diskret blinkende Mr. Goodale, „vil i Nat foretage et Strejftog igennem Chicago. Enhver Forbryder, som bruger mange Penge, er uden videre mistænkelig. Det kan jo være, at vi opdager noget — hvad Dig angaar, Patsy — undskyld, Mr. Jerry Flanders, saa maa Du tage Dig kærligt af de tre falske Pengeposers Herkomst og i Morgen tidlig aflægge Rapport til mig om Resultatet af dine Anstrængelser."

En Time senere vilde den statelige Portier paa Hotellet være bleven ikke saa lidt forbavset, hvis han kunnet se den yderst korrekte og pinligt sirlige Mr. Oldham i den mest berygtede Del af Chicago, thi han havde forvandlet sig til den mest durkdrevne Gavtyv, der kunde gøre Kæmpestadens Gader usikre, og travede af Sted i et Par Støvler uden Saaler.

Mesteropdageren, thi naturligvis var det ham, som skjulte sig under den fortræffelige Maske, var lige saa godt hjemme i Chicago som i Hudsonhovedstaden, og han kendte nøje alle Forbryderknejper, Lasthuler og Smuthuller.

Med utrættelig Udholdenhed besøgte han den ene efter den anden, knyttede dristigt Samtaler med Gæsterne, der allerede ikke mere var mistænksomme, lod sig hist og her byde et Glas Øl og lyttede omhyggeligt til ethvert Ord, der mulig kunde give ham et Fingerpeg.

Paa lignende Maade var ogsaa Chick beskæftiget, og han saa ikke mindre frastødende ud. Efter Aftale med Mesteren havde han valgt sig en anden Bydel til Operationsfelt.

Imidlertid forløb Time efter Time, uden at Nick Carter formaaede at opdage noget.

Ganske vist havde han mødt mange bekendte Stratenrøvere paa sin Vej, men ikke blandt dem truffet en eneste, som det kunde lønne sig at forfølge.

Kort efter Midnat, da Nick Carter bøjede ind i en afsides liggende Gade, hørte han pludselig en Kvinde skrige højt og gennemtrængende. Da han kom nærmere, hørte han den samme Stemme hulke og græde som i Fortvivlelse og straks derefter blive afbrudt af en raa Mandsstemme.

„Lad mig være fri, Du dumme Gaas — ikke en Øre faar Du!" raabte Manden.

Stemmen kom øjensynligt fra en Krog bag en Gadedørstrappe.

Nick var ikke synderlig interesseret i, hvad der foregik, men da han langsomt nærmede sig Parret, kunde han ikke undgaa at høre, hvad der blev sagt.

„Aa, Joe," hørte han Kvinden bestandig mere hjærteskærende hulke, „hav dog Barmhjærtighed, jeg er ved at dø af Sult — giv mig blot saa meget at jeg kan faa noget at spise!"

„Du kan tigge, hvis Du ikke har noget at spise," raabte Vagabonden. „Skrub af med Dig — vil Du gaa, siger jeg — eller —"

Saa hørte man Lyden af et frygteligt Slag, efterfulgt af et højt Skrig. Straks derpaa tumlede Kvinden ud fra Trappekrogen og kom Opdageren saa nær, at han kunde have grebet hende med Hænderne.

Det vilde han ogsaa have gjort, hvis hun ikke i det samme havde klynget sig til en Lygtepæl, som hun holdt sig oprejst ved.

Nicks Vrede var vakt; han glemte i dette Øjeblik baade Stilling og Opgave, og den Drift, som bor i enhver ordentlig Mand, bød ham at give den fejge

Hund, som i Stedet for Brød gav en grædende Kvinde Næveslag, en forsvarlig Huskekage.

Opdageren fo'r hen til Trappen, tog fat i Manden, en undersætsig, raa Karl med en sand Tyrenakke, netop i det Øjeblik, han vilde træde ud paa Gaden, og stak ham baade fra højre og venstre et Par saa kraftige Lussinger, at Fyren, der som de fleste af hans Lige var fejg og intet frygtede mere end Prygl, naar det ikke gik ud over Trediemand, skreg højt af Skræk. Straks faldt han, saa lang han var, ned paa Fortovet.

„Kujon!" var alt, hvad Nick Carter raabte efter ham, men der laa i dette ene Ord en Verden af Foragt.

Fyren havde imidlertid faaet sig samlet op fra Gaden og saa lumsk paa sin Modstander.

Pludselig kom en anden, lurvet udseende Person løbende fra en Sidegade.

„Hvad er der paa Færde, Joe — hvad skriger Du for?" raabte han allerede langt derfra.

„Den Pjalt der har overfaldet mig bagfra!" brølede den pryglede Bandit, som Hjælpen gav Mod til at rykke sin Modstander halvandet Skridt nærmere ind paa Livet.

„Hvad er da det for en Brødløммel?" brølede den, som saa uformodet var kommen den betrængte til Hjælp; dermed vendte han sig imod Opdageren og overfaldt ham rasende.

Nick Carter opdagede snart, at det var en træneret Præmiebokser, der imidlertid langtfra kunde maale sig med ham selv, selv om han nok en Tid kunde give ham noget at bestille.

Det var dog et kedeligt Uheld, at Gadens elektriske Buelamper var i Uorden, og at der næsten var ganske mørkt, saa at Nick Carter knapt kunde se sin Modstander, men maatte slaa paa bedste Beskub, men paa samme Maade fik han jo ogsaa Modhuggene.

Pludselig flammede det elektriske Lys atter op, og Gaden blev som ved højlys Dag. I samme Øjeblik lykkedes det Nick at give sin Modstander et vældigt Stød i Maven. Han kunde nu ogsaa se sin Modstanders Ansigt, og dette forekom ham mærkværdig bekendt — ja, havde Papegøje-Max ikke haft sit fremtrædende Lugteorgan, saa vilde Opdageren have troet i de sydlandsk skarpskaarne Træk at genkende den forbryderiske Jøde.

Men ogsaa hans Modstander syntes at have gjort en ubehagelig Opdagelse. Hurtig sprang han to Skridt tilbage for at undgaa sin Modstanders Næveslag og raabte:

„Død og Plage — det er Sporhunden — Nick Carter —"

I samme Øjeblik tog han Benene paa Nakken og løb, naturligvis fulgt af den tapre Joe, med forbavsende Hurtighed derfra. Straks efter var de forsvundne om Hjørnet.

Et Mord paa aaben Gade.

Forbavset saa den store Opdager efter de to Slyngler, og han havde den ubehagelige Fornemmelse, at de nu i alle Ender og Kanter af Chicago vilde bekendtgøre, at han var i Byen, og at Forsigtighed derfor var nødvendig.

Det var ham indlysende, at en Forfølgelse af Fyrene vilde være lige saa resultatløs som meningsløs.

Denne Joe havde han ganske vist ikke set tidligere — den anden derimod sikkert — det var øjensynligt den samme Mand, som hed Papegøje-Max, og han havde i New-York forøvet flere lignende Gadeoverfald. Desuden var han en vild og modig Bølle, der forstod sig mindst lige saa godt paa Boksning som Nick Carter selv.

Men Næsen manglede — Næsen! — der kunde altsaa ikke være Tale om, at det kunde være den siden Marts Maaned atter paa Menneskeheden løsslupne, men siden fra Jordens Overflade forsvundne Forbryder, som havde indladt sig i Kamp med Mester-Opdageren og forskrækket var flygtet, netop da han fik kastet et Blik paa dennes Ansigtstræk.

„Naa," sagde Opdageren til Kvinden, som endnu stod ved Lygten og græd stille hen for sig, „jeg haaber ikke, at Slynglen har gjort Dem Fortræd?"

Den Spurgte rystede paa Hovedet.

„Det vilde være det mindste af det!" sagde hun sagte, „der findes værre Ting her paa Jorden end at maatte tage imod et Næveslag — det var ikke det første."

„Saa kender De altsaa den raa Person?"

„Han er min Mand!“ hulkede den Ulykkelige.

„Stakkels Kone!“ svarede Nick uvilkaarlig rørt — og idet han glemte, at han var i den simple Paaklædning, greb han i Lommen og gav den grædende Kvinde en Femdollars-Seddel. „Tag kun imod den — jeg hørte Deres Ord før —“

Men den blodige og forslaaede Kvinde, der slet ikke saa ilde ud og var ren og proper i sin Klædedragt, veg tilbage fra Pengesedlen som fra noget urent.

„Nej, nej, — De mener det sikkert godt, Herre,“ sagde hun sky. „Men saa vidt er det dog endnu ikke kommet med mig — nej, jeg er ingen Tiggerske, og skulde jeg betle, vilde jeg henvende mig til Folk — som — De maa endelig ikke tro, at De — har en falden Kvinde for Dem!“ afbrød hun sig selv, idet hun aftørrede sine Taarer.

„Joe er først bleven saadan for et Fjerdingaar siden, da han igen begyndte at omgaas en tidligere Ven — jeg tænkte mig det straks, at det vilde blive min Ulykke, da jeg første Gang saa ham med den skrækkelige krumme Næse — men Joe er ligesom forgjort af ham — han blev udsvævende og forsømte mig — jeg laa syg og kunde intet tjene — saa kom tilsidst dette her,“ tilføjede hun ligesom undskyldende.

„Jeg har ogsaa nogen Stolthed og vilde sikkert ikke være løbet efter min Mand — men hvad skal man gøre, naar man i tre Dage intet ordentligt har faaet at spise — det er svært at sulte!“

Opdageren havde roligt lade hende tale ud, endskønt hendes Ord virkede paa ham, som om Lynet var slaaet ned lige foran ham; men han lod sig ikke mærke med den uhyre Forbavselse, som hendes Meddelelse havde vakt hos ham.

Hendes Mand skulde altsaa være ført ind paa Skraaplanet af en Fyr med en skrækkelig krum Næse. Med en hurtig Beslutning bød han nu Konen Armen.

„De behøver ikke at frygte for mig,“ sagde han godmodigt. „Jeg er nok en fattig Djævel, men der klæber intet Smuds ved mine Par Dollars — og saa langt strækker de nok, at jeg kan tilbyde et stakkels Medmenneske — oven i Købet en Kvinde — lidt at spise, og De trænger haardt til det — De taler jo allerede vildt, taler om en Karl med en skrækkelig krum Næse, medens den Kavaller, som jeg før havde at gøre med, havde den smukkeste lige Næse, man kan ønske sig!“

N. C. 16. D.

Tøvende havde Konen begyndt at gaa ved Siden af ham.

„Den Sjover!“ raabte hun foragteligt. „Skade, at De ikke saa ham ved Dagens Lys — han maa jo sminke sin Næse, fordi den er bedækket med Ar!“

„Med Ar?“ spurgte Nick Carter med oprigtig Forbavselse.

„Ja, fra Operationen — her i Madison-Street bor jo et stort Kreatur af en Læge, som kan gøre krumme Næser lige —“

„Naa — og De mener altsaa, at Manden har ladet sig underkaste en Operation for at faa sin Næse forkortet?“ spurgte Opdageren, som havde en Følelse af, at Jorden veg bort under hans Fødder. „Det maa da have kostet mange Penge.“

„Dem har han!“ sagde hun skarpt. „Men spørg ham blot ikke hvorfra — derfor er jeg ogsaa saa ulykkelig over, at min Mand giver sig af med ham — god har Joe aldrig været, men dog heller ikke noget virkelig slet Menneske, og han har aldrig ladet mig sulte.“

De var imidlertid komne ind i et af de billige Spisehuse, som er aabne baade Dag og Nat, og hvor man til enhver Tid kan faa et Maaltid Mad.

Nick havde gjort en Bestilling, og det gjorde ham formelig ondt at se, hvorledes den stakkels Kone begærligt slugte det skrækkelige Bryg, som man vovede at sætte frem under Navn af Kaffe, og som han knap nok kunde bekvemme sig til at røre med Læberne; ligesaa forholdt det sig med Smørrebrødet og de lidet appetitlig udseende Røræg.

Snart maatte han dog erkende, at hun var ham hjærtelig taknemmelig for hans Menneskekærlighed, men at hun var paa sin Post og ikke var at formaa til at give Svar paa et eneste af hans tilsyneladende uskyldige Spørgsmaal.

„De maa ikke spørge mig, — Joe er min Mand!“ sagde hun med bønfaldende Øjne. „Selv om jeg vidste det allerværste om ham, sagde jeg det ikke — og hvad kan det interessere Dem — jeg takker Dem af Hjærtet — Maden har gjort mig godt — men nu maa jeg gaa hjem!“

„Deri skal jeg ikke hindre Dem,“ svarede Opdageren, der naturligvis ikke lod sig mærke med, hvor mange værdifulde Oplysninger han i Virkeligheden skyldte hende, „men jeg tænker, det er bedre, at jeg følger Dem til Deres Hjem — Deres Mand kunde møde Dem og —“

„Min Mand?“ raabte hun bittert, „nej, han søger mig ikke — nej, nej, lad mig bare gaa alene, jeg finder nok Vejen, — Gud belønne Deres Velgerning, og gid De aldrig maa lide Hunger, som jeg har gjort det!“

Dermed lod hun ham staa og gik hurtigt sin Vej.

„Du trænger mere til Hjælp end jeg, stakkels Kvinde,“ tænkte Opdageren medlidende, idet han beredte sig til ubemærket at følge hende. Det faldt ham let nok, thi den hurtigt bortflygtende Kvinde vendte sig ikke en eneste Gang. Tilsidst dukkede hun ind i et af de store smudsige Huse, i hvilke Armoden bor.

Nick Carter traadte forsigtigt ind i den endnu aabentstaaende Gadedør. Her var alt mørkt og tomt, kun fra den øvre Trappeafsats hørtes endnu den ulykkelige Kvindes lette Trin.

Saa hørte Opdageren højt oppe i Huset en Dør gaa, en Slaa blev skudt for — og derefter var alt stille.

Hurtigt anlagde Nick Carter i Mørket en ny Forklædning, thi naturligvis vilde han ikke være kendt af Papegøje-Max, hvis det skulde lykkes ham at træffe denne endnu en Gang i Nattens Løb.

En halv Time senere befandt Opdageren sig atter i det allermørkeste Chicago, hvor Forbrydelsen frækt viser sig paa aaben Gade, og hvor det selv ved højlys Dag er farligt for et anstændigt Menneske at lade sig se uden Ledsagelse.

I de sjofleste Knejper eftersporede Nick Carter nu den Mand, som han med største Bestemthed antog havde haft Del i Bankrovet.

Nick Carter kunde ikke andet, hvor farlig denne Papegøje-Max end maatte anses for at være, og hvor ivrig den store Opdager end var efter at gøre ham uskadelig, Forbryderens store Energi kunde kun aftvinge ham Beundring.

Denne Forbryder havde en Karakter, saa hensynsløs og modig, som man sjældent træffer den. Han kendte ikke til Hindringer, naar det gjaldt om at udføre en af hans Forbrydelser.

Derfor havde han ogsaa nu underkastet sig en smærtefuld Operation blot for at blive sin iøjnefaldende Næse kvit.

Det var imidlertid blevet hen paa Morgenstunden. De fleste berygtede Knejper havde allerede lukket deres Porte, og kun i de forholdsvis faa Lokaler, som var aabne hele Døgnet rundt, herskede der fremdeles Liv.

Da Nick Carter kom ind i en Gade, der laa ved Havnen, og hvor der var en Forbryderknejpe i næsten hvert eneste Hus, blev han opmærksom paa en Mand, som dukkede op i Skæret fra et oplyst Vindue og derpaa atter forsvandt i Mørket.

Med et halvt Øje havde Nick Carter straks kendt sin Medhjælper Chick, som havde anlagt en af sine kæreste Forklædninger, i hvilken New-Yorker-Bøllerne ansaa ham for en af deres egne.

„Naa, der kom jeg nok ind paa Chicks Jagtgebet — det ser ud, som var han paa et godt Spor!“ mumlede Nick Carter for sig selv.

Han stod netop i Begreb med at ile ned ad Trappen til en aflaaset Kælderdør for at være ude af Sigte, da han hørte en hurtig atter forstummende Larm, som syntes at hidrøre fra et Slagsmaal.

Derpaa lød det, som naar et tungt Slag føres med stor Kraft.

Opdageren forstod straks, hvad der foregik — en Sandsæk eller et i et langt Strømpeskaft svunget svært Stykke Jærn var med stor Kraft blevet slynget imod et Menneskes Hoved.

I næste Sekund tumlede en Mand ud fra den mørke Skygge, i hvilken Chick for et Sekund siden var forsvunden, og faldt lydløst sammen ude i Rendestenen.

En frygtelig Rædsel greb Opdageren, thi i den myrdede Mand havde han øjeblikkelig kendt Chick i sin Forklædning.

„De Skurke!“ stønnede han. „Har de dræbt ham?“

Saa hurtigt, han kunde ilede han fremad. Han hørte flygtende Skridt, men kunde dog intet tydeligt se, før han havde naaet det ubevægeligt udstrakte Legeme.

Da saa han to Mænd, som forsøgte at skjule sig i en Portaabning, men hvem de var, og om de havde haft noget at gøre med Ugerningen, kunde Opdageren ikke afgøre.

Offeret laa med Ansigtet nedad, og med et sløvet Blik saa Opdageren, at den Ulykkeliges Hjærneskal var knust.

Chick var død!

Som i Drømme saa Nick Carter, hvorledes der fra alle Sider pludselig dukkede Menneskeskikkelser op, som nysgerrigt samlede sig om ham og den Døde.

Dog, Opdageren saa ikke op, men stirrede som før paa det ubevægelige Ansigt, som var bedækket med en tyk Skorpe af Smuds og Blod og ganske ukendeligt.

Som i det Fjærne hørte han ligeledes den utydelige Mumlen fra den bestandig talrigere Menneskemængde, og rent mekanisk forstod han Ord og Sætninger.

„Hvem er det?“ hørte han En spørge.

„Tys!“ svarede en Anden, „det er Nick Carter!“

„Hvad, den berømte Opdager, — saa har da til Slut Skæbnen ramt ham!“

„Ja, han har vovet mere end noget andet Menneske i Verden — men nu har de slaaet ham ihjel som en Kat!“

„Det er storartet, saa behøver vi da ikke mere at være bange for ham!“

„Nej, denne Gang er han leveret!“

„Hvem er den anden Fyr, som knæler ned ved Siden af ham?“

„Tys! stille! det er Nick Carters Morder!“

Anklaget for Mord.

Alt dette havde Opdageren hørt uden at forstaa Meningen med Ordene. Der hvilede som en Byrde paa ham, der lammede hans Legeme og forvirrede hans Sanser.

Hans Besindelse vendte først tilbage, da han tæt ved sig hørte en raa Mandsstemme, der barsk spurgte:

„Hvad skal det her betyde? Hvad er her gaaet for sig?“

Som en fuld Mand rejste Nick Carter sig besværligt og stirrede lige ind i Ansigtet paa en Politibetjent.

„I har vel været oppe at slaas, hvad?“ knurrede Betjenten.

„Han — han — er død,“ kom det tonløst fra Opdagerens Læber.

„Naa, det er s'gu en køn Historie — jeg tænker vel, Mand, at De kan give nogen Oplysning om det Dødsfald?“ fortsatte Betjenten, idet han tog ham ved Armen.

„Ja, jeg har set, hvorledes det gik til.“

„Jasaa! Det var da altid noget. Hvem har da gjort det?“

„Det ved jeg ikke.“

„Ikke det, hvem er da den Myrdede?“ spurgte Politimanden videre, idet han vendte sig imod den Døde.

Nick svarede ikke. Med et bedrøvet Blik stirrede han paa den ubevægelige Skikkelse og derefter paa den tætte Kreds af Nysgerrige.

„Svar, Knægt!“ befalede Betjenten, „hvad ved Du om det passerede?“

„Jeg ved intet — slet intet!“

„Er der nogen af Jer andre, som ved noget?“ sagde Politibetjenten henvendt til Tilskuerne.

Nogle af dem rystede paa Hovedet og brummede, de vidste ingenting, det var kun Nysgerrigheden, som havde drevet dem herhen. Dog, en, som stod lidt afsides, raabte pludselig:

„De har lige netop den rette Mand ved Vingebenet!“

Det forekom Opdageren, at denne Stemme var ham bekendt, og han vendte sig derfor i den Retning, hvorfra den lød.

Straks mente han ogsaa at kende Manden — det var Papegøje-Max, kun var hans paafaldende Ansigtsprydelse forsvunden.

Politimanden lagde sin Haand paa Opdagerens Skulder.

„Er det denne Mand?“ spurgte han saa.

„Ja, han er Gerningsmanden, jeg har selv set det!“

Nu studsede Nick Carter, han havde pludselig en Fornemmelse af at vaagne af en dyb Søvn. „Skulde det være mig?“ udbrød han møjsommeligt. „I vil da vel ikke beskylde mig for at være Morderen?“

„Han brugte en Jærnslynge,“ fortsatte den Mand, som lignede Papegøje-Max.

„Det er Løgn!“ raabte Opdageren vredt.

„Jeg tænker, at vi maa kunne finde Vaabnet her i Nærheden!“ sagde Manden koldblodigt.

„Men det er jo ligefrem Vanvid,“ raabte Opdageren. „Jeg skulde have dræbt den Mand, — den Mand her, som jeg — jeg —“ han vilde have sagt mere, men da vaagnede Opdageren atter i ham, og han indsaa, at han maatte være forsigtig med sine Ord, thi

hans nuværende Anklager, hvor mistænkelig han end forekom ham, var alt andet end overbevist. Ja, Mistanken imod ham var jo endogsaa endnu kun ganske svævende.

„Ja, ja," raabte Politibetjenten barsk, „jeg er jo ikke Forhørsdommer. „Meddel De til Overbetjenten paa Stationen, hvad De har paa Hjærte!"

„Men den Mand taler Usandhed," sagde Opdageren, pegende paa sin Anklager. „Jeg saa ligeledes, hvorledes en Sandsæk eller Jærnslynge blev brugt til Overfaldet. Jeg hørte det dumpe Slag, og saa den Ulykkelige tumle ud fra Husskyggen — og her faldt han saa sammen."

„Her er Genstanden," erklærede nu den anden Mand, der imidlertid ivrigt havde søgt i Rendestenen.

Dermed rakte han Politibetjenten et langt Strømpeskaft med en Jærnboldt indeni. Sikkerhedens Bevogter tog Mordvaabnet i Besiddelse, betragtede det prøvende og vendte sig derpaa imod Opdageren.

Med en Færdighed, som denne selv virkelig maatte beundre, gav han ham Haandjærn paa.

„Se saa, min pæne Fyr, nu kan Du ikke røre Dig mere!" sagde Betjenten, idet han straks derpaa peb i sin Nødfløjte for at tilkalde Bistand. „Hvad hedder Du, Knægt?"

Nick Carter indsaa, at han i sin nuværende kritiske Situation ikke burde sige mere, hvis kan ikke vilde rive alt det ned, som han havde bygget op, og fremfor alt, hvis han ikke vilde advare sin falske Anklager. Var end hans Sorg over den for hans Øjne myrdede Chick nok saa overvældende, saa maatte han dog undertrykke den og indtil videre fortsætte i den ham paatvungne, uværdige Rolle.

„Jeg vil intet sige!" erklærede han derfor kort.

„Lad gaa med det," sagde Betjenten gnaven, „Overbetjenten skal nok faa Dig til at snakke, min Ven — hvad hedder De?" henvendte han sig nu til Nick Carters Anklager. „De maa ikke fjærne Dem; De skal følge med paa Stationen."

„Vel, jeg hedder Tom Blake. Jeg skal ikke stikke af, De behøver ikke at være bange!"

„Hvor bor De?"

„Ash-Street Nr. 15."

„Godt," sagde Betjenten og gjorde en kort Indførsel i sin Lommebog.

„De maa ogsaa gaa med," sagde han til den Mand, som havde samlet Mordvaabnet op.

Imidlertid havde der indfundet sig nogle Politibetjente, hidkaldte ved Nødsignalet og efter en kort Forklaring blev Nick Carter og de to Anklagevidner ført til den temmelig fjærntliggende Politistation, ledsagede af en Del Nysgerrige.

En af Betjentene blev tilbage for at holde Vagt over Liget, indtil det blev skaffet bort af den rekvirerede Ambulance.

Eskorten voksede som en Lavine, og trods den tidlige Morgen talte den Hundreder af Mennesker, da man endelig naaede Stationsbygningen.

I tætte Sværme trængte de Nysgerrige med ind i Stationen og fyldte Pladsen foran Gitteret, bag hvilket den tjenstgørende Overbetjent tronede ved sin Pult i ensom Majestæt.

Som den gunstige Læser allerede ved, saa Nick Carter saa lurvet og pjaltet ud, at de Personer, som trængte sig om ham, lignede rene Gentlemen imod ham. Det var den samme Klædning, i hvilken han havde haft sit Æventyr med den mishandlede Kvinde.

Men hans Ansigt, Haar og Skæg havde han siden forandret fuldstændigt, og ikke forgæves havde Nick Carter anvendt stor Omhu paa at gøre sig ukendelig for Papegøje-Max i Tilfælde af, at han atter en Gang skulde træffe ham samme Nat.

Nu havde han en lav Forbryderpande, og Haaret var kortklippet, saa at han saa ud, som var han nylig sluppet ud af Tugthuset. Han havde Opstoppernæse, rindende Øjne, hvorover buskede Øjenbryn, og et stubbet Skæg fuldstændiggjorde hans frastødende Ydre. Opdageren gjorde ganske Indtryk af at kunde begaa en svær Forbrydelse for et Stykke Smørrebrød, og et Blik paa den Mand, som kaldte sig Tom Blake, og som han ansaa for at være Papegøje-Max, sagde ham, at denne ikke genkendte ham.

Hurtigt skød den Tanke igennem Opdageren, at Papegøje-Max sandsynligvis var den ulykkelige Chicks Morder. Han maatte have antaget Chick for Opdageren selv og derfor have udført Forbrydelsen.

„Han holder mig øjensynlig for en almindelig Galgenfugl, der er kommen ham rigtig tilpas til at tage Skylden for hans egen Forbrydelse — og jeg vil gøre vel i foreløbig at lade ham blive i den Tro," tænkte Nick Carter, der atter havde tilbagevundet sin fuldkomne Ro og Sindsligevægt.

Vilde han hævne sin ulykkelige Medhjælper og opfylde den Mission, som havde ført ham til Chicago, maatte han være fuldkommen Herre over sin Sinds-

bevægelse. Denne Forestilling var tilstrækkelig til atter at sætte Nick Carter i Besiddelse af sin hele Dygtighed, gøre ham kold baade indvendig og udvendig, aandsoverlegen og opmærksom.

Imidlertid havde den Politibetjent, som havde anholdt ham, aflagt Rapport til Overbetjenten.

„Hvad er Deres Navn?" spurgte Overbetjenten den tilsyneladende Forbryder.

„Ford," svarede Nick paa Lykke og Fromme.

„Fornavn?"

„Lewis!"

„Hvor bor De?"

„Hos Madam Græsmeyer," svarede Opdageren, mesterligt givende sin Rolle som paagreben Forbryder.

„Deres sidste faste Opholdssted var nok Fængslet, hvad?" mumlede Overbetjenten ironisk.

„Det stemmer, Hr. Overbetjent, men jeg var uskyldig!"

„Ja selvfølgelig — forøvrigt vil jeg advare Dem og gøre Dem opmærksom paa, at ethvert af Deres Ord vil blive anvendt imod Dem," bemærkede Funktionæren med tør Embedsmandsstemme. „Naa, fortæl saa, hvad De ved om den foreliggende Sag!"

„Jeg bøjede netop om Hjørnet af Gaden," berettede Opdageren med hin underdanige, klynkende Stemme, som forstokkede Forbrydere hyppigt anvende overfor Dommeren, „da jeg saa en Mand, lige da han gik forbi et oplyst Vindue.

Jeg kunde se hans Ansigt og derfor ved jeg, at det var den Mand, som straks efter blev myrdet. Et Sekund senere tumlede han om paa Gaden. Jeg løb til for at hjælpe ham. Saa blev jeg anholdt, det er det hele."

„Hvem var den Mand?"

„Det ved jeg ikke."

„Hvad hed Manden?" sagde Overbetjenten; idet han forsøgte at fange ham.

„Jeg ved det slet ikke!" svarede Nick klynkende.

„Aa hvad, tilstaa det hellere altsammen aabent og ærligt! Hvem var saa den Mand?"

Nick trak kun paa Skulderen og tav.

Saa tog Overbetjenten det Vidne for, som havde kaldt sig Tom Blake. Opdageren tog ham skarpt i Øjesyn, da han nu maatte træde frem i Lyset fra de brændende Gasblus. Det var Papegøje-Max, derom kunde ingen Tvivl være mulig. Konen havde haft Ret, da hun paastod, at han sminkede sin opererede Næse. Det undgik ikke Nick Carters skarpe Blik, at en kunstfærdigt anlagt tynd Sminke dækkede Næseryggen, sandsynligvis for at skjule de endnu ikke helede Snit fra Operationen.

„To Mænd kom løbende hen ad Gaden," forklarede Blake ivrig, efter at han først havde forsikret, at han havde været paa Vej til sit Hjem og tilfældigt var blevet Øjenvidne. „Den ene af Fyrene slog den anden til Jorden med et Strømpeskaft, hvori der var noget tungt. Den arresterede Mand kastede saa Vaabnet fra sig og stod et Sekund raadvild, om han skulde flygte derfra eller blive. Saa bøjede han sig ned over den Dræbte for at undersøge, hvor haardt han var bleven saaret."

„Visitér Fangen!" befalede Overbetjenten.

Det var en skæbnesvanger Befaling for Opdageren. Hvad selve Beskyldningen for Mord angik, saa værdigede han den naturligvis knap en Tanke, thi den vilde jo falde bort i det Øjeblik, han opgav sit Inkognito. Men sine Klæder, hvor simple de end saa ud, var der Lommer, hvori han gemte alle de Sager, som hørte til hans Virksomhed, saasom Parykker, Skæg, Sminke og Tinturer.

Til alt Uheld var den tjenestgørende Overbetjent Nick Carter personlig ubekendt, og da alle Tilskuernes Blikke nysgerrigt var hæftede paa ham, var det ham rent umuligt at give Funktionæren et hemmeligt Vink.

To Betjente havde givet sig i Lag med Nick for at efterkomme Ordren. De begyndte uden videre at stikke deres Hænder i Fangens Lommer.

„Lad nu være, jeg skal nok hjælpe Eder," sagde Nick. „Jeg er meget kilden og lader mig ikke gærne beføle!"

Dermed trak han langsomt en tyk Pakke Pengesedler op af Lommen og lagde den paa Overbetjentens Pult. Overbetjenten saa skarpt paa ham, men sagde intet.

Saa meget større var Tilskuernes Forbavselse, da de saa den store Pengesum, som den lumpne Forbryder bar paa sig. Han kunde ikke være kommen i Besiddelse af den ved ærligt Arbejde, altsaa havde Krabaten snuppet Pengene.

Atter havde Nick med velberegnet Langsomhed grebet i Lommen og trak nu en af sine gode Revolvere frem, som han lagde paa Pulten ved Siden af Pengene.

Han havde et Kort, som han saa gærne ubemærket vilde have spillet Overbetjenten i Hænderne, men

det var umuligt, thi Betjenten sad mindst fire Fod fra ham.

Men Nick Carters Lykke forlod ham heller ikke i dette kritiske Øjeblik. Tunge Skridt hørtes, en Mand traadte ind i Lokalet og nærmede sig Pulten.

Det var Politikredsens Inspektør; nogle Minutter før havde han af en Politibetjent hørt, at en Mand, som man antog for Nick Carter, var dræbt, og at hans Morder var fanget.

Alles Blikke vendte sig nu fra Fangen til Inspektøren. Øjeblikkelig benyttede Nick Carter denne Fordel, gav Inspektøren et hemmeligt Vink og lod Hjørnet af det Kort, han havde i Haanden, komme til Syne. Saa trak han langsomt en stor Bowiekniv op af Lommen, derpaa et Knippe almindelige Nøgler og anbragte begge Dele paa Pulten.

„Det er det hele," forsikrede han klynkende.

Straks begyndte begge Betjentene at beføle Fangen, og de kunde i samme Minut have gjort Opdagelser, som vilde have været skæbnesvangre for Opdagerens Forehavende, hvis ikke Inspektøren med stor Aandsnærværelse havde grebet ind.

„Før Manden ind i mit Værelse og undersøg ham der," sagde han.

Nick blev gennem Mængden ført til Inspektørens Værelse.

„Vent lidt udenfor," sagde han paa Dørtærskelen til sine Underordnede.

Saa laasede han Døren indvendig fra og vendte sig til Fangen.

„Hvem i Alverden er De egentlig?"

„Nick Carter," svarede Opdageren lakonisk, idet han fremviste sit Kort.

„Jamen, Du gode Gud, jeg troede, at De var myrdet!" stammede Inspektøren, idet han overrasket traadte et Skridt tilbage. „De maa jo have Hundrede Liv, Mand."

„Det er slemt nok — Skurkene har min Medhjælper Chick paa Samvittigheden!" hviskede Nick Carter sukkende. „Vi maa spille videre i Rollen, Inspektør, lad mig bare blive visiteret af Deres Folk. Men giv Overbetjenten Ordre til at tage den Mand i Forvaring, der optræder som min Anklager — han kalder sig Tom Blake, men i Virkeligheden er han den berygtede Papegøje-Max fra New York. Men vær forsigtig, han maa ikke mærke, at vi kender ham, og endnu mindre, at der er noget i Gære imod ham."

Inspektøren gik straks tilbage til Politilokalet og aftalte det fornødne med Overbetjenten.

„Træd frem, Blake," sagde Overbetjenten, idet han lod sit Blik glide over Menneskemængden.

Men ingen rørte sig eller gav Svar.

„Tom Blake, De skal træde frem," gentog Overbetjenten utaalmodigt med hævet Røst.

Men atter blev alt stille.

„Men min gode Overbetjent, De maa da vide, hvor Mennesket er henne," sagde Inspektøren forurolig.

„Jeg kan ikke se ham," sagde Overbetjenten nedslaaet. „Han maa være undvegen, da De gik ind i Deres Privatkontor med Fangen."

Og saaledes forholdt det sig virkelig. Ingen vidste, hvor Tom Blake var bleven af. Han var helt forsvunden fra Jordens Overflade.

Hvad Chick oplevede.

Nogle Timer tidligere, da Nick Carter strejfede om i en anden Del af Byen, mødtes i Clarkstreet to Mænd, som var vel kendte af Politiet.

Disse to fortræffelige Borgere i Staden kaldte sig Mr. Sam Bulger og Mr. Plug Mc. Cam.

Efter det dristige Røveri af Pengesækkene havde Politiet været uhøfligt nok til ikke alene at byde dem gratis Logi, men oven i Købet ulejlige dem med en Række ret paatrængende Spørgsmaal. Det havde stadig været deres Trøst, at Politiet intet kunde bevise imod dem, men havde set sig nødsaget til at sætte dem i Frihed igen efter Forløbet af 24 Timer.

Ikke desto mindre var de to Herrer, da de nu ved Midnatstid traf hinanden i Clarkstreet, endnu meget opørte over Politiets Overgreb, og mere end tidligere bestemte paa saa vidt muligt at unddrage sig denne paatrængende Nysgerrighed.

„Den fordømte Snushane er rejst tilbage til New York," sagde Sam, efter at de første Lykønskninger og Haandtryk var vekslede.

„Sludder!" svarede Plug lakonisk.

„Nej, jeg saa ham selv rejse."

„Vanvid!"

„Det er aldeles bestemt, jeg stod bag ved ham, da han købte Billet. Han tog gennemgaaende Billet til New York."

„Det er Vrøvl," afbrød Plug ham vantro. „Har Du ikke set ham vende tilbage til Chicago?"

„Ikke Spor — har Du?"

„Jeg har ikke set ham endnu — men der er en lille Fugl, som har sunget det for mig — lad os gaa hen til Petey."

Faa Minutter senere var begge Mændene i Peteys Salon og havde der truffet en Bekendt med mørk Hudfarve, som de kaldte Joe, og som sad og drak ved samme Bord.

Peteys Salon kunde glæde sig ved at anses for det mest berygtede og farligste Samlingssted for de Herrer Riddere af Kniven og Brækjærnet.

Hulen var besat til sidste Plads, da Sam og Plug havde taget Plads sammen med deres Ven Joe. En uigennemtrængelig Tobaksrøg laa over Bordene og formørkede Gasblussene.

Forøvrigt var alt saa roligt som i en Kirke.

Det var en meget tavs Forsamling, som her havde fundet hinanden, og hvad de enkelte Grupper havde indbyrdes at meddele, blev sagt i en forsigtig Hvisketone, som om det drejede sig om lutter vigtige Forretningshemmeligheder, som man ikke lod Tredjemand faa Indblik i.

Ogsaa Sam, Plug og Joe fulgte Stedets Skik, stak Hovederne sammen og var snart fordybet i en saa vigtig Underhandling, at de ikke lagde Mærke til, at Skummet paa deres Ølkrus efterhaanden sank ned.

„Sam er saa dum som en Politibetjent," knurrede Plug i en undertrykt Hvisketone. „Han saa ham rejse til New York og tror, at han nu virkelig er under Vejs. Saadan en Kamel!"

Med de Ord spyttede han foragtelig ud til Siden.

„Naa," sagde Sam krænket, „jeg kan da kun fortælle, hvad jeg har set."

„Fortæl det en Gang til, jeg hørte det ikke," brummede Joe.

Paany fortalte Sam da, hvorledes den „Omtalte" var bleven set paa Vejen til Banegaarden i Følge med Politidirektøren. Der havde den Mand, han iagttog, løst en gennemgaaende Billet til New York og var derefter gaaet ind i Iltoget til Hudson-Hovedstaden.

„Gik Politidirektøren lige tilbage til Hovedstationen?" spurgte Joe.

Sam bejaede det.

„Jeg tør vædde meget paa, at den New Yorker Opdager er steget ud igen allerede i Michigan City og er vendt tilbage her til Chicago med næste Lokaltog," sagde nu Plug.

„Det behøver han ikke, — han behøver kun at give sig tilkende for Konduktøren, saa vilde Toget blive standset, naar og hvor han ønskede det," bemærkede Joe.

„Du er et Faarehoved, Sam," fastslog Plug og rystede misbilligende paa Hovedet. „Hvorfor fulgte Du ikke efter Fyren og steg med op i Toget, der kørte til New York?"

„Du taler, som Du har Forstand til," sagde den krænkede Sam haanligt. „Kan Du gøre det Kunststykke at købe en Billet til New York, naar Du ingen Penge har paa Lommen?"

„Men Menneske da, er Du saadan paa Knæene?"

„Naa, jeg har da endnu næsten en Dollars paa Lommen," bemærkede Sam, idet han viste en Haandfuld Skillemønter, som han hastigt lod forsvinde igen. „Men vil I være saa venlige at sige mig, hvorledes jeg for det Beløb skal kunne rejse til New York og leve standsmæssig der?"

„Nej, naturligvis," brummede Plug efter kort Tavshed, „jeg tror, det er paa høje Tid, at Byttet endelig bliver delt."

„Vær ikke bange, vi skal nok dele," sagde Joe med et Blink til Plug, der skulde betyde Tavshed.

„Det drejer det sig ikke om, men —"

„Naa, enten I har Lyst eller ej, maa I alligevel vente. Det var netop det rette at lade Byttet komme til Syne nu, hvor alle Sporhundene er efter os. Saalænge vi ikke ved, om denne New-Yorker Snushane virkelig er rejst tilbage, kan der ikke være Tale om Deling."

„Maaske er han slet ikke kommen for vor Skyld," indskød Sam.

Plug nøjedes med at le haanligt.

„Jeg ved ikke selv, hvad jeg skal tro," brummede Joe. „Det værste er, at jeg har aldrig set den Snushane, jeg vilde derfor ikke kunde kende ham, om han saa løb lige imod mig."

„Aa, det har ikke noget at sige," afbrød Plug ham, medens han trak paa Skulderen. „Du kan have mødt ham hundrede Gange og vil dog ikke kunne kende ham igen — den Fyr er altfor snedig og kan forklæde sig som den bedste Skuespiller."

„Hold Mund," hviskede Joe, thi i samme Øjeblik kom to af deres Bekendte og tog Plads ved samme Bord.

Straks var den Samtale forbi, og man begyndte nu at tale om Hestevæddeløbene, som netop for Tiden fandt Sted i Byen.

Som det altid gaar ved saadanne Lejligheder, var der næppe gaaet et Minut, før man var midt i en venskabelig Ordstrid. Plug paastod, at en vis Hest var bleven Vinder paa en Væddeløbsbane i New Orleans, medens en af de Nyankomne var overbevist om det modsatte.

„Jeg tør vædde, at jeg har Ret," erklærede Plug hidsig. „Jeg har blot ingen Mønt hos mig, ellers vilde jeg lægge en Tyvedollars paa Bordet."

„Naa, jeg er af samme Menig," ytrede Joe. „Vil Du vædde, saa vil jeg gaa i Plugs Sted."

„Javist," svarede den Fremmede, „men siden Du er saa sejrssikker, giver Du vel mig Fordel?"

„Jeg holder fire Gange saa meget," sagde Joe. „Her er min Tyvedollars — tag saa din Femdollarsseddel frem."

Med de Ord tog Joe en Seddelbunke op af Lommen og trak en Tyvedollarsseddel frem.

Han holdt Haanden paa den og var netop i Færd med at hidkalde Værten som upartisk Vidne, da et ungt Menneske med et forkomment Udseende kom gaaende langsomt gennem det snævre Lokale og standsede ved Bordet.

„Død og Pine," udbrød han med raa Stemme, da han fik Øje paa Tyvedollarsseddelen, „hvis det ikke gør mine angrebne Øjne godt, saa vil jeg drikke Vand Resten af min Levetid! Lad mig en Gang føle paa den Tingst, for at jeg kan mærke, at det ikke er en Drøm."

Med de Ord lænede han sig dristig over Bordet og beføite Seddelen.

„Det er sandelig en Tyvedollarsseddel!" raabte han overrasket. „Sikken en Flottenhejmer, Du er, Menneske!"

Joe var saa overrasket over Fyrens Frækhed, at han stirrede paa ham med aabenstaaende Mund. Der var forøvrigt ingen Fare for, at den Nyankomne skulde bemægtige sig Seddelen, thi der var stræng Justits hos Petey. Men forvildede der sig ind i denne Ølkælder en „Grøn", saa kunde han være sikker paa, at der blev blandet et Sovemiddel i hans Drik, og alt hvad han havde hos sig, lige til Klæderne, blev taget fra ham.

„Tag Fingrene af Fadet, din Kvægdriver," sagde Joe groft.

„Hør," hviskede Fyren grinende, „jeg har ikke faaet en Skefuld varm Mad i 3 Dage — Du har saa Pokkers megen Mønt, giver Du ikke noget til Bedste — noget til at stille Sulten med, og dertil en ordentlig Whisky."

„Vil Du se, Du kan komme af Sted, eller jeg skal give Dig en ordentlig Omgang!" knurrede Joe og knyttede Haanden.

Den unge Lømmel saa skuffet ud, og slentrede med et Skuldertræk videre hen til Enden af Skænken, hvor han fandt sig en tom Plads.

„Det var dog en fræk Karl," brummede Sam Bulger.

„Han har maaske sine Grunde til at være fræk," svarede Plug og saa efter Fyren.

Han lagde Mærke til, at denne med smærtelig Skuffelse undersøgte alle sine Lommer. Tilsidst fandt han dog et Par Kobberskillinger, som han smed hen paa Skænken og lod sig skænke et Glas Øl.

Et Par Minutter senere viste det sig, at Joe havde vundet sit Væddemaal, og han indkasserede fornøjet Femdollarsseddelen, medens de to Bekendte tømte deres Ølglas og fjærnede sig med ærgerlige Miner.

„Se lidt nærmere paa den Fyr for Enden af Skænken," hviskede Plug, da han atter sad alene med sine oprindelige Bordfæller.

„Hvem mener Du?" spurgte Joe, ligeledes hviskende, „den frække, unge Fyr fra før?"

„Ja, jeg har en Anelse om, at han stikker noget under Stolen — han er ikke for ingen Ting her i Lokalet. Ved Du, hvem det er? Jeg vil lade mit Hoved hugge af, om det ikke er Nick Carter."

De sidste Ord hviskede han saa sagte, at de to andre, der sad ved Bordet, knap kunde forstaa ham.

Hvilket Indtryk denne Meddelelse end gjorde paa Joe, saa lod han sig aldeles ikke mærke noget. Han sad roligt og iagttog tilsyneladende umærkeligt, men dog skarpt den fordægtige Fyr.

„Tror Du virkelig det?" hviskede han endelig vantro.

„Ja, jeg har haft altfor ofte med ham at gøre, til at han kan skuffe mig. Som han i Dag har majet sig ud, har jeg rigtignok aldrig før set ham — men jeg

syntes ikke rigtig om hans Opførsel ved Bordet før."

„Han lader da ikke til at bekymre sig om os."

„Aa, den Fyr har Øjne i Nakken — han kan se om Hjørner," brummede Plug.

Trekløveret hviskede i flere Minutter ophidset sammen.

Til Slut nikkede Sam, som af Joe havde faaet en eller anden Besked, rejste sig og forlod Lokalet. De to andre gav Værten, Petey, som sad ved et Bord i Nærheden, et Vink, som foranledigede denne til at slutte sig til dem.

Imidlertid havde den unge Vagabond drukket sit Øl og satte sig nu søvnigt til Rette paa sin Stol. Rundt omkring sad omtrent et Dusin andre Mænd paa lignende Maade.

De gjorde kun Brug af deres Ret, thi enhver der havde købt et Glas Øl ved Skænken, havde Lov til at tilbringe hele Natten i Lokalet.

Naturligvis skete dette kun i yderste Nødstilfælde, og Petey kunde gøre sikker Regning paa, at hans „Sovegæster", som paa den Maade søgte at slaa Nattetimerne ihjel, krævede dobbelt saa meget ind, naar de atter havde Penge paa Lommen.

Værten hørte roligt paa, hvad Joe hviskende fortalte ham. Saa rejste han sig, gik med tunge Skridt hen til den unge Vagabond, greb ham ved Kraven og rystede ham dygtigt.

„Naa, unge Mand, sagde han bistert, „det er vist paa Tide, at Du ser at komme hjem."

„Hvorfor det?" knurrede den Anden gabende. „Jeg sidder jo meget godt her."

„Gaa nu, vi har Brug for din Plads," befalede Petey barskt.

Ingen af Gæsterne vovede at sætte sig imod en Befaling af den kraftige Vært. Naar han hævede sin Stemme, forlangte han punktlig Lydighed. Men desuden vidste hans Stamgæster, at han ikke uden gyldig Grund satte en Gæst ud af Lokalet.

I dette Tilfælde havde han talt usædvanlig højt, saa at hans Ord hørtes over hele Rummet. Alle de Tilstedeværendes Blikke rettedes derfor paa den unge Fyr, som Petey holdt i Kraven.

Selvfølgelig saa alle Stamgæster straks en fælles Fjende i den Ubekendte — eller hvad der var endnu værre, maaske endog en forklædt Opdager.

Da den unge Vagabond derfor af Værten blev skubbet hen til Døren i det langstrakte Rum, mødte der ham overalt fjendtlige Blikke.

Ganske vist havde han ikke fortrædiget nogen af de Tilstedeværende, men det kunde jo ske endnu, og alene af den Grund vilde de fleste af Banditterne være parate til med Fornøjelse at falde over ham.

Nu og da langede en af de Nærmestsiddende ud efter ham, medens han med Magt blev ført hen til Udgangen, og lige foran Døren forsøgte en af Mændene endog at give ham et Spark.

Men med aaleagtig Behændighed forstod den unge Fyr, som virkelig lod til at have Øjne i Nakken, at undgaa de tiltænkte Mishandlinger.

Som et Lyn greb han Banditten fyldte Glas og kastede ham det lige i Synet.

I næste Øjeblik havde han naaet Døren og var ude af Lokalet, før nogen i den vilde Tumult, der opstod, kunde faa fat i ham.

Petey spærrede med sin mægtige Skikkelse for Udgangsdøren og skubbede ublidt de Fremstormende tilbage.

„Sæt Jer ned, I Tossehoveder," befalede han med en tordnende Basstemme, medens han til højre og venstre fik sine Gæster anbragte paa deres Pladser igen.

„Kan I se til, at I forholder Jer rolige? Jeg taaler ikke noget Mukkeri! — Lad blot Fyren løbe! Den, der gaar efter ham, han kommer ikke mere i mine Lokaler!"

Disse faa Ord var mere end tilstrækkelige til at faa Stamgæsterne til med største Hast atter at indtage deres Pladser.

„Hvem var det da?" spurgte en, som stod paa en særlig god Fod med den frygtede Vært.

„Hvad ved jeg?" sagde Petey bistert. „Men Fyren passede ikke her i mit Lokale, og derfor satte jeg ham paa Døren. Men jeg vilde ingen Politi have hos mig, forstaar I det, I Tykhoveder."

Dobbeltgængeren.

Den Mand, der saa hurtigt var bleven befordret ud af Peteys Ølstue, ilede hurtigt over Gaden, men formindskede sin Fart, da han havde overbevist sig om, at han ikke blev forfulgt.

Saa slentrede han langsomt videre, til han endelig naaede en mørk, snæver Sidegade. Her smuttede han ind, fandt sig et Skjulested og gav sig til at forandre sit Udseende kendeligt.

„Naa, det gik jo forholdsvis heldigt," brummede han hen for sig, medens han i en Haandvending var bleven en helt anden Person, som skuffende lignede den brave Sam Bulger. „Jeg tror ikke, det er nogen Skade til, at de Fyre holder mig for deres Kammerat, som de har sendt bort i et eller andet Hverv — i hvert Tilfælde har jeg allerede gjort en ganske god Opdagelse — hvis jeg nu ikke gaar for Sam Bulger, saa vil jeg ikke længere hedde Chick Carter!"

Det var nemlig Chick, men Plug og Joe vilde sikkert holde ham for deres Ven Sam, naar han nu atter forlod det snævre Stræde.

Den unge Opdager begav sig derpaa atter tilbage til Peteys Ølstue; men han blev klogelig udenfor og skjulte sig i en Port i Nærheden, hvorfra han nøje kunde overse Indgangen til Lokalet.

„Nuvel," brummede han hen for sig, „nu kan jeg vente og se at faa at vide, af hvilken Grund Kunderne vilde have mig ekspederet ud af Beværtningen — jeg havde fulgt efter dem i flere Timer, hvorfor ved jeg egentlig ikke selv — det skulde da være, fordi jeg undrede mig over, at „Cirish Plug" kunde bringe det over sit Hjærte at vende sit højtelskede „Bowery" i New York Ryggen og spøge omkring her i Chigaco — jeg troede ikke, at han kendte mig i min Forklædning, men det maa han alligevel have gjort, thi da jeg kom hen til deres Bord, hvor den sorte Fyr netop havde taget en tyk Bunke Pengesedler frem — man skulde næsten tro, at han gav en Gæsterolle her i Chicago, og maaske staar han bag ved det Røveri paa aaben Gade, hvor Pengeposerne gik fløjten, — jeg gad forøvrigt vide, hvorfor han har udsendt den „tredje Mand", som jeg nu gærne saa temmelig skulde ligne — det er mærkeligt nok, netop under Navnet, „Liste-Eddy", just i den samme Maske, som lader til at være den tredje Slyngels, omgikkes jeg i Bowery ret hyppigt Plug Mc Cam og fik vigtige Hemmeligheder lokket ud af ham, uden at han fattede Mistanke. Naa, i hvert Tilfælde vil jeg se, om jeg ikke kan komme i Lag med de Fyre — holder de mig for Liste-Eddy, eller, hvad der er endnu bedre, for en af deres Kammerater, saa kan jeg nok faa noget opbyggeligt at høre — og det vilde være Vand paa min Mølle!"

I dette Øjeblik blev Peteys Kælderdør aabnet, og med Joe under Armen gik Plug Mc. Cam op ad de Trin, der førte til Fortovet.

Da de var naaet ud paa Gaden, blev de begge staaende et Øjeblik; de lod ikke til at se sig om, og dog vilde den unge Opdager sværge paa, at de hemmeligt holdt saa meget skarpere Udkig.

„Saa mødes vi altsaa i Morgen!" sagde Joe højt.

„Javel — saa siger jeg Godnat en Gang endnu!" svarede Plug.

Derpaa vendte de sig om og bortfjærnede sig hver i sin Retning.

Chick vilde inderlig gærne have sluttet sig til sin New-Yorker Ven Plug og udgivet sig for den „tredje Mand", naar han blot havde vidst, i hvilken Anledning denne for Tiden var borte fra Klubben. Han maatte vist helst indhente flere Oplysninger, — kort sagt, det forekom ikke den unge Opdager raadeligt at vove et Skridt nu, der kunde være af stor Betydning, hvis det lykkedes — men hvis det slog fejl, og det var det sandsynligste, vilde det ødelægge alt.

Af denne Grund besluttede Chick at følge efter Manden med Seddelbunken, han var af sine Kammerater tiltalt med Navnet Joe, huskede Chick.

Manden gik i en saadan Retning, som om det blot gjaldt at holde sig i Nærheden af Peteys Kælder; det stod straks Chick klart, at Manden kun foretog denne Rundgang for at overbevise sig om, hvorvidt han blev forfulgt eller ej.

Ganske pludseligt blev Manden staaende, derpaa vendte han sig lynsnart om og spejdede i alle Retninger. Undertiden gik han nogle Skridt tilbage eller til Siden for at kigge ind i de mørke Porte eller i de snævre Smaastræder, som det i Chicago vrimler af.

Chick befandt sig imidlertid paa den anden Side af Gaden, han var altfor erfaren som Opdager til, at han ikke skulde gaa forsigtig til Værks. Derfor troede han ogsaa, at han kunde holde sig selv skjult trods alle den Forfulgtes Krogveje. Han tvivlede ikke i mindste Maade om, at Plug Mc. Cann bar sig ad paa lignende Facon, og det stod ham fuldstændig klart, at de begge gik frem efter en forud aftalt Plan og til Slut atter vilde møde hinanden et eller andet Sted. De vilde blot slaa fast, om de virkelig blev iagttaget eller ej.

Var den Mand, som Petey havde udvist af sit Lokale, en Opdager, saa laa han nu paa Lur — og at fange ham paa fersk Gerning vilde øjensynlig berede de to Hædersmænd en stor Fornøjelse. Men Chick

havde besluttet, at den Glæde skulde de ikke have, og han passede derfor paa, stadig i rette Tid at skjule sig for Joes spejdende Blikke.

Tilsidst saa det ud, som om Joe havde til Hensigt at lokke ham i en Fælde, thi han gik stadig ad mere ensomme og afsides Gader og nærmede sig øjensynlig det allerskumleste Chicago med dets fordægtige Forbryderhuler.

De gik netop igennem en usædvanlig mørk Gade, da den Forfulgte pludselig forsvandt for Opdagerens Blik, som havde Jorden opslugt ham. Hvor han var bleven af, kunde Chick ikke forklare sig, det var ikke raadeligt at gaa videre i Mørket, thi han var sig fuldt bevidst, hvilke Farer der kunde lure paa ham fra hver en Port.

Et Knivstik eller et dødbringende Slag fra et sikkert Baghold var nok — og imod den Slags Lumskhed udrettede Mod og Bestemthed intet — det var et af disse Tilfælde, hvor selv den Tapreste maatte indrømme, at Forsigtighed er bedre end Tapperhed.

Chick skjulte sig i en mørk Port og besluttede her at vente selv med Fare for at miste Sporet af den Forfulgte. Hans Forsigtighed blev snart belønnet, thi da han havde ventet en fem Minutter, fik han Øje paa en mørk Skikkelse, som forsigtig sneg sig over paa den anden Side af Gaden.

Det var uden Tvivl Joe. Denne maa være smuttet ind i en Sidegade eller en Port og have holdt sig skjult der for at vente paa sin Forfølger. Da han nu var bleven ked af at vente, maaske var han ogsaa overbevist om, at han havde taget fejl og slet ikke blev forfulgt, vendte han tilbage samme Vej, han var kommen.

Det havde Chick ogsaa gjort Regning paa, og han var nu parat til atter at følge efter sin Mand, uden at denne saa ham.

Han rørte sig ikke, før Joe var kommen lidt paa Afstand. Da saa han, at denne pludselig gik tværs over Gaden.

„Aha!" tænkte den unge Opdager. „Nu gaar han ned langs denne Husrække for at se, om han ikke derved kan fange mig."

Joe lod dog ikke til at have dette i Sinde, thi efter at have betænkt sig et Øjeblik skyndte han sig videre med største Fart.

Nu vovede Chick sig frem.

Han var lige ved at krydse over Gaden, da lette Skridt bag ved ham forkyndte, at Faren var i Anmarsch.

En svirrende Lyd hørtes, og i samme Nu kastede Chick sig plat ned paa Ansigtet.

Umiddelbart efter hørte han, at en tung Genstand slog haardt imod en Port paa den anden Side af Gaden.

Samtidig hørte Chick ogsaa Lyden af hastige Skridt, der kom fra begge Sider.

Han var straks klar over, at Joe kom tilbage, medens han ved et flygtigt Blik overbeviste sig om, at Plug Mc. Cam dukkede op fra den anden Side.

I en Fart havde Chick gennemskuet Sammenhængen. Han havde ikke formaaet at skuffe de to Forbrydere. De maatte lige fra Begyndelsen have vidst, at han forfulgte Joe og sandsynligvis var han saa atter bleven forfulgt af Plug Mc. Cann.

Joe havde øjensynlig med Forsæt lokket Opdageren hen i denne menneskefomme Gade og derpaa snedigt søgt at forlede ham til at gaa tværs over Gaden for paa denne Maade at give Plug en gunstig Lejlighed til at benytte sit farlige Kasteskyts.

For saa vidt var Slynglernes Plan udmærket regnet ud, og de jublede allerede i det Haab nu at have Forfølgeren fat. Men desværre for dem havde de ikke gjort Regning paa Chicks Behændighed.

I samme Øjeblik Plug naaede ham, sprang han op med en Smidighed som en Tiger og gav Slynglen et saadant Næveslag, at denne styrtede bagover.

„For Pokker," raabte Plug forbløffet. „Hvor i al Verden kommer Du fra, Sam?"

Den forklædte Opdager gav sig ikke Tid til at give sin gamle Ven Plug en udførlig Forklaring. Som Lynet kastede han sig over Joe og gav ham et ordentligt Spark i Maven, saa han ligeledes faldt til Jorden. Derpaa benyttede Chick hurtig det derved vundne Forspring og fo'r af Sted som skudt ud af en Kanon.

Han havde maaske gjort klogest i at lægge sig i Baghold allerede ved næste Gadehjørne, thi derved vilde han være bleven klar over, hvad begge Slynglerne virkelig mente om det Skete.

Det varede ikke længe, før begge Forbryderne Arm i Arm vendte tilbage; skændende og bandende over deres mislykkede Forehavende. De var øjensynligt uenige med hinanden.

„Som jeg siger Dig, Joe, det var Sam."

„Vanvid!" hørte Opdageren den anden sige. „Han kan ikke være tilbage i den første Time — det var ikke Sam! — Jeg forstaar ikke, hvad Du tænker paa —

Sam har heller aldrig været i New York, som Du altid paastaar!"

„Naa, saa Du tror, at Du ved bedre Besked," sagde hans Kammerat spottende. „Jeg vil blot gentage for Dig, at jeg i New York hundrede Gange har været sammen med Sam. Blot kaldte han sig ikke Sam, men Liste Eddy."

„Du maa jo være tosset!" lo Joe. „Du er bleven ført paa Vildspor ved en tilfældig Lighed, det sagde jeg Dig allerede for en Uge siden, da Du lige op i Sam Bulgers aabne Øjne sagde ham, at han var Liste-Eddy — han er det ikke, siger jeg Dig — jeg har dog kendt ham i flere Aar!"

„Saa maa han føre en Dobbelttilværelse — ved Du, hvad jeg tror? Han er i Virkeligheden ingen anden end den fordømte Sporhund fra New York."

„Du er forrykt, Plug," — Nick Carter var jo det unge Menneske, som spillede mig det Puds med Tyvedollarsseddelen hos Petey — og Sam var jo med der — det forbavser mig, at Du ikke kender Sam bedre — Du er jo da ogsaa en gammel Chicago-Dreng."

„Det er lige meget — den Historie huer mig ikke, da jeg for fire Aar siden forlod Byen, var Sam i hvert Tilfælde endnu ikke optaget i vort Kompagni."

Chick kunde ikke høre mere, da begge Forbryderne imidlertid havde fjærnet sig et godt Stykke fra hans Skjulested.

Han saa forsigtigt efter dem, opfyldt af de mest forskelligartede Følelser og saa dem forsvinde i Nærheden af Peteys Kælder.

„Det er den mest indviklede Historie, der nogen Sinde er forekommen i min Praksis," brummede Opdageren hen for sig, medens han rolig blev i sit Skjul. „Hvad skal jeg nu gøre, og hvad skal lade være? — Skal jeg spille den brave Sams Rolle videre og ligefrem give mig i Snak med de Fyre? — Men nej," fortsatte han efter kort kort Betænkning. „Det vilde være for farligt, thi de har allerede fattet Mistanke — og hvis de nu følte mig lidt paa Tænderne, risikerede jeg nemt at faa Prygl eller det, der var værre!"

Medens den unge Opdager endnu stod tvivlraadig og spekulerede over, hvad han skulde gøre, fik han Øje paa en Mand, der netop standsede ved den nærmeste Lygte for at tænde en kort Pibe. I samme Øjeblik genkendte Chick i ham Sam Bulger, sin ufrivillige Dobbelgænger. Det var den virkelige Sam Bulger, som nu stod for ham i knap ti Skridts Afstand. Øjensynligt stod Hædersmanden i Begreb med at begive sig videre til Peteys Ølkælder, da han blev standset af en halvvoksen Dreng.

Chick besad, ligesom sin berømte Chef, den Evne, samtidig at kunne se og udspejde i forskellige Retninger. Derfor havde han ogsaa set, at Knøsen i største Hast var dukket op fra Beværtningen og hurtig kom løbende hen ad Gaden.

„Aa, jeg troede, jeg mente," stammede Fyren, idet han standsede foran Sam Bulger og stirrede denne ind i Ansigtet, „at De stod der i Nischen."

Med de Ord pegede han paa en Portaabning, i hvis Mørke den unge Opdager holdt sig skjult. Overrasket trykkede Chick sig endnu dybere ind i Krogen for ikke at blive opdaget.

„Sikke noget Vrøvl," knurrede den virkelige Sam. „Jeg staar ikke der i Nischen, men her og tænder min Pibe. Har Du maaske noget at indvende imod det?"

„Vist ikke, men De er jo dog Liste-Eddy — ikke sandt?"

Dette Spørgsmaal lod til at bringe den værdige Mand i voldsom Ophidselse, thi han langede sin Næve ud og vilde sikkert have givet den halvvoksne Fyr et drøjt Slag, hvis denne ikke behændigt var sprunget til Side.

„Din fordømte Unge," raabte Sam rasende, „skal Du nu ogsaa holde mig for Nar? Hvem skal jeg være — jeg tror, Du kender mig, Slyngel — driver Du maaske ogsaa om hos Petey?"

„Naturligvis, jeg hører med der."

„Naa, saa maa Du da ogsaa vide, hvad jeg hedder — eller ved Du det ikke?"

„De hedder Sam — men Deres Ven Plug sagde, jeg skulde spørge, om De ikke var Liste-Eddy — det var nemlig en Spøg."

„Det er en køn Spøg," knurrede Sam, „men hvad mere vil Du mig saa?"

„Deres Ven Plug, har sendt mig," berettede Drengen, „De skulde om en Timestid være nede ved Clarkstreet, — nede ved det sidste Hjørne, helt nede ved Vandet."

„Naa, nu begynder jeg at det forstaa. — Det er derfor Plug sender Dig — det kunde han jo selv have sagt mig henne hos Petey. — Hvor er de to henne? Jeg mener Plug og Joe?"

„De havde travlt og kom kun hen i Beværtningen at give mig Besked, saa gik de bort gennem Bagdøren. — De ved — jeg tror, at de ikke gærne vilde ses."

„Ugler i Mosen, hvad?“ spurgte Sam. „Men hvorfra kunde Plug vide, at jeg er her.“

„Det maa De spørge ham selv om. De skulde være smukt præcis — og her er noget, som Plug vilde forære Dem — hahaha!“

Med de Ord trykkede Knøsen en lille Avispapirspakke i Haanden paa den overraskede Mand, lo frækt og løb sporenstregs tilbage til Værtshuset.

„Vil Du blive her, dit Utyske,“ raabte Sam forbitret, idet han øjensynligt ikke begreb, hvad alt det skulde betyde.

Men Drengen hørte ikke paa ham, men rakte, da han var kommen lidt paa Afstand, Tunge ad ham for derpaa med Vindens Hast at fortsætte sit Tilbagetog. Et Øjeblik efter var han allerede forsvunden i Peteys Ølkælder.

Sam Bulger lettede sit Sind ved en kraftig Ed. Han var bleven staaende under Lygten, betragtede den Pakke, han havde faaet paa saa ejendommelig en Maade, og aabnede den endelig hovedrystende.

Med spændt Opmærksomhed betragtede Chick naturligvis sin ufrivillige Dobbeltgængers Gøren og Laden. Til sin Overraskelse saa han, at Sam straks tog en lille, blød Genstand, omtrent som et Lommetørklæde, Forklæde eller Lignende, frem af Pakken, paa den, og derpaa slyngede han den med en vild Forbandelse fra sig — netop lige ind i den Port, i hvilken Chick stod skjult og tæt for dennes Fødder.

Derpaa satte Sam sig i Bevægelse og løb aabenbart i stærk Vrede hen til Peteys Ølkælder, hvor han snart efter forsvandt.

Nu først saa Chick paa den Genstand, Forbryderen havde kastet bort. Da han tog den op, var det ham, som følte han paa Tøj — en Pose maaske. Han gik hurtig ud af Porten og stod et Øjeblik ved Lygten for at lade denne skinne paa den Genstand, han holdt i Haanden.

Han kunde knap tilbageholde et højt Udbrud af Overraskelse, thi i Haanden holdt han en Lærredspose, som man bruger til Transport af Penge — og i samme Øjeblik saa Chick ogsaa at der var aftrykt „Midland-National-Bank i Chicago, Ill“ paa den.

Der var igen Tvivl om, at han holdt en af de røvede tre Pengeposer i Haanden. Han var paa det rigtige Spor — Joe, Plug og Sam var Røverne eller hørte i det mindste til dem.

I det mørkeste Chicago

Hvad der havde forbløffet Sam Bulger saa umaadeligt, det stod nu fuldstændig klar for den unge Opdager. Han selv havde heller ikke anden Gang kunnet unddrage sig Slynglernes Ræveblikke. De havde set ham staa i Porten og nu sendt Drengen hen for at gøre Nar af ham — maaske ogsaa i en endnu værre Hensigt, hvis han skulde være saa taabelig at indlade sig paa det foreslaaede Stævnemøde.

Hvad de fortvivlede Fyre var i Stand til, det havde de tydelig vist i den forløbne Nat, og uden sin overlegne Aandsnærværelse havde den unge Opdager sikkert maattet bøde med Livet.

Pludselig blev hans Overvejelser afbrudt af højrøstet Brølen og Raaben. Da han saa op for at blive klar over, hvad der var Aarsag til Spektaklerne, opdagede han, at der atter blev smidt en af Peteys uvelkomne Gæster ud.

Ved Hjælp af sit skarpe Blik formaaede Chick at genkende den ophidsede Mand, der saa ublidt blev befordret ud i den friske Luft, medens han skældte ud og slog om sig til alle Sider — det var den værdige Mr. Sam Bulger.

Nu først forstod Chick Sagens rette Sammenhæng.

Hans berømte Chefs bedste Kollega, Opdageren Tilfældet, havde atter passet sin Bestilling.

Den Forklædning, Chick saa hyppig havde benyttet i New York, lignede paa et Haar den virkelige Sam Bulger, og denne var derfor allerede paa Forhaand mistænkelig i Plugs Øjne og blev behandlet derefter. Plug og Joe mente, at den virkelige Sam for Tiden maatte opholde sig et helt andet Sted og ingen Maade kunde have fulgt efter dem; de havde gættet ganske rigtigt, at en Opdager i Sams Maske maatte have forfulgt dem, og af deres Samtale fremgik det klart, at de havde Nick Carter mistænkt.

De havde derfor ikke sendt Drengen til den virkelige Sam, hvem de jo ogsaa troede andet Steds optaget; men deres Budskab havde været møntet paa den forklædte Opdager — og nu havde et venligt Tilfælde ført den virkelige Sam paa deres Vej.

Han var øjensynlig bleven tidligere færdig med sit Hverv, end de havde troet og havde skyndt sig for atter at træffe sammen med sine Kammerater hos Petey.

Naturligvis maatte Synet af den tomme Pengesæk ærgre ham; skulde han være bleven narret og berøvet sin Andel af Indholdet i de røvede Pengeposer.

Da han nu i sin opblussende Vrede var gaaet hen til Beværtningen for at drage sine Kammerater til Ansvar, havde han nok kun gjort sørgelige Erfaringer; man havde sandsynligvis slet ikke ladet ham komme til Orde, men straks grebet ham, gennempryglet ham og smidt ham ud — alt i den fejlagtige Mening, at det drejede sig om den brave Sams Dobbeltgænger.

Havde Plug og Joe da været til Stede i Lokalet? Der var lyst nok til, at de egentlig burde have erkendt deres Fejltagelse, da deres Kammerat ikke havde de samme Klæder paa, som deres Forfølger havde haft.

I samme Øjeblik fik den unge Opdager dette Spørgsmaal besvaret, thi han fik Øje paa to Skikkelser, som kom paa den anden Side af Gaden fra det modsatte Hjørne og nu stod stille og vred sig af Latter over den Scene foran Ølkælderen, hvor Mr. Sam Bulger spillede Hovedrollen.

Det var Joe og Plug.

Naturligvis antog de den rigtige Sam for en Opdager og glædede sig nu djævelsk over de Prygl, der blev ham tildelt.

Chick havde for længe siden indset, at han ikke mere turde vise sig i sin nuværende Forklædning; derfor ombyttedede han den hurtigt med en anden, som gav ham et helt nyt Udseende.

Straks forekom det ham mærkværdigt, at de to Slyngler, som han selv havde set forsvinde i Peteys Ølkælder, nu dukkede op fra en helt anden Retning; men han kom hurtig i Tanker om Drengens Hentydning til en Bagudgang.

Fyrene havde maaske over Tagene ad en eller anden mærkværdig Vej forladt Kælderen, som kun havde en Udgang.

I hvert Tilfælde var de nu her paa Gaden, de iagttog skadefro det støjende Optrin og vendte sig derpaa hurtigt, og forfulgt af Chick ilede de ned ad Gaden, førend de kunde blive set af den flygtende Sam.

Denne Gang gjorde Forbryderne Forfølgelsen uligelettere for den unge Opdager end tidligere paa Aftenen. De lod ikke til at frygte for nogen Forfølgelse, men gik deres Vej, næsten uden at se sig om.

Selv om de gik lidt frem og tilbage, saa skete dette øjensynlig snarere af gammel Vane, end fordi de paa Grund af Mistanke følte sig foranlediget dertil.

I hvert Tilfælde faldt det Chick forholdsvis let at følge efter dem, men han undlod dog ikke alligevel at vise den største Forsigtighed.

Begge Tyvene skyndte sig, saavidt Chick kunde se, hen ad den Bydel til, som Drengen havde opgivet til den brave Sams formentlige Dobbeltgænger som Mødested.

„Naa, nu er jeg blot spændt paa, hvorledes det videre vil udvikle sig!“ mumlede den unge Opdager. „Tager jeg ikke meget fejl, saa vil der nu gaa noget alvorligere for sig — thi de Fyre tror øjensynligt, at det er mig eller maaske endog Nick Carter selv, der skjuler sig bag den Forklædning — jeg gør vist i hvert Tilfælde klogt i at have et Øje paa hver Finger.“

Imidlertid havde begge Forfølgerne naaet det Gadehjørne, hvor — hvad Læseren allerede ved — Nick Carter omtrent en Time senere maatte se paa, at hans Medhjælper Chick, blev myrdet.

Chick gennemskuede øjeblikkelig Forbrydernes Forehavende; de vilde lægge sig i Baghold i en eller anden Hensigt, og de valgte deres Skjulested saaledes, at enhver, som kom inde fra Byen, maatte forbi dem, hvis han vilde videre ned til Vandet.

Opdageren forstod, at det ikke var raadeligt for ham at vise sig længere paa Gaden, hvis han ikke vilde forraade Forbryderne sin Nærværelse.

Umiddelbart før den Port, hvor Banditterne havde stillet sig op, var der en Bagerbutik, hvor der ogsaa var Kaffeudskænkning. Denne var aaben Nat og Dag, og i det brede Butiksvindu brændte to Gasblus, som ikke alene klart oplyste de udstillede Rundstykker og Kager, men ogsaa kastede et skarpt Lys ud paa Fortovet.

Da Butiksvinduet straalede i fuld Glans, laa de omliggende i saa meget dybere Mørke. Det havde den Fordel for Chick, at han fra sit Skjul kunde iagttage alt, hvad der foregik paa Gaden med største Nøjagtighed, uden selv at blive set.

Hans Taalmodighed blev stillet paa en haard Prøve; Gaden var ikke uden Liv paa Grund af de mange Knejper, som imod Loven og trods den tidlige Morgenstund, stod aabne. Politibetjentene lod sig ikke se; de havde vel deres gode Grunde til ikke at blande sig deri, maaske var de ogsaa bestukne af Knejpeværterne. De Folk, der viste sig paa Gaden, tøvede ikke længe der, men gik hurtig deres Vej for enten at forsvinde i en af Knejperne eller banke paa en af de mørke Døre, som hemmelighedsfuldt blev aabnet,

og den for det meste med Pakker belæssede Person gled lydløst indenfor.

Chick vidste godt, at det var Tyve, der skyndsomt søgte at blive af med det gjorte Bytte — og Hælere var der nok af i den berygtede Bydel. Naturligvis maatte man forstaa at banke paa en ganske særlig Maade, hvis man vilde vinde Indpas — men de listende Skikkelser lod til alle uden Undtagelse at kende det hertil nødvendige Kunstgreb.

Der var stille paa Gaden, og endskønt Gæsterne rundt om ikke var saa faa, hørte man dem hverken støje eller tale højt.

Der forløb en Time, uden at Chick hverken hørte eller saa noget til de Mænd, som han havde forfulgt hen i den frygtede Bydel.

De maatte altsaa opholde sig i deres Skjul endnu, thi Chick vidste, at der om Natten var stræng Vagt ved Huset, da det var en stor Speditionsforretning; de kunde altsaa ikke paa nogen Maade skaffe sig Indpas i Huset, hvis de ikke vilde løbe lige i Armene paa haandfaste Nattevægtere og bidske Hunde.

Endelig nærmede tunge Skridt sig; en Mand kom samme Vej fra som Plug og Joe for en Time siden, han maatte være meget ophidset, maaske ogsaa vred, thi han brummede uforstaaeligt hen for sig.

Nu bøjede han om Hjørnet, og Chick kunde tydeligt kende hans let slingrende Skikkelse.

Det var hans ufrivillige Dobbeltgænger, Sam Bulger. Hans Ærgrelse over at være bleven smidt ud fra Petey lod ikke til at være bleven mindre, men havde derimod foranlediget ham til at tage sig en ordentlig Taar over Tørsten, thi Manden var temmelig usikker paa Benene.

„Det forbandede Pak!" lallede han med tykt Mæle, „Hvad er der egentlig paa Færde? hvem — hvem er jeg? — Er jeg Sam — eller er jeg Eddy? — Der skal være til Plug, kan han tro — at banke mig — at jeg skal blive smidt ud hos Petey — hvor jeg er Stamgæst — ikke kende mig — og — holde mig for Nick Carter — det er lumpent!"

Den Talendes Tunge var meget genstridig og nægtede ofte at lystre ham, medens han hikkede højt den ene Gang efter den anden. Derfor kunde Chick ikke tydeligt forstaa hans Ord, skønt Manden kun stod faa Skridt fra hans Skjulested.

Sam kom aabenbart i den Hensigt at forlange Forklaring og Regnskab af sine forbryderiske Kammerater for deres troløse og bedrageriske Opførsel.

„Den kan blive god," tænkte Chick med inderlig Fornøjelse. „Sam er netop i det rigtige Humør — han vil nok yppe Klammeri med sine Fæller, og ved den Lejlighed kan man maaske faa noget overraskende at høre."

Det blev ogsaa Tilfældet, om end paa en helt anden og mere skæbnesvanger Maade, end den unge Opdager kunde ane.

En Stund stod Sam hensunken i dybe Betragtninger i Skyggen af den Bygning, i hvis Port Chick stod skjult. Kun et Skridt længere fremme straalede det stærke Skær fra det oplyste Bagervindu.

„Hvor er de? — De Karle — hvor er de Skurke henne," brummede Sam paany med næsten uforstaaelig Stemme.

Med forvildede Blikke stirrede han til alle Sider.

Saa satte han sig tungt i Bevægelse — og i samme Øjeblik viste hans bredskuldrede Skikkelse sig indenfor Butiksvinduets Lysrække.

Netop i samme Øjeblik gjorde Chick en anden Opdagelse.

Hans Blik faldt paa en Nyankommen, som netop bøjede om Gadehjørnet og var i Færd med at gaa videre ned til Vandet, da hans Blik pludselig strejfede Sams Skikkelse, der tydeligt aftegnede sig i Lysskæret fra Vinduet.

At se Sam og trække sig tilbage i det dybeste Mørke ved Hjørnebygningen var et Øjebliks Sag for den Nyankomne.

„Det er Nick," mumlede Chick glad. „Jeg vil lade mig hænge, om det ikke er ham"

Men han kom ikke videre i sine Betragtninger.

Der skete en pludselig, frygtelig Begivenhed, som lagde Beslag paa al hans Opmærksomhed.

Sam Bulger var imidlertid forsvunden fra Lysrækken fra Butiksvinduet.

Næppe var det sket, før der hørtes en heftig larmende Lyd, som om der i Mørket bag ved Bagerbutikken var opstaaet voldsomt Haandgemæng.

Hvad der foregik, kunde den unge Opdager daarligt se, men kun gætte sig til. Han forstod, at Slynglerne, der laa paa Lur efter den formentlige Opdager, der var forklædt som Sam, nu havde grebet aktivt ind for at køle deres Harme paa ham.

Chick stod tvivlraadig og vidste ikke, hvad han skulde gøre. Han følte nærmest Trang til at ile den truede Forbryder til Hjælp, men paa den anden Side

sagde hans Forstand ham, at han paa Embedsvegne ikke kunde begaa nogen større Dumhed.

Han hørte en Knagen og Splintren, en stønnende Klagen — og i samme Sekund vaklede Sam Bulger tilbage i Lyset fra Bagervinduet, fægtede med Armene i Luften som for at søge Støtte — saa styrtede han uden en Lyd om i Rendestenen og strakte sig i Døden.

„Det var en Sandsæk — et Mord!" tænkte Chick med det samme.

Nu holdt han sig netop tilbage, skjult i Mørket, da han antog, at Morderne vilde vise sig. Hans Forstand sagde ham, at han ikke skulde blande sig i det Skete. Den ene Skurk havde gjort det af med den anden, han selv skulde ikke utidig gribe forstyrrende ind.

Chick vilde næppe heller have grebet ind, thi som Læseren ved fra et tidligere Kapitel, var Nick Carter i dette Øjeblik ilet frem fra sit Skjul, havde nærmet sig det livløse Legeme og knælet ned ved Siden af det.

Chick begreb straks, at hans Chef var Offer for en Fejltagelse. Denne kendte naturligvis Chicks Forklædning som Liste-Eddy, den var jo udkastet og udarbejdet under hans Ledelse — og han havde nu antaget, at det var hans Hjælper Chick, der var bleven dræbt af en ryggesløs Bandit.

Chick maatte med Magt holde sig tilbage fra at ile hen til sin Mester og forklare ham Sagens Sammenhæng, men hans Forstand sejrede over hans Hjærte.

Han sagde sig selv, at han handlede i Overensstemmelse med Nick, som satte Pligten over alt, hvis han ikke nu hidførte et Optrin, som nødvendigvis vilde aabenbare alt for Forbryderne, som endnu laa i Baghold, og advare dem.

Nej! Saa ondt det end gjorde ham at se sin Fætter knæle ved Siden af hans formentlige Lig — saa godt det end gjorde ham at mærke af hans Chefs Følelsesudbrud, hvor inderligt denne holdt af ham — han maatte paa ingen Maade lade sig henrive til at glemme det Hverv, der var paalagt ham og maaske forstyrre eller ødelægge dets Gennemførelse.

Saa blev Chick tilbage i sit Skjul, og han henvendte ikke blot sin Opmærksomhed paa Nick Carter, men holdt ogsaa skarpt Øje med Stimændenes Tilflugtssted, hvor de to Slyngler stadig maatte være skjult — aabenbart holdt tilbage ved Nicks uventede Opdukken.

Da nu de første nysgerrige Mennesker kom til og begyndte at flokkes om Ofret og Opdageren, der knælede ved Siden af, saa Chick en Skikkelse komme ud fra den Port, hvor Forbryderne var skjult. Skikkelsen gled frem i Lyset fra Bagervinduet og til sin store Forbavselse saa Chick, at Personen, der uden Tvivl havde staaet i samme Port som de to Forbrydere, ikke var identisk med nogen af dem.

Det var mærkværdigt! Denne Mand, som ganske roligt, med Hænderne i Bukselommerne, stod og gabede nysgerrigt bag ved Nick Carter, forekom Chick saa forunderlig bekendt.

Han havde uden Tvivl set ham før, og han var overtydet om, at han var en farlig Forbryder, men forøvrigt svigtede hans Hukommelse ham, og han kunde ikke med sin bedste Vilje sige, hvem Manden var.

Hvad nu? Var det Morderen, som med ubeskrivelig Kynisme var traadt hen ved Siden af sit endnu varme Offer — eller hvem ellers?

Hvorledes var han kommen ind i den Port, som Chick allerede i over en Time havde bevogtet, og i hvilken Plug og Joe var forsvundne? Han maatte altsaa have været der forinden, thi den Port, den laa bagved, var aflaaset. Men var det Tilfældet, saa maatte han i det mindste en Time have opholdt sig der i Selskab med de to Forbrydere.

Det vilde ingen Fremmed have gjort; man maatte snarere antage, at den Ubekendte paa Forhaand havde vidst, at Plug og Joe vilde komme til denne Port og stille sig paa Lur der — med andre Ord, begge Forbryderne var hans Kammerater, og saa vel som disse havde han sikkert haft sin Haand med i Spillet ved Røveriet i Michigan-Avenue.

Denne Tanke var næsten afgørende for Chick, men han tvivlede endnu paa Rigtigheden af sin Formodning, tilmed da Joe og Plug stadig var usynlige. Hvad var der bleven af dem?

De var dog gaaet ind i den lukkede Port og maatte endnu være der, ellers skulde den unge Opdager have været Offer for en Hallucination, — og dette var fuldstændig udelukket.

Der samledes stadig en større Tilskuerkreds og til Slut kom, hidkaldt af den megen Raaben og Skrigen, en Politibetjent, som tog Nick Carter i Forhør og derpaa udspurgte den Ubekendte, som kaldte sig Tom Blake.

Med største Forbavselse hørte Chick, at Manden

med ubegribelig Frækhed beskyldte Nick Carter for at være Morderen.

Medens Tilskuernes Opmærksomhed var henvendt paa Forhøret og de deri indviklede Personer, dukkede to andre Personer op og blandede sig uden at vække Opsigt i den maabende Tilskuerkreds.

Det var Joe og Plug; ja den sidste holdt, hvad Chick tydelig lagde Mærke til, Hænderne paa Ryggen og lod derpaa noget ubemærket falde til Jorden — Chick saa straks, hvad det var, en Todtenschlæger, hvormed Mordet øjensynligt var bleven begaaet.

Chick gennemskuede fuldstændigt hele Skurkens Komediespil.

De havde troet og troede endnu at have lokket Nick Carter i en Fælde og ryddet ham af Vejen ved Mord; de havde ingen Anelse om, at de havde slaaet en af deres egne Kammerater ihjel.

Denne Tro maatte de i det mindste foreløbig blive i — det var af uhyre Vigtighed.

Af den Grund tænkte Chick ligesom før, at det var bedst ikke at blande sig deri, men han saa roligt og med et lille Smil paa, at hans Chef blev bunden og ført til nærmeste Politistation.

Hvad gjorde ogsaa det! Nick Carter behøvede jo blot at give sig til Kende, og det Spyd, der var rettet mod ham, vilde øjeblikkelig vende sig mod hans Anklager.

Hvad der optog Chick meget mere, var Tanken om Nødvendigheden af at træffe en Afgørelse, af hvilken uendelig meget, om ikke alt, var afhængig.

Hvem af de tre Fyre skulde han følge? Joe, Plug — eller den Ubekendte, som forekom ham saa mærkværdig bekendt?

Men hans Uvished blev ikke stillet paa nogen lang Prøve, thi nu dukkede netop de øvrige Politibetjente op og ordnede med faa Ord Flokken for at marchere til Politistationen, fulgt af den talrige Æreseskorte.

Forvirringen var ubeskrivelig. Da den foregivne Tom Blake gik imellem to Betjente, behøvede Chick foreløbig ikke at skænke ham videre Opmærksomhed, men kunde indskrænke sig til at iagttage Joe og Plug skarpt.

Til sin store Tilfredsstillelse saa han, at begge Fyrene befandt sig midt i Tilskuermængden og gik med bag efter Optoget med den Arresterede og de to ligeledes anholdte Vidner hen til den nærmeste Politistation.

Da de kom derhen, var Joe og Plug imellem de første, som trængte ind i Bygningen, og Chick kom naturligvis lige efter dem.

Paa den Maade kunde den unge Opdager uden Besvær følge Forhandlingen med den tjenestehavende Politimand.

Han turde dog ikke vove at nærme sig sin Chef eller blot give ham et Tegn.

Han forholdt sig fuldstændig stille og nøjedes med en indgaaende Iagttagelse af de tre fordægtige Personer.

Nu kom Politikredsens Inspektør, og Nick Carter blev paa hans Foranledning ført til hans Privatkontor for at blive visiteret.

Den almindelige Opmærksomhed hos den forsamlede Mængde var særlig henvendt paa de to Betjente, der førte Fangen til Inspektøren, og man strakte ordentlig Hals, da Inspektøren befalede dem at blive staaende uden for Døren, medens han lukkede sig inde med den anklagede Morder i sit Privatkontor.

Hvad havde det at betyde?

Den almindelige Uro voksede stadig og smittede endog Øvrigheden, saa selv den vagthavende Betjent forlod sin Pult og søgte at faa nærmere Oplysninger af sine Undergivne.

Ingen havde mere Øje for Vidnerne.

Den Mand, som havde fundet Mordinstrumentet, var aabenbart fuldstændig udelagtig i Sagen, hvorfor Chick heller ikke værdigede ham nogen Opmærksomhed.

Saa meget skarpere iagttog den unge Opdager derimod den foregivne Tom Blake, paa hvem ingen i dette Forvirringens Øjeblik tænkte.

Det undgik ikke Chicks Opmærksomhed, at den mærkelige Ubekendte ganske tydeligt forsøgte at liste sig bort fra Skranken og Skrivepulten, hvor Politimanden sad.

Ingen tog Notits af ham og gjort modigere herved, forstærkede Manden sine Skridt og stod snart midt i den Klynge, som stadig stirrede paa den lukkede Dør til Inspektørens Kontor, som om der var noget ganske særligt at se.

Nu var den Ubekendte tæt henne hos sine to Kammerater Joe og Plug.

„Om en Time hos min Kone — lad os dele og forsvinde."

Den foregivne Tom Blake nikkede umærkeligt;

man maatte se ham i Øjnene, hvad Chick ogsaa gjorde, for overhovedet at iagttage et saadant Nik.

Et Øjeblik efter havde den falske Anklager forladt Politistationen uden at andre end hans Kammerater og en eneste af de Tilstedeværende havde lagt Mærke dertil — han var aabenbart forsvunden for ikke med sin gode Vilje at vende tilbage mere.

Chick tænkte ikke et Øjeblik paa at forfølge ham. Joes faa Ord havde været tilstrækkelige til at forklare ham, at de tre Mænd atter vilde mødes om kort Tid.

Han maatte hellere have sit Blik henvendt paa, hvorledes Sagerne videre udviklede sig paa Stationen, og fremfor alt se, hvorledes Joe og Plug vilde forholde sig.

De to Kammerater var øjensynlig blevne paa Stationen for i egen Interesse at lægge Mærke til Tingenes Gang.

Chick kunde nok tænke, hvorledes det vilde gaa, og efter kort Betænkning besluttede han ubemærket at forlade Politistationen for udenfor paany at forandre sit Ydre.

Næppe var han kommen ud paa Gaden, før han skyndte sig ind i en Port, hvorfra han tydelig kunde overse Stationen.

Han gjorde sig hurtigt i Stand og da det var sket, rev han et Blad ud af sin Lommebog og skrev et Par Ord derpaa.

Saa ventede han roligt, til den formodede Larm brød løs i Bygningen, thi man vilde naturligvis opdage den foregivne Tom Blakes Forsvinden og vende op og ned paa al Ting for at sikre sig det værdifulde Vidne.

Det gik netop, som Chick tænkte.

Høj Raaben og Larmen opfyldte pludselig de ellers saa højtidelige Haller.

I alle Retninger strømmede Betjentene ud for at løbe efter det undvegne Vidne.

Chick greb en Betjent, der løb tæt forbi ham, i Armen og holdt ham trods hans Modstand fast.

„Er De fuld eller gal, Menneske," brølte Politibetjenten rasende. „Hvor tør De standse mig — jeg er i Tjeneste og —"

„Det er jeg ogsaa!" afbrød Chick ham. „Jeg er Nick Carters første Medhjælper —"

„Den myrdede Opdager fra New-York?" stammede Betjenten.

„Det er ligemeget, om jeg er myrdet eller ej — her ser De mit Embedstegn og her et Kort fra Deres Politichef, hvorefter alle herværende Politiembedsmænd har at rette sig efter mit Forlangende."

Hans skarpe Tone og Forevisningen af Kortet bragte Betjenten til Tavshed og han viste sig nu villigere til at meddele de Oplysninger, han kunde.

„Befinder Fangen sig endnu i Inspektørens Privatkontor?" spurgte Chick.

„Javel!"

„Saa overbring Inspektøren denne Seddel — men øjeblikkelig og sig ham, at Indholdet er bestemt for Fangen —"

„Men —"

„Ingen Vrøvl, thi jeg ved, hvad jeg gør," sagde Chick med en afværgende Haandbevægelse, som hurtigt fik Betjenten til at forstumme.

„Intet Menneske, med Undtagelse af Inspektøren, maa faa noget at vide om Deres Hverv — og jeg gør Dem ansvarlig for den punktlige Opfyldelse."

Betjenten fik ikke Tid til at gøre flere Spørgsmaal, thi Chick havde allerede vendt ham Ryggen.

Han saa, hvorledes Betjentene drev en Flok Nysgerrige ud af Salen.

Imellem dette leende og skændende Publikum var ogsaa Plug og Joe.

I den almindelige Trængsel faldt det Chick forholdsvis let ubemærket at følge efter Fyrene, og han tog naturligvis enhver Fordel i Agt.

Allerede i næste Øjeblik var han i Færd med at forfølge de to Forbrydere.

Hos Joe's Kone.

„Hvad er det for noget?" spurgte Politiinspektøren temmelig barskt den Betjent, som overbragte den sammenfoldede Seddel fra Chick, medens han gjorde stram Honnør.

„Jeg ved det ikke, Hr. Inspektør, det var en af Carters Folk, han befalede mig at bringe Fangen der den Seddel. — Han viste mig baade Skilt og Kort fra Politichefen.

Men da hans Forlangende stred mod Reglementet, overbragte jeg Inspektøren Seddelen."

„Det er godt," sagde Inspektøren, hvis Ansigtsudtryk opklaredes. „De kan gaa."

Da Døren havde lukket sig efter Politibetjenten, gik Inspektøren hen til Nick Carter.

„Her er Seddelen, Mr. Carter."

Med mørkt Ansigt tog Nick imod den overrakte Billet.

„Det er sandsynligvis fra Patsy," tænkte han straks. „Den gode Fyr maa have opsporet mig — men — Himmel — det er jo — Chicks Haandskrift."

Hans første Ord løs hæse; men nu læste han med stigende Ophidselse for til Slut at trykke Seddelen i Haanden paa den forbavsede Inspektør med de jublende Ord:

„Gud være lovet — Chick lever — jeg har været ængstelig uden Grund!

Læs selv, Hr. Inspektør — det er en prægtig Nyhed, — aa, nu lever jeg atter op — Chick er i Live — det er mere, end jeg vovede at haabe!"

Inspektøren kunde heller ikke tilbageholde et forbavset Udbrud, da han læste de første Ord i Brevet, der lød saaledes:

„Jeg lever, Nick, og er rask og glad. Tilfældet vilde, at min Forklædning „Eddy" lignede en af de Forbrydere, der er indviklet i Pengerøveriet, saa paafaldende, at denne blev antaget for mig. Jeg, det vil sige, egentlig Du selv, thi Fyrene troede, at jeg var Nick Carter, — skulde lokkes i en Fælde, men de kom paa Vildspor, og i Stedet for mig gik det ud over Sam.

Stakkels Fyr! Han fik først de Prygl, der var tilmig og nu døde han i Stedet for mig! Men ligemeget. — Jeg er paa Sporet — tre Fyre, Joe, Plug og en Ubekendt, der forekommer mig mærkværdig bekendt, var sammen med Sam Bulger enige om Røveriet — om en Timestid skal Forbryderne atter mødes hos „Joes Kone" — der er naturligvis den foregivne Tom Blake med, han lader til i Virkeligheden at være Sams Morder og optraadte som falsk Anklager imod Dig.

Hvor Joes Kone bor, ved jeg naturligvis ikke — men det skal jeg nok se at faa at vide og efterlade de bekendte røde Kridtstreger til Dig, for at Du hurtigt kan følge mig."

Nick Carter stod i dybe Tanker og søgte at undertrykke det voldsomme Sindsoprør, som den glædelige Overraskelse havde bragt ham i.

Han syntes, det var, som om han selv var bleven reddet fra Døden, nu da han vidste, at hans kære Chick var sund og rask, og i hans Sted var en Forbryder, hvis Liv alligevel var forspildt, bleven myrdet.

„Nuvel, Hr. Inspektør, — hvis jeg ikke tager fejl, saa har jeg en Anelse om, hvor Joes Kone bor — jeg maa sige, min flinke Chick har overgaaet sig selv i Nat — thi mine egne Opdagelser forklarer hans Antagelse, at det drejer sig om Bankrøveriet — den foregivne Tom Blake er i Virkeligheden Papegøje-Max, som ved en Operation hos en af de herværende Specialister har ladet sig berøve sin Ansigtsprydelse.

Men lad os nu gaa hurtig til Værks — den Gade, som min Medhjælpers Kridtmærker sandsynligvis vil føre os til, hører naturligvis ikke til deres Politikreds — men Hurtighed er saa nødvendig, at jeg paatager mig det fulde Ansvar for Overskridelse af Deres Tjenestepligt. Gør Dem færdig med fire af deres flinkeste Folk og slut dem til mig."

„Med Fornøjelse, Mr. Carter — det vilde være mig en særdeles stor Glæde at være den Politimand, som under Deres Ledelse kunde fange Bankrøverne — jeg vil hurtigt klæde mig i civilt Tøj og give nogle af mine dygtigste Folk Befaling til at gøre det samme — senest om et Kvarter staar vi til Deres Raadighed."

Inspektøren holdt punktligt sit Ord, og de gav sig ufortøvet paa Vej for at finde Forbryderne.

Nick Carter var kommen til den Overbevisning, at det var overflødigt længere at bibeholde sin Gavtyveforklædning.

Derpaa afførte han sig de pjaltede Klædningsstykker, som naturligvis hverken var smudsige eller forrevne, men kun ved kunstig Forarbejdelse og hensigtsmæssig Bemaling gjorde et saadant Indtryk. Underneden kom hans sædvanlige Spadseredragt til Syne.

Snart var ogsaa Sminken vadsket af Ansigtet, Skæg og Paryk fjernet, og da Opdageren efter en lille Tids Forløb forlod Inspektørens Privatværelse og venskabelig bød den vagthavende Politimand Haanden, var denne nær falden ned af Stolen af Forbavselse, thi med sin bedste Vilje kunde han ikke faa i Hovedet, at denne elegante Herre kunde være identisk med den forkomne Stymper, som blot for en halv Time siden havde staaet for hans Pult med en angergiven Syndermine.

Uden videre Spørgsmaal rakte han Opdageren det tykke Bundt Pengesedler, Vaaben og Nøgler, og hans

Forbavselse forvandlede sig til en let forklarlig Smilen, da Nick hemmelighedsfuldt, men dog paa en Maade, der ikke var til at misforstaa, lod halvtredsindstyve Dollars glide ned i Politimandens rummelige højre Haand.

Imidlertid havde Inspektøren og hans Folk gjort sig færdig til at gaa.

De begav sig af Sted under Ledelse af Nick Carter, som først havde overbevist sig om, at de alle var godt bevæbnede, og nu skulde de se at finde Chicks efterladte Mærker.

Ogsaa i Dag viste Nick Carters System sig fortræffeligt.

Ved hvert Gadehjørne kunde han finde et Tegn, som Chick i Farten havde efterladt sig.

For det meste var der ligefrem med Rødkridt tegnet et Kors eller en Pil, som viste den Retning, de skulde tage.

Hist og her var der tegnet Kredse, disse betegnede, at Chick paa det Sted havde været nødsaget til at gøre længere Ophold.

Jo længere de kom frem, jo tydeligere saa Nick Carter, at de røde Kridtmærker virkelig førte til det Kvarter, hvor han havde været i den skæbnesvangre Midnatstime.

Han havde ogsaa halvvejs ventet det, thi Chicks Hentydninger havde næsten forvisset ham om, at Joes Kone ikke var nogen anden end hans natlige Bekendtskab, som paa en saa raa Maade var bleven slaaet af den brutale Fyr, og som bagefter var bleven beværtet med Mad og Drikke af Opdageren.

Det viste sig ogsaa; thi da Mændene, som forsigtigt listede sig langs Husrækkerne for at blive saa lidt set som muligt, nærmede sig den Karré, der indeholdt den Bygning, som den ulykkelige Kone boede i, opdagede Nick Carter sin Medhjælper Chick, som ligeledes havde aflagt sin Forklædning, da han ansaa den for unødvendig mere.

De hilste overstrømmende hjærteligt paa hinanden.

„Jeg tror ikke, jeg havde overlevet det, Chick, om der var tilstødt Dig noget!“ sagde Nick bevæget. „Vi er ganske vist Mænd — men vi har saa ofte sammen set Døden i Øjnene, og Du har saa ofte reddet mit Liv, hvor det virkelig ellers vilde have været ude med mig — at jeg ikke kunde leve uden Dig.

Men nu er alt godt igen — hvad har Du ellers at berette, Chick?“

„Jeg tænker, vi finder Trekløveret derovre,“ sagde den unge Opdager leende. „Jeg fulgte de to Venner — og da de nærmede sig den Gadedør, stod Tom Blake der — de rystede hverandres Hænder — og gik saa ind i Huset, hvor de sandsynligvis nu er ved Delingen — Fyrene var forholdsvis lidet forsigtige, thi da de tror at have dræbt Nick Carter, frygter De ingen videre Forfølgelse.“

„Jeg mener, at de vil blive skuffede i den Henseende,“ erklærede Opdageren. „Men først et Ord om denne Tom Blake — han er i Virkeligheden Papegøje-Max.“

„Det er ikke muligt — han kan da ikke have ladet sin Næse skrue af.“

Da Nick i Korthed forklarede sin Fætter Sammenhængen, spærrede denne Øjnene vidt op af Forbavselse.

„Det er storartet — nu er jeg sikker i min Sag,“ erklærede Chick.

„Planen er altsaa udtænkt af Papegøje-Max. Han kendte Plug fra New-York, thi at de begge arbejdede meget sammen der, ved jeg bestemt — Fyrene søgte nogle Deltagere, og deres Valg faldt paa Joe og Sam, og derpaa gik de i Gang med at udføre det frække Røveri — her har jeg for Resten en lille Present, som egentlig var bestemt for Dig, Nick,“ sluttede han fornøjet og trak op af Lommen den Lærredspose, som Drengen havde givet Sam Bulger i Nærheden af Peteys Kælder.

„Javist,“ sagde Nick, „det skulde være for at forhaane mig — de Fyre troede sig saa sikre i deres Sag, at de blev overmodige — men Overmod gør sjælden godt, jeg er vis paa, at vi finder begge de andre Lærredsposer derinde.“

„Lad os gaa op til Joes Kone,“ foreslog Chick muntert. „Jeg ved, hvor hendes Lejlighed er — i øverste Etage —, vi vil derfor gøre klogt i at postere nogle Opdagere paa Taget, jeg vil føre dem derop. Du, Nick, Inspektøren og en Mand til kan forlange at komme ind i Lejligheden og i Nødsfald bryde Døren op med Magt.“

„Ja, det er godt,“ sagde Opdageren bifaldende. „I Reglen plejer den Slags Fyre at forsvinde ud paa Taget, naar man pludselig forlanger at komme ind — men den Lyst skal vi i dette Tilfælde grundigt betage dem.“

Man gik nu nøje frem efter Opdagerens Anvisninger.

Chick havde allerede paa Forhaand aabnet Gadedøren og efter de tre Slynglers Forsvinden i Bygningen foretaget sig en Tur op paa Taget; naturligvis saa sagte og forsigtig som muligt, saa at han ikke blev opdaget af nogen.

Tilfældet vilde, at Politiinspektøren tidligere havde bestyret denne Politikreds, og han var derfor fortrolig med disse høje Lejekaserners Indretning.

Lejlighederne var for at spare paa Pladsen, tæt op ad hinanden, ogsaa den bageste Del af Byggegrunden var udnyttet til Bagbygninger, som knap var femten Fod fra Forhusenes Gaardvinduer.

Tagene var, som overalt i Amerika, flade, saa at man bekvemt kunde gaa op paa dem og tørre Tøj og lignende eller ogsaa kunde man i de lumre, varme Sommernætter sove deroppe, hvad de stakkels Beboere, som ikke kunde udholde den stinkende Luft i deres snævre Værelser, ofte foretrak.

Det var imidlertid begyndt at gry, man kunde i det mindste se.

Lydløst gik Betjentene op ad den stejle Trappe. Chick begav sig ufortøvet ud paa Taget, fulgt af to Opdagere, medens de øvrige under Nick Carters Ledelse blev staaende uden for den betegnede Dør for at trænge indenfor, saasnart Chick havde indtaget sin Post paa Taget og havde givet det aftalte Signal.

Nick Carter havde lagt sig fladt ned paa Gulvet og forsøgte at lure og spejde gennem Dørspalten forneden, medens hans Ledsagere holdt Vejret for ikke at røbe deres Nærværelse.

Det forekom ham, at han saa en ganske smal Lysstribe, som kunde stamme fra en Lampe, der brændte i Stuen — tillige hørte han af og til dæmpet Latter og Tale.

Lyden trængte næsten umærkeligt ud paa Trappeafsatsen, et sikkert Tegn, at Personerne inde i Lejligheden var skilt fra Entreen ved en lukket Dør, og at de kun sagte og dæmpet forhandlede med hverandre.

Nick Carter mente dog at have hørt nok til, at han med Bestemthed turde paastaa, at der i det mindste var to eller tre Mænd i Lejligheden.

I dette Øjeblik hørte de det Signal, som Chick efter Aftale skulde give.

Nick Carter havde besluttet, at de ikke skulde ringe længe paa for at blive lukket ind. Et Blik paa den skrøbelige Dør lod ham antage, at det ved forenede Kræfter vilde falde dem let at trykke Dørfyldingen ind og med Magt trænge ind i Lejligheden.

Men, som det saa hyppigt gaar i denne Verden, gik det helt anderledes, end de havde ventet og forudset.

Med forenede Kræfter stemmede Mændene Skuldrene imod Døren; vel knagede og splintrede Træet, men Døren veg ikke en Tomme, den spottede Mændenes fordoblede Anstrængelser.

„Det er umuligt!“ raabte Nick Carter utaalmodigt, idet han hurtigt gættede Sammenhængen. Indenfor er der indlagt svære Jærnstænger, og de gaar dybt ind i Væggen — vi maa se, om vi paa almindelig Maade kan faa Husbeboerne til at lukke op!“

Der var imidlertid blevet livligt i Huset, thi den lydelige Knagen og Bragen havde drevet de sovende Husbeboere ud af Sengene.

Først kom de Folk, der boede paa samme Etage, ud paa Trappen i en luftig Nattepaaklædning og begyndte at lave et Helvedes Spektakel.

Næppe havde Inspektøren bragt dem til Tavshed, før der lød en lignende Larm fra de andre Etagen, og de ophidsede Husbeboere opførte en sand Heksesabbath.

Imidlertid havde Nick Carter ringet paa Klokken og forlangt at komme ind.

Det var uheldigt, at det endnu var saa mørkt paa Trappegangen, at man knap kunde se det allernødvendigste. Man kunde jo nok have tændt Gassen, men det havde Nick Carter fraraadet af Forsigtighedshensyn.

„Hvad skal det betyde?“ spurgte nu en dyb Mandsstemme inde fra Lejligheden.

„Luk op — i Lovens Navn — luk op — det er Politiet!“ befalede Nick Carter.

„Død og Helvede — hvad betyder det — hvem vover at bryde ind,“ lød det indefra.

I samme Øjeblik faldt der et skarpt Strejflys fra en elektrisk Blændlygte gennem Hullerne i den ødelagte Dør og oplyste klart Nick Carters Skikkelse.

„Saa for Fanden — det er Nick Carter — han lever!“

Med et Spring bragte Opdageren sig uden for Lyskredsen, thi den Fare laa nær, at der vilde blive skudt paa ham — og det var ogsaa Tilfældet, thi allerede i næste Sekund faldt der gennem den ødelagte Dør et Skud, hvis drønende Bragen fik Husbeboerne til at skrige højt af Skræk.

„Det er Spild af Krudtet, Papegøje-Max!“ erklærede Nick Carter med største Sndsro. „Overgiv Jer i det Uuundgaaelige — I er omringede og maa nu tage Følgerne!“

„Vi vil Pokker —“

Der lød et Skud til, formodentlig affyret i den Retning, i hvilken Forbryderen antog, at Opdageren stod; men denne havde allerede paany skiftet Plads.

„Luk op, Papegøje-Max — ogsaa I andre, Plug og Joe, — luk op!“ befalede Opdageren.

Men denne Gang fulgte intet Svar, og da Nick Carter nu lagde sig ned paa Gulvet og kiggede gennem Dørspalten ved Hjælp af sin egen Blændlygte, saa han, at der var tomt i Entreen, saa at den Person, der før talte, maatte have trukket sig tilbage.

Nick kunde tydelig se, at den eneste Dør, der fra Entreen førte ind i Stuen, stod paa vid Gab, og i Værelset bagved var ligeledes tilsyneladende tomt.

Nick sprang op og tog sit Værktøj frem, som han altid plejede at have hos sig.

Hans Forehavende bestod i intet mindre end ligefrem at gennemsave de spærrende Jærnbaand, og paa den Maade tiltvinge sig Adgang til Lejligheden. Men han fik ikke fuldført sin Hensigt.

Pludselig hørte Opdagerne et Skud — et andet fulgte straks efter. Skuddene blev affyret fra Taget.

„Der er Hekseri med i Spillet!“ udbrød Nick Carter, henvendt til Inspektøren. „Bliv her med Deres Folk, jeg vil skynde mig op paa Taget og se, hvad der imidlertid er gaaet for sig.“

Derpaa skyndte Nick sig med Revolveren parat op paa Taget.

Da han var kommen op, saa han det første røde Skær af den gryende Dag, det kastede et usikkert, graat Lys hen over Tagene, og ind i dette blandede sig den i Chicago saa bekendte og ofte farlige Taage.

„Hvor er Du, Chick?“ raabte Opdageren, da han i første Øjeblik ikke kunde se sin Medhjælper.

„Her — her —“

Stemmen lod til at kommen nedefra. Da Nick nu saa nærmere til, saa han de to Opdagelsesbetjente, som sammen med Chick var gaaet op paa Taget, ligge fladt ud paa dette, men der var intet Spor af Chick at se.

Begge Betjentene saa ned i Dybet og syntes at holde nogen i Skak med deres Revolvere.

Da Nick nærmede sig Kanten af Taget, saa han en Scene, der nok var egnet til at standse selv den modigste Mands Hjærteslag.

Baghusets Tag var en Etage lavere og laa omtrent i Højde med Vinduerne i den belejrede Lejlighed. Det ene Vindu var lukket op, og en omtrent tyve Fod lang Jærnstang var lagt tværs over Dybet og gjort fast paa Taget af Baghuset.

To Mænd havde allerede vovet sig over denne kunstige Bro; de krøb nu sammen ud paa Taget og vovede ikke at flygte, thi de to Opdagelsesbetjente havde rettet deres Revolvere lige imod dem. Sandsynligvis havde Chick, stolende paa sin gymnastiske Færdighed, ladet sig glide ned til Jærnstangen og var klatret ned til denne for at sikre sig de to Flygtninge.

Da hændte noget Frygteligt. Den tredie af Flygtningene viste sig i det aabne Vindu i samme Øjeblik, som Chick naaede ned til dette og lige stod i Begreb med at klatre ud paa Jærnstangen for at naa over til Taget paa Baghuset. Bagfra greb Skurken nu fat om Chicks Hals og søgte at kvæle den Ulykkelige, som var nærved at tabe Vejret.

Snart maatte hans Hænder slippe Taget — det vilde kun vare Sekunder, saa var det uigenkaldelig ude med ham, og han vilde med knuste Lemmer ligge nede i Dybet.

Stakkels Chick! Det lod virkelig til, at det skulde blive hans sidste Nat.

Opdagerne, der laa paa Taget, kunde intet gøre, thi de kunde kun se den Ulykkelige, der allerede hang helt udmattet paa Stangen og de morderiske Hænder, der holdt ham. Men selv disse kunde de ikke skyde paa, uden at ramme den ulykkelige Chick dødeligt.

Ikke en Brøkdel af et Sekund stod Nick Carter uvirksom og tvivlraadig. Kun fra det andet Tag kunde han se Snigmorderen i Ansigtet. Men det Tag var cirka femten Fod borte og i Afgrunden, der var imellem, lurede den frygtelige Død.

„Pas paa Slynglerne derovre,“ raabte han med fast Stemme. Derpaa, før nogen anede, hvad han havde for, tog han et mægtigt Tilløb — og med et voldsomt Spring fo'r han gennem Luften for i næste Øjeblik at lande sikkert paa den anden Side.

Ganske vist rystede Knæerne under ham. Men i næste Sekund var han paa Benene og vendte sig om. Hans Blik faldt paa Plug Mc. Canns frygtelig fortrukne Ansigt, denne holdt med begge Hænder om

Halsen paa den ulykkelige Chick, hvis Øjne allerede stod langt ud af Hovedet.

„Hold ud, Chick, hold ud!“ raabte Nick Carter.

I samme Øjeblik blinkede en Revolver i hans højre Haand og med gennemskudt Hoved faldt Skurken tilbage i Værelset. Nick Carter skænkede ham ikke et Blik, hurtigt klatrede han ud paa Jærnstangen og kom lige tidsnok til at gribe den Bevidstløse og med sine stærke Arme beskytte ham mod at falde i Afgrunden.

Chick var reddet og befandt sig et Minut efter i Forbrydernes Lejlighed.

I denne laa to Lig — Plug Mc. Cann, som Nick Carter i berettiget Nødværge havde maattet skyde — og Joes Kone.

Den stakkels Kvinde var bleven myrdet af Skurkene og laa med overskaaren Strube i Sengen — om det var som Medviderske eller det var for at forhindre den forlængst overflødige Skabning i at snakke af Skole, vil aldrig blive opklaret, thi begge de andre Forbrydere, der snart blev tagne til Fange, skød Skylden paa deres døde Kammerat.

Efter at Joe og Papagøje-Max var bleven ført tilbage til det Værelse, hvor Ligene var, iværksatte begge New-Yorker Opdagerne i Forbindelse med deres Kolleger i Chicago en indgaaende Undersøgelse af Lejligheden, og det lykkedes dem at finde to af de stjaalne Lærredsposer urørte skjult under Gulvbrædderne.

Indholdet af den tredje kom for Dagen i Joes Lommer, der manglede kun omtrent hundrede Dollars af hele Beløbet, da Tyvene klogt havde vogtet sig for at henlede Politiets Opmærksomhed paa sig ved at give paafaldende store Pengesummer ud.

„Naa, Papegøje-Max,“ sagde Nick Carter smaaleende til den rasende Forbryder, der stod foran ham med sammenbidte Tænder, „den Fornøjelsestur til Chicago endte nok daarligt for Dig, nu kan Du atter lade dit fremragende Lugteorgan forandre til sin oprindelige Form.“

„Jeg kommer nok snart ud af Tugthuset igen,“ raabte Forbryderen med et ondskabsfuldt Blik, „saa kan vi maaske tales ved under fire Øjne.“

„Ja, ganske sikkert, Kære, det skal være mig en stor Fornøjelse at forny dit værdifulde Bekendtskab, men et Par Aar vil der nok gaa.

„Lad os nu bryde op til Politistationen,“ sagde Nick til Inspektøren, „Chick og jeg skal kærligt tage os af vor fælles Ven Papegøje-Max, medens De og Deres Folk transporterer Joe. Jeg vil raade Dem til at gaa forsigtigt til Værks, thi hvem ved, om disse Banditter ikke har en stor Mængde Forbundsfæller mellem Husbeboerne, som, da de er Overmagten, let vil kunne rive Fangerne fra os. Men jeg tænker ikke, det vil gaa saa vidt, tag Eders Revolvere frem og brug Vaabnet ved første, truende Tegn.“

Med disse Ord lukkede Opdageren Døren op og saa ud paa Trappen.

Trappegangen var stuvende fuld af Folk, som med fjendtlige Blikke betragtede den lille Gruppe, som i Midten førte de to lænkede Fanger.

Det var et kritisk Øjeblik, og den unge Politiinspektør saa tvivlraadig paa Nick Carter.

Men denne blinkede ikke en Gang; idet han overlod Papegøje-Max, der med et spodsk og triumferende Udtryk saa paa Mængden, til Chicks Varetægt, traadte han med Revolveren i Haanden, frem og sagde koldblodig:

„Jeg giver Eder to Minutters Betænkningestid til at forlade Trappen, den der efter den Tid endnu befinder sig her, udsætter sig for den Fare at blive ramt af mulige Revolverkugler, da vi har i Sinde at skyde, saa saare nogen gør Mine til at forhindre os i Transporten af Fangerne.“

Der hørtes en uvillig truende Mumlen, og Papegøje-Max, der blev gjort modig herved, havde den Dristighed at raabe højt:

„Kammerater, svigt os ikke, vi skal dele ...“

Videre kom han ikke, thi Chicks kraftige Næve fo'r med utrolig Hurtighed hen paa Forbryderens rappe Mundtøj, saa at den gode Papegøje-Max kom af med et Par Tænder ved samme Lejlighed.

„Hvis Du endnu en Gang lukker din beskidte Kæft op, saa skal jeg mase dit Jødenæb, saa kan Du for min Skyld gærne købe Dig en Gumminæse,“ sagde Chick truende, og greb den raa Fyr fast i Kraven.

Imidlertid var Nick traadt et Skridt frem og saa med Foragt ned paa det forsamlede Pak.

„Den tilstaaede Tid er udløbet,“ raabte han med jærnhaard Stemme, „nu gaar jeg ned ad Trappen; den første, der stiller sig i Vejen for mig, falder for min Haand, saa sandt jeg hedder Nick Carter!“

Det virkede — De fleste af Folkene trak sig langsomt tilbage. Husbeboerne stillede sig inden for Entrédørene, medens de Nysgerrige, som var kommen ind fra Gaden langsomt gik ned ad Trapperne.

Nick Carter vinkede ad Inspektøren, og den lille Trup begav sig paa Vej.

Da Bygningen var et Hjørnested, dannede Trappen en Firkant med et stort, tomt Rum i Midten, saa at man kunde se ned i Kælderen.

Da de var kommen til anden Etage, udstødte Joe, som blev eskorteret af Opdagelsesbetjentene, et gennemtrængende Skrig.

Uvilkaarlig saa alle hen paa ham; dette benyttede Papegøje-Max sig af og søgte at løsrive sig fra Chicks Jærngreb, medens han stadig nærmede sig Trappegelænderet mere og mere.

Pludselig gav Forbryderen den intet anende Chick et ordentligt Spark over Skinnebenet. Den unge Opdager gled forover, tabte Ligevægten, og i samme Øjeblik styrtede de begge ud over det lave Trappegelænder.

Tilskuerne opløftede et forfærdet Skrig; hvert Øjeblik ventede de at se Forbryderen og den ulykkelige Opdager styrte mod Kældergulvet, men Chick var dog saa heldig i Faldet at faa fat i Gelænderet paa første Etage, medens Papegøje-Max styrtede ned i den bælgmørke Kælder.

Med Kæmpeskridt stormede Nick ned ad Trapperne og halede Chick op over Rækværket. Hans næste Blik gjaldt den nedstyrtede Forbryder.

Med Revolveren i Haanden banede han sig Vej gennem Mængden, der atter havde samlet sig, og sprang ned ad Trinene, til han havde naaet Kælderen.

Med et kraftigt Spark slog han den aflaasede Kælderdør ind og befandt sig i næste Nu paa Bunden af Kælderen i den faste Overbevisning, at han her maatte finde Papegøje-Max, enten død eller haardt saaret.

Da han hverken hørte Stønnen eller Klagen, lod han Lyset fra sin elektriske Lommelygte falde lige paa Gulvet og saa da til sin usigelige Forbavselse, at den Nedstyrtede ganske simpelt var forsvunden.

Helt bestyrtet gik han nærmere og opdagede da, at der ved Siden af ham laa en hel Mængde fuldt stoppede Papir- og Kludesække.

Der gik et Lys op for Nick! Papegøje-Max var sluppen uskadt fra Faldet, og da han var fortrolig med Lokaliteterne, var han skyndsomst flygtet.

En kort Kalden bragte straks Chick ved hans Side, og de fandt snart en Udgang til Gaarden. Uden at betænke sig stormede de ud af Huset og ud paa Gaden, hvor de stødte paa en mærkelig Gruppe. Papegøje-Max, som vel var noget rystet efter Faldet, sad paa Fortovet, bevogtet af Patsy og Ida, der hver holdt en Revolver rettet imod ham.

„Død og Plage, det kan man kalde Held," raabte Nick glad, „men hvordan kommer I dog her saa dejlig tilpas?"

„Ja, Mester, uden Chicks røde Kridtmærker vilde vi næppe være funden herhen," svarede Patsy leende, „men vi kom netop i rette Tid til at forhindre den Herre der med den ramponerede Næse i at flygte."

Imidlertid var Opdagelsesbetjentene med deres Fange komne ud af Huset, og nu gik det lille Tog uden videre Forhindringer til Politistationen, hvor begge Forbryderne blev anbragt i sikre Celler.

Politidirektøren, saavel som Direktøren for Midland-Nationalbank blev højlig forbavsede, da Nick Carter samme Dags Formiddag leverede dem de stjaalne Penge, og Politidirektøren maatte med et tvungent Smil indrømme, at han med hele sin store Stab af Embedsmænd ikke kunde hamle op med Nick Carter og dennes flinke Folk.

Ende.

Næste Bind (Nr. 17) indeholder:

Fængslet paa Havbunden.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Fængslet paa Havbunden.

Den forsvundne Millionær.

Nick Carter og Chick, hans Fætter og tillige hans dygtigste og paalideligste Hjælper, havde først henad Morgenstunden opsøgt deres Værelser i Auditorium-hotellet i Chicago.

De havde da overstaaet en af de mest anstrængende og farefulde Nætter, som de nogensinde under Udførelsen af deres vanskelige Hverv havde været tvunget til at maatte gennemgaa.

En berygtet New-Yorker Forbryder ved Navn Papegøje-Max havde givet Gæsteroller i den „vindomsuste Stad", havde slaaet sig sammen med forskellige drevne Forbrydere og ved højlys Dag forøvet et uhørt dristigt Bankrøveri i Michigan-Avenue.

Da Chicagos Politimænd efter adskillige Ugers ivrige Bestræbelser endnu saa sig ganske ude af Stand til at finde Forbrydernes Spor, havde man tilkaldt „Nick Carterne".

Hvad der ikke var lykkedes for de stedlige Myndigheders „Skarpsindighed", havde Nick og Chick Carter udført som i en Leg i Løbet af en eneste Nat til stor Ærgrelse for Patsy, den yngste Medhjælper, der tillige med Ida, Chicks Søster, ogsaa var rejst med, men saa godt som slet ikke havde faaet Lejlighed til at gribe ind.

N. C. 17. D.

Smilende havde den berømte Opdager søgt at formilde sin „Yngste" og havde lovet ham, at han ved næste Lejlighed skulde faa Lov til at udfolde sin Virksomhedstrang i fuldeste Maal.

Tidligere, end Nick Carter selv havde tænkt sig det, skulde hans Løfte gaa i Opfyldelse.

Den berømte Opdager var staaet op igen henimod Klokken tolv og var just ved at indtage Frokosten paa sit Værelse.

Nick Carter var ikke taget ind i det verdensberømte Hotel under sit eget Navn, men forklædt som en ældre Forretningsmand med et værdigt og statelig Ydre, og under Pseudonymet Mr. Oldham fra Boston.

Saa meget mere overrasket blev Opdageren derfor, da en Tjener overbragte ham en Skrivelse, der ganske vist var adresseret til Bostoner Forretningsmanden, men stammede fra Politidirektørens Haand og lød som følger:

„Min kære Ven Nick!

Forhaabentlig naar denne Skrivelse Dem i rette Tid, det vil sige før Deres Afrejse til New-York.

Overbringeren er Mr. Cadman, Juniorchef i det Dem sikkert vel bekendte Firma Fillmore & Cadman; og han har lige meddelt mig, at hans

ældre Kompagnon er forsvundet ganske pludseligt og paa en fuldkommen uforklarlig Maade.

Mr. Fillmore er ikke blot højt anset paa Grund af sin store Rigdom; han nyder og fortjener almindelig Højagtelse.

Efter alt, hvad Mr. Cadman har fortalt mig, drejer det sig her om et meget indviklet Tilfælde, som vore egne Opdagere blot vilde brænde Fingrene paa, og hvis Løsning derfor ganske overlades til Deres vel bekendte Skarpsindighed.

Jeg beder Dem om at tage Dem af denne Sag. — Jeg har meddelt Mr. Cadman, at De har taget Ophold paa Auditoriumhotellet under Navnet Oldham."

„Venter Overbringeren nedenunder?" spurgte Nick Carter Tjeneren. „Vil De saa bede den Herre om at ulejlige sig her op til mig."

Saasnart Tjeneren havde fjernet sig, ringede Opdageren paa Telefonen i Værelset og forlangte Forbindelse med en Herre, der boede i Auditoriums-Annekset, og som naturligvis ikke var nogen anden end Chick.

I en Fart gav han denne det Hverv at meddele Ida og Patsy, at den med det næste Ekspresstog planlagte Tilbagerejse til New-York foreløbig skulde opsættes, og at Trekløveret ydermere om en Time maatte indfinde sig hos ham.

I næste Minut bankede det paa Døren, og ind traadte en elegant tredsindstyveaarig Mand, hvis alvorlige, men vindende Ansigt paa en Gang vidnede om en fortræffelig Karakter og et fremragende Forretningstalent.

De to Herrer hilste paa hinanden, og med nogen Forbavselse stirrede den Fremmede paa den ældre, pedantisk udseende Gentleman, der stod overfor ham; han havde aabenbart tænkt sig den berømte Opdager ganske anderledes.

Denne satte nervøst Guldbrillerne til Rette, strøg sig over sit falske, men temmelig sparsomme Kindskæg og hæftede sit klare Blik paa den Besøgende.

„Mr. Cadman af Firmaet Fillmore & Cadman?" sagde han spørgende. „Politidirektøren her har meddelt mig, at Deres ældre Kompagnon er forsvundet, og at De af den Grund ønsker min Assistance.

Egentlig var det min Hensigt at tage med Middagsekspressen tilbage til New-York, da vigtige Forretninger ogsaa venter mig der. Men jeg vil alligevel gærne høre, hvad De har at sige mig. Jeg maa dog bede Dem om at fatte Dem i Korthed, for at jeg i en Fart kan træffe min Afgørelse og give mine Ordrer.

Hvornaar er Deres Kompagnon forsvundet?" spurgte Nick videre, da de havde taget Plads overfor hinanden.

„I Formiddags paa Slaget ni, en halv Time efter, at Kontoret var lukket op."

„Altsaa for tre Timer siden?" udbrød Nick Carter og stirrede overrasket paa sin Gæst. „Hvor kan De da tale med Bestemthed om en Forsvinden? Saa lang Tid tager jo med Lethed Afgørelsen af en enkelt Forretning."

„Naar De har hørt mine Forklaringer, vil De vistnok dele min Mening, Mr. Carter," svarede Cadman i en meget alvorlig og bestemt Tone.

„Først maa jeg fremhæve, at Mr. Fillmore er en Mand i Begyndelsen af Halvtredserne og fører et eksemplarisk Liv. Han er Sjælen i vor vidt forgrenede Forretning og var eneste Indehaver af den indtil for knapt et Aar siden. Jeg havde tidligere Prokura, men indtraadte paa det Tidspunkt som Juniorchef i Firmaet.

Mr. Fillmore er ugift, og efter mit Kendskab til hans ganske regelmæssige og punktlige Sædvaner er jeg klar over, at der i det mindste maa være hændt ham noget aldeles usædvanligt siden Klokken ni i Morges.

Da jeg nu havde udtømt alle de Hjælpemidler, der stod til min Raadighed for at finde min Kompagnons Opholdssted, henvendte jeg mig øjeblikkelig til Politiet og blev af Politidirektøren henvist til Dem.

Jeg mener, at det kun kan være behageligt for en Opdager, at det Spor, han skal følge, er ganske friskt."

„Fuldstændig rigtig bemærket," svarede Nick med et let Smil, „men til Sagen! Lad mig høre de nærmere Enkeltheder."

„I Morges Klokken ni ringede det op fra Southwestern Surety Co. — Mr. Fillmore og jeg var netop i Færd med at gennemlæse den indløbne Post, og vi blev meget overraskede, da Selskabet anmodede min Kompagnon om øjeblikkelig at komme til deres Kontor i Anledning af Affæren med Texas Olieminerne.

Nu maa jeg til Oplysning for Dem bemærke, at det i dette Tilfælde drejer sig om Indførelse af Millioner paa Børsen her. — Det er ikke nogen dagligdags Forretning, men et af hine Lykketræf, der selv af de største Bankfirmaer betragtes fra dette Synspunkt.

Trods livlig Konkurrence var det saa temmelig lykkedes Mr. Fillmore at faa et Forspring for sine Kolleger. Endnu var ganske vist den endelige Afgørelse ikke truffet, men det skulde ske i Løbet af

de nærmeste Dage. Telefonmeddelelsen forbavsede Mr. Fillmore en hel Del.

Men da Southwestern Surety Companys Kontorist, der endnu befandt sig ved Telefonen, indtrængende forsikrede os om, at det drejede sig om den endelige Afgørelse af Texas-Oliemineaffæren, saa besluttede Mr. Fillmore sig til at opsætte alle andre Anliggender, saa vigtige de end kunde være, og vente med dem, til den betydningsfulde Afgørelse var ordnet.

Han forlod Kontoret paa Slaget ni, og han var næppe gaaet ud af Døren, før Southwestern Surety Co. atter ringede og anmodede ham om at fremskynde sit Komme saa meget som muligt."

„Hidtil synes jo alt at være i sin Orden," indskød Nick Carter forventningsfuldt.

„Ja, saaledes forekom det ogsaa mig," svarede hans Klient sukkende. „Da jeg i Dag ogsaa maatte tilse min fraværende Kompagnons Forretninger, saa gik Tiden hurtigt, og jeg vilde maaske endnu ikke have været urolig for Mr. Fillmores Skæbne, hvis jeg ikke havde faaet fat paa en Sag, der udelukkende maatte afgøres af ham. Jeg ringede derfor Southwestern Surety Co. op for at tale med min Kompagnon i Telefonen.

Tænk Dem min grænseløse Forbavselse, da jeg faar den Meddelelse, at Mr. Fillmore hverken var til Stede paa Southwestern Surety Companys Kontor eller i det hele taget havde været der i Dag.

Ja, den tilkaldte Direktør forsikrede mig endogsaa personlig, at Afgørelsen af Texas-Oliemineaffæren først vilde finde Sted i Løbet af tre Dage, og at hans Selskab indtil den Tid ikke havde nogen Anledning til at ønske en Samtale med Mr. Fillmore.

Heller ikke havde nogen paa Kontoret set ham eller talt med ham, og endnu mindre var det faldet nogen ind pr. Telefon at anmode ham om at ulejlige sig derhen."

„Ja, det er unægtelig mærkværdigt!" indrømmede Nick Carter og rystede paa Hovedet. „Hvorledes faar De nu det til at stemme?"

„Jeg var som ramt af Lynet!" tilstod Cadman sukkende. „Som jeg allerede har betonet, er min Kompagnon saa regelmæssig som et Urværk i hele sin Livsførelse.

Klokken var den Gang elleve, og jeg beordrede nu en Del af vore Kontorister til gennem Kontorets samtlige Telefoner at sætte sig i Forbindelse med alle vore Forretningsforbindelser og forespørge hos dem, om Mr. Fillmore havde været der.

Men ingen af vore Forretningsvenner havde set ham eller talt med ham, og heller ikke paa Børsen havde han vist sig.

Højlig foruroliget anstillede jeg Forespørgsler paa samtlige Hospitaler, Politistationer, ja endogsaa Lighuse — og ligeledes henvendte jeg mig til de Klubber, Mr. Fillmore er Medlem af.

Kort sagt, var der tilstødt ham en Ulykke eller noget andet usædvanligt under Vejs, saa maatte jeg efter menneskelig Beregning have faaet Oplysning om, hvor han var blevet af.

Men jeg hørte intet, absolut intet. Mr. Fillmore var og er som forsvundet fra Jordens Overflade — han er under et falsk Foregivende lokket bort fra vort Kontor, og allerede denne Omstændighed befæster den Frygt hos mig, at det maa dreje sig om et meget alvorligt Tilfælde, maaske endogsaa om en Forbrydelse."

„Hm! Mærkværdigt, meget mærkværdigt," sagde Nick Carter i en eftertænksom Tone, og saa tilføjede han hurtigt:

„De talte før om en livlig Konkurrence ved disse Texas Olieminer?"

„Ja, rigtigt! Som jeg før omtalte, drejer det sig om en meget indbringende Affære, og et større Antal af vore betydeligste Bankierfirmaer har derfor anstrængt sig for at erhverve Overtagelsen af Aktierne."

„Vær saa god at nævne mig Navnene paa disse Firmaer."

„Ja — der er Lawrence & Haworth, J. A. Porter, og F. G. Snelling, men fremfor alt maa jeg nævne Dunbar and Sons. Efter al Sandsynlighed faar enten vi eller dette Firma den Forretning."

„Naturligvis erkyndigede De Dem ogsaa hos alle disse Formaer om Mr. Fillmores Forsvinden?" spurgte Nick videre.

„Ja, selvfølgelig. Svaret var overalt det samme. Ingen havde set min Kompagnon. Mr. Dunbar sen. af Firmaet Dunbar and Sons indfandt sig endogsaa personlig paa vort Kontor for at forhøre sig om Grunden til min Bekymring."

„Det var jo overordentlig elskværdigt af en Forretningskonkurrent!" bemærkede Nick tørt.

„I dette Tilfælde ikke særligt, thi al Konkurrence i Forretningsaffærer har ikke formaaet at formindske det personlige Venskab mellem min Kompagnon og Mr. Dunbar. Saa vidt jeg ved, har de i sin Tid været Skolekammerater, og ligeledes er de den Dag i Dag Medlemmer af den samme Klub. Deres Forhold er saa hjærteligt og venskabeligt, som tænkes kan."

„Ja, det forstaar jeg saa godt," svarede Opdageren. „I dette velsignede Land er der ogsaa andre Opdagere end Nick Carter — og iblandt dem ganske

fortræffelige Opdagere. Men vi lægger aldrig hverandre Vanskeligheder i Vejen."

„Nej, det kan der ikke være Tale om mellem Mr. Dunbar og min Kompagnon," svarede Codman i en overbevisende Tone. „Den gamle Herre var om muligt endnu mere bekymret end jeg, og ham var det ogsaa, der bragte mig paa den Tanke, ufortøvet at henvende mig til Politiet."

„Well, Mr. Cadman, i et saadant Tilfælde maa man lægge Kortene paa Bordet," tilføjede Opdageren nu og stirrede skarpt og forskende paa sin Gæst. „I Forretningslivet forekommer den Slags Bortførelseshistorier undertiden, ja, de bliver endogsaa af og til stemplet som en bydende Nødvendighed ved selve Forretningen."

„Hvad tænker De dog paa," svarede Cadman med ivrig Uforbeholdenhed. „Allerede vort Firmas gode Rygte skulde forbyde Dem en saadan Antagelse. Nej, Mr. Carter, nej, det kan det ikke nytte at tænke paa, thi vi er saa sikkert funderede, og vor Forretning har netop i det sidste Aar taget et saa vældigt Opsving. —"

„Meget rigtigt! Men De indrømmer jo, at Mr. Fillmores Forsvinden er foranlediget af bestemte Grunde — og da det efter Deres Angivelse er ganske usandsynligt, at Deres Kompagnon frivilligt er forsvundet fra Jordens Overflade, saa ligger den Slutning tvingende nær, at man har ladet ham forsvinde — maaske for at vinde Tid og holde ham saa længe fjærnet fra Kontoret, til en vis meget vigtig Afgørelse er truffet. —"

„Det kan jeg ikke tænke mig, Mr. Carter!" erklærede Cadman med en Hovedrysten. „Mr. Dunbar er en Hædersmand fra Isse til Fodsaal og hænger som en Broder ved min Kompagnon."

„Har han maaske haft Ubehageligheder i sit Privatliv? Tænk Dem nøje om, Mr. Cadman — ethvert Menneske har Fjender, ofte uden selv at vide det."

„Nej, nej, Mr. Fillmores Liv ligger ganske klart og uden den mindste Plet. Desuden er han en ualmindelig hjærtensgod Mand — nej, han kan ikke have nogen Fjende, hverken aabenlys eller hemmelig — eller det skulde da være — —"

Cadman brød pludselig af og stirrede bestyrtet hen for sig.

„Ser De, der har vi allerede det springende Punkt!" indskød Nick Carter skarpere, end det ellers var hans Sædvane. „Enten maa De være aldeles ubegrænset aabenhjærtig overfor mig, eller ogsaa vil jeg aldeles ikke have med Sagen at gøre."

„Jamen, jeg beder Dem, Mr. Carter; jeg tænker aldeles ikke paa at fortie noget for Dem," forsikrede Cadman indtrængende. „Det drejer sig blot om en Antydning af Mr. Dunbar — og jeg er overtydet om, at den ikke har noget paa sig."

„Det har intet at sige! Hvad sigtede Mr. Dunbar til med sin Hentydning."

„Han lod en Ytring falde om, at en lige saa henrivende som energisk ung Enke i det sidste Aar har spillet en vis Rolle i min Kompagnons Liv — men det er den rene Vanvid, og vi spilder blot Tiden med den Slags løse Formodninger."

„Ja, det kan være. Men De kender formodentlig den omtalte Dames Navn?"

„Ja. Hun hedder Mrs. Violet Harding og har tidligere været en af vore Klienter."

„Saa har hun vel Formue."

„Ja, hun er meget velstillet."

„Og Mr. Fillmore staar i Forbindelse med denne Dame?"

„Ja, det gør han, men kun i Forretningsanliggender. Det giver jeg Dem mit Ord paa."

„De kalder Mrs. Harding en tidligere Klient?" spurgte Nick videre.

„Ja. For nogle Maaneder siden hævede hun nemlig pludselig sin Konto i vor Bank. — Jeg ved aldeles ikke af hvilken Grund."

„Hvilken Bank staar Mrs. Harding nu i Forretningsforbindelse med?"

„Der spørger De om mere, end jeg kan svare Dem paa, Mr. Carter. Vi kender hverken mere eller mindre til denne Dame end til enhver anden Kunde, der har aabnet en Privatkonto i vor Bank," erklærede den unge Bankier.

Nick Carter noterede sig Fruens Adresse og stak den i sin Lomme. Saa vendte han sig spørgende til sin Gæst:

„Ved nogen anden end Politidirektøren, at De har henvendt Dem til mig?"

„Blot Mr. Dunbar."

„Hvorfor i al Verden har De indviet denne Herre i Deres Forholdsregler?"

„Det skete ikke med Vilje. Mr. Dunbar gik saa vidt i sin Bekymring, at han fulgte med til Politidirektøren og hørte hans Forslag om at benytte Deres Assistance. Og derefter ledsagede han mig endogsaa her til Hotellet."

Det bankede paa Døren. En Piccolo traadte ind og meldte Mr. Oldham, at en Dame og to Herrer ønskede at tale med ham. Opdageren forstod straks, at det maatte være Ida, Chick og Patsy. Han gav Piccoloen Ordre til at vise dem ind i Dagligstuen ved Siden af og dække Bordet til Lunch.

Da den unge Mand havde fjærnet sig, vendte Nick sig atter til Mrs. Cadman.

„Well, dette Tilfælde interesserer mig; jeg vil overtage den Sag. Mit Salær er 50,000 Dollars, hvis det lykkes mig at bringe Mr. Fillmore frisk og rask tilbage. Naturligvis i Tilfælde af, at han er blevet bortført og bliver holdt indespærret et eller andet Sted mod sin Vilje.

Skulde han være forsvundet af sin egen fri Vilje, eller er jeg uheldig med mit Forsøg, saa har De ikke en Cent at betale."

Den berømte Opdagers rolige, forretningsmæssige Optræden gjorde øjensynlig et fordelagtigt Indtryk paa den unge Finansmand.

„Det er en Aftale," svarede han bukkende. „Kun forbeholder jeg mig, at min Kompagnon maa have Ret til efter eget Forgodtbefindende at forhøje Deres Honorar."

„Selvfølgelig maa De ikke mere give noget Menneske nogen som helst Oplysning; men derimod ufortøvet meddele mig, hvis De skulde erfare noget af Betydning."

Med disse Ord tog Opdageren Afsked med sin Gæst.

Da han kort efter traadte ind i den tilstødende Dagligstue, traf han ganske rigtigt sine tre Hjælpere.

„Naa Børn, Hjemrejsen bliver der foreløbig ikke noget af!" sagde han smilende, idet han hilste paa dem og gav dem Haanden. „Jeg har overtaget en ny Sag."

„Hvad drejer det sig om?" spurgte de tre nyankomne i Munden paa hinanden.

„En herværende Millionær er forsvundet under tilsyneladende meget hemmelighedsfulde Omstændigheder, men i Virkeligheden er Sagen yderst simpel, tror jeg. Han er simpelt hen blevet bortført af en af sine Konkurrenter og skal holdes borte fra alt Samkvem med andre, til en vigtig Forretning er blevet afsluttet. Alt, hvad vi har at gøre, er skyndsomt at søge efter ham og finde ham."

„Ja, selvfølgelig! Det er det hele!" indskød Patsy paa sin overmodige Maade. „Lad os i en Fart løbe om det nærmeste Gadehjørne og se, om han ikke skulde staa der."

„Ja, løb Du blot!" svarede den berømte Opdager smilende og klappede hjærteligt den unge Mand paa Skulderen. „Men sørg for at tage Penge nok med; det kunde være, at Du blev nødt til at blive flere Dage borte. Den Slags Tilfælde, der ser saa lette ud, plejer at give de vanskeligste Nødder at knække. — Og hvis ikke alt skulde slaa fejl, saa faar vor gode Patsy denne Gang en fortræffelig Lejlighed til at lade sit Lys skinne for os. Men jeg ser, at Eders Lunch er paa Bordet; I gør vist ogsaa bedst i at skynde Jer at faa lidt at staa imod med."

Patsy gaar i Fælden.

I en Fart blev Frokosten spist — den store Opdager nøjedes selv med nogle faa Mundfulde og benyttede Lejligheden til at meddele sine trofaste Hjælpere, hvad Cadman kort i Forvejen havde oplyst ham om.

„Jeg tror ikke, at Mr. Fillmore er forulykket under Vejs. Han er under falsk Foregivende lokket bort fra sit Kontor, og det skete i ethvert Tilfælde ved en Konkurrent."

„Dunbar," udbrød Patsy hurtigt.

„Er det din Mening, saa befat Du Dig med Dunbar and Sons. Sæt Dig paa bedste Maade i Forbindelse med dem!" svarede Opdageren smilende.

„Jamen, mon de saa ikke vil lugte Lunten?" spurgte Patsy ganske forbløffet.

„Tværtimod — husk paa, at den gamle Dunbar er vidende om, at vi har taget dette Tilfælde under Behandling. Derfor kan Du tale aabent med ham, og vil efter faa Minutters Forløb vide, om vi har fundet den Skyldige i ham eller ej."

„Hvem tager den interessante Enke paa sin Kappe?" spurgte Chick.

„Selvføgelig Ida, din Skælm!" svarede den store Opdager leende, medens de andre stemmede i med. „Du kunde maaske nok lide at opleve smaa nette Æventyr her i Chicago med interessante og velhavende unge Enker, der oven i Købet er forførende smukke!"

„Jamen Nick dog," forsvarede Chick sig — ligeledes leende, „Du kender da min medfødte Skyhed!"

„Ja, den skal Du faa Lejlighed til at vænne Dig af med i mit Selskab," vedblev den berømte Opdager.

„Vi to vil prøve paa at efterspore den forsvundne Millionærs Bevægelser fra det Øjeblik, da han forlod sit Kontor for tilsyneladende at begive sig til Southwestern Surety Companys Kontor."

Faa Minutter senere var „Nick Carterne" allerede ved deres Arbejde.

Patsy opsøgte ufortøvet Dunbar and Sons Kontor. Kontortiden var endnu ikke forbi, men paa hans Forespørgsel efter Chefen blev der svaret, at saavel Seniorchefen som begge hans Sønner George og Percy havde forladt Kontoret allerede tidlig paa Dagen og først vilde være at træffe næste Formiddag.

Ved at spørge sig for, erfarede Patsy snart, at Dunbar sen. havde opholdt sig hele Formiddagen paa Kontoret og først havde forladt det, da Fillmore & Cadman telefonisk havde forespurgt om den forsvundne Millionær. Omtrent en Time senere var Dunbar sen. atter vendt tilbage til Kontoret.

Hans to Sønner repræsenterede Firmaet paa Børsen, og som Følge deraf var de som Regel borte fra Forretningen i Børstiden, altsaa fra ti til tre. Saaledes havde det ogsaa været Tilfældet den Dag.

Omtrent Klokken to, lige paa den Tid, da Nick Carter uddelte de nødvendige Ordrer til sine Hjælpere, havde Dunbar sen. pr. Telefon talt med sin Søn George, der var paa Børsen. Kort Tid efter var George kommet tilbage til Kontoret, havde haft nogle Minutters Samtale med sin Fader inde i deres Privatkontor, om Kurserne paa Børsen og derefter forlod de sammen Kontoret —, omtrent en halv Time, før Patsy spurgte efter dem.

De havde sagt til Kontoristerne, at Percy Dunbar vilde paa lige hjem fra Børsen og altsaa heller ikke kom mere paa Kontoret den Dag.

Alt dette forekom den unge Opdager ret besynderligt, og i en Fart begav han sig derfor til Børsen i Haab om at kunde indhente yderligere Oplysninger der.

Der bragte han straks i Erfaring, at Percy Dunbar, tvært imod sin Broders Forsikring overhovedet ikke havde været paa Børsen den Dag. Ogsaa George havde mod Sædvane vist sig en halv Time senere end ellers og var gaaet igen ved Totiden.

Af Vejviseren havde Patsy allerede set, at Fader og Sønner i Fællesskab beboede et af de eleganteste Privathuse i Lincolnpark.

Uden Betænkning begav Patsy sig derhen. Da han gik op ad den brede Ydertrappe og straks efter satte Fingeren paa det elektriske Ringeapparat, var Klokken allerede fire.

Pigen, der lukkede op, svarede paa hans Spørgsmaal, at den ældre Bankier var hjemme, førte ham til Modtagelsesværelset og bad om hans Kort for at bringe Herren det.

Det var et ganske almindeligt Kort, hvorpaa der blot var trykt „Nick Carter — New York". Den Slags Kort plejede den berømte Opdagers Hjælpere uden Undtagelse at benytte overfor ubekendte eller mistænkelige Personer for at holde disse i Uvidenhed om, hvorvidt de havde med Nick Carter selv eller med en af hans Hjælpere at gøre.

Patsy havde næppe ventet et Minut, før Døren blev aabnet, og en moderne klædt, atletisk bygget ung Mand med skarpt skaarne Ansigtstræk traadte ind i Værelset med Visitkortet i Haanden.

„Mr. Carter?" spurgte han i en forbindtlig Tone.

Patsy hilste blot tiltiende.

„Saa vidt jeg ved, ønsker De at tale med min Fader? Jeg er George Dunbar. Min Fader befinder sig ikke helt vel — kan jeg maaske meddele Dem den Oplysning, De ønsker?"

„Det er maaske ikke paatrængende nødvendigt at ulejlige Deres Hr. Fader," svarede Patsy, der i Tone og Holdning optraadte som en fuldstændig Gentleman, „dog — da han er en god gammel Ven af Mr. Fillmore."

„Jeg tænkte nok, at Deres Besøg hang sammen med den Sag," afbrød George ham. „Det er netop dette ulykkelige Tilfælde, der har angrebet min Fader, og da han lider af en Hjærtesygdom, maa han skaanes saa meget som muligt — Har De hidtil kunnet finde noget Spor, Mr. Carter?"

„Hvorledes skulde det være muligt, Mr. Dunbar," svarede Patsy. „Jeg har først for lidt siden overtaget denne Sag og har blot forhørt mig paa Deres Kontor og paa Børsen i det ganske vist forgæves Haab at finde Deres Fader."

„Ja men jeg forstaar virkelig ikke, hvorledes min Fader skulde være Dem til nogen Nytte i denne Sag," erklærede George og trak paa Skuldrene.

„Ja, jeg heller ikke, maa jeg ærligt tilstaa," svarede Patsy ikke mindre høflig. „Men hele Sagen er saa haabløst indviklet, at man maa klamre sig til det bekendte Halmstraa — og som gammel Ven af den Forsvundne maa Deres Hr. Fader jo være ret godt i Stand til at meddele mig udførlige Oplysninger om Mr. Fillmores sædvanlige Levevis."

„Ja, der vil De næppe blive skuffet i Deres Forventninger. Jeg er overtydet om, at min Fader er beredt til at give Dem enhver Oplysning," svarede George. „Ligeledes kan De frit disponere over min Broder og mig. Vi ved sandelig heller ikke, hvad vi skal tænke om Mr. Fillmores gaadefulde Forsvinden."

Han havde imidlertid aabnet en anden Dør og pegede nu ind i det bagved liggende Værelse, hvorfra en Vindeltrappe førte op til Etagen ovenover.

„Vær saa god, vi kan ligesaa godt benytte denne Privattrappe — min Fader befinder sig sandsynligvis i Biblioteket."

Patsy fulgte sin Fører, og denne ledsagede ham til et Gaardværelse i anden Etage og aabnede Døren med en elskværdig Haandbevægelse.

„Min Fader er desværre ikke her inde, ser jeg," tilføjede George i en beklagende Tone. „Vær saa god at træde ind, Mr. Carter — saa skal jeg hente min Fader."

Med en takkende Bøjning traadte Patsy ind i Værelset, der saa ud til at være et Bibliotek, thi langs med Væggene stod høje Reoler, der var fyldt med Bøger. Desuden fandtes der en Læsepult og et stort

Biblioteksbord. I et Hjørne stod en magelig, læderbetrukken Divan.

„Ønsker De at tale med min Broder?" spurgte George forbindtligt.

„Jeg antager, det vilde være heldigere, om jeg først talte med Deres Fader alene," svarede Patsy.

„Min Broder og jeg staar til enhver Tid til Deres Tjeneste. Min Fader vil være her om et Øjeblik."

Medens Patsy anbragte sig i en af de magelige Lænestole ved Bordet, forlod George Dunbars Værelset og laasede Døren.

Paa Bordet laa en Novellesamling, som for Tiden beskæftigede Aviskritikken paa det livligste. Nysgerrig bladede Patsy i Bogen; men han mærkede snart, at hans Legeme skyggede for Lyset, og rykkede Stolen til Side for bedre at kunne se.

Nu bemærkede han først, at begge Vinduer var dækkede med tunge, tæt sammenhæftede Klædesforhæng. Det var tidligere undgaaet hans Opmærksomhed, da Værelset var ganske lyst som ved Dagslys. Nu saa han sig nysgerrigt om for at opdage, hvilken Slags Belysning der var anvendt.

Snart blev det ham klart, at der under Loftet i det ene Hjørne af Værelset maatte brænde en Mængde meget kraftige elektriske Glødelamper. Disse var dog ikke synlige, men kastede deres Lys ind i et Spejl, der var anbragt saa behændigt, at det overgød hele Værelset som med Dagslys.

„Besynderligt!" brummede Patsy. „Det ser ud, som om Mr. Dunbar havde svage Øjne og ikke kunde taale at læse ved Dagslys. Men saa bliver det da først rigtig galt ved elektrisk Lys. Naa, ja, rige Folk har jo altid deres Særheder!"

Patsy fik Lyst til at kaste et Blik ned paa Gaden og forsøgte derpaa at trække et af Vinduesforhængene til Side, men det viste sig nu, at Gardinerne var sømmet fast. Derved forstærkedes hans Nysgærrighed blot endnu mere; han gik hen til det andet Vindue, og her lykkedes det ham langt om længe at skubbe et lille Hjørne af Gardinet til Side.

Til hans voksende Forbavselse viste det sig, at der bagved Gardinerne slet ikke fandtes noget Vindue — den tomme Væg stirrede ham i Møde. Det samme var Tilfældet med det første Vindue.

I Værelset fandtes der overhovedet intet Vindue. Intet Dagslys kunde trænge derind, og det var Grunden til denne sælsomme elektriske Belysning.

Med en Hovedrysten vendte Patsy tilbage til sin Stol og satte sig igen.

Han vuste virkelig ikke, hvad han skulde sige til dette besyndelige Værelse. Disse Herrer Dunbar var efter hans Mening ansvarlige for Millionærens Forsvinden, — men hvilket mærkeligt Menneske maatte Dunbar sen. ikke være, siden han havde indrettet sig et saadant Værelse uden Vinduer i sit Hus.

Taalmodigt ventede den unge Opdager endnu en rum Tid. Saa tog han sit Ur op af Lommen, og et Blik belærte ham om, at han allerede havde opholdt sig over et Kvarter i dette ejendommelige Værelse, der til Trods for sin hyggelige Udstyrelse havde en fortvivlet Lighed med en Fængselscelle. Stadig gjorde Dunbar sen. ikke Mine til at vise sig i Farvandet.

Greben af en pludselig Mistanke gik Patsy hen til Døren og forsøgte lydløst at aabne den; men den modstod hans Bestræbelser.

„Jeg tænkte mig det!" udbrød han, idet et bittert Smil krusede hans Læber. „Man har lukket mig inde her, og jeg er Fange. — Nu ved vi da, at de gode Herrer Dunbar har en daarlig Samvittighed!"

Intet Øjeblik lod den unge Mand sig skræmme ved Tanken om sit Fangenskab. Det ærgrede ham blot, at han af den Grund var forhindret i ufortøvet at meddele sin Chef Beretning om det passerede.

Saa brast Patsy pludselig i Latter. Den Tanke faldt ham ind, at denne listige George Dunbar sikkert følte sig overbevist om, at han havde taget selve den berømte Nick Carter til Fange.

„Naa ja, lad den Fyr tænke, hvad han vil." brummede Patsy. „I hvert Fald skal han nok faa at mærke, at jeg ikke lader mig holde for Nar."

Paany forsøgte han at dreje Dørgrebet om; det lykkedes ham saa overraskende let, at han øjeblikkelig forstod, at Porcellænsknappen aldeles ikke stod i Forbindelse med Laasen.

Der var intet Nøglehul i Døren, og ved nærmere Beføling opdagede Patsy, at denne var lavet af massivt Staal, der blot var malet som Træ.

Nu vendte Patsy sig til de falske Vinduer. Det saa ud, som om der bag ved Gardinerne oprindelig havde været Vinduer, der senere af en eller anden Grund var blevet murede til.

Ellers var han paa alle Sider omgivet af Vægge, og til at gennembryde dem manglede den unge Mand Værktøj — og selv om han havde haft Værktøj, maatte han have anvendt en rum Tid paa sit Befrielsesforsøg.

Patsy, der efterhaanden var kommet i blindt Raseri, tænkte et Øjeblik paa med sin Lommekniv at nedbryde den tilmurede Vinduesfordybning Sten for Sten. Men denne urimelige Tanke forkastede han snart igen.

For det første var det et næsten umuligt Foretagende, og for det andet vilde hans Fangevogtere naturligvis i ethvert Tilfælde forhindre dets Udførelse. Havde de vovet at tage ham til Fange, saa vilde de vel

ogsaa sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at beholde ham i deres Magt.

Sjældent havde den unge Opdager følt sig saa vild som i dette Øjeblik. Det forekom ham ganske ugørligt at bryde igennem disse massive Vægge, og dog vilde og maatte han for ingen Pris lade sig holde indelukket her.

Rasende vendte Patsy sig mod Døren og begyndte at hamre paa den med Hænder og Fødder, medens han samtidig begyndte at raabe med Opbydelse af sine Lungers fulde Kraft. Han havde ganske vist ikke noget Haab om, at man vilde sætte ham i Frihed, men han gjorde Regning paa Husets Tjenestefolk og mente at kunne henlede deres Opmærksomhed paa den Omstændighed, at man holdt ham fangen her.

Vel i ti Minutter hamrede, bankede og skreg Patsy, uden at hans Bestræbelser kronedes af blot det ringeste Resultat.

Da han endelig skælvende af Raseri atter vendte sig fra Døren, opdagede han pludselig et Møbel, som han ikke tidligere havde lagt Mærke til.

Det var et Slags Anretterbord, men af en ganske anden Facon end den sædvanlige.

Det bestod tilsyneladende af en massiv Træcylinder, der saa ud, som om den var savet ud af et mægtigt Træ, og var omtrent tre Fod højt og seks Fod i Gennemsnit. Paa Siderne var det omtrent en Fod bredt, dybt indbuet og indfattet i fodhøje Jærnskinner, der sluttede tæt op til Væggen.

Ved første Øjekast forstod Patsy, at det var et bevægeligt Anretterbord, et Slags Spisebord, der formodentlig løb paa Skinner og ved en Drejning, der foregik udenfor Værelset, efter Behag kunde rulles ind og atter bringes til at forsvinde.

Sandsynligvis udfyldte Jærnskinnerne Væggens Gennembrydning.

Det omtalte Bord havde ikke tidligere staaet i Værelset; det maatte altsaa være skudt ind gennem Væggen udefra, medens Patsy af alle Livsens Kræfter skreg og hamrede paa Staaldøren.

Med en Hovedrysten traadte den unge Opdager hen til Anretterbordet og betragtede den sirlige Anretning.

Der stod et Sølvteservice, forskellige Fade med Paalæg, Ost, Smør og Brød, Salt og Peber, Tallerken, Kniv, Gafler og Ske, en lille Flaske Vin, en stor Kande med Isvand, Glas — kort sagt alt, hvad man kunde ønske sig til et herskabeligt Maaltid.

I flere Minutter stod Patsy med korslagte Arme og betragtede den besynderlige Anretning.

Han havde truffet det rigtige med sin første Formodning. Anretterbordet drejede sig paa Hængsler og var kunstfærdigt føjet ind i Muren, saa at det ikke stod en Haarsbred ud fra den. Bagsiden af det dannede tillige det nederste Stykke af Væggen og var som de andre Vægge i Værelset fremstillet af massive Staalplader.

„Storartet — ganske simpelt!“ mumlede Patsy. „Man kan udefra dreje den Tingest uden at saa meget som en Mus kan undslippe herfra. Nu forstaar jeg ogsaa, hvorfor ingen i Huset kan høre min Raaben. Jeg befinder mig i et fuldstændigt Staalbur, — omtrent som et kæmpemæssigt Pengeskab. Man kunde gærne affyre en Kanon her, uden at nogen i Huset hørte det.“

Han forsøgte at sætte Bordet i Bevægelse, men det lykkedes ham ikke, et Bevis paa, at det udefra var fastgjort til Væggen med Slaaer.

I en Fart flyttede han nu det anrettede Maaltid hen paa Biblioteksbordet. Han var ikke sulten; men Anretterbordet kunde jo forsvinde igen, og han vidste ikke, hvor længe han skulde vedblive at bo som Fange i dette Værelse.

Patsy bryder ud af sit Fængsel.

Pludselig opdagede han under et Fad med Paalæg et Brev, der var adresseret til Nickolas Carter, Esq., den berømte Opdager.

„Aha, det skal nok være en Vittighed!“ knurrede Patsy med et uheldspaaende Smil. „De Karle tror virkelig, at de har nappet Mesteren selv. Jeg gad nok se deres Ansigter, hvis de vidste, at det blot var mig stakkels unge Fyr, de havde lokket i Fælden. Men jeg skal snart vise dem, at jeg heller ikke er til at spøge med,“ sluttede han rasende.

Uden Betænkning aabnede Patsy Brevet og læste med et spottende Smil følgende:

„Kære Mr. Carter! Vi ventede Deres Besøg. Dog maa De ikke af den Grund tro, at vi har været saa smarte at indrette dette Værelse til Deres Modtagelse.

En Mand med Deres skarpe Blik er straks klar over, at et saa sikkert Bur kun kan indrettes i Løbet af adskillige Uger. Det benyttedes i mange Aar til Bolig for en af Faders Brødre, der led af Forfølgelsesvanvid, og hvem vi ikke vilde anbringe paa en offentlig Sindsygeanstalt.

Forhaabentlig vil det ikke have nogen uheldig Virkning paa Deres klare Forstand at maatte tage Ophold i en Vanvittigs Celle.

Vor Onkel forsynede vi naturligvis ikke med Vaaben, og derfor kunde han ikke tilføje sig selv noget ondt. De har uden Tvivl Deres Revolver hos Dem og kan jage Dem en Kugle gennem Hovedet. Men det sker for Deres egen Regning og Risiko.

Skulde et saadant Tilfælde indtræde, skal det være os en Fornøjelse at sende Deres ærede Lig franko til New York.

Saa snart vi hørte, at De havde overtaget Sagen med Mr. Fillmore, besluttede vi at anvise Dem dette usædvanlige Opholdssted; og da vi ikke tvivlede om, at Deres første Besøg vilde gælde os, saa holdt vi os hjemme for ikke at lade en saa berømt Gæst vente.

Vi frygter Deres Dygtighed; og da vi ikke ønsker, at De skal gøre os en Streg i Regningen, saa anser vi det for heldigst at hjælpe Dem til et midlertidigt Opholdssted, hvor De i Ro kan hengive Dem til Deres egne Betragtninger.

Lad ikke Tiden falde Dem lang.

De vil faa en standsmæssig Forplejning, og saa snart vi mener, at det rigtige Tidspunkt er inde, vil vi indlade os i Underhandlinger med Dem om de Betingelser, under hvilke De kan faa Deres Frihed igen.

Indtil den Tid kan De gøre, som De ønsker. Der er sørget for, at De hverken kan undvige eller ved Larmen og Skrigen kan tildrage Dem uindviede Personers Opmærksomhed.

I det Haab, at Læsningen af de talrige Bøger vil tjene til at udvide Deres hidtil saa ensidigt udviklede Begreber, er vi

Deres forbundne

George og Percy Dunbar."

„Et Par nette Planter!" brummede Patsy, da han var færdig med at læse Brevet. „Deres Fader har al god Grund til at være stolt af dem. Det undren mig forøvrigt, at han ikke har føjet sin Underskrift til.

Aa, hvis Chefen blot vidste det! Han skulde snart tage de to Fyre i Kraven — og saa i Hullet med dem. — Fanden staa ogsaa i det!" afbrød han sig selv og stampede i Gulvet. „Der sidder jeg fast igen. Forrige Nat var jeg saa godt som overflødig, og i Nat lader det til, at jeg skal komme til at føre et temmelig tilbagetrukket Liv. Chefen og Chick skal nok snart bringe den Sag i Orden igen."

Ærgerlig satte han sig hen til Biblioteksbordet og skrev følgende:

N. C. 17. D.

„Mine ærede Herrer! Ligesom man kender Løven paa Kløerne og Æslet paa dets Skrigen, saaledes kan man ogsaa slutte sig til Deres Karakter og Egenskaber af deres ærede Skrivelse.

De spiller aabenbart Løvens Rolle og anser mig for Æslet — og jeg indrømmer, at De kan have nogen Grund til det. Men den, der som jeg allerede har gjort saa mange Løver til Langører, kan ikke opgive Haabet om, at ogsaa De i en ikke altfor fjærn Fremtid vil komme til at anse Tidsler for en yderst velsmagende Ret.

For en Gangs Skyld har De paa den elskværdigste Maade imødekommet mine Ønsker. Jeg har i lang Tid længtes efter et Rekreationsophold; men de Opfordringer, der hver Dag strømmede ind til mig, gav mig ikke Tid dertil.

Nu har jeg Ro, god Lekture, højst opmærksomme Værter, hvis Omsorg borger mig for, at jeg ikke af en Fejltagelse skulde blive stjaalet bort — — og havde jeg nu blot nogle rigtig fine Cigarer, saa vilde jeg befinde mig som i den syvende Himmel.

Deres forbundne

Nickolas Carter."

Med et grumt Smil adresserede Patsy Brevet til „Mr. Dunbar and Sons."

Han smuldrede noget Brød ud, hældte det halve af Vinen ud paa Gulvet og bragte Uorden i Assietterne med Kød og Smør, saa det fik Udseende af, at han havde spist.

Saa anbragte han det altsammen paa Anretterbordet tilligemed sit Brev og trykkede paa en Elfenbensknap, der bar den venlige Opfordring „Tryk paa Knappen".

Det varede heller ikke mere end et Minut, saa begyndte Buffeten at dreje sig.

Det var, som den unge Opdager havde formodet; Træet og Jærnskinnerne sluttede saa nøje op til Væggen, at man ikke kunde stikke en Tændstik ind der imellem. Straks efter var Hullet i Væggen atter tillukket, og selv det skarpeste Øje kunde ikke opdage nogen Forskel mellem den dækkende Staalplade og den øvrige Vægbeklædning.

Næppe ti Minutter senere kom Anretterbordet igen til Syne. Den tidligere Opdækning var fjærnet, og i Stedet for stod der nu paa Pladen en Flaske af den fineste Whisky og en Kasse Havannacigarer, der maatte fryde selv den mest forvænte Tobaksrygers Øje. Desuden laa der ovenpaa den en beskreven Seddel med følgende Indhold:

„Højstærede Mr. Carter! Tilgiv vor Forsømmelse! Vi sender Dem her nogle Cigarer, hvis Kva-

litet vi kan svare for, da vi selv ryger samme Sort. Ligeledes haaber vi, at den medfølgende Whisky maa vinde Deres Bifald.

Forøvrigt gjorde De Dem i Deres Brev skyldig i en uheldig Fejltagelse, da De adresserede det til Dunbar and Sons. Vor højt agtede Fader staar ikke som Deltager i dette „Kompagniskab". De har udelukkende at gøre med

Deres forbundne
Dunbars junr."

„Hvem der tror det, kan betale en Dollars, og den, der ikke tror det, kan ogsaa faa Lov at komme i Himlen," mumlede Patsy.

Med Kendermine valgte han en Cigar, tændte den og blæste Røgen lige hen mod Anretterbordet, da dette udefra blev sat i Bevægelse.

„Den Cigar lader sig virkelig ryge!" udbrød den unge Opdager med høj Røst.

Men der fulgte intet Svar. Næsten et Tegn paa, at man udenfor virkelig ikke kunde høre noget.

Hurtig lagde Patsy atter Cigaren fra sig og saa paa sit Ur. Klokken var fem om Eftermiddagen; altsaa havde han nu været Fange i en hel Time.

Spejdende saa han sig om i Værelset. Brødrene Dunbar havde skrevet til ham, at deres vanvittige Onkel havde levet i Aarevis i dette Værelse. Men det var kun tænkeligt under Forudsætning af, at der stadig blev tilført frisk Luft. Det maatte ogsaa være Tilfældet i Øjeblikket, thi Luften i Værelset var lige saa god, som om Vinduerne stod aabne.

Da opdagede han ogsaa en Ventilator i en Krog af Værelset. Den var anbragt tæt oppe under Loftet og var tilgitret med svære Jærnstænger.

Havde dette Værelse virkelig tjent til Bolig for en Vanvittig — og hele dets Indretning gjorde denne Udtalelse sandsynlig — saa sluttede Patsy deraf, at man ogsaa havde gjort Staalvæggene saa tykke, at intet Skrig eller anden Larm kunde trænge udenfor dets fire Vægge, thi naturligvis ønskede Husets øvrige Beboere ikke at forstyrres af slige Lyde, særlig om Natten.

Med stor Forsigtighed transporterede Patsy Divanen hen til det Hjørne af Værelset, hvor Ventilatoren var anbragt, og stillede den paa Højkant. Den ragede tilstrækkelig højt op, til at han, da han var klatret op paa den, kunde naa at røre ved Loftet med Fingerspidserne.

Ligeledes kunde han undersøge Ventilatorens Indretning. Den var temmelig lille og snever, men det betød intet, da den unge Mand var meget slank og smidig.

Skulde han rigtig tænke sig om, saa havde han nok tidligere knebet sig gennem Aabninger, der var endnu mindre rummelige.

Ved nærmere Undersøgelse opdagede den unge Mand, at de spærrende Jærnstænger ikke var sammensvejsede med Metalvæggen, men blot fastgjort med Jærnkramper i Muren bagved.

„Naa, det bliver et drøjt Stykke Arbejde!" brummede Patsy og rystede betænkeligt paa Hovedet. „Men til alt Held har jeg mit Værktøj hos mig."

Med disse Ord trak han en stor Lommekniv op af Lommen, aabnede den og undersøgte prøvende de forskellige Instrumenter, den indeholdt: Sav, Fil, Skruetrækker, Koben og lignende.

Med Iver begyndte Patsy nu at save en af Jærnstængerne over ved den nederste Ende. Jærnet viste sig at være temmelig blødt, men da han kun turde gaa frem med den største Forsigtighed og maatte bestræbe sig for at undgaa al Støj, og da den Stilling, han arbejdede i, var alt andet end bekvem, saa gik det kun langsomt fremad. Saa kraftig han end var, maatte han dog fra Tid til anden holde op med Arbejdet og hvile sine Arme lidt.

Endelig havde han gennemsavet den ene Stang halvt forneden og beredte sig nu til at gennemsave den helt foroven for saa at hænge sig i den og prøve, om han med sit Legemes Vægt kunde bøje den ned.

Da han havde udført dette, saa han paa sit Ur og blev ganske forbløffet, da han opdagede, at Klokken allerede var tre Kvarter til syv.

Altsaa havde han anvendt fuldt halvanden Time til at gennemsave en Jærnstang, og der var endnu fire tilbage.

Den unge Opdager var lige ved at opgive det hele, thi det forekom ham næsten umuligt at fuldende Værket.

Men snart grebes han atter af Ungdommens hele urokkelige Tillidsfuldhed.

Han klatrede ned fra den opstablede Divan og hvilede sig mageligt i en halv Time.

Det gav ham nye Kræfter, og ufortrøden vendte han nu tilbage til sit anstrængende Arbejde.

Time efter Time gik, og medens Sveden løb i klare Draaber ned fra Panden, savede og filede Patsy løs, indtil han endelig kort før Midnat havde bøjet den sidste spærrende Jærnstang ned.

Omtrent Klokken ni var det elektriske Lys blevet slukket, saa at Værelset laa i fuldstændigt Mørke. Patsy, der naturligvis havde sin elektriske Blændlygte hos sig, og som af den Grund ikke lod sig synderlig anfægte af det indtrædende Mørke, ansaa det for et

gunstigt Tegn, at Lyset blev slukket. De forbryderiske Brødre troede sandsynligvis, at han sov.

Patsy hengav sig tillidsfuldt til det Haab, at de ikke vilde se til ham om Natten, men først næste Morgen vilde bemærke hans Forsvinden, naar hans Frokost kom urørt tilbage.

Men til den Tid tænkte han sig, at han for længe siden havde faaet forklaret alt for sin Chef, og derved havde bevirket de to Brødre Dunbars Arrestation.

Saa snart den unge Opdager havde fjernet Jærnstængerne, spildte han ikke Tiden, men krøb straks ind i Ventilatoraabningen. I denne var der saa snæver Plads, at Patsy, som han senere fortalte, befandt sig som i en Sardindaase.

Men „Mands Vilje er Mands Himmerig", og med ubøjelig Haardnakkethed trængte Patsy sig op gennem den lige saa stejle som snævre Luftkanal, til han endelig var naaet op til Taget og der fandt Vejen spærret af en Vindskærm.

Men det indgød ham ikke nogen synderlig stor Skræk, thi da Skærmen skulde fremkalde Lufttræk kunde den ikke være fastgjort helt rundt, men maatte sidde løs i Røret.

Patsys Antagelse viste sig at være rigtig, og efter kort Tids Skraben og Støden lykkedes det ham at brække den Fjeder, der holdt Jærnskærmen fast i Ventilationsaabningen; derefter skubbede han med højre Haand Skærmen ud paa Taget og klatrede selv derud et Øjeblik efter.

Natten var stille og klar. Lykkeligt var Patsy sluppet ud af sit Fængsel; men nu befandt han sig paa et Tag, der var mindst tredsindstyve Fod over Gadens Overflade.

Til alt Uheld stod Huset frit og var paa alle Sider omgivet af Haver. Havde andre Huse stødt umiddelbart op til det, saa havde han med Lethed formaaet at svinge sig fra Tag til Tag.

Patsy kom imidlertid til at huske paa, at han ved sin Indtrædelse i det Dunbarske Hus havde lagt Mærke til, at Entreen fik sit Lys gennem en broget Ovenlysrude, der var indsat i Taget.

Han saa sig hurtigt om efter den, og det varede ikke længe, før den unge Opdager havde faaet aabnet den store Rude.

Før han gjorde dette, ansaa han det dog for heldigst at foretage nogle formaalstjenlige Forandringer med sit Ydre.

Han vendte sin Frakke, tog et rødt, pjusket Skæg paa og majede sig i det Hele taget ud, saa han lignede et Medlem af det ædle Indbrudstyvelav.

Det var et halsbrækkende Arbejde selv for denne dristige og behændige Yngling at svinge sig fra Ovenlysruden, der hvælvede sig højt over den øverste Etage, ned til Trappeafsatsen og faa Fodfæste paa denne, thi umiddelbart under ham gabede den brede Lysskakt, der sænkede sig lodret ned, og udenom hvilken Trappegangen strakte sig i en bred Firkant. Foroven indrammedes denne af et bredt Rækværk.

Med mægtig Kraft svang Patsy sig ud fra Kanten af Ovenlysruden, og det lykkedes ham til alt Held at støde med Fødderne mod det brede Trappegelænder, og i næste Øjeblik følte han sikkert Fodfæste.

Han havde en Fornemmelse af, at han havde traadt paa noget blødt, der rørte sig, og at han ikke havde taget Fejl, viste sig allerede i samme Sekund, thi der lød en rasende Hvæsen og en Mjaven, der gik til Marv og Ben; — det var en Kat, der havde valgt sig det bløde Tæppe paa den øverste Trappeafsats til Natteleje.

Øjeblikkelig blev der Røre i de tilstødende Værelser, hvor det kvindelige Tyende aabenbart havde deres Opholdssted.

Der lød skingrende Stemmer, der i den højeste Diskant raabte imellem hinanden:

„Røvere! Tyve — Mordere!"

Med mægtige Spring — fire Trin ad Gangen — stormede den unge Opdager med den utroligste Hurtighed ned ad Trapperne, idet han stadig lyste til alle Sider med sin Blændlygte.

Men nede i den mellemste Etage blev en Dør revet op, og en Mandsskikkelse viste sig i Natdragt.

„Holdt, eller jeg skyder!" skreg en hæs Stemme.

Men Patsy var allerede forbi Skikkelsen, og til sit Held havde han givet denne et temmelig haardt Stød i Maven. I samme Øjeblik knaldede en Revolver, en Kugle suste tæt forbi Flygtningens Hoved og slog ind i Væggen.

Patsy forstod nok, at han ikke kunde indlade sig paa nogen Kamp, men maatte se at slippe ud af Huset saa hurtigt som muligt, og i ethvert Tilfælde, før dets Beboere fik at vide, at det var deres Fange, der paa en saa usædvanlig Maade iværksatte sin Undvigelse.

„Hold paa ham, George!" raabte Manden i Natdragten ned efter ham.

Patsy vidste, at han skulde ned af en Trappe til; men i det samme straalede et Lysskær ham pludselig i Møde.

Ved Trappeomdrejningen opdagede han, at George Dunbar stod lige foran ham med Haanden paa Knappen til det elektriske Lys.

Med foroverbøjet Hoved — som en Tyr, der bereder sig til Angreb — gav Patsy sin Modstander et vældigt Stød i Maven, og medens den haardttrufne Mand stønnende tumlede bagover, drejede han om for det elektriske Lys.

I samme Nu laa Trappen i dybt Mørke. To, tre Gange affyrede Patsy sin Revolver for at jage sine Forfølgere en Skræk i Livet og ilede samtidig ned af den sidste Trappe.

Nu havde han naaet Udgangsdøren og opdagede snart, at den var lukket baade med Kæde og Nøgle. Medens han aabnede den, raabte han af alle Livsens Kræfter.

„Bliv, hvor I er, eller jeg knalder hver eneste af Jer til Jorden!"

Naturligvis gav Patsy sig ikke Tid til at undersøge, om hans Trusel havde den tilsigtede Virkning eller ej. Han rev tværtimod Døren op og var med et Sæt nede af Ydertrappen og ude paa Gaden.

Saa stormede han af alle Kræfter ned ad Gaden, udsat for at løbe lige i Armene paa en eller anden Politibetjent, der naturligvis øjeblikkelig vilde anholde ham.

Men det vilde være ham en let Sag at give Betjenten en fyldestgørende Forklaring; han vilde blot for ingen Pris udsætte sig for at blive genkendt af Brødrene Dunbar.

Paa sin Flugt var han vel naaet et Par Hundrede Alen fra det Dunbarske Hus, da han pludselig hørte et gennemtrængende Raab om Hjælp — kraftigt nok til at vække hele Nabolaget.

Men Patsy var allerede udenfor Skudvidde. Han lo spottende, tog det falske Skæg af, vendte sin Frakke igen og fortsatte saa ganske ubekymret sin Vej. Nogle Minutter senere befandt han sig allerede i en Sporvogn, der kørte lige til Auditorium-Hotellet.

Paa Jagt efter Indbrudstyven.

„Har han taget noget?"

Det var Percy Dunbar, der stillede dette Spørgsmaal, og hans Broder George, der besvarede det.

Huset genlød endnu af de forfærdede Tjenestefolks Angstraab.

De to unge Mænd var ikke blot oprørte over Indbrudstyvens Frækhed, men i endnu højere Grad forbitrede over, at han havde været saa heldig at undslippe til Trods for deres forenede Bestræbelser.

„Gaa op og prøv paa at berolige Tjenestefolkene!" raabte George til sin Broder.

„Javel, George!"

„Saa skal jeg imidlertid gaa ned paa første Sal og se efter, om Fader er blevet vækket ved al den Støj."

Hurtigt ilede den unge Dunbar ned i Forstuen og fandt Indgangsdøren staaende paa vid Gab. Da han traadte ud paa Trappen, hørte han i det fjerne Genlyd af Flygtningens Skridt.

„Tyve, Røvere!" raabte han af fuld Hals flere Gange efter hinanden.

Han havde stor Lyst til at sætte efter den formastelige Indbrudstyv, men betænkte sig imidlertid og gik ind i Huset igen.

Maaske havde en af Tyvens Hjælpere skjult sig inde i Huset, saa at der var Mulighed for at faa fat paa ham.

I ethvert Tilfælde var det nødvendigt at gennemsøge alle Værelser meget grundigt.

George tændte det elektriske Lys og gik ind i de forskellige Værelser paa første Sal, men kunde naturligvis ikke opdage noget som helst, der tydede paa en Indbrudstyvs uvelkomne Besøg.

Imidlertid havde hans yngre Broder Percy med stort Besvær faaet de jamrende og skrigende Tjenestepiger nogenlunde beroliget.

Pigerne fastholdt enstemmigt, at Røveren havde været oppe hos dem i øverste Etage.

Saa usandsynlig Percy end fandt en saadan Antagelse — thi hvilke Kostbarheder kunde en Indbrudstyv vel vente at finde i Tjenestefolkenes Værelser — — saa overbeviste deres gentagne Forsikringer og Forfærdelsesudbrud ham dog halvvejs om, at deres Paastand maatte være rigtig.

Hverken han eller hans Broder tænkte et eneste Øjeblik paa, at den natlige Fredsforstyrrer kunde være identisk med deres Fange. Det var efter deres Mening saa fuldstændig udelukket, at de ikke ofrede denne Mulighed en Tanke.

Percy gav Pigerne Ordre til at gaa i Seng igen. Men de krævede med største Standhaftighed, at Tagetagen først skulde undersøges grundigt, thi i deres ophidsede Sindsstemning bildte de sig ind, at der laa en halv Snes til Tænderne bevæbnede Indbrudstyve under hver Seng.

„Vanvid!" skændte Percy i en grov Tone. „Bring dog ikke hele Chicago paa Benene med al den Skrigen og Jamren. Men for at berolige Jer, skal jeg komme op og undersøge alt nøjagtigt."

Han begav sig nu ledsaget af de skælvende Piger rundt i Tagetagen, og da der ikke var indlagt elektrisk Lys der, oplyste han med Tændstikker Gange og Kamre, men intet Steds kunde han opdage Spor af noget mistænkeligt. Han saa op til Ovenlysvinduet, men da Patsy havde været saa forsynlig at lukke det igen, før han fra den indre Ramme vovede det skæbnesvangre Spring, saa kunde Percy Dunbar heller ikke der faa Øje paa noget usædvanligt.

Derefter begav den unge Bankier sig ad en stejl Stige op til Taget for at se sig lidt om der.

Men ved et flygtigt Overblik frembød der sig heller ikke her noget, der var egnet til at vække Opmærksomhed, og han var nu fast overtydet om, at Pigerne havde taget Fejl, og at Forbryderen i ethvert Tilfælde ikke var krøbet ind gennem Taget.

George fortsatte imidlertid sin Undersøgelse af Værelserne nedenunder, og han var endnu ikke færdig med dem, da han hørte sin Faders Stemme.

„Jeg haaber ikke, Du er blevet vækket uden Grund, Fader!" raabte han til ham. „Der er aldeles ingen Grund til Ængstelse!"

„Ingen Grund til Ængstelse," stønnede den gamle Mand. „En sand Heksesabbath i hele Huset, Raaben og Skrigen og Pistolskud — og ingen Grund til Ængstelse! Er Du fra Forstanden, George, eller hvad skal det betyde?"

„Det forholder sig, som jeg sagde, Fader, der foreligger ikke nogen som helst Grund til Ængstelse. En Indbrudstyv har forsøgt at optræde her, men han har ikke kunnet stjæle noget og er vist oven i Købet blevet saaret af mig."

„Hvad er der i Vejen med det elektriske Lys, jeg kan ikke faa det tændt," klagede den gamle Mand, der imidlertid var dukket frem i Korridoren paa anden Sal.

„Fyren maa have drejet Knappen for stærkt om, Fader," søgte George at berolige ham. „Gaa nu endelig i Seng igen. Percy og jeg undersøger hele Huset, saa Du kan være ganske rolig."

Percy kom i det samme ned til sin Fader og sin Broder.

„George har Ret. Gaa Du ganske rolig i Seng igen. Saasnart vi er færdige med at gennemsøge Huset, sender vi Meddelelse til Politiet og gaar ligeledes i Seng igen."

„Ja, det vil jeg ogsaa," svarede den gamle Mand. „Jeg befinder mig desuden ikke vel og kan ikke taale at være længere oppe. Men forhaabentlig faar I Sikkerhed for, at der ikke mere er nogen Fremmed i Huset."

„Ja, det er ganske udelukket, Fader; saa maatte han have skjult sig i denne Etage; men det er næppe tænkeligt, og vi skal desuden straks komme herop."

„Det er ikke nødvendigt; denne Etage har jeg selv undersøgt," erklærede Dunbar senior.

„Men Du har naturligvis ikke set noget Spor af Indbrudstyven, hvad Fader?" spurgte George leende.

„Jo, i Onkel Gregorys Værelse."

De to Brødre saa blegnende paa hinanden. George i Særdeleshed blev saa bestyrtet, at Revolveren, som han endnu holdt i sin Haand, faldt til Jorden med et Brag.

„Hvad er der paa Færde?" stammede den gamle Mand og vendte sig forskrækket om mod sine Sønner.

„Intet, Fader; Du er altfor nervøs," sagde George og tog sig sammen med en Kraftanstrængelse for i det Ydre at synes rolig. „Jeg tabte Revolveren; det er det hele!"

Med disse Ord bukkede han sig ned efter Pevolveren; men han var meget længe om at tage den op, da han ikke vovede at udsætte sig for sin Faders undersøgende Blik.

„Du skulde virkelig omgaas noget mere forsigtigt med Skydevaaben," svarede den gamle Mand, der stod i Begreb med at vende tilbage til sit Soveværelse. Men i det han ganske tilfældigt kastede et Blik paa Percy, studsede han og udbrød hovedrystende:

„Men Gud, Dreng, hvordan er det dog, Du ser ud. Du er jo saa bleg som et Lig. Har Indbrudstyven voldt Dig saadan en Forskrækkelse?"

„Jeg er aldeles ikke bange, Fader," svarede Percy, men hans klaprende Tænder modsagde hans Ord paa det kraftigste. „Jeg ryster af Kulde — jeg er saa let klædt og har maaske forkølet mig."

Med disse Ord fulgte han sin Fader ind i hans Soveværelse og hjalp ham i Seng.

„Du sagde, Fader, at Du havde set ind i Onkel Gregorys Værelse?" sagde George, der var fulgt efter dem og samlede hele sin Viljekraft for at tale med rolig og fast Stemme.

„Ja, selvfølgelig! Jeg har set mig om i hele Etagen. Jeg har aabnet alle Skabe og kigget under hver en Seng. Jeg saa ogsaa efter i Onkel Gregorys Værelse, men heller ikke der fandt jeg nogen levende Sjæl."

„Han har vel overhovedet ikke været der inde," forsøgte George at sige i en let henkastet Tone.

„Jo, der inde har han ganske bestemt været," paastod hans Fader. „Saa vidt jeg kunde se, var Divanen trukket hen i det ene Hjørne af Værelset og stillet paa Højkant op imod Væggen."

„Højst besynderligt!" var alt, hvad George kunde

svare; men i det samme tilkastede han sin Broder et stjaalent Blik, der vidnede om hans grænseløse Bestyrtelse.

Lydløst forsvandt Percy ud af Værelset uden at vække sin Faders Opmærksomhed.

„Skal jeg slukke Lyset, Fader?" spurgte George tonløst.

„Ja gør blot det — men hør en Gang! Har I opdaget, paa hvilken Maade Tyven har skaffet sig Adgang til Huset?"

„Nej, endnu ikke, men vi gaar ikke i Seng, før vi har fundet ud af det!"

„God Nat, Fader!"

„God Nat, George. Skrækken sidder mig endnu i alle Lemmer, og det bliver mig vist ikke en Gang muligt at gaa i Forretningen i Morgen. Det er ogsaa altfor meget, der stormer ind paa mig gamle Mand. Nu denne Indbrudshistorie og i Gaar min stakkels Ven Fillmores gaadefulde Forsvinden."

„Det var maaske bedre, om jeg gav Dig et Sovepulver, Fader?"

„Nej, lad blot være med det, min Dreng, nu kan jeg vist klare mig uden Sovemidler," sagde hans Fader gabende. „Men sig mig for Resten, har Du endnu ikke hørt noget nyt om Fillmore?"

„Nej, ikke et Ord," erklærede George med bortvendt Ansigt.

„Naa, saa god Nat. Send Bud til Politiet, men væk mig ikke, hvis det ikke er strængt nødvendigt."

Det lovede George og slukkede det elektriske Lys. Han forlod derefter Soveværelset, lukkede Døren i og begav sig med lydløse og forsigtige Skridt til det Værelse, hvor Patsy havde været indespærret.

Der fandt han sig Broder Percy, der stod som naglet fast til Gulvet og stirrede stift med aandsfraværende Blikke paa Divanen, der var stillet op mod Væggen. Han drejede ikke Hovedet, da han hørte sin Broder komme, men strakte blot Haanden ud og pegede paa de overfilede Jærnstænger foran Ventilatoraabningen.

„Se derhen," hviskede han. „Den Vej er han sluppet ud. Heldigvis har Fader ikke lagt Mærke til det."

„Heldigvis!" efterabede hans Broder. „Ja, Du har vist god Grund til at tale om Held ved denne forbandede Historie."

„Jeg ved nok — jeg ved kun altfor godt, George, at vi har Kniven paa Struben," stønnede Percy. „Da jeg før hørte, hvad Fader sagde, saa troede jeg, at det maatte være lykkedes Opdageren at slippe ud af Døren, uden at han havde lagt Mærke til det. Men nu er alt klart; han er undsluppen gennem Ventilatoren."

„Ja, det er tydelig nok," stønnede George, „og det betyder hverken mere eller mindre, end at Nick Carter, Verdens farligste Sporhund, er ude efter os."

„Aa, jeg kan hverken sanse eller samle — — for Himlens Skyld, George, hvad skal vi dog gøre?"

Men hans Broder var allerede ifærd med at anstille en ivrig Undersøgelse rundt omkring i Værelset.

„Vi maa finde de to Breve, jeg har skrevet til ham. Deres Indhold er lige saa godt som en Tilstaaelse!"

„Har jeg ikke advaret Dig mod at sætte Sagen paa Spidsen?" udbrød Percy og stampede i Gulvet, aldeles ude af sig selv af Raseri. „Det var din Idé!"

„Ja, det indrømmer jeg; men Du sidder lige saa godt fast i Saksen, som jeg!"

„Jamen det var Dig, der skrev de forbandede Breve!"

„Ja, gjort Gerning staar nu ikke til at ændre! Hvem kunde ogsaa ane, at Mennesket kunde bryde ud af en saa sikker Celle!"

„Vrøvl! Du behøvede da heller ikke at gøre ham rasende ved at forhaane ham i den Grad. — Jeg vilde aldrig have været saa taabelig at give saadan en skriftlig Tilstaaelse fra mig!"

„Det vil jeg nok sige. Den, der sidder i Glashus, skal ikke kaste med Sten. Hvis Du ikke havde ladet Dig overtale af denne yndige Mrs. Harding, saa havde vi ikke haft en Finger med i den hele Historie."

„Kom George," afbrød Percy ham i en forandret Tone og lagde Haanden paa hans Skulder, „hvad nytter alle Bebrejdelser! Vi sidder begge to i Klemmen, — det kan være, at jeg er den største Nar af os to, men Du har lige saa vel som jeg handlet taabeligt og overilet."

„Ja, ja, Percy, jeg er ikke oplagt til at skændes; Hjærtet sidder mig i Halsen. Hvad skal vi dog nu gøre?"

„Har Du ikke fundet dine Breve?" spurgte Percy i en ynkelig Tone.

„Ikke saa meget som et Bogstav af dem!" svarede George forbitret.

„Nej, det kan jeg nok tænke mig. Denne Carter er en gammel Ræv og har selvfølgelig ikke forladt Huset uden at tage de forbandede Breve med. Det er en rar Skandale, George — de Breve kan bringe os i Tugthuset."

„Ja, de kan maaske oven i Købet bringe os i Galgen, hvis den Historie med Fillmore løber uheldigt af," snærrede George Dunbar.

„Hvem ved, Carter er maaske allerede paa Vejen herhen med nogle Betjente for at arrestere os," sagde Parcy og skælvede over hele Legemet af Frygt.

„Ja, det er nok muligt. Derfor er det bedre, vi gør os usynlige, medens det endnu er Tid!“ svarede hans Broder i en energisk Tone. „Kom med, Percy. Fader tror blot, at vi er gaaet for at give Politiet Meddelelse om Indbruddet.“

Et Vitriolattentat.

Ida, der af Chefen havde faaet det Hverv at stifte Bekendtskab med Mrs. Harding, havde imidlertid været travlt beskæftiget.

Blandt de Droskekuske, som hun under sine hyppige Ophold i Chicago satte i Virksomhed, kendte hun en, der forekom hende at være en særlig kløgtig Fyr, og som ved sin Durkdrevenhed allerede havde ydet hende mangen værdifuld Haandsrækning.

Hun begav sig til hans sædvanlige Holdeplads, og det traf sig saa heldigt, at Kusken lige var kørt ind i Rækken og holdt og ventede paa Passagerer. Han kendte hende og vidste, at hun hørte til Nick Carters Folk. Derfor behøvede Ida blot at hviske til ham, at hun havde en ny Sag at arbejde med, og straks hørte han paa hende med den mest levende Interesse.

Ida gav ham Ordre til at køre langsomt forbi Mrs. Hardings Hus og holde ved det næste Gadehjørne, hvor hun vilde meddele ham, hvilke Forholdsregler hun fremdeles ønskede at træffe.

Da Idas Cab rullede forbi det statelige Kampestenshus, holdt der udenfor en smuk Viktoria, forspændt med et Par prægtige ungarske Heste, og med en liberiklædt Kusk paa Bukken.

Idas første Formodning, at Fruen havde Besøg, ændredes straks, da hun saa en Dame træde ud af Gadedøren og lukke af med en Nøgle, et Tegn paa, at hun maatte bo i Huset

Men nu vidste Ida forinden, at Mrs. Harding beboede det statelige Hus alene med sit Tjenerskab.

„Det maa være Mrs. Harding,“ tænkte den unge Pige øjeblikkelig.

Det var en usædvanlig smuk, høj og kraftig Dame med et meget energisk Ansigtsudtryk. Hendes Kinder farvedes af en fin Rødme, hendes Haar var mørkt og hendes Øjne sorte og gennemtrængende. Hele hendes selvbevidste Optræden gav en det Indtryk, at hun var vant til at befale.

„Hun ser ude til at være temmelig farlig,“ tænkte Ida.

Fra Vinduet i Droskens Bagside kunde hun tydeligt se, at Mrs. Harding — thi det var virkelig hende — hurtigt steg ind i den ventende Vogn, der straks efter satte sig i Bevægelse.

Ida spildte ikke Tiden; men gav skyndsomt sin Kusk Ordre til at følge tæt efter Viktoriaen, dog uden at blive set.

Mrs. Harding kørte lige til Marshall Field & Compagnys Bygning og gik ind i den bekendte, kolossale Forretning, der indtager en hel Gadekarré.

„Hør en Gang,“ sagde Ida efter en kort Betænkningstid, til sin Kusk, „har De en Skruenøgle hos Dem?“

„Selvfølgelig, Miss.“ svarede Kusken, „under Bukken har jeg alt mit Værktøj.“

Foran den store Forretning holdt mindste tyve Køretøjer af forskellig Slags, og uophørlig rullede andre op og ned i den stærkt trafikerede Gade, medens en tæt Strøm af Gaaende bølgede langs Fortovet.

„Ser De, min Ven, vilde De være bange for at liste Dem hen til den Viktoria, vi har forfulgt, og i al Stilhed løsne en Møtrik paa et af Hjulene?“

„Død og Pine! — Ærlig talt, Miss, har jeg aldrig før givet mig af med den Slags Affærer — og saa er her oven i Købet saa mange Mennesker, og der henne paa Hjørnet staar der tre Politibetjente,“ svarede Kusken lidt beklemt.

„Naar tre Betjente staar og taler sammen, plejer de at være baade døve og blinde,“ sagde Ida leende. „Og hvis De gaar i den Retning hen forbi Vognen, saa vil alle og enhver tro, at De blot vil kigge ind i Vestibulen for at se, om Deres Passager ikke snart skulde komme.

De kan jo nok tænke Dem, hvad jeg har i Sinde,“ fortsatte hun i en overtalende Tone. „De skal blot fremkalde et lille uskyldigt Ulykkestilfælde. Naar Damen kører videre, saa holder vi os tæt bag ved hende, og saa maa De sørge for at indrette det saaledes, at De kører temmelig haardt imod Hjulet med den løse Møtrik, saa at den løsner sig helt, og Vognen begynder at hælde til Siden.

Derved kan der ikke tilstøde Damen nogen Ulykke. Men hun vil sandsynligvis blive nødt til at stige ud. Jeg vil overøse Dem med Bebrejdelser og bede Damen om at stige ind i Vognen til mig.

De ved, at jeg ikke forlanger Deres Hjælp for intet, og skal nok staa Dem bi, hvis det virkelig skulde komme til Ubehageligheder med Politiet.“

Kusken lo allerede og blinkede polisk; han var meget nær ved at lade sig overtale.

„De er vel paa Jagt efter Damen, Miss?“ spurgte han.

„Ja, naturligvis! Jeg ønsker først og fremmest at blive indbudt til at aflægge et Besøg i hendes Hjem.“

„Forstaar sig, Miss! Jeg skal gøre mit bedste.“

„Men De maa ikke løsne Skruen altfor meget; Ulykken skulde helst ikke ske, før vi er kommet noget bort fra dette Sted.“

„Gør Dem bare ingen Bekymringer, Miss. Den Sag skal jeg nok ordne til Deres Tilfredshed,“ sagde Kusken grinende.

Ti Minutter senere vendte han tilbage med en forslagen Mine og nikkede umærkeligt.

„Saa, nu har jeg klaret den, Miss! Naada — tro mig, den fine Dame bliver glad!“

„Det er udmærket,“ roste Ida ham. „Hvad der videre skal ske, ved De jo.“

Efter endnu et Kvarters Forløb forlod Mrs. Harding Forretningen og steg atter op i sin Vogn. Denne satte sig hurtigt i Bevægelse, og tæt bag ved den fulgte Idas Cab.

De kørte forbi tre eller fire Karréer, saa drejede Vognen om et Hjørne og øjeblikkelig kørte Drosken hurtigere udenom.

I samme Nu lød der et vældigt Brag; den havde med det ene Forhjul stødt mod det venstre Baghjul paa Viktoriaen. I en stor Bue rullede Hjulet ind paa Fortovet, medens den elegante Vogn hældede betænkeligt til den ene Side.

De forskrækkede Heste stejlede vildt; men den øvede Kusk forstod snart at berolige dem og tvinge dem til at staa stille.

Lynsnart var Ida af sin Cab og henne ved den væltende Vogn. Hun aabnede Vogndøren, og medens hun brød ud i en Strøm af Undskyldninger, hjalp hun dens smukke Ejerinde ud.

„Jeg har da heller aldrig set Mage til Klodrian,“ vendte Ida sig i Vrede til sin Kusk, der tronede paa sin Buk med en Mine, som om Lynet var slaaet ned for Næsen af ham. „Hvor kunde De dog være saa skødesløs og uforsigtig. — Der ser De, hvor let Deres Ligegyldighed kunde have voldet en frygtelig Ulykke!“

Saa vendte hun sig atter til Mrs. Harding.

„Det er mig overordentlig pinligt, Frue, men det det er altsammen denne kejtede Dumrians Skyld!“ undskyldte hun sig.

„Det var et rent Tilfælde, Frue!“ søgte Kusken at forsvare sig.

„Aa, Snak! Se blot at komme ned fra Bukken. Det var bedre, om De prøvede paa at raade Bod paa Ulykken!“

„Nej, gør Dem ingen Ulejlighed, det har ikke noget videre at betyde,“ bemærkede nu den smukke Frue, der var blevet lidt bleg, og hvis Stemme endnu skælvede let. „Jeg er sluppet derfra med Skrækken; men min Vogn maa unægtelig sendes til Reparation. Her paa Gaden kan Skaden ikke udbedres.“

„Jamen, det er dog frygteligt, bedste Frue! Jeg er virkelig ganske utrøstelig,“ begyndte Ida igen med sine Undskyldninger og Beklagelser. „Jeg maa bede Dem om at benytte min Vogn. Jeg finder nok snart en anden.“

„Nej, nej, paa ingen Maade! Hvis De vil unde mig en Plads i Deres Cab, saa vil jeg være Dem meget taknemmelig, da der ikke er nogen anden Vogn i Sigte,“ erklærede Mrs. Harding, der imidlertid saa nogenlunde havde genvundet sin Fatning.

„Ja, med Fornøjelse. De kan ganske disponere over mig, og selvfølgelig betaler jeg ogsaa Reparationsomkostningerne,“ svarede Ida.

„De er virkelig altfor elskværdig,“ takkede Mrs. Harding behageligt overrasket. „De fleste af vore kære Søstre vilde sandelig søge at unddrage sig slige Forpligtelser. Men hvis De altsaa vil have den Godhed at køre mig til mit Hjem, saa tager jeg med Tak imod det — og haaber, at Deres Kusk ikke vil udsætte os for flere Ulykkestilfælde.“

Ida stemmede i med i hendes Latter og truede med Fingeren ad Kusken.

„Lad mig nu se, De tager Dem bedre i Agt for Fremtiden!“

I det samme Drosken vilde til at køre videre, kom en Politibetjent til Stede og vilde optage Forklaringer. Men leende afviste begge Damerne ham og erklærede, at der ikke forelaa noget, der udkrævede hans Indblanding.

„Jeg undrer mig næsten over, at der i det hele taget viste sig nogen Politibetjent,“ sagde Mrs. Harding med et spottende Smil, da Vognen havde sat sig i Bevægelse. „Hvis der virkelig var sket en Ulykke, saa kunde vi vist have faaet Lov at vente en rum Tid paa hans Tilsynekomst.“

Ida bekræftede med en hjærtelig Latter denne ingenlunde uberettigede Udtalelse.

Undervejs indledte de to Damer en Samtale og vekslede Visitkort, ved hvilken Lejlighed Ida rakte sin nye Bekendt et Kort, hvorpaa hun kaldte sig Mrs. Wellman.

Og da Kusken endelig gjorde Holdt udenfor Mrs. Hardings Bolig, var de to Damer allerede blevet saa gode Venner, at den smukke Frue anmodede sin Redningsmand i Nøden om at gaa med indenfor og drikke en Kop Te.

Ida svarede, at hun med Fornøjelse tog imod Indbydelsen — og der sagde hun virkelig ikke nogen Usandhed.

Hun gav Kusken Ordre til at vente og fulgte Mrs. Harding ind i Huset. I Forstuen standsede Fruen et Minut for at kaste et Blik paa et Visitkort, der laa i en Sølvskaal. Ida forstod nok saa behændigt at kigge over sin nye Venindes Skulder og læste paa Kortet:

„Mr. Percy Dunbar."

Mrs. Harding ledsagede sin Gæst ind i Dagligstuen.

„Vær saa god at tage Plads, Mrs. Wellman, jeg skal straks være her igen," sagde hun og gik gennem en kostbar Portiere atter ud i Korridoren.

„Hvornaar har Mr. Dunbar været her?" hørte Ida hende lidt efter spørge.

„Kort efter at den naadige Frue var kørt ud," lød Stuepigens Svar.

I dette Øjeblik ringede det paa Gadedøren, og da Pigen lukkede op, spurgte en kraftig Mandsstemme:

„Er Mrs. Harding hjemme — aa, der er De jo selv, Violet!"

Aabenbart havde Mrs. Harding skyndt sig at give den Indtrædende et Tegn, thi han sagde ikke mere. Derimod forkyndte Fodtrin, der fjærnede sig, at Mrs. Harding og hendes Gæst begav sig til et andet Værelse i Huset.

„Naturligvis er det Percy Dunbar," tænkte Ida øjeblikkelig. „Han er Medlem af Firmaet Dunbar & Sons. Patsy har en fin Næse og han nærede straks Mistanke om, at disse Herrer kendte noget til Fillmores Forsvinden. Efter min Mening lader det virkelig til, at der ogsaa er en Kvinde med i Spillet. I hvert Fald kunde jeg nok have Lyst til at se denne Mr. Percy Dunbar en Gang."

Hun saa sig om i Værelset.

Paa et Bord stod der en Ramme med et stort Fotografi af en ung Mand.

Ida opdagede ogsaa det samme Billede i mindre Format staaende paa et lille Nodeskab, men her var Rammen af Guld og besat med Brillanter.

Mrs. Hardings Gæst opholdt hende ikke længe.

Ida hørte ham atter i Korridoren og traadte lydløst hen til Vinduet.

Gennem Gardinet kunde hun se ham gaa ned ad Ydertrappen.

Det var den samme Mand, hvis Billede hun havde set opstillet inde i Værelset.

I en Fart vendte Ida tilbage til sin Stol, og et Sekund efter traadte Mrs. Harding ogsaa ind i Værelset igen.

„Jeg maa bede Dem om Undskyldning for min Fraværelse, men det var et Forretningsanliggende," sagde hun i en elskværdig Tone. „Jeg ejer forskellige Ejendomme, og min Konsulent vilde gærne tale med mig om nogle nødvendige Reparationer."

„Jamen De havde virkelig ikke behøvet at tage Hensyn til min Nærværelse."

„Det gør aldeles ikke noget. Jeg var tvært imod glad ved af den Grund at blive saa hurtigt fri for ham," svarede Mrs. Harding, som havde grebet en Vifte fra Bordet og viftede sig med nervøs Utaalmodighed.

Men det undgik ikke Idas skarpe Blik, at der i Mellemtiden var sket en levende Forandring med hendes smukke Værtinde.

Hun var temmelig tavs, og den unge Pige havde det Indtryk, at det ikke vilde være Mrs. Harding ubehageligt, om hun brød op snarest muligt.

Men saa fintfølende Ida end var i sit Privatliv, lod hun sig aldrig afvise, naar det gjaldt hendes Hverv som Opdager.

En Tjenestepige bragte Te og Kager ind.

Det kostede aabenbart Mrs. Harding stor Overvindelse at være en elskværdig Værtinde; hun nippede blot til Teen, medens Ida spiste og drak, som om den fremsatte Forfriskning smagte hende fortræffeligt.

Hele Tiden iagttog hun stjaalent den smukke Frue med skarp Opmærksomhed.

Hun havde en Fornemmelse af, at denne pludselig mistroede hende, og dog forekom det hende at være fuldstændig udelukket, at Mrs. Harding skulde have faaet noget Vink om Forsigtighed af Percy Dunbar.

„Sig mig, Mrs. Harding," begyndte Ida pludselig paa sin livlige Maade, idet hun pegede paa Dunbars Billede, — „undskyld min Paatrængenhed, men dette forekommer mig saa mærkværdig bekendt — det ligner en Ven af mig overordentlig meget, en vis Mr. Fillmore. Er det —"

„Fillmore!" udbrød Mrs. Harding, øjensynlig meget ubehagelig berørt.

„Nej, jeg udtrykte mig ikke klart. Den Mr. Fillmore, jeg mener, er betydelig ældre," erklærede Ida med honningsød Stemme, „men jeg mener, at han maa have set saaledes ud i sin Ungdom."

„Nej, det er ikke Mr. Fillmore!" svarede Husets Frue, og hendes Stemme klang skarpt og stejlt afvisende.

„Aa, saa maa jeg have taget fejl!" sagde Ida med godt spillet Forbavselse.

Skuddet havde ramt lige i Centrum.

At Mrs. Harding vidste noget om Millionærens Forsvinden, vilde den kloge Ida nu have bekræftet med en Ed.

Det forekom hende at være det klogeste at bryde op nu, — ogsaa for at træffe Foranstaltninger til at lade den smukke Enke skarpt bevogte fra dette Øjeblik. Derfor rejste Ida sig.

„Før De gaar, Mrs. Wellman," skyndte Mrs. Harding sig at sige, „vilde De gøre mig en stor Tjeneste ved at gaa med ovenpaa. Jeg har i Eftermiddag gjort nogle Indkøb, som jeg gærne vilde vise Dem. Smukke Kniplinger og deslige plejer jo alle Damer at have Interesse for."

Ida lod sig paa ingen Maade skuffe af disse Ord. Hun gættede, at Mrs. Harding havde en langt vigtigere og mere fjendtlig Bevæggrund til sin Opfordring; men netop derfor fulgte Ida hende med største Beredvillighed.

Da de var kommet op i Etagen ovenover, gik Mrs. Harding foran den unge Pige ind i et overdaadigt udstyret Paaklædningsværelse.

„Lyset er meget skærende i Eftermiddag — jeg vil hellere rulle Persiennerne ned," erklærede Mrs. Harding og gik med hurtige Skridt gennem Værelset, medens Ida blev staaende ved Toiletbordet.

„Vær saa god, kom dog nærmere," sagde Værtinden i en opmuntrende Tone og tilføjede hurtigt: „hvor dumt, jeg har jo ladet Døren staa aaben!"

Med disse Ord ilede hun atter hen til Døren og forstod at indrette det saaledes, at hun kom til at staa imellem denne og sin Gæst ved Toiletbordet. Men i samme Øjeblik vendte hun sig pludselig om mod Ida og greb en lille Flaske, der stod paa Toiletbordet.

„Mrs. Wellman," begyndte hun i en skarp Tone, „jeg ved ganske vist ikke, om det er Deres rigtige Navn eller ej; men hvem De end er, saa meget er mig klart, at De under et falsk Paaskud har forstaaet at skaffe Dem Adgang til mit Hus.

Men det er sidste Gang, at De har tragtet efter at gennemtrænge andre Folks Hemmeligheder med Deres frække Spejderblik.

De har begaaet en skæbnesvanger Fejltagelse, da De troede, at De kunde overliste Violet Harding. Nu kan De tage dette som en Erindring."

Allerede under de sidste Ord havde hun taget Proppen af den lille Flaske og sprøjtede nu med en heftig Haandbevægelse dens Indhold i Ansigtet paa den unge Pige.

En herlig Vellugt opfyldte straks Luften, og Ida brast i en hjærtelig Latter, medens den skønne Forbryderske veg tilbage med en Bevægelse, der udtrykte den heftigste Skræk.

Før hun endnu formaaede at fatte sig efter sin højst forstaaelige Overraskelse, havde Ida allerede trukket sin lille, men farlige Revolver frem og rettede nu dens Munding mod den smukke Enkes Ansigt.

„Staa ganske stille, Mrs. Harding," sagde hun med et spottende Smil. „Hvis De hellere skulde ønske en lille Smule Vitriol, behøver De blot at sige til; jeg tillod mig nemlig at bytte den Flaske, hvis Indhold De saa elskværdigt havde tiltænkt mig.

En ægte Opdager maa have sine Øjne alle Vegne; og da jeg nok kunde tænke mig, at De ikke for intet vilde slæbe mig med her op, saa var jeg paa min Post, og Flasken med Dødningehovedet viste mig straks, hvad De havde i Sinde med mig.

Hvis De sætter Dem den mindste Smule til Modværge, saa gengælder jeg Deres morderiske Hensigt med et Revolverskud."

„Vil De øjeblikkelig se, De kommer ud af mit Hus, De Uhyre!" raabte Mrs. Harding, der forgæves bestræbte sig for at blive Herre over sin Overraskelse og Forfærdelse.

„Ja, paa en Betingelse!" svarede Ida med urokkelig Ro.

„Hvad er det for en Betingelse?" stammede Enken.

„Sig mig, hvor Mrs. Fillmore opholder sig!"

Den skønne Frues sorte Øjne funklede dæmonisk og skød Lyn af Raseri.

Hun var forvandlet til en Tiger i menneskelig Skikkelse og vilde med største Glæde have styrtet sig over sin Gæst for at sønderrive hende med Negle og Tænder, hvis ikke den blinkende Revolver og Idas kølige, men energiske Optræden havde holdt hende i respektfuld Afstand.

„De skal ikke faa noget at vide af mig — ikke et Ord — ikke en Stavelse!" raabte hun i en skingrende Tone, aldeles ude af sig selv af Harme over sin Afmagt.

„Det kan ogsaa være det samme," erklærede Ida koldblodigt, idet hun med den fri Haand skubbede sit Trøjeopslag til Side og viste hende et Sølvskjold, der bar Opdagelsespolitiets Mærke.

„Her ser De mit Embedstegn, og jeg erklærer Dem herved for arresteret, Mrs. Harding. Hvis De ikke ønsker at blive lænket, maa De uden Modstand følge mig til Hovedpolitistationen for der at blive konfronteret med Mr. Percy Dunbar."

„De vil da vel ikke paastaa, at Percy er blevet arresteret!" udbrød den unge Enke, idet hun med vidt opspærrede Øjne stirrede forfærdet paa Ida.

„De tror vel ikke for Alvor, at jeg har ladet Mr. Percy Dunbar forlade Huset her uden at give et Tegn, der kunde føre til hans Arrestation?" sagde

Ida, idet hun rask benyttede sig af sin nylig vundne Fordel.

„Saa er Deres Kusk maaske ogsaa en Opdager?“ udbrød Enken overrasket.

„De gætter virkelig ganske godt, Mrs. Harding. Tag De nu Deres Hat paa, og saa foretager vi to igen en lille Køretur i Fællesskab.“

Nu først syntes den unge Enke at forstaa den truende Fare i hele dens Udstrækning. Hendes Læber blev hvide som Sne, og en Skælven bevægede hendes pragtfulde Skikkelse, saa hun svajede som et Siv for Vinden.

„For Guds Skyld, De vil da vel ikke føre mig gennem Gaderne som en simpel Forbryder?“ stønnede hun.

„Gør Dem ingen Bekymringer. Ingen vil antage Dem for en Arrestant. Forøvrigt kunde De spare Dem hele denne ubehagelige Ophidselse, hvis De blot vil meddele mig Mrs. Fillmores Opholdssted.“

„Nej, jeg vil ikke!“ skreg Violet Harding og gik med Stormskridt rundt i Værelset som en rasende. „De kan gøre ved mig, hvad De vil, men jeg forraader intet. Ikke en Stavelse faar De ud af mig!“

„Kom saa!“ var alt, hvad Ida svarede.

Sammen med sin Fange kørte hun derefter til Hovedpolitistationen.

Nick og Chick ved Arbejdet.

Nick Carter og hans første Hjælper havde imidlertid ikke været mindre optagne. De havde bragt i Erfaring, at Mr. Fillmore havde forladt sit Kontor paa Slaget ni og var gaaet ned med Elevatoren.

Efter Portnerens Udsagn var en lukket Droske et Øjeblik forinden standset udenfor „Skyskraberen“, og Kusken havde nævnet Mr. Fillmore ved Navn og spurgt ham, om han ønskede en Droske.

Mr. Fillmore havde travlt og skyndte sig at stige ind i Vognen, hvis Vinduer var dækkede med tætte Gardiner, og straks efter satte Vognen sig i Bevægelse. Den sorte Tjener meddelte endvidere, at han ganske tilfældigt havde lagt Mærke til Vognens Nummer og huskede det.

I en Fart fik de to Opdagere opsporet, at det omtalte Nummer hørte hjemme paa en af Chicagos største Droskeholdepladser.

Chick begav sig nu derhen, medens Mesteren selv fortsatte sine Bestræbelser for at opdage, hvor den tæt tillukkede Cab var kørt hen.

Det voldte ikke Chick nogen Vanskelighed at finde Drosken og dens Kusk.

Manden var, som Ejeren af Droskerne forsikrede, en gammel, prøvet Kusk, men en af dem, der ikke gaar af Vejen for en god Fortjeneste.

Chick nærmede sig ganske ubemærket Kusken, og efter at han havde givet sig til Kende som Opdager, lykkedes det ham langt om længe at hale en Tilstaaelse ud af ham.

Den foregaaende Aften havde en Herre, han ikke kendte, men som han under alle Omstændigheder med Lethed vilde kunde kende igen, stillet ham det Spørgsmaal, om han havde Lyst til at tjene halvtredsindstyve Dollars i Løbet af en knap Time.

„Han foreslog mig derefter,“ vedblev Kusken, „at jeg næste Morgen tidlig skulde laane ham min Cab fra Klokken tre Kvarter paa ni til omtrent halvti.“

„De skulde altsaa laane ham Vognen uden selv at være Kusk?“ spurgte Chick interesseret.

Det var netop Tilfældet. Kusken forsikrede, at han fra Begyndelsen ikke vilde indlade sig paa denne Handel, men den Fremmede havde overtalt ham saa længe og havde desuden antydet, at det drejede sig om en Bryllupsspøg — han vilde blot køre sin nygifte Ven og hans Kone til Banegaarden — indtil Kusken endelig var gaaet ind paa Forslaget, lokket af Udsigten til den store Fortjeneste.

Nøjagtig paa den aftalte Tid afleverede han Vognen til den ubekendte, der allerede ventede paa ham iført den sædvanlige Kuskedragt, og Klokken halvti fik han sin Vogn tilbage i ubeskadiget, dadelfri Tilstand.

De aftalte halvtredsindstyve Dollars havde han allerede faaet forud.

Endelig tilstod Kusken ogsaa, at han havde maattet love den Fremmede ikke at plapre noget ud om denne lille Forretning — et Løfte, som han uden Betænkning vilde have holdt, hvis Chick ikke havde givet sig til Kende som Opdager, og han som Følge deraf havde frygtet for selv at komme i Knibe.

Kusken gjorde en hel Del Modstand, da Chick vilde have ham med til Hovedpolitistationen; men slutteligt fandt han sig i det uundgaaelige, beroliget ved den bestemte Erklæring, at han ikke havde noget at frygte for sig selv, men blot skulde optræde som Vidne.

Chick naaede Hovedpolitistationen med sin Ledsager, allerede før Ida indtraf dertil med sin Fange; og Jim Bailey, som Kusken hed, blev paa Chicks Begæring ufortøvet anholdt som Vidne.

Chick begav sig derefter i Hast til Telefoncentralen for at faa opklaret, hvilken Telefon der var benyttet til de to Opringninger, der falskelig angaves at stamme fra Southwestern Surety Co.

Ved Hjælp af Registret om Dagens Opringninger lykkedes det Telefonopsynet at faa konstateret, at Fillmore & Cadmans Kontor var blevet ringet op to Gange fra samme Sted, nemlig en Restauration i Adams Street. Den første Opringning havde fundet Sted fem Minutter i ni, og den anden omtrent ti Minutter senere.

Ufortøvet begav den unge Opdager sig til Restaurationen. Det var et af de største og eleganteste Lokaler i Chicago, en Restaurant, hvor Forretningsmænd og lignende plejede at sætte hinanden Stævne.

Ejeren var selv til Stede, og Chick gav sig til Kende overfor ham, idet han forklarede, at han var Opdager og optraadte paa Begæring af Southwestern Surety Co., hvis Firmanavn maatte være misbrugt to Gange kort efter hinanden ved Opringning gennem Restaurantens Telefon.

Værten vidste allerede Besked, thi en af hans Opvartere havde gjort ham opmærksom paa, at en meget elegant klædt ung Mand Klokken ni om Morgenen havde benyttet Telefonen og havde sagt:

„Southwestern Surety Co. her — hvem taler jeg med?"

I første Øjeblik havde dette ikke været Opvarteren paafaldende, da det maaske drejede sig om et Forretningsanliggende, der skulde afgøres i Nærheden.

Men da den unge Herre efter ti Minutters Forløb atter benyttede Telefonen og for anden Gang søgte at bibringe sin Modpart ved den anden Telefon den Tro, at det var Southwestern Surety Co., han talte med, saa studsede Opvarteren og gav i Hemmelighed Værten et Vink.

Da den ubekendte unge Mand for tredje Gang havde i Sinde at begive sig til Telefonen, havde Værten derfor holdt ham tilbage og havde betydet ham, at han maatte søge sig et andet Sted til den Slags fingerede Samtaler, da hans velrenommerede Lokale ikke kunde misbruges paa den Maade.

Allerede et Minut efter havde den unge Mand uvillig fjærnet sig.

Baade Vært og Opvarter erklærede med Bestemthed, at de havde iagttaget den Fremmede tilstrækkeligt opmærksomt til med Lethed at kunne genkende ham til enhver Tid.

Da Nick og Chick snart efter traf hinanden og meddelte de Resultater, de hidtil havde haft af deres Undersøgelser, sagde Chefen:

„Hvor Vognen er kørt hen, har jeg ikke med Sikkerhed kunnet opdage. Men saa meget ved jeg, at det Sted, hvor den Ubekendte har overtaget den, ikke kan være ret langt fra Adams Street, og til det samme Sted bragte han den tilbage Klokken halvti.

Alt i alt var den Ubekendte altsaa ude med Vognen i tre Kvarter. Følgelig kan det Sted, hvortil man har bragt Mr. Fillmore ikke være synderlig langt fra Adams Street.

Kom nu med, Chick, saa skal jeg vise Dig det Hus, hvortil de tre forskellige Spor, jeg har fulgt, hver Gang har ført mig hen."

De begav sig hurtigt til Flodgaden, hvor det ene store Varehus hæver sig ved Siden af det andet ud mod Floden, og hvor største Delen af Chicagos Storkøbmænd har deres Lagre og Pakhuse.

Da de havde naaet dette Storhandelens Centrum, pegede Nick Carter paa et Pakhus, der var seks Etager højt, og paa hvis Forside der prangede et mægtigt Skilt med Paaskriften: „Dunbar and Sons."

Chick betragtede opmærksomt Varehusets Facade; dets Bagside vendte ud mod Floden i Nærheden af det Sted, hvor den strømmer ud i Michigansøen.

„Ser Du," sagde Nick i en eftertænksom Tone, „vi er nu saa vidt, at vi kan arrestere disse Herrer Dunbar, i Tilfælde af, at din Kusk saavel som Opvarteren og Værten genkender dem som de to Personer, de har talt med.

Men et saadant Skridt bringer os egentlig ikke nærmere til Løsningen af vor Opgave, thi selvfølgelig vil Brødrene Dunbar lyve med oprejst Pande og vil for ingen Pris lade sig bevæge til at forraade Fillmores Opholdssted. Hvad vi først og fremmest har at gøre, er derfor at finde dette Skjulested."

„Ja, naturligvis, Nick. — Men Du sagde før, at dine Forsøg paa at følge Droskens Spor tre Gange var endt her ved Dunbars Pakhus.

Følgelig maa Mr. Fillmore efter al Sandsynlighed have gjort et ufrivilligt Ophold i dette solide Murstenshus."

„Det tror jeg ikke. De Folk, vi her har at gøre med, er altfor kloge og forslagne til at vælge et saadant Skjulested, hvor de maatte dele deres Hemmelighed med en Mængde Mennesker, som ikke er interesserede i Sagens Gennemførelse."

Nick Carter havde forklædt sig som Skipper og lignede aldeles skuffende en vejrbidt „Longshoreman". Paa hans Foranledning udstyrede Chick sig paa lignende Maade i en Forretning der i Nærheden, som drev Handel med den Slags Klædningsstykker.

I Fællesskab slentrede de derefter om bag ved Varehusene langs med Flodbredden. Der indlod de

sig ligesom tilfældigt i Samtale med en Havnearbejder, der drev omkring uden at bestille noget.

„Hvad er det for et Arbejde, de har for derude?" spurgte Nick, idet han pegede paa en stor Pram, der laa for Anker i nogen Afstand fra Bredden, og paa hvis Dæk der udfoldedes en livlig Virksomhed.

„Der sank for kort Tid siden en Skonnert der ude," svarede hans Hjemmelsmand, „og nu har de nogle Dykkere i Arbejde med at bjærge Ladningen."

„Saa! Der kunde jeg maaske faa Arbejde."

„Kender jeg ikke," brummede Arbejderen og trak paa Skulderen. „Er Du maaske Dykker?"

„Ja, det skulde jeg mene!"

„Hm, ja det kan jo være, Du kan faa Ansættelse ved Natmandskabet. Jeg har hørt, at Dunbars endnu ikke har saa mange Folk, som de egentlig kunde bruge."

„Hvem — Dunbar — Død og Pine, Mand — hvad er det, Du siger?"

„Herregud, Menneske, Du maa da kende Dunbars. — Dunbar and Sons. Det er jo et af de største Købmandshuse her i Byen. De har sluttet Kontrakt om Bjærgning af Ladningen."

„Saa? Ja, jeg kender et Bankierfirma med Kontor i Adams Street, der hedder Dunbar and Sons, men —"

„Ja, saa er det vel de samme. Men for deres Dykkerarbejde har de et Kontor her nede — — der henne," sagde Arbejderen og pegede paa det store Pakhus.

„Tak skal Du have, Kammerat. Det skal jeg skrive mig bag Øret."

Da de to Opdagere havde fjærnet sig et Stykke længere ned ad Kajen uden at sige noget, blev Nick Carter pludselig staaende og saa paa Chick med et uroligt Udtryk i sit ellers saa uudgrundelige Ansigt.

„Ved Du, hvad jeg tror?" hviskede han. „Mr. Fillmore er ikke skjult i Varehuset, men snarere der henne," han nikkede med Hovedet i Retning af Søen, „og hvis min Anelse ikke skuffer mig, saa befinder han sig for Øjeblikket i Livsfare."

„Jeg vil være fordømt, Nick, om jeg forstaar, hvad Du mener," brummede Chick og rystede paa Hovedet.

„Kæreste Chick, jeg har jo gentagne Gange sagt Dig, at disse Brødre Dunbar uden Tvivl er et Par nederdrægtig samvittighedsløse Skurke. Jeg har i Timevis slentret rundt ved Pakhuset der og har lagt Mærke til, at der uafbrudt kører Vogne ud og ind.

I den Bygning vilde ikke en Gang en Dumrian falde paa at skjule en bortført Millionær, end sige to saa durkdrevne Fyre.

Nej, Chick, de har bragt deres Offer i Drosken hen til Forsiden af Huset, er kørt igennem Bygningen og ud paa den anden Side ved Kajen, og der har de skjult Mr. Fillmore et eller andet Sted."

„Ja, det kan Du have Ret i; de har maaske bragt ham over til den anden Side af Søen!"

„Muligvis; men det er dog ikke sandsynligt. Som vi har bragt i Erfaring, driver Dunbars alle Slags Forretning.

De har Bankforretning, er Storkøbmænd, Speditører — og som vor Hjemmelsmand før sagde, befatter de sig ogsaa med Bjærgning af sunkne Skibsladninger."

„Ja, det er tydeligt nok. Der ligger Prammen for Anker, og om Bord lader de til at have temmelig travlt," indskød Chick.

„Naa ja, efter min Mening har de skjult Mr. Fillmore der ude," tilføjede Nick Carter betydningsfuldt.

„Prammen ligger omtrent en Mil fra Kysten — jeg tror, Nick, at vi vilde gøre klogt i at aflægge den et Besøg."

„Akkurat min Mening, Chick. Se Dig om og find et Sted, hvor vi kan leje en Jolle."

„Ja, det bliver vist det bedste, Nick!"

En mislykket Rotur.

Omtrent et Kvarter senere sad de begge i en Robaad og trak kraftigt paa Aarerne, saa den lette Baad i pilsnar Fart styrede ud mod Prammen.

Da de kom den paa nærmere Hold, kunde de se, at det var en af de sædvanlige Bjærgpramme, der var forsynet med et Paternosterværk og alle mulige Maskinerier til Bjærgnings- og Dykkervirksomhed.

Lidt før Opdagerne kom indenfor Hørevidde, saa de en Dykker i sin uformelige Rustning komme op af Vandet.

Ved Siden af Prammen laa en lille Dampbaad.

Kort efter at Dykkeren var naaet op paa Dækket, satte Damperen fuld Damp op og styrede ind mod Kysten.

Om Bord befandt der sig kun en Passager, ellers blot Maskinist og Styrmand.

„Jeg tør vædde med, at Fillmore opholder sig i en af Kahytterne paa Prammen der," brummede Chick.

„Spar hellere dine Penge; nu varer det ikke ret længe, før vi har fundet ud af det — ogsaa uden dem," sagde Nick og roede endnu hurtigere til.

Passageren paa Dampbaaden havde aabenbart lagt Mærke til, at de nærmede sig. Han lod Styrmanden hente en Kikkert og iagttog gennem den de to Roere meget opmærksomt.

„Lad være at se paa ham," kommanderede Nick. „Vend ikke Hovedet derhen; hvis han ønsker at faa noget at vide om os, saa maa han selv gøre sig Ulejlighed med at faa os i Tale."

Passageren havde sat sig ned igen, men havde aabenbart givet Styrmanden en Befaling, thi denne forandrede pludselig Kurs og holdt hen imod Robaaden. Det undgik ikke de to Roeres Opmærksomhed, at han havde fuld Damp oppe nu og derved drev Damperen endnu hurtigere frem.

„De styrer lige hen imod os," bemærkede Chick, medens de stadig roede videre.

„Hallo — hallo der henne!" lød et Minut senere Passagerens Stemme ovre fra Damperen.

„Ro videre!" hviskede Nick. „Men skynd Dig ikke altfor meget. Vi har simpelthen ikke hørt ham, forstaar Du."

„Hallo — hallo — I der i den lille Baad!" raabte Passageren. „Hvor skal I hen?"

„Hvadbehager?" spurgte Nick, idet han rejste Aaren og saa sig tilbage over Skulderen.

Dampbaaden var maaske endnu trehundrede Fod borte fra dem. De havde slaaet kontra for Dampen og gled nu af Sted mellem Robaaden og Prammen, der var endnu længere borte.

Paa Prammens Dæk havde Mandskabet standset Virksomheden for at se efter, hvad det var, der gik for sig.

„Hvor skal De hen?" spurgte Passageren atter.

„Der ud!" svarede Nick og pegede paa Lykke og Fromme ud mod Søen.

Med disse Ord stak han atter sin Aare i Vandet, men Passageren raabte til ham, at han øjeblikkelig skulde standse.

„Vend om! De maa ikke ro videre i den Retning!"

„De er vist ikke rigtig ved Deres fulde fem!" raabte Nick tilbage med en skraldende Latter. „Er Søen maaske ikke fri? Hvem vil forbyde mig noget?"

„Nej! Denne Del af Søen er ikke fri!" skreg Passageren.

„Saa kunde jeg nok lide at vide hvorfor — De har maaske i Sinde at sætte Rækværk om den?"

„Ja, det kan jo være Dem lige meget! Men De vover ikke at ro videre!"

„Vover ikke?" skreg Nick Carter. „Det skal vi da først se!"

„Nej, De maa ikke! Vær dog fornuftig, min gode Mand —"

„Fanden kan være Deres gode Mand!" raabte Opdageren tilbage i en grov Skippertone. „Jeg kan hverken se Opslag eller Afspærring — i tyve Aar har jeg sejlet her paa Søen, og i Dag er det første Gang, at saadan en enfoldig Landkrabbe kommer her og vil give mig Forskrifter. — Ro til, Tommy."

Chick, der kun med Besvær kunde bide Latteren i sig, trak lydigt paa Aarerne.

Men før det næste Aareslag skreg Passageren allerede igen:

„Holdt! I vover ikke at sejle videre! Vent et Minut — saa skal jeg forklare Jer det hele."

„Hvad Fanden er der nu igen paa Færde?" brølede Nick til Passageren.

„Vent nu blot lidt — saa skal jeg forklare Dem alt."

„Ja, det vil jeg ogsaa nok bede om! Det var jo en køn Historie, naar jeg gamle Vandrotte skulde lade mig sige af enhver som helst Dumrian!"

„Vil De høre paa mig?"

„Hæ?"

„Der henne under Prammen ligger der et Vrag!"

„Ja, det har jeg vidst for længe siden!"

„Jeg har paataget mig at bjærge Ladningen. De har vel nok hørt om Dunbars, det store Bjærgningsfirma — eller kender De dem maaske ikke?"

„Jo, jeg gør — men hvad saa videre?"

„Jeg er Dunbar junior!"

„Saa! Hvilken af dem?"

„Det kan vel ikke interessere Dem. Men for at faa en Ende paa Sagen kan jeg jo gærne sige Dem, at jeg er George Dunbar, den ældste af Sønnerne."

„Det er mig en svær Glæde at gøre Deres ærede Bekendtskab, Mr. Dunbar — men jeg indser ikke, hvorfor det skulle hindre os i at kaste Garn ud i Nærheden af Prammen."

Men ganske sagte hviskede han til sin Fætter:

„Vi vil lade det komme an paa en Prøve. Den Fyr skal ikke faa os bort uden at drive os her fra."

„All right!" svarede Chick.

„Ja, det skal vi faa at se. Nu er det ude med min Taalmodighed, og naar I Dumrianer ikke vil høre, saa maa I føle!" raabte George Dunbar nu og vendte sig til Styrmanden:

„Sejl den Baad i Sænk, hvis de Karle ikke vender om!"

„Well Sir," svarede Manden ved Roret.

Nick skævede ængsteligt til Dampbaaden.

„De vil da vel ikke for Alvor sejle os i Sænk?“ knurrede han.

„De maa hellere lade være at tvinge os til det,“ svarede Dunbar.

I Stedet for at svare begyndte Opdagerne atter at ro hen imod Prammen.

Mellem denne og Jollen, og ganske nær ved denne sidste, vippede den lille Damper op og ned. Nu begyndte den langsomt at sætte sig i Bevægelse hen imod Robaaden.

De to Opdagere var ikke længe om at se, at det var en fortræffelig bygget Dampbaad, hvis Ror punktligt lystrede det mindste Vink.

Den kom tæt hen til Jollen, veg lidt tilbage og stødte saa sin skarpe Bov ind mod Robaadens Bredside. Der lød et lille Brag; men der skete ingen Skade.

Ikke desto mindre sprang Nick op, tilsyneladende ude af sig selv af Raseri og huggede med sin ene Aare løs paa Dampbaaden, som om han vilde slaa den sønder og sammen. Han spillede sin Rolle med saa stor Iver, at han selv begyndte at vakle, og Aaren faldt over Hovedet paa ham ud i Vandet.

„Død og Pine — nu har jeg tabt min ene Aare!“ brølede Opdageren.

„Det gaar jo fortræffeligt!“ spottede George Dunbar, der saa til med Armene overkors. „Styrmand! Driv den Baad ind mod Bredden!“

Nick Carter opførte en sand Indianerkrigsdans og stampede i Baaden af Raseri. Naturligvis havde det været ham kærest, hvis Dampbaaden havde bragt Jollen til at kæntre og havde skaffet ham en ufrivillig Svømmetur; thi saa havde Dunbar vel af ren Menneskekærlighed været nødt til at tage dem om Bord i sit Fartøj.

Men den lille Damper lystrede saa fuldstændigt Styrmandens mindste Bevægelse, at der ikke indtraf nogen Katastrofe.

Behændigt bøjede Dunbar sig ned og fiskede den flydende Aare op. Saa lagde Damperen sig med Bredsiden mod Jollen, og den opfiskede Aare blev kastet ned i den.

„Pas nu bedre paa Aarerne for Fremtiden,“ raabte Dunbar spottende.

„Jeg skal skaffe Jer Politiet paa Halsen — det kan I stole paa!“ brummede Nick Carter, idet han atter stak Aaren i Vandet.

„Ja, gør De, hvad De vil. Men i hvert Fald maa De i Land, hvis De vil udføre den Trusel. Jeg skal nu for Resten fortælle Politiet, at jeg mistænker Dem for at være Lejlighedstyve, der vilde prøve paa at stjæle noget af den Ladning, vi henter op.“

„Din gemene Skurk — din Pjalt,“ skreg Nick rasende. „Jeg havde mest Lyst til at springe om Bord hos Dig og prygle Sjælen ud af Livet paa Dig!“

„Det er vist bedst for Dig selv, om Du lader den Fugl flyve,“ svarede George Dunbar og trak sin Revolver frem.

„Aa, for Resten, Tommy. Hvorfor skal vi ærgre os mere over den Slags Krapyl?“ raabte Opdageren nu. „Lad os hellere ro tilbage.“

Som sagt som gjort. Men hele Vejen ind til Kysten holdt Damperen sig lige i Nærheden af Robaaden.

Da Dunbar endelig følte sig overtydet om, at have skræmmet de formentlige Fiskere tilstrækkeligt, gav han Styrmanden Befaling til at sejle længere op ad Floden.

„Prøv nu ikke paa at komme igen,“ raabte han advarende til Afsked. „Folkene paa Prammen har Befaling til at skyde paa enhver uvedkomende, der nærmer sig.“

Opdageren gav intet Svar. Dunbar lod sig sætte i Land og begav sig ufortøvet til sin Bolig, hvor han, som den kyndige Læser allerede ved, havde sit Møde med Patsy.

Nick Carter som Dykker.

Saa snart Nick Carter tillige med sin Hjælper havde naaet Bredden, leverede han Baaden tilbage til Udlejeren, men gav ham Ordre til stadig at holde den parat, da han senere vilde bruge den endnu en Gang, og derefter begyndte han allerede at træffe sine Forberedelser til Udførelsen af en ny Plan, som han havde fattet, medens han paa den mislykkede Rotur spillede sin Rolle som den haardt krænkede Søulk.

At George Dunbar havde gode Grunde til at forhindre enhver Fremmed fra at nærme sig Bjærgningsprammen, var indlysende nok, men dermed var det langt fra en afgjort Sag, at Mr. Fillmore befandt sig om Bord paa Fartøjet.

Nick Carter nærede heller ikke mere den Anskuelse. Men ganske vist troede han, at den Bortførte opholdt sig i Nærheden af Prammen, blot paa et langt farligere Sted.

Alt, hvad han nu havde at gøre, var at anskaffe sig en fuldstændig Dykkerdragt, thi han vilde grundigt undersøge Havbunden rundt omkring Prammen.

(At Nick Carters Opdagervirksomhed stedse gav saa glimrende Resultater, skyldte han først og fremmest den Omstændighed, at han med Lethed fandt sig til Rette i de forskelligste Haandværk og andre Færdigheder.

Ham var det ligemeget, om han skulde betjene et Telegrafapparat eller føre et Iltogslokomotiv. Han var en fortræffelig Rytter, Bokser, Roer og Matros, ligeledes havde han en øvet Dykkers Erfaring og havde gentagne Gange opholdt sig paa Havbunden i en saadan Udrustning.

I New York havde han en fuldstændig Dykkerdragt, men da han befandt sig over 900 Mile borte fra Hudsonflodens Hovedstad, og det ikke saa godt kunde lade sig gøre at forsende den pr. Telegraf, saa maatte han med det gode eller med det onde se at skaffe sig en saadan her i Chicago.

Men det var lettere sagt end gjort.

Hans oprindelige Hensigt — at prøve paa at faa Ansættelse ved Dunbars Natmandskab — var selvfø'gelig ganske umulig efter Mødet med George Dunbar.

Ganske bort set fra, den unge Bankier overhovedet ikke vilde indlade sig med ham, stod det Nick klart, at Mr. Dunbar paa ingen Maade vovede at lade nogen Fremmed komme om Bord i Prammen.

Højst sandsynligt var Bjærgningsmandskabet indviet i Hemmeligheden med Mr. Fillmore, og han havde købt sig deres Tavshed ved høje Belønninger.

Altsaa var der ikke anden Udvej for den store Opdager end i Fællesskab med Chick at opsøge de Forretninger, der handlede med Dykkerudrustninger.

Men af den Slags Forretninger var der kun meget faa i Chicago, og ingen af dem havde det nødvendige paa Lager.

De var villige til at tage imod en Bestilling og skaffe Dragten i Løbet af kortest mulig Tid; men lige saa enstemmigt erklærede de, at Nick ikke vilde finde et eneste brugbart Apparat i hele Byen.

Tilsidst maatte Nick beslutte sig til det besværlige Arbejde at opsøge samtlige Byens Dykkere efter Vejviseren i Haab om, at en eller anden af dem mod en god Betaling vilde stille sin egen Dragt til hans Raadighed.

Endelig fik hans Søgen et godt Resutat, men først efter at han sammen med Chick i Timevis havde gennemkrydset Byen.

Nick Carter fandt ganske vist ikke nogen Dykker, der for Tiden var uden Beskæftigelse, men heldigvis en, der havde en Reserveudrustning.

Denne var imidlertid ikke rigtig i Orden, og der medgik atter noget af den kostbare Tid for at faa de nødvendige Reparationer udført.

Derefter maatte Udrustningen og det til Lufttilførsel nødvendige Maskineri bringes ned til Robaaden, hvad der atter tog lang Tid.

Det var derfor blevet temmelig mørkt, da Robaaden endelig for anden Gang satte sig i Bevægelse ud imod det Sted, hvor den sunkne Skonnert laa.

Denne Gang var Chick ene om at ro, medens Nick sad uvirksom ved Roret, iført den ligesaa tunge, som ubekvemme Dykkerdragt.

Da Robaaden nærmede sig Prammen, blev den anraabt fra Dækket.

„Baad ohøj!"

„Lad dem bare raabe en Gang til," lød det fra Dykkerhjelmen med Opdagerens dumpt og uhyggeligt klingende Stemme.

Med kraftige Aareslag roede Chick nærmere til Fartøjet.

„Stop! Bliv, hvor I er!" raabte en barsk Kommandostemme fra den forankrede Pram.

„All right!" svarede Nick med den samme dumpe Stemme. „Nu er vi tilstrækkelig nær ved dem. Bliv her og pas paa, Chick!"

Næppe havde Opdageren udtalt disse Ord, før han allerede svang sig over Bord og et Sekund efter forsvandt i Bølgerne, der slog sammen over ham.

Fra dette Øjeblik maatte Chick anvende hele sin Opmærksomhed paa bestandig at tilføre Nick frisk Luft med Pumpen.

Fra Prammen blev der udstødt Raab og vilde Trusler, men den unge Opdager skænkede tilsynelade ikke Mændene nogen Opmærksomhed.

Dog holdt han vagtsomt Øje med dem, og det undgik ikke hans skarpe Blik, at de, der befandt sig paa Dækket, havde et eller andet nyt Anslag for.

Men hvad der var i Gære, formaaede han ikke at opdage.

Snart saa han imidlertid, at en Dykker gik ud fra Prammen og forsvandt i Retning af det Sted, hvor Nick var dukket ned i Søen.

Af den heftigt arbejdende Luftpumpe og den temmelig stærkt strammede Slange kunde den unge Opdager slutte, at hans Chef imidlertid havde naaet Flodens Bund og hurtig bevægede sig hen til det Sted, hvor den sunkne Skonnert laa.

Nogle af Folkene sprang nu fra Prammen ud i Jolle og roede med kraftige Tag hen imod den lille Baad, hvori Chick befandt sig.

„Prøv ikke paa at komme mig nær," raabte Chick truende, medens han uafbrudt betjente Luftpumpen. „I gør bedst i at holde Jer i sikker Afstand, ellers skal jeg snart bombardere Jer, saa Fanden kan bruge Jeres usle Kroppe til at si sin Svovlsuppe i!"

Mændene i Baaden syntes at blive bange; men deres Fører befalede dem under rasende Forbandelser at ro videre.

Chick tog sin Revolver frem.

„Til Advarsel skal jeg skyde jer et Hul lige under Vandlinjen," raabte han truende. Paa samme Tid fyrede han allerede, og et rasende Hyl fra Baaden viste ham, at han ikke havde forfejlet sit Maal.

I det samme holdt Mændene op med at ro.

„Lad os sejle ham i Sænk!" raabte Føreren.

„Ja, jeg skøtter nu ikke om at faa en Kugle i Ryggen," knurrede en af Mændene.

De var saa nær ved Chick, at han tydeligt kunde høre, hvad de sagde, og de frembød saaledes et fortræffeligt Maal for den fremragende Skytte.

„Ja, det er netop lige det, I kan vente Jer," raabte han med en endnu mere skrækindjagende Stemme end før. „Hvis I kommer blot en Tomme nærmere, saa skyder jeg for at ramme — og den, der har sit Skind kært, gør bedst i at holde sig borte!"

„Med hvilken Ret vover I at dykke her paa Floden?" raabte Føreren tilbage.

„Jeg dykker da ikke," svarede Chick med en skraldende Latter. „Jeg gør jo ikke andet end at pumpe Luft til min Kammerat."

„Her er det ikke tilladt at dykke — og hvis I tilvender Jer blot saa meget som en Stoppenaal af den Ladning, der skal bjærges, saa er det værre end Tyveri paa aaben Gade."

„Hvorfor Pokker roer I ikke i Land og henter en Baadladning Politibetjente her ud for at lade os arrestere?"

„Du vilde vist snart trække Linen ind, hvis Du bare fik saa meget som en eneste Betjent at se," spottede Kaptajnen.

„Kom nu bare ikke med Vittigheder, lille Ven," afbrød Chick ham med en egen Betoning. „Du vover da i alle Tilfælde ikke at hente nogen Betjent. Saa det er vist bedst, Du stikker Piben ind."

Kaptajnen vedblev at tordne og bande, men han kunde ikke paa nogen Maade bevæge sit Mandskab til at ro nærmere til Baaden med den farlige Revolverskytte.

Imidlertid var Nick Carter takket være sine Blyskos Vægt dykket ned til Bunden af Michigansøen.

Næppe havde han faaet fast Bund under Fødderne, før han, saa hurtigt han tunge Rustning tillod det, marscherede fremad i den Retning, hvor han formodede, at det sunkne Vrag laa.

Snart kunde han ogsaa allerede skimte Skonnertens Omrids gennem det klare søgrønne Vand. Men samtidig saa han noget andet, der interesserede ham ulige mere.

Ved Siden af Vraget var der opstillet en stor Dykkerklokke og tæt ved den stod en Dykker, tilsyneladende uden at tage sig noget for.

„Han lader ikke til at have meget travlt med at bjærge Ladningen," tænkte Opdageren ved sig selv.

Nick Carters Kamp paa Søens Bund.

Allerede i samme Øjeblik bortledes hans Opmærksomhed af en ny Tildragelse.

En anden Dykker steg ned til Bunden.

Nick lagde Mærke til, at den anden kom ned lige i Nærheden af Dykkerklokken og straks pegede med sin udstrakte Haand hen paa Opdageren.

Øjensynlig saa begge Mænd ham komme, og i Særdeleshed han, der allerede i Forvejen havde opholdt sig i Dybet, syntes at være meget overrasket.

Nede paa Havbunden kunde selvfølgelig ingen af dem sige noget.

Men de to Dykkeres Handlemaade var ogsaa tilstrækkelig let forstaaelig for den store Opdager.

Men truende Armbevægelser kom de nærmere. Paa samme Maade søgte Nick at bringe de to Fyre til at forstaa, at han aldeles ikke følte nogen Tilbøjelighed til at lade sig jage i e t Musehul af dem, og at de gjorde bedst i ikke at bekymre sig om ham.

Om de nu ikke forstod ham, eller — hvad der var mere sandsynligt — de havde besluttet sig til at jage ham bort, forblev en uafgjort Sag.

I alle Tilfælde kom Dykkerne rask hen imod ham og søgte at kaste ham omkuld.

I dette Øjeblik begyndte den sælsomste, uhyggeligste og tillige farligste Kamp, som den berømte Opdager nogen Sinde i sit Liv havde prøvet.

Oppe paa Jorden i fri Luft vilde Nick snart have gjort det af med de to Fyre.

Ogsaa her nede paa Havets Bund kunde han holde dem Stangen, men det var dog et tungt Lod i Vægtskaalen, at de her var to mod en.

For det første var de to Dykkere mere vant til den tunge Rustning og formaaede derfor ogsaa at bevæge sig mere uhindret. Men for det andet havde selv den stærkeste og tapreste Mand været fortabt i det Øjeblik, da det lykkedes hans Modstander at skære

Luftslangen over — og af den Grund var det en stor Fare, at der var to mod en.

Nick slog løs paa sine Angribere og var meget overrasket over, hvor svage og kraftesløse hans Hug syntes at være.

Tilvisse — hans Muskler ejede Styrke nok til med et Slag at strække en Tyr død til Jorden, men her igennem Vandet gled hans Arm kraftesløs, og hans knyttede Næve syntes snarere at klappe Modstanderne end at ramme dem haardt.

Men alligevel var Vægten af de frygtelige Hug dog tilstrækkelig til at bringe den ene Dykker til at snuble, og han vilde ufejlbarlig være styrtet om, hvis ikke hans stive og tunge Rustning havde holdt ham oprejst.

Den anden Dykker havde imidlertid været saa heldig at faa Tag i Opdageren, og medens han nu søgte at kaste ham til Jorden, kom hans Kammerat der imidlertid atter havde faaet Fodfæste, listende til Siden og viste sig nederdrægtig nok til at ville skære Nicks Luftslange over med en lang Kniv.

Nick Carter lod sine Næver suse til begge Sider, saa hurtigt han formaaede, men de to Dykkere var saa heldige at undgaa hans Hug og trængte haardt ind paa ham.

I samme Nu stod det klart for den store Opdager, hvilken grænseløs Fare han svævede i.

Et pludselig Blink viste Nick, at Fyren holdt en lang Kniv i Haanden.

Med overmenneskelig Kraft formaaede Opdageren at holde sig de to Karle fra Livet ved vældige Hug og Slag.

Aldrig i sit Liv havde han haft en afgørende Kamp med mere energiske og fortvivlet udholdende Fjender.

De lod sig simpelt hen ikke slaa tilbage, men søgte stadig igen i næste Minut med sejg Haardnakkethed at klamre sig til ham.

Naturligvis kunde denne Kamp, der fandt Sted paa Havets Bund, ikke gaa upaaagtet af for Mændene oppe i de to Baade.

Vel kunde de hverken se eller bedømme Begivenhederne, saaledes som de i Virkeligheden udspilledes, men Luftslangerne og Træklinjerne befandt sig stadig i vild Bevægelse, og det mørke Dynd, som de trampende Fødder der nede i Dybet hvirvlede op, farvede den bølgende Havflade med store brune Pletter.

Føreren i den lille Baad lod sine Folk ro sig hurtigt tilbage til Prammen.

Chick, der befandt sig i den største Ængstelse for, at Lufttilførslen skulde blive forstyrret, aandede lettet op, da han mærkede en pludselig Trækning i Ventillinjen, et Tegn paa, at Opdageren ønskede at blive hejset op.

Derfor begyndte Chick med den ene Haand at sætte Hejseværket i Bevægelse, medens han med den anden uafladelig betjente Luftpumpen.

Det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Mandskabet paa Prammen samtidig var beskæftiget med at hejse deres to Dykkere op.

I Løbet af et Minut var Chick tæt ved deres Styrbordsside og maatte stadig være paa sin Post for ikke at blive angrebet af Mændene. Men disse havde altfor travlt med at hejse deres Kammerater op til at kunne bekymre sig om den Mand, der befandt sig i Jollen.

„Bliv fra Dækket!“ var alt, hvad de truende raabte til ham. Og da Chick heller ikke sporede nogen Lyst til at aflægge Prammen et Besøg, saa længe Nick endnu var under Vandets Overflade, saa adlød han gærne af egen fri Vilje.

Nogle bange Sekunder forløb, og saa dukkede næsten samtidig tre Dykkerhjælme op af Søen.

Den ene Dykker bevægede sig saa hurtigt, han kunde, hen til Prammens Bagbordsside.

Den anden havde lagt sin ene Arm omkring den tredje, der aabenbart var bevistløs.

Ved første Øjekast genkendte Chick i Redningsmanden sin Chef, hvis Dragt var ganske forskellig fra de to andre Dykkeres.

Han forstod i samme Øjeblik, at den store Opdager nede paa Havets Bund havde faaet Bugt med den ene af sine Angribere.

I næste Nu klamrede Nick Carter sig til Robaadens Ræling, og Chick skyndte sig at skrue den uformelige Dykkerhjælm af hans Hoved.

„Jeg ved ikke, om jeg har dræbt Manden eller ej,“ var Nick Carters første Ord, efter at han i dybe Drag havde indaandet den kølige Aftenluft. „Jeg vil tage ham om Bord. Du maa sørge for at holde de Skurke i Skak med din Revolver, og Du tillader ikke en af dem at undslippe ind til Kysten.“

Straks satte Chick med et vældigt Spring om Bord i Prammen. Mandskabet udstødte en Strøm af Hyl og vilde Eder, og der behøvedes nu næppe nogen Befaling fra Kaptajnen for at drive dem til et Forsøg paa at overmande den modige unge Opdager.

Tyve eller flere stod her mod en eneste behjærtet Mand.

Chick forstod fuldt ud, at de næste Sekunder maatte gøre ham til Stuationens Herre eller medføre hans Undergang.

Uden at tøve saa meget som et Sekund affyrede han sin Revolver mod Kaptajnen og ramte ham i Skulderen.

Den Saarede faldt bandende om paa Dækket.

Hans Folk derimod flygtede skrækslagne til alle Sider.

I dette Øjeblik viste Nick Carter sig ogsaa paa Dækket.

„Dykkeren lever — han er blot meget udmattet," sagde han ilfærdigt. „Vi maa tvinge disse Folk til at arbejde — og de maa slide, som om Fanden selv var i Hælene paa dem."

Med hævet Stemme og med Revolveren i Haanden vendte han sig mod det uvirksomme Skibsmandskab, der med Ængstelse afventede Sagens videre Udvikling.

„Jeg er New-Yorker Opdageren Nick Carter og staar her som Repræsentant for Chicagos Politidirektør," sagde han i en bestemt Tone. „Hejs øjeblikkelig Dykkerklokken op, eller ogsaa bliver enhver af Jer anklaget for Delagtighed i overlagt Mord!"

Fuldstændig beherskede af Opdagerens imponerende Personlighed og rædselsslagne ved hans Trusel, hvis farlige Betydning de alle forstod, vovede ingen af Mændene at være ulydig.

Med største Iver betjente de Maskinerne og kort efter svævede den vældige Dykkerklokke over Vandet og blev trukket om Bord i Prammen.

Da man et Øjeblik efter aabnede den, fandt man i Dykkerklokkens Indre — Mr. Fillmore.

Han var bevidstløs, men levede endnu. Nick Carter, der ogsaa var nøje fortrolig med en Læges Gærning, gav sig straks ifærd med at kalde den ulykkelige tilbage til Livet.

Medens han var beskæftiget med dette vigtige Arbejde, gav Chick Havnepolitiet et i Forvejen aftalt Raketsignal, hvad der havde til Følge, at en af de smaa Politidampere øjeblikkelig gav los fra Kajen og med fuld Damp oppe satte Kursen mod Bjærgningsprammen.

Da Politibetjentene kom om Bord paa Fartøjet, blev hele Mandskabet arresteret, bragt ind til Havnepolitistationen og der sat i sikker Forvaring i Cellerne.

I Dykkerklokken fandt man Spisevarer, der var bestemt for Mr. Fillmore, og ligeledes havde der hele Tiden været Tilførsel af frisk Luft.

Endvidere var den ene Dykker blevet opstillet som Vagtpost ved Siden af Klokken, for straks at kunne tage Forholdsregler i Tilfælde af, at et Ulykkestilfælde skulde indtræffe.

De trufne Foranstaltninger viste, at det ingenlunde havde været Forbrydernes Hensigt at tilføje Millionæren legemlig Skade. Men de havde unægtelig letsindigt sat en ældre Mands Liv paa Spil, thi intet Menneske, der ikke er vant til det, formaar i længere Tid at opholde sig levende i en Dykkerklokke.

George Dunbars Skæbne.

Havde Nick Carter begyndt sit Redningsforsøg blot en Time senere, saa vilde han kun have set Mr. Fillmore som Lig.

Ogsaa nu syntes Tilfældet at være betænkeligt nok, thi de skyndsomt tilkaldte Læger tvivlede øjensynligt paa, at det vilde lykkes deres Kunst at kalde Millionæren tilbage til Livet.

Man havde naturligvis hurtigst muligt i en Ambulancevogn bragt Fillmore til hans egen Bolig, og den ene efter den anden af Chicagos berømteste Læger blev tilkaldt for at redde Millionærens Liv.

De udtrykte deres varmeste Anerkendelse overfor den berømte Opdager og erklærede, at de ikke kunde have ønsket sig bedre Hjælp, end han havde ydet dem.

„Tror De, at Mr. Fillmore vil være kommet til Bevidstheden igen i Morgen tidlig?" spurgte Nick Carter interesseret.

„Ja, under alle Omstændigheder, hvis han i det hele taget atter vender tilbage til sin Bevidsthed," lød det undvigende Svar.

„Saa vil jeg blive her og vente, til De kan give mig bestemt Besked," erklærede Opdageren. „Jeg maa enten vide Mr. Fillmore død, eller være den første, der taler med ham."

Chick stirrede temmelig forbløffet paa sin Fætter, thi han havde troet, at Nick først og fremmest vilde skride til George Dunbars Arrestation.

„Nej," svarede Nick rystende paa Hovedet af sin Hjælpers Spørgsmaal; „jeg foretrækker at afvente Patsys Beretning, inden jeg foretager mig noget yderligere.

Vi kan selvfølgelig arrestere George Dunbar uden videre; men han har en Broder."

„Og en Fader!" tilføjede Nick i en betydningsfuld Tone.

„Vi maa først afvente, hvad Mr. Fillmore, — hvis han i det Hele taget vender tilbage til Livet — mener om hele denne Sag," erklærede Nick Carter. „Vi ved, at Brødrene Dunbar ingenlunde havde i Sinde at at myrde ham, selv om de ogsaa har iværksat deres Plan om at skaffe deres farlige Forretningskonkurrent til Side paa den uforstandigste og mest forbryderiske Maade. Alligevel afhænger det af Mr. Fillmore, om d'Hrr. Dunbar skal straffes eller ej."

„Jamen det vilde jo være en himmelraabende Uretfærdighed, hvis den Slags Nederdrægtigheder skulde gaa ustraffet for sig," ivrede Chick.

„Ja, det er ganske sandt!“ indrømmede Chefen. „Men glem ikke, at Mr. Fillmore og den gamle Dunbar fra Barnsben har været fortrolige Venner og er blevet ved at være det til den Dag i Dag, trods al Konkurrence.

Det kan være, at den gamle Dunbar ikke er bedre end sine Sønner — men foreløbig tvivler jeg dog om, at han har vidst eller ved noget om denne forbryderiske Gerning.

Jeg har en Anelse om, at de to Brødre Dunbar her har handlet egenmægtigt bag deres Faders Ryg.“

„Nu forstaar jeg Dig,“ bemærkede Chick, der lod til at være mindre vel tilfreds. „Du mener, det kunde stride mod Mr. Fillmores Følelser at rejse Anklage mod sin gamle Ven, eller endog blot mod hans Sønner?“

„Javel! Men lad os nu afvente Patsys Beretning,“ sluttede Opdageren.

„Ja, mig kan det jo være ligemeget,“ brummede Chick. „Men hvis Fillmore virkelig frafalder Tiltale mod de Skurke, der i det mindste har bragt ham til Gravens Rand blot for at tilføje ham et Nederlag i en Forretningsaffære, saa anser jeg ham ikke for en højmodig, hjærtensgod Mand, men simpelt hen for en Nar.“

Nick lo blot godmodigt, hvad der just ikke tjente til at formilde hans Hjælper.

„All right, Nick!“ tilføjede Chick. „Vil Du maaske have, at jeg skal sidde her og vente sammen med Dig med Hænderne i Skødet?“

„Bare rolig, med en lille Smule Ro kan man overkomme alt!“ sagde Opdageren i en formildende Tone. „Saa kært dit Selskab end er mig, saa kan Du dog gærne faa Lov til at gaa din Vej. Thi Patsy kunde komme for at aflægge Beretning, og det samme kunde jo være Tilfældet med Ida.

Begiv Dig derfor til Auditoriumhotellet og se, om der skulde foreligge noget Nyt. Hvis det skulde være Tilfældet, saa kom her tilbage og giv mig Meddelelse om det.“

Chick begav sig ad den nærmeste Vej til Auditoriumhotellet, hvor han imidlertid af Grunde, som Læseren allerede kender, hverken saa eller hørte noget til Patsy.

Derimod traf han Ida og hørte Fortællingen om hendes Oplevelser.

Kort før Midnat ankom Chick atter til det Fillmoreske Hus. Han havde næppe aflagt Beretning for sin Chef, før Lægerne med stor Glæde erklærede, at Millionæren allerede var tilstrækkelig rask til at kunne taale en Samtale med Nick Carter.

„Vent paa mig, Chick!“ sagde Nick, der i en Fart rejste sig fra sin Lænestol. „Samtalen vil næppe faa Lov til at vare mere end nogle faa Minutter.“

Med disse Ord begav han sig til Millionærens Soveværelse.

„Denne Herre,“ sagde Huslægen og førte Opdageren hen til den svage og haardt angrebne Millionærs Sygeleje, „ønsker at rette nogle Spørgsmaal til Dem, Mr. Fillmore, men De maa paa ingen Maade lade Dem bringe ud af Ligevægten.“

„Mig kan intet angribe,“ erklærede Millionæren med svag Stemme. „Hvem er den Herre?“

„Medens han endnu talte, drejede han Hovedet.

„Hvad?“ udbrød han med kraftigere Stemme, „er det — kan jeg tro mine egne Øjne — jo vist saa, det er jo Mr. Nikolas Carter!“

„Ja, det kan jeg ikke nægte, Mr. Fillmore,“ svarede Opdageren og gav Patientens Haand et hjærteligt Tryk. „Hvorledes gaar det Dem, en lille Smule bedre?“

„Jeg har en Forenmmelse, som om man havde trukket mig gennem et Naaleøje.“

„Ja, den Fornemmelse kan jeg tænke mig til,“ afbrød Nick Carter ham leende. „Jeg tør vædde med, Mr. Fillmore, at De aldeles ikke kan fortælle mig, hvad der overhovedet er foregaaet med Dem.“

„Ikke en Stavelse,“ erklærede Millionæren. „Jeg ved kun, at jeg blev overfaldet i Drosken. Skurken pressede et Tørklæde med Kloroform ind mod min Næse, og saa tabte jeg Bevidstheden, før jeg kunde sætte mig til Modværge eller raabe om Hjælp.“

„Naa, ja Tak; det var alt, hvad jeg ønskede at faa at vide.“

„Virkelig? Ja, De har vel faaet Undersøgelsen af denne Sag overdraget?“

„Ja, ganske rigtigt. Deres Kompagnon, Mr. Cadman, har udbedt sig min Assistance.“

„Cadman er en prægtig Fyr. Hvor vil De begynde? Hvilken Dato har vi for Resten i Dag?“

Mr. Fillmore blev aabenbart mere livlig, og hans Øjne begyndte at straale.

„Havde vi ikke haft Mr. Carter,“ afbrød Huslægen, der roligt iagttagende var blevet staaende ved Siden af Sengen, „saa befandt De Dem ikke mere i de levendes Tal, Mr. Fillmore!“

„Hvad for noget,“ udbrød Fillmore forundret og satte sig med Besvær op i Sengen. „Saa har De allerede været ved Arbejdet, Mr. Carter?“

„Ja, det har jeg rigtignok, takket være Mr. Cadman, der havde Aandsnærværelse nok til øjeblikkelig at søge min Hjælp.“

„Det vil vi nu ikke mere tale om," formanede Lægen.

„Bliv De nu pænt liggende ned, Mr. Fillmore, og fortæl saa Mr. Carter, paa hvilken Maade man har bortført Dem; men lad Dem nu ikke bringe i Affekt."

„Ja," begyndte Millionæren sukkende. „Jeg forlod mit Kontor for at ordne en meget vigtig Forretning. Foran Huset holdt der en ledig Cab, og Kusken nævnede mit Navn og spurgte, om han skulde køre for mig.

Det faldt mig ikke ind at ane Uraad, skønt jeg ikke vidste af, at jeg havde set Manden før.

Da jeg havde Hastværk, saa var jeg glad over at kunne faa en Vogn i en Fart, og derfor steg jeg ind.

Netop som vi begyndte at køre, forsøgte jeg at lukke et af de tæt tildækkede Vinduer op."

„Og i samme Øjeblik," afbrød Nick Carter ham, „mærkede De, at De ikke var alene i den mørke Vogn."

„Ja netop," svarede Millionæren med svag Stemme. „Den Karl styrtede sig over mig hurtig som Lynet, og før jeg endnu var klar over, hvad der gik for sig, havde han allerede presset det kloroformerede Tørklæde op mod min Næse og mine Læber og trykkede mig med Kæmpekraft ned paa Sædet."

„De ved ikke, hvem Angriberen var?"

„Nej, det var altfor mørkt — og jeg var ogsaa allerede bedøvet, inden Vognen rigtigt fik sat sig i Gang."

„Kan De erindre Dem, hvad der senere gik for sig?" spurgte den berømte Opdager.

„Kun ganske dunkelt. Jeg husker, at jeg opholdt mig i et lille Værelse, der i det ene Hjørne blev oplyst af nogle elektriske Glødelamper. Derinde var der et Bord, Stole, en Divan og langs Væggene Reoler med Bøger.

Da jeg atter følte Bevidstheden vende tilbage, forsøgte jeg at aabne Døren, men det lykkedes mig ikke. Jeg vendte mig om igen og gik tilbage i Værelset, og nu saa jeg en lille, mærkværdig Buffet, et Slags Anretterbord, som jeg ikke før havde lagt Mærke til. Der stod en Flaske Rødvin paa det, og jeg drak et Glas af den for at styrke mig.

Straks efter maa jeg igen have mistet Bevidstheden, thi jeg kan ikke huske noget som helst mere."

„Det er intet Under, der har naturligvis været et bedøvende Middel i Vinen," mumlede Opdageren. „Ellers husker De intet?"

„Jo, jeg blev kørt et andet Sted hen — og det forekommer mig næsten, som om vi sejlede ud paa Michigansøen — — men jeg var altfor fortumlet til at vide noget med Bestemthed."

„Ja, Mr. Fillmore, De er sluppet godt fra det, og har endda knapt spildt en eneste Dag af Deres Liv paa det Puds, man har spillet Dem," sagde Nick Carter nu. „Endnu har vi ikke naaet Midnatstimen paa selve den Dag, da De blev bortført."

„Det er sandelig glimrende præsteret! I Opdagere kan da kappes med Lynet i Hurtighed, naar det gælder Jeres Arbejde. Har De nogen Anelse om, hvem de Skurke var?" spurgte Millionæren og afventede Svaret i spændt Forventning.

„Ja, det er nok muligt. — Egentlig haabede jeg, at De selv kunde udpege mig de Skyldige."

„Det er ganske umuligt. Jeg har ingen Anelse om, hvorfor man har spillet mig dette Puds. Og endnu mindre formaar jeg at kunne regne ud, hvem der har kunnet begaa en saadan Nederdrægtighed."

„Ønsker De at faa at vide, hvem der staar bag ved hele denne Historie?" spurgte Opdageren.

Fillmore betragtede ham et Øjeblik skarpt og spørgende og nikkede derefter ivrigt bekræftende.

„Skal jeg sige ham det?" spurgte Nick og drejede Hovedet om mod Lægen, der stod bagved ham.

„Ja, gør blot det. Det er det bedste, at Mr. Fillmore faar fuldt Kendskab til Sagens Sammenhæng."

„Naa — ja — det skyldes Medlemmer af Firmaet Dunbar and Sons!"

„Bob har ikke haft sin Finger med i Spillet!" udbrød Fillmore i en overbevisende Tone.

Bob (Robert) var den ældre Mr. Dunbars Fornavn.

„Hans uvorne Sønner tiltror jeg det værste," vedblev Millionæren forbitret. „Men min gamle, trofaste Bob har ikke nogen Del i en saadan Skændighed!"

„Efter min Mening har De ganske Ret paa dette Punkt, Mr. Fillmore," svarede Opdageren alvorligt.

„Ja, men hvorfor i al Verden skulde dog de afskyelige Slubberter — aa, holdt!" afbrød Mr. Fillmore sig selv, idet han med et Sæt rejste sig op i Sengen.

„Ja, nu begriber jeg det! — De vilde skaffe mig af Vejen for at forhindre mig i at afslutte Kontrakt med Southwestern Surety Co. — Ha, ha — de Skurke vilde sikre sig Aktierne i Texas Oliekompagniet."

„Ja, det er vist netop det, der er Sagen!" bemærkede Nick Carter tørt.

„De Idioter!" vedblev Millionæren endnu mere ophidset. „De vilde naturligvis ikke berøve mig Livet. — Men hvad gjorde de egentlig ved mig?"

Den store Opdager gav ham en sammentrængt Beretning om alt, hvad der var sket, og spurgte ham sluttelig, om han vilde have Brødrene Dunbar arresteret.

„Ja, naturligvis. Overfor de Fyre nærer jeg ikke Spor af Barmhjærtighed, men vil lade Loven gaa sin Gang!“ erklærede Fillmore uden Betænkning.

„Men for min gamle Bob vil det blive en stor Sorg. — Jeg ved næsten ikke, hvad jeg skal sige. Efter min Mening bør den Slags Skurke dog virkelig straffes.

Men det lægger jeg med fuld Fortrøstning i Deres Hænder, Mr. Carter. De kender mine Anskuelser og kan bedst træffe Afgørelsen.“

„Jeg takker Dem for Deres Tillid,“ svarede Opdageren. „Og nu har jeg erfaret alt, hvad jeg ønskede.“

Derefter tog han Afsked med Millionæren og forlod hans Hus tilligemed Chick.

„Jeg maa sige,“ tog Nick Carter til Orde, da de to Fættere fulgtes tilbage til Auditoriumhotellet, „jeg er hjærtelig glad over at have faaet talt med Mr. Fillmore. Nu vil vi høre, hvad Patsy har at fortælle, og saa vil vi træffe den afgørende Beslutning.“

Ved deres Tilbagekomst til Hotellet fandt de den unge Opdager og blev ikke lidt forbavsede over hans eventyrlige Beretning.

„Nej, saadant et Par samvittighedsløse Skurke hører sandelig hjemme bag Laas og Slaa!“ erklærede Nick energisk.

„Chick, Du maa begive Dig til Mrs. Violet Hardings Hus. Det skulde undre mig meget, om Percy Dunbar ikke opsøgte sin Elskede, inden han flygter fra Chicago. Jeg tænker, han løber lige i Armene paa Dig.

Jeg vil imidlertid sammen med Patsy gaa hen til Dunbars Bolig. Det gør mig ondt for den gamle Herre, men hans uvorne Sønner bør absolut tages i Forvaring.“

Nick Carter nærede kun et svagt Haab om at træffe de to unge Herrer Dunbar i det fædrene Hus; han følte sig temmelig overbevist om, at de, saa snart de saa, at de var gennemskuede, vilde forsøge paa at bringe sig selv i Sikkerhed, hvor Lovens Arm ikke kunde naa dem.

Et Øjeblik efter at de havde ringet, kom en Tjenestepige til Syne ved Ruden i Døren; men hun erklærede med klaprende Tænder, at hun under ingen Omstændigheder vilde lukke dem ind midt om Natten.

„Jeg skal spørge Mr. Dunbar,“ sagde hun endelig efter lange Forhandlinger.

„Vil De sige ham, at Politiet er her for at tale med ham om den Mand, der har været inde i Huset.“

Nogle Minutter senere befandt de to Opdagere sig i Dagligstuen overfor den ældre Mr. Dunbar.

Den gamle Mand havde ikke kunnet falde i Søvn og saa saa medtagen og sammenfalden ud, at det maatte skære en i Hjærtet.

Saa skaansomt som muligt meddelte Nick Carter ham en Beretning om det forefaldne og om den Forbrydelse, hans Sønner havde gjort sig skyldige i.

Stakkels Mr. Dunbar sad aldeles forstenet og stirrede blot frem for sig med et strængt og sorgfuldt Blik.

„Jeg takker Dem for Deres venlige Deltagelse, Mr. Carter,“ udbrød han endelig med en Stemme, der var ganske hæs af undertrykt Bevægelse. „Men opfyld De blot Deres Pligt. Mine to Sønner er desværre ikke mere her i Huset. Arrester dem og sæt dem i Fængsel!“

De to Opdagere havde endt deres Mission i dette Sorgens Hus og fjærnede sig med alvorlige Ansigter.

Nick tænkte sig straks, at George Dunbar havde begivet sig til Bjærgningsprammen for saa hurtigt som muligt at sætte Fillmore i Frihed paa Betingelse af, at han vilde tie stille med, hvad han have oplevet, og tilsige George Dunbar sin fulde Tilgivelse.

Saaledes forholdt det sig i Virkeligheden ogsaa. Men just som Nick Carter og Patsy var i Færd med at gaa om Bord i en Politidamper for at sejle ud til Prammen, fik de Øje paa den samme lille Dampbaad, der den foregaaende Aften havde beredt dem saa mange Bryderier.

Men denne Gang var George Dunbar alene paa det smukke lille Fartøj.

Han var aabenbart paa Tilbagevejen fra den forladte Pram og havde der opdaget, at Dykkerklokken var hejset op, og Fangen sat i Frihed.

I Skæret fra de paa Kajen anbragte elektriske Lamper kunde Opdagerne se, hvorledes den afslørede Forbryder skælvede som et Espeløv over hele Legemet.

Han lignede en Søvngænger, der ikke formaar at vaagne af sin skrækindjagende Drøm.

Ganske mekanisk fortøjede han Damperen ved Kajen og begav sig i Land. Han lod ikke til at bemærke de to Mænd, der stod tæt ved ham.

Saa standsede han med et og stirrede aldeles aandsfraværende ud over Søen.

Nu og da gik en Skælven gennem hans slappede Lemmer.

Nick Carter traadte hen til ham.

„Naa, George," begyndte han i en rolig Tone, „er De stadig af den Mening, at en eller anden har vovet at fiske trods Deres Forbud — ude ved den sunkne Skonnert?"

Med et Ryk vendte den Tiltalte sig om mod ham.

„Hvem er De?" stønnede han hæst.

„Folk kalder mig Nick Carter!"

Med Forfærdelsen præget i alle sine Træk veg George Dunbar tilbage.

„Nej," skreg han med skingrende Stemme. „Nej, nej!! Der eksisterer ikke saadan en Mand! — Jeg vil ikke tro det! Han vilde jo bringe mig i Galgen, hvis han virkelig var til!"

Med en ængstelig Bevægelse greb han pludselig Nick Carter i Armen.

„Jeg vil fortælle Dem noget om denne Nick Carter," hviskede han med dump Stemme, medens han saa sig om til alle Sider, som for at forvisse sig om, at der ikke var nogen Lurer i Nærheden.

„Jeg havde lukket Nick Carter inde i et Værelse, som intet Menneske af Kød og Blod formaar at slippe ud af. Men han forsvandt gennem Muren, akkurat som en X-Straale!

Jeg skal dog meddele det til Professorerne ved Universitetet. Maaske kan de fange ham. Ellers kan ingen gribe ham!"

De to Opdagere vekslede et forstaaende Blik med hinanden.

Det var tydeligt nok, at Frygten havde berøvet Forbryderen Forstanden.

„Kom De blot med, saa skal jeg følge Dem til Universitetet," sagde Opdageren roligt og forsøgte lempeligt at tage ham under Armen.

„Tak, jeg kan godt gaa alene," erklærede George Dunbar og skubbede ham til Side.

Et Øjeblik stod den berømte Opdager tvivlraadig. Mangfoldige Erfaringer havde belært ham om, at det var lettere at indlade sig i Kamp med ti stærke Mænd end at tage det op med en eneste Vanvittig.

I en Fart hav han Patsy et Vink om at følge bagefter og ilede afsted i Hælene paa George Dunbar.

„De maa hellere gaa med mig," søgte han at overtale ham. „Jeg har en Vogn —"

„Nej!" hylede den Vanvittige. „Jeg vil ikke vide noget af nogen Vogn! Slip min Arm — jeg kender Dem godt! De vil bedøve mig! — De vil slæbe mig bort — De kommer fra Southwestern Surety Co. — Jeg skal ikke have Lov til at bringe Aktierne paa Markedet. — Hjælp, Hjælp!"

Med dette Udbrud begyndte han at kæmpe med Opdageren, der med Magt vilde trække ham med sig, og som Nick ganske rigtigt havde tænkt sig, udfoldede den Vanvittige næsten overnaturlige Kræfter i den paafølgende Kamp.

Uden Patsys Hjælp vilde det have oversteget endogsaa Nick Carters Kræfter at faa Bugt med den Vanvittige, saa meget mere som hans gennemtrængende Raab om Hjælp fra den nærliggende Dock tilkaldte en Del Vægtere og Arbejdere, der viste ikke ringe Lyst til at blande sig i Kampen til Fordel for den unge Dunbar.

Imidlertid kom til alt Held Politimandskabet tilbage fra Damperen. Betjentene spredte den forsamlede Mængde og gjorde det muligt for de to Opdagere at binde deres Fange og faa ham anbragt i en Vogn, der i største Hast kørte dem alle tre til Hovedpolitistationen.

Da Chick naaede den unge Enkes Hus, saa han en Mand staa i den aabne Gadedør og spørge efter Mr. Violet Harding.

Medens Chick nærmede sig, forklarede Pigen, at hendes Frue den foregaaende Eftermiddag var kørt bort med en fremmed Dame og ikke senere var vendt tilbage.

„Mr. Dunbar," sagde den unge Opdager og blandede sig i Samtalen, „jeg kan ledsage Dem til Mrs. Harding."

Percy fo'r tilbage som ramt af Lynet.

Ganske forstyrret stirrede han paa Opdageren, og et Øjeblik saa det ud til, at han vilde styrte sig over ham.

Han løftede sin knyttede Næve, men lod den atter falde slapt ned.

„Er De Nick Carter?" spurgte han barsk.

„Jeg er hans Stedfortræder!" svarede Chick bestemt.

„Hvad er den tilstødt Mrs. Harding?"

„Hun opholder sig som Arrestant paa Hovedpolitistationen."

Disse Ord gjorde en saa overvældende Virkning paa Percy, at han uden Modsigelse ligeledes lod sig føre til Politistationen.

Der faldt han fuldstændigt sammen og aflagde en omfattende Tilstaaelse.

Han var haabløst forelsket i Mrs. Harding, der var en koket og samvittighedsløs Modedame.

Hun havde tidligere prøvet at faa den aldrende Mr. Fillmore i sit Garn paa Grund af hans mange Millioner, men det følelige Nederlag, den inkarnerede Pebersvend havde tilføjet hende, havde bragt hendes Hævngerrighed til at slaa ud i lys Lue.

Hun havde lovet Percy Dunbar at ægte ham, i Tilfælde af at han kunde gøre sig uafhængig af sin Fader og skabe sig en Formue i Løbet af kort Tid.

Da ogsaa George, med hvem Faderen var ikke mindre utilfreds, ønskede at komme til at staa paa egne Ben, saa var de to Brødre hurtig kommet til Forstaaelse med hinanden og havde sat Himmel og Jord i Bevægelse for at erhverve sig Koncession paa Indførelsen af Aktierne i Texas Olieminekompagniet.

Men til deres Rædsel og Harme havde de maattet erkende, at Fillmore vilde blive deres sejrende Konkurrent, og havde derfor besluttet sig til for enhver Pris at gøre ham uskadelig.

Det var Violet Harding, der havde fattet den eventyrlige Plan, som uden Nick Carters Indblanding sikkert vilde være lykkedes.

Oprindelig var det blot Hensigten, at den ulykkelige Millionær skulde holdes i Fangenskab i en Afdeling af det store Varehus, saa længe til de to Brødre havde faaet den vigtige Forretning afsluttet til deres Fordel.

Men da deres Fader, som intet anede, havde meddelt dem, at Nick Carter havde faaet det Hverv at undersøge hans Ungdomsvens hemmelighedsfulde Forsvinden, saa havde begge Brødrene ganske tabt Hovedet, og havde grebet til den fortvivlede Udvej at skjule deres Fange i Dykkerklokken paa Havets Bund, indtil det passende Øjeblik kom, da han atter kunde sættes i Frihed.

Mr. Fillmore, der inden ret længe havde genvundet sit gode Helbred, forstod at ordne det saaledes, at hele Historien blev dysset ned.

Saa meget hans Ungdomsven end holdt paa, at de Skyldige skulde lide deres Straf, saa vidste Millionæren dog, at den stakkels Faders Hjærte vilde briste ved den Tanke, at hans to Sønner sad i Tugthuset og havde bragt Skam og Vanære over hans gamle, ærlige og ansete Navn.

George havde desuden allerede faaet sin Straf. Thi Lægerne erklærede, at han var uhelbredelig vanvittig; og som farlig for den almindelige Sikkerhed blev han ført til Sindssygeanstalten for at blive der til sine Dages Ende.

Percy Dunbar, der var blevet forskudt af sin Fader, forsvandt snart efter uden at meddele nogen sit Opholdssted, og Mrs. Harding, der naturligvis snarest muligt vendte ham Ryggen, udsøgte sig en anden Plads, hvor hun med større Held kunde kaste sit Garn ud efter en rig Livsledsager.

Naturligvis slap ogsaa Bjærgningsmandskabet for Straf, da de stakkels Mænd jo, naar alt kom til alt, dog kun havde opfyldt de Befalinger, som deres Foresatte havde givet dem.

Mr. Fillmore, der selvfølgelig faa Dage efter ubestridt blev Sejrherre i Væddekampen om Aktierne i Texas Olieminerne, vilde i sin Taknemmelighed ikke lade sig afholde fra at overrække den berømte og dygtige Opdager en Check med fem Nuller som Tegn paa sin uforbeholdne Anerkendelse.

Nick Carter besluttede sig til ufortøvet at tiltræde Hjemrejsen til New-York næste Morgen.

Men der var endnu nogle „Bagateller" at ordne for ham og hans trofaste Hjælpere her i Chicago.

Et nyt Tilfælde, der paa et hængende Haar havde kostet den berømte Opdager Livet, holdt endnu i nogen Tid „Nick Carterne" tilbage i Staden ved Michigansøen.

Ende.

Næste Bind (Nr. 18) indeholder:

Et Dynamitattentat.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler. —

Et Dynamitattentat.

Bombeeksplosionen.

Den berømte Opdager var i Chicago med sine Medhjælpere.

Han havde sidste Nat befriet en Millionær, der var bleven bortført og holdt fangen, og nu var han ved at opgøre sit Regnskab med Auditoriumhotellet for ufortøvet at tiltræde Rejsen til New-York.

Da kom en Tjener hen til Bordet, hvor han lige havde indtaget sin sene Frokost, og rakte ham et Visitkort, idet han meddelte, at der var en Herre, der ønskede at tale med ham angaaende en meget vigtig Sag.

„Kenneth Glenn" læste Opdageren paa Kortet; han befalede Tjeneren at ledsage Manden til et af Hotellets private Modtagelsesværelser; saa skulde han straks komme.

Tjeneren gik tilbage til Forhallen, hvor han fandt den Fremmede i Samtale med en Herre, der saa ud til at være noget ældre.

„Vil Herren følge mig," sagde Tjeneren, „Hr. Carter er rede til at modtage Dem."

Kenneth Glenn, den unge Mand, som havde sendt sit Kort til Opdageren, gjorde en sagte Bemærkning til sin Ledsager.

„Vel," svarede denne, „saa venter jeg Dig i din Bolig!"

Med disse Ord gik han, og Kenneth Glenn blev af Tjeneren ført til et af de mange Modtagelsesværelser i det vældige Hotel.

Nick Carter var fulgt efter Budet og havde set, at han gik hen til de to unge Mænd. Han saa straks, at de var ham fuldstændig ubekendte, og han kunde ikke tænke sig, i hvilken Anledning Kenneth Glenn ønskede at tale med ham — det skulde da være, om der var begaaet en ny Forbrydelse, og man af den Grund agtede at gøre Brug af ham.

Glenn saa ud til at være i Begyndelsen af Tyverne. Hans Klædedragt var moderne og ungdommelig, men hans Ansigtstræk var meget alvorlige, næsten mørke.

Med Blikket mod Jorden og fast sammenpressede Læber fulgte han Tjeneren. Han led øjensynlig under en stor Sjælekval.

Hans noget ældre Ledsager havde gjort et meget ugunstigt Indtryk paa Opdageren.

Dette haarde, indesluttede Ansigt med de stikkende Øjne, hvis Blik ikke syntes at vige for nogen, mishagede ham i høj Grad.

„Hvis jeg havde saadan en ung Søn som denne Kenneth Glenn, saa vilde jeg ikke for alt i Verden vide ham i Selskab med den Slags Venner," tænkte Opdageren, medens han langsomt nærmede sig Værelset.

Da han traadte ind, standsede den unge Mand i sin rastløse Spadseren frem og tilbage og gik hen til Opdageren, der — som altid i en fremmed Stad — viste sig under en snildt anlagt Maske.

„De ønsker at tale med mig, Hr. Glenn?" sagde Nick Carter afmaalt. „Hvormed kan jeg tjene Dem?"

„Jeg ved ikke, om der overhovedet er nogen, der kan hjælpe mig — men den herværende Politichef mente, at De var den eneste Mand i Verden, der kunde, — han sendte mig til Dem og gav mig dette Brev med," sagde Kenneth Glenn uden at se op.

Opdageren tog stiltiende Brevet og læste:

„Min kære Ven Carter!

Jeg er bange for, at De allerede har forladt Chicago. Men skulde det ikke være Tilfældet, saa vilde De gøre mig en stor Tjeneste ved at modtage Overbringeren, Hr. Kenneth Glenn, og tage Dem af ham. Nu er det andet Mord paa en højt agtet Mand bleven meldt mig i Morges. Jeg ønsker, at mine Folk skal hjælpe mig og staa mig bi ved Undersøgelsen af det første Tilfælde, nemlig det gaadefulde Mord paa en mig bekendt Sagfører, den højagtede Hr. Joseph Waller. Det har imidlertid ikke noget at gøre med den sørgelige Anledning, som har ført Hr. Glenn til Dem, og jeg vil derfor være Dem meget taknemmelig, hvis De vil paatage Dem at undersøge den Sag."

„Det drejer sig om et Mord?" spurgte Nick alvorligt.

„Paa min — Fader!" kom det afbrudt fra den unge Mand, der stod helt sammensunken.

„Det er meget sørgeligt! Men De maa se, om De kan fatte Dem og sige mig de nærmere Omstændigheder!"

„Jeg vil forsøge, skønt jeg selv kun ved meget lidt."

Taalmodig hørte Opdageren paa den temmelig forvirrede Fremstilling.

Af Erfaring vidste han, at naar et Menneske er angrebet af Skræk eller dyb Sorg, formaar han sjælden at tænke og tale klart; det overraskede ham endogsaa, at Glenn begyndte at fortælle sammenhængende, saa snart han var bleven Herre over den første Bevægelse.

„Vi bor i et privat Hus i La Crosse Avenue", fortalte Kenneth Glenn. „Vor Familie bestaar — eller bestod i hvert Fald til i Morges — af min Fader, Matthew Glenn, min Søster May og mig.

Desuden har vi af Tyende en Kusk, en Kokkepige og en Stuepige. Naar jeg undtager mig selv, var alle Husets Beboere hjemme i Gaar Aftes. Jeg kom hjem, da Klokken var omtrent ti, og min Fader vilde netop gaa i Seng. Vi sagde hinanden Godnat; min Søster havde allerede trukket sig tilbage til sit Soveværelse."

„Aa, vent et Øejblik," afbrød Opdageren ham. „De udtrykker Dem lidt uklart, og jeg kunde derfor have Lyst at rette nogle Spørgsmaal til Dem. Forstod jeg rigtigt, at Husets Beboere i Gaar Aftes tidligt trak sig tilbage for at gaa i Seng?"

„Ja!"

„Er det Skik i Deres Hjem?"

„Ja og nej! Naar vi ikke skal til Selskab, i Teatret, til Koncert eller saadan noget, saa gaar vi tidlig i Seng. Vi staar op Kl. ca. otte."

„Ogsaa naar De er gaaet tidlig i Seng?" spurgte Nick Carter videre.

„Ja, vi bliver i hvert Fald i vore Sovekamre. Omkring ved Kl. seks stiller Stuepigen ved hver Dør med en Tallerken Frugter — det er en Skik, Fader har indført — Og jeg spiser ofte min Frugt to Timer før jeg gaar ned."

„Hvad Tid gik De ned i Spisestuen i Dag?"

„I Dag var det blevet sent — Varmen om Natten havde haft Indflydelse paa mig — Klokken kan vel have været henved ni. Dernede gik min Søster og ventede paa mig og Fader.

May undrede sig over at han ikke kom, da Fader ellers er Punktlighedens selv; Stuepigen sagde, at han for omtrent en Time siden havde aabnet Døren og taget sin Frugttallerken."

„Vil det sige, at Deres Fader endnu Klokken otte var i Live?" indskød Opdageren.

„Det ved jeg ikke, for jeg var oppe i mit Soveværelse."

„Saa Stuepigen ham da, eller talte hun med ham?“ spurgte Nick Carter videre.

For første Gang løftede Kenneth Glenn Blikket.

„Jeg ved det ikke — i al den Forstyrrelse tænkte jeg ikke paa at spørge Pigen,“ svarede han, idet han igen sænkede sit Blik.

„Det gør ingenting, jeg skal oprette det forsømte — men hvad saa videre?“

„Jeg befalede Pigen at gaa op til Fader og meddele ham, at vi ventede paa ham ved Frokostbordet,“ fortalte Kenneth Glenn. „Et Minut senere hørte vi Pigen skrige ganske forfærdeligt i min Faders Værelse.

Naturligvis ilede jeg straks derop. Paa Vejen mødte jeg Pigen, som hulkede højt. Forgæves spurgte jeg ud om Grunden til hendes Bevægelse. Hun pegede kun paa Faders laasede Sovekammerdør. Da jeg i stor Uro aabnede den, saa jeg Fader ligge paa Gulvet med en stor Barberkniv i højre Haand og et Saar i Halsen, hvorfra Blodet stadig strømmede.“

Den unge Mand tav, overvældet af sine Følelser, og holdt Haanden for Øjnene.

„Naa, Hr. Glenn,“ sagde Nick efter en Pause, hvori den Fremmede kunde faa Tid at genvinde sin Fatning, „efter Deres Udsagn at dømme, foreligger her altsaa et Selvmord — De talte om en Barberkniv“.

„Ja, min Fader maa være bleven ramt af Døden, medens han barberede sig. Paa hans Kinder var der endnu Sæbeskum, og hans Æske med Barberrekvisiter laa aaben paa Bordet.

Om Halsen havde han, som han plejede, en Serviet — og alligevel er det ikke noget Selvmord, Hr. Carter,“ tilføjede han næsten stønnende. „Paa Tæppet laa en blodig Økse. Min stakkels Fader er bleven angrebet bagfra og dræbt, og der er rettet mindst 2 Slag imod ham — et mod Halsen, — det andet har fuldstændig knust Baghovedet.“

Denne Gang gav Opdageren ikke sin Gæst Tid til at beherske sin Smærte, thi han forstod, at intet Sekund maatte spildes, før man havde faaet opklaret Sagen.

„Var Deres Fader høj?“ spurgte han hurtigt.

„Nej, lidt mindre end jeg, altsaa middelhøj.“

„Var hans Lig endnu varmt?“

„Jeg ved kun, hvad Lægen sagde. Han mente, at Døden var indtraadt to Timer før.“

„De hidkaldte altsaa en Læge. Foretog De ellers noget som helst Skridt?“

„Ja, da Huslægen havde erklæret, at Fader var død, underrettede jeg Politiet om det,“ svarede Kenneth Glenn med skælvende Stemme og Haanden for Panden.

„De sendte straks Meddelelse om det til Politistationen?“

„Ja, i et saa alvorligt Tilfælde anser jeg det for rigtigst ikke først at tilkalde en Betjent.“

„Fuldstændig rigtigt. Chefen sendte Dem til mig — og jeg tager Sagen i min Haand, Hr. Glenn!“

„Det er mig en stor Beroligelse. Jeg behøver ikke at forsikre, at min Søster og jeg vil ofre, hvad det skal være, Hr. Carter!“

„Aa, bryd Dem ikke om Pengespørgsmaalet,“ afbrød Opdageren med en afværgende Haandbevægelse. „Har De undersøgt det formodede Mordvaaben, Øksen?“

„Ikke videre — kun saa jeg, at det var vor Ejendom.“

Nick svarede intet.

Den unge Mands Bevægelse og Nervøsitet syntes ham saa stærk, at han mente at burde forandre Samtalens Genstand.

„Havde Deres Fader Fjender?“ spurgte han videre.

„Ikke det jeg ved.“

„Er der noget som helst Tegn paa, at et Rovmord kan have fundet Sted?“

„Jeg har ikke kunnet opdage noget saadant, Hr. Carter,“ svarede Kenneth Glenn sagte.

„Ved De noget om, hvad Deres Fader tog sig for i Gaar?“

„Jeg tror, at han var hos sin Sagfører i Forretningsanliggender, mere ved jeg ikke!“

„Hvad hedder den Sagfører?“

„Joseph Waller,“ svarede den unge Mand, der imidlertid helt havde genvundet sin Fatning og nu var i Stand til standhaftig at møde Opdagerens forskende Blik.

Nicks Holding blev reserveret.

„Naa, jeg tænker, at Hr. Waller vil være i Stand til at meddele os Deres Faders Ærinde og maaske give os Oplysning om, hvem der kunde have nogen Interesse af Deres Faders Død,“ henkastede han let.

„Det er nok muligt, Hr. Carter!“

„Naturligvis — men Hr. Waller kan vi senere spørge. Nu vil jeg hen paa Gerningsstedet. De omtalte ikke Deres Søster videre — hun var vel ogsaa med i Spisestuen?“

Den unge Mand blev igen forvirret og saa ned.

„Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige til hende," stammede han. „May er naturligvis som lamslaaet."

„Gik hun med Dem til Sovekammeret?"

„Det kan godt være, hun fulgte med — jeg lagde ikke Mærke til det."

„Men De saa jo Deres Søster i Værelset?"

„Ja, maaske et Minut senere saa jeg May."

„Og Tjenerskabet var hjemme —? Blev Liget fjernet?"

„Nej, Lægen befalede, at alt skulde forblive uforandret, til Politiet kom. Hvis De vil gaa til mit Hjem nu, Hr. Carter, saa kan jeg desværre ikke ledsage Dem, da jeg maa sørge for Begravelsen."

Sukkende vilde Kenneth Glenn gaa, men Nick holdt ham tilbage.

„Et Spørgsmaal, Hr. Glenn, var De alene, da De kom?"

„Nej, men hvorfor spørger De om det?" sagde den unge Mand forbavset.

„Hvem ledsagede Dem? En Betjent fra Hovedkvarteret?" spurgte Nick Carter.

„Nej, det var min bedste Ven. Han er ældre end jeg, og da Tilfældet førte os sammen undervejs, betroede jeg ham den skrækkelige Tildragelse — jeg lægger stor Vægt paa hans Erfaringer — han har altid givet mig gode Raad — —"

„Hvad hedder han, og hvad er hans Beskæftigelse?" afbrød Opdageren ham ivrig.

„Hermann Melville. — Han har ingen Stilling, men lever af sin Formue."

„Vel, Hr. Glenn. Jeg spurgte kun, fordi en Opdager maa spørge. Lod De Deres Ven forstaa, at han skulde tie med det, han havde faaet at vide?"

„Naturligvis, Hermann er tavs som Graven."

„Ja vel, men ved denne Lejlighed maa De lade mig raade og handle efter mine Forskrifter, Hr. Glenn — skulde Deres Vens Raad være stik imod mine, saa kan jeg jo nedlægge mit Hverv."

„De skal ikke faa Grund til at klage over mig."

„Farvel, jeg maa gaa!" sagde Nick kort, idet han rakte ham Haanden.

Den unge Mand blev saa bestyrtet over denne pludselige Afsked, at han tøvede nogle Sekunder med at gribe den fremrakte Haand. Saa rystede han den og gik.

Tankefuld belavede Nick Carter sig paa at gaa. Han underrettede hurtigt sine Medhjælpere om, at der ikke kunde blive noget af den paatænkte Rejse, og at han snarest muligt ønskede deres Bistand ved Undersøgelsen af et nyt Mord.

Saa forlod han i samme Forklædning sit Værelse og steg ind i en Droske, der holdt udenfor Hotellet, for at lade sig køre til den myrdedes Hjem.

Men Køreturen havde ikke varet ret længe, før Opdageren, der havde siddet og stirret eftertænksomt frem for sig, pludselig sprang op, stødte Vogndøren op og lynsnart sprang ud paa Gaden.

Det var ikke et Sekund for tidligt, thi Luften genlød allerede af en øredøvende Eksplosion.

Vognen blev løftet i Vejret og sprængt i Tusinde Stumper, mens Hynder og Træ begyndte at brænde.

Eksplosionen skete, netop som Nick satte Foden paa Stenbroen.

Med Voldsomhed blev han slynget over Gaden hen imod Muren af nogle Huse, og hans Hoved vilde være bleven knust, hvis ikke tilfældigvis nogle af Husets Beboere var i Færd med at flytte. Der var stillet Madrasser op ad Væggen, og imod disse tørnede Opdageren. Derved blev det værste af det ellers saa skæbnesvangre Stød afværget.

Et Hverv for Patsy.

Omtrent et Minut laa Opdageren bevidstløs paa Madrassen; saa kom han til sig selv og stirrede forvirret omkring.

Gaden var fuld af tætte Røgskyer, og Luften tæt af Krudtdamp.

I vid Omkreds var hvert eneste Vindue slaaet itu, og store Møbelvogne stod pludselig paa Kryds og Tværs i Gaden. Arbejdsfolkene havde heldigvis været beskæftiget inde i Husene, da Eksplosionen skete, og Kuskene kom nu hastigt hen for at berolige Hestene, som rykkede vildt i Skaglerne.

De Møbler, der var stillet op ved Siden af Madrasserne, var for Størstedelen splintrede. Den Hest, der

var spændt for Drosken, laa paa Stenbroen og stønnede af Smærte.

Kusken var bleven slynget ud over Hovedet paa sine Heste; han saa ud til at være uskadt, men han var endnu helt bedøvet og ude af Stand til at hjælpe Dyrene.

Nick rejste sig og følte paa sine Lemmer.

„Naa, de er da hele allesammen," brummede han for sig selv, „Skæbnen har som sædvanlig været mig gunstig!"

Hans Hoved smærtede ganske vist efter det voldsomme Stød, men hans Tanker var klare.

Han begyndte at gaa, og da han saa, at Hesten var dødeligt saaret, tog han sin Revolver, og med et velrettet Skud endte han det stakkels Dyrs Kvaler.

Men denne Handling tjente kun til at forøge den almindelige Bevægelse.

Mænd og Kvinder løb omkring og skreg og gestikulerede, idet de med Skrækken malet i Ansigterne forhørte sig om den frygtelige Hændelse.

Da saa Revolverskuddet knaldede, styrtede især Kvinderne som jagede Duer tilbage til Husene, og nu blev der Liv i de aabne Vinduer.

Med den sædvanlige Sendrægtighed viste sig nu en Politibetjent. Han syntes at have god Lyst til at faa Fingre i Opdageren; men nogle faa Ord af denne var tilstrækkelig til at faa ham til at indtage en yderst ærbødig Holding.

„Ah, Hr. Carter —"

„Nævn ikke mit Navn!" afbrød Opdageren ham.

„Min Vogn blev sprængt i Luften af en Bombe. Jeg hørte Lyden af Fængstoffet i rette Tid, saa jeg kunde redde mit Liv ved at springe ud af Vognen."

„Var Attentatet rettet mod Dem personligt?"

„Det ved jeg ikke. Men vær saa god at tage Dem af Kusken. Dernæst maa De se at faa Folk i Nærheden til at slukke Ilden ved Hjælp af Tønder eller Spande med Vand. Saa behøves der ingen Brandallarm. Jeg vil imidlertid se mig lidt om."

Nick Carter begav sig til den nærmeste Dør; den nysgerrige Hob, der havde forsamlet sig der, fo'r tilbage, som om det var en Fjende, der nærmede sig.

„Der er ikke noget at være bange for," sagde Nick Carter beroligende. „Jeg skal ikke gøre Jer noget ondt. Var der nogen af Jer, der saa den Mand, som kastede Bomben hen under min Vogn?"

De stirrede paa ham uden at svare. Som Nick Carter nok kunde se, var det fattige Folk, og enhver af dem var bange for at blive mistænkt.

Opdageren kom til at smile, for efter hans Mening maatte en fremmed i hurtigt Løb være fulgt efter Vognen og saa i det gunstige Øjeblik have slynget Bomben hen under den.

Midt i den almindelige Forvirring kunde Gerningsmanden let være flygtet, hvis han da ikke blot havde skjult sig et eller andet Sted i Nabolaget. Opdageren var imidlertid fast besluttet paa at finde ham.

„Jeg maa gennemsøge Jeres Boliger," sagde han derfor til dem, der stod omkring ham. „Jeg er i Politiets Tjeneste, og Politibetjenten kan bekræfte, at jeg har Ret til det!"

Der var ingen, der modsatte sig det. Nogle fulgte ham endogsaa gennem Lejlighederne og gav ham de Oplysninger, de kunde.

Opdageren havde set nøje paa de Ansigter, der omgav ham. Hans Hukommelse svigtede ham aldrig, og han blev hurtig klar over, at alle disse Mennesker var ham fuldstændig fremmede.

Derfor gjorde han sig ikke den Ulejlighed ogsaa at gennemsøge øverste Etage; derhen kunde Gerningsmanden kun vanskeligt være flygtet.

I den nederste Del af Huset havde en Kineser et Vadskeri. Det himmelske Riges skævøjede Sønner stod tavse ved deres Arbejde, som om intet var sket. Men Opdageren huskede nøje, at han havde set hen til Vadskeriet, da han halvt bedøvet rejste sig fra Madrassen, og da havde Piskebærerne været meget forvirrede. De havde staaet i Gadedøren, de fleste med Strygejærn, en med et Bundt Vadsketøj i Haanden.

Da Nick traadte ind, saa han, at Ejeren bag Disken netop var i Færd med at pakke et Tøjbundt ud.

„Var her nogen Fremmede i Butikken, da Eksplosionen fandt Sted?" spurgte Opdageren.

„Nej, vi var ganske alene," svarede Mongolen i et halsbrækkende Sprog.

„Arbejder Folkene allesammen der i Bagværelset?"

„De arbejder allesammen der i Bagværelset — otte Mand i alt," svarede Mongolen.

„Kommer der nogen Sinde nogen ind i Butikken ad den Vej?"

„Det ved jeg ikke!"

Mellem Butiksdøren og Vinduet var der et højt Forraadsskab; mellem det og Vinduet var der Plads

nok, til at et Menneske kunde skjule sig der, saa han hverken kunde ses i Butiken eller fra Gaden.

Efter at have gjort en Del Spørgsmaal fik Nick at vide, at der næppe et Minut før Eksplosionen var kommet en Fremmed ind i Butiken, havde stiltiende overrakt Ejeren en Pakke Tøj og faaet den sædvanlige Billet.

Kindseren var gaaet ind i Bagværelset for at aflevere Pakken, og da han et Minut senere vendte tilbage, forekom det ham, at han saa den Fremmede, som han ikke nærmere kunde beskrive, i Gadedøren.

I samme Øjeblik skete Eksplosionen; men om den ubekendte Kunde havde kastet Bomben eller ej, det kunde det himmelske Riges Sønner ikke svare paa.

Tøjpakken, som han havde afleveret, indeholdt værdiløst, snavset Vadsketøj, som aabenbart tilhørte forskellige Ejermænd, og som næppe var værd at vadske.

Et nyt Spørgsmaal, som han rettede til Beboerne og deres Naboer, om de havde set en Fremmed komme ud fra Butiken, blev ikke besvaret.

Det var kort før Middag, og Gaden havde været meget befærdet.

Hvem havde da kunnet lægge Mærke til en enkelt Mand. Den almindelige Opmærksomhed var først bleven vakt ved Eksplosionen, og da havde man set sig om efter ham og den Ødelæggelse, han havde anrettet.

„Naturligvis," tænkte Nick. „Gerningsmanden er gaaet dristig til Værks, fordi han har gjort Regning paa ikke at blive bemærket i den almindelige Hurlumhej — og han har ikke taget fejl. Bare jeg vidste, om Bomben gjaldt mig!"

Det var sandsynligvis Tilfældet, thi i Chicago havde Nick Carter Fjender nok, som hellere end gærne vilde gøre det af med ham, hvis de paa nogen Maade kunde.

Men hvordan det nu var eller ikke var, Nick Carter havde ikke Tid til at grunde over den Ting nu — saa meget mindre, som den tilkaldte Læge var meget betænkelig over Kuskens Tilstand; han havde faaet en slem Hjærnerystelse og vilde ikke være arbejdsdygtig for det første.

„Det vilde være et Tilfælde for Patsy," tænkte Opdageren.

Han sendte sin Medhjælper et Brev og begav sig saa til Sørgehjemmet hos Glenn.

Huslægen.

Da Nick Carter naaede hen i Nærheden af Huset, saa han, at der var samlet en stor Mængde Mennesker. Han gik ikke straks derhen, men smuttede ind i en Materialhandel og forlangte 50 Gram Stryknin.

„50 Gram Stryknin?" udbrød Manden. „Har De Recept?"

„Nej, det behøves ikke — tror De maaske, jeg vil tage Livet af mig?"

„Det ser De just ikke ud til," lo han. „Men det er egentlig ulovligt!"

„Vær De kun rolig, jeg skal ingen myrde!" brummede Nick.

„Nej selvfølgelig — her paa Egnen bruger man ogsaa meget hellere Økse!" bemærkede Sælgeren, idet han tænkte paa det sidste Mord.

Det var netop Vand paa Opdagerens Mølle.

Han havde naturligvis slet ikke villet købe Stryknin, men bare villet bringe det Emne paa Tale. Nu lod han meget forbavset og foregav, at han var fuldstændig uvidende om det skete.

Manden lod sig villig udspørge og meddelte Nick en Masse Ting angaaende den Myrdedes Familie og Forhold i det hele taget, altsammen noget, som den unge Glenn ikke havde omtalt.

„Naa," sagde Nick, da han syntes, han havde faaet nok at vide, „saa vil jeg spørge en Læge og se at faa en Recept paa Giften. Her bor vel nok en Læge i Nærheden?"

„Ja, lige om Hjørnet, bor Doktor Hallam."

„Tak, det er sikkert Glenns Huslge?"

„Nej, Herre, Glenns har Doktor Forsythe."

„Hm!" sagde Opdageren ligegyldigt. Men næppe var han gaaet ud af Forretningen, før han opsøgte Doktor Forsythe og præsenterede sig for ham.

Lægen, der allerede var noget til Aars, saa forvaaget og anstrængt ud, men han førte dog ufortøvet Opdageren ind i sit Studerekammer.

„De ønsker formodentlig nogle Oplysninger hos mig?" spurgte han forventningsfuldt.

„Ja, det er derfor, jeg er kommet," svarede Nick. „Som Huslæge kan De sikkert give mig adskillige værdifulde Fingerpeg angaaende Familien."

„Jeg er bange, De bliver skuffet, Hr. Carter," sagde nu Doktor Forsythe. „Men jeg staar ganske til

Deres Tjeneste. Jeg kommer netop fra Gerningsstedet, og De kan forstaa, at det Syn har angrebet mine Nerver. Jeg kunde ikke yde min gamle Ven nogen Hjælp mere, men desto mere maatte jeg tage mig af Frk. May."

„Aa, den Stakkel, jeg kan forstaa, at Skrækken maa have taget paa hende!"

„Det har den! Men hun er jo ung endnu og kan nok komme over det. Men det gør mig saa ondt for hende — De maa nemlig vide, jeg har kendt hende fra Vuggen."

„Vel ogsaa hendes Broder," bemærkede Opdageren.

„Nej, Kenneth er ikke Frk. Mays Broder!"

Bestyrtet stirrede Nick paa Lægen.

„Hvordan skal det forstaas?" spurgte han. „Den unge Mand omtalte hende som sin Søster!"

„Naturligvis. Det er han nu bleven vant til gennem mange Aar. Men Kenneth er Hr. Glenns Adoptivsøn," bemærkede Lægen.

Han syntes nødig at ville sige mere om den Ting. Men paa Opdagerens indtrængende Opfordring tilføjede han tøvende:

„Hr. Glenns Ægteskab var i Begyndelsen barnløst. Og da han ønskede en Arving, antog han ham i Barns Sted. Han var den Gang et Aar gammel og blev lige fra Begyndelsen betragtet som Søn af Huset og opdraget som saadan."

„Ved Kenneth det?" spurgte Opdageren.

„Ja, Hr. Glenn underrettede ham om det for to Aar siden, da Kenneth blev vist bort fra Højskolen," svarede Doktor Forsythe. „Den unge Mand havde begyndt at føre et letsindigt Liv, og min gamle Ven ansaa det derfor for rigtigst at gøre ham bekendt med, hvem han nedstammede fra, og samtidig true ham med, at han vilde blive stødt ud af Familien, hvis han fortsatte sit nuværende Liv."

„Naa, har Kenneth saa lagt sig det paa Sinde?"

„Det tror jeg, men Hr. Glenn vedblev at være bekymret. Det kom gentagne Gange til Sammenstød, men den unge Mand angrede det altid og gav i Grunden Hr. Glenn langt mindre Grund til Klage end hans egen Datter gav."

„Frk. May fik maaske ikke Lov til af sin Fader at være saa meget sammen med en vis ung Mand, som hun gærne vilde?" spurgte Nick, idet han tænkte paa de Oplysninger, han havde faaet hos Materialisten.

„Netop! May er en sød Pige, men hun har arvet sin Faders Stivsind, om jeg maa udtrykke mig saadan, Hr. Carter. Hr. Glenn vilde ikke vide noget af Tilbederen, George Stratton, og forbød ham at komme der i Huset. Men May var trofast, og derfor blev Forholdet mellem Fader og Datter noget spændt, selv om det jo ikke brød ud i aabent Fjendskab."

„Hvor gammel er den unge Dame?"

„Omkring de tyve. Hun blev født to Aar efter, at Kenneth var adopteret, og hendes Moder døde i Barselseng."

„Kan De give mig nogen som helst Oplysninger om denne Hr. George Stratton?" spurgte Nick.

„Du Godeste, De anser ham dog vel ikke i Stand til en saadan Ugerning!" raabte Lægen bestyrtet.

„Jeg mistænker ingen, men stoler ikke paa nogen," gav Opdageren kort til Svar. „Jeg maa gøre, hvad jeg kan, for at samle Oplysninger. Nogle af dem kan maaske kaste Lys over de Bevæggrunde, Forbryderen har haft, andre ikke. Vær saa venlig at sige mig, hvad De ved om ham, Doktor."

„Jeg kan egentlig intet sige om den unge Mand. Han har maattet kæmpe for Tilværelsen ligesom jeg og min gamle Ven ønskede sin Datter en velstaaende Mand."

„Maaske Hermann Melville?" spurgte Opdageren.

„Hvem er det?" spurgte Doktor Forsythe forbavset.

„En Ven af Kenneth!"

„Jeg har aldrig hørt hans Navn og kan forresten heller ikke sige, om Hr. Glenn just havde udset nogen bestemt — og hvis han havde det, maatte jeg vide det, da vi var meget fortrolige," erklærede Lægen med stigende Forundring. Han havde været forberedt paa ganske andre Spørgsmaal og kunde slet ikke begribe, hvor saadanne, efter hans Mening urigtige Familiehistorier kunde interessere Opdageren.

Men Nick vidste nok, hvorfor han stillede alle disse tilsyneladende saa ligegyldige Spørgsmaal. Han havde allerede dannet sig en afgjort Mening om Mordet, men først vilde han høre en Tredje udtale sig for at han kunde komme til at se klarere paa Tingene.

„Enhver Gerning har sit Motiv, og det er for at finde det, at jeg spørger," erklærede han kort. „Store Gud — De antager dog vel ikke —"

„Jeg antager ingenting," afbrød Nick ham. „Men jeg ved da, at Mordet er udført af en, som kunde faa Fordel af det."

Doktor Forsythe maatte sætte sig ned af lutter Forbavselse og stirrede stift paa Opdageren.

„Kære Hr. Carter, jeg er ingen Daare, og jeg ved meget godt, at De tror, Mordet er udøvet af en, der kom i Familien. Set fra Deres Standpunkt gom Opdager kan jeg næppe fortænke Dem i det. Men jeg beder Dem, spørg Sagfører Joseph Waller, thi han maa kunne give Dem enhver ønskelig Oplysning, da han i mange Aar har været Hr. Glenns Sagfører og tillige hans fortrolige Ven. Han vil sikkert være den paalideligste at søge."

„Sagfører Joseph Waller er forrige Nat ligeledes bleven myrdet."

„Store Gud!" raabte Lægen, idet han sprang op. „De siger —"

„Sandheden!" erklærede Nick mørk. „De ser altsaa, Doktor, at jeg er nødt til at henvende mig til Dem, da Sagførerens Læber er lukkede. Jeg mistænker ingen af Familens Medlemmer — men som fuldstændig Fremmed er jeg nødt til at tage Hensyn til enhver Oplysning angaaende de Personer, Sagen vedrører."

„Kære Herre, i den Retning kan jeg ikke være Dem til den mindste Smule Nytte."

„Jeg skal ikke ulejlige Dem længere — blot et Spørgsmaal endnu: er Frk. Glenn fuldtud tilregnelig?"

„Ja, det forstaar sig! Hvor kan De spørge om det?" svarede Lægen forundret.

„Har hun aldrig haft Hallucinationer, Hjærnekrampe eller lignende Tilfælde, der kunde have Indflydelse paa hendes Forstand?" spurgte Nick Carter meget alvorligt.

„Jeg kan kun svare, at hun er akkurat lige saa tilregnelig som De!"

„Glæder mig at høre," sagde Nick Carter, idet han bukkede. „Maa jeg benytte Deres Telefon?"

Lægen var bleven betydelig mere tilbageholdende og kølig. Men Nick syntes ikke at lægge Mærke til det. Han bad ogsaa om Tilladelse til at nedskrive et og andet, satte sig ved Doktorens Skrivebord og skrev en Meddelelse til Politichefen; Brevet stak han i Lommen.

Derpaa ringede han Chicks Hotel op og forlangte at tale med sin Medhjælper, som han paalagde ufortøvet at begive sig til det Glenn'ske Hus.

Saa tog han Afsked med Lægen og gik.

Et vigtigt Fund

Opdageren banede sig hurtigt Vej gennem Menneskemængden til Gerningsstedet.

Da han ringede, blev Døren aabnet af en Politibetjent, som straks lod ham komme ind, da han nævnede sit Navn.

„Alt er uforandret paa Mordstedet," meddelte Betjenten, da de stod i Gangen.

„Godt. Er Kenneth Glenn vendt tilbage?"

„Ja, han er i Modtagelsesværelset med en af sine Venner."

Nick traadte ind.

Vennen var den samme, som før havde ledsaget Kenneth Glenn hen til ham paa Hotellet.

„Jeg troede, De var kommet før mig, Hr. Cartar," sagde Kenneth.

„Det var ogsaa min Hensigt, men undervejs var der en eller anden Skurk, der kastede en Bombe, som rimeligvis var bestemt for en anden, hen under min Vogn."

„Hvad siger De — er det muligt?"

„Ja, saadan forholder det sig," svarede Nick tørt. „De kan altsaa forstaa, at jeg var nødt til at skænke det Tilfælde nogen Opmærksomhed."

„Selvfølgelig — men opdagede De Skurken?" spurgte Kenneth hastigt.

„Nej, desværre kunde jeg ikke finde hans Spor."

„Det var nederdrægtigt — men det er min Ven, Hr. Melville," præsenterede Kenneth.

„Mig en Fornøjelse!" sagde Opdageren køligt, idet han bukkede. „Men jeg beder Dem, før mig nu til Deres Faders Værelse."

„Kan ikke en af Pigerne eller Politibetjenten gøre det — De kan selv tænke, hvilket skrækkeligt Syn det er for mig," stammede den unge Mand.

„De maa finde Dem i det uundgaaelige, jeg kan ikke skaane Dem," erklærede Opdageren, „eftersom De bedst maa være i Stand til at besvare mine Spørgsmaal. Tyendet spørger jeg senere — naa, undskyld, Hr. Melville," afbrød han sig selv, da han saa, at denne vilde følge med, „jeg ønsker kun Hr. Glenns Ledsagelse."

„Som De vil, jeg skal ikke trænge mig paa!" erklærede Melville skuffet og krænket. „Jeg var kun kommet i den Hensigt at trøste min Ven."

Fulgt af Kenneth begav Nick sig uden videre op i øverste Etage.

„Her er Faders Værelse," sagde den unge Mand sagte, idet han aabnede Døren.

Tavs traadte Opdageren ind i Soveværelset og saa sig omkring.

Paa Tæppet netop der, hvor Kenneth havde sagt, laa Liget af den myrdede med Ansigtet nedad. Det dødelige Saar talte tydeligt nok til Opdageren.

Matthew Glenn havde aabenbart staaet foran Spejlet uden dog at se i det, da han blev overlistet af sin Morder.

Rimeligvis havde han været beskæftiget med at stryge Barberkniven eller sæbe Kosten ind. Hugget i Halsen maatte have overskaaret Hvirvelsøjlen og øjeblikkelig hidført Døden.

Morderen havde aabenbart grebet den faldende for at undgaa al Støj. Og da Offeret var bleven lagt paa Gulvet, havde han for en Sikkerheds Skyld givet ham endnu et Hug i Hovedet.

Paa Bordet ved Siden af Sengen stod en Tallerken med Frugter, som der var spist af.

Sengklæderne laa omkring paa Gulvet. Det forekom Opdageren, at der ikke kunde komme til at se i den Grad uordentlig ud, fordi Manden havde kastet Tæppet til Side og var staaet op. Det kunde næsten se ud, som om der havde fundet en Kamp Sted mellem Morderen og hans Offer.

„Er De sikker paa, at Sengklæderne har været urørt siden Opdagelsen af Mordet?" spurgte han, idet han vendte sig brat mod Kenneth.

Denne fo'r sammen ved pludselig at blive tiltalt. Han var dødbleg, og hans Stemme lød hæs, da han svarede:

„Ganske sikker — det er altsammen nøjagtigt, som da jeg først kom herind."

„Det gør mig ondt, at jeg er nødt til at forskaffe Dem denne Lidelse," sagde Opdageren venligt. „Kald De kun paa Deres Ven, Hr. Melville."

„Tak!" udbrød Kenneth lettet og forlod hurtig Værelset. I samme Øjeblik Døren lukkede sig efter ham, var Opdageren med et Spring henne ved Sengen og betragtede opmærksomt Lagener, Puder og Tæpper. Det skete i en Fart, men der forløb dog nogle Minutter, før Kenneth og hans Ven traadte ind.

Nick stod ved Vinduet og betragtede den blodplettede Økse.

„Hr. Melville var allerede gaaet, og jeg maatte hente ham tilbage!"

„Allerede. — Sagde De ikke, at Øksen hørte til her i Huset?"

„Jo, den bliver som Regel brugt i Køkkenet. Kokkepigen hugger Brænde med den eller hugger Kullene mindre — men kun om Vinteren."

„Hvor har den sin Plads — i et Værktøjsskab?"

„Nej, i et Skab, hvor der er forskellige andre Ting — jeg kan vise Dem det —"

„Senere! Først maa jeg se, om Morderen har efterladt Spor paa Gulvet."

Men det var kun et Foregivende, thi i Virkeligheden havde Nick allerede forlængst under Kenneths Fraværelse overtydet sig om, at der ingen Spor fandtes. I samme Øjeblik opdagede han noget, som interesserede ham mere end alle tidligere Oplysninger.

Kenneth sad med Ryggen til ham og Haanden under Kinden.

Men hans Ven, Melville, nærmede sig Sengen.

„Har De noget imod, at jeg tager Sengen lidt i Øjesyn, Hr. Carter?" spurgte han.

„Paa ingen Maade," svarede Nick, som tilsyneladende stadig var optaget af at betragte Tæpperne. „Skulde De opdage noget, saa vær saa venlig at sige mig det."

Melville tog Lagnerne, rystede dem og udstødte et svagt Skrig.

„Hvad er der?" spurgte Nick og ilede til.

„Jeg ved ikke, om det har noget at sige," sagde Melville tøvende. „Men det ser ud, som om der manglede et Stykke af Lagenet."

„Naa," sagde Nick, da han havde set Riften. „Det tyder paa en Kamp — jeg antager da, Hr. Glenn, at Deres Fader brugte hele Lagener?"

„Naturligvis," svarede den unge Mand med en ny Gysen.

„Maaske kan det føre os paa et eller andet Spor," bemærkede Nick halvhøjt, næsten for sig selv. „Det kan jo være, at Morderens Hænder har været blodige, og at han har tørt dem paa Lagnet, førend han var rigtig klar over, hvor skrækkeligt han havde handlet. Bagefter har han saa rimeligvis revet Stykket af og brændt det."

„Det ser ud, som om her var anvendt en Saks," bemærkede Melville.

„Ja. — Hvordan har Deres Søster det, Hr. Glenn?" spurgte Nick og vendte sig til ham.

„Vil De sige til hende, at jeg maa tale med hende i Dagligstuen. Imidlertid vil jeg se mig lidt mere om. Er De fortrolig nok med Husets Indretning til, at De kan vise mig omkring. Saa vær saa venlig at føre mig ad Bagtrappen til Køkkenet. Der kan De finde os, Hr. Glenn," raabte Opdageren til den Bortilende.

Han undersøgte nu Bagbygningen og gik derfra ud i Gaarden, som var omgivet af et Plankeværk. Han saa omhyggeligt efter, om der muligvis skulde findes Spor, der tydede paa, at nogen kunde være steget over Plankeværket, men undgik at meddele sin Ledsager noget som helst om Resultatet af sine Undersøgelser.

I Køkkenet udspurgte han det ene Tyende efter det andet.

Kokkepigen erklærede, at hun som sædvanlig var staaet op og havde gjort Ild paa. Hun havde i flere Uger ikke brugt Øksen og vidste for Resten ikke, om den havde været paa sin Plads.

Stuepigen havde ligeledes, som hun altid plejede, sat en Tallerken Frugt udenfor hver Sovekammerdør; derpaa havde hun dækket Bord i Spisestuen og fejet i Korridoren, til Frøken May kom tilbage.

„Hvad vil det sige?" spurgte Nick. „Var den unge Dame allerede gaaet ud saa tidligt?"

„Ja, Herre!"

„Hvad Tid gik hun!"

„Det kan jeg ikke sige. Hun var ikke paa sit Værelse, da jeg kom med Frugterne."

Paa nogle Spørgsmaal om, hvorvidt den unge Dame ofte gik saa tidligt ud paa Dagen, vilde Pigen ikke svare; men det lykkedes dog Nick at faa ud af hende, at Frøken May næsten hver Morgen gik for at møde sin Forlovede, naar han skulde til sit Arbejde.

Da Mays Fader ikke vilde vide noget af det, saa havde Tjenestepigen meget villigt lovet hende dyb Tavshed, thi hun hang ved sin Herskerinde med hele sit Hjærte.

Som Pigen senere forklarede, havde May ved sin Tilbagekomst sendt hende hen i Materialhandelen efter en Flaske Parfume.

Pigen havde maattet vente en Tidlang, da der var lukket endnu, og da hun efter en halv Times Forløb vendte tilbage, havde hendes unge Herskerinde, der rimeligvis var i Færd med at klæde sig om, laaset Døren og befalet Pigen at sætte Parfumen paa Dørtærskelen.

Opdageren opfordrede nu Pigen til ikke at omtale dette Forhør til Frk. May, og denne lovede med en saadan Beredvillighed at forholde sig tavs, at Nick var overbevist om, hun vilde holde Ord.

Kusken kunde ikke berette noget af Vigtighed; ogsaa Kammerjomfruen havde som sædvanlig været beskæftiget ovenpaa og var først bleven underrettet om den rædselsfulde Tildragelse ved sin Kollegas høje Skrig.

„Er der Kakkelovn i Deres Værelse," spurgte Opdageren.

„Nej, alle Værelserne bliver opvarmet ved Centralvarme," svarede hun forbavset.

„Men jeg saa da en lille Kakkelovn i Hr. Glenns Værelse," bemærkede Nick.

„Aa, ja, naar det var meget koldt, frøs Herren, derfor lod han sætte en lille Kakkelovn i hvert af Værelserne ovenpaa, hvor han næsten altid opholdt sig — men der har der da i mindst tre Maaneder ikke været lagt i."

Nu traadte Kenneth ind og afbrød Forhøret med den Meddelelse, at hans Søster ventede i Modtagelsesværelset.

„De vil nok underholde Deres Søster saalænge," sagde Opdageren. „Saa viser Hr. Melville mig med det samme den Del af Huset, jeg endnu ikke har set."

Det var nemlig Nick magtpaaliggende at tage den unge Piges Værelse i Øjesyn, førend han talte med hende selv.

Foreløbig lod han sig vise hen til Kenneths Værelse, hvilket foranledigede hans Ledsager til at komme med en spottende Bemærkning om, at han tog det meget nøje.

„Man kan ikke undersøge et saadant Tilfælde grundigt nok," svarede Nick kort, idet han gav sig til med stor Omhu at gennemsøge Værelset. I Virkeligheden ventede han forresten slet ikke at opdage noget af Vigtighed der.

Melville stod med korslagte Arme og betragtede Opdageren, medens han aabnede Skuffer, rykkede Møbler ud fra Væggene, ja, endogsaa vendte Billeder for at kigge ind bag ved dem, undersøgte Kakkelovnen, kort sagt, ikke lod nogen som helst Genstand urørt.

„Jeg har hørt Dem blive berømmet, Hr. Carter," sagde Melville til sidst. „Men ærlig talt forekommer

Deres Fremgangsmaade mig meningsløs. De antager dog vel ikke, at her kan være Tale om noget Indbrud? Det ser i det mindste ud for mig, som om De søgte at opdage Spor af et saadant."

„Ja, den Mulighed foreligger virkelig — Hr. Glenn var en rig Mand."

„De maa jo kende det!" bemærkede den anden, idet han trak paa Skulderen. „Men jeg finder Deres Antagelse uden Holdepunkt, thi der er aabenbart ikke blevet stjaalet den mindste Smule i Huset."

„De vil vel i hvert Fald indrømme, at siden her er begaaet et Mord, maa her have været en Morder!" raabte Opdageren, synlig krænket over den andens Tvivl.

„Hvorfor taler De hele Tiden om en Morder — kan det ikke lige saa godt have været en Morderske?" sagde Melville med et køligt Skuldertræk.

„Store Gud!" raabte Nick ganske forfærdet. „De vil da vil ikke paastaa, at en Kvinde kunde —"

„Jeg paastaar intet om nogen Kvinde eller noget Fruentimmer," svarede Melvill uforstyrret. „I Samtalens Løb tillod jeg mig at antyde noget, som tilfældigvis faldt mig ind. Jeg kom i Tanker om, at en Kvinde meget godt kan have udført Gerningen, thi der behøves ikke stor Legemsstyrke for at slaa et Menneske ihjæl med den Økse."

„Ganske vist," mumlede Opdageren. „En Kvinde, der har de dertil nødvendige Nerver og tvingende Bevæggrunde til Udførelsen af en saadan Rædselsgerning, kunde godt være i Stand til det," indrømmede han i en eftertænksom Tone, som om Sagen var stillet i et ganske andet Lys end før.

„Ja, jeg ved ingenting — men jeg tænkte kun paa det afrevne Stykke Lagen."

„Hvad mener De?" spurgte Nick uforstaaende.

„Aa, der er bleven anvendt en Saks — ikke sandt? Nu plejer Mænd sjælden at gaa omkring med Sakse — heller ikke Indbrudstyve, som Deres Erfaring vel har lært Dem."

„Ganske rigtigt," bemærkede Opdageren med et Nik. „Jeg har allerede fanget mange Indbrudstyve, men Saks har ingen af dem haft!" Han udstødte en kort Latter. „Forresten er der Undtagelser," fortsatte han, „jeg fik en Gang fat paa en Kassetyv, han havde en Saks hos sig — men han var ganske vist ogsaa Kommis i en Manufakturhandel."

Som Nick havde faaet at vide i Materialhandelen, var George Stratton ansat som Kommis i en Manufakturforretning; derfor gjorde han den Bemærkning i en særlig Hensigt.

„Det har De Ret i," udbrød Melville straks ivrigt, „en Manufakturhandlerkommis har en Saks — men i hvert Fald var der absolut ingen i Hr. Glenns Værelse."

„Hvor ved De i Grunden det fra?" spurgte Opdageren i en rolig Tone.

„Kenneth sagde det — desuden har De vel heller ikke opdaget nogen saadan i Værelset?"

„Nej, Morderen har ganske vist efterladt sig en Økse, men Saksen har han taget med!"

Dermed begav Nick Carter sig ledsaget af Melville til Mays Værelse for ligeledes at underkaste det et grundigt Eftersyn.

Men han standsede, da Melville aabnede Kakkelovnsdøren og kaldte paa ham.

„Ja, her er brændt noget!" erklærede Nick, da han en Tidlang havde staaet og set ind i Kakkelovnen. „Her er noget Aske, og der er endnu en lille Klud —"

Han tog det forsigtigt ud og betragtede de smaa bitte Stumper gennem sit Mikroskop.

„Brændt Linned!" sagde han akkurat saa højt, at Melville kunde forstaa det. „Jeg tør næsten vædde, at det er af den Myrdedes Lagen — nu maa jeg straks udspørge hans Datter!"

Aftrykket af en Tommelfinger.

„Jeg antager, at De vil tale med Frk. Glenn under fire Øjne?" spurgte Melville spændt.

„Naturligvis. Vær saa god ikke at meddele hendes Broder noget om vore Iagttagelser!"

„Bevares, Hr. Carter — jeg kunde ikke tvinge over mit Hjærte at fortælle den stakkels Fyr en saa sønderknusende Opdagelse," skyndte Melville sig at forsikre.

Da de nærmede sig Værelset, kom Kenneth hen til dem og meldte, at der var en Mand ved Navn Gleason, der ønskede at tale med Hr. Carter. Han sagde, at han kom fra Hovedpolitistationen.

„Godt, det maa være Bud fra Politichefen, som vil have Besked om, hvorlangt vi nu er kommet," sagde Opdageren let henkastet. „Er han i Modtagelsesværelset?"

„Ja, men vi talte ikke med ham ... da jeg troede, han var kommet i Anledning af dette frygtelige Mord, begyndte jeg at tale til ham, men Manden stirrede ganske uforstaaende paa mig — han syntes ikke at vide noget!" bemærkede Kenneth.

„Naa, jeg skal snart faa at vide, hvad Manden vil," svarede Opdageren og bad ham og Melville om at gaa ind i Biblioteket saa længe, da han helst vilde tale med Frøken May alene.

Kenneth saa endnu mere rystet ud end før; halvt viljeløst lod han sig føre af sin Ven, og da denne foreslog ham at ryge en Cigar, rystede han heftigt paa Hovedet.

Da Nick traadte ind i Dagligstuen fik han Øje paa en Mand, der stod ved Vinduet og læste en Avis; naturligvis var det Chick, der havde valgt en vidunderlig Forklædning. Ved Bordet midt i Værelset sad en tenrivende Blondine med Hænderne for det ligblege Ansigt. Men da Nick aabnede Døren, lod hun Hænderne synke og rejste sig.

„Jeg er Opdageren Carter," meddelte han kort, „Men sæt Dem kun ned, jeg skal ikke ulejlige Dem ret længe, jeg ønsker kun at hjælpe Dem!"

Den unge Pige sukkede dybt og rystede paa Hovedet. — „Ingen kan hjælpe mig," hulkede hun.

„Paa en Maade kan De have Ret," svarede Nick, „Men De ønsker dog ganske sikkert at faa at vide, hvem der har myrdet Deres Fader?"

„Aa, det giver ham jo ikke Livet tilbage," svarede May tonløst. Hun trykkede Lommetørklædet imod Øjnene, overvældet af Sorg, og græd bitterligt.

Nick vendte sig taktfuldt fra hende til den læsende Herre.

„De hedder Gleason og er sendt hertil fra Hovedpolitistationen?" spurgte han.

„Ja — hvis De er Hr. Carter, saa —"

„Ja, jeg er. Læg den Avis bort — De kan lige saa godt høre, hvad Frk. Glenn har at sige mig; saa kan De bagefter fremføre Deres Ærinde."

„Jeg har intet at sige — kan intet sige!" hulkede den unge Pige, som nu igen saa op.

„Det er meget naturligt," sagde Nick beroligende. „Men i Følge min Stilling er jeg nødt til at stille Spørgsmaal. Jeg er f. Eks. nødsaget til at skaffe mig Kundskab om, hvad enhver af Husets Beboere tog sig for i Morges mellem Kl. 7 og 9."

„De mener, hvad jeg har bestilt, siden jeg stod op, hvad jeg har beskæftiget mig med?" spurgte den unge Pige, der nok fattede Meningen i Spørgsmaalet, men alligevel ikke helt begreb det. „Jeg stod op Kl. 6 og gik ud kort efter. Kl. 8 kom jeg tilbage, klædte mig om og gik ned i Spisestuen. Der blev jeg, til — til det blev opdaget!"

„De havde som sædvanlig Gadedørsnøglen med, ikke sandt?"

Men da saa May koldt og fremmed paa ham, og han traadte beroligende nærmere hen til hende.

„Misforstaa mig ikke, men besvar kun de Spørgsmaal, jeg maa stille. Jeg kender desuden Grunden til, at De saa tidligt forlod Huset, og jeg ved ogsaa, at De medbragte Nøglen, for at De ikke skulde ringe, naar De kom hjem og derved røbe Deres Morgentur for Hr. Glenn, Deres Fader. De behøver ikke at se saa forskrækket paa mig, Frøken — og endnu mindre behøver De at være bange for mig!" tilføjede han venligt.

„Jeg behøver ikke at være bange for noget Menneske!" svarede hun stolt. „Det er sandt, at jeg hyppigt gik Morgentur, kun for at møde min tilkommende Mand — jeg skammer mig ingenlunde over et saadant Forhold, og jeg vilde ogsaa have underrettet Fader om det, hvis ikke Ærefrygt havde holdt mig tilbage. Kun for ikke at træde ham for nær, holdt jeg det hemmeligt for ham. — Gud skal vide, at jeg har maattet angre det."

„Frøken May, De er ikke mig noget Regnskab skyldig. Jeg vilde kun vide, om De var sammen med Deres Forlovede hele Tiden."

„Ja, hele Tiden, naturligvis med Undtagelse af de Minutter, jeg brugte til at komme hen til Mødestedet og tilbage igen. Det drejer sig om et Bøsseskuds Afstand."

„Endnu et — har De i Dag tændt Ild i den lille Kakkelovn i Deres Soveværelse, Frk. Glenn?" spurgte Nick Carter brat.

„Hvorfor skulde jeg dog gøre det nu paa denne Aarstid?" spurgte May forbavset.

„Røg Kakkelovnen, da De kom tilbage, som om der kunde være brændt Tøj i den?"

„Ih nej, slet ikke!" svarede hun med stigende Undren.

„Tak — maaske har jeg endnu nogle Spørgsmaal at stille Dem, naar jeg kommer tilbage. Foreløbig vil jeg gaa en lille Tur med Hr. Gleason."

Opdagerne bukkede høfligt for den unge Pige og forlod Værelset.

Ude i Korridoren blev Nick staaende og tog nogle Papirer, hvoraf kun faa var beskrevne, op af sin Lomme. Chick smilede, da han saa det, som om han vidste, hvad der nu vilde komme.

„Jeg vil notere Spørgsmaalene til Deres Chef," sagde Opdageren saa højt som muligt. „I Biblioteket kan jeg vel finde en Plads, hvor jeg kan sidde og skrive."

Som paa Kommando viste Kenneth sig i Døren til Biblioteket.

„Herinde kan De faa alt det Skrivemateriale, De ønsker," sagde han med klangløs Stemme, idet han saa om muligt endnu blegere ud end før.

„Tak, jeg er selv forsynet — hvis jeg bare maa laane et Bord i et Par Minutter."

Hermed traadte Nick og hans Kollega ind i Værelset og gik straks hen til den fjærneste Del af den lange Biblioteksbord. Han lagde nogle Papirer foran sig, trak en Fyldepen op af Lommen og begyndte at skrive.

„Vil De udstede et Arrestbrev?" spurgte Kenneth hæst, da han havde set til i nogen Afstand.

„Nej," svarede Nick, idet han holdt op at skrive og fæstede Blikket lige paa den unge Mand. „Selv om mine Iagttagelser berettiger mig til allerede nu at skride til en Arrestation, saa vil jeg dog hellere vente, til jeg samtidig kan ramme den formodede Medskyldige."

„En Medskyldig?" spurgte Kenneth hvid i Ansigtet. Ogsaa Melville kom interesseret nærmere.

„Ja, det synes, som om der bag denne Forbrydelse stikker en anden — maaske er denne blodige Daad udført efter en andens Befaling," sagde Opdageren grundende. — „Oh, Hr. Glenn," tilføjede han hurtigt, „De behøver ikke at være bange for, at nogen af de Skyldige skal undslippe — jeg er blot nødt til at have alle Beviser i Hænde for at kunne foretage en Arrestation — hør, Hr. Glenn," sagde han forbindtligt, „De ved muligvis Adressen paa en vis Hr. George Stratton eller Stratham —"

„Stratton er det vist!" fo'r det ud af Kenneth.

„Ja, det hedder han!" erklærede Nick. „Vil De være saa god at stave det — mange Tak!" sagde han, da han havde indført Navnet i sin Bog. „Hører han til Deres Venner?"

„Paa ingen Maade!" sagde Kenneth rask. „Jeg kender ham kun meget lidt og ved tilfældigvis, at han er ansat hos Siegel Coppers."

„Mange Tak — Aa!" afbrød Nick sig selv, da han ved en hastig Bevægelse skubbede Bogen, hvori han netop vilde indføre Navnet, ned fra Bordet. Den fløj netop hen til den Side, hvor Kenneth stod, og han bukkede sig naturligvis for at tage den op.

„Tak, De er altfor elskværdig!" udbrød Nick, som havde været for langsom i Vendingen til at komme ham i Forkøbet. Han noterede nu Forretningens Navn og rejste sig.

„Naa, Hr. Gleason, gaar De med, saa kan jeg undervejs meddele Dem, hvad De skal sige til Politichefen," sagde han til den forklædte Opdager.

„Hvis De foretrækker at tale sammen her — saa vil vi gærne forlade Værelset," sagde Kenneth.

„Nej Tak — jeg maa straks hen til Siegel Copper," svarede Nick og holdt saa pludselig inde, da han troede, han havde sagt for meget.

Han tog hurtig Afsked og gik

Han og Chick forholdt sig tavse, til de efter nogle Minutters Forløb havde naaet et lille Hotel. Der forlangte Opdageren et Værelse, fra hvis Vinduer man kunde overse Gaden.

Nick stillede sig ved Vinduet for at se ud paa Gaden, og Chick spejdede i samme Retning over hans Skulder.

De saa et elegant Køretøj, forspændt med et Par prægtige Skimler, som kørtes af en velnæret Kusk i Livré, køre i jævnt Trav forbi Hotellet. Om der var nogen i Vognen, var det umuligt at afgøre, da Gardinerne var hængt for.

„Mærkværdigt," mumlede Nick. „Denne Vogn stod næppe ti Alen fra det Glenn'ske Hus, da vi forlod det."

„Ja, jeg lagde ogsaa Mærke til den Kusk," svarede Chick.

„Naa, det er maaske tilfældigt — lad os sætte os ned og snakke lidt, gamle Ven!"

Nick trak en Stol hen til et Bord, som stod midt i Værelset, og satte sig ned.

Chick fulgte hans Eksempel og saa forventningsfuldt paa ham.

Mesteren undlod heller ikke paa en klar og tydelig Maade at meddele ham nøjagtigt, hvilke Iagttagelser han havde gjort, saa Chick til sidst var fuldstændig underrettet om alt.

„Naturligvis," sagde Chick eftertænksomt, „det ser jo unægtelig ud, som om det kunde være et Medlem af Familien, der havde udøvet Mordet — men har Du nu ogsaa Grunde nok til en saadan Formodning?"

„Til Overflod — men allesammen falske — undtagen i det højeste et Spor!" bemærkede Opdageren tørt.

„Naa, nu bliver jeg nysgerrig!" lo Chick.

„Hør nu, hvad jeg har at sige Dig, Chick!" sagde Nick Carter. „Frk. Glenn er saa godt som forlovet med en Hr. George Stratton, der er i Siegel Coppers Forretning, og som hendes Fader havde forbudt at komme der i Huset.

Men Pigebarnet er egensindigt og vil absolut giftes med ham. Hun plejede hver Morgen at mødes hemmeligt med sin Forlovede, førend hendes Fader var staaet op. Denne havde nu truet hende med at lade sit Testamente forandre og gøre hende arveløs, hvis hun ikke opgav den Forbindelse.

Saa meget er altsaa sikkert, at Faderens Død gør det muligt for Datteren uden Hindring at gifte sig efter eget Valg. Og Forholdet mellem Fader og Datter var saa daarligt, som tænkes kan — af alt dette har jeg faaet følgende Resultat:

Hun er den eneste af alle Husets Beboere, der ikke kan aflægge nøjagtigt Regnskab for, hvad hun har taget sig for i Morges. Hun stod op før end de andre, forlod hemmeligt Huset og vendte først tilbage kort før hendes Fader — som vi ved — blev myrdet, medens han stod og barberede sig. Og det kan ikke nægtes, at Frk. Glenn har Kræfter nok til at udføre et saadant Mord.

Endvidere ser det ud, som om Morderen ved Udøvelsen af sit rædselsfulde Foretagende er kommet til at stænke sine Hænder og har tørret dem af i den Myrdedes Lagener; derpaa har han klippet det blodige Stykke af med en Saks og brændt det i den Kakkelovn, der staar i Mays Sovekammer. Sig mig nu, om Du har faaet Beviser nok — ja eller nej?"

„Nick, mig skal Du ikke holde for Nar!" fo'r Chick næsten rasende op. „Jeg giver ikke en rød Øre for alle dine Beviser ... Pigebarnet er det aldrig i Evighed!"

„Nej, naturligvis — den stakkels Pige er lige saa uskyldig som Du og jeg. Men hør nu videre. Jeg blev ledsaget gennem hele Huset af Kenneth Glenns dyrebare Ven, Hermann Melville.

Jeg lod ham alene finde alle Sporene — det iturevne Lagen — den Kendsgerning, at der var benyttet en Saks ved Borttagelsen af det plettede Stykke Lagen; den Omstændighed, at Sakse hovedsagelig findes, hvor der er Damer — den lille Smule brændte Linned i Mays Sovekammerkakkelovn."

„Havde Du ventet det af den brave Hr. Melville?" spurgte Chick sarkastisk.

„Selvfølgelig, gamle Ven — Sagen klarede sig af sig selv, som jeg havde tænkt mig det — og Melville har ogsaa Ret: Morderen har uden Tvivl aftørret sine blodige Hænder i en Stump af Lagenet og derpaa klippet Stykket af. Men ved at være i Nærheden af sit døende Offer er han bleven uhyggelig til Mode og har ikke givet sig Tid til at se sig rigtig for.

Han har ikke klippet det hele bort, der er bleven en lille Blodplet tilbage ... og den klippede jeg ubemærket af, da jeg nemlig ogsaa tilfældigvis har en Saks hos mig — her er den lille Stump!"

Da Chick havde betragtet den lille Blodplet gennem et Mikroskop, raabte han:

„Et Tommelfingeraftryk, saa smukt som man kan ønske det. Men om det er af en kvindelig eller en mandlig Tommelfinger — det gaar over mine Kræfter at bestemme!"

„Det skal Du heller ikke, min Ven. Lagde Du Mærke til, hvorledes min Notitsbog ganske tilfældigt faldt ned fra Bordet i Biblioteket og blev taget op af Kenneth Glenn?"

„Ja, og jeg tænkte mig straks, at der stak noget under!"

„Netop, Kenneth drømte naturligvis ikke om, at det Blad, som jeg sad og skrev ganske ligegyldige Ting paa, var overstrøget med et ganske tyndt Lag Gummi. Nu kan Du se paa det gennem Mikroskopet og sige mig, om Du kan finde et Tommelfingeraftryk," befalede Opdageren.

„Ja, minsandten!" raabte Chick. „Man kan tydelig skelne hver Linje!"

„Nuvel, Du ved, at der i hele Verden ikke findes to Tommelfingre, der er fuldstændig ens?" fortsatte Nick med højere Stemme.

„Ja, Politiet i London tager kun Aftryk af For-

brydernes Tommelfingre; derved slipper de for at benytte Bertillons Metode og Forbryderalbum."

Pludselig udstødte Chick et svagt Skrig.

„Træk for Træk — Linje for Linje, Nick!" forsikrede han ivrigt „Den Tommelfinger, der er dyppet i Morderens Blod, og den Tommelfinger, som hjalp til med at tage dette Blad op — tilhører begge det samme Menneske!"

„Dermed er Morderen opdaget!" erklærede Nick Carter. „Den stakkels Hr. Matthew Glenn er bleven myrdet af sin Plejesøn Kenneth!"

Nick Carter arresterer.

„Men hvorfor tog Du ikke Fyren med det samme?" spurgte Chick, idet han trak Vejret dybt.

Nick syntes ikke at høre det, han saa ivrigt ud af Vinduet.

„Nu kørte Ekvipagen igen forbi Hotellet," bemærkede han.

„Hør nu, Nick!" sagde den anden utaalmodig, „Behøver Du flere Beviser endnu! Førend Du forlod Huset, vidste Du, at Papiret, som var bestrøget med Gummi, indeholdt et Aftryk af Morderens Tommelfinger. Hvorfor arresterede Du ham ikke paa Stedet? Jeg mærkede nok, hvorledes Du fik denne Melville til at tro, at din Mistanke var rettet mod May. Men hele Tiden tænkte jeg dog, Du vilde forhindre den Skyldige i at gaa frit omkring længere!"

„Jeg sagde, at Vog en med Skimlerne k rte forbi igen," bemærkede Nick roligt.

„Saa?" svarede Chick og studsede. „Saa er Sagen mere indviklet, end jeg troede — for jeg kender Dig, Nick!"

„Forstaar Du, Chick," sagde Opdageren med Vægt, „Vi har at gøre med en meget snildt lagt Plan, hvoraf Mordet paa Glenn kun er et Led — og vi maa bringe lys i hele Vævet af Forbrydelser — det er det, det ælder om Chick!"

„Du mener, der er flere, der er delagtige i Mordet?" spurgte Chick forbavset.

„Uden Tvivl! især da der i Dag er bleven kastet en Bombe hen under min Vogn."

„Almægtige Gud!" raabte Chick og greb Nicks Haand. „En Bombe — bestemt for Dig?"

„Sikkert," svarede Opdageren roligt. „Først var det mig umuligt at begribe Aarsagen, og jeg troede at have faaet noget, som var bestemt for en anden. Jeg satte straks Patsy paa Spor og er nysgerrig efter at høre, hvad han har at meddele — hvad mig angaar, saa tror jeg nu, at Melville enten selv har kastet Bomben eller lejet en anden Skurk dertil.

Sagen er jo ganske simpel," tilføjede han, idet han saa grundende hen for sig. „Kenneth var nødt til at melde Mordet til Politiet, hvis han ikke straks skulde blive mistænkt.

Til hans store Ærgrelse sendte Politichefen ham til mig. Det vidste Melville, thi han fulgte sin Ven til Auditoriumhotellet og skiltes fra ham, da jeg kom. Den Tanke ligger nær, at han, da han vidste, at jeg ufortøvet vilde begive mig til Glenns Bolig, har stillet sig i den nærmeste Gade — som de ni af ti Ekvipager benytter sig af, da det er den korteste og behageligste Vej."

„Det er unægtelig meget sandsynligt," indrømmede Chick.

„Naa, Resten kan Patsy sige os. Foreløbig drejer det sig om et langt vigtigere Tilfælde — Mordet paa Sagfører Joseph Waller.

Den herværende Centralstation har ganske vist meget skarpsindigt straks meddelt, at de to Mord intet havde at gøre med hinanden.

Men vi ved jo, at Waller var den gamle Glenns Sagfører, hvem han besøgte i Gaar Eftermiddags for at lade ham nedskrive sin sidste Vilje. Med andre Ord: han vilde gøre sin Adoptivsøn arveløs, da han var misfornøjet med det Liv, han førte. Hvis den Ændring ikke kom til Udførselse, saa stod det første Testamente stadig ved Magt, og det giver Kenneth og May hver lige meget af hele Arven."

„Ja, selvfølgelig!" raabte Chick. „Naturligvis var den Testamentforandring i Sagførerens Hænder, for at han skulde faa den attesteret paa lovmæssig Maade. For at forhindre ham deri og for i det hele taget at skaffe denne sidste Ændring ud af Verden blev Sagføreren myrdet samtidig med sin Klient — og nu saa Kenneth Udvei til at kunne faa sin Del af Arven!"

Han holdt inde og saa spørgende paa sin Ven.

„Tror Du, Nick, at Kenneth ogsaa har dræbt Sagføreren?“ spurgte han tvivlende.

„Nej, absolut ikke! En saadan Gerning har saamænd været mere end nok for den Svækling,“ svarede Opdageren afgjort. „Rollerne er fordelt. Hvem der har myrdet Sagføreren, tør jeg ikke sige — jeg ved kun, at vedkommende Morder vilde blive advaret, hvis jeg arresterede Kenneth — og derfor undgik jeg det! Nu maa vi skride til Undersøgelsen af Mordet paa Waller — jeg skrev straks en Meddelelse til Politichefen, hvori jeg underrettede ham om mit Forehavende og bad ham om at betro Ledelsen i dine Hænder, Chick!“

„Derfor behøver jeg ikke at gaa til Hovedstationen — en Telefonmeddelelse er fuldstændig tilstrækkelig!“ sagde Chick, idet han tog Papiret, som Nick rakte ham.

„Du glemmer Vognen med Skimlerne nede paa Gaden,“ sagde Opdageren smilende. „Vi maa passe paa, og Du maa under alle Omstændigheder stadig spille „Hr. Gleason fra Hovedkvarteret“ ... derfor maa Du ufortøvet begive Dig til Chefen!“

„Aa ja, det glemte jeg fuldstændig! Tror Du virkelig, vi behøver at frygte for Overfald af de Medskyldige?“

„Uden Tvivl, for Melville er med i Komplottet. Jeg tør vædde 100 mod 1, at han har sagt Kusken, hvem vi er. Det er derfor, Du maa gaa til Hovedstationen — selv ved jeg endnu ikke, om jeg skal følge efter Vognen eller undgaa den.“

„En øvet Forbryder burde i Grunden vide, at han ikke ret længe kan skjule sig i en Vogn med skimlede Heste for uden at vække Mistanke!“

„Det har jeg tænkt paa. Disse Menneskers Foretagende er dristigt og snildt iværksat. Hvis jeg lader helt uskyldig, saa vækker jeg først rigtig deres Mistanke!“ svarede Nick.

„Aha! Du vil lade, som Du gaar i Fælden for lettere at faa at vide, hvorledes Sagen skal gribes an!“ udbrød Chick.

„Netop! Nu ved jeg desværre ikke, hvorledes jeg skal sætte det i Scene! Det er i hvert Fald bedst, Chick, at Du foreløbig tager det blodplettede Stykke Lagen og Bladet med Fingeraftrykket i Forvaring. Man ved ikke, hvad de Mennesker har i Sinde, Bombeattentatet fra i Morges kunde blive gentaget. Dig lader de i Fred, fordi de mener, at Du er paa Vej til Hovedstationen for at angive Datteren som Morderske. Giv Politichefen Papiret med Aftrykket — han vil gemme det godt!“

„Skal jeg sige ham, at ...“

„Du skal ikke sige andet til ham, end at jeg sender ham Besked om det altsammen. Gør nu alt, hvad der staar i din Magt for at udgranske Wallers Mord og skænk ham hele din Opmærksomhed!“ formanede Opdageren.

„Javel, gamle Ven! lev nu vel!“

„Farvel, Chick!“

Opdageren ventede, til Chick var gaaet; saa gik han ned i et af Værelserne nedenunder, hvorfra han ligeledes kunde overse Gaden.

Da Chick forlod Hotellet, begyndte Vognen, som var et Stykke borte, at køre meget hurtigt, men et Øjeblik efter sagtnede den igen sin Fart.

„Der har vi det!“ hviskede Nick i sit Skjul. „Kusken troede at se ham, som de forfølger. Men de, som er inde i Vognen, har gjort ham opmærksom paa Fejltagelsen — med andre Ord: Vognen venter paa min Tilsynekomst!“

Efter en kort Overvejelse besluttede Nick først uset at komme til Klarhed over, hvem det var, der sad inde i Vognen, førend han personlig viste sig paa Skuepladsen.

Gennem et lille Vindue i Hotellets Korridor opdagede han en en smal Sidegade, der snoede sig hen til en anden større Gade.

Det var netop, hvad han ønskede. Paa den Maade kunde han forlade Hotellet gennem en Bagdør, gennem den lille Gade komme til Vognen og i en eller anden snild Forklædning ganske uforstyrret betragte dens Indhold og saa udfinde, hvad der nu var at gøre.

Nu gjaldt det om ubemærket at forlade Hotellet. Det lykkedes ham, og i den lille Sidegade var der i Øjeblikket ikke et Menneske at se. Den blev formodentlig kun benyttet af Handlende, der afleverede deres Varer ad Bagdørene i de tilstødende Huse.

Langsomt vandrede Nick afsted, idet han følte i Lommen, hvor han havde sit Skæg og sin Paryk, for han maatte selvfølgelig være færdig med sin Forklædning, før han forlod Sidegaden.

Pludselig gjorde han et vældigt Spring til Siden. Men det var for sent. I samme Øjeblik lagde en godt slynget Lasso sig om Opdagerens Hals og strammedes lidt efter om hans Strube.

Nick havde netop Aandsnærværelse nok til at stikke sin Haand ind i Lassoen, saa hans Hals ikke kunde snøres helt sammen; men saa var hans Kræfter forbi. Med sin sidste Kraft slyngede han sin Hat i e n stor Bue over Hovedet; saa faldt han sammen.

Men hans Legeme blev straks efter løftet op. Snoren strammedes og hævede ham langs Muren til et Vindue i første Etage.

Da Opdageren følte, at han var trukket ind i et Værelse, faldt hans Blik paa fem Mænd. Tre af dem trak af alle Livsens Kræfter i Snoren, mens de andre stod ved hver sin Side af Vinduet og ventede paa at hjælpe til.

Nick forstod, at al Modstand vilde være forgæves. Karlene vilde simpelt hen slaa ham i Hovedet med en Knippel for at berøve ham Bevidstheden. Han foretrak imidlertid at beholde Brugen af sine fem Sanser og lod sig derfor roligt trække ind gennem Vinduet.

En af Karlene bøjede sig ned over ham. Der hørtes en skarp Lyd af Metal, Opdageren mærkede, at der var lagt Lænker om hans Ben; han var altsaa fuldstændig ude af Stand til at gøre Brug af disse.

Imidlertid havde den anden ogsaa spændt Lænker om Opdagerens Knæled.

De tre andre havde nu faaet Fangen slæbt helt ind igennem Vinduet; nu lagde de ham ned paa Gulvet — og i samme Nu var de alle fem hos ham.

De tvang hans Hænder sammen og lagde ligeledes tunge Lænker om dem, mens en af dem bøjede hans Hoved voldsomt tilbage, og en anden knælede paa hans Bryst.

Den Iver, de udviste, tydede paa, at de var bange for deres Offer, og Opdageren, som et Øjeblik ganske glemte sin farefulde Stilling, kunde ikke lade være med at le højt til stor Overraskelse for de fem Skurke, som gloede paa ham uden at sige noget.

„I smigrer mig," sagde han saa. „Jeg har haft med adskillige af Jeres Slags at gøre, men aldrig har nogen dog lænket mig saa forsvarligt som I."

Hurtigt lagde en af dem et sammenlagt Lommetørklæde over Opdagerens Mund, strammede det og bandt det sammen i Nakken. Saa løftede de ham uden videre op igen og bar ham igennem en Korridor til et meget elegant Værelse.

I den Krog, der var fjærnest fra Vinduet, stillede de Opdageren op og lod ham som en livløs Masse læne sig mod Væggen; Nick maatte finde sig i det, enten han vilde eller ej.

Saa forlod alle, som efter Aftale paa en Gang Værelset.

Nick skulde imidlertid ikke opholde sig alene derinde ret længe.

Næppe var der gaaet fem Minutter, før Opdageren tydeligt kunde høre, at der kørte en Vogn frem og holdt foran Hotellet.

„Aha! Vognen med Skimlerne — nu kan jeg da faa at se, hvem der var inden i Vognen, selv om det bliver paa en anden Maade, end jeg havde forestillet mig," tænkte Nick. „Naa, selv de bedst lagte Planer mislykkes undertiden — og det skulde undre mig, om den Grav, som mine Fjender denne Gang har gravet, ikke er saa bred, at de selv ogsaa kan falde i den!"

— — —

Den smukke Æventyrerske.

Opdageren hørte, hvorledes en Dør blev aabnet og lukket. Saa var der en Stund ganske stille, til Døren pludselig gik op, og en af de smukkeste Kvinder, Opdageren nogensinde havde set, traadte ind i Værelset ... en høj, stolt Dame med lynende sorte Øjne.

Hun lukkede Døren og blev staaende og betragtede Fangen smilende.

Hun var klædt efter sidste Mode med ødsel Pragt. En meget stor Hat med lange Strudsfjer sad paa hendes lokkede Haar; i Haanden havde hun en Parasol af noget gennemsigtigt Stof, som alene var en Formue værd.

Triumf og Nysgerrighed prægede sig i hendes Ansigt, og hun lod flere Minutter hengaa, før hun brød Tavsheden.

„Har jeg virkelig den Ære at hilse paa den berømte Nick Carter?" spurgte hun spottende.

Nick kunde naturligvis ikke svare, da han var kneblet.

„Virkelig? — I Sandhed et overraskende Syn!" fortsatte hun i samme Tone.

„Men hvad ser jeg! man har hensynsløst kneblet Dem, og jeg foretrækker virkelig en Samtale for at staa og tale med mig selv!" afbrød hun sig selv, idet hun samtidig ringede paa en Klokke.

Straks kom to af de Karle, der havde fanget Nick, ind, og den skønne Dame befalede dem at fjærne Tørklædet fra Opdagerens Mund.

„Nu kan vi vist bedre forstaa hinanden," sagde hun, da hendes Befaling var efterkommet, og Karlene var gaaet ud af Værelset.

„Jeg antager ikke, at De er taabelig og forskrækket nok til at gøre Forsøg paa at skrige om Hjælp ... ha, ha, ha! Hvor min Plan var fortrinlig!" afbrød hun leende. „Det havde ikke kunnet lykkes bedre, om saa baade Hotellet og den Gyde, der fører derhen, var blevèn indrettet dertil. Er jeg ikke en udmærket Tankelæser, Hr. Carter?"

„Jeg mangler Ord til at udtrykke min Beundring!" svarede Nick roligt.

„Brillant sagt," svarede hun, idet hun kastede sig i en Lænestol. „Men sæt Dem dog ned, hvorfor staar De der i Krogen? Er De virkelig saa forsagt?"

„Det har jeg aldrig faaet Skyld for!" erklærede Opdageren i samme Tone som før. „Men i min nuværende Stilling vilde jeg ikke en Gang ved Eders Hjælp være i Stand til at sætte mig paa en Stol ... man har forsynet mig altfor rigeligt med Jærn."

„Hvad ser jeg," raabte nu den skønne Kvinde med paataget Forbavselse. „Man har lænket Dem i den Grad, at De ikke en Gang er i Stand til at bevæge Knæene — Haanden paa Hjærtet, Hr. Carter — paa den Maade er De endnu aldrig bleven fanget, vel?"

„Jeg har før befundet mig i en lignende Stilling," svarede Nick smilende.

„Men med saa beregnet Kunst er De aldrig fanget, vel?"

„Frue, jeg tager Hatten af for Dem," svarede Nick ironisk.

„Jeg takker — men hvor er forresten Deres Hat?"

„Den forlod mig lige saa troløst som — min Lykke!" smilede Nick godmodigt.

„Nej, nej, det maa ikke finde Sted!" raabte hun bestyrtet og ringede igen paa Klokken.

Saa vendte hun sig om til den Indtrædende med den Befaling:

„Tag Lænkerne af Hr. Carters Knæ og bring ham en Stol. Og skynd Jer saa ned paa Gaden og find den Herres Hat — den maa være tabt der nede.

I skal ikke bringe den herind, førend jeg befaler det, jeg vil ikke forstyrres."

Mændene løste Lænkerne om hans Knæ, men da hans Fødder stadig var lænkede, maatte de bære ham som en Syg og sætte ham i Stolen.

„Hahaha!" lo den smukke Kvinde, da Døren havde lukket sig bag Mændene.

„Det er næsten for morsomt at se den store Nick Carter hjælpeløs som et Barn — ved De forresten, hvorfor jeg har fanget Dem?" spurgte hun pludselig.

„Ja, jeg tror, jeg kan gætte det!" svarede Nick hurtigt.

„Nej, det er umuligt! Jeg gjorde det, fordi jeg vilde stifte Bekendtskab med Dem, vække Deres Interesse!" sagde hun hastigt.

„Naa, ja De kunde jo heller ikke godt finde nogen elskværdigere Maade at opnaa det paa — jeg er Dem meget forbunden, Frue!" svarede Opdageren tørt.

„Nej, Spøg til Side," sagde nu Damen. „Jeg har hørt meget om Dem, og jeg holder Dem for den genialeste Opdager paa Jorden!"

„Meget smigrende!" svarede Nick ironisk.

„Nej, jeg taler i ramme Alvor — og jeg ønsker at faa Dem til Forbundsfælle!"

Opdageren sad ubevægelig. Hans Ansigt forraadte hverken Interesse eller Overraskelse.

„Den Slags Forslag er ofte blevet gjort mig," svarede han kort.

„Det kan nok være — men ikke af en Person som mig — De maa vide, Hr. Carter, jeg hedder Cecile Gerard og er Eventyrerske, Svindlerske i stor Stil!"

„Det ser jeg," svarede Opdageren tørt.

„Kort sagt, jeg tror, jeg er jævnbyrdig med Dem," fortsatte hun smilende.

„Nej, De er langt over mig, Frue," mumlede Nick, „I hvert Fald, saa længe jeg er i Deres Magt."

„Ja, glem ikke det!" raabte Cecile Gerard med funklende Øjne. „De er i min Magt — og vil De vide, hvorledes jeg bar mig ad med at fange Aarhundredets store Lys? Jeg slog Dem med Deres egne Vaaben. Jeg belurede Dem, jeg vidste, at De for en Tid opholdt Dem i Chicago og forfulgte saa Deres Spor — jeg vidste ogsaa, at De beskæftigede Dem med det Glenn'ske Mord — ja, det vidste jeg."

„Ja, selvfølgelig vidste De det!" afbrød Nick hende tørt.

„Hvad mener De med det?" spurgte hun forbavset.

„Hverken mere eller mindre, end at De er lige saa fortrolig med det Mord som jeg."

Cecile Gerard blev truffet ved disse Ord. Hun

tog en Vifte fra Bordet og viftede sig, men Opdagerens spottende Smil satte hende i Forlegenhed.

„Jeg ved, hvem der har begaaet Forbrydelsen," sagde hun tøvende.

„Udførte han det akkurat, som De foreskrev ham det?"

„Han? — De mener „hun"!" raabte Cecile i den højeste Forbavselse.

„Virkelig — mener jeg?" sagde Opdageren med overlegen Haan. „De har desuden allerede indrømmet, at Forbrydelsen er begaaet under Deres Ledelse."

Hun sprang op, kastede Viften paa Bordet og gik i den heftigste Bevægelse op og ned ad Gulvet.

„Nej, det er ikke sandt," raabte hun. „Men det er jo lige meget, det er dristigt af Dem, at De, hjælpeløs som De er, søger at forskrække mig — dog, det lykkes Dem ikke, i hvert Fald ikke nu!"

„Nej, ikke nu," tilføjede hun med en høj Latter, idet hun igen satte sig i en polstret Lænestol. „Den store Nick Carter er i min Magt og skal aldrig slippe levende fra mig — forstaar De mig nu bedre?"

„Jeg hørte i det mindste, hvad De sagde," svarede Opdageren lakonisk.

„Men De tror mig ikke?"

„Min Høflighed forbyder mig at tvivle om en Dames Ord — særlig naar det gælder en saa bedaarende Skønhed som Cecile Gerard," bemærkede han spottende.

„Jeg ved, at jeg er smuk," svarede hun hurtigt. „Det fortæller alle mig og ikke mindst mit Spejl — jeg ved ogsaa, at jeg har Forstand. Hør nu, hvad jeg vilde have sagt, den Gang De var saa uhøflig at afbryde mig!"

„Jeg beder Tusinde Gange om Forladelse!"

„Naa, den spottende Tone kommer De nok til at lægge af. Men nu til Sagen. Jeg saa Dem forlade det Glenn'ske Hus og fulgte Dem til det lille Hotel."

„Det undgik ikke min Opmærksomhed," svarede Nick.

„Naturligvis; men hvis jeg ikke havde spændt Skimler for min Vogn, havde jeg saa vakt Deres Mistanke?" raabte hun triumferende. „Selvfølgelig kunde jeg ikke vide i Forvejen, at De vilde begive Dem til det lille Hotel — men da det skete, var min Plan straks fiks og færdig — er det ikke et Bevis paa stor Begavelse, at man er i Stand til at tænke og handle med Lynets Fart?"

„Jo, selvfølgelig! De overgaar endogsaa Deres Stammoder, Eva, i Klogskab og List!"

„Jeg tænkte, at De havde opdaget Forfølgelsen og vilde søge at undgaa den. Tilfældet kom mig til Hjælp, thi Gavlen af mit Hus støder netop ud til den Sidegade, som De før maatte benytte. — De kan altsaa tænke Dem, at jeg er nøje kendt med Lokaliteterne. Saa kørte jeg hen og underrettede mine Folk — blandt hvilke der er en særdeles øvet Lassokaster — om, hvad de havde at gøre; derpaa kørte jeg langsomt tilbage til Hotellet, hvor jeg saa Dem staa ved Vinduet — ganske efter min Beregning.

Hvor længe De havde i Sinde at opholde Dem i Hotellet, kunde jeg jo ikke vide — men min Formodning viste sig at være temmelig rigtig. Da Manden fra Hovedkvarteret forlod Hotellet alene, saa vidste jeg, at De vilde undvige gennem Bagdøren ad Sidegaden. De var allerede saa godt som fanget — De maa indrømme, det var snildt regnet ud?"

„Jeg kan kun gøre Dem min Kompliment," svarede Nick Carter tørt.

„Naa, Hr. Carter," vedblev hun, idet hun dæmpede sin Stemme til Hvisken, „kan De nu forstaa, hvor meget to saadanne store Genier vilde være i Stand til at udrette i Forening?"

„Med hvilket Formaal?" spurgte Nick humoristisk, thi den ivrige Dame begyndte at more ham.

„Penge, Penge, Penge!" raabte hun hæftigt. „Vi kan erhverve os uhyre Rigdomme — De ser dog selv, at Deres Beskæftigelse ikke beriger Dem synderligt!"

„Ganske vist," svarede Opdageren spottende, „De og jeg vilde nok blive stærke Forbundsfæller. Men jeg tror næsten, jeg foretrækker en ærlig Beskæftigelse som Opdager."

„Opdager!" udbrød hun haanligt. „Nej, vi vilde netop tage Lovens Haandhævere ved Næsen, saadan som det er lykkedes mig med den største af dem, med Dem selv!"

„Aa, jeg skulde altsaa erhverve en Formue ved Forbrydelser?" spurgte Nick ironisk.

„Det er et plumpt Ord, vi vil skrabe Penge sammen — lov mig højtideligt, at De vil arbejde med mig og i min Interesse — saa vil jeg følge Dem gennem tykt og tyndt."

„Ak nej, Cecile," afbrød han hende. „De er ikke den Kvinde, der bøjer Dem under en andens Vilje."

„Ikke under nogens andens Vilje — dog under Deres, Nick Carter," sagde hun hurtigt.

„Den Plan maa De temmelig pludselig have fattet!“ bemærkede Opdageren roligt, „thi lige saa snart De havde hørt, at jeg skulde undersøge den Glenn'ske Mordaffære, vilde De have ryddet mig af Vejen ved et nedrigt Bombeattentat.“

„Uhørt,“ raabte den skønne Kvinde rasende. „De har ingen Ret til at beskylde mig for sligt.“

„Naa, naa,“ sagde Nick beroligende. „Da Dynamitattentatet mislykkedes, besluttede De at tage mig til Fange — De tænkte, at det maaske vilde lykkes Dem ved Tvang eller Trusler at lokke mig fra at gøre min Pligt.“

„Det er ikke sandt — jeg nægter alt, undtagen det, som jeg selv har sagt,“ svarede hun hæftigt. „Men det er det samme, ved mit Forslag giver jeg Dem en Mulighed for at beholde Livet! De kan vælge mellem at træde i Forbund med mig eller dø.“

Som for at bekræfte sine Ord tog hun fra Bordet en smuk lille Dolk med juvelbesat Hæfte.

„Denne Dolkespids har allerede gennemboret en, som ikke vilde rette sig efter min Vilje,“ raabte hun med funklende Øjne. „De er værgeløs i min Magt, thi selv Deres Kæmpekræfter formaar ikke at bryde Lænkerne!“

„Det indrømmer jeg villigt,“ svarede Opdageren sindigt.

„Nuvel, hvis De skulde finde paa at skrige om Hjælp, saa behøver jeg kun at berøre Dem med denne spidse Dolk; det vil øjeblikkelig fremkalde Døden. Ingen saa Dem komme ind i dette Hus — Deres Spor ender i det lille Hotel, og Deres Lig vil blive kastet i ulæsket Kalk nede i min Kælder. Alverdens Sporhunde vilde ikke være i Stand til at opsnuse Dem, thi intet Mennske aner, at De er her i min Magt!“

„Jeg tænker ikke paa at skrige om Hjælp, lige saa lidt som jeg tror, at den Dolkespids er bestemt for mig,“ svarede Opdageren med den ham egne Ro. „Forøvrigt behøver jeg vel ingen videre Forklaring, for hvis jeg virkelig kun har at vælge mellem Døden og den Mulighed at blive en smuk, samvittighedsløs Kvindes Forbundsfælle, saa foretrækker jeg tusindfold Døden!“

Hun blegnede og stirrede paa ham med funklende Øjne.

„Det bedste vilde være, om jeg dræbte Dem paa Stedet!“ udbrød hun hæst. „Men Deres Mod indgyder mig Beundring imod min Vilje. Naa, vi vil vente en Stund og se, om De dog ikke vil tænke nærmere over mit Forslag!“

Hun rørte ved Klokken, og Mændene traadte øjeblikkelig ind.

„I kender min Befaling,“ sagde hun bydende.

Straks bandt de Lommetørklædet for Opdagerens Mund og lod igen Knæene lænke sammen. Saa løftede de ham op og bar ham ud af Værelset.

Først gik de ned ad en Trappe; saa igennem en Korridor, der førte til Baghuset. Saa gik det op ad en ny Trappe, og til sidst befandt Nick Carter sig inde i et Værelse, der var saa mørkt, at han ikke kunde se en Haand for sig.

Pludselig lagde Mændene ham ned paa et koldt Cementgulv og fjærnede sig lydløst.

Da Lyden af deres Skridt var forstummet, kunde Nick ikke høre det fjærneste, og der trængte ikke ikke en Lysstraale ind i hans Fængsel.

Opdageren forstod, at det var bedst at ligge stille, for det var ikke godt at vide, om et Forsøg paa at komme i en bekvemmere Stilling maaske vilde styrte ham ned i en eller anden Grav eller Grube.

Saa blev han liggende roligt, hvor Mændene havde lagt ham.

Før der var gaaet 5 Minutter, var Fangen faldet i en saa fredelig Slummer, som om han laa i sin Seng, fjærnet fra alle Farer.

Patsy paa det rette Spor

Efter Nick Carters Udsagn var der ingen, der kunde maale sig med hans „Yngste“ i at efterspore en Forsvunden og hurtigt finde ham.

Lige saa utrættelig var Patsy ogsaa nu, da det gjaldt om ved Spørgsmaal eller egne Iagtagelser at finde et skjult Spor, som kunde bringe ham til Kundskab om, hvem der havde udøvet Dynamitattentatet.

Da Patsy naaede Skuepladsen, var Bevægelsen i Nabogaderne forlængst forbi, og Hverdagslivet gik sin vante Gang.

Gadefejeren havde fjærnet de halvbrændte Rester af Vognen, og den døde Hest var ligeledes slæbt bort. Kun en Masse knuste Vinduesruder fra de omkring-

liggende Huse vidnede endnu om, at en Eksplosion havde fundet Sted.

I det kinesiske Vadskeri forlangte Patsy ogsaa at se den hemmelighedsfulde Bylt Tøj; den indeholdt lutter Flipper, Manchetter og Lommetørklæder.

Da det umuligt kunde tilhøre den samme Ejermand, tænkte den unge Opdager — ligesom før hans Mester — at Overbringeren af Vadsketøjet maatte bo i et af de bedre Pensionater; han havde ikke haft Tid til at pakke Bylten ordentlig sammen, alt var gaaet i en vældig Fart; derfor havde han rimeligvis faaet skrabet noget sammen, som han tilfældigvis kunde faa fat paa.

Naturligvis var den Mulighed udelukket, at den Ubekendte — som sikkert var Gerningsmanden — endnu en Gang skulde vise sig og røbe sig ved at hente Vadsketøjet.

Nu foretog Patsy sig en systematisk Undersøgelse af Lejligheden; det var et Arbejde, der tog Tid. Det gjaldt om ved Taalmodighed og Udholdenhed at faa at vide, om ingen af Husets Beboere havde set en mistænkelig Person kort efter Attentatet

Patsys Udholdenhed blev belønnet.

Endelig huskede en Kone, der boede ovenover Vadskeriet, at hun lige efter Eksplosionen havde set en Mand gaa ud af Butiksdøren.

Han bar sig ad, ligesom nysgerrige Mennesker plejer at gøre, naar de er rigtigt utaalmodige: idet han gik, strakste han Hals af alle Kræfter for bedre at kunne se det rædselsfulde Syn, til han endelig drejede om næste Gadehjørne.

Konen beskrev Manden, der antagelig var Fremmed i Nabolaget, som et omtrent seks Fod højt Menneske med en kraftig, sort Knebelsbart; han havde brun, stiv Hat og løst hængende graa Frakke paa.

„Frakken passede ham ikke, det maa altsaa have været en laant Frakke, som udgjorde en Del af Fyrens Forklædning," tænkte Patsy straks. „Han kan ikke gøre sig mindre — men han kan lade sit Skæg tage af, hvis det overhovedet var ægte!"

Idet den unge Opdager gik ud fra, at selv det mest forhærdede Menneske maatte blive nervøs efter Udførelsen af en saadan Forbrydelse, og at Gerningsmanden altsaa sandsynligvis var gaaet ind i en af de talrige Restauranter for at styrke sig ved en Slurk Whisky, gennemvandrede han alle de omliggende Værtshuse, til han endelig naaede et, hvis Udskænker kunde huske, at en Kunde kort før Middag var kommet ind og forlangt en Snaps Brændevin, som han i en Fart havde skyllet ned.

Det var en en velvoksen, bredskuldret Mand med en graa Frakke, der sad paafaldende daarligt, brun Filthat og et stort, busket Skæg.

Det var Manden. Han havde endnu Skægget, et Bevis paa, at det maatte være ægte, thi ellers havde han let kunnet befri sig for det paa Vejen til Værtshuset.

Paa Udskænkeren havde den Fremmede, der for første Gang var kommet derind, gjort et uhyggeligt Indtryk. Han havde derfor ikke sluppet ham af Syne, men havde lagt Mærke til, hvorledes han lige udenfor Værtshuset var steget ind i en Sporvogn.

Det var alt, hvad den meddelsomme Udskænker kunde sige; naturligvis havde han ikke mærket sig Vognens Nummer.

Men Patsy havde lige saa stor Taalmodighed som en Indianer paa Krigsstien. Utrættelig kørte han frem og tilbage paa den Strækning, Vognen tilbagelagde; ved hvert nyt Stoppested gik han ind i en ny Vogn, som han ikke før havde været i.

Ganske rigtig traf Patsy paa den Maade endelig en Konduktør, der troede at erindre, at en Mand, der passede til Beskrivelsen, havde kørt med ham.

Ja, han var endogsaa temmelig vis paa, hvor den velvoksne Mand med det sorte Skæg og den slet siddende Overfrakke var steget ud.

Klokken var næsten fire om Eftermiddagen, da Patsy forsigtigt begyndte at efterspore Manden og spørge sig for angaaende ham.

Han maatte allerede af den Grund være paa sin Post, da Manden boede i denne Del af Byen, og han kunde derfor risikere at komme til at rette Spørgsmaal til en af den forfulgtes Venner, hvad der absolut maatte undgaas.

Denne Bydel var meget fornem og stille; høje herskabelige Boliger, der kun kunde tilhøre rige Folk.

Man kunde ikke opdage en eneste Forretning, hvor den unge Opdager kunde forhøre sig.

Endelig saa han ikke langt borte et lille Hotel, hvis Portier maaske kunde give ham Oplysninger. Den Ubekendtes sorte Skæg var saa paafaldende kraftigt, at hvis det var ægte, og Manden virkelig boede der i Omegnen, maatte han være kendt af ethvert Barn.

Den unge Opdager stod endnu og ventede paa Hjørnet af en lille Sidegade, der udmundede lige ved Hovedgaden og forbandt denne med et Stræde, da

han saa en Mand komme ud af en Bagdør omtrent midt i den lille Gade og slentre afsted, idet han saa til højre og venstre, som om han søgte noget.

Manden var barhovedet og bar øjensynligt et fornemt Tjenerlivre.

Patsy vilde næppe have skænket Manden nogen Opmærksomhed, hvis han ikke havde haft et paafaldende kraftigt, sort Skæg.

Det var nok til at vække den unge Opdagers Interesse. Han besluttede at gaa ned gennem Gaden for nærmere at betragte den Søgende.

Denne var tilsyneladende meget optaget af sin Beskæftigelse; han lagde slet ikke Mærke til Patsy, ikke en Gang, da han for anden Gang gik ham forbi.

„Jeg gad vide, om han har fundet, hvad han søgte!" mumlede Patsy for sig selv.

Men nu begyndte han selv sine Undersøgelser. Han talte omhyggeligt alle de Bagdøre, der var paa den Side af Gaden og lagde Mærke til, at Tjeneren forsvandt ind ad den sjette Dør. Derpaa begav han sig ned ad Hovedgaden, hvor de fornemme Huses stolte Facader hævede sig.

Igen talte han seks Døre, og ved den sjette saa han skarpt paa det blankt polerede Metalskilt, der var anbragt paa Indgangsdøren og bar Navnet

„Gerard."

„Hm!" brummede Patsy, „jeg gad vidst, om Manden fra Sidegaden hedder Gerard — for Resten et mærkværdigt fint Hus for en Bombekaster — og dog tør jeg vædde mit Hoved paa, at Tjeneren er Manden med den sorte Knebelsbart!"

Hurtig gik han hen til næste Gadehjørne, hvorfra han kunde betragte Gerards Hus uden selv at blive set.

Det varede ikke længe, før en Politibetjent paa sin Runde kom igennem Gaden.

Da denne Lovens Haandhæver vilde gaa forbi Patsy, hviskede denne til ham:

„Jeg er en af Nick Carters Folk — bliv staaende ved Rendestenen og lad, som om De saa Dem omkring, saa at ingen kan se, vi taler sammen."

Et Ryk i Politibetjentens Frakke var tilstrækkeligt til at vise ham Sølvskiltet, saa stillede Manden sig føjeligt op, øjensynlig overrasket, foldede Hænderne paa Ryggen og kastede et prøvende Blik op mod Himlen som for at se, hvordan Vejret vilde blive næste Dag.

„Naa, hvad kan jeg tjene Dem med?" spurgte han sagte.

„Jeg vilde gerne have lidt Oplysninger angaaende Beboerne i et af Husene her, paa hvis Dør der staar Navnet „Gerard"," svarede Patsy lige saa sagte.

„Naa, det vilde Politichefen ogsaa vide noget om," brummede Politibetjenten. „Han er saa forbandet nysgerrig."

„Vil det sige, at Politet ikke kan komme under Vejr med, hvad det er for Folk, der bor?" spurgte Patsy.

„Jeg kan kun meddele, hvad Naboerne siger — og de har efter min Mening altid Ret! De siger, at der er ikke noget at sige Damen paa. Kun har hun lidt rigelig med Herrebesøg, og det er altid noget fordægtigt her i det fine Naboskab.

Her bor nemlig lutter højfornemme Familier. Naa, det gjorde Politichefen mistænksom, ellers ingen Grund til Klage, der er aldrig passeret noget af Betydning der i Huset!"

„Og hvad er Hr. Gerard egentlig for en Mand?" spurgte Patsy.

„Manden er en Kone — eller maaske en Pige — det ved jeg ikke saa lige. Hun ser brillant ud, lige til at forelske sig i, og Penge har hun i Massevis — holder fine Vogne, kostbare Heste — kort sagt, alt er elegant.

Dog kun paa Overfladen — for hun har ingen Damebekendtskaber, kun Herrer — og de er egentlig ikke af dem, man kan kalde Gentlemen."

„Har hun boet her længe?"

„Nogle Maaneder!"

„Hvad mener Politiet om det?"

„Vi antager, at hun har en fin, men farlig Spillesalon eller lignende, hvor Levemænd paa en flot Maade bliver af med deres Penge. Det er naturligvis kun en Formodning — vi har ingen Beviser, i saa Fald vilde Øvrigheden forlængst være skredet ind. Hvorfor forhører De Dem om alt det?"

„Ikke om Damen selv. Jeg er paa Jagt efter en Mand, seks Fod høj, med paafaldende kraftigt Skæg, sort som hans Haar. — For en halv Time siden saa jeg ham gaa ind i det Hus."

„Det har sandsynligvis været en af hendes Tjenere — jeg har i hvert Fald ofte set saadan en Mand sidde paa Bukken ved Siden af Kusken, naar Damen kørte ud."

„Kender De hans Navn?"

„Jeg tror, de kalder ham Henry."

„Tak for Oplysningerne. Gaar De ned ad Gaden nu?"

„Ja, det hører til min Runde."

„Godt, skulde De se Henry, saa sig til ham, at her paa Hjørnet staar en Mand og venter paa ham."

„Er det Alvor?" spurgte Betjenten forbavset.

„Naturligvis; hvis Manden har en god Samvittighed, saa kommer han sikkert herhen, men saa vil han ikke træffe mig. I modsat Fald vil han skynde sig at forsvinde — og saa ved jeg bestemt, at det er ham, jeg søger. Forstaar De mig?"

„Aa, nu ved jeg Besked — jeg kan jo ringe paa Døren og forlange ham i Tale."

„Nej, kun hvis De tilfældigt træffer ham paa Gaden, ellers ikke."

„Godt, nu skal jeg se, hvad jeg kan gøre. Farvel saa længe!"

Et andet Dynamitattentat.

Politibetjenten fortsatte sin Runde.

Førend han naaede Gerards Hus, saa han, at der kom en elegant Vogn kørende omkring det Hjørne, hvor Patsy stod; den standsede ud for Huset.

En elegant klædt Herre sprang ud af Vognen, ilede op ad Trappen, lukkede op og forsvandt ind ad Døren.

„Naa, Damen har i det mindste en Besøgende, der har Gadedørsnøglen!" mumlede Patsy spottende.

At den Herre, der nys var gaaet ind ad Gadedøren, var Herman Melville, vidste Patsy selvfølgelig ikke.

Men selv om han havde vidst det, vilde det ikke have haft videre Betydning for ham, da han ikke havde Anelse om, at denne var Kenneth Glenns fortroligste Ven.

Desuden tænkte Patsy næppe for Øjeblikket paa det Glennske Mord. Skønt han jo nok vidste, at hans Herre beskæftigede sig med den Sag, saa havde han selv et ganske andet Hverv at røgte, og han anede lige saa lidt som Nick, at de to Forbrydelser stod i Forbindelse med hinanden.

Vognen, som havde ført Melville derhen, kørte videre. Der gik omtrent et Kvarter, saa forlod en Mand Gerards Hus.

Han var iført en lang, moderne Spadserefrakke og høj Cylinderhat.

Han ilede hurtigt ned ad Gaden i den modsatte Retning af den unge Opdager.

Patsy havde vel lagt Mærke til, at Mandens Ansigt var glatraget. Men han smilede.

„Nej, højstærede!" brummede han. „Dit Navn er Henry — og Du forstaar sandelig at haandtere en Barberkniv! Men hvis Du skal tage mig ved Næsen, maa Du staa tidligere op!"

Og nu begyndte Patsy en Forfølgelse, som optog ham i mange Timer.

Havde han haft mindste Anelse om, at hans Herre laa i det selv samme Hus, bundet og kneblet, i en hjælpeløs Tilstand, saa havde han blæst Alverdens Bombekastere et Stykke og havde gerne ofret sit Liv for at komme Nick Carter til Hjælp. Men det drømte den unge Opdager imidlertid ingenlunde om, og han fortsatte sin Forfølgelse af „Manden uden Skæg", der interesserede ham mere og mere, og han kom bestandig længere bort fra den farlige Æventyrerskes Bolig.

Da Patsy begyndte sin Forfølgelse, var han sikker paa, at den, han forfulgte, var den samme, som han havde set søge efter noget i Sidegaden, men han var ikke ganske sikker paa, at omtalte Mand var identisk med Bombekasteren.

Ganske vist troede han at turde antage det. Men førend han foretog nogen Arrestation, vilde han skaffe sig Vished.

Derfor gjorde han sig ingen Ulejlighed med at skjule for Manden, at han forfulgte ham. Hvis denne Henry var skyldig, saa vilde han maaske paa Grund af sin stedse stigende Angst og Uro lade sig forlede til at foretage et eller andet overilet eller fortvivlet Skridt — og saa var han saa godt som overbevist.

Det varede ikke længe, før Henry begyndte at se sig omkring for at overbevise sig om, hvorvidt han blev forfulgt eller ej.

Hvorfor mon Henry saa pludselig havde taget sit Skæg af og forladt Huset?

Det kunde synes, som om Kusken eller ogsaa dem, der sad inde i Vognen, havde set den unge Opdager staa og tale med Politibetjenten, og deraf slut-

tet, at det drejede sig om Arrestation af Dynamitforbryderen.

Nu steg Henry op i en aaben Omnibus. Naturligvis fulgte Patsy efter; den Forfulgte satte sig foran i Vognen, medens Opdageren nøjedes med en Plads længere tilbage.

Henry lod sig ikke mærke med, om han vidste, at han blev forfulgt eller ej; i hvert Fald saa han ikke en eneste Gang hen paa Patsy.

Men da de naaede en stærkt befærdet Gade, sprang han pludselig af og formelig flygtede hen i en tom Vogn.

Uheldigvis for Patsy holdt der netop en hel Del Vogne lige paa Hjørnet, og Henrys Kusk fik netop Lejlighed til at smutte gennem en Aabning i Vognrækken.

Da den unge Opdager ogsaa var trængt igennem, kunde han vel endnu se Vognen, men da han naaede den, var den tom, og Kusken bandede over Snyderiet.

Henry var sprunget op i Vognen og havde benyttet den gunstige Lejlighed til faa Minutter efter igen at forlade den.

Der var ikke Spor af ham at opdage, og det saa allerede ud til, at han havde sørget for at unddrage sig videre Forfølgelse.

Patsy kunde have skreget af Raseri; pludselig fik han imidlertid paa et lille Dampskib, der netop forlod Landgangsbroen i Floden ved Siden af.

Patsy ilede derhen.

Han fulgte Skibet med Øjnene, og hans Blik faldt paa en Mand, der havde ladet sig færge i en Baad og nu netop gik om Bord i Dampskibet ved Hjælp af en Rebstige.

Det var Henry.

„Hvor gaar den Damper hen?" spurgte Patsy en af de nærmeste Dockarbejdere.

„Til South Haven, Michigan," lød Svaret.

Med Lynets Fart løb Patsy langs med hele Kajen, til han saa en lille, behændig Slæbe-Damper.

„Vil De tjene Penge?" raabte han til Kaptajnen.

„Med Fornøjelse!" brummede den gamle Fyr.

„De kender Skibet til South Haven?"

„Naa—aa ja — —"

„Er den Damper saa hurtig som Deres Slæber?"

„Nej, det skal vist knibe!" brummede Kaptajnen, idet han flyttede sin Skraa i Munden.

„Kan De indhente Damperen, førend den naar South Haven?"

„Det var ikke umuligt!"

„Saa afsted!" raabte Patsy. „Hvis De kan bringe mig om Bord midt i Søen, saa betaler jeg dobbelt!" fortsatte han, idet han tog en Banknote frem.

Synet af den gjorde Virkning paa Skipperen.

„Javel!" sagde han kort.

Klokken var fem om Eftermiddagen, og Damperen havde to engelske Miles Forspring, da Slæberen stak i Søen.

Da de naaede Mundingen af Strømmen, kunde de endnu øjne Damperen i Michigansøen.

Patsy laante Skipperens Kikkert, men han kunde ikke opdage Henry mellem Passagererne. Han maatte aabenbart have opsøgt sig et mere skjult Sted end de øvrige.

Langsomt men sikkert nærmede Slæberen sig Damperen.

Endelig, da Solen var lige ved at gaa ned, var de kommet Skibet saa nær, at man med Lethed havde kunnet kaste en Bold eller lignende fra Skibet til Baaden.

„Skal jeg gøre Signal til Dampskibet, for at det skal standse?" spurgte Skipperen.

„Endnu ikke — det er maaske ogsaa unødvendigt!" svarede Patsy, der stod i febrilsk Ophidselse ved Siden af ham.

De fleste af Dampskibets Passagerer havde lagt Mærke til Væddeløbet og samlede sig nu nysgerrige paa Agterdækket for at se, hvad det egentlig var, der gik for sig.

Patsy syntes mellem Mængden at se Henrys høje Skikkelse, og han belavede sig straks paa at handle.

Han vilde være forberedt paa alt, for han var vis paa, at han havde at gøre med en fortvivlet Fyr, der kunde være i Stand til alt.

Slæberen rykkede nærmere og nærmere ind paa Dampskibet.

Pludselig lagde Opdageren Mærke til, at Henry gik bort fra de øvrige Passagerer, stillede sig ved Rælingen og spejdede ivrigt ud efter Slæberen. Saa hævede han pludselig sin Arm som for at kaste et eller andet.

Pludselig fløj en Genstand ud af hans Haand og fo'r i en stor Bue hen mod Slæberen.

Men i samme Øjeblik fo'r ogsaa Patsys Arm i Vejret.

Uden at sigte skød han paa Genstanden, — og at han havde truffet, forkyndte i næste Øjeblik en øredøvende Eksplosion.

Vandet sydede og kogte, en mægtig Bølge hævede sig halvtreds Fod, og begge Fartøjerne gyngede paa den oprørte Flod, som om det var det hæftigste Stormvejr. Henry havde slynget en Dynamitbombe ud, og Patsy havde ramt den i Luften med et Skud og derved fremskyndet Eksplosionen, saa den ikke kunde komme til at anrette nogen Skade.

Passagererne paa Dampskibet skreg i ubeskrivelig Rædsel, og Mandskabet paa Slæberen viste ogsaa tydelige Tegn paa Uro.

Men Patsy vidste, at Faren var overstaaet. Lynsnart hævede han Revolveren og skød for anden Gang.

Henry havde bøjet sig langt ud over Rælingen for at se Virkningen af Eksplosionen.

Nu fo'r han op og greb med et Smærtensskrig til sin ene Skulder. Saa mistede han Balancen og styrtede hovedkulds fra Damperen ned i den sydende Flod.

Patsy greb en lang Baadshage, og hjulpet af Slæberens Mandskab fik han i en Fart trukket den saarede Forbryder op paa Dækket.

Damperen havde imidlertid sagtnet sin Fart, og Kaptajnen brølede af alle Kræfter, hvad i Djævelens Skind og Ben der var i Vejen.

„Vi har ikke Tid til at forklare det for ham!" sagde Patsy til Skipperen. „Jeg er Opdager — her ser De mit Skilt — og den saarede Mand er en stor Forbryder, som jeg herved arresterer — vend Slæberen og sæt fuld Fart op til Chicago!"

Henry, der ikke en Gang fik Tid til at komme sig efter sit ufrivillige Bad, blev let overvundet og lænket.

Patsy forbandt selv Bombekasterens Saar, og kort før Midnat var han anbragt i god Behold i Politistationens Hovedkvarter; men uden at Patsy havde den fjærneste Anelse om, at han havde noget som helst med det Glenn'ske Mord at gøre.

Saa besluttede han at opsøge Nick Carter og aflægge ham Beretning om det skete.

Nick Carters Hat bliver fundet.

Chicks første Foretagende i den Waller'ske Affære lignede meget den Fremgangsmaade, Patsy havde benyttet.

Først overbragte han sin Rapport til Politichefen; saa talte han med Opdagerne paa Centralstationen og fik at vide, at Sagføreren var bleven dræbt ved Hjælp af en Dolk.

Saaret var smalt og dybt, og efter alt at dømme var det frembragt med en Art Stilet, som Italienerne plejer at bruge.

Der forelaa øjensynlig et Rovmord.

Sagførerens Pult var brudt op og hans Dokumenter og Værdipapirer var rodet omkring imellem hinanden.

Om der egentlig var stjaalet noget videre, kunde man først konstatere ved mere omfattende Undersøgelser, men det vilde tage mange Dage.

Til det Øjeblik, da Chick tog Sagen i sin Haand, var der ingen, der paa det givne Tidspunkt havde set nogen mistænkeligt udseende Person i Nærheden af Wallers Bolig.

Lige saa lidt var der nogen, der kunde begribe, paa hvilken Maade Morderen var kommet ind, da alle Døre og Vinduer var laasede og fuldstændig ubeskadigede.

Ogsaa i Sagførerens Kontor havde der været nogen, thi ogsaa der var alle Papirer kastet omkring hulter til bulter.

Opdagelsespolitiet fra Centralstationen havde arresteret den Myrdedes Kontorchef Charles Chark, skønt ingen havde fjærneste Mistanke til denne unge Mand.

„Vi kan bruge ham, derfor arresterer vi ham," sagde Opdageren leende.

„Det forekommer mig dog at være temmelig meningsløst," svarede Chick hovedrystende. „De anser vel ikke Manden for at være skyldig?"

„Hvorfor ikke?" svarede hans Chicago-Kollega.

„Alene af den Grund, at Kontorchefen kendte sin Chefs Forhold og altsaa ikke havde behøvet at vende op og ned paa alt for at finde, hvad han søgte."

„Det kan gærne være," indrømmede han, „vi er for Resten i Færd med at foranstalte en Undersøgelse blandt de Italienere, her er i Byen — paa Grund af Stiletten."

„Blev Mordvaabnet da ikke fundet?"

„Nej — men det maa have været en treægget Klinge, netop en Stilet, som kun Italienerne bruger — —“

Chick gad ikke længere høre paa sin overfladiske Kollegas Meddelelser.

Han vidste, at der næppe i det Tilfælde kunde være Tale om Italienere og ligeledes, at Stiletter brugtes af mange andre end Abruzzersønner.

„Naa, gaa De nu kun videre og fortsæt Deres Arbejde,“ sagde han, idet han trak paa Skuldrene. „Jeg vil se mig lidt om i Naboskabet, saa kan vi siden tales ved igen.“

Med disse Ord gik han og lod Opdagerne fra Centralen staa. Han brød sig ikke om at underrette dem om sine egne og Nick Carters Iagttagelser. Disse Mennesker arbejdede kun for at tjene Penge; de var Sporhunde med en snæver Horisont, overbeviste om deres egen Fortræffelighed — og ret beset kunde de i Grunden kun gøre mere Skade end Gavn.

Chick bestræbte sig for at faa noget nærmere at vide angaaende Herman Melville.

Navnet fandtes ikke i Adressebogen.

Der var altsaa ikke andet for Chick at gøre end at begive sig til Glenns Hus og der skaffe sig Underretning om Kenneth Glenns fortrolige Vens sidste Besøg før Mordet.

Opdageren gik ikke straks ind, men han stillede sig op og ventede taalmodigt mellem den Mængde Mennesker, der bestandig strømmede til.

Til hans Overraskelse saa det ud til, at Melville ikke var der. Da der var gaaet nogen Tid, kom han kørende, sprang af Vognen og forsvandt ind i Huset. Nogle Minutter efter viste han sig igen, ledsaget af Kenneth, og begge sprang op i den ventende Vogn.

Chick fulgte dem til en smuk, statelig Bygning, paa hvis Dørplade der stod Navnet: Gerard.

Ligesom Patsy vilde ogsaa nu hans ældre Kollega have forhørt sig hos en Betjent om Familien Gerard, men uheldigvis kunde han ikke i Øjeblikket se nogen.

Og han kunde ikke indlade sig paa at opsøge en Betjent, da han ikke vilde slippe Gerards Hus af Syne, saa længe Melville var derinde.

Efter en Stunds Forløb viste Kenneth sig alene og begav sig til Fods i den Retning, der rimeligvis førte tilbage til hans Faders Hus.

Det varede ikke længe, før ogsaa Herman Melville kom til Syne. Han afskedigede Kusken og begav sig afsted i modsat Retning.

Med al den Klogskab, Chick havde til sin Raadighed, vilde han nu søge for enhver Pris at holde Manden i Uvidenhed om, at han blev forfulgt.

Melville slentrede planløst omkring.

Snart gik han ind i en Cigarforretning, snart i en Restauration.

Kort sagt, hele hans Fremfærd tydede paa, at han kun vilde undersøge, hvorvidt han blev forfulgt eller ej.

Saa vendte Chick tilbage til Gerards Hus; thi han vidste, at Melvilles eneste Hensigt var at ryste Forfølgerne af sig eller lede dem paa Vildspor for saa at gaa tilbage igen til Gerards.

At Chick havde gættet rigtigt, viste sig meget snart; thi Herman Melville kom slentrende tilbage, saa sig om til alle Sider med et skulende Blik og fo'r endelig op ad Trappen og ind ad Gangdøren til Gerards Hus, som han selv aabnede med en Nøgle.

Chick havde i Grunden stor Lyst til straks at arrestere Fyren, thi hans Forstand sagde ham, at Melville vidste Besked om begge Forbrydelser, og maaske var Ophavsmanden til dem begge.

Men han besluttede alligevel hellere at vente, til han havde raadført sig med sin Herre, som maaske imidlertid havde faaet langt tydeligere Beviser i Hænderne.

Men da Chick kom til Auditoriumhotellet, fortalte man ham der, at Nick Carter ikke havde vist sig siden om Formiddagen.

Ogsaa andre Steder, hvor Chick tænkte, at Nick muligvis havde været, havde han aldeles ikke efterladt nogen Meddelelse til sine Hjælpere.

Det gjorde dog ikke noget videre Indtryk paa Chick. Han antog simpelthen, at Nick Carter i sin ivrige Undersøgelse af Sagen ikke havde kunnet faa Tid til at holde sine Medhjælpere à jour med sine Resultater.

Efter en kort Overvejelse begav Chick sig tilbage til Gerards.

Han var i den faste Overbevisning, at enten Melville eller Kenneth, som begge syntes at være saa godt som hjemme der, et eller andet Sted vilde komme til at give ham et ufrivilligt Fingerpeg.

Et lille Stykke fra Huset saa han Nick Carter staa.

Han var vis paa, at det maatte være ham, skønt han var ypperlig forklædt, selv Chick havde næppe

kendt ham, hvis Hatten ikke havde forraadt ham. Den Hat vilde Chick have kunnet kende blandt Tusinde.

Saa sneg han sig hurtig hen til den intetanende Fodgænger, slog ham venligt paa Skulderen og sagde smilende:

„Naa, nu træffes vi nok — jeg gik netop og tænkte paa Dig!"

Med et Sæt vendte Manden sig om, og den unge Opdager saa ind i et — ganske vist snavset, men ingenlunde sminket — Ansigt, det var ikke Nick Carters, men et fremmed Menneske med hans Hat paa!

„Aa, jeg tog nok fejl!" udbrød Chick, idet han med Magt søgte at beherske sin Angst og Uro. „Jeg troede, det var en af mine Bekendte, som jeg kunde byde en Whisky!"

„Ja, saa," svarede den anden leende, „det gør mig sandelig ondt, at jeg ikke er Deres Ven — for en Slurk Whisky vilde for Resten gøre godt."

Det ene Ord tog det andet, og til sidst tog Chick sin nye Bekendt under Armen og trak ham ind i den nærmeste Restauration, for at „trate" ham, som Amerikanerne kalder det.

Det lykkedes Chick efterhaanden at bringe Samtalen hen paa Hatten.

Manden blev forskrækket, og da Chick leende havde beroliget ham, forklarede han stormende, at han havde fundet Hatten i en af de nærliggende Smaagader og troet, at den var kastet ud med Vilje.

Saa havde han taget den op uden at tænke videre over det, da han var en fattig Djævel, og hans egen Hat var i en sørgelig Forfatning.

„Jeg forsikrer Dem for, Herre, jeg vil gerne vise Dem Stedet, hvor Hatten laa!" udbrød han troskyldig.

Det vilde Chick naturligvis gerne have, og hans nye Bekendt førte ham nu til den lille Sidegade, hvor han standsede lige foran den sjette Dør og pegede paa Stenbroen.

„Her var det — da Klokken var godt tre i Eftermiddags!"

Chick havde Møje med at skjule sin Uro.

Selvfølgelig havde han for længe siden genkendt den lille Gade og vidste, at Klokken netop havde været tre, da han henne paa Hjørnet skiltes fra sin Mester.

Han fik Mandens Adresse og gik videre i dybe Tanker.

Han var meget urolig — nu var Klokken ni om Aftenen, og det var fuldstændig mørkt.

Hvad mon der var blevet af Nick Carter?

Da Chick nærmede sig Facaden af Gerards Bolig, hvor en hel Mængde Vinduer var oplyste, saa han netop Melville komme ud og snige sig hurtigt af Sted.

Men Chick lod ham løbe.

Hvad brød han sig om Forbryderen, naar han havde noget af langt større Vigtighed at tænke paa?

Hvad kunde der være bleven af Nick Carter! At hans Hat var bleven fundet paa Gaden, tydede paa Overfald — maaske Mord.

Var Attentatet fra om Formiddagen gentaget paa en anden Maade, og havde Fjendernes Parti denne Gang været talrigere!

Der var saa mange Sprøgsmaal, saa mange Kvaler og saa megen Uvished!

Hjælp i rette Tid.

Imidlertid havde den berømte Opdager sovet i sit Fængsel, men kun ganske let; han vilde være vaagnet, hvis blot en Knappenaal var faldet paa Gulvet.

Endelig vaagnede han ved at høre Lyden af Skridt, der kom op ad Trappen. Da han aabnede Øjnene, kunde han se Skinnet af en Lygte.

Døren blev aabnet af en Mand med en Lygte i Haanden. Han holdt Døren aaben og lod to Mænd med en stor Kuffert komme forbi sig ind i Rummet.

Lige bagefter dem kom Cecilie Gerard.

Da hun stod midt i Rummet, blev Døren lukket.

Mændene satte Kufferten, nærmede sig Nick og rejste ham op. De tog Tørklædet fra hans Mund og traadte saa hen til Siden.

Cecile havde taget Lygten i Haanden; hun gik nu tæt hen til Opdageren og lod Lyset skinne lige ind i Ansigtet paa ham.

„Naa, har De saa tænkt nærmere over mit Forslag, Hr. Carter?" begyndte hun.

„Ikke endnu — jeg har sovet hele Tiden!" svarede Nick tørt.

Han lagde godt Mærke til et djævelsk Udtryk i hendes Ansigt, og Lygten i hendes Haand rystede,

„De tror mig altsaa ikke?“ hvæsede hun. „Har De glemt, at De er i min Magt?“

„Jeg har ingen Ting glemt — ikke en Gang i Søvne!“ svarede Nick koldblodig. „Er De kommet herind for at stille mig paa Prøve? Jeg kan fritage Dem for den Ulejlighed ved at forsikre Dem, at jeg er ganske af samme Mening, som jeg var før!“

„De ved ikke, hvad De siger — se en Gang derhen!“

Nick gjorde Forsøg paa at se i den antydede Retning.

Han kunde ikke dreje Hovedet saa meget, men Mændene vendte ham om og Cecile holdt Lygten hen.

Opdageren saa nu et Hejseapparat med en Trisse og et Reb, som syntes at komme fra en ovenoverværende Tromle, Resten tabte sig i Mørket.

„Vis ham Mekanismen!“ befalede den Skønne.

En af Mændene lagde nu en Træsplint under Vinden paa Cementgulvet og trak i en Stang.

Trissen snurrede rundt med Lynets Fart, og nu faldt der en mægtig Jærnblok fra oven ned paa Træstykket, der splintredes.

„Rul Vægten op igen!“ befalede Cecile Gerard.

„Det ligner nærmest en Rambuk — eller en raat forarbejdet Jærnhammer,“ bemærkede Opdageren ligegyldigt.

„For Dem er den værre end en Guillotine!“ hviskede Kvinden hæst.

„Det forstaar sig — med den kan man let knuse et Menneske!“ sagde Nick roligt. „Er det Deres egen Opfindelse?“

Hun vendte Ryggen til ham og saa paa Mændene, der arbejdede ivrigt med at hejse Jærnblokken op igen.

Da de var færdige, pegede Cecile tavs paa den kæmpemæssige Kuffert, som nu blev stillet lige paa det Sted, hvor Træskiven var bleven knust.

Mændene aabnede den.

Saa greb de Opdageren, som om de var vante til den Slags Arbejde, og tvang ham ned i Kufferten, der var rummelig nok til, at han kunde være i den.

Opdageren var fuldstændig klar over den forbryderiske Kvindes Hensigt. Nu vilde de igen trække i Løftestangen, Jærnblokken vilde falde ned og knuse ham. Døden vilde indtræde øjeblikkelig.

Mændene vilde saa lukke Kufferten, der baade udvendig og indvendig var beslaaet med Jærn, for at intet Blod skulde trænge ud, og bringe ham ud af Huset — rimeligvis for at kaste ham i Michigansøens Dyb.

„Jeg holder Ord til det sidste, Hr. Carter!“ hviskede Furien med sammenbidte Tænder. „Jeg giver Dem fem Minutters Betænkningstid. Hvis De saa ikke har taget den Beslutning at træde i Forbindelse med mig, saa giver jeg Befaling til at henrette Dem!“

„Hvad kunde det hjælpe Dem, om jeg gav Dem mit Ord for bagefter at bryde det?“ raabte Opdageren bittert.

„Nej, det gør Nick Carter ikke!“ raabte hun hurtig. „Om fem Minutter er Deres Skæbne afgjort!“

Hun vendte sig mod Døren, ledsaget af en af Mændene, som bar Lygten. Ved Døren blev hun staaende og saa tilbage.

„I kender min Befaling,“ sagde hun kort og forlod Fængslet med sin Ledsager.

Et Par Sekunder kunde man høre Skridt paa Trappen af de to, der var gaaet.

Saa blev der dødsstille.

„Jeg haaber, det bliver ved Bestemmelsen!“ sagde den ene af Mændene gnavent.

„Jeg ogsaa; saa behøver man da ikke mere at frygte for Nick Carter, naar han er død!“ svarede hans Kammerat.

Lyden af de to Stemmer var endnu ikke forstummet, da man hørte en mærkelig Støj i Rummet.

Nick Carter anstrængte sig for at udfinde Aarsagen.

Han kunde intet se; men det lød for hans Øre, som om der lige i Nærheden af ham blev kæmpet en fortvivlet, men lydløs Kamp.

Han hørte kun en krampagtig Rallen og et Suk — saa var alt igen stille!

Nick Carter mærkede Dugten af en gennemtrængende, sød Parfume, som mindede ham om Cloroform.

Saa følte han en Haand paa sin Skulder og hørte samtidig en velkendt Stemme, der hviskede ham ganske sagte ind i Øret.

Det lød som himmelske Toner:

„Nick, Nick!“

„Aa, — Chick — er det Dig?“ stammede Opdageren forvirret.

Men der var ingen Tid til at besvare Spørgsmaal — hvordan det utrolige var sket eller ej — der var kun Tid til at handle lynsnart.

„Ud af Kufferten — vi maa kunne sætte Maskinen i Gang i rette Tid," hviskede Chick.

Med sine kraftige Arme løftede han sin elskede Mester ud af Kufferten og lagde ham forsigtigt ned paa Gulvet.

Saa tog han en elektrisk Lygte frem og løste ved Hjælp af en Nøgle Opdagerens Lænker.

Et Øjeblik efter var Nick Carter fri.

„Skal jeg skifte Klæder?" spurgte han Chick, thi han forstod, at det denne Gang tilkom hans Medhjælper at føre Kommandoen.

Chick nikkede blot hurtigt.

De vovede ikke at benytte Lyset, thi der kunde jo være en Spion skjult et eller andet Sted og opdage, hvad de havde for.

I Mørke krøb Nick Carter nu hen til den Mand, som hans Redningsmand havde bedøvet med Kloroform, og begyndte at bytte Klæder med ham.

Som Læseren vel allerede har gættet, var den anden af Skurkene ingen anden end Chick selv.

Det var et voveligt Foretagende, thi Fyren kunde hvert Sekund vaagne af sin Bedøvelse eller i hvert Fald stønne højt.

Da Nick Carter endelig var færdig med sin Omklædning, gav de den bedøvede en ny Dosis Cloroform.

Imidlertid havde Chick sat Kufferten hen under Helvedesmaskinen.

De var endnu ikke færdige, da der pludselig hørtes en skarp Lyd som af en Klokke.

„Smid Skurken i Kufferten og smink Dig, saa Du kommer til at ligne ham!" bad Chick, som stod febrilsk ved Siden af ham.

„Det er Signalet."

Forsigtigt holdt Nick Carter den elektriske Lygte hen over den Bevidstløses Ansigt. Saa hurtigt havde han aldrig i sit Liv sminket sig.

Men Chick gik hen til Vinduet og raabte, saa højt han kunde:

„Nick Carter, det bliver dit sidste Valg! Hvad vælger Du — at træde i Kompagni med Cecile Gerard — eller at dø?"

„Svar!" hviskede Chick.

„Jeg vælger Døden!" raabte Opdageren med hul Røst.

„Vil Du ikke arbejde i Fællesskab med Cecile Gerard?" spurgte Chick — og sagte lagde han til:

„Sig nej!"

„Nej!" raabte Nick Carter, der netop var ved at lægge sidste Haand paa Værket.

„Saa dø!"

Tovet vandt sig hurtigt rundt om Trissen.

Nick udstødte et Rædselsskrig, som om han var i hæftig Dødsangst. Men han standsede brat, da den tunge Jærnblok faldt ned med et øredøvende Brag.

Næsten i samme Øjeblik hørtes Skridt paa Trappen.

„Nu afsted — tag Kufferten!" hviskede Chick.

„Maaske det gaar godt. Har Du begge Revolverne hos Dig?"

„Ja," hviskede Opdageren.

„Naa, hvis det gaar galt, saa skyder vi ned for Fode!" sagde Chick med iskold Ro.

Døren blev aabnet, og der viste sig en Mand med en Lygte i Haanden for at lyse for dem paa Vejen.

De to Opdagere havde allerede løftet Kufferten, førend Døren blev aabnet, og nu bar de den henover Trappeafsatsen til Korridoren overfor.

Her brændte et Gasblus, men de ventede taalmodigt, til Manden med Lygten kom og aabnede Døren for dem.

Den Dør førte ind til Husets Hovedkorridor, og Gadedøren var ikke tredive Fod fra dem.

De havde allerede næsten baaret Kufferten derhen, da Døren til et af Værelserne pludselig blev aabnet.

Cecile Gerard viste sig i Døren og befalede dem at sætte Kufferten ned.

Hendes Øjne funklede uhyggeligt, og hun var dødbleg.

Hun syntes at være i en ganske sygelig Tilstand.

„Har det virkelig dræbt ham?" fremstødte hun hæst. „Kan han ikke ved et Tilfælde komme til Live igen?"

„Skal jeg aabne Kufferten?" spurgte Chick med raa Stemme, idet han tog til Hanken.

Den unge Kvinde rystede som et Espeløv. Hun strakte afværgende Haanden ud, rystede paa Hovedet og traadte et Skridt tilbage.

„Nej," sagde hun tonløst. — „Han maa se forfærdelig ud. — Lad mig løfte Kufferten."

Hendes sidste Ord var henvendt til Nick, der naturligvis lydig traadte til Side.

Hun greb fat i Kufferten og søgte at løfte den, men den var for tung.

„Nu er jeg tilfreds!" sagde hun, idet hun trak Vejret dybt. „Denne Mand vil ikke oftere krydse min Vej. — Bær Kufferten bort!"

Med disse Ord vendte hun sig og gik tilbage til Værelset, hvis Dør hun hurtigt laasede efter sig.

Manden med Lygten aabnede begge Fløjdørene.

Foran ham gik de to Opdagere med deres Byrde ned ad Trappen.

Foran denne holdt en Vogn, og i den satte de den uhyggelige Kuffert — med dens Indhold.

En Ende med Forskrækkelse.

Omtrent en halv Time senere var Cecile Gerard endnu ganske alene i sit luksuriøst udstyrede Værelse.

Hun sad med en ligegyldig Mine og viftede sig.

Ethvert Spor af Rædsel eller Frygt var fuldstændig forsvundet fra hendes smukke Ansigt.

Rødmen var vendt tilbage, og hendes Træk var saa fredelige, at man ikke skulde tro, at der kunde bo en saadan Sjæl i hende.

Alligevel saa hun undertiden hen til Uret paa Kaminen — og da fik hun et uroligt og spændt Udtryk, men det forsvandt hurtigt igen.

Kort før Midnat ringede det; og Tjenestepigen lukkede en Person ind.

I næste Øjeblik traadte Kenneth ind i Værelset.

„Cecile!" raabte han hæftigt, endnu før Døren havde lukket sig efter ham.

„Du har givet Dig god Tid — Du kommer meget sent!" svarede den Skønne koldt.

„Og saadan kan Du modtage mig — oven i Købet paa denne Tid?" raabte han, idet han standsede og saa paa hende med et Blik fuldt af bitter Bebrejdelse.

„Paa denne Tid!" gentog hun spottende. „Jeg sagde, at det var meget sent!"

„Jeg kom, saa snart jeg kunde," svarede han nu med krybende Stemme. „Du ved dog, der er Vagt i Huset!"

En Gysen gennemfo'r ham, da han kom til at tænke paa, hvorfor Øvrigheden havde sat Vagt ved hans Adoptivfaders Seng.

„Jeg kunde ikke godt gaa hjemmefra før, uden at det vilde have vakt deres Opmærksomhed — jeg vilde ikke for alt i Verden forfølges — Du forstaar mig nok," sagde han ydmygt, da den Skønne stadig tav.

„Du bryder Dig altsaa mere om Vagten end om mig!" sagde hun haanligt.

„Men Cecile, hvor kan Du tale saadan!" raabte han lidenskabeligt. „Du er jo mit Alt — Solen i mit Liv — min Gudinde, til hvis Tjeneste jeg har viet mit Liv, og for din Skyld gaar jeg ikke af Vejen for noget, selv ikke for den skrækkelige Gerning ... Jeg havde aldrig kunnet begaa den Synd, hvis det ikke havde været for din Skyld, Cecile! Jeg vovede mit Liv for din Skyld!"

Hun saa foragteligt paa ham og trak paa Skulderen.

„Aa! hold op med din dumme Deklameren!" sagde hun vredt. „Er det maaske ogsaa af Kærlighed til mig, at Du har antaget den listigste Opdager, der findes i Verden?"

„Jeg kunde da ikke vide, at Nick Carter var i Chicago. Hermann sagde mig, hvordan jeg havde at forholde mig, og jeg adlød ham blindt."

„Ja, det var det dummeste, jeg nogensinde har hørt — hvad vilde Du egentlig gribe til, hvis jeg ikke havde paataget mig at gøre denne farlige Sporhund uskadelig for bestandig?"

Tanken om det fik den unge Mand til at gyse.

„Aa, jeg ved ikke — denne Carter er et skrækkeligt Menneske, og hans Blik gaar gennem Marv og Ben!" svarede han sagte. „Men, Cecile, skal vi ikke hellere lade ham blive i den Tro, at May har begaaet Mordet?"

„Aa, din taabelige Dreng, hold Mund med saadanne Tegn paa Svaghed!" udbrød hun, idet hun lo haanligt. „Det vil aldrig i Evighed lykkes Dig!"

„Ikke?"

Men et halvkvalt Skrig fo'r den unge Mand op og blev hvid som en kalket Væg.

„Nick Carter skulde antage — blot ane — o, store Gud —"

„Menneske, dine Nerver er i en skrækkelig Tilstand!" sagde Cecile spottende. „Du behøver ikke at ryste saa forfærdeligt — det er ganske ligegyldigt, hvad Nick Carter tror eller ikke tror —"

„Har Du — skaffet — ham — til Side — dræbt ham?"

Kenneth var saa rystet, at det var, som om hans Hals snøredes sammen, og han kunde næsten ikke tale.

„Ja, han skal ikke mere komme til at skade os!“ sagde hun haardt. „Hans Lig ligger i en Kuffert, der rimeligvis nu er paa Bunden af Michigansøen.“

„Men saa er alt jo godt, og Faren overstaaet!“ raabte Kenneth som forvandlet. „Du lovede mig, at Du vilde gifte Dig med mig, saa snart alt kom i Orden, Cecile — tør jeg i Morgen kalde Dig min?“

Han knælede og søgte at gribe hendes Haand.

Men da aabnedes Døren, og Hermann Melville traadte ind.

„Nu kan det være nok!“ raabte han barskt. „Nu har jeg set mere end tilstrækkeligt af dine Taabeligheder!“

Han greb Kenneth i Kraven og slyngede ham ud fra sig.

„Hvad skal det betyde, Hermann?“ stammede den bestyrtede Kenneth.

„Har Du mistet Forstanden?“

„Nej, men Du har baaret Dig ad som en afsindig!“ svarede Melville i en raa Tone. „Du ved lige saa godt som jeg, at Cecile er min Hustru.“

Et Sekund stod Kenneth som lamslaaet. Men saa brød hans Raseri løs.

„Det er Løgn!“ skreg han og vendte sig med en besværgende Haandbevægelse til Cecile Gerard. „Sig til ham, at det er Løgn, Cecile!“ stønnede han.

Men den skønne lo spottende.

„Vær nu ikke noget Barn, Kenneth, men find Dig i det uundgaaelige,“ sagde hun i en ligegyldig Tone. „Det er sandt, hvad Melville siger — jeg er hans Hustru!“

„Saa har I altsaa kun leget med mig!“

Kenneth Glenn talte unaturlig sagte og saa fra den ene til den anden.

„Du lovede mig, at Du vilde ægte mig, saa snart jeg blev en rig Mand, Cecile,“ fortsatte han. „I advarede mig begge to, den Gang min Fader vilde forandre sit Testamente og gøre mig arveløs! I overtalte mig til at skaffe ham af Vejen, førend det var for sent.

Jeg lod mig forlede af Jer — til at blive Morder! Jeg elendige Taabe! Nu er jeg rig — men hvad gavner al min Rigdom mig? Hvorfor overtalte I mig?“

„Det skal Du snart faa at vide,“ svarede Melville koldblodig. „Du er i vor Magt.

Naar som helst det behager os, kan vi stemple Dig som Fadermorder.

Men vi vil være naadige imod Dig.

Du køber vor Tavshed med Halvdelen af din Formue.“

Kenneth stirrede paa ham, som om han ikke rigtig havde hørt, hvad han sagde.

„Ja, det har været vor Hensigt lige fra Begyndelsen,“ indskød Cecile med en afskyelig Latter. „Og Du gør bedst i at føje Dig efter vor Vilje — vi er Æventyrere og har Brug for en Formue — Skæbnen lod os møde Dig, dumme, blødagtige Dreng — og vi fattede en Plan, ved hvis Udførelse Hermann højmodigt tillod Dig at gøre Kur til mig, hvilket alene er din halve Formue værd.“

„Skete det, førend Fader hørte om mine Spilletab?“ spurgte Kenneth mørkt og saa skarpt paa hende.

„Ja, det hørte til vor Plan — det var oven i Købet os, der aabnede din Faders Øjne — men vær ikke bedrøvet, min Dreng, Du er ikke den Første, som min Skønhed har stækket Vingerne paa, og Du bliver heller ikke den Sidste.“

„Tys! hvad er det?“ afbrød Melville hende pludselig.

De hørte Gadedøren gaa.

„Det er Folkene, der har besørget Kufferten af Vejen,“ svarede Cecile ligegyldigt.

Hun havde Ret. Det var virkelig kun Mændene fra før.

Døren til Værelset blev revet op, og Chick og Nick Carter trængte ind.

„Op med Hændene!“ kommanderede Nick strængt. „Ve den, der rører sig!“

I hver Haand havde han en ladt Revolver.

Men bagved Opdagerne trængte uniformeret Politi frem, fordelte sig og tog hver sin af de tre Tilstedeværende til Fange.

„Den Døde er staaet op — Nick Carter,“ stammede Cecile, der nu var sprunget op; hendes Øjne traadte næsten ud af deres Huler.

Meville sprang tilbage, og det saa ud, som om Forbryderen vilde begynde en fortvivlet Kamp.

Men da lød et Skud, og med gennemboret Hjærte styrtede han til Jorden.

Revolverskuddet havde Kenneth Glenn affyret.

I samme Nu havde han — skjult af den skønne Kvindeskikkelse — trykket Revolveren mod sin egen Pande.

„Jeg har dræbt min Fader, og nu dræber jeg mig selv!" raabte han.

Førend Nick Carter kunde komme hen til ham, lød et nyt Skud — og med knust Hjærne sank Kenneth sammen.

Hans raske Gerning havde befriet ham for jordisk Straf.

Cecile Gerard stod som lammet af Skræk. Hun stirrede forfærdet paa Opdageren og lod sig uden Modstand lægge i Lænker.

Imidlertid havde Politiet ogsaa arresteret den skønne Ceciles og hendes Mands Hjælpere.

De blev senere dømte til livsvarigt Fængsel.

Den Mand, som Chick, efter mange Genvordigheder fik taget til Fange, da han vilde trænge ind i Huset, fremkom nu med en Tilstaaelse, hvoraf det fremgik, at Sagfører Waller var bleven dræbt af Melville med hans Hustrus Dolk.

Han var trængt ind ved Hjælp af en Dirk og havde koldblodig myrdet ham — kun for at tilegne sig Matthew Glenns sidste Testamente, som denne virkelig havde faaet ordnet Dagen før; derved vilde han opnaa at gøre Kenneth til Arving af den uhyre Formue.

Først paa Tilbagevejen til New York fik Nick Lejlighed til at spørge sin Fætter, paa hvilken Maade det var lykkedes ham at komme efter Hemmeligheden ved det Gerard'ske Hus.

Ligesom ved de fleste andre af den Slags Tilfælde, der straks synes umulige at opklare, var Løsningen ganske simpel.

Fundet af Nicks Hat havde straks vakt Chicks Mistanke, og han holdt Øje med Huset.

Da nu en barhovedet Mand i største Hast kom ud af Bagdøren, øjensynlig for at foretage sig et eller andet, greb Chick ham simpelthen og førte ham til Politistationen, hvor han efter Behandling med den berygtede tredje Grad havde været fejg nok til at tilstaa alt og meddele, hvor Nick Carter blev holdt fangen, og at han skulde myrdes.

Fangen havde altsaa selv haft en Rolle at spille, og denne maatte han nu forklare Chick, som sminkede sig, byttede Klæder med Fangen og spillede sin Tjenerrolle — som Læseren ved — aldeles glimrende.

Cecile Gerard levede ikke længe efter, at hun var bleven taget til Fange.

Hun døde i Tugthuset af en tærende Sygdom.

May Glenn derimod fik i George Stratton en trofast og kærlig Ægtefælle, som gav hende Erstatning for Tabet af hendes Fader.

Men Mesteropdageren tænker hun altid paa med den dybeste Taknemmelighed — med god Grund kalder hun ham sit Livs Redningsmand, thi uden hans Skarpsindighed vilde det sikkert have lykkedes hendes Plejebroder at kaste Skylden paa hende, og hun havde da maattet bøde med Galgen for en andens Forbrydelse.

Ende.

Næste Bind (Nr. 19) indeholder:

Et skrækkeligt Fund.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris

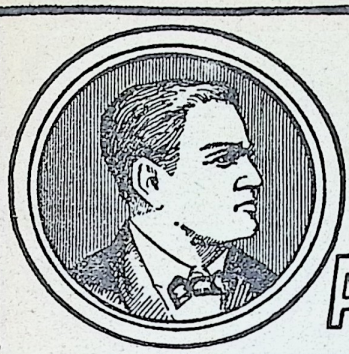

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

— Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler.

Et skrækkeligt Fund.

Nick Carters Ankomst til Byen Kansas.

Fra Platformen paa en Rygekupé i det vestgaaende Hurtigtog svang en Bonde sig ned paa Stationsperronen, medens han samtidig tumlede med en næsten uformelig Vadsæk paa en saa klodset Maade, at han faldt, lige saa lang han var, hen ad Jorden.

Den brave Bondemand rejste sig igen op paa en meget lidt behændig Maade, lod sin Gnavenhed gaa ud over sin Vadsæk, der nok kunde se ud til at være syet af hans Bedstemoder, og idet han gik videre med faste Skridt, knurrede han halvhøjt:

„Godt var det da, at min Gamle derhjemme ikke saa det, for saa vilde hun vist mene, at jeg igen havde faaet mig en Rus. Gid Djævelen hente alle Jærnbaner og denne forbandede Noahs Ark allerførst."

Han nikkede halvt fortroligt til dem, der befandt sig paa Perronen, og som endnu vedblev at le over hans tølperagtige Opførsel, saa vendte han sig til den Mand, for hvis Fødder han næsten var faldet.

„Le kan enhver, men gøre det bedre selv, hva'!" knurrede han og satte et bredt Grin op.

N. C. 19. D.

„Jeg kører med fire og driver seks Okser i Aag ... og i en Time kan jeg tage flere Kartofler op end nogensomhelst anden Mand derude i Pike County, og Munden kan jeg da spærre endnu højere op end det gamle Asen paa Stenhuggergaarden, der har det akkurat som en Langøre, der bliver ældre og ældre, men dog ikke klogere.

Ja, le kun ... jeg har dog alligevel en Gaard i Staten Vermont, og Fanden fare i dette forbandede nymodens Fartøj. Næppe sidder man derinde, før det igen hedder: „Herut af Kartoflerne!"

Det er jeg nu ingen Ven af, og hvis det ikke var slet saa langt, og hvis jeg ikke desuden skulde betale en hel Dollar for nye Støvlesaaler, saa gik jeg, min Tro, hellere hjem.

Har jeg ikke Ret, hva', har jeg ikke? — Passer saadan en Jærnbane ret til et kristent Menneske?"

„Men, Herr —!" sagde den Tiltalte, der øjensynligt ikke var bleven rigtig klog paa den brave Bondemands Kaudervælsk.

„For Pokker! kald mig ikke Herre; jeg er ingen Herre, men ganske simpelt Josva Juniper — ja, det

er mig, og siden De spærrer Munden saa vidt op, har De maaske allerede hørt om mig?

Jeg dyrker altid de største Kartofler, og ved sidste Hornkvægsudstilling fik jeg den højeste Præmie for Fedekvæg."

„Det ser jeg," mumlede den anden i Skægget, men klogelig saa sagte, at Bondemanden ikke kunde høre det.

„Naa, tror De det maaske ikke?"

„Men hør, kære Ven, jeg kan ikke begribe, hvorfor De netop henvender Dem til mig, thi jeg har hidtil kun haft meget lidt at gøre med Fedekvæg!"

Josva Juniper saa først meget stift paa ham, som om han aldeles ikke begreb, hvad det var for et spidsfindigt Svar.

Men saa slog han en skraldende Latter op og slog den anden saa haardt paa Skulderen, at det kunde baade føles og høres.

„Ha, ha, ha! det var godt sagt. Godt sagt, ja; ser De, mit Fedekvæg tør nok vise sig; en af Okserne kan nok maale sig med Dem i Størrelse, tror jeg — men," vedblev han efter et fornyet Latterudbrud, „den sorte Neger derinde i Vognen sagde mig, at dette var Byen Kansas; er det rigtigt?"

„Ganske rigtigt, det er Kansas," oplyste den anden, hvem det øjensynligt var magtpaaliggende snarest at blive fri for den Samtale, han var tvunget ind i.

„Det er det altsaa," sagde Bonden og spyttede foragteligt med største Færdighed og Flothed et helt Stykke Skraatobak lige ud over Hovedet paa den anden, „hvis det da ikke ogsaa er et af disse nymodens fordømte Svindlerier! Hvor er da Byen? Jeg kan ingen se!"

Den anden kunde ikke bare sig for at le.

„De kan da se Banegaarden her!"

„Naa, ja, det er da altid noget; og hvad ser man saa her? Et elendigt Træskur, nogle Skinner, et Hus til disse ildædende Jærnheste, en Stald til Vognene, derovre en snavset Flod og saa en stejl Bakkekam, der ser ud, som om den hele Verden laa gemt der bagved — hvis det er det Hele, saa kan denne fordømte By gøre for mig, hvad den vil, og saa forlanger jeg mine Rejsepenge tilbage."

„Ja, men Byen ligger nu gemt bagved de Høje der. Hvis De tager med Sporvognen, saa —"

„Nej, det kunde da aldrig falde mig ind. Ikke for en hel Million, unge Mand. Nu har jeg kørt med alle mulige Sporvogne, og de har gennemrystet mig saadan, at i fjorten Dage kunde jeg knapt røre et Lem for Smærter helt ind til Knoglerne.

Jeg er heller ikke for god til at gaa; men sig mig en Gang, man kan vel ogsaa nok komme over de Høje til Fods?"

„Ja vist, gaa bare over Højene, saa ser De snart Byen."

„Men sig mig, er der da ingen Vej, der gaar derover, eller er man allerede her ude i Prærien og er nødt til at leje sig en Fører for gode Ord og Betaling?"

„Følg kun Sporvognsskinnerne, men det vil nu blive svært for Dem at gaa."

„Svært, siger De? Ha, ha, ha! De maa vist være en Spøgefugl," sagde Josva Juniper og lo igen, saa at han blev kirsebærbrun i Ansigtet.

„De Muldvarpeskud der skulde det være svært at komme over? De har vist aldrig været i Vermont? Der har De vist aldrig klatret over Højene, hvad? Nej, De har ej!

Jeg tør vædde med Dem om, at De skulde komme til at opgive Ævret, skulde komme til at puste, skulde De, unge Mand; men, sig mig — —"

„Ja vel!"

„Sig mig en Gang, De skulde da vel ikke kende den Mand, som netop nu her i Kansas fremviser saadan noget løjerligt ..... saadan et ... Musæum, hvad?"

„Jo, min Sandten, ham kender jeg."

„Ih se, det var da altid noget; saa skulde De da vel ikke ogsaa kende Jeremy Stone?"

Den Tiltalte studsede øjensynligt og tog saa den snakkesalige Bondemand endnu skarpere i Øjesyn.

„Jo, — — jeg kender Jeremy Stone," svarede han tøvende.

„Saa skulde De da ikke kunne sige mig, hvor jeg kan træffe Manden?"

„Jo—o, det er netop ham, De taler med," svarede den Adspurgte lidt tilbageholdende.

„Det er da ikke muligt!" sagde Bonden, aabenbart ganske stiv af Forbavselse. „Jeg har nemlig et Brev til ham i min Lomme."

„Da vilde De gøre Ret i at give mig det Brev; for jeg er Jeremy Stone!" svarede den anden.

„Ja," vedblev Bondemanden, som om han ikke havde hørt den sidste Bemærkning. „Derovre i Østen har jeg en Ven, som havde hørt, at Jeremy Stone søgte et nyt Tiltrækningsplaster for sit Musæum — en eller anden smuk Udstillingsgenstand.

Hvis jeg ikke var det smukkeste Stykke, der kunde faas — jeg, med mit Diplom fra Hornkvægsudstillingen i Lommen, saa vilde han lade sig begrave i en Sardindaase, sagde min Ven og gav mig saa det Brev!"

„Saa giv da mig det!"

„Min Ven sagde ogsaa, at De vilde selv indfinde Dem paa Stationen, naar jeg kom — og Pokker tage det, falder jeg ikke lige for Fødderne af Dem. Synes De, man kan være høfligere, hvad?"

„Hvor er Brevet?" spurgte den anden utaalmodigt.

„Her er det," sagde Bonden og tog saa en sammenkrøllet Konvolut ud af Lommen og overrakte den til den Fremmede.

„Jeg mener, at vi kan begive os paa Vej, medens De læser Brevet igennem," tilføjede han. „Det var da en forskrækkelig Masse nysgerrige Knægte, der staar her og strækker Hals som Giraffer — ja, det gælder Jer!" sagde han i en grov Tone, idet han vendte sig henimod en Gruppe Omkringstaaende, som havde moret sig kosteligt over „Bondeknolden", men nu hurtigt trak sig tilbage.

Denne selv satte et forslagent Bondesmil op og skred saa videre ved Siden af sin nye Ven, der var i Færd med at tage Brevet ud af den yderst malpropre Konvolut.

Hvad den Læsende saa, var ikke andet end hans eget Brev, som han for nøjagtig en Uge siden havde sendt til den berømte Opdager Nick Carter i New-York.

Skrivelsen lød saaledes:

Min kære Hr. Carter!

Som De vil se af Firmamærket paa dette Ark Brevpapir, driver jeg stadigvæk denne Musæumsforretning, som jeg ganske vist har flyttet fra San Francisko til Kansas.

Siden hin berømte og berygtede Begivenhed med Dr. Quartz havde vi jo ikke mere Lejlighed til at se hinanden, og det er allerede nogle Aar siden.

Som De vel kan erindre Dem, var det mig, som den Gang sendte Bud efter Dem fra Vesten for at De skulde løse den dybe Hemmelighed med Klaverkassen.

Og nu er der hændt mig noget, som i det mindste turde være lige saa gaadefuldt som dette i sin Tid saa berømte Tilfælde. Hvis jeg ikke vidste, at denne Dr. Quartz var baade død og begravet, saa turde jeg holde mit Hoved paa, at han ogsaa havde sin Haand med i Spillet i den sidste Begivenhed.

Hvis De ikke er altfor beskæftiget og er villig til at befatte Dem med Sagen, saa vil jeg gærne afholde alle Udgifter og iøvrigt holde Dem ganske skadesløs, ganske ligegyldigt, om De beslutter Dem til at overtage Hvervet nu eller senere. De gør mig nok den Tjeneste at skrive mig til, om De kommer; jeg vil da afhente Dem ved Banegaarden."

Brevet var underskrevet med hans eget Navn — Jeremy Stone — og bevisligt det samme Brev, han havde sendt den berømte Opdager.

Pludselig gik der et Lys op for ham — denne brave Bondemand var ingen anden end Nick Carter selv, som igen havde betjent sig af en af sine uovertræffelige Forklædninger, ganske sikkert for ukendt at kunne nærme sig ham.

Saa foldede han da Brevet sammen, puttede det i Lommen og sagde højt, saa de tydeligt kunde høres af alle dem, der opholdt sig paa Banegaardsperronen:

„All right, Hr. Juniper, da De ikke vil benytte Sporvognen, saa har De maaske intet imod, at vi tager en Vogn?"

„Nej, slet ikke; for mig er alle Køretøjer lige gode, lige fra en Dampplov til en Stadskaret; men lad mig endelig være i Fred for Jeres nymodens Ildvogne, som der ikke en Gang er spændt en ærlig Hest for!"

Lidt efter sad de i en bekvem Vogn og kørte hurtigt ad Byen til.

„Naa, Nick, denne Gang har De da rigtigt holdt mig for Nar; det maa jeg lade Dem," sagde Stone leende, da de sad ved Siden af hinanden.

„Nej, virkelig?" sagde Opdageren og lo. „Ja, det er nu sket af særlige Grunde. I Deres Brev lod De Dem ikke forlyde det mindste med, hvad Sagen egentlig drejede sig om, og derfor holdt jeg det for raadeligt at komme her paa en saadan Maade, at min Ankomst ikke straks blev raabt ud over Byen. Men hvor kører vi egentlig hen?"

„Jeg havde tænkt at føre Dem til Coates-House," sagde Stone og nævnede dermed Navnet paa Byens bedste Hotel.

„Daarskab! Der bor De da ikke — eller maaske dog alligevel?"

„Nej, jeg har min Ungkarlelejlighed i Cakstreet."

„Hvorfor tager vi da ikke derhen? Det maa da vel ligge lidt roligt, ikke sandt?"

„Jo vel, der er roligt nok."

„Saa er det netop det bedste Sted for mig."

Det første, Nick Carter gjorde, da de naaede Museumsejerens Bolig, var at afføre sig sin Forklædning, og vise sig saaledes, som hans Venner kendte ham. Saa satte de sig lige overfor hinanden ved et Bord, der stod midt imellem Værelsets to Vinduer.

„Saa, nu kan vi vel gaa løs paa Sagen," begyndte Nick Carter. „Som De ser, Stone, har jeg taget Dem paa Ordet og er straks ilet hertil."

„Ja, jeg er meget glad over, at De har besluttet Dem til det, Nick."

„Jeg vil ærligt tilstaa," vedblev Opdageren lidt eftertænksom, „at Antydningerne i Deres Brev har interesseret mig ganske overordentligt; thi i hele mit Liv har ingen Sag formaaet at tage mig saadan fangen som Historien med Dr. Quartz. Jeg kunde desuden tænke mig, at De ikke havde hidkaldt mig, hvis det ikke drejede sig om en Opgave, der skulde Omtanke til for at løse."

„Ja, da kan De ogsaa holde Deres Hoved paa, Nick, at jeg skulde nok vogte mig for at hente Dem herud, hvis det ikke betalte sig."

„Forøvrigt kan der vel nok blive lidt Tid for mig til at tage et Par Drag," sagde Opdageren, idet han mageligt lagde det ene Ben over det andet, tog den kære, korte Pibe frem og stoppede den. Da han havde tændt den og blæst et Par vældige Røgskyer ud, fortsatte han:

„Ensformigheden i New York begyndte at blive dræbende kedelig, og jeg tænkte derfor paa at unde mig en Smule Adspredelse. Og nu ved De, Stone," sagde han med det forslagne Smil, der klædte ham saa godt, „at jeg befinder mig bedst tilpas, naar jeg har rigtig meget at gøre. Det skulde glæde mig, hvis De havde noget paa Lager til mig, som kunde give mig en haard Nød at knække."

„Derpaa skal det ikke mangle, Nick, De skal komme til at undre Dem."

„Naa, saa frem med det da, gamle Dreng, jeg er lutter Øre!"

„Som jeg sagde Dem, Nick, er her en hel Haandfuld Hemmeligheder. Forrige Gang var det en Klaverkasse; denne Gang er det ligefrem en hel Fragtwaggon."

Nick Carter smilte.

„Ja, jeg husker det," sagde han, medens han mageligt røg videre. „Den Gang købte De paa en Auktion en Klaverkasse, som Jærnbaneselskabet offentligt lod bortauktionere, fordi den var uden Adresse. De ventede at have gjort et godt Køb og at finde et værdifuldt Klaver i Kassen.

I Stedet for fandt De en tom Kasse, som var udpolstret paa en besynderlig Maade og paa kunstig Vis gjort tung ved indlagte Blylag — og vi opdagede saa ved forenede Anstrængelser, at i denne Kasse havde en Mand og en Kvinde i Fællesskab gjort den lange Rejse fra New York til det store Ocean."

„Ja, og saa opdagede vi endvidere, at Manden, som senere viste sig at være Dr. Quartz, havde myrdet sin Rejsefælle osv. osv."

„Stemmer fuldstændig, ja."

„Nu vel, hvis det nu foreliggende Tilfælde ikke er vanskeligere end det forrige, saa vil jeg drikke Vand hele mit Liv.

Jeg siger Dem, at en saa herlig Affære har De, saa længe De har levet, ikke haft Fingre i. Ved første Øjekast ser det ud, som om det var akkurat det samme Tilfælde. Hvis ikke alt bedrager mig, saa har der været en anden Dr. Quartz paa Spil — men mod ham er hans Forgænger kun en famlende Begynder."

„Det var ikke saa lidt endda, Stone; for saa er det da baade sikkert og vist, at Sagen drejer sig om en rigtig Djævel," faldt Nick Carter ind.

„Nu vel, De skal selv komme til baade at høre og se det. Jeg vil fortælle Dem alt, hvad jeg selv ved om Sagen. Naar saa dette er sket, vil jeg tage Dem med til Gærningsstedet, og saa maa min Ven Nick Carter endnu en Gang vise, hvad han er i Stand til! Hvis De ikke indrømmer, at det er den interessanteste og tillige mest forbløffende Gaade, De har haft mellem Hænder i hele Deres misundelsesværdige heldige Levetid, saa vil jeg straks begive mig til en Hornkvægsudstilling og hente mig en endnu større Præmie som Fedeokse, end Deres gode Ven, Landmanden Josva Juniper fra Vermont."

Jærnbanevognens Gaade.

Stone tændte en Cigar, satte sig mageligt til Rette i sin Gyngestol og fortalte derpaa den opmærksomt lyttende Opdager følgende:

„Hør altsaa min Historie. Om Morgenen den Dag, da jeg sendte mit Brev til Dem, begav jeg mig til Godsbanegaarden for at spørge efter en Forsendelse, der var paa Vej til mig."

„Men det var da ikke den omtalte Godsvogn?" sagde Nick Carter, idet han blinkede med Øjnene.

„Paa ingen Maade, det var det aldeles ikke. Klokken var omtrent ni om Formiddagen, da jeg begav mig paa Vej til Godsbanegaarden, og jeg fik snart slaaet fast, at min Godsforsendelse endnu ikke var kommet. Nu er Overportøren derude en gammel Bekendt af mig, og vi kom snart i Snak med hinanden. Jeg bød ham en Cigar, vi satte os ned ude ved Godsvognene og fik os som sagt en Passiar.

Som vi nu sidder og taler sammen, faar jeg Øje paa en Godsvogn, øjensynlig en Firmavogn, som stod paa et Sidespor og saa ud til at være helt fuld. Jeg ved egentlig ikke selv hvorfor, men Vognens Ydre fængslede straks min Opmærksomhed. Under disse Omstændigheder var det ganske naturligt, at jeg kom i Snak med min Ven Durland om den.

„Hvad er der i den Vogn?" spurgte jeg.

„Ja, Guderne maa vide det, for jeg ved det ikke," svarede han. „Jeg vilde give meget til, om jeg blot havde en Anelse om, hvad den indeholdt."

„Hvorfor dog det?" spurgte jeg.

„Jo, for det første er den Vogn mig i Vejen," sagde han. „Jeg maa lade den køre fra det ene Sted til det andet, og netop nu har jeg ret meget at bestille. Nu har jeg ladet den køre ind paa et blindt Spor, hvor den da ikke gør altfor mange Knuder. Man skulde dog mene, at saadan en hel Godsvogn vilde blive afhentet af Modtageren; men der synes ikke at være en eneste paa hele Guds grønne Jord, som bekymrer sig om den Vogn."

„Men hvad er der da i Vejen med denne mærkværdige Vogn?" spurgte jeg ham videre ud, og han svarede mig beredvilligt:

„Nu har den Vogn tumlet om her paa Sporene en tre fire Uger, den er adresseret til Hr. Z. T. Rauk, og saavel paa Vognen som paa Fragtbrevet staar der: „At beholde paa Godsbanegaarden, indtil Modtageren spørger efter den."

„Hm." brummede Nick.

„Tja, det samme sagde jeg," bemærkede Stone. „I og for sig er der egentlig intet usædvanligt i, at en Godsvogn bliver adresseret paa den Maade, naturligvis hvis dens Indhold kan taale det, og det ikke er i Strid med vedkommende Jærnbaneselskabs Reglementer."

„Hvorledes er da disse Reglementer?" udspurgte Opdageren.

„For det første skal der i et saadant Tilfælde medgives Vognen en Erklæring om Indholdets Art, om, at den ikke indeholder letfordærvelige Varer, lige saa lidt som Sprængstoffer eller andet, der let eksploderer.

For det andet skal der for hver Dag over en Uge, Selskabet maa opbevare den, betales fem Dollars, og som Forskud hertil maa der ved Afsendelsen betales for enogtredive Dage. Hvis denne Tid udløber, uden at nogen har gjort Fordring paa Vognen, saa har Jærnbaneselskabet Ret til at lade den aabne, omlade Indholdet i Vareskurene og lade det sælge ved offentlig Auktion, eller ogsaa kan Indholdet sælges til den højstbydende, uden at Vognen er blevet aabnet først. Men for det tredje maa der være Plads nok paa Bestemmelsesstedet, til at en Vogn kan staa der i enogtredive Dage udover de sædvanlige otte Dage."

„Ja, det kan man tænke sig," faldt Opdageren ind. „Men videre i Teksten."

„Nu begynder Gaaden. Vognen bærer hverken et Jærnbaneselskabs Mærke eller en Privatmands. Udenpaa er der ikke Spor af noget, der kunde give os et Vink."

„Hvor kommer da denne herreløse Godsvogn fra," spurgte Nick Carter.

„Fra Filadelfia."

„Og med hvilken Jærnbanelinje kom den?"

„Pensylvania- og Hudsonriverlinjen."

„Og er De sikker paa, at det ikke drejer sig om en Vogn fra dette Selskab?"

„Ganske og aldeles. Den Vogn tilhører ingen. Den er rigtignok indskrevet som en Pensylvania- og Hudsonriverlinjevogn; men, som sagt, udenpaa er der intet Mærke, der slaar dette Selskabs Ejendomsret fast. Efterspørgsler har ogsaa godtgjort, at det ikke besidder nogen Vogn, der bærer det Nummer, den Vogn har."

„Hvorfra ved De det, Stone?“

„Fordi jeg har skrevet to Breve, et til Jærnbaneselskabet og et andet til Centralen, som leder Fordelingen af Godsvognene over hele Landet. I begge Breve spurgte jeg efter Vognens Ejermand, idet jeg tillige opgav Vognens Nummer. Men end ikke Centralen, som dog har bogført samtlige Godsvogne i de forenede Stater, kender noget til en Vogn med et saadant Nummer.“

„Men —“

„Kan De da ikke begribe, at Vognen paa en eller anden Maade er blevet indsmuglet?“ vedblev Stone hurtigt, uden at agte paa Afbrydelsen. „Den maa være ført til Bogs i stor Hast, og paa en eller anden fiffig Maade maa Afsenderen have ført Godsekspeditionens Embedsmænd bag Lyset.“

Opdageren lo.

„Jo-o, De er godt i Færd med at lave en spændende Forbryderroman, Stone,“ ytrede han og tog et Par Drag af Piben.

„Pyt, endnu er det da kun Ubetydeligheder. Nej, hør blot videre, Nick.“

„Gaa kun videre i Teksten, jeg er lutter Øre!“

„Som Fragtbrevet udviser, blev Indholdet opgivet at være Husgeraad, og endydermere er det forsikret, saa at alle de Betingelser, som gælder for en saadan Transport, er opfyldt.“

„Og hvad saa mere? De enogtredive Dage er jo endnu ikke forløbet.“

„Nej, men de enogtredive Dage udløber i Overmorgen.“

„Og saa vil vel sandsynligvis Hr. Z. T. Rauk endnu før Fristens Udløb tage sit Husgeraad i Besiddelse,“ sagde Opdageren og trak paa Skulderen.

„Da er jeg dog af en anden Mening, kære Ven. Nu er vi netop ved det afgørende.“

„Hvorledes det? De maa udtrykke Dem tydeligere, for jeg aner ikke, hvor De vil hen.“

„Gør mig den Tjeneste at tage dette Stykke Papir og skrive Navnet Z. T. Rauk.“

„Det er snart gjort,“ sagde Nick Carter og lo. „Og hvad saa videre?“

„Vær da saa venlig at læse Navnet bag fra.“

„K-u-a-r-t-z.“

Rent mekanisk havde Opdageren stavet det. Men saa kom der pludselig Liv i hans mægtige Skikkelse. Med et hurtigt Ryk hævede han Hovedet.

„Alt, hvad De har at gøre, er at sætte et „Q“ i Stedet for det „K“,“ bemærkede Stone tørt.

Nick Carter fløjtede ganske sagte og nikkede eftertænksomt.

„Eller med andre Ord, Stone, De mener, at Navnet egentlig skal læses bagfra og saa lyder Quartz.“

„Ja, det er lige netop det, jeg mener,“ istemmede Musæumsejeren.

„Det er rigtigt nok; hvis man vil vende Quartz om, saa maa man ogsaa stave Navnet med „K“, da der ellers ikke kommer noget Navn ud af det.“

Det var øjensynligt Opdageren, der nu kom op i Nick Carter, da han videre spurgte:

„Derpaa bygger De altsaa hele Deres Roman, Stone, ikke sandt?“

„Jeg tror, De hjælper mig med Affattelsen af Romanen, endnu inden vi har talt ud om den,“ sagde den anden og lo.

„Saamænd!“ henkastede Nick Carter let. „Sagen ser jo ejendommelig nok ud, men maaske alle Deres Formodninger falder sørgelig til Jorden; der kunde jo nok inden i Overmorgen dukke en Hr. Rauk op og gøre Fordring paa Vognen.“

„Endnu har vi da ingen set og gør det næppe heller de to manglende Dage,“ kom det næsten overbevisende fra den anden.

„Er det alt, hvad De ved om den Vogn?“

„Ja, saa temmelig alt,“ svarede Stone nikkende. „Men jeg tror at være ret vis i min Sag, forsikrer jeg Dem; De skal se, at Vognen skjuler en endnu dybere Hemmelighed, end Klaverkassen gjorde.“

„Hvis denne Hr. Rauk virkelig ikke melder sig, saa vil da i alt Fald Jærnbaneselskabet lade Vognen aabne i Overmorgen, ikke sandt?“

„Dertil er Selskabet nu paa ingen Maade forpligtet. Det er kun berettiget dertil, hvis det mangler Plads til Vognen, eller det selv behøver den.“

„Jo, det forstaar jeg,“ sagde Nick Carter, der var i Færd med at tænde sig en ny Pibe.

„Da nu Vognen imidlertid ikke tilhører nogen, saa vil der vel heller ikke blive spurgt efter den — og den staar heller ikke i Vejen, thi der er Plads nok paa Skinnerne.“

„Saa bliver vel Enden paa det hele, at Selskabet ikke lader Vognen aabne, men lader Indholdet sælge ubeset til den højstbydende.“

„Ja, saadan gaar det vel, det kan og vil Selskabet sagtens ogsaa gøre.“

„Men hvem tør løbe den Risiko at købe Katten i Sækken?“ indvendte Nick Carter.

„Det vil jeg,“ svarede Musæumsejeren eftertænksomt.

„Jeg har allerede budt Jærnbaneselskabet en stor Sum for hele Pibetøjet, forudsat naturligvis, at Vognen med Indhold ikke bliver fordret i sidste Øjeblik af den retmæssige Modtager.“

„Skal det forstaas paa den Maade, Stone, at De vil betale en bestemt Sum Penge for Vognen med Indhold?“ spurgte Opdageren spændt.

„Netop, Nick, det er akkurat min Hensigt.“

„Men, kære Stone, hvorledes kan Jærnbaneselskabet overdrage Dem Ejendomsretten til noget, som ikke selv tilhører det?“

„Ganske simpelt,“ erklærede Musæumsejeren med et fiffigt Smil, „jeg har givet Selskabet et sikkert Løfte paa, at det skal holdes skadesløst for alle fremtidige Krav, Skadeserstatninger og Lignende. Jeg forpligter mig altsaa til, til enhver Tid at levere Vognen med Indhold i ubeskadiget Stand til den retmæssige Modtager, ligesom ogsaa at lægge ud for alle Beskadigelser, som det hele maatte have lidt, medens det har været i min Besiddelse.

Kort sagt — Selskabet er fuldt villig til at modtage mit Tilbud, hvis ikke Vogn og Indhold bliver afhentet inden Ventedagenes Forløb. Den eneste Vanskelighed ligger i Retskravet paa selve Vognen; men naar jeg paatager mig enhver Risiko, og Selskabet tillige faar hele Indtægten ved Auktionen, saa ser det naturligvis sit Snit til at blive fri for den Ulejlighed, det er at skulle opbevare en herreløs Godsvogn maaske endnu et Par Aar.“

„Ja, naturligvis.“

„Paa Klaverkassen tjente jeg den Gang med et rundt Tal 100,000 Dollars, og hvis mine Forudsætninger er rigtige, saa slaar det nok heller ikke fejl, at jeg ikke giver denne halve Snes Tusinde ud til ingen Nytte, men uden videre Anstrængelse igen tjener mig ca. 100,000 Dollars.“

„Jo, det er jeg godt med paa,“ sagde Nick Carter paa sin rolige Maade.

„Ser De, Nick, jeg er en Spekulant, akkurat som dem paa Børsen. Jeg har et Musæum, og vil jeg lokke Publikum, saa maa jeg ogsaa vove noget; for nutildags er Pigen uden Underkrop eller den beskægede Dame ikke mere et godt Trækplaster. Naar Landmanden vil have noget ud af sin Jord, saa maa han ogsaa sætte Penge i den, uden at kunne forudse, om Høsten til Efteraaret indbringer ham saa meget som en Øre. Der har De hele mit Forretningsprincip udtrykt i faa Ord.“

„Hvis jeg forstaar Dem ret, Stone, saa har De truffet alle Forberedelser, og hvis der ikke kommer Fordring paa Vognen i sidste Øjeblik, saa gaar den over paa Deres Hænder?“ spurgte Nick Carter.

„Ja, det har jeg, og bliver jeg ikke overbudt ved den offentlige Auktion, saa er Vognen min.“

„Naa saaledes, det kommer altsaa trods Deres Bud dog alligevel til en Auktion?“

„Naturligvis. Auktionen bliver bekendtgjort i Aviserne, og i Overmorgen Kl. 10 Formiddag bliver den afholdt, efter at det først er bekendtgjort, hvor meget jeg har budt. Skulde der saa indfinde sig en eller anden, der kommer med et højere Bud, saa byder jeg selvfølgelig straks over. Hvis det paa nogen mulig Maade er gørligt, saa køber jeg den Vogn, for nu har jeg en Gang sat mig det i Hovedet!“

„Baneselskabet har altsaa allerede modtaget Deres Tilbud?“

„Ja vel, og Kautionsbeviset for, at jeg holder det skadesløst, er baade udstedt og underskrevet. Desforuden har jeg allerede udstedt og overleveret til Selskabet en Check paa min Bank paa 20,000 Dollars, som jeg naturligvis faar tilbage, hvis jeg ikke faar Vognen ved Hammerslaget.“

„Men hvis nu imod al Forventning Vognens Ejermand alligevel indfinder sig i sidste Øjeblik, hvad saa?“

„Ja, hvis Himlen faldt ned, saa blev alle Spurve fanget. Naturligvis faar han saa sin Vogn, forudsat at han kan bevise, at han har Krav paa den. Men mærk Dem, hvad jeg siger Dem, Nick, Ejermanden vil aldrig dukke op. De vil lige saa sikkert, som jeg hedder Jeremy Stone, inde i Vognen finde en Hemmelighed.

Da jeg er saa sikker paa det uden dog at have set det, har jeg vovet de Penge og bedt Dem komme hid, Nick. Og derfor skal ogsaa De og kun De aabne Vognen. Det vil være en Reklame for mig, og jeg bilder mig ind at De gaar ind paa det. Ja, det var saa omtrent alt, og indtil Torsdag gør De bedst i at under-

holde Dem, saa godt De kan. Torsdag Morgen, saa hurtigt det kan lade sig gøre efter stedfunden Auktion, vil vi begge aabne Vognen!"

„Afgjort!" erklærede Nick Carter.

Nick Carter søger Arbejde.

Opdageren havde som Rejsegods medtaget, hvad han efter al Sandsynlighed vilde komme til at bruge, og saasnart hans Samtale med Jeremy Stone var endt, gik han til Udleveringsstedet og hentede sin Kuffert.

Derpaa begav han sig til et Hotel, som han kendte fra tidligere Besøg i Kansas, og som havde en god Beliggenhed for ham. Næppe havde han gjort sig det hyggeligt der, før han frem af sin Kuffert tog de Klædningsstykker, som han behøvede for at komme til at ligne en almindelig Arbejder.

Snart efter forlod han sit Logis igen i en blaa Arbejdsklædning, Uldskjorte, Skaftestøvler og Hue og styrede sine Skridt mod Godsbanegaarden.

Det var ham ikke særlig svært, da han var naaet derop, at finde Bill Durland, Overportøren, og spørge ham, om der ikke var Brug for en Arbejder.

„Der er ikke meget at gøre i Øjeblikket," erklærede den allerede aldrende Overportør. „Jeg har flere Folk for Tiden, end jeg kan beskæftige. Spørg igen om en Uge, maaske jeg da kan faa Brug for Dem."

„Godt," sagde Nick. „Saa vil jeg forhøre mig igen. Jeg kommer her gærne, for det er en smuk Godsbanegaard."

„Ja, det kan De tage Gift paa, kære; men jeg holder den ogsaa godt i Stand."

„Men hvad er dog det for en løjerlig Godsvogn, der staar derovre?"

„Hvor ovre?" brummede Durland uden at se op.

„Den der henne," svarede Nick Carter og pegede paa en Vogn, der stod ganske for sig selv og hvis hele Udseende svarede til den Beskrivelse, han havde faaet af Stone.

„Aa, den der? Det er en stakkels forældreløs en," sagde Durland halvt smilende.

„Forældreløs?" gentog Nick, ligeledes smilende.

„Ja, den Vogn har hverken Fa'r eller Mo'r, og ingen bryder sig om den; det skulde da lige være min Ven Jeremy Stone, men hvad han vil med den Spøgelsevogn, maa Gud vide, for jeg ved det ikke."

„Hvem er den Mand?" spurgte Nick.

„Han har et Musæum for Mærkværdigheder."

„Se, se, ja saa maa det være en meget besynderlig Vogn."

„Aa, vel ikke besynderligere end andre Vogne."

„Er den da ikke mærket med et eller andet Jærnbaneselskabs Navn?"

„Jeg sagde jo, at det var en forældreløs Vogn!" udbrød Durland.

„Aa, jeg troede, det kun var en Spøg."

„Det ligger nu ikke for mig. Vognen kommer fra Filadelfia og skal i Følge Fragtbrevet indeholde Husgeraad. Paa Torsdag Formiddag vil den blive solgt ved Auktion, maaske De vil købe den, hvad?"

„Meget muligt, men sig mig, Hr. —"

„Naa, hvad saa?"

„Kunde jeg ikke faa Lov at se en Gang paa Vognen?"

„Jo, værs'god; det er der vist ingen, der har noget imod."

Nick slentrede tværs over Skinnerne for at naa over til Vognen.

Set udvendig fra adskilte den sig ikke stort fra andre Godsvogne; det skulde da lige være det, at den saa ret ny ud og intet Kendemærke bar. Den var overmalet med en snavset rød Farve, og Opdagerens kyndige Blik saa snart, at Farven maatte være blevet blandet med Sod, for at Malingen kunde komme til at se ældre ud.

Men dette var imidlertid mislykkedes, især naar man saa paa Vognen i nogen Afstand. Dog vilde en overfladisk Betragter ikke have fundet noget paafaldende ved Vognen, især ikke, hvis den var koblet til et langt Godstog, for saa adskilte den sig slet ikke fra de andre Vogne.

Med nysgerrige Miner gik Nick omkring den mystiske Vogn, men da han ikke turde skride til en grundig Undersøgelse, kunde han ikke opdage noget videre angaaende dens Tilstand.

Pufferne for Enderne af Vognen adskilte sig ikke fra andre Vognes Puffer; ligesaadan forholdt det sig med Skydedørene paa Vognens Sider. Han bemærkede dog, at de var forseglet omhyggeligt. Heller ikke

var der noget usædvanligt ved Jærnværket eller de Kæder, der benyttedes til Sammenkoblingen med andre Vogne; dog saa man, at det hele var ganske nyt.

Alt i alt var det øjensynligt en for kort Tid siden forfærdiget Vogn, som paa ingen Maade gjorde noget paafaldende eller hemmelighedsfuldt Indtryk.

Han læste den Følgeseddel, der var fastklæbet paa Dørene og smilte uvilkaarligt, thi der stod det Navn, som var forekommet Stone saa paafaldende, naar det blev læst bag fra.

Z. T. Rauk stod der, og læste man dette Ord fra højre til venstre, saa fik man rigtignok Navnet „Quartz", — og dette havde allerede en Gang før spillet en betydelig Rolle i Nick Carters Liv.

„Men dette er jo Galskab," brummede Opdageren hen for sig, „Quartz er død. Det ved jeg ganske bestemt, og det er ganske udelukket, at han igen skulde være blevet levende. Dette maa være et ganske tilfældigt Sammenspil af Omstændighederne, og i den gode Stone er der gaaet en Romanforfatter tabt.

Naa, det vil jo ikke vare længe, inden Vognen bliver aabnet, og saa vil vi jo lære dens Indhold at kende!"

Han vilde til at gaa bort, da han mærkede, at Durland stod bagved ham, og nu med et spottende Smil saa ham ind i hans godmodige, vejrbidte Ansigt.

„Naa," sagde han, „hvad mener De saa om den Vogn der?"

„Slet ingen Ting," svarede Nick Carter med et Skuldertræk.

„Vil De købe den, hvad?"

„Det tror jeg ikke, den Slags ligger udenfor min Forretning."

„Nej, men mon den passer bedre til en Musæumsejer?"

„Jeg gad vide, hvad saadan en skulde med den?"

„Maaske der skal laves en Musæumsvogn ud af den, eller saadan noget lignende; den Slags Folk er jo som besat af en ond Aand og faar noget ud af det allerutroligste," sagde Durland og lo.

„Er der da slet ingen, der har spurgt efter Vognen?"

„Jo, saavidt jeg ved, har der været en to, tre Stykker. Den ene af dem var en Dame, der var her i Gaar Eftermiddag og foregav, at hun skulde spørge efter noget Gods, som endnu ikke var kommet. Men mig narrede hun ikke. Hun kom her kun for at se paa Vognen, det er saa sikkert, som De staar der."

„Hvad mon hun vilde se paa den Tingest for?" spurgte Nick Carter og syntes ganske ligegyldig, men var dog i Virkeligheden meget interesseret.

„De maa slaa mig ihjæl, om jeg ved det; men maaske hun var sendt af Jeremy Stone."

„Ja, det er jo meget muligt. Men hvad for en Slags Dame var det. Hvordan saa hun ud?"

„Det var en Dame, det er saamænd alt, hvad jeg kan sige Dem. Jeg kan hverken fortælle Dem, om hun var sort eller hvid, men det ved jeg, at hun havde den sødeste Stemme af Verden."

„Saa var hun vel tilsløret?"

„Ja, netop," brummede Durland. „Hun havde sort Slør og Handsker. Det er alt, hvad jeg kan sige. Hvad hendes Figur angaar, saa var hun som en — hm, som en —"

„Som en Elverpige maaske?" sagde Nick og lo.

„Ja, det kan vel passe. Jeg kender for Resten ikke saa særlig meget til Elverpigerne; men saadan noget i den Retning lignede hun!"

„Men hvorfor i Alverden skulde hun dog komme her for at se paa den forladte Vogn?"

„Hun har sagtens haft sine Grunde," brummede Durland. „Medens hun halvt ligegyldigt spurgte mig om sit Fragtgods, havde hun ikke Øjnene fra Vognen. Ja, hun gik endog over Skinnerne, da hun troede sig ubemærket, og saa den meget nøje efter i Sømmene. Jeg stod imidlertid i et Skur bag en Skydedør og saa til. Da hun saa kom tilbage, sagde jeg: „En højst besynderlig Vogn, ikke sandt?"

Hun saa et Øjeblik paa mig, som for at faa samlet sine Tanker, og saa fik hun sagt: „Godsvogne er saa frygtelig interessante, synes De ikke!"

„Aa jo," sagde jeg.

„Hvad kan der være derinde?" spurgte hun, og jeg svarede, at om hun saa fik mig til at staa paa Hovedet og gennemrystede mig, saa vilde hverken hun eller jeg blive klogere paa det, end vi var. „Ingen ved, hvad der er i Vognen, og den Mand er ikke født, der ved, hvem den tilhører," sagde jeg, „men det bliver vel opklaret. Paa næste Torsdag Klokken ti Formiddag vil den blive solgt ved offentlig Auktion; maaske De har Lyst at købe den?"

„Tak for Tilbudet!" sagde hun og forsvandt uden at mæle et Ord mere.

„Tja," sagde Nick smilende. „Efter min Erfaring er alle Kvinder nysgerrige."

„Ja, det mener jeg nu ogsaa — men der var en Mand forleden, det vil sige, her var egentlig to Mænd; men om de kun kom her for Vognens Skyld, det er jeg ikke i Stand til at sige."

„Det er altsaa bare noget, De formoder?"

„Ja, men det saa næsten saadan ud. De kom saadan ganske almindeligt henimod Klokken fem om Eftermiddagen for at se paa en Vogn, der skulde være kommet til dem. Saa faldt det mig ind, at det maaske var dem, der skulde have den Vogn, og jeg tog dem med derover. Men den største af dem trak kun paa Skulderen og troede ikke, det var den, og gik saa. Den anden derimod saa meget nøje paa Vognen og kunde ikke se sig mæt paa den."

„Sagde han ingenting?" spurgte Nick let henkastet.

„Ikke en Stavelse. Han stak mig en Cigar og sagde i Forbigaaende, at den Vogn, han ventede, var nok ikke kommet endnu. Saa stak de da af, uden at værdige de andre Vogne et Blik. Det syntes mig paafaldende, og derfor er jeg lige ved at tro, at de kun kom for den mystiske Vogns Skyld; for der er da i det mindste to Dusin andre Vogne, der venter paa at blive afhentet."

„Hvem disse to Mænd var, kan De naturligvis ikke sige mig?"

„Næppe, omendskønt jeg dog saa temmelig kender hver en Forretningsmand i Kansas."

„Vil det sige, at Deres Bestilling fører det med sig, at De kender en stor Mængde Folk."

„Ja, det kan der være noget om, som nu f. Eks. Dem — Dem kender jeg da ogsaa og ved, at De ene og alene er kommet her for at se paa den forældreløse Vogn derhenne."

Da maatte Nick le højt.

„Durland, De er en klog Mand, vil jeg indrømme. Det er ikke umuligt, at jeg er kommet her i den Hensigt at se paa Vognen, fordi jeg tænker paa at købe den."

„Ja, saa gælder det om at have Penge paa Lommen, for, mellem os sagt, det vil ikke løbe saa lidt op ved Auktionen."

„Saa-aa — det vil jeg da ikke haabe," raabte Nick Carter, øjensynligt ganske bestyrtet.

„Ja, saavidt jeg ved, har Jeremy Stone allerede budt en saa stor Sum, at det nok vil faa Haarene til at rejse sig paa Hovedet af Dem, naar De hører den — og hvis jeg ikke tager meget fejl, saa kommer der nok andre Købere, maaske for den tilslørede Dame med den søde Stemme."

„Tror De virkelig det?"

„Ja, det kan De være ganske rolig for."

„Gud ved, hvordan det kunde falde en Dame ind at købe en Vogn, hvis Indhold hun ikke har Begreb om."

Durland blinkede med Øjnene og trak paa Skulderen. „Det maa jeg blive Dem Svar skyldig paa, men jeg har nu mine Formodninger og tror ogsaa, at der vil komme endnu flere Købere, som vil drive Prisen ganske artigt i Vejret."

„Hvem skulde det da være?"

„En af de to Mænd. Som sagt, hvis jeg ikke tager meget fejl, saa kan vi vist komme til at opleve en Del med den Vogn. Ærligt talt, for mig synes hele den Historie at være ganske overordentlig hemmelighedsfuld, og jeg er næsten bange for, at vi finder Vognen fuld af Lig."

Anktionen over Godsvognen.

Efter at have tænkt frem og tilbage i lang Tid besluttede den berømte Opdager sig endelig til at overvære den offentlige Auktion over Godsvognen, men dog kun som en sædvanlig nysgerrig Tilskuer og i en Forklædning, som selv den særdeles kloge Overportør ikke skulde gennemskue.

Nick Carter var ikke saa lidt overrasket over den almindelige Interesse, hvormed den herreløse Vogn blev omfattet.

Han havde ikke forudset, at dens Tilstedeværelse overhovedet var bekendt udover en lille Kres, hvis mest fremtrædende Medlem var den allestedsnærværende og altid travle Jeremy Stone.

Men til den fastsatte Tid indfandt der sig ved Godsskuret en stor Mængde nysgerrige, og da Auktionen endelig blev aabnet, var der allermindst forsamlet hundrede Mennesker, som med stor Nysgerrighed afventede Begivenhedernes Gang.

Auktionsholderen begyndte med kort at meddele, hvad han overhovedet vidste om Godsvognen.

„For at gøre det kort," sagde han, „Vognen kom hertil fra Filadelfia. Ejermanden kan ikke findes, ligesaalidt som Afsenderen eller Modtageren. Det Jærnbaneselskab, som befordrede den hertil, vil ikke have noget med den at gøre, og der er heller ikke andre, der gør Fordring paa den.

Jeg vil dog ikke undlade at meddele, at Vognen er paafaldende let, skønt den ifølge Fragtbrevet skulde være ladet med Husgeraad, altsaa ret tunge Sager. Den vejer kun et Par Centner mere end en tom Godsvogn.

Jærnbaneselskabet har ingen Ret til selv at disponere over Vognen, men over Indholdet har det fri Raadighed.

Selskabet har da besluttet at lade det hele gaa under et og sælge det til den højestbydende paa den Betingelse, at han holder Selskabet skadesløs for alle Krav og Fordringer, der i Fremtiden maatte fremkomme mod det.

Hr. Jeremy Stone her fra Byen har gjort et Tilbud, ledsaget af et Kavtionsbevis, og har allerede udbetalt en Del af Beløbet i rede Penge.

Jeg vil nu gøre Dem bekendt med det Beløb, Hr. Stone har budt, og hvis der er nogen her, der vil holde os sikrede for mulige Tab paa samme Maade som han og vil komme med et højere Bud, saa maa han sige til, inden fem Minutter er gaaet.

Hvis det ikke sker, inden Fristen er udløbet, saa vil Vognen med samt dens Indhold paa retmæssig Maade ved Hammerslaget tilfalde Hr. Stone. Hans Tilbud er paa titusinde Dollars."

Nick Carter sad paa en Kasse i Nærheden af Auktionsholderen og havde sat sig saaledes til Rette, at han havde fri Lejlighed til at studere de tilstedeværende Personers Ansigt. Han sad bag ved Auktionsholderen og havde vendt sit Ansigt ud mod den forsamlede Mængde.

Med den Erfaring, han sad inde med, og den Øvelse han havde i at læse Menneskers Ansigtstræk som en opslaaet Bog, var det ham en let Sag at finde de to Mænd, om hvem Durland havde talt, nemlig den store og den lille Mand.

Men først efter at Auktionsholderen havde indtaget sit ophøjede Stade, og var begyndt at tale, var det ham muligt ogsaa at opdage en Dame imellem de Tilstedeværende.

Thi der var kørt en Tospændervogn hen foran Vareskurene, og ud af den steg en Dame, der saa ud til at være en fyrretyve Aar, hun var mager og kantet og havde skarpe Ansigtstræk; hun havde stillet sig paa et saadant Sted, at hun var i Stand til baade at høre og se alt.

Vognens Vinduesgardiner var trukket sammen, saa det ikke var muligt for Opdageren at kaste et Blik ind i Vognen; men han var ikke i Tvivl om, at denne skjulte endnu en Passager, og det ingen anden end den tæt tilslørede Dame med den søde Stemme, som Overportøren havde talt saa meget til ham om.

At den kantede, uskønne og allerede aldrende Dame ikke var hin Elverpigeskikkelse, det var Nick Carter ganske overbevist om.

De fem Minutter forløb, uden at der fra nogen af de Tilstedeværende blev givet et eneste Bud.

Hverken den aldrende Dame eller de to Mænd syntes at have mere Interesse af det, der foregik, end de andre Tilstedeværende, thi deres Nysgerrighed gav sig ligesaa lidt Udslag i Handling som de andres.

Saa lukkede Auktionsholderen Kapslen paa sit Ur og besteg paany sin Forhøjning.

„Den fastsatte Tid er forløbet," forkyndte han. „Er der nogen af de Tilstedeværende, der ønsker at overbyde Hr. Stone? Nej? Første — anden — og saa — tredje Gang! Der kom altsaa intet Bud?

Altsaa: Godsvognen med Indhold er tilslaaet Hr. Stone paa de fastsatte og antagne Betingelser!"

Derpaa steg han atter ned og fjernede sig i Retning af sit Kontor.

Jeremy Stone, som havde staaet i Tilskuernes forreste Række, gned sig smaaleende i Hænderne.

Saa steg han op paa en Kasse, strakte Hals og saa sig omkring i Lokalet, idet han meget nøje saa paa hvert eneste Ansigt for at se, om han kunde finde Nick Carter.

Men denne havde valgt sin Forklædning med saa stor Omhyggelighed, at end ikke Musæumsejeren formaaede at genkende ham.

Han forblev nu ganske roligt paa sin Plads og lagde meget nøje Mærke til den forsamlede Mængde, for at ikke et eneste Optrin skulde undgaa hans Opmærksomhed.

Hvorsomhelst der er noget usædvanligt paa Færde, gør altid Stedets Drenge og halvvoksne Knægte sig bemærkede, gerne paa en for dem lidet smigrende

Maade; i denne Henseende var der heller ingen Forskel paa denne og andre Auktioner.

Midt inde i Tilskuermængden var der to unge Mennesker, som paa en fordelagtig Maade stadig skilte sig ud fra den øvrige Ungdom, der fordrev Tiden med alle mulige og umulige Drengestreger og holdt et Spektakel af den anden Verden; de sad lige overfor Opdageren paa en Planke, der var lagt tværs over to Tønder, og saa roligt til som almindelige Tilskuere.

Hvis Jeremy Stone ved Opdagerens Ankomst ikke havde været slet saa optaget af den formentlig tølperagtige Bonde, saa vilde det ikke være undgaaet hans Opmærksomhed, at disse to unge Mennesker var staaet ud af den samme Vogn som Nick Carter, men gennem den anden Dør, og straks var forsvundet i den forsamlede Mængde.

Da Nick Carter bemærkede, at Mængden stimlede sammen om Jeremy Stone, som endnu stadig gned sine Hænder med en meget tilfreds Mine, forlod han sit Sæde som for at nærme sig den lykkelige Køber.

Derved kom han hen til de to omtalte, rolige unge Mennesker, der var blevet siddende paa deres Plads.

„Patsy," hviskede han uden at blive staaende, „Du maa følge de to Mænd med Cylinderhatte og aflægge Beretning hjemme hos mig, saasnart Du har opdaget noget."

„Javel!" svarede Nick Carters yngste Medhjælper, en Yngling paa næppe atten Aar.

„Ten Itchi, Du maa følge den Dame der og Vognen som en Skygge. Jeg tror, at den vigtigste Person er blevet derinde," sagde han, idet han vendte sig til den anden.

Og saa var Nick Carter allerede forbi de to Medhjælpere og gik videre henad Musæumsejeren til.

Omkring denne stod en tæt Klynge Nysgerrige, som alle vilde vide, naar Stone havde i Sinde at aabne Vognen; men Jeremy lo kun og blev ved at gnide sine Hænder.

„Mine Herrer," sagde han tilsidst, „som De vel kan tænke Dem, har jeg kun købt Vognen paa Spekulation.

Af Byens Øvrighed har jeg allerede faaet Tilladelse til at lade Vognen overføre til mit Musæum ad Sporvognsskinnerne, og i Nat vil denne Overførelse finde Sted.

Endnu er jeg ikke i Stand til at sige, naar Publikum kan faa Lov til at bese Vognen med samt dens Indhold; men jeg kan underrette Dem om, at dette vil blive bekendtgjort i alle Aviserne.

Imidlertid faar De, mine Herrer, nøjes med at bryde Deres Hoveder med, hvad der kan være i Vognen, og tænke videre over, hvilke Herligheder der skjules deri."

„Ja, er det ikke det, jeg siger, De er en rigtig gammel Ræv, Stone!" raabte en af Tilskuerne under Mængdens højlydte Bifald, „Gud ved, hvad De imidlertid kan faa smuglet ind i Vognen!"

„Nej, der tager De fejl!" sagde Jeremy Stone til Forsvar. „Det har jeg dog ikke til Hensigt at gøre! Ved Aabningen af Vognen vil Politimesteren og et udvalgt Antal af Byens Borgere være til Stede, og jeg garanterer enhver, at forinden Aabningen finder Sted, skal der ikke forandres Spor ved Vognens virkelige Indhold.

Det er det Hele. Vognens Indre vil først blive tilgængeligt i mit Musæum. Entreen vil blive lige saa latterlig lav som hidindtil, nemlig ti Cents pro persona; Hunde maa ikke medtages."

Derpaa vendte han sig bort for at udstede nogle Ordrer. Da dette var sket, saa den skarptseende Nick Carter, at en af de to Mænd, som han passede saa nøje paa, gav et meget kort, næsten umærkeligt Vink til en tredje Person, som hidtil var undgaaet Opdagerens Opmærksomhed.

Endvidere lagde Nick Carter Mærke til, hvorledes denne tredje Mand straks satte sig i Bevægelse og tilsyneladende uden at give Agt paa nogetsomhelst gik akkurat samme Vej som Jeremy Stone.

„Aha," mumlede Nick, „Den Mand der er en Hjælper. Det skulde interessere mig at vide, hvor meget han ved om Sagen? Maaske slet ingenting — imidlertid —"

Han brød kort af og slentrede lige efter Musæums ejeren og den Mand, der forfulgte denne.

Paa sin Vej til Sporvognen stod Stone en Gang stille og saa sig tilbage, vistnok meget forundret over, at han aldeles intet kunde se til Opdageren.

Men saa smilte han og brummede hen for sig:

„Nick Carters Veje er ligesaa uransagelige som Forsynets — han ved nok bedst selv, hvorfor han ikke viser sig!"

Saa skyndte han sig afsted for at naa den Sporvogn, der netop kørte forbi, svang sig op paa den

bageste Platform og kørte direkte ind i Byens Centrum.

Ikke et Øjeblik faldt det ham ind, at han blev forfulgt af to Mænd.

Den ene af dem var den Mand, som havde faaet et lille Vink af den Ubekendte med Cylinderhatten. Den anden var Nick Carter selv.

Den Fremmede fik det indrettet saaledes, at han kom til at sidde lige ved Siden af Musæumsejeren og det varede ikke længe, før de to Mænd kom i Snak med hinanden.

Nick Carter derimod satte sig paa et saadant Sted, at han kunde høre og se alt, hvad der foregik imellem de to Mænd.

„Det maa jeg rigtignok sige, at der har De købt Katten i Sækken," sagde den Fremmede for at faa en Samtale i Gang. „Det maa da være noget ganske mærkværdigt noget, der er i den mystiske Vogn, mon ikke?"

„Ja, det kan s'mænd gærne være," svarede Stone smaaleende.

„Ja, De har vel købt Vognen paa Spekulation?" vedblev Manden snakkesalig.

„Ja, hvorfor skulde jeg hellers have købt den? At spekulere i Mængdens Nysgerrighed er nu min Forretning, — og det er i Længden ikke den daarligste!"

„Nej, vistnok ikke, Hr. Stone; men hvad haaber De egentlig at finde i den Vogn?"

„Det er jeg ikke Mand for at kunne sige Dem — af den gode Grund, at jeg ikke selv ved det," sagde Jeremy Stone leende. „Ærligt talt, gode Ven, jeg har ikke brudt mit Hoved synderligt med, hvad der kan være i Vognen.

Det, jeg lægger an paa, er at gøre saa mange som muligt lige saa nysgerrige som De; for paa den Maade kan jeg stryge det største Antal Ticentstykker til mig."

„Hvis der nu bare ikke staar en Forbrydelse bag ved hele Historien, thi hvad saa?"

Nick Carter spidsede Øren.

„Hvad siger De, en Forbrydelse? Hør, ved De hvad, det var næsten det allerbedste, for saa vilde Vognen blive mindst ti Gange saa meget værd, som jeg har betalt for den! Det var min Sandten en storartet Idé — og den har jeg ikke en Gang faaet selv!"

„Hvem ved, om det ikke ligefrem skulde være en hel Begravelsesplads, og Vognen er fuld af Lig — ja, ingen ved det!" brummede Spørgeren.

„Nej, nu ser De Syner. Saa kunde det jo ligesaa godt være en Vogn fuld af Kvæg, eller maaske den er ladet med tobenede Æsler."

„Spøg til Side, Hr. Stone, det var ikke saa slemt ment af mig. Hvor mange Dollars koster det for at faa Lov til at være til Stede, naar Vognen bliver aabnet?" spurgte den Fremmede igen. „Det kan vel ikke lade sig gøre for fem Dollars?"

„Se, se, det var en ny Idé!"

„De skal se, at jeg er langtfra den eneste, der vil give fem Dollars for det."

„Hvad! Tror De virkelig, at der findes saadanne Halvtosser, der vil smide fem Dollars ud til det, de kan faa at se for ti Cents et Par Dage efter?"

„Jeg tør vædde med Dem om, at af den Slags Folk er der ikke saa faa endda."

„Ja, det tror jeg dog næppe. Men nu skal De høre: I Morgen Eftermiddag saadan ved Firetiden kan De komme hen, hvor jeg bor, og medbringe et af disse rare, runde Guldstykker. Jeg lover ingenting, men det er ikke umuligt, at jeg maaske giver Dem Lov til at komme ind, men jeg vil dog have Lov til at tænke lidt over det endnu."

„Ja, vær De kun rolig for, at jeg skal være der saa præcist som et Urværk."

„All right, saa venter jeg Dem; men hør, hvis De skulde træffe endnu et Par nysgerrige, der har Lyst til at give det samme som De, saa tag dem kun med — noget kan det da altid blive til."

Det var en pludselig Indskydelse, der fik den brave Jeremy Stone til at komme med den Bemærkning, og Nick Carter ledsagede den med et bifaldende Smil.

Nick Carter og Hr. Stone.

„Jeremy," begyndte Opdageren, da han endelig sad overfor Musæumsejeren i dennes Privatkontor, „hvad Tid tror De vel, at Vognen vil være her?"

„Aah, saadan omkring Kl. to eller tre i Eftermiddag. Jeg har tænkt paa at aabne den ved Firetiden."

„Nej, Stone, jeg ønsker ikke, at dette bliver gjort."

„Hvad? Nej? — hvorfor ikke det?"

„Det skal De snart faa at vide. Hvis jeg har forstaaet Dem ret, saa har De kaldt mig hid, for at jeg skulde tage Sagen i min Haand."

„Javel, men hvorfor spørger De om det, Nick?"

„Jo, hør, begiv Dem nu hen til Politimesteren og fortæl ham, at De har taget en anden Beslutning angaaende den Vogn, idet den private Aabning først vil finde Sted i Morgen Formiddag Kl. 10."

„Men det koster mig jo en hel god Forretningsdag," indvendte den beregnende Forretningsmand.

„Det gør aldeles intet, Tilløbet vil blive saa meget desto større."

„Maaske; men hvad i Alverden er Deres Mening med denne Udsættelse?"

„Det er, fordi jeg ønsker at prøve Vognen selv, inden Politimesteren faar Fingre i den. Jeg ønsker at være paa det rene med alt, hvad der befinder sig i den; især vil jeg gærne have opdaget alt, hvad der kan lade sig opdage, og vide god Besked med alt og være bedre underrettet end alle andre, ikke mindst Politimesteren."

„Men, Mand dog, De kan da ikke komme ind i Vognen, uden at bryde noget itu."

„Nej, det kan gærne være; men jeg gør det alligevel, for nu har jeg sat mig i Hovedet, at jeg vil gøre det Forsøg."

„Hvornaar da? maaske i Nat?"

„Ja, ved Midnatstid, naar vi er sikker paa at kunne være uforstyrrede."

„Forstaar jeg Dem ret, bliver det kun Dem og mig?"

„Ja, netop; der skal ikke andre med end De og jeg."

„Hm." sagde Stone og saa ikke helt glad ud. „Ærligt talt, Nick, jeg er ikke meget for det."

„Saa bliv hjemme da, jeg kan jo nok gøre det hele selv," sagde Opdageren urokkelig.

„Hvad holder De mig for?" sagde Jeremy Stone meget hæftigt. „Ikke for Tusind Dollars lod jeg det ske!"

„Ved De hvad, Jeremy, mig forekommer det, som om De var mindst lige saa stort et tobenet Æsel som han i Sporvognen," bemærkede Nick Carter med et lille Grin.

„Nej, nu har jeg nok af det, har De ogsaa hørt det? Sig mig en Gang, Nick, hvad er Deres Mening om den Person?"

„Min Mening om ham bliver nu en Sag for sig. Jeg ønsker kun, at De lader baade ham og de to Mænd, som han velsagtens bringer med sig, komme ind for de fem Dollars."

„Men jeg sagde ham jo, at han skulde komme her i Eftermiddag Kl. fire."

„Det gør ingenting," sagde Opdageren paa sin sædvanlige, rolige Maade. „Slaa en Plakat op paa Døren, lad der paa den staa, at den private Aabning af Vognen vil finde Sted i Morgen Formiddag Kl. ti, og at enhver der har Lyst til at give fem Dollars for det, kan faa Lov at overvære Aabningen. Føj saa hertil, at de Penge, der paa denne Maade vil komme ind, vil blive brugt i veldædigt Øjemed og vil blive indsamlede af en Politibetjent, samt at Politimesteren selv vil forestaa det hele."

Forbavset slog Jeremy Stone Hænderne sammen og saa beundrende paa Opdageren.

„Ved Gud, om ikke De skulde lade Opdager være Opdager og blive Fremviser af et eller andet ligesom jeg; De vilde kunne tjene Penge som Græs; det var minsandten en god Idé!"

Opdageren saa kun smilende paa ham.

„Tak, Stone; nu kan jeg jo tænke nærmere over Deres venlige Forslag, men foreløbig er jeg da ganske godt tilfreds med min Bestilling," bemærkede han lunt. „Men sig mig nu kun, om De vil gøre, hvad jeg har foreslaaet."

„Ja, til Punkt og Prikke vil jeg efterkomme det!"

„All right. Gør Dem saa klar til det. Forøvrigt vil De vel faa mere end nok at gøre med at faa Vognen hertil og faa den godt paa Plads."

„Det har De Ret i, Nick; hvor mener De saa, at vi skal stille Vognen?" spurgte Musæumsejeren.

„I Deres Sted vilde jeg flytte Bassinet med Hvalrossen derinde og lade Vognen køre direkte ind i Midten af Musæet."

„Netop; det var jo ogsaa fra først af min Hensigt, Nick, jeg kan se, De har det rette Blik for det. Det lader sig ganske godt arrangere saaledes, men vi faar rigtignok ikke saa lidt at gøre med at bringe det hele i Orden!"

„Gør aldeles intet; Udbyttet vil blive saa meget desto større for Dem!"

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Kl. ti om Aftenen opholdt Nick og Jeremy Stone sig i Musæets indre Værelser.

De var fuldstændig alene. Selv Nattevagten var sendt bort af Stone, og for at han ikke skulde ane Uraad, var han blevet sendt i et Ærinde uden for Byen.

Den hemmelighedsfulde Vogn stod midt i den store Sal.

Opdageren kunde ikke lade være at smile, da han saa, at det var umuligt for den anden at holde sine Øjne fra Vognen, og hvorledes han stadig saa ned paa Gulvet under Vognen og tog det skarpt i Øjesyn, som om han frygtede, at der pludselig skulde dukke et eller andet Spøgelse eller en anden skrækkelig Skikkelse op dernede fra.

„Nu skal jeg sige Dem en Ting, Jeremy," sagde Nick Carter til Slut. „Gaa De hellere hjem, for ellers gør De tilsidst mig lige saa nervøs, som De selv er."

„Ja, jeg vil ikke nægte, at denne hemmelighedsfulde Tingest faar mig til at gyse, det ene Øjeblik mere end det andet!" tilstod Jeremy Stone, medens han frygtsomt skuttede sig.

„Ved De hvad," sagde Opdageren roligt, „hvis jeg ikke tænker helt ud i det blaa, saa vil der, inden Natten er forbi, blive ganske anderledes Grund til at gyse."

Stone flyttede sig uvilkaarligt nærmere hen til Opdageren.

„Hvad skal det betyde?" spurgte han beklemt. „Hvad er Deres Mening med det, Nick?"

„Aah, jeg ved ikke rigtig selv, men jeg har paa Fornemmelsen, at vi vil faa Besøg af Indbrudstyve inden Daggry."

„Indbrudstyve? Herre Du milde Gud og Skaber, Nick, gør mig dog ikke helt tummelumsk. Hvad i Alverden har dog Indbrudstyve at gøre her?"

„De vil naturligvis tage Vognen nærmere i Øjesyn," sagde Opdageren roligt.

Musæumsejeren stod næsten stiv og saa paa Opdageren med aaben Mund.

„Aah, De mener —"

„Ganske simpelt, at naar disse Mennesker virkelig nærer en saa dyb Interesse for denne Vogn og dens Skæbne, som det jo lader til, saa vil ganske sikkert en eller anden forsøge paa, at faa Indblik i Vognens Indre og komme til Kundskab om dens Indhold førend vi. Jeg tror, at den Udsættelse, vi har gjort med Hensyn til Tiden for Vognens Aabning, rigtig er Vand paa deres Mølle, Jeremy."

„Hm," brummede Stone ordknapt.

Musæets Vinduer var meget tæt tildækkede, saa det var umuligt for en Lysstraale at naa ud i det frie og røbe for nogen der, at der opholdt sig Mennesker derinde.

Man nærmede sig snart Midnat; men ikke destomindre blev Opdageren ganske roligt siddende i Privatkontoret, koldblodigt rygende den ene Cigar efter den anden og uden at træffe nogen som helst Forberedelser til at aabne den hemmelighedsfulde Vogn.

„Sig mig en Gang, Nick," spurgte Jeremy Stone, idet han forgæves forsøgte at undertrykke sin Gaben efter at være blevet vækket af en halv Døs ved at Stueuret slog et, „vil De blive siddende her i Stolen Natten igennem og ikke foretage Dem andet end at ryge?"

„Tja, jeg har da i Sinde at blive siddende her i Stolen og ryge Cigarer, i det mindste til Klokken bliver tre i Morgen tidlig," erklærede Nick med stor Sindsro.

„Hvorfor i al Verden vil De absolut have mig til gøre Nat til Dag, Nick?" kom det fra Stone.

„Ganske simpelt, fordi jeg først vil afvente, om der virkelig vil ske Indbrud her i Musæet i Nat eller ikke. Faar vi ikke Besøg af Indbrudstyvene inden Klokken tre, saa vil der næppe ske noget af den Slags efter den Tid, — og saa har vi jo alligevel Tid nok til at foretage vor Undersøgelse.

„Du gode Gud dog, nu har De i mindst to Timer betragtet den Vogn, De har krøbet hen under den og er klatret over den, — for Pokker ogsaa, Mand, hvad vil De nu til at begynde paa?" spurgte Musæumsejeren ophidset.

„Paa alt," bemærkede Nick Carter lakonisk. „Mit Arbejde har ikke været omsonst; for nu ved jeg, hvorledes vi kan komme ind i Vognen uden at bryde Forseglingsplomberne. To Timers Ophold i Vognens Indre turde være tilstrækkeligt til vor Undersøgelse."

„Sig mig en Gang, Nick, vil De virkelig paastaa,

at De har opdaget en Indgang til Vognen?" spurgte Stone med en forbavset Mine.

„Ja, jeg har skam."

„Men Du godeste Gud, hvorledes og hvor da?"

„Det skal De snart faa at se. Jeg gentager for Dem, Jeremy, at vi kan komme ind i Vognen uden at bryde Plomberne og uden at være nødt til at skyde Dørene fra hinanden."

„Nick, De har ikke Deres Lige i at løse Gaader. Selv den lærdeste Professor falder jo igennem ved Sammenligning med Dem."

„Nej, Stone," svarede Opdageren leende. „Jeg er ikke klogere, end en hvilkensomhelst Opdager maa være. Inden man begynder at arbejde, maa man naturligvis anstrænge sine Hjærneceller en lille Smule og tænke sig lidt om — det er egentlig hele Hemmeligheden ved mit Held."

„Jeg gad nok vide, hvorledes De er kommet paa de Tanker at komme ind i Vognen paa den Maade. Kæreste Ven, hvorfor kom De dog ikke før til Kansas? Hvis De virkelig hemmeligt kunde være trængt ind i Vognen, saa kunde jeg maaske have sparet mig de ti Tusind Dollars."

„Se, se, Stone, nu er De som en, der knækker Nødder, og først vil have at vide, om der skjuler sig en rød Kærne i Skallen," sagde Nick spøgende.

„Ej hvad! Vi kunde udmærket godt have besørget det hele om Natten paa Godsbanegaarden," sagde Musæumsejeren ivrigt. „Saa havde jeg ikke behøvet at købe Katten i Sækken, og var —"

„Højst sandsynligt blevet sat fast og puttet i Hullet," afbrød Nick Carter ham leende. „Du store Kineser, Jeremy, hvad for en Fantasi, De dog har."

„Ja, ikke sandt," istemte Stone med tvungen Latter. „I hvert Fald er jeg nysgerrig efter at vide, paa hvilken Maade De dog vil komme ind i Vognen."

„Det faar De snart at se, Jeremy. Hvis jeg ikke i samfulde to Timer havde betragtet Vognen fra oven, fra neden, — paa alle Leder og Kanter, havde snust til den, banket paa den osv., saa vilde jeg have været ligesaa klog som De. Ser De, Jeremy," vedblev han, „vi maa gaa ud fra den Forudsætning, at Vognen ikke er bygget for bare Spøg."

„Ja, det kan jeg saa levende forestille mig."

„Godt!" vedblev Nick Carter i den samme Tone. „Endvidere kan vi jo ogsaa anse for givet, at den Mand, der har ladet Vognen bygge, har haft sine ganske bestemte Hensigter. At Vognen blev sendt fra Filadelfia til Kansas paa denne Maade har udelukkende sin Grund i, at Manden ønskede at befordre noget i den, som ikke saa godt kunde sendes paa almindelig Maade. Hvis jeg havde Tid nok, saa vilde jeg ogsaa betragte Gaaden fra den Side."

„Hvad vil det sige."

„Jo, jeg vilde først se at udfinde, hvor og hvornaar Vognen er blevet ladet, og hvorledes den sluttelig kom ind paa Pennsylvania- og Hudsonriver-Linjens Skinner. At udfinde det vilde efter min Mening ikke være saa svært."

„Godt — og saa —"

„Saa vilde jeg ganske simpelt følge dens videre Færd og se, hvorhen den egentlig vilde føre mig. Men da jeg ikke har Tid til saa vidtløftige Undersøgelser, maatte jeg jo se at skaffe mig et andet Grundlag for mine Teorier. Jeg fik da opdaget, at umiddelbart under Vognens Tag er der et smalt Mellemrum, der staar i Forbindelse baade med Vognens Indre og med det fri. Og alt dette er anbragt paa en saa kunstig Maade, at det næsten ikke er til at opdage. Det maa uden al Tvivl være anbragt for at føre frisk Luft ind i Vognen."

„Men det er da ikke Deres Alvor?" kom det forbløffet fra Stone.

„Jeg tror at være saa temmelig sikker i min Sag, og hvis mine Slutninger er rigtige, saa er det saaledes, at der befinder eller befandt sig nogen i Vognen, som trænger til frisk Luft."

„Aha, nu gaar der et Lys op for mig."

„Naa, den næste Tanke i Rækken drejer sig om Spørgsmaalet: Hvad kan der saa have opholdt sig i Vognen, siden frisk Luft synes at være en nødvendig Betingelse for Opholdet. Naturligvis er dette kun en Formodning af mig, thi den fulde Vished faar vi jo først, naar vi har set og undersøgt Vognens Indhold. Men lad os nu forudsætte, at der inde i Vognen befinder sig — eller befandt sig — i det mindste en Passager, det være sig en Mand eller en Kvinde, eller maaske begge —"

„Det bliver jo bedre og bedre," brummede Jeremy. „Nick, nu er det Dem, der giver Dem af med Romanmageri."

„Han eller hun — eller maaske begge, behøver altsaa Luft," vedblev Opdageren uden at give Agt paa Afbrydelsen. „Men saa maa man ogsaa formode, at Personerne maa have en Ind- eller Udgang, som de kan benytte uden at beskadige Seglene."

„Jo, det er jeg med paa; for der gives Øjeblikke i Menneskelivet, som man tilbringer i stille Betragtninger."

„Og saa videre," afbrød Nick Carter ham leende. „I al Korthed: jeg gik ud fra denne Forudsætning og saa da efter, om jeg kunde finde en saadan Nødudgang — om jeg maa udtrykke mig saaledes."

„Og fandt De saa virkelig en saadan?" spurgte Jeremy og udbrød med det samme leende: „Nødudgang er forøvrigt godt."

„Naturligvis fandt jeg den; men det har jeg jo allerede sagt Dem."

Han holdt pludselig op med at tale og lyttede.

„Hyss! hør, hvad er det?" sagde han sagte. „Ved Gud, Jeremy, tror jeg ikke, at Indbryderne har indfundet sig!"

Et gyseligt Syn.

Den Støj, som havde afbrudt Opdageren, viste sig at bestaa i heftig Banken paa Yderdøren.

Jeremy vilde allerede til at rejse sig for at se efter, hvem der var derude; men Opdageren holdt ham tilbage.

„Vent," hviskede han til den anden. „Hvis den Banken kun hidrører fra Folk, der vil bryde ind, saa vil de kun derved overbevise sig om, hvorvidt der er en Nattevagt her i Musæet. Derfor vil vi forholde os ganske stille og afvente, om man vil forsøge at trænge ind, naar man er overbevist om, at der ikke opholder sig nogen herinde."

Men skønt de ventede og ventede, saa hørte de ikke mere til nogen Banken, og heller ikke nogen anden Støj tilkendegav, at der opholdt sig nogen udenfor Døren.

Det vedblev at være ganske stille, indtil Klokken endelig blev tre om Morgenen.

„Gud være lovet, at Klokken endelig blev tre," sagde saa Nick Carter og rystede betænkeligt paa Hovedet.

„Ja, Nick; De kan sagtens snakke, for De har ikke vovet ti Tusind Dollars. Det er da ikke saa særlig mærkeligt, at jeg nu har Lyst til at se den Kat, jeg har købt i Sækken — det er det hele!"

„Ja, nu har jeg endelig ogsaa faaet Lyst til at se lidt nærmere paa den Abekat."

„Saa til Sagen, kære, da."

„All right, jeg er rede."

„Skal jeg tænde det elektriske Lys?"

„Nej, ikke for alt i Verden."

„Men kære, hvad vil De da se ved?"

„Ved denne lille Tingest her," sagde Nick Carter smilende, idet han frem af sin Lomme tog en lille elektrisk Lygte, som han selv havde forfærdiget, og viste den anden den.

„Se her," sagde han spøgende, idet han i det samme trykkede paa en Knap, saa at Jeremy Stone, der nysgerrigt havde bøjet sig fremover, blev ramt i Ansigtet af det stærke Lys.

Blændet fo'r Musæumsejeren tilbage og skreg uvilkaarligt saa højt, at man let kunde have hørt det helt ud paa Gaden.

„Nej se, Stone, De er endnu mere nervøs, end jeg havde troet," sagde Opdageren leende.

„Men kom nu kun, jeg vil ikke længere holde Dem paa Pinebænken."

Med sin Lommelygte lyste Opdageren foran dem. Da de saa naaede Vognen, hviskede han:

„Nu, Jeremy, gælder det bare om at gaa lige løs paa Sagen!"

„Ja vel," sagde Stone beklemt.

„Nu vil jeg vise Dem noget, som de Folk, der har set paa Vognen ude paa Godsbanegaarden, ganske sikkert har overset."

„Hvad er det?"

„Ja, se for Eksempel paa alle Jærndelene her," bemærkede Nick Carter, idet han lod sit Lys spille hen over alle disse Dele.

„Hvad er der i Vejen med dem?" spurgte Jeremy. „Jeg kan ikke se noget paafaldende derved."

„Det er ikke Fabriksarbejde, det er det hele. Den Mand, der har bygget Vognen, har ogsaa selv lavet alle Jærnbestanddelene. Han har øjensynligt ikke villet træde i Forbindelse med nogen Fabrik — i den let gennemskuelige Hensigt, at man ikke ved Spørgsmaal i en saadan Fabrik kunne faa at vide, hvem han var, eller hvorledes han saa ud."

„Og saa forfærdigede han det hele selv," sagde Stone sagte.

„Ganske afgjort. Men hør, Jeremy, inden vi gaar videre, havde jeg Lyst at spørge Dem om noget."

„Gør, hvad De vil, men gaa endelig videre, for jeg staar som paa gloende Kul," hviskede Jeremy Stone.

„Sæt nu, at De skulde lave en saadan Vogn og tillige ønskede at have en saadan Dør i den, at man ubemærket kunde gaa ind og ud af den — hvor vilde De saa have anbragt denne Dør?"

„Hm! det maa jeg kalde et løjerligt Spørgsmaal, hvad skal jeg svare paa det?"

„Hvor vilde De have anbragt en saadan Dør?" vedblev Nick Carter. „Paa Taget? i Gulvet? paa en af Langsiderne? eller paa en af de to Endevægge?"

„Jeg tror paa en af de to sidste," brummede Jeremy Stone eftertænksomt.

„Ganske rigtigt, men paa hvilken af dem?"

„Paa hvilken?"

„Ja, jeg spørger, paa hvilken af de to Sider?"

„Det bliver for mig det samme. Det vilde dog være ganske ligegyldigt, eller vilde det ikke, Nick?"

„Bevares dog," svarede Opdageren smilende. „Nej, det er skam ikke ligegyldigt. Antager vi, at Vognen blev anbragt i Slutningen af et langt Godstog, og at den Ende, hvor Døren var anbragt, befandt sig umiddelbart foran den sidste Vogn, hvor Togets Betjening sidder —"

„Ja, saa vilde det ikke være saa let at aabne Døren ubemærket."

„I det antydede Tilfælde vilde det altsaa have passet Dem bedre, om De havde anbragt Døren i den anden Ende — ikke sandt?"

„Naturligvis!"

„De vilde altsaa sørge for at anbringe Døren i Vognens forreste Ende. Da Vognen nu kørte mod Vest, saa vilde De have anbragt Døren i Vognens vestlige Ende."

„Nej, ved De nu hvad, Nick, det er snart for galt, Vest eller Syd, Nord eller Øst — Vognen kan jo undervejs blive koblet til, snart foran og snart bag i Toget."

„Nu gaar jeg ud fra, at den, der har forfærdiget Vognen, har gjort sig mere Umage med at komme til Bunds i Sagen end De. Sandsynligvis har han studeret Fartplanerne meget nøje og har vidst god Besked med Godstogenes Sammensætning. Saa maa han have udfundet, at ved Rangeringerne vilde hans Vogn stadig væk beholde den samme Retning. Derfor har han indrettet en lille Bremseudbygning i Vognens østlige Ende.

Men en saadan Tilbygning vilde, hvis den blev anbragt lige foran den sidste Vogn, spærre Udsigten over Vognrækken for Togpersonalet. Nu var han da sikker paa, at hans Vogn stadig vilde løbe i samme Retning, endvidere paa, at den ikke vilde blive anbragt paa et usikkert Sted, og han anbragte derfor Døren i — men hvad er der i Vejen med Dem, Jeremy, hvor gaar De hen?" afbrød Opdageren sig selv forbavset.

Hans Ven havde smøget Kraven højt op om Ørerne, puttet Hænderne dybt i Lommen og syntes nu at ville vende tilbage til Privatkontoret.

„Aa, jeg vil kun sove et Par Timer først, Nick," erklærede han opbragt, „indtil De omsider maa være blevet færdig med Deres lærerige Forklaringer; saa kan De kalde paa mig og vi kan begynde — skønt med en saa nøjagtig og omstændelig Person som De, er det vel forgæves at tænke derpaa. Det holder ikke nogen Mors Sjæl ud, det sværger Deres hengivne Jeremy Stone."

„Jeg var dog kun i Færd med at give Dem et Par Draaber af Deres egen Medicin," sagde Opdageren og lo.

„Af min egen Medicin?" spurgte Jeremy forbavset. „For Fanden ogsaa, om jeg forstaar et Kvæk af, hvad De siger."

„Har De ikke selv derude paa Godsbanegaarden faaet Tænderne til at løbe i Vand paa Folk?" sagde Opdageren og lo paany. „Man kunde bede ligesaa galt man vilde, spørge og bestorme Dem. De forblev kold som en Istap."

„Men jeg er ogsaa Forretningsmand og slaar Penge af Folks Nysgerrighed."

„Hvem ved, om jeg ikke gør det samme," sagde Opdageren i Spøg. „Jeg har endnu ikke præsenteret Dem min Regning."

„Nick, gør mig nu den eneste Tjeneste at lade være at spænde min Forventning længere, ellers revner jeg som en Luftballon," bad Jeremy. „For Pokker ogsaa, skal vi se paa Vognen — eller ikke?"

I Stedet for at svare tog Nick to Stole, der stod i Nærheden, og bar dem over til den anden Vognende, idet han tillige vinkede til den Utaalmodige, at han skulde følge med.

Den ene Stol satte han paa Gulvet for at stige op paa den. Saa vendte han sig igen om imod Stone.

„Vognen tilhører jo Dem — eller?“ spurgte han.

„Naturligvis er det min Vogn. Jeg har dog betalt den dyrt nok.“

„Ære den, som Ære bør; saa maa det ogsaa blive Dem, der som Vognens Ejermand betræder den først.“

„Saa, hvad gaar der nu af Dem? gaa nu først ind i den forbandede Vogn; hvem kan vide, om der ikke eksploderer en Helvedesmaskine, saasnart jeg træder ind i Vognen,“ stammede den brave Jeremy, mens Haarene rejste sig paa Hovedet af ham. „Ikke for en hel Million!“

„Hvor De er bange,“ sagde Nick smilende. „Jeg har ikke megen Ære af Dem, kære Ven.“

„Bange? Jeg er ikke bange,“ svarede Jeremy Stone fortørnet. „Men saadan en Vogn ...“

„Saa, stig saa op paa Stolen, Menneske dog!“

„Hvorfor skal jeg dog stige op paa Stolen?“ spurgte Jeremy mistroisk.

„Fordi De saa har lettere ved at aabne Døren.“

Jeremy traadte et stort Skridt tilbage.

„Men jeg har ikke den mindste Lyst, til at aabne den Dør — og — og — og jeg ved jo slet ikke, hvorledes man overhovedet aabner den.“

„Naa, men det skal jeg snart vise Dem, Jeremy.“

„Men jeg er slet ikke nysgerrig. Det er Dem, der er det,“ stønnede Stone med en klagende Mine. „Er det Dem, der er en berømt Opdager, eller er det mig? Skal en berømt Opdager ikke have sin Næse i al Ting? Vær De kun saa god at ransage Vognen først, jeg har ikke det mindste imod at komme som den andeil i Rækken.“

„Staa saa op paa Stolen og aabn den Dør, Jeremy — eller jeg gaar hjem,“ sagde Nick roligt.

Rystende og bævende steg Jeremy Stone op paa Stolen, som det blev ham befalet. Som han stod der, lignede han mest en Skoledreng, der var gaaet i Staa midt i sin Lektie.

„Men,“ mumlede han næppe hørligt, „hvis der nu er anbragt en Helvedesmaskine indvendigt — og saa den springer i Luften, saa er det ude med mig!“

„De tænker kun paa Dem selv, Jeremy; vilde der ikke ogsaa hænde mig det samme? Eller har De til Hensigt at paastaa, at mit Liv er ikke saa værdifuldt som Deres?“

Hans overlegne Ro bragte Musæumsejeren i en Tilstand af stille Raseri.

„Hvor er da den fordømte Dør? Hid med den, jeg skal nok aabne den!“ kom det heftigt fra ham.

„Er De rede, Jeremy?“

„For Satan ogsaa — skynd Dem!“

„Her, tag Lyset, Døren aabner sig, naar man trykker paa en Fjeder i Bunden af Vognen, eller rettere, det formoder jeg er Tilfældet. Indtil nu har jeg naturligvis ikke forsøgt det. Naar jeg saa trykker paa Fjederen og Døren aabner sig, saa hold Lyset ind i Vognen, se Dem om og sig mig, hvad De har set.“

„All right, nu er jeg rede til hvad som helst!“ stammede Jeremy, der stod næsten stiv af Skræk, mens Haarene rejste sig paa Hovedet. „Skynd Dem, eller jeg sprænges som en overhedet Dampkedel!“

Nick havde bukket sig ned og trykkede nu paa en Fjeder, der var anbragt nede under Vognbunden. Straks begyndte der at vise sig en Revne i Vognens ene Endevæg, den blev større og større og fik tilsidst en saadan Størrelse, at en Mand kunde komme derigennem.

Et Øjeblik stod Jeremy stik af Skræk, som kunde han ikke tro, hvad der viste sig for hans Blik ... Opdageren maatte gentagne Gange sige til ham, at han skulde holde Lygten saaledes, at den lyste ind i Vognen, før han endelig gjorde det.

Der gik et Par Sekunder, i hvilken Jeremy Stone blev staaende ubevægelig som en Saltstøtte.

Saa udstødte han et forfærdeligt Skrig, svingede frem og tilbage paa Stolen, lod Lygten falde og faldt halvt afmægtig ned i Armene paa Opdageren, der hurtigt ilede til.

Hvad Vognen skjulte.

Et Blik i Ansigtet paa Stone, der rystende og bævende laa i Opdagerens Arme, fortalte Opdageren, at han var besvimet af Frygt og Skræk.

Hurtigt satte Opdageren sin Ven paa den anden Stol. Saa greb han sin Lygte og sprang op foran Dørspalten.

Øjeblikkeligt laa Vognens Indre for ham i det klareste Lys. Skønt det Syn, der viste sig for ham, kun aftvang den frygtløse Mand en forundret Hovedrysten, saa kunde han dog ret godt begribe, at det

maatte have bibragt den brave Jeremy Stone en Nerverystelse.

Det var mildest talt et gruopvækkende Syn, der viste sig for ham.

Nu ønskede han, at han ikke havde drevet sin Spøg saa vidt med Jeremy, thi da han havde forudsat, at der i Virkeligheden intet befandt sig i Vognen, eller i det højeste nogle faa Kasser med et ligegyldigt Indhold, saa havde han kun villet more sig over den gode Musæumsejers Forbløffelse, naar denne saa, hvor letsindig han havde vovet 10,000 Dollars ud i det blaa.

Imidlertid var Nick Carter blevet godt forberedt paa et saadant Skue, som det, der nu frembød sig for ham.

Det, han saa, syntes at være det indre af et smukt udstyret Soveværelse, noget lille rigtignok, men dog sikkert stort nok til det Brug, det syntes at have haft.

I Midten af Værelset stod et lille rundt Bord, og den Væg, der var lige overfor Nick, optoges af en Seng.

Men det, der havde gjort et saa mægtigt Indtryk paa Jeremy Stone, var ikke Værelsets Indretning, men vel snarere fire Skikkelser, der sad omkring Bordet og en femte, der laa udstrakt paa Sengen.

Sandsynligvis var det skuffende eftergjorte Voksfigurer, som syntes levende i Lysstraalen fra den Lygte, Opdageren holdt i sin Haand. Men det var naturligvis fuldstændig udelukket, at det var levende Væsener, thi selv om det havde været Mennesker af Kød og Blod, maatte det have været længe siden, de befandt sig i Live.

„Lig," havde været Jeremy Stones første Tanke.

Maaske vilde Opdagerens Tanker ogsaa være gaaet i samme Retning, om ikke denne Antagelse i sig selv maatte synes at være altfor forfærdelig og utrolig!

Han vendte sig om og saa smilende paa den sammensunkne Jeremy.

Mandens Tænder klaprede hørligt som i Koldfeber, og hvert Øjeblik gik der en Gysen gennem hans Legeme.

„Kom ned, Nick, for Guds Skyld, kom ned," stønnede Jeremy Stone ude af sig selv af Gysen og Frygt.

Men Nick Carter smilede som før.

„Pyt, Jeremy, er De en Mand," sagde Opdageren opmuntrende. „Der er ikke Spor af Grund til Frygt; thi det drejer sig aldeles ikke om levende Mennesker."

„Nej, vist ikke nej," svarede den rystende Stone forfærdet. „Men om Lig!"

„Vanvid, eller ogsaa skulde jeg tage meget fejl. Men jeg vil gaa ind i Vognen og se efter."

Musæumsejeren rettede sig lidt i Vejeret.

„Hvad holde De da de Skikkelser for?"

„Jeg tænker, at det er Voksfigurer. Men jeg skal snart faa Klarhed over det."

Dermed vendte Nick Carter sig igen om imod Vognen og betraadte dennes Indre gennem den aabne Løndør.

Hurtigt nærmede han sig det runde Bord, omkring hvilket fire Personer sad i en Stilling, som om de spillede Kort.

Da han traadte nærmere, slog en tung, skarp Lugt ham i Møde, den maatte stamme fra et Krydderi eller noget lignende, som han ikke havde stiftet Bekendskab med før, skønt han dog var ganske godt hjemme i alle mulige Varer af den Slags.

Nu kom han ogsaa i Tanker om, at han allerede havde mærket Liglugt, da Døren før aabnede sig, men hans Kammerats Forskrækkelse og Anfald havde imidlertid bragt ham til at glemme det.

Med det ham egne altopdagende Blik bemærkede Nick Carter ogsaa straks, at Kortene var befæstede til Bordpladen, vel sagtens enten med Voks eller Gummi; ligeledes blev de saa levende udseende Skikkelser holdt paa deres Pladser ved et Netværk af tynde Traade som var befæstede bag paa Stoleryggene.

Da Nick Carter traadte nærmere, blev den mærkelige, skarpe Lugt næsten uudholdelig, og da han var kommet hen til de ubevægelige Skikkelser, overvældede den ham næsten.

Og i samme Øjeblik gjorde Nick Carter den frygteligste Opdagelse i sit Liv.

De Menneskeskikkelser, der sad omkring Bordet, var ikke forfærdiget af Voks.

Det var ikke Figurer, lavet af Menneskehænder — — det var — — —

Hurtigt vendte Nick Carter sig om og gik tilbage til Døren, hvor Musæumsejerens Ansigt allerede dukkede op.

„Bliv, hvor De er, Jeremy," sagde han hurtigt og tonløst. „Det er meget værre og uhyggeligere, end jeg havde vovet at tro."

„Hvad er det da?" spurgte Jeremy Stone med en aandeløs Hvisken.

„Det ved kun Gud alene. Jeg kan ikke besvare Dem det Spørgsmaal, førend jeg har set nærmere efter;

men jeg vil ikke have Dem ind i Vognen nu, bliv hvor De er."

„Javel!"

„Sig mig, Jeremy, har De ikke omkring et halvt Dusin elektriske Glødelamper med isolerede Traade, som kan anbringes herinde i Vognen, for at jeg kan faa lyst omkring mig?"

„Jo, jeg har hundrede eller flere, om De behøver det. Jeg oplyser hele Musæet dermed," svarede Stone hurtigt.

„Saa giv mig saa mange, som der kan være paa Lysekronen, — vent, jeg vil se efter!"

„Altsaa ni i det Hele!"

„Er det virkelig Lig, Nick?"

„Ja, det er det vel, Jeremy. Men de er balsamerede saa fuldkomment, at jeg endnu ikke med Bestemthed tør paastaa, at det ikke til Slut viser sig at være kunstigt modellerede Voksfigurer. Men skynd Dem nu at hente de Glødelamper."

Lydigt skyndte Jeremy sig derfra og vendte snart efter tilbage med Armen fuld af Glødelamper og overspundne Ledningstraade.

En Trappestige blev hentet, og i Løbet af faa Minutter havde Nick Carter befæstiget Lamperne til Lysekronen, der hang over det runde Bord i Vognen, Ledningstraadene blev sat i Forbindelse med Strømmen, og lidt efter herskede der et fuldkomment Dagslys i det Indre af den hemmelighedsfulde Vogn.

Da Jeremy havde bragt endnu flere Glødelamper, satte Opdageren tre af dem paa hver af Vognens Endevægge.

„Saa," sagde Nick derpaa til Jeremy, som stod med aaben Mund og ikke vidste, hvad han skulde sige til det hemmelighedsfulde, uhyggelige Syn, „nu er det saa lyst, at man kan finde en Naalespids. Kommer De herind?"

„Nej, ikke for alt i Verden!" stønnede Jeremy. „Jeg er allerede her ikke langt fra at daane."

„Saa bliv, hvor De er. Men hvis De sinker mig med Spørgsmaal, inden jeg giver Dem Lov til at tale, lukker jeg Døren og lader Dem blive staaende alene i Mørket."

„Frygt ikke, jeg skal nok tie. Men sig mig kun, Nick, er det nu virkelig ogsaa Lig?" spurgte Jeremy. „Jeg mener, er det rigtige Lig?"

„Findes der da andre Slags?" spurgte Opdageren ironisk tilbage.

„Hvad er da det, der ligger udstrakt der paa Sengen?" hviskede Jeremy.

„Jeg har endnu ikke set efter. Som De kan se, er Skikkelsen dækket af noget Linned."

„Saa se efter og sig mig, hvad De har set. Saa skal jeg gærne holde Mund!"

„Stille, stille," sagde Opdageren afværgende. „Nu maa De ikke afbryde mig mere, Jeremy, for nu maa jeg sandelig holde mine Tanker samlede!"

Jeremy Stone tav stille, og Nick Carter gik igen ind i Vognens Indre for at tage alt nærmere i Øjesyn.

Vognen selv havde den sædvanlige Længde af 34 Fod og adskilte sig iøvrigt ikke fra den sædvanlige Bygningsmaade.

Hver Tomme af Loftet og Væggene var beslaaet med Sølvplysch og Fasthæftningen var besørget med store Messingsøm. Fra hvert af disse Søm hang der en lille Silkekvast ned, og denne svarede i Udseende til Tapetet.

Det saa ud, som om Vognvæggene var udpolstrede, men da Opdageren satte Fingeren imod, mærkede han, at Plyschet var slaaet direkte paa Væggene.

Paa de to lange Vægge og den ene smalle var der anbragt Metalarme, hvorpaa der hang Lamper, og disse syntes at have været tændt.

Til venstre i den modsatte Ende af Vognen stod der en rummelig Messingseng, der var ganske overordentligt pratfuldt udstyret.

Sengen var fuldt opredt; men under et Lagen saa man en Skikkelse hvile ovenpaa Sengen.

Hvad det var, om det var en Mand eller en Kvinde eller overhovedet et menneskeligt Væsen, kunde Nick Carter endnu ikke afgøre.

Men det saa nærmest ud til at være en Menneskeskikkelse, anderledes kunde Nick Carter ikke tyde Omridsene under Lagenet, og han var tilsidst ikke i Tvivl om, at det virkelig var et Menneske.

Tillige forefandtes der to Feltsenge af dem, der kan slaas sammen; disse var ligeledes i den fuldkomneste Orden; de var udpolstrede med Læder og af nyeste Fabrikat.

Den ene af dem stod ved Vognens ene Sidevæg, nær ved den store Skydedør, som paa Ydersiden var forseglet med Plomber, og den anden stod i Nærheden af det Sted, hvor Opdageren var kommet ind i Vognen.

Endvidere var der rundt om i Rummet anbragt

nogle bekvemme Stole, og paa den ene af Sidevæggene hang der en Bogreol, rigelig forsynet med Bøger med Guldsnit.

Paa to Steder var der paa Sidevæggene anbragt nogle svære Forhæng, hvorover der igen var hængt tunge Plyschgardiner, og Opdageren fik snart udfundet, at de lod sig trække tværs igennem Vognen, saaledes at Vognen paa denne Maade kunde deles i tre fra hverandre adskilte Rum.

Skjult bag de svære Forhæng fandt Nick Carter nogle kunstige Aabninger i Væggene; ved en Drejning paa et Haandtag lod disse Aabninger sig forvandle til Vinduer med slebet Glas, saa at det paa denne Maade ikke alene var muligt for dem, der befandt sig i Vognen, at faa frisk Luft, men ogsaa at betragte det forbifarende Landskab.

Vognens Gulv var fra Væg til Væg bedækket med et persisk Tæppe, der ligeledes var slaaet fast med Messingsøm. Hen over Tæppet var saa til Overflod lagt nogle kostbare Løbere.

„Naa, Jeremy, hvad mener De saa om alt dette?“ spurgte Nick Carter, da han endelig meget nøje havde betragtet alle Enkeltheder og nu stod i Begreb med at vende sig imod Sengen, paa hvilken den tildækkede Skikkelse laa.

Men Jeremy rystede umærkeligt paa Hovedet og svarede ikke med en Stavelse.

Roligt gik Nick Carter hen til Messingsengen og med et rask Greb fjernede han det dækkende Lagen.

Et let Skrig af Overraskelse og Forundring tvang sig over hans Læber, thi det, han fik at se, var det sødeste og mest henrivende Kvindeansigt af Verden — men desværre bundet i Dødens kolde, ubarmhjærtige Baand.

De Dødes Kortspil.

Der gik nu en hel Time, i hvilken den berømte Opdager ikke en eneste Gang henvendte sig til sin Fælle, der kridhvid i Ansigtet og med rystende Lemmer lænede sig imod Døndøren.

I hele denne Tid havde Nick Carter med Opbydelse af al sin Snille og Omtanke paa det omhyggeligste undersøgt hver Tomme i den uhyggelige Vogn. Han var gaaet lige saa metodisk og systematisk til Værks, som han altid plejede at gøre, havde taget sig ganske overordentligt sammen og aldeles ikke brudt sig om Tilstedeværelsen af de stumme, grufulde Vidner til hans Færd.

Efter at han atter havde tilhyllet den dødes Ansigt, begav han sig straks over i den anden Ende af Vognen.

Godt skjult i et Hjørne ved Døren fandt Nick Carter et lille Stykke rødt Kridt, som var undgaaet de Personers Opmærksomhed, der havde gjort Vognen i Stand.

Ligeledes opdagede han paa to Steder paa Plyschet nær ved Døndøren nogle tydelige Fingeraftryk.

To eller tre Haarnaale, nogle Knapper af forskellig Størrelse, en Synaal og andre lignende Artikler fandt han ogsaa paa forskellige Steder af Vognen.

Men de kunde ikke sige ham noget af Vigtighed, og som han ogsaa formodede, bidrog de meget lidt til at kaste Lys over det grufulde Tilfælde, han beskæftigede sig med.

Han dvælede i lang Tid ved Bordet, hvor de fire Skikkelser sad, som om de var i Færd med at spille Kort.

Men ogsaa her passede Nick Carter meget nøje paa ikke at berøre nogetsomhelst eller bringe noget i Uorden.

Det var nemlig hans Hensigt at lade alt forblive i samme Tilstand, hvori han havde forefundet det.

To af de Skikkelser, der sad omkring Bordet, var Mandspersoner, de to andre var Kvinder. De var alle allerede noget til Aars. Nick Carter anslog dem til at være mellem fyrretyve og halvtredsindstyve Aar.

Derimod kunde den tilhyllede Kvindeskikkelse henne paa Sengen næppe være over tyve Aar. Maaske var hun endnu yngre.

Naturligvis var det ikke muligt for Nick Carter ved denne nødtvungent overfladiske Undersøgelse at fastslaa den Maade, paa hvilken det om Bordet siddende Selskab havde fundet sin Død.

Men hans Formodning gik hele Tiden ud paa, at de Ulykkelige maatte være omkommet under Indvirkningen af en eller anden frygtelig, hurtigt dræbende Gift.

Men hvad der forbavsede ham allermest, var, at Ligene havde holdt sig saa godt og ikke viste den mindste Antydning til Forraadnelse.

Nu begreb han ogsaa, hvorfor han ved det første

Blik havde holdt det hele for at være kunstigt modellerede Voksfigurer.

Endnu saa de ud som levende, som de sad der i deres Stole omkring Bordet med den mest utvungne Holdning og med Spillekortene i Hænderne.

Nick Carter kunde ikke befri sig for det Indtryk, at de Døde i næste Øjeblik vilde bevæge Hænderne og paany begynde Spillet.

Damerne var rigt smykkede med Juveler, og af deres Ansigtstræk kunde man læse om en rigt bevæget, men ganske sikkert ikke helt pletfri Fortid.

De saa ud til deres hele Liv igennem at have befundet sig i gode Kaar, og i deres Ungdom maatte de endog have været ret smukke.

Deres Hænder var velplejede, og det var let at se paa dem, at de aldrig havde beskæftiget sig med haardt Arbejde.

De Dragter, de bar, var meget elegante. De var forfærdiget af meget kostbart Stof, og Mønstret deri var efter højeste Mode, ikke at tale om deres Frisure, der maatte være sat op af en meget øvet og kunstfærdig Damefrisør.

Kort sagt, fra Top til Taa udviste Ligene en saadan Elegance, som man kun træffer i de højere Kredse.

Ogsaa de mandlige Medspillende tilhørte efter al Sandsynlighed den mere velhavende Klasse.

Den ene af dem var undersætsig, bredskuldret og havde endog i Døden bevaret et næsten raat, forvovent Ansigtsudtryk; hans Haar var kulsort, her og der allerede isprængt med noget graat, han havde et sort Overskæg, alt hans Linned var blændende hvidt, hans Fingre var besat med adskillige værdifulde Brillantringe, og endelig hang der en tung Guldkæde tværs over hans Vest.

Ganske anderledes saa den anden ud, og hans Liv havde sikkert ogsaa formet sig paa en hel anden Maade end den førstes.

For det første var han yngre, om end ude over den saakaldte Lømmelalder, hans Haar var blondt og plejet med ligesaa stor Omhyggelighed som hans silkeblødø Overskæg.

Hans Ansigtstræk var mandige og smukke, men bar rigtignok Spor af et noget udsvævende Liv.

Paa den Haand, der holdt Kortene, sad paa Ringfingeren en meget værdifuld Diamantring; i den anden Haand, som endnu hvilede let paa Bordet, holdt han en halvtudrøget Cigar, hvis Mavebælte viste, at det var en meget fin Sort.

Nick Carter vendte stadigvæk tilbage til den Tanke, at hvis ikke det Netværk af Traade, der holdt de Døde i deres Stillinger, havde været der, saa kunde man enten have antaget, at man havde levende Mennesker for sig, eller at det var et Selskab, som midt i en lystig Samtale ved et Slag Kort var blevet stive som Støtter paa en eller anden mystisk Maade; men han kunde nok se, at Tanken var urimelig; det maatte forholde sig saaledes, at Ligene var blevet anbragt ved Bordet og befæstet til Stolene paa en saadan Maade, at de havde beholdt deres Holdning, trods de mange Rystelser, de havde været udsat for under den lange Jærnbanetur.

Nick Carter betragtede de fire Lig fra alle Sider; men det var kun meget lidt, han opdagede, som kunde tjene ham til Udgangspunkt ved en senere Undersøgelse.

Han forsøgte selv, saa godt han kunde, at gennemsøge Lommerne hos Ligene, for der om muligt at finde noget.

Men ogsaa dette var ham til liden Nytte; thi saa langt han kunde faa Fingrene ned i Lommerne, fandt han dem kun tomme, og Opdageren tvivlede ikke om, at alle de andre Lommer i Klædningsstykkerne, som han ikke kunde komme ned i, befandt sig i samme Tilstand som dem, han havde undersøgt.

Endnu havde han ikke fundet den mindste Lap Papir i Vognen; ligesaa lidt var han truffen paa nogen anden Genstand, der havde været i Stand til at sige ham det mindste om Morderen eller de Døde.

Uden Tvivl havde den Person, der ikke var veget tilbage for de Anstrængelser, der maatte have været forbundet med at indrette Vognens Indre paa en saa pragtfuld Maade og med at faa anbragt Ligene saa omhyggeligt, anvendt den største Omhu paa at fjerne eller ødelægge ethvert Spor, der kunde føre til hans Opdagelse.

Den uhyre Møje, som den Ubekendte havde anvendt paa Vognens Indretning, var virkelig beundringsværdig.

Bordet, ved hvilket de Døde sad, de Stole, som bar deres afsjælede Legemer — kort sagt, enhver bevægelig Genstand i Vognen var forarbejdet og anbragt med det Maal for Øje, at den trods alle Stød og Rystelser skulde forblive paa Plads.

Selv Kortene var, hvad Nick Carter jo for Resten straks havde set, befæstede baade til Bordet og til de Dødes stivnede Fingre.

Men Nick Carter maatte ogsaa tænke paa den unge Pige, der laa udstrakt henne paa Sengen.

Som allerede sagt, maatte hun have været en blændende Skønhed i levende Live. Hele hendes Udseende var saa fuldkomment og alt harmonerede saa forunderligt godt sammen; hendes sorte Haar, der faldt ud over Skuldrene, hendes noget lange, men regelmæssige Ansigt, hendes Læber, der endnu var kirsebærrøde, hendes blændende Teint, som sikkert havde vakt hendes Kønsfællers Misundelse — kort sagt, hun var en fuldendt Skønhed, som hun laa der med lukkede Øjne, om hvilke man kun kunde ane, at de maatte have været kulsorte og maatte have spillet af Liv og tindret af Glæde, maatte have skudt Lyn, der kunde faa selv den mest blaserede Ungersvend til at udtrykke sin Beundring, men nu var de lukket for stedse.

Hendes Klædedragt var af en saadan Art, at man skulde tro, at hun lige inden sin Død skulde have overværet en eller anden Festlighed.

Den maatte mindst have kostet Tusind Dollars, om ikke mere; Smykket om hendes prægtige Hals maatte være flere Tusind Dollars værd, ligesom hendes Fingerringe.

„Sandelig," tænkte Opdageren, da han atter hovedrystende saa sig om i den uhyggelige Vogn, „Ophavsmanden til dette skrækkelige Drama har aldeles ingen Hensyn taget til Omkostningerne, men kun lagt an paa, at det hele kunde gøre et saa kunstnerisk og fuldendt, men ogsaa kostbart Indtryk som muligt."

Men det havde ikke alene været den unge døde Piges overdaadige Pragt, der havde faaet ham til at fare lidt bestyrtet tilbage, da han første Gang havde fjernet det dækkende Lagen.

Kunde Nick Carter end ikke ved de fire andre Døde fastslaa deres Dødsmaade — her kunde han aldeles ikke være i Tvivl om, paa hvilken Maade hun havde fundet sin hurtige Død.

Tæt under den unge Piges Hjærte saa man i hendes Bryst det juvelsmykkede Hæfte af en spansk Dolk, hvis Klinges Længde svarede til Haandtagets; den maatte være trængt helt igennem den unge Pige og med Spidsen sidde fast i Madrassen.

Men hvor sælsomt! Trods alle Eftersøgninger formaaede Opdageren ikke at finde det ringeste Blodspor.

Endvidere lagde Nick Carter Mærke til, at den unge Piges Legeme var blevet indbalsameret paa samme Maade som de andre Lig.

Den Døde foran ham syntes mest af alt at ligne en smuk Marmorstatue. Men hverken hos hende eller nogen af de andre var der det ringeste Spor at opdage, som kunde give den mindste Antydning til Løsningen af denne rædselsfulde Morderdaad.

Efterat Nick Carter igen stiltiende havde lagt Lagenet over Liget, vendte han sig bort fra Sengen.

Et lille Øjeblik stod han i stum Betragtning af de faa Genstande, han havde fundet, Stykke for Stykke, saa lagde han dem igen med en Hovedrysten hen, hvor han havde taget dem.

Derpaa gav han sig til at betragte Messingarmene med Lamperne, saa paa den ene efter den anden og anvendte en rum Tid til hver. Meget omhyggeligt tog han Kapslen af, drejede Vægen op og ned og betragtede ogsaa Lampeglassene meget nøje, saavelsom Væggene i Lampernes Nærhed, for ikke at tale om Forhængene, der befandt sig ved Siden af Lamperne, og endelig underkastede han ogsaa Tæppet under Lamperne et meget omhyggeligt Eftersyn.

Paa samme Maade gennemsøgte han Stolene, de smaa Tæpper og lignende Genstande ligesaa nøjagtig som en Kemiker, der er vant til at have sin Opmærksomhed henvendt paa selv de mindste Støvkorn; hertil betjente han sig af sit store Forstørrelsesglas.

Saa aabnede han Feltsengene, undersøgte ogsaa meget nøje deres Indhold, og satte dem saa endelig i den samme Tilstand, hvori han havde fundet dem.

Tilsidst gik han, stadig med Forstørrelsesglasset for Øjnene, langs med alle Væggene, betragtede dem Tomme for Tomme og gennemgik hver Enkelthed, med hvilken Menneskehænder kunde have været i Berøring, saa man kunde vente at finde noget Spor deraf.

Og saa var Opdageren endelig naaet til Ende med sin Gærning.

Han vendte sig atter om imod Jeremy Stone, der stadig stod uforandret i samme Stilling ved Døren, og spændt, men noget frygtsomt, havde fulgt alle hans Bevægelser.

Nick borttog nu de elektriske Glødelamper samt Traadene og rakte dem ud til den anden. Da ogsaa dette var gjort, traadte han med et Lettelsens Suk igen ud af den bælgmørke Vogn og lukkede den hemmelige Dør efter sig.

Han var næppe kommet ned af Stigen, før han saa, at der lige bag ved Jeremy stod fem Mænd, som truende pegede med deres Revolvere paa ham.

Indbruddet i Musæet.

„Hænderne op!“ befalede en af Mændene med undertrykt Stemme.

Saa snart den intetanende Jeremy Stone, der aldeles intet havde set til de fem Ubekendte, hørte denne Befaling, gjorde han et Luftspring, som vilde have gjort en hvilken som helst Abekat Ære og gjort den værdig til at vise sig i Jeremys eget Musæum.

Men inden han kunde vende sig om, sagde den grove Mandsstemme paa en ligesaa raa Maade som før:

„Vover De at vende Dem om, Hr. Stone, saa skyder jeg Dem ned straks!“

Men Nick Carter var ikke til Sinds at overgive sig uden Kamp, var end hans Modstandere to eller tre Gange saa mange som han.

Alligevel hævede Nick Carter sine Hænder ligesaa hurtigt som hans Ven, men ikke for dermed at overgive sig.

Den store Opdager havde altfor ofte i sit Liv været i stor Livsfare, til at han ikke til enhver Tid var rustet og forberedt paa alle mulige Hændelser af den Slags.

Han forsømte aldrig under sin Frakke at bære en Opfindelse, han selv havde gjort, en Indretning, forsynet med en sindrig Mekanisme, der, saasnart han strakte sine Arme i Vejret, fik to Revolvere, der var skjult under hans Frakke, til at glide op gennem Ærmerne.

Han havde saa ikke andet at gøre end at modtage Revolverne, der var færdige til Brug, og betjene sig af dem.

Paa denne Maade kom det til at se ud, som om Kuglerne fløj ud af Opdagerens Fingerspidser.

Saaledes kunde det da gaa til, at de Ord, der af den ene Indbryder blev reddet til Stone, næppe var kommet over den talendes Læber, førend det ellers saa stille Musæum genlød af en hel Salve af Revolverskud, som hidrørte fra Opdagerens Hænder.

Den Mand, der havde raabt: „Hænderne op!“ blev truffet af den første Kugle. Skuddet strejfede hans Tinding, og fik ham til at snurre rundt, som om han var blevet ramt af et frygteligt Knippelslag; i næste Sekund faldt den trufne om paa Gulvet som en tung Træklods.

De andre havde øjensynligt gjort Regning paa, at det blotte Syn af Revolverne vilde udbrede mere end Skræk nok, og de havde næppe haft i Sinde virkelig at betjene sig af dem.

I hvert Fald var der ikke en eneste, der affyrede et Skud.

Tre af Mændene laa forøvrigt ogsaa allerede paa Gulvet, inden de kunde faa Lejlighed til at gøre Brug af deres Skydevaaben, to af dem havde faaet Saar i Hovedet, og den tredje var blevet ramt af en Kugle i Skulderen.

De to andre vendte sig skyndsomst til Flugt; men inden de havde tilbagelagt en halv Snes Skridt, laa de ukampdygtige paa Gulvet, skudte i Benene.

„Den første af Jer, der vover at røre saa meget som en Finger eller løfter et Vaaben, vil faa en Kugle i Skallen!“

„Skynd Dem, Jeremy,“ fortsatte han, „at fratage de Karle Vaabnene og bind dem, medens jeg holder Styr paa dem!“

En berygtet Jærnbanerøver i Missouri roste sig en Gang af, at han med Lethed formaaede at dræbe et halvt Dusin uerfarne Mænd, om disse end truede ham med hver sin Revolver, og det, inden de overhovedet var i Stand til at affyre et eneste Skud.

Han kunde erklære dette paa Grund af den Øvelse, han havde i at skyde, paa Grund af sin Koldblodighed og den Aandsnærværelse, der aldrig forlod ham selv i den største Fare.

Inden hans Modstandere overhovedet var klare over, hvad der foregik, vilde de synke dede om, gennemborede af hans Kugler.

Den samme Erfaring havde Nick Carter allerede hyppigt gjort, og den havde lært ham at handle lynsnart i Farens Øjeblik. Deraf kom det sig, at velbevæbnede Forbrydere hyppigt i Hobetal havde taget Benene paa Nakken, naar de stod Ansigt til Ansigt med den berømte Opdager, og af lutter Frygt for at blive skudt ned aldeles ikke vovede at betjene sig af deres egne Vaaben.

Ved sin koldblodige Optræden lykkedes det ogsaa denne Gang Nick Carter at overmande sine Modstandere, saa de nu ukampdygtige laa og vred sig af Smærte paa Gulvet.

Naturligvis spildte Jeremy Stone ikke et Minut, inden han efterkom Nicks Befaling. Han hentede nogle Reb, med hvilke han bandt Indbryderne. Saa blev

de af Nick og Musæumsejeren bragt hen i dennes Privatkontor, hvor deres Saar blev forbundet.

Ingen af dem var imidlertid meget alvorligt saaret.

„Død og Pine," raabte Jeremy, idet han saa paa de fem bundne og tilfreds leende gned sig i Hænderne. „Jeg vilde alligevel ønske, Nick, at vi hver Nat kunde opleve noget lignende, det vilde jo være en Kæmpereklame for mit Musæum."

Nick smilede kun svagt til dette; saa traadte han med en grum Mine hen til de Fangne.

„De kom netop i det rette Øjeblik, da jeg havde allermest Brug for Deres Nærværelse," sagde han koldt. „Egentlig havde jeg ventet Deres Besøg noget tidligere; men da Klokken blev tre, antog jeg, at De havde taget en anden Beslutning."

Skarens Anfører, hvis Tinding var blevet saaret af Opdagerens Kugle, var imidlertid kommet sig af sin Besvimelse og lo nu vildt, men han sagde ingenting.

„Det er egentlig usselt, at ingen af Dem mæler et Ord, for De er jo alle Værktøj i en andens Haand, og ingen af dem er Anfører," vedblev Opdageren med et ringeagtende Smil.

„Naa, mine Herrer, hvis det behager Dem, saa vil De maaske underholde Dem med mig paa et forstaaeligt Engelsk! Hvis De selv vil, saa kan De spare Dem for en hel Del Ubehageligheder; hvis ikke, saa maa vi senere se at faa Tungen løst for Retten. Jeg bryder mig ikke ret meget om nogen af Dem, De er mig snarere i Vejen. Forstaar De mig?"

„Jo, jeg hørte, hvad De sagde," knurrede Manden.

„Det var godt, saa tal kun frit ud af Posen og tilstaa alt, hvad De ved, saa vil jeg maaske lade Dem løbe og i Stedet for at se at faa fat i Kraven paa en anden, som jeg nok saa gærne vil have Fingre i. Forstaar De?"

„Jovel, jeg forstaar!" sagde Ordføreren.

„Godt, De synes mig at være ret fornuftig. Men frem for alt, ved De, hvad der skjuler sig i det Indre af Vognen?"

„Jeg ved kun, hvad jeg før saa, da Lyset brændte i Vognen, — og det var forbandet lidt!"

„Hvad har De da set?" vilde Opdageren vide.

„Et Par Voksfigurer."

„Fuldstændig rigtigt. Gaa saa videre, hvad kom De her for, hvad søgte De?"

„Jeg søgte intet, tværtimod, jeg skulde sørge for, at andre ikke kunde finde noget her."

„Aa, udtal Dem lidt tydeligere," formanede Nick Carter, idet han tilkastede ham et truende Blik, som aabenbart gjorde sin Virkning paa Manden, for han skyndte sig at gaa videre:

„Ja, jeg kan jo ligesaa godt sige det. Vi skulde sprænge hele Musæet her i Luften. Ja, det skulde vi."

„Hvad for noget?" udbrød Nick Carter og traadte et Skridt tilbage.

„Ja, det var det hele," sagde Manden roligt. „Det er nu en Gang vor Bestilling. Om man i et Stenbrud sprænger Stene i Luften eller her i et Musæum en Vogn, det kan vel blive det samme — naar man faar det godt betalt."

Nick Carter traadte tæt hen til den roligt Talende.

„Nu skal jeg sige Dem en Ting," sagde han i en skarp Tone, „Livet er kort, og i Særdeleshed er Tiden mig saa knapt tilmaalt i Nat, at jeg ikke har Tid til at høre Deres Gaader. Hvis De ikke har Lyst at lære mig at kende fra en ret ubehagelig Side, saa tilstaa straks, hvem der har overdraget Dem det nederdrægtige Hverv at sprænge Vognen der med samt hele Musæet i Luften."

„Han har ikke vist sig ret ofte for os; men han gav hver af os Hundrede Dollars og lovede os andre Hundrede, saasnart vi havde udført Arbejdet til hans Tilfredshed."

„De skulde altsaa lægge Dynamit under den Vogn der?"

„Ja, netop, Dynamit var det. Det er ogsaa allerede lagt derind under Vognen, og jeg kunde godt have sprængt Dem i Luften en halv Snes Gange, medens De befandt Dem i Vognen, dog, vel er jeg en raa Karl, men Morder er jeg ikke. For Resten er jeg heller ikke blevet betalt for at ombringe Dem; en saadan Forretning udfører vi ikke under Tusind Dollars. Man maa ogsaa holde paa Priskuranten i vor Geschæft. Da De nu lod vente saa længe paa Dem, saa tænkte jeg, det skulde være mig en smal Sag at jage Dem ad Helvede til. Naar De saa var stukket af, kunde jeg sprænge hele Historien i Luften."

„Virkelig; det vilde være pænt gjort af Dem. Men ikke mindst synes jeg godt om, at De holder saadan paa Priserne," sagde Opdageren oprømt. „Forøvrigt maatte De da kunne have sagt Dem selv, at en Dynamitsprængning, som foruden al anden Ulykke fordrede et Par Menneskeliv, vilde blive nok saa vanskelig at udføre som en almindelig Sprængning."

„Naa, naar De vil opfatte det saaledes, saa for mig gærne," knurrede Forbryderen. „Men jeg har nu ellers aldrig haft for Skik at lade andre bestemme, hvad jeg skulde tro og mene."

„Saa, nu ud med Sproget," buste det ud af Nick Carter, „hvor var det, De skulde træffe Deres Arbejdsgiver for at faa Resten af Pengene?"

„I Damernes Venteværelse paa Banegaarden."

„Skulde De begive Dem derhen alle sammen?"

„Nej, jeg skulde komme alene."

„Paa hvad Tid?"

„I Morgen tidlig Klokken seks. Men jeg kan godt sige Dem, at De vilde gaa forgæves, hvis De begav Dem derned, for der vilde ingen være. Han ved ret godt, om der har fundet en Eksplosion Sted i Nat eller ikke. Og hører han ingenting, saa skal han nok være Mand for at tage sig i Agt."

„Hvor bor De selv?" spurgte Nick Carter videre.

„Her i Kansas. Jeg er en god gammel Bekendt af Politiet, og hvis De vil have alt at vide om mig, saa se kun efter i Forbryderalbummet, for der indtager jeg en Æresplads og er endog fotograferet i forskellige Stillinger. De ser, at jeg er aabenhjærtig, for jeg tror, De vil handle som en ærlig Mand og lade os løbe.

Jeg er en ustyrlig, forrykt Karl, siger Byens brave Borgere, men efter min egen Mening er jeg saa god som nogen. Men det er en Smagssag. Fyrene her er mine Forretningsmedhjælpere, godt oplærte og med Ben i Næsen. Nogle af os gad Politiet nok have Fingre i, andre ikke. At give mig gratis Logi et Par Aar vilde være vore aarvaagne „Pansere" en sand Fornøjelse."

„Sig mig en Gang, vidste den Mand, der lejede Dem, hvad der var i Vognen der?"

„Nej, det sagde han ingenting om, og jeg ved det heller ikke."

„De er da i det mindste aabenhjærtig," sagde Nick Carter smilende. „Saa skal De da ogsaa faa Lov at løbe, naar De vil love mig straks at forlade Byen og blive borte mindst et Aar."

Med største Fornøjelse, for her er begyndt at blive saadan lidt for „morsomt" i Kansas, og Folk som vi skal nok finde Arbejde andetsteds!"

„Vel, saa er det afgjort! To af Deres Knægte der kan løbe, de to andre bliver vist nødt til at hinke lidt. Sig dem, at de skal skynde sig at stikke af. Men De derimod maa blive."

„Hvorfor skal jeg ikke ogsaa pille af?" spurgte den anden forundret.

„Jeg vil kun beholde Dem saa længe, til De har vist mig ham, der gav Dem dette Hverv," e klær de Nick bestemt. „Det baade kan og skal De gøre."

„All right. Er jeg end Slyngel, saa plejer jeg dog at holde Ord. Og De kan være sikker paa, at naar jeg har gjort, hvad De forlanger af mig, saa vender jeg ikke tilbage til Kansas den første halve Snes Aar. Jeg vil give mig i Kast med alle Sporhunde mellem de to Verdenshave, og Djævlen selv maa hente mig, om jeg ikke smører dem over Næsen alle. Men denne Dr. Quartz er ikke til at spøge med."

„Hvad siger De?" spurgte Nick Carter, idet han fuld af Forbavselse traadte et Skridt tilbage.

„At den, der sendte os, hedder Dr. Quartz!"

„Det er da ikke muligt!" stammede Jeremy Stone, der efter Sædvane uafbrudt havde gnedet sig i Hænderne, men nu pludselig afbrød denne Beskæftigelse. „Den døde Doktor!"

„De taler om Dr. Quartz?" forvissede Opdageren sig endnu en Gang.

„Ganske rigtigt. Men for at sige hele Sandheden, det var ikke ham selv, der aftalte det med os; men jeg vidste, at Hvervet kom fra ham. Det er desuden ikke det første Stykke Arbejde, jeg har udført for ham."

Nick Carter slog Hænderne sammen.

„Dr. Quartz," sagde han hovedrystende. „Skulde der virkelig være en anden Dr. Quartz!"

„Ja, saadan kalder han sig," bekræftede Manden.

„Hm, og han bor her i Kansas?"

„Ja, han gør."

„Ved De, hvor?"

„Ogsaa det ved jeg."

„Godt, saa kommer De til at føre mig derhen."

„Kommer jeg til det? Nej, bedste Ven, saa gaar jeg hellere i Fængsel. Alt, hvad jeg vil gøre, er paa Afstand at vise Dem Huset, og saa tager jeg Benene paa Nakken, det bedste, jeg har lært. Derved bliver det."

Nick Carter og Dr. Quartz.

Den berømte Opdager følte sig overtydet om, at hans Fange havde sagt ham den fulde Sandhed om alt.

Forbryderen var virkelig blevet lejet af Dr. Quartz' Udsending til at sprænge Vognen i Luften. Men for at dette ikke skulde synes altfor paafaldende, var det blevet besluttet, at hele Musæet skulde ødelægges, for at man kunde faa det Indtryk, at det var en privat Hævn mod Stone, og at Vognen med Indhold kun tilfældigt var blevet ødelagt samtidig.

Allerede inden Klokken tre om Morgenen havde de fem Kumpaner begivet sig til Musæet for at udføre deres Hverv, men her var de kommet til den Overbevisning, at der befandt sig Folk i Musæet, og havde derfor ventet til Klokken fire.

Da de var erfarne Indbrudstyve, saa havde det naturligvis ikke været dem svært at bryde ind i Musæet uden Støj. Nick Carter havde under hele Indbruddet befundet sig inde i Vognen, hvor han var saa optaget af alt, hvad han saa, og var gaaet saa fuldstændig op i sin Gerning, at han ikke kunde have lagt Mærke til noget, selv om Indbruddet ogsaa var foregaaet under lidt Støj.

Han havde ikke mærket Spor til de indbrudte, førend han endelig var traadt ud af Vognen, havde lukket den og saa pludselig havde set de fem Mænd.

Nu blev de fire andre Mænd sendt bort, og Nick Carter vendte sig imod Stone.

„Jeremy," begyndte han, „jeg vil nu meddele Dem, hvad jeg har opdaget inde i Vognen. Jeg vil iklæde min Meddelelse en Histories Form, for at De bedre kan følge med. Jim Gleason, den ærværdige Indbrudstyv og Gavtyv her, kan gærne høre efter, hvis han kan more sig over det, for jeg tror, at Sagen af flere Grunde vil interessere ham en Del, ja, ligesaa meget som os. Hvis jeg ikke tager meget fejl, saa vil den brave Jim her senere vise sig at være ret nyttig for os."

„Hm, ja, det kunde endda gærne være, skønt jeg ikke er nogen Ven af at gøre mig nyttig uden Betaling for det," knurrede Jim med et Grin.

„Til Sagen da. Omtalen af denne Dr. Quartz har leveret mig det manglende Led i den Kæde af Slutninger, jeg har konstrueret mig, allerede da jeg var i Færd med mine Undersøgelser inde i Vognen. Med faa Ord, hele Historien staar nu for mig paa følgende Maade:

Den Person, der satte Vognen i Stand, som vi fandt den, begik uden at blinke fem Mord for at bringe en bestemt Plan til Gennemførelse. Jeg er virkelig overbevist om, at dette Menneske — eller rettere Umenneske — myrdede fem Personer ligesaa roligt og med ligesaa lidt Samvittighedsnag, som om han havde hidskaffet fem Voksfigurer.

Han har ikke gjort det med det for Øje, at Vognen en Gang skulde aabnes af Øvrigheden, saaledes som den jo skal i Formiddag. Hans Hensigt har været den, at Vognen skulde blive staaende saa længe paa Godsbanegaarden, at den tilsidst fik sat Byens Nysgerrighed saa meget i Bevægelse, som det virkelig er sket. Han har endvidere villet se Vognen blive offentligt bortauktioneret eller se den falde i Hænderne paa en Person, som ufortøvet vilde gøre Øvrigheden opmærksom paa dens Indhold.

Hvis jeg ret forstaar de Bevæggrunde, der ligger til Grund for dette Menneskes Handlemaade, saa vilde han derved paa en eller anden Maade sætte nogle bestemte Personer i Angst og Skræk. Hvis dette er rigtigt, saa befinder der sig her i Kansas Mennesker, der er lige saa interesserede i Vognen og dens gyselige Indhold som han selv.

Med andre Ord, jeg antager, at Vognen med hele dens Indretning, og ikke mindst Ligene, paa en vis Maade skal være en Prøveforestilling og skal føre de paagældende Personer for Øje, hvilken Skæbne, der venter dem, hvis de ikke føjer sig efter nogle Betingelser, som denne Skurk uden Tvivl har stillet dem.

Men maaske er det hele blot en Afbildning af en et andet Sted udført Forbrydelse. Det kan jo være, at de fire Lig, der skal give det Udseende af at sidde fordybet i Kortspil ved Bordet, da de var levende, har myrdet en ung Pige, der har lignet den unge Pige, der laa paa Sengen.

I saa Fald lever de fire Originaler sandsynligvis her i Byen; de har da udført deres Morddaad, idet de har boret den unge Pige en Dolk gennem Hjærtet og saa ubekymret spillet og drukket videre uden at bryde sig om Tilstedeværelsen af deres Offers Lig. Hvis det forholder sig saaledes, saa er dette Drama afgjort udspillet i et Værelse, hvis hele Udstyrelse paa det nøjeste har svaret til den, Vognens Indre har faaet.

Den, der har indrettet Vognen, maa saa kende Morddaaden i alle dens Enkeltheder. Han har ikke

sparet sig nogen Møje eller Besvær ved Indrettelsen af Vognen, fordi han ved, at de paagældende Personer er rige nok til at betale ham en uhyre Sum Penge for hans Tavshed.

Alt dette lyder jo næsten utroligt og æventyrligt eller som udsprunget af en vanvittigs forstyrrede Fantasi. Men jeg selv gjorde for nogle Aar siden paa en lignende Maade Bekendtskab med en Læge, der ogsaa kaldte sig Quartz, og hvor dette uhyggelige Navn igen dukker op, er jeg overbevist om, at mine Formodninger slaar til; for saadanne uhyggelige Overraskelser har altid været den oprindelige Dr. Quartz' Specialitet og Fornøjelse.

Vognen har ikke været brugt før, men den blev fra ny af indrettet og udstyret saaledes som vi fandt den. Inden den blev sendt afsted, blev den forseglet med Plomber, og jeg er fast overbevist om, at den siden da ikke er blevet aabnet, men at jeg som den første betraadte den paany.

De Par Smaating, jeg fandt paa Gulvet, er kun strøet omkring for at gøre — om jeg saa maa sige — et mere levende Indtryk. Lamperne paa Væggene har kun været tændt en Gang, men da blev Vægen skruet højt op, for at den skulde blive forkullet, saa man skulde faa det Indtryk, at de var blevet benyttet gentagne Gange.

De Fingeraftryk, jeg fandt paa Plyschet nær ved Døren, stammer fra Forfærdigeren af Vognen og ikke fra de Personer, hvis Lig befinder sig deri. Jeg har nøje lagt Mærke til deres Fingre, og ingen af dem passer til disse Aftryk. Jeg har beskæftiget mig altfor meget med Fingeraftryk, til at jeg skulde tage Fejl, hvad det angaar.

Hvis den virkelige Dr. Quartz endnu var i Live, vilde jeg have sagt, at han havde kastet med Pølser efter Skinker, det vil sige, han har vovet nogle Tusind Dollars for derved at vinde Millioner. Han vilde netop have været Manden for at udpønse og gennemføre en saa frygtelig Daad.

Som Jim nu har berettet os, lever der her i Kansas en Mand, som kalder sig Dr. Quartz. Hvis dette slaar til, saa drejer det sig om en Mand, der ikke alene har arvet Navn, men ogsaa Aand, Idéer og Handlekraft efter Dr. Quartz.

Jeg ved, at han har efterladt sig Optegnelser, der drejer sig om hans forskellige uhyggelige Kundskaber. Jeg ved ogsaa, at disse uhyre værdifulde Optegnelser blev gemt et eller andet Sted, hvor de skulde hentes af en ganske bestemt, men mig desværre ubekendt Person. Men al min Møje til Trods lykkedes det mig ikke at finde disse sikkert enestaaende Dokumenter.

For at faa Ende paa Historien vil jeg blot tilføje, at det staar for mig, som om den unge Pige har været Arving til en stor Formue og er blevet myrdet af de fire Personer, for at disse kunde tilrive sig Millionarven.

Forfærdigeren af Vognen og dens Afsender skulde da være denne Dr. Quartz. Om han kunstigt har forandret Ligenes Ansigtstræk og behandlet dem saaledes, at de ligner de Personer, som endnu lever her i Kansas, det kan jeg naturligvis endnu ikke vide. Men i saa Fald vilde det ikke være saa svært at finde disse Personer. Men der er ligesaa stor Sandsynlighed for, at Ligene ikke ligner den unge Piges virkelige Mordere. Ja, jeg tror endog, at dette slaar til; for Dr. Quartz har været overbevist om, at den tro Efterlignelse af hele Mordet og det Værelse, hvori det er foregaaet, maatte være mere end tilstrækkelig til at forskrække Morderne og faa dem til at dele de paa en saa ryggesløs Maade erhvervede Millioner med ham."

„Det lyder altfor forfærdeligt," sagde Jeremy Stone hovedrystende. „Jeg begriber ikke, hvorfor dette Menneske har sat noget saa forfærdeligt i Scene. Det havde dog været meget simplere, hvis han direkte havde sat sig i Forbindelse med disse fire Mordere, sat dem Pistolen for Brystet og forlangt, hvad han vilde."

„Jeg tror, at denne Dr. Quartz kender sine Folk ud og ind," svarede Nick Carter efter kort Omtanke, „han har været overbevist om, at blotte Trusler intet vilde nytte, hvorfor han besluttede sig til ved et saa gyseligt Skuespil ret tydeligt at stille de fire Personer den Magt for Øje, som han har over dem, saa at de ikke længere vilde modsætte sig hans Udpresninger."

„Ja, det er hebraisk for mig altsammen," brummede Jeremy Stone. „Hvorfor Djævlen antog han saa Jim og hans Hjælpere, for at de skulde sprænge denne med saa store Omkostninger fremstillede Vogn i Luften, inden den havde opfyldt sin Bestemmelse?"

„Jeg tror ikke, det var hans Hensigt," sagde Nick Carter. „Jeg tror ikke, at Dr. Quartz har haft noget at gøre med den Mand, som har ordnet Dynamitattentatet med Jim her. Man har meget mere Grund til at antage, at han har handlet som Udsending fra Damen med Sløret og den søde Stemme, der saa paa Vognen ude paa Godsbanegaarden.

Efter min Formodning venter Dr. Quartz fornøjet i sin Bolig paa det Øjeblik, da Vognen offentligt vil blive aabnet. Paa en eller anden Maade maa de af ham truede Personer være kommet til Kundskab om Vognens Indhold og har da besluttet at sprænge den i Luften og paa den Maade gøre deres farlige Modstander en Streg i Regningen.

Maaske de ikke en Gang ved, hvad Vognen indeholder; men ene og alene Adressen, der jo som bekendt lyder Z. T. Rauk, og omvendt lader sig læse som Kuartz, har ængstet dem og drevet dem til den Beslutning at ødelægge Vognen, inden denne blev aabnet af Øvrigheden."

„Jo, det kan jeg nok indse," sagde Jeremy Stone med et dybt Suk.

Nick Carter saa paa sit Lommeur og vendte sig saa til Jim.

„Nu maa vi bryde op," udbrød han.

„Hvorhen?" spurgte Jim.

„Til Dr. Quartz' Hus, skynd Dem."

Klokken var næsten syv, da Nick Carter besteg Trappen til det Hus, som Jim havde vist ham, og ringede paa. Jim selv ventede ved det næste Gadehjørne.

Da Døren gik op, formaaede Opdageren næppe at undertrykke et Udbrud af den højeste Forbavselse; thi den Mand, der lukkede op for ham, lignede fra Top til Taa, i den mindste Enkelthed nøje hin Mand, der nu havde været død et Par Aar, og som Nick Carter havde holdt for Tidens største Forbryder.

Det var de samme skarpe og mandige Træk, den samme dyrisk raa Hage, det samme glatragede Ansigt, de samme gennemtrængende, stikkende Øjne, den samme brede og høje Pande, som tydede paa Stivsind og frygtesløs Forvovenhed, forbunden med usædvanlig høj Intelligens.

Hele Skikkelsen var den samme, kraftig og muskuløs, men tillige slank og elegant. Og saa dertil det samme overlegent spottende Smil — kort sagt, alt saa virkelig ud, som var han den oprindelige Dr. Quartz, Nick Carters værste Fjende, der paany var staaet op af Graven.

„Dr. Quartz, antager jeg?" spurgte Nick Carter koldblodigt.

„Ja, det er mig," svarede Manden med en Stemme, som paany fyldte Opdageren med Gru; thi det var akkurat det samme Tonefald, som han for Aar tilbage kun altfor ofte havde maattet høre. „Værsgod, træd nær-

Nick fulgte Husherren ind i Arbejdsværelset, tog ikke mod den Stol, der bødes ham, men sagde straks:

„Doktor, Politimesteren ønsker at tale med Dem endnu til Morgen."

Dr. Quartz vendte sig hurtigt om mod Opdageren, men kun for at opdage, at denne pegede paa ham med to Revolvere, den ene rettet mod hans Hjærte, den anden mod hans Pande.

„Som De ser," erklærede Nick smilende, „har jeg Dem i min Magt, hvorledes De saa end vil prøve at undslippe — tag derfor hellere det fornuftige Parti at forblive, hvor De er. De ligner Deres afdøde Navnefætter saa paafaldende, at jeg aldeles ikke har i Sinde at indlade mig paa vidtløftige Underhandlinger med Dem."

Den saaledes tiltalte trak kun ligegyldigt paa Skulderen og smilede.

Det var det Smil, som gav hans Ansigt et næsten uimodstaaeligt elskværdigt Udtryk. Det var det samme Smil, som allerede for Aar tilbage havde forbavset Nick Carter, da det var ham ubegribeligt, hvorledes et Uhyre, der jo dog havde faaet sit Udseende fra Naturens Haand som andre Mennesker, kunde bære et saa indsmigrende, godmodigt Smil til Skue.

„Bedste Herre, jeg tror, at De tager meget fejl; og det kan maaske komme Dem dyrt at staa," erklærede den Anholdte i den godmodigste Tone af Verden. „Vil De i det mindste ikke sige mig, hvorfor De anholder mig, og hvad De vover at sigte mig for, mig, en anset Læge i Kansas?"

Opdageren saa foragteligt paa ham.

„Godt," sagde han saa koldt og betonede hvert Ord stærkt. „Ligvognen i Jeremy Stones Museum er blevet aabnet — og endvidere vil det maaske interessere Dem at vide, at jeg er Nick Carter, den Opdager, der tilsidst fik Bugt med Deres afdøde Navnefætter."

Doktoren sættes fast.

Et helt Minut blev Dr. Quartz staaende ubevægelig og stirrede uafbrudt paa Opdageren med et brændende Blik.

Saa smilede han igen, men paa en helt anden

Maade end før, idet han lagde al sin Haan og Foragt i sit Ansigtsudtryk.

„Hr. Nick Carter, det gør mig ondt, at jeg ikke kan gøre Dem den Tjeneste at staa som ramt af Lynet ved at høre Deres Navn, som De øjensynligt maa holde for at være højst berømt," sagde Dr. Quartz og vedblev saa i kold Ro: „Stik kun de Revolvere i Lommen, min berømte Hr. Opdager, for De vil ikke faa Lejlighed til at bruge dem. Hvad, De gør det ikke — virkelig ikke? — Naa, saa —"

Han havde talt fuldkommen roligt indtil dette Øjeblik, da han pludselig holdt inde; i samme Nu kastede han sig med Tankens Hurtighed ned paa Gulvet og kastede sig over Opdageren som en Tiger.

Dette kom saa uventet, at Nick Carter trods al sin Aandsnærværelse var fuldstændig uforberedt paa det, tilmed da han ikke for Alvor havde tænkt paa at bruge Vaabnene.

Denne hans Modstanders listige Handlemaade havde til Følge, at Nick Carter i næste Øjeblik befandt sig i hæftig Kamp med den anden uden at kunne komme til at affyre et Skud paa ham.

Nu var det blevet for sent til dette.

Han begreb, at i denne Kamp, som han saa pludselig var tvunget ind i, drejede det sig til syvende og sidst om, hvem af de to, der var den stærkeste.

Derfor lod han de nu unyttige Revolvere falde og greb fat i Doktoren med et kraftigt Tag.

Snart efter havde de to Mænd faaet Tag paa hinanden som to Brydere. Det var lykkedes Opdageren at faa grebet fat med sine Hænder yderst, og han begreb nu, at han havde at gøre med en mindst ligesaa stærk Modstander.

Som to Slanger i den vildeste Strid faldt de to kæmpende omsider om paa Tæppet uden dog at give Slip paa hinanden.

Næsten ubevægeligt laa de to Mænd ved Siden af hinanden, den ene hvilende paa den venstre, den anden paa den højre Arm. Men det lykkedes ikke for nogen af dem at faa væltet den anden om og faa kastet sig over ham.

Hvorlænge Kampen uafgjort blev ved, kunde ingen af dem have sagt. Nick Carter var stærk nok til at fortsætte Brydningen en lang Tid endnu; men han indsaa, at hans Modstander sad inde med ligesaa mange Kræfter.

„Naa," sagde Nick Carter sluttelig i en Tone, der forbavsende nok ikke røbede den mindste Smule Udmattelse, „var det ikke bedre, at vi sluttede Vaabenstilstand et Øjeblik? De behøver ikke at slippe mig derfor; men jeg vil kun sige Dem et Par Ord."

„Saa ud med Sproget da," fremstødte Dr. Quartz. „De er stærkere, end jeg havde forudset."

„Kan gærne være, men heller ikke Deres Styrke lader noget tilbage at ønske. Jeg har virkelig allerede hørt en Del om Dem, ja, i Virkeligheden ved jeg mere om Dem, end De maaske har drømt om. Jeg har kun indladt mig i Kamp med Dem for at prøve, hvor langt Deres Kræfter egentlig rækker. Hvis det var lykkedes mig at overvinde Dem, saa vilde jeg ikke alene have ladet Dem løs igen, men frivilligt have ledsaget Dem til Politistationen. Vil De nu ikke være saa venlig at sige mig, hvad De egentlig vil mig?"

Nick Carter var ikke god at se paa i dette Øjeblik.

„Jeg har erklæret Dem for anholdt paa Grund af fem Mord, Doktor." fremstødte han haardt. „Men nu er Vaabenstilstanden forbi, og vi begynder paany."

Medens han endnu talte, havde han formaaet hurtig som Lynet at kaste sig over den anden. Nu laa han paa den overrumplede, og faa Sekunder senere var det lykkedes ham, trods Lægens forfærdelige Modstand at faa sat et Par Staalhaandjærn paa hans Haandled og dermed at gøre ham værgeløs.

„Hr. Carter, De skal ikke rose Dem altfor meget af denne Deres Sejr," sagde den Fangne koldblodigt. „Maaske kommer den Dag, da jeg formaar at vise Dem, at mine Kræfter er ulige stærkere, end De tror. I Dag har vi kun leget med hinanden; men den Tid kommer maaske nok, da vi skal tale et Ord i Alvor sammen.

Jeg vil nu gaa med Dem, hvorhen De lyster," fortsatte Dr. Quartz med et forbindtligt Smil. „Men jeg gentager, De er godt paa Vej til at gøre Dem til Nar! Det vil gaa, som allerede den gamle Horats har sagt: „Bjærgene har Fødselsveer og bringer kun en Mus til Verden."

„Virkelig?" svarede Nick Carter med et grumt Smil.

„Ja, le De, saa grumt De vil; det staar dog fast, at De har anholdt en anden i den rigtiges Sted, Hr. Carter," fortsatte den Fangne spottende.

„Tror De virkelig, Hr. Doktor, at jeg saa let lader mig besnakke?" spurgte Nick Carter sarkastisk. „Den Slags Paastande har jeg hørt tit nok."

„Luk kun den Dør der bag ved Dem op, Hr. Carter, og de vil finde de virkelige Mordere. Jeg har selv i den forløbne Nat fanget dem og var netop ved at telefonere efter en Vogn, da De afbrød mig i dette rosværdige Foretagende ved Deres elskværdige Besøg."

„Ser vi det," udbrød Nick Carter leende. „Tilsidst paastaar De vel endog, at De vilde bringe disse virkelige Mordere — som De saa smukt udtrykker Dem — lige til Hovedpolitistationen?"

„Se selv efter, mere har jeg ikke hertil at sige," sagde Dr. Quartz roligt.

Nick Carter aabnede den Dør, den Anholdte havde peget paa. Lige bagved den saa han to Kvinder siddende fastbundet paa et Par Stole.

Den ene genkendte Opdageren straks som den magre, kantede Dame, som han først havde set i Godsbanegaardens Hal.

Begge Damerne syntes at sove, i hvert Fald maatte de befinde sig i en fuldstændig bevidstløs Tilstand.

Da Nick Carter saa den anden og yngre Dame, gik der som et elektrisk Stød igennem hans Lemmer, thi naar undtages en lille Aldersforskel, lignede denne Dame Træk for Træk den smukke Døde, som laa udstrakt paa Sengen i den uhyggelige Vogn med Dolken i sit Hjærte.

„Vær saa venlig, Hr. Carter, at gøre Brug af Telefonen der henne i Hjørnet," sagde Dr. Quartz med sit elskværdigste Smil. „Derfra kan De sætte Dem i direkte Forbindelse med Hovedpolitistationen."

Dette var de sidste Ord, Nick Carter fik at høre af sin Fange.

Dr. Quartz bevarede fra nu af en dyb Tavshed, saa det var umuligt for Opdageren at lokke saa meget som en Stavelse ud af ham.

Paa Politistationen var man tilbøjelig til at mene, at Nick Carters Formodninger angaaende Vognen og dens forfærdelige Indhold i Hovedsagen holdt Stik, om end Dr. Quartz bevarede en uovervindelig Tavshed.

Men det hjalp hverken Lægen eller de to Damer, Nick Carter havde fundet i hans Fangenskab. De blev alle stillet under Anklage for femdobbelt Mord.

Hvad Vognen og dens forfærdelige Indhold angik, saa lykkedes det ikke Øvrigheden i Kansas at kaste mere Lys over Hemmeligheden, end det allerede var lykkedes for den berømte Opdager.

Da den uhyggelige Hemmelighed imidlertid under alle Omstændigheder maatte bringes for Dagens Lys, saa overdrog Øvrigheden i Kansas Nick den videre Undersøgelse af Sagen og forsynede ham med dette for Øje med uindskrænket Fuldmagt til at handle i dens Navn.

Ende.

Næste Bind (Nr. 20) indeholder:

Et Barnerov.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris

NICK CARTER
AMERIKAS STØRSTE OPDAGER.

Eftertryk forbydes. Alle Rettigheder forbeholdes. Dette Værk maa ikke holdes i Lejebibliotheker og Læsecirkler.

Et Barnerov.

Paa fersk Gærning.

En paatrængende Sag havde ført den berømte Opdager Nick Carter til New-Hamburg, en Villaby ved den øvre Hudsonflod omtrent halvfjerdsindstyve Mil fra New-York.

Det havde været Carters Hensigt at tage hjem med sidste Tog, men han var bleven opholdt længere end forudset, og Toget var derfor løbet fra ham.

Overnatte i denne lille By vilde Nick under ingen Omstændigheder, da han næste Morgen skulde give Møde i Retten som Vidne.

Han havde derfor sat sig i telfonisk Forbindelse med Jærnbanecentralen i New-York og spurgt, om ikke det Eksprestog, som Klokken halvtolv skulde passere New-Hamburg uden at standse, kunde gøre et halvt Minuts Ophold for at tage ham med.

Dette var straks blevet ham tilstaaet, og beroliget tilbragte han endnu et Par behagelige Timer hos en Familie, han kendte.

Husets Herre vilde lade ham befordre til Jærnbanen. Men Nick Carter satte stor Pris paa en Spadseretur i Maaneskinnet og brød derfor op i saa god Tid, at han kunde naa den lille Bys Jærnbanestation før Klokken halvtolv.

Da Nick Carter var en ganske fortrinlig Fodgænger og uvilkaarlig hele Tiden gik hurtigt, var han ganske henvist til sig selv, og deraf kom det ogsaa, at han naaede Stationen en god halv Time før Hurtigtogets Ankomst.

Der hvilede dyb Fred over alt, og alle sov. I hele Byen syntes der ikke at være andre vaagen end Nick.

Men pludselig afbrødes Stilheden af et højt Knald. Det lød som om en Hvælving var bleven sprængt med Dynamit.

Faa Sekunder efter hørte Nick fra samme Kant Lyden af hurtige, flygtende Skridt.

Derpaa saa Opdageren nogle Mænd, som hurtigt og øjensynligt i stor Bestyrtelse flygtede fra hinanden i forskellige Retninger.

Han kunde endnu ikke opdage, hvad der egentlig var sket. Han saa kun i Lygteskinnet en Del flygtende Skikkelser dukke op og atter forsvinde.

Saa hørte han angstfulde Nødraab.

„Tyve — Mordere!“

Nick skyndte sig nu at løbe i Retning af Raabene.

Da han nærmede sig Torvet, hvor flere Gader udmundede, løb han lige imod en Mand, som straks, da han blev ham var, rendte videre ned ad en Sidegade.

Næsten samtidig stødte en Mand, som kom stormende fra en anden Sidegade, ublidt sammen med Opdageren, idet han som besat brølede:

„Banken er sprængt — der løber en af Skurkene — hjælp os at fange ham!"

Dermed satte den Nyankomne efter Flygtningen, og Nick Carter sluttede sig til ham.

Nick løb dog meget hurtigere end den anden Forfølger og kom snart langt foran ham.

At indhente den flygtende Bankrøver, viste sig ulige sværere; omsider var Nick Carter dog kommen Fyren saa nær, at han kunde gribe ham.

Men i samme Øjeblik vendte Flygtningen sig om og skød en Revolver af saa nær ved Nick Carters Ansigt, at Krudtet brændte hans Hud, mens Kuglen fløj forbi hans Hoved uden at gøre nogen Skade.

Men dette Middel skræmmede ikke den frygtløse Opdager. Med den ene Haand greb han om Skurkens bevæbnede højre, og med den anden drev han Fyren et saa kraftigt Slag i Tindingen, at han faldt om og blev liggende.

Hurtigt bukkede Nick sig ned over Flygtningen og saa straks, at han kun var bedøvet, men slet ikke saaret eller særlig mishandlet.

Derved saa Opdageren noget, som interesserede ham i høj Grad — nemlig den Bevidstløses Ansigt.

Han vidste øjeblikkelig, at disse raa og simple Ansigtstræk var at finde under Nr. 2046 i Politiets Forbryderalbum, og at deres lykkelige Ejermand var en farlig Indbrudstyv, som hed Pete Oakey.

Sidste Gang, Nick var truffet sammen med Fyren, havde han overrasket denne under Udførelsen af et Indbrud og hjulpet ham til nogle Aars Ophold i Sing-Sing, Statstugthuset i New-York. Dem havde han nu formodentlig afsonet.

Nick havde taget Flygtningens Revolver, og ventede nu utaalmodigt paa, at han skulde komme til Bevidsthed. Endelig rejste Manden sig halvt op og greb sig stønnende til Hovedet.

Nick udbrød:

„Naa, nu har jeg nok igen grebet Dig paa fersk Gærning, Pete Oakey!"

„Nick Carter!" stammede Fyren, da han havde kastet et Blik paa sin Overvinders Ansigt.

„Ja, med din Tilladelse, det er mig!" svarede Nick leende. „Naa, saa har Du skiftet Haandtering — er Bankrøveri maaske mere indbringende, hvad?"

„Nej, nej, det havde jeg ingen Del i!" stønnede den Overvundne og vred sig af Smærte. „Jeg er uden Skyld — det er sandt, Hr. Carter, jeg er helt uden Skyld!"

„Hvorfor løb Du da, Du lille, uskyldige Lam?" spottede Opdageren.

„Det er da klart nok — vilde ikke enhver, som fik fat i mig, anse mig for skyldig?"

„Jo, rimeligvis, min brave Pete," svarede Nick. „Men Du behøver ikke at forsikre mig om din Uskyldighed, for mig vedkommer jo hele Historien ikke synderlig. Jeg kom bare rent tilfældigt forbi. Hold Du derfor hellere dit Krudt tørt til Byens Politi."

Omtrent et halvt Dusin af Byens Borgere kom nu løbende, men den Mand, som før havde bedt Nick om Bistand, var ikke iblandt dem. Endnu før der var blevet vekslet et Ord, havde der allerede indfundet sig et andet Dusin Forfølgere, deriblandt ogsaa den ene af den lille Bys tre Politibetjente, og til ham overleverede Opdageren nu sin Fange.

„Hvordan fik de fat i den Fyr?" spurgte Ordenshaandhæveren forpustet.

„Jeg tog ham i Kraven, og her er han!" svarede Nick leende.

„Skød De paa ham? Jeg hørte i det mindste et Skud."

„Nej, han skød paa mig, men Kuglen gik forbi," forklarede Nick, der var Politibetjenten behjælpelig med at anlægge Haandjærnene.

„Det er en himmelraabende Uretfærdighed," raabte Fangen. „Jeg fyrede ganske vist paa Hr. Carter, men ikke for at ramme ham, kun for at holde mig ham fra Livet."

Ingen hørte dog paa ham, men alle saa med den største Forbavselse paa Opdageren.

„Er De den berømte Hr. Carter fra New-York?" stammede Politimanden og indtog en ærbødig Holdning.

„Berømt eller ikke berømt — jeg er Opdageren Carter — og den Ridder af Brækjærnet her hedder Pete Oakey. Han er en tidligere mange Gange straffet Forbryder, og New-Yorker Politiet kan give Oplysning om ham."

„Mange Tak, Hr. Carter, hele Byen er i Gæld til Dem!" svarede Politimanden.

„Naa ja, det var meget behageligt, at jeg kunde gøre mig nyttig for Dem. Men jeg tør ikke opholde mig længere, for mit Tog kan komme hvert Minut."

„Der standser ikke noget Tog her før i Morgen tidlig."

„Jo, min kære Mand, det har jeg sørget for!" forklarede Nick hurtigt.

„Det er en anden Sag — god Nat, Hr. Carter!"

„God Nat!"

„Hr. Carter — Hr. Carter!" raabte Fangen klagende efter Nick, som hurtigt fjærnede sig. „Jeg er uden Skyld — bliv dog — jeg kan bevise det."

„Jeg har ikke Tid, min gode Pete!" raabte Opdageren tilbage. „Sig Du alt det til Politibetjenten!"

Dermed løb han rask ned ad Banegaarden til. Han havde dog ikke behøvet at skynde sig saa meget, thi det hele Optrin havde kun varet et Kvarterstid.

Han kom forbi Bankbygningen, og der hørte han, at Indbruddet var mislykket.

Dynamitpatronerne maatte være sprungne for tidligt, da kun Indgangsdøren til Banklokalet var sprængt; i selve Lokalet var der ikke røvet eller beskadiget noget.

„Den gode Pete vil med alle sine Udflugter og Uskyldighedsforsikringer dog ikke blive frikendt selv ved Hjælp af den dygtigste Lovtrækker!" tænkte Nick Carter, da han kort efter steg ind i en af Iltogets Rygekupéer, hvor han tændte sig en duftende Havaneser. „Hvis jeg ikke tager fejl, vil han i Løbet af næste Aar atter føre en meget offentlig Tilværelse — nemlig ad Rettens Vej!"

Onkel Philip besøger Nick Carter.

Fire Uger gik, og Nick Carter, som efter den lille Tildragelse i New Hamburg, havde haft at gøre med nogle meget alvorlige og anstrængende Sager i Chicago, havde ikke senere ofret Pete Oakey en Tanke.

Det var knapt to Dage siden, han var vendt hjem fra Chicago, da han fik Besøg af en faderlig Ven. Skønt Philip Sherman ikke var i Familie med Nick, havde Nick dog altid kaldt ham „Onkel", og den berømte Mand holdt meget af denne sin Barndomsven, der for Alderens Skyld ogsaa godt kunde have været hans Fader.

„Ih se, god Dag, Onkel Philip, det var virkelig morsomt," udbrød Opdageren og trykkede hjærtelig den jævne Landmands Haand. „Hvordan har Du det? Godt forhaabentlig?"

„Jo, Tak, rigtig godt! For Resten er jeg glad over at træffe Dig hjemme, Nick," vedblev Shermann, da de havde taget Plads, og Husets Herre havde ladet hente en Flaske Vin frem og budt paa en Cigar. „Det vilde have været meget kedeligt, hvis jeg ikke havde truffet Dig, for mit Besøg gælder ikke alene den kære, vilde Dreng fra gamle Dage, men ogsaa den modne Mand med Verdensberømmelsen!"

„Se se — ogsaa Du, Onkel, Du, Onkel Philip!" udbrød Nick forundret. „Hvis nogen havde sagt mig, at Du vilde opsøge Opdageren Carter, vilde jeg have let ham op i hans aabne Ansigt — men lad høre!"

„Det drejer sig om min Datterdatter Dorrit Groble," sagde den gamle Mand nu med skælvende Stemme. „Hun er bleven bortført, ranet eller — røvet!"

„Aa, Snak vel!" raabte Opdageren helt forskrækket. „Den kære, lille Dorrit — hvem skulde dog have bortført hende og hvorfor mon?"

„Det aner vi ikke! Vi kan kun have Formodninger," svarede Onkel Philip og vedblev, mens han saa spørgende paa Opdageren: „Sig mig en Gang, kunde Du faa Dig selv til at begaa en lovstridig Handling for at forhindre en fræk Forbrydelse?"

„Du ved, Onkel, hvor gærne jeg vil hjælpe Dig — men dit Spørgsmaal forbavser mig!" svarede Nick overrasket. „Vil Du ikke hellere uden Omsvøb sige mig, hvad det hele drejer sig om?"

„Jo, det er vist ogsaa bedst, Nick," indrømmede den gamle Mand med et Suk: „Du kender jo vore Familieforhold —?"

„Saa temmelig, tænker jeg da," svarede Opdageren og nikkede. „For fem eller seks Aar siden blev din Datter Edith jo gift med min gamle Legekammerat, David Groble. Du var ikke glad for det Ægteskab."

„Nej, jeg satte mig imod det med Hænder og Fødder!" sagde Sherman forbitret.

„Ja, ja, Onkel! Men da Edith døde, tog Du Dig kærligt af hendes lille Datter."

„Selvfølgelig, for den lille Dorrit kunde jo dog ikke gøre for, hvad Forældrene lavede."

„Jeg har i mange Aar været saa stærkt optaget, at jeg næppe fik Tid til at tænke paa mine Kære, endsige bekymre mig om deres Skæbne," sagde Nick. „Var denne Groble virkelig saa slet en Person?"

„Han?" udbrød den Gamle: „Han er den største Skurk under Solen!"

„Stakkels Edith!" sagde Opdageren sagte. „Jeg havde ikke drømt om, at hun skulde skænke sit Hjærte til saadaan en Fyr ... men en ren Forbryder er Groble vel ikke?"

„Dertil er han altfor listig og forslagen — den Slags Gutter lader sig ikke fange, de gaar kun med det ene Ben i Tugthuset!" sagde Sherman. „Men det maa han forsvare over for sin Gud og sin Samvittighed — jeg gaar blot i den dødeligste Angest for, at det er ham, som har bortført den stakkels lille Dorrit!"

„Nu forstaar jeg det, Pigens Fader har taget hende med sig, og nu vil Du have, Onkel, at jeg skal bringe Dig den Smaa tilbage?" sagde Nick.

„Ja, Nick, jeg tror nok, at David staar bag ved det hele!"

„Du er dog altsaa ikke sikker i din Sag, Onkel? Men hvorfor gaar Du ikke til Domstolene?"

„Naa, for det første ved jeg ikke rigtig, hvor Groble bor, og for det andet har jeg en lumsk Anelse om, hvad han vil gøre i det Øjeblik, jeg anlægger Sag — Du maa vide, kære Ven, at det ved den Historie drejer sig om en stor Formue."

„Hvordan det?" spurgte Opdageren. „Er den lille Dorrit formuende?"

„Ja, det er netop Sagen," svarede den gamle Mand. „Edith arvede med en rund Sum en Million Dollars fra min afdøde Kones Familie. Denne Formue gik over til lille Dorrit og er i god Behold hos mig, saa længe Barnet lever. Den tilfalder derimod Groble, hvis Barnet skulde dø, for han er jo hendes retmæssige Arving!"

„Det ser i hvert Fald betænkeligt ud, Onkel," sagde Nick alvorligere end ellers. „Jeg tror ikke, at han myrder sit Barn og bringer sig selv i Galgen. Men han kan — hvis han virkelig er saa slet, som Du tror — ganske langsomt lade den lille Dorrit tæres hen; —der gives saa mange Arter af grusomme Mord, som ingen Domstol kan straffe."

„Det er netop det!" raabte den Gamle harmfuldt: „I hans Hænder visner den Lille hen, til han en skønne Dag er hendes Arving — men hvis man trænger ind paa ham eller anlægger Sag, saa lader han sit Barn dø pludselig — ved et Fald, et Stød — et Vaadeskud! Selv om lille Dorrit ikke skulde arve en Hvid; vilde hendes Liv dog være truet, fordi hun er min Kæledægge. Det ved hendes Fader, og han hader mig saa inderligt, at intet Middel er ham for lavt, naar han bare faar sin Hævnlyst imod mig tilfredsstillet."

„Nu forstaar jeg, hvad Du mente før, Onkel, da Du spurgte, om jeg kunde handle imod Loven, naar jeg derved kunde forhindre en Forbrydelse.

Loven giver Faderen hele Retten over sit Barn, og Du er kun dit Barnebarns Formynder, Du er ikke sat hende i Faders Sted og har ingen Forældremyndighed over hende."

„Ganske rigtigt. Men Du maa dog selv indrømme, Nick, at i mit Tilfælde maa vi se mere paa Lovens Aand end paa Lovens Bogstav!"

„Ja, men er vi sikre paa, at Myndighederne vil staa os bi?"

„Det er vi ikke! Lad mig først vide min lille Dorrit i Sikkerhed igen, saa skal jeg hænge saa mange Processer om Halsen paa denne Groble, som han kan bære! Hvad Domstolene sluttelig bestemmer, det maa jeg bøje mig for — men ikke for hvad den Slyngel kan finde paa over for sit eget Kød og Blod!"

„Vel, Onkel Philip, jeg skal gøre, hvad jeg kan for at hjælpe Dig," erklærede Opdageren. „Alene for gammelt Bekendtskabs Skyld, for den Affære ligger jo ellers noget uden for mit egentlige Virkefelt."

„Jeg vidste jo, at Du ikke vilde svigte mig i min Nød, Nick, Du har altid været et godt Menneske, og det vil Du blive ved med at være!" sagde den gamle Mand rørt.

„Det er godt, Onkel — men nu maa vi høre de nærmere Omstændigheder for der er ikke megen Tid at spilde!"

„Altsaa til Sagen!" skyndte den Gamle sig at svare. „Jeg saa Dorrit sidste Gang i Forgaars."

„Et Øjeblik!" afbrød Opdageren ham. „Bor I endnu i Jeres Hus her i Byen ved Westend Avenue — eller er Du allerede taget ud til dit Landsted?"

„Nej, det skulde vi først i næste Uge. Men hør nu efter, Nick. Foruden Dorrit og mig bor der i Huset fire Tjenestefolk, og blandt dem er Annie Wilson, min Datterdatters Barnepige. Tænk Dig nu, Pigen forsvandt samtidig med Barnet."

„Vil det sige, at Dorrit er bleven bortført af Pigen?" spurgte Nick.

„Naa, ja — Pige kan vi jo gærne kalde hende," sagde den Gamle, „men Annie har for Resten været gift — og om hun har bortført Barnet eller selv er

bleven bortført sammen med Barnet, det maa Himlen vide! I Forgaars Formiddag gik hun som sædvanlig hen i Centralparken med den lille Dorrit, men derefter er deres Spor forsvundne. Selv Politiet kunde ikke opdage det allerringeste!"

Et Minut sad Opdageren og tænkte sig om, saa sagde han kort:

„Naa, Onkel, hvad ved Du om denne Fru Wilson og hendes Fortid?"

„Hun har sandelig været som en Moder for Dorrit, og har plejet den Lille, fra hun var spæd, med største Ømhed og Hengivenhed. Allerede før Dorrits Fødsel var hun i min Datters Tjeneste. Jeg tror, Annie stammer fra Fort Jervis og har været gift med en daarlig Person ganske ligesom Edith, kun med den Forskel, at Mrs. Wilson oven i Købet led Nød. For at gøre Ulykken fuldkommen mistede hun sit lille Barn, som hun forgudede. Det er en sørgelig Historie, for den Lilles Død berøvede næsten Annie Forstanden, og først efter Aar og Dag kom hun ud fra Sindssygeanstalten — men ganske helbredet er hun dog knapt, hun er stadig noget tungsindig.

Jeg vilde vel næppe have betroet hende Omsorgen for Dorrit, hvis ikke hun paa Dorrit havde overført al den Kærlighed, som man vel kan sige var opsparet i hendes Moderhjærte!"

„Hm, det vilde ikke være det første Eksempel paa, at saadanne Sindssyge, som man mente ikke kunde gøre nogen Skade, pludselig blev farlige for deres Omgivelser, og løb bort med de Børn, der var dem betroede!" sagde Opdageren. „Hvordan var denne Annie klædt?"

„Ja, hvis jeg vidste det, Nick!" sukkede den Gamle. „Jeg har ingen Mening om det og ej heller Sans for det Udvortes. Men jeg antager, at Fru Goodale vil kunne give Dig bedre Oplysninger. Det er min Husbestyrerinde, hun er fyrretyve Aar, og hun forgudede ogsaa Dorrit. Det var hende, som gjorde mig opmærksom paa, at Annie de sidste Dage havde téet sig ganske anderdeles end ellers —"

„Saa?" spurgte Opdageren interesseret. „Hvordan det, Onkel?"

„Aa, ellers var Annie altid mørk og indesluttet, og naar hun lo, var det kun gennem Taarer. Men tre Dage før hendes Forsvinden — og det var for Resten første Gang, siden hun kom i min Tjeneste, fik hun et Brev, som gjorde hende til et helt andet Menneske og munter som en Lærke, hun sang og lo og havde saamænd ogsaa gærne danset, om det skulde være."

„Det var mærkeligt," mumlede Nick Carter. „Fra hvem kom det Brev?"

„Ja, hvem der bare vidste det, Nick!" sagde Sherman med et Suk: „Annie var i det hele taget ikke meget meddelsom, men dog aldrig helt utilgængelig ovre for Fru Goodale. Men med Hensyn til det Brevs Indhold var hun fuldkommen tavs. Desuden var hun ogsaa kommen i Besiddelse af en lille Pakke, som hun, naar hun troede sig ubemærket, kyssede hæftigt, som en Hedning kysser sit Afgudsbillede.

Rimeligvis maa hun have tabt denne Pakke den samme Morgen, som hun forsvandt, for vi fandt den derhjemme, og det viste sig, at den indeholdt en lys Haarlok, som jeg har taget med mig, Nick — se, her er den!"

Opdageren tog imod den blonde Haarlok, befølte og undersøgte den og betragtede den endelig under et Forstørrelsesglas.

Omsider udbrød han:

„Og Annie sagde ikke noget om, hvad den Lok havde at betyde?"

„Nej, hun skjulte den saa omhyggeligt, at vi først efter hendes Forsvinden, da Mrs. Goodale tilfældigvis fandt den lille Pakke i hendes Seng, opdagede, hvad den indeholdt."

„Lille Dorrit er mørkhaaret."

„Ja, men Annie fortalte ofte om sin lille Drengs rige, gyldne Haarfylde."

„Ah! Og Du er sikker paa, Onkel, at denne Haarlok her staar i Forbindelse med det saa pludseligt indtrufne Brev?"

„Saa godt som sikker — i det mindste havde hverken Fru Goodale eller de øvrige Tjenestefolk før set noget til den hemmelighedsfulde Pakke — og da Annie senere stadig bar den hos sig, maa hun sagtens have faaet den tilsendt i Brevet."

„Det er der ingen Tvivl om," bekræftede Nick. „Men fra hvem eller hvorfra Brevet kom, er der ingen, som ved?"

„Jo, efter hvad Fru Goodale sagde, var Adressen skreven af en Mand, og Poststemplet udviste, at Brevet var afsendt fra Fort Jervis. Men jeg antager, at Annie ikke var at formaa til at tale; hun brændte Brevet, saasnart hun — med Anvendelse af alle mulige Forsigtighedsregler — havde besvaret det. Det var Fru Goodale paafaldende, at Annie absolut selv vilde bringe Brevet paa Posthuset og ikke lade nogen se Adressen.

Men vi tænkte ikke derfor paa noget Ondt, — og jeg kan heller ikke nu tro, at Annie med Vilje har bort-

ført min lille Dorrit — jeg tror meget snarere, at den skammelige David Groble under en eller anden Form — vel nærmest ved et falskt Foregivende — har for lokket hende. Den lyse Haarlok har i hvert Fald stor Betydning."

„Det tror jeg ogsaa," svarede Opdageren. „Det er nemlig slet ikke Menneskehaar, men Hør, der er snittet af Haartoppen paa en stor Voksfigur. Men netop den Omstændighed bekræfter den Mistanke, at man har spillet den sindssyge Kvinde et Puds; man har maaske bibragt hende den Vildfarelse, at hendes Dreng lever endnu, og at Brevskriveren er i Stand til at føre hende til Barnet.

Naturligvis maa dette Menneske være nøje kendt med Fru Wilsons Vaner og have vidst, at hun hver Formiddag plejede at spadsere i Parken med lille Dorrit. Hvis det virkelig drejede sig om en Bortførelse af dit Barnebarn, Onkel, saa var det den letteste og simpleste Maade, hvorpaa man kunde komme i Besiddelse af Barnet. Man bildte blot Barnepigen ind, at hendes lille Søn, som hun troede død, befandt sig her eller der — hvad var saa lettere end at skaffe baade Barn og Barnepige af Vejen!"

„Ja, nu forstaar jeg sandelig, Nick, hvorfor Du altid er saa heldig!" svarede den Gamle med et dybt Suk. „Hvad Du der siger, er saa selvfølgeligt, at det slet ikke kan være andet — og dog var det mig umuligt at faa de forskellige Begivenheder til at rime sammen og forstaa dem — og Politiet gik det ikke bedre!"

„Ja, Onkel, at slutte rigtigt og tænke logisk er Opdagerens Kunst — men undskyld mig et Øjeblik, jeg maa straks telegrafere til Politimesteren i Port Jervis."

Dermed skrev han nogle Linjer paa et Stykke Papir, ringede og gav sin Husbestyrerinde Ordre til, at Telegrammet skulde besørges uopholdelig.

Selv underholdt han sig nu med sin faderlige Ven, og i Samtalens Løb fik han saa meddelt alle de Enkeltheder, som syntes at være af Værdi for ham.

Knap en Time efter indtraf Svaret fra Port Jervis; det lød:

„Ja, en David Groble forpagtede afdøde Samuel Middlesons udstrakte Jorder omtrent seks Mil herfra ude i Bjærgene. Statsgrænsen gaar midt igennem Ejendommen. Groble skal have forpagtet Jorden for Jagtens Skyld. Han har omgivet sig med en Flok raa Karle og er ikke afholdt selv. Der er dog intet at klage paa ham; for Tiden befinder han sig paa Farmen, men han er ofte borte fra den.

Port Jervis Politi."

Tavs havde Nick Carter læst Telegrammet igennem og rakte det nu til sin Gæst.

„Det er godt at faa Forstand af!" sagde han. „Statsgrænsen gaar midt igennem Ejendommen — det vil sige, at ingen Myndighed i Staten New York kan anholde Groble, naar han befinder sig paa den Del af Farmen, der hører til Pennsylvanien — og omvendt. Desuden har han en Stab af raa Fyre om sig af Hensyn til Jagten. Det ser ganske ud som en Slags personlig Livgarde."

Den Gamle kunde næppe komme sig af sin Forbavselse. Han slog Hænderne sammen:

„Nej, sig mig nu, Nick, hvordan i Himlens Navn har Du dog saa hurtigt kunnet opspore denne David Grobles Opholdssted — jeg kan knapt tro mine egne Øjne, men her har jeg jo faaet sort paa hvidt paa det!"

„Du gør mig altfor megen Ære, Onkel," sagde Opdageren afværgende. „Lidt omhyggelig Eftertanke, det er alt! Ved enhver Forbrydelse, stor eller lille, er det første Spørgsmaal altid: hvem har Fordel deraf, hvem har altsaa Interesse i Forbrydelsen. Er din Opfattelse rigtig, saa er Groble under alle Omstændigheder i Besiddelse af sin Datter.

Lokkebrevet kom fra Port Jervis, Annie Wilsons Hjemsted. Der maatte han være, hvis han skulde faa hende til at tro, at hendes lille Søn endnu var i Live — og kun til Port Jervis vilde hun lade sig lokke — eller skal vi sige bortføre. Følgelig maatte Groble, hvis han stod bagved, slaa sig ned der i Nærheden — og at han gør det, at vor Slutning altsaa er rigtig, bekræfter dette Telegram."

„Men hvad nu?" raabte Sherman og vred sine Hænder: „Naar Skurken har den lille Dorrit i sin Vold, svæver hendes Liv i bestandig Fare. Ja, han vil ikke betænke sig et Øjeblik paa at tage den Lille af Dage paa voldsom Maade, hvis han tror sig forfulgt eller i Fare!"

„Men den Tro maa vi ikke lade ham komme i," svarede Nick. „Gaa Du nu rolig hjem, Onkel! Jeg vil straks tage mig af Sagen og rejse til Port Jervis. Derfra skal Du faa nærmere Underretning — og nu op med Hovedet. Jeg kan ikke tro, at den Lilles Liv er truet foreløbig — og jeg har en Anelse om, at hun vil være vendt tilbage under sin Bedstefaders Beskyt-

telse, før hendes umenneskelige Fader endnu kan gøre hende virkelig Fortræd!"

Dermed tog han Afsked med den gamle Mand, der inderlig trøstet gik hjem.

Nick Carter som Landmaaler.

Dagen efter kørte en Landmaaler i et flot Enspænderkøretøj, hvori han havde alle sine Instrumenter stuvede sammen, ud til den af Groble forpagtede Farm. Men ikke et eneste Menneske kunde i denne Embedsmand have genkendt den berømte Opdager.

Han vidste, at de to Stater, som grænsede op til hinanden havde nedsat en Kommission til nøjagtig Fastsættelse af Statsgrænsen; og denne havde Adgang overalt. Derfor var Nick Carter kommen paa den Idé at udgive sig for Funktionær ved Kommissionen.

Paa denne Maade kunde han uanfægtet udspejde Manden og hans Omgivelser uden selv at vække Mistanke.

Nick Carter kunde, retskaffen som han var, vanskelig gøre sig fortrolig med den Tanke, at han muligt skulde forjage Dorrits Bortfører.

Naturligvis var det hans faste Beslutning trofast at hjælpe sin faderlige Ven og i Nødsfald ogsaa at gribe til Magtmidler. Men først vilde han dog se, om der ikke skulde vise sig andre mere lovlige Udveje.

„Maleportus", saaledes havde David Groble døbt det af ham forpagtede Gods — var en kostbar Ejendom, hvis Drift krævede store Penge.

Dem havde Groble nu altid manglet, i hvert Fald efter Svigerfaderens Forsikring, og det var derfor nødvendigt, at han slog ind paa noget, der kunde skaffe ham rigelige Midler; ellers havde han heller aldrig kunnet tænke paa at forpagte saa stor en Ejendom og yderligere underholde en Slags Livgarde.

Uden at vække Spor af Opsigt havde Opdageren spurgt om Vej til „Malepartus", og muntert kørte han nu lige løs paa sit Maal.

Da den støvede Landevej sluttelig tabte sig i en skyggefuld Skov, saa han et næsten endeløst Pigtraadshegn, og kort efter kom han til en Jærn-Gitterport, hvorover der var anbragt et Skilt med Navnet „Malepartus".

Opdageren gjorde netop Anstalter til at komme igennem Porten, da to bomstærke Fyre kom frem fra nogle Buske og greb den formentlige Landmaalers Hest ved Tøjlen.

„Her er ingen Adgang!" raabte de raat, mens de tvang Hesten til at vende og førte Vognen med samt den ivrigt protesterende Landmaaler tilbage til Landevejen. „I „Malepartus" har ingen noget at gøre!"

„Saa, ikke det? det var jo kønt," ivrede Nick, der selvfølgelig stadig blev i Rollen som Landmaaler. „Jeg kommer her i Staten New Yorks Navn og har Ordre til at opmaale Statsgrænsen. Derfor er jeg her, og den, som hindrer mig i Udførelsen af min Tjenestepligt, begaar en Forbrydelse!"

„Se se!" udbrød den ene spotsk: „han truer med Fogden, nu skal han netop ikke komme ind i „Malepartus"!"

„Naa, kør saa til!" sagde hans Kammerat. „Omtrent to Hundrede Yards herfra forlader Statsgrænsen Malepartus og løber saa videre langs Landevejen."

„Det ved jeg," sagde Opdageren vredt. „Men jeg skal have sat triangulære Mærker inde paa Farmen."

„Hvad skal De?" brummede den ene Fyr.

„Et Stranguleringsmærke," forklarede hans klogere Kammerat, „det er det, man ser paa Halsen af en hængt Mand."

„For Pokker," sagde den første igen. „Se til den Karl. Han vil straks begynde med at hænge Folk inde i Rævehulen."

„Sikken Snak!" sagde Nick endnu mere hidsig. „Jeg skal arbejde paa Grunden med Tangent og Sekstant — og desuden opstille Logarithmeberegninger og uddrage Kvadrat- og Kubikrødder."

„Han er gal!" sagde endelig den ene Portvogter. „Han vil trække Rødder ud!"

„Saa maa han være Tandlæge," lo den anden. „Men han maa lade baade Tænder og Rødder sidde i Fred — her ind paa Godset kommer han ikke, i det mindste ikke med hele Knokler!"

„Det var Ret, Cal."

„Naturligvis, Alec," svarede den anden, mens han spyttede i Næverne, rullede Ærmerne op og vendte sig paa en truende Maade imod den formentlige Landmaaler.

„Jeg kan beregne, at de Instrumenter der paa Vognen nemt kunde blive slaaede i Stykker paa din

Ryg," sagde han. „Og hvis Du nu ikke skynder Dig at komme væk herfra, saa skal jeg tegne hele Statsgrænsen af paa dine Rygstykker — og det baade med gult og blaat."

Men Opdageren saa blot paa ham med et roligt Smil.

„Mine kære!" udbrød han med hævet Stemme. „Jeg vil lade, som jeg ikke har hørt disse Ord, jeg er Embedsmand, og den, som forgriber sig paa mig, kommer til at stifte Bekendtskab med Straffefangernes stribede Uniform — men jeg har ingen Lyst til at strides med Jer om det. Jeg har Befaling til at foretage Opmaalinger paa denne Ejendom. Der er jo ingen af Jer, der er Ejeren, vel?"

„Her er ingen Ejer, her er kun en Mand, som har forpagtet Farmen."

„Det er Hip som Hap!" sagde den formentlige Landmaaler afværgende. „Nægter Forpagteren mig Adgang, vil jeg naturligvis ikke alene tiltvinge mig den med Magt, men ogsaa melde det til Øvrigheden, med hvem saa Hr. Groble, — saadan hedder jo Forpagteren — kan afgøre Sagen. Jeg forlanger paa det bestemteste, at Forpagteren faar at vide, at jeg er her!"

De to Fyre talte hviskende sammen.

„Godt," brummede Cal endelig, „jeg skal sige det til Husbond, — hvad er saa Deres Navn, min gode Mand?"

„Man kan ikke saadan sige „min gode Mand" til mig! Jeg er Statens Landmaaler!" svarede Nick med urokkelig Alvor. „Forøvrigt hedder jeg Horace J. Cranford."

„Saa vent lidt her, jeg skal melde det til Husbond!"

Han vendte sig netop for at gaa, men blev kaldt tilbage af en dyb Basstemme, som lød bagved en tæt Busk.

„Det er godt, min Ven, lad Herren køre ind!"

„Halløj," raabte Cal forbavset, „jeg vidste ikke, at Husbond var saa nær ved Haanden!"

„Ja, saa værs'go'!" sagde han til Landmaaleren. „Kør kun indenfor, der staar Forpagteren, og hvad han siger, det gælder her!"

Nicks Øjne faldt paa en kæmpemæssig, kraftigt bygget Mand, der fra Top til Taa var klædt i Hjorteskind. Han havde en Bøsse paa Nakken, og hans Ansigt, der var omgivet af et tæt, kortklippet Fuldskæg, kunde godt have gjort et bravt og vindende Indtryk, hvis der ikke i hans dybtliggende Øjne havde luret et ubehageligt Blink, som fik Menneskekendere til at være paa deres Post.

Nick lykønskede sig selv til, at det var lykkedes ham at trænge sig ind til lille Dorrits Fader uden at vække Mistanke; han havde forøvrigt tænkt sig Forpagteren saadan, som han var.

„Mit Navn er Horace J. Cranford," gentog Nick, „og jeg er Landmaaler."

„Tak," afbrød Groble ham med en kort Latter, „jeg har allerede hørt, hvad De sagde til mine Folk. Vær saa god at sætte Deres Køretøj i Stald — eller, det er bedre, at jeg ledsager Dem!" tilføjede han, „thi mine Folk er vel indøvede, og De kunde derfor atter blive opholdt under Vejs."

Derpaa sprang han op paa Bukken ved Siden af Nick, tændte den Cigar, som blev ham budt, tog Tømmer og Pisk og kørte ned gennem den skyggefulde Allé.

„Det er en smuk Ejendom, De her har forpagtet," sagde Nick for at indlede en Samtale.

„Jeg er godt tilfreds," brummede den anden med dyb Bas.

„Men det er vanskeligt at komme herind," fortsatte Nick spøgende. „Jeg maa banke paa mange Porte, men aldrig er der blevet mig Adgang nægtet saa haardnakket, som af Deres Folk."

„Folkene er som Jagthundene," sagde David Groble med en haard Latter. „Hvis jeg ikke tilfældig var kommen forbi og havde hørt Ordskiftet, saa kunde De have underhandlet med de to Fyre lige til Dommedag!"

„Naa, De maa vel have Deres Grunde til at holde Fremmede saa strængt fra deres Ejendom," udbrød Nick og trak paa Skulderen. „For mig vilde Sagen have været meget ubehageligere, fordi jeg var bleven afbrudt i at arbejde videre. Statsgrænsen er netop paa deres Farm tvivlsom, og særlig er man i Uvished om, hvorledes den atter naar ud til den offentlige Landevej — det vilde have været en ærgerlig Forsinkelse."

„Maaske," indrømmede Groble, mens han knaldede med Pisken. „Men man kan ikke være forsigtig nok. Jeg ligger netop i en ærgerlig Proces — Retten er soleklart paa min Side, men De ved nok, at den, som her i Amerika har den største Pengepung, faar de dueligste Lovtrækkere paa sin Side — og de kan pine og plage en, saa Taalmodigheden tilsidst brister.

Til alt Held skal en retslig Stævning overleveres En personlig af en Betjent — men den Mand skal blive gammel, før han faar mig at se!" forklarede han leende. „Jeg har en hel Del dygtige Gutter i min Tjeneste — Karle, som kunde tage det op med Fanden selv, end sige da med saadan en lumpen Stævningsmand ... enhver, som ikke har Ærinde paa Ejendommen, og som ikke bliver staaende, faar en Kugle mere i Livet, end han kan taale."

„Jeg mener dog, at en Stævningsmand nok maa kunne komme Huset nær igennem den tætte Skov, som findes her rundtom," bemærkede Nick.

„Jeg vilde ikke raade nogen til at forsøge det," erklærede Groble. „Han vilde faa en Ladning Bly i Maven, før han vidste af det."

„Saa maa jeg altsaa tage mig grumme meget i Agt med mit Arbejde," udbrød Nick betænkelig. „Det vilde være rigtigst, om De gjorde Deres Folk opmærksomme paa, at mit Arbejdes Art kræver, at jeg kan bevæge mig uhindret her paa Farmen."

„De skal ikke være bange, jeg skal nok instruere mine Folk," sagde David Groble beroligende. „Gud bevares, jeg er ingen Skryder — men jeg lader mig bare ikke træde paa Tærne, og jeg lader mig heller ikke berøve min Ret — det er det hele — derfor har jeg anskaffet mig disse Fyre, og enhver, som trænger sig her ind imod min Vilje, skal faa at mærke, at jeg her er Herre i Huset!"

Nick havde forlængst opdaget, at David Groble var meget meddelsom og desuden en pralende og stortalende Person.

Derfor morede det ham at komme med korte, tørre Bemærkninger i den rigtige Forudsætning, at hans Ledsager ganske af sig selv skulde begynde at plapre ud med, hvad der laa ham paa Hjærte. I den Henseende skulde han heller ikke blive skuffet.

De havde kørt i omtrent et Minut uden at tale, da Groble ganske uden Anledning sagde:

„Sagen er nemlig den, skal jeg sige Dem, de vil tage mit eneste Barn fra mig."

„Saa?" udbrød Nick Carter meget overrasket.

„For Fanden ogsaa, jeg kan blive rasende, naar bare jeg tænker derpaa," vedblev Groble helt opbragt. „Ser De den Græsplæne der, og den Blomsterhave? Hører De Vandfaldet, hvor det bruser os i Møde? Og saa den stejle Fjeldspids der. Jeg vil sige Dem, derfra har man den mest henrivende Udsigt i vid Omkreds, og Folk valfarter stadig herhen, det er mig meget imod at maatte holde dem borte fra Ejendommen. Men jeg er nødt til det, for man kunde misbruge min Gæstfrihed — der kunde være en Dommer eller en Stævningsmand imellem de Mennesker — saa lukker jeg hellere for det hele, saa at ikke en Kat kan slippe ind."

„Deres Portvogtere holdt mig altsaa for en Retsbetjent eller en Stævningsmand?" spurgte Nick.

„Det gjorde de sikkert. Uvejret kan bryde løs naar som helst, og derfor maa vi være højst forsigtige!"

„Er det virkelig Alvor, at man vil tage Deres lille Dreng, Deres eget Kød og Blod, fra Dem med Magt?" spurgte Nick tvivlende.

„Barnet er en Pige," brummede Groble. „Men ellers hænger det saadan sammen. Den lille er fem Aar gammel og har altid været hos den fordømte Mordbrænderbande — jeg har først for faa Dage siden taget Barnet tilbage."

„Ah, nu forstaar jeg Dem," sagde Nick. „De frygter for, at Barnets Formynder eller dets Moder skulde forlange det udleveret ad Rettens Vej og derfor søger De at undgaa de Spektakler. Ja, Hr. Groble, jeg kan kun sige, at De har min fulde Sympati. Hvis jeg var Fader, og mit Barn blev mig berøvet, vilde jeg gøre ligesom De. Men Loven maa jo dersuden være paa Deres Side!"

„Det burde den i det mindste være," sagde Groble, og smed Cigarstumpen fra sig. „Men hvem kan forudse, hvordan saadan en Historie vil ende. Hvad der end skulde ske, vilde man paany forsøge at fralokke mig mit Barn, en Ting ved jeg vist — Guldet klinger godt, forstaar De?"

Nick Carter forstod ikke et Muk, men lo dog bifaldende.

„De er lykkelig, De maa jo have Lommen fuld af Penge," sagde han.

„Det gaar an," indrømmede David Groble hovmodigt, men det har ikke altid været saaledes. Derimod har mit Barns Faddere altid svælget i Rigdom. Det er min Hustrus Familie, jeg mener. Hun selv er død.

Hendes Fader havde Barnet. En ganske almindelig Bonde, som hedder Sherman og bor i New-York — De kender ham maaske?"

„Næ, jeg har ikke den Fornøjelse. Jeg er fra den øvre Stat og kommer sjældent ind til Byen."

„De er ikke gaaet glip af noget," sagde Groble harmfuld. „Den Gamle er den mest lurvede Gnier, man kan tænke sig."

„De holder nok ikke særlig meget af Deres Svigerfader," sagde Nick leende.

„Holder af ham? Nej, tværtimod! Jeg hader ham. Derfor har jeg ogsaa taget Barnet fra ham. Den gamle Synder hænger ved hende med Abekærlighed," lo Groble, mens hans Øjne blinkede lumsk.

„Foreløbig véd han ikke, hvor jeg er. Men han har Penge nok til at skaffe sig det at vide, og saa vil han forfølge mig med Proces! Det Fæhoved, mit Barn er nu hos mig, og den, som har Barnet, faar i ni af ti Tilfælde Ret! Han skal tage sig i Agt, den skinhellige Hykler!"

„Ja, jeg maa give Dem Ret," svarede Nick forsigtig.

„Det maa jo enhver!" sagde Groble. „Men her gaar Vejen til Højre, hvis De med det samme vil se at finde Dem lidt til Rette her paa Farmen. Statsgrænsen gaar tværs igennem Huset."

„Det er vist bedst, at jeg først sætter min Hest i Stald og orienterer mig til Fods!" sagde Opdageren.

„Lad ganske, som De er hjemme. Jeg er, som sagt, et meget omgængeligt Menneske. Naturligvis haaber jeg, De vil være min Gæst. Vi kalder til Maaltiderne med en stor Klokke, De skal straks faa den at høre."

„Mange Tak, jeg skal nok indfinde mig punktligt."

Da de kørte op til Stalden, saa de en Mand, der sad udenfor paa en Bænk og røg Tobak.

„Jere!" raabte Forpagteren allerede paa lang Afstand, „denne Herre her er Landmaaler, og han bliver her en Dagstid eller to for at faa Statsgrænsen opmaalt.

Sig til Karlene, at han er god nok — de skal lade ham være i Fred og hjælpe ham, naar han behøver det."

Jere nikkede og kom hen til Køretøjet.

„Skal jeg føre Hesten ind i Stalden og strigle den?" spurgte han.

„Ja, det maa De gærne!

„Vel, jeg skal snart faa det besørget!"

Nick og Groble steg af Vognen, og Opdageren fik sine Opmaalingsinstrumenter læssede af.

„Jeg vil nu først og fremmest bestemme Grænsestenen ude paa Vejen og derfra arbejde mig frem til Beboelseshuset, hvis det passer Dem saaledes, Mr. Groble?" sagde Nick.

„Ganske som De vil, glem blot ikke Middagsklokken, for jeg venter nødig!"

„Nej, det forbyde Himlen!" svarede Opdageren spøgende. „Maven er vigtigere end Forretningerne!"

Saa gik Nick.

„Halløj!" raabte Groble efter ham. „Skal De ingen Hjælp ha'?"

„Ikke nu, ellers Tak! Maaske senere — saa vilde det være mig kært, om en eller anden vilde holde Flaget for mig. Det letter Opmaalingen."

„Det tænkte jeg nok. Landmaalere arbejder vel ogsaa i Reglen to sammen, ikke sandt?"

„Jo, ganske vist," svarede Nick med et forstaaende Smil, „vi har som Regel et ungt Menneske med, som Staten betaler. Men naar man klarer sig selv, saa sparer ikke Staten, men vi selv de Penge!"

„Hahaha!" lo Groble. „For Staten bliver Regningen den samme, om De har en Mand med eller ej — det tiltaler mig! Klog skal man være! Jeg tror, at vi to kan blive gode Venner!"

„Vi skal jo alle leve!" svarede Nick og lo saa smaat. „Men det er dog ikke saa nødvendigt at lade andre leve som at leve selv!"

„De er storartet!" lo Groble igen. „Skynd Dem, at De snart kan blive færdig og hold saa en Fridag. Jeg kan vise Dem det bedste Forelfiskeri, som De nogensinde har set. Paa den Maade kan De lade Staten betale et Par Dage og selv fiske fede Foreller."

„Ja, naar man bare har en god Vilje, saa kan jo alting gaa, sagde den unge Bonde, da man undrede sig over, at han kunde lade sin gamle Fader anklage!"

Og de to Mænd skiltes under lystig Latter.

Opdageren, der selv slæbte Opmaalingsinstrumenterne med sig, gik nu over Græsplænen hen til Kørevejen, hvor han efter nogen Søgen fandt Grænsestenen.

Han satte Stativet over den, rettede Maalekikkerten efter den Vinkel, som fandtes angivet paa Stenen og saa opmærksomt igennem den stærke Kikkert.

Han kunde tydeligt se den statelige Bygning med den store Veranda foran. Her sad Groble i en Gyngestol i Færd med at tænde sig en frisk Cigar.

„Jeg tror, at Fyren med Vilje har ladet bygge sit Hus lige op ad Statsgrænsen," hviskede Opdageren hen for sig. „Det forekommer mig endogsaa, at Grænsen gaar lige igennem det ene Vindue. Det var vist klogt, at faa ham til at holde Løbelinen for at gøre ham ganske sikker."

Derpaa gik Opdageren over til Huset og begyndte at undersøge Grundmuren under Verandaen.

Lad og ugidelig saa Groble til i saa meget som et Minut.

„De finder Grænsemærket paa en af Stenene nær ved Dørstolpen," sagde han, „i det mindste er det blevet mig sagt, at der findes Maalelinien!"

„Ja, jeg har fundet den!" raabte Nick efter kort Søgen. „Maaske jeg kunde formaa Dem til at holde Linen for mig et Øjeblik?"

„Med Glæde, to Øjeblikke, om det skal være!"

„Vil De være saa god at bevæge Dem til Højre eller Venstre, ligesom jeg nu angiver Dem det!" raabte Nick. „Saasnart jeg vinker, skal De sænke Blyloddet langsomt til Jorden og holde Linen fast, til jeg kommer."

„Det er godt," raabte Groble leende. „Jeg skal ogsaa nok sende Staten min Regning!"

Nick lo ligeledes og skyndte sig over Græsplænen tilbage til sine Opmaalingsapparater.

Han udfoldede nu en travl Virksomhed, bar sig ad som Landmaalere plejer, rykkede Apparatet til Side, stillede det atter op, vinkede ivrigt, raabte over Græsplænen til Groble og fik ham endelig til at sænke Blyvægten.

Det viste sig, at Vægten laa paa Jorden, nøjagtig paa det Sted, hvor Stenen med Tegnet var muret ind.

„Det stemmer paa en Prik," erklærede Nick. „Nu er det gjort, saa har jeg kun igen at maale Grænselinjen paa den anden Side af Huset og følge den helt over i Skovene."

„Ja, gør, hvad De vil — det er mig ligemeget," sagde Groble.

Opdageren havde naturligvis udfoldet hele sin Virksomhed for at gøre Groble fuldstændig sikker og kvæle en mulig Mistanke i Fødslen.

Siden det var lykkedes ham at vinde Indpas i Farmen, havde han gjort forskellige vigtige Opdagelser.

For det første vidste han, at lille Dorrit virkelig befandt sig i den unaturlige Faders Magt.

Rigtignok havde han endnu ikke selv set hende, men han haabede nok at finde baade hende og hendes noget aandssvækkede Barnejomfru, Annie Wilson.

Men Nick Carter havde gjort endnu en Opdagelse, som gav ham en Del at tænke paa.

Allerede ved første Øjekast havde han i David Groble genkendt den Mand, som for en Maanedstid siden i New-Hamburg havde bedt ham være behjælpelig med at forfølge en Bankrøver, og derefter pludselig selv var sporløst forsvunden.

Lille Dorrits Bortførelse.

De næste tre, fire Timer gav Nick Carter sig til at arbejde i det Krat, der laa bag ved Huset.

Atter og atter stillede han sit Apparat op, for at det skulde se ud, som om han nøje søgte at fastslaa Statsgrænserne.

Men i Virkeligheden var han kun opsat paa at faa Lejlighed til at se lille Dorrit og hendes Barnepige.

Endelig fik han Øje paa dem.

Midt paa den Udsigtshøj, Groble havde fortalt ham om, saa han noget rødt skinne.

Da han rettede sin Kikkert der op imod, fik han at se, at det var et rødt Tørklæde, der blev baaret af en Kvinde. Hun sad paa en Bænk med Ryggen mod Klippevæggen.

I Nærheden af hende legede en lille, mørkhaaret Pige.

„Det er Dorrit Groble og Annie Wilson," tænkte Opdageren straks, mens han opmærksomt betragtede Kvindens Ansigt igennem sin Kikkert.

Han vovede imidlertid ikke at stirre altfor længe i den Retning, af Frygt for derved at vække Mistanke.

Han vidste ikke, hvor mange Folk Groble havde samlet om sig, og det kunde jo let tænkes, at Forpagteren havde givet nogle af sine Undergivne Ordre til nøje at passe paa „Landmaalerens" Bevægelser.

Saa skiftede han atter Plads og bevægede sig langsomt stadig undersøgende og maalende, tilbage til Huset.

Samtidig arbejdede hans Hjærne med feberagtig Iver.

„For en Maaned siden var Groble i New-Hamburg," tænkte Nick Carter. „Politidirektøren fra Port Jervis telegraferede til mig, at Groble ofte er borte fra Farmen.

Han maa have mange Penge nu efter sin Optræden at dømme. Hvor har han faaet dem fra?"

Svaret paa dette Spørgsmaal forekom Opdageren let. I hvert Tilfælde havde Forpagteren kun ved Tyveri kunnet forskaffe sig sine nuværende Midler.

Straks da Nick Carter saa lille Dorrits Fader, var han ikke et Øjeblik i Tvivl om, at han havde været delagtig i Bankrøveriet og i hvert Tilfælde havde narret ham til at forfølge Pete Oakey.

Var Pete Oakey da mon en af hans Kammerater?

Dette Spørgsmaal haabede Opdageren snart at faa besvaret.

Han havde kendt denne Forbryder længe nok til at vide, at det uden Vanskelighed vilde kunne lykkes ham eller hans Medhjælper, Chick, at faa Sandheden lokket ud af ham.

Hvis Pete Oakey var Groble's Medskyldige, saa vilde han tilstaa dette, og ligeledes vilde han, hvis man gik ham skarpt paa Klingen, bekende Kulør, om han overhovedet havde været delagtig i Bankrøveriet eller ikke.

„Her er nok for mig at bestille," tænkte Opdageren. „Først maa jeg saa hurtigt og saa lidt opsigtsvækkende som muligt skaffe lille Dorrit bort herfra. Derefter maa jeg se at bringe Groble i Forbindelsen med Bankhistorien fra New-Hamburg, hvis det er muligt.

Hans Folk ser mig ud til allehaande og hører maaske nok til en Bande Indbrudstyve eller Landevejsrøvere — hvem ved, om de hyppige Indbrud her i Omegnen ikke kan føres tilbage til de Fyre, og deres Overhoved og Leder er vel den højtærede David Groble?"

Snart efter lød Middagsklokken, og Opdageren begav sig hen til Huset.

Han blev skuffet i sit Haab om at skulle træffe Annie Wilson ved Bordet.

Han fik Øje paa hende og den lille Pige ved at se gennem en aaben Dør ind til Værelset ved Siden af. —

„Der sidder den lille Pige, jeg har talt til Dem om," sagde Groble, der havde fulgt Retningen af hans Blik.

„Det er en køn, lille Pige!" svarede Nick.

„Ja, hun er køn nok. Hun slægter sin Moder paa. Hun har endnu ikke vænnet sig rigtig til mig, derfor lader jeg hende ikke spise med ved Bordet."

„Det er sørgeligt nok, at man saa længe har holdt et Barn borte fra sin kødelige Fader."

„Ja, det har De Ret i!" brummede Groble. „Men nu kan den gamle Fyr have det saa godt! Lad ham bare klage. Jeg tager den lille Pige ved Haanden og gaar ind i Dagligstuen, saa befinder vi os i Staten Pennsylvanien. Sender han mig Fogden paa Halsen fra den Stat, saa sætter jeg mig her ind i Spisestuen og befinder mig i Staten New-York.

Tag blot Plads og gør et ordentlig Indhug paa Retterne!" tilføjede han med raa Latter.

Opdageren nikkede til Alec og Cal, der var med ved Bordet, som til gamle Bekendte og satte sig ned.

„Efter min Mening kunde i dette Øjeblik en af Retfærdighedens Spioner let nok trænge sig ind paa Farmen," sagde Nick, medens han var travlt beskæftiget med at føre Skeen til Munden.

„Det vilde kun gaa ham ilde, for Porten bliver Dag og Nat bevogtet af to Mænd, og de to her er lige blevne afløste," sagde Groble.

„Ja, saa er De jo udmærket dækket, og ingen kan komme og stjæle fra Dem!"

„Der skulde vise sig En, han skulde nok faa sin Bekomst!" sagde Alec nu.

„Ja," tilføjede Groble, „hos os gaar det til som i en belejret Fæstning. Vagterne bliver stadig stillede ud, og desuden er der altid en Mand paa Post i Port Jervis for at se efter i Togene."

„Virkelig?"

„Ja, det er bestemt! Han skulde nok hurtigt komme hertil og give mig Besked, hvis nogen agtede sig hertil for at skaffe sig Oplysninger om David Groble — ja, se blot paa mig, Hr. Cranford," tilføjede Husherren leende. „Ogsaa Deres Ankomst i Gaar Aftes blev vi punktlig underrettede om, og Deres Ydre blev beskrevet os saa nøje, at jeg i Morges kunde kende Dem ved første Øjekast."

Efter endt Maaltid satte Nick og hans Vært sig en halv Timestid paa Terrassen for at faa en gemytlig Passiar ved en Cigar.

David Groble var af den Slags Mennesker, der altid snakker løs fra Leveren. Han vilde gærne vække Beundring og kom derfor tit i Ubetænksomhed til at tale over sig.

„Min Svigerfader har haft et Horn i Siden paa mig, siden jeg ægtede hans Datter," fortalte Groble fortroligt. „Jeg har hidindtil maattet finde mig i det, men nu kan jeg gøre Gengæld.

Ser De, min Datter selv bryder jeg mig ikke særligt om. Hvis Dorrit var en Dreng, saa vilde det maaske være anderledes, men hvad skal jeg stille op med et Pigebarn? Jeg vilde kun have den lille Pige hos mig, fordi jeg derved gjorde den gamle Nar fortvivlet — og om jeg saa skulde forskrive mig til Fanden, saa vil jeg kæmpe til det yderste for at faa min Ret."

„Jeg skal gærne hjælpe Dem, med hvad jeg kan!" forsikrede Nick, ikke mindre fortroligt.

„De?" spurgte Groble forbavset. „Hvordan vilde De bære Dem ad med det, Cranford?"

„Jo, da jeg i den nærmeste Fremtid har en Del at gøre her i Omegnen, kan jeg altid holde Udkig for Dem og advare Dem i rette Tid, hvis jeg skulde opdage Tegn paa, at man vilde bortføre den lille Pige."

„Godt, lad det være en Aftale!" sagde Groble bifaldende. „Pokker ved, jeg har ingen Anelse om, hvad jeg skulde stille op med den lille Tøs. Hun er ikke stor nok til at gaa i Skole — jeg vilde heller ikke turde sende hende i Skole, for under Vejs kunde Sherman faa fat i hende.

I Grunden, kære Ven, var det for alle Parter bedst, om Barnet døde, men det lille Væsen ser ud til at være sund nok til at kunne leve et helt Aarhundrede."

Paa lignende Maade passiarede Groble videre, dog uden at give Opdageren noget væsentligt Holdepunkt.

Saa meget var imidlertid sikkert, Onkel Philipps Frygt for, at hans Barnebarns Liv var truet, saalænge hun var i den unaturlige Faders Magt, var vel begrundet.

Om Eftermiddagen sagde Opdageren, at han atter vilde tage fat paa sine Opmaalinger lidt borte fra Huset.

Han lod Hesten spænde for og kørte rundt baade paa Farmen og i Ungskoven for at gøre sig fortrolig med alle Indgange til Ejendommen.

Da han omtrent en Time senere kom tilbage, fortalte Karlen ham, at Groble var taget hen til en anden Del af Farmen.

I Nærheden af Staldbygningen saa Opdageren Annie Wilson, som spadserede med den lille Pige.

„Det er en sød, lille En, ikke sandt?" sagde han til Staldkarlen.

„Ja, vist er det en sød, lille Tingest," svarede Karlen. „Nu har hun allerede set os — saa kommer hun nok her hen for at give Onkel Haanden og neje for ham. I hendes Øjne er vi nemlig allesammen Onkler," tilføjede han leende.

„Naa, jeg kan egentlig ikke sige, at jeg bryder mig meget om Børn," sagde Opdageren, da den lille Pige tvivlraadig standsede paa Halvvejen, fordi Barnepigen kaldte paa hende. „Saa gør jeg hellere Bekendtskab med Pigen."

„Uh — nej, den gamle Høne er jo skruptosset!" svarede Staldkarlen.

„Hun er vel ikke saadan almindelig gal?"

„Naa, hun er da tosset nok til at kunne fordreje Hovedet paa raske Karle. Hun er kun klar, naar hun er hos Barnet, men hun er stadig bange for, at man skal gøre det Fortræd.

Hun skal en Gang have mistet sit eget Barn, og siden da drømmer hun stadig om Barnerøvere. Hvis jeg havde et Barn, turde jeg ikke betro det til hende."

Opdageren tog nu atter fat paa sit Opmaalingsarbejde, som skulde bringe ham i Nærheden af det Træ, i hvis Skygge Annie Wilson havde sat sig.

„Halløj, Herre," raabte Staldkarlen efter ham. „Jeg har noget at gøre i Stalden, vil De imens se lidt efter det Fruentimmer. Herren har saadan en Anelse om, at den fordrejede Skrue en Gang kan blive farlig for Barnet. Det er jo saadan sin egen Sag med gale Folk!"

„Jeg skal nok holde Øje med hende!"

Nick Carter lod sig ikke mærke med, at Knøsens Ord aabenbarede noget nyt og vigtigt for ham.

Han mente nu at kunne se dybere i den unaturlige Faders skændige Forehavende.

Han vilde koldblodigt myrde sit uskyldige Barn for at faa hele Arven, og Skylden for Mordet skulde skydes over paa den ulykkelige Annie Wilson.

„God Morgen," sagde Nick venligt, da han havde nærmet sig Barnepigen og lille Dorrit.

„God Morgen!" svarede Annie mekanisk.

„Men nu er det da Eftermiddag," lo lille Dorrit, som frejdigt var gaaet hen til Nick og havde rakt ham Haanden.

„Ja, Du har Ret, Du Smaa," svarede Opdageren, „Du er jo en sød, lille Pige. Sig mig, holder Du meget af din rare Barnepige?"

„Ja, jeg holder forfærdelig meget af Annie!"

„Og De holder vel ogsaa meget af den lille Pige?" sagde Opdageren til Barnepigen.

„Det skulde jeg mene," svarede hun. „Jeg har jo passet lille Dorrit, lige fra hun blev født."

„Saa vil det vel gøre Dem ondt at høre, at den lille Pige snart skal dø?" sagde Opdageren pludseligt.

„Skal dø?" stammede Annie, hvid af Rædsel.

„Ja, endogsaa meget snart!" gentog Nick Carter indtrængende.

„Hvad — hvad skal det betyde?" stammede Annie Wilson og slyngede beskyttende sine Arme om den lille Pige.

„Det skal betyde, at De paa en skændig Maade er bleven bedragen, Mrs. Wilson. De er bleven lokket herud under det Paaskud, at De her skulde finde Deres lille, døde Dreng igen, ikke sandt?"

Med vidt opspilede Øjne stirrede den ulykkelige Kvinde paa ham, forgæves søgte hun at fremstamme et Ord.

„Groble sendte Dem en Haarlok," vedblev Nick sagte, „og bildte Dem ind, at den Lok stammede fra Deres lille Drengs Hoved."

„Ja," stammede hun forvirret. „Men hvorfra ved De det, hvem er De?"

„Groble har vel lovet at give Dem Deres lille Dreng tilbage, hvis De vilde bringe ham Dorrit, ikke sandt?"

„Det skal og maa han," raabte Annie lidenskabeligt. „Men hvem er De? Sig mig det, eller jeg mister min Forstand!"

„Nej, De havde allerede mistet den, da De skænkede den Skurk Tiltro. Hvem jeg er, skal jeg nok fortælle Dem, og hvis De har Lyst, kan De fortælle det videre til Groble. Jeg er her efter Anmodning af Lille Dorrits Bedstefader og skal redde hende fra den sikre Død."

„Fra Døden?" stønnede Annie. „Barmhjærtige Himmel, hvad skal dog det betyde?"

„Det skal jeg fortælle Dem, Fru Wilson," sagde Nick alvorligt og indtrængende. „Vil De have at vide, om jeg taler Sandhed eller ej, saa gør blot Groble bekendt med, hvad vi har talt om her, og han vil øjeblikkelig myrde Barnet — og Dem med!"

„Nej, nej, det kan jeg ikke tro," stønnede den ulykkelige Kvinde. „Han sagde til mig, at Hr. Sherman vilde tage lille Dorrit fra mig og sende mig bort, og han lovede mig at give mig min egen lille Søn tilbage.

Han sendte mig en Lok af hans Haar! Jeg kendte denne Lok, den havde nøjagtig samme Farve som Drengens Haar, Mr. Groble siger, at om et Par Dage vil min lille Dreng atter være hos mig."

„Det er kun Løgn og Bedrageri," erklærede Nick, „det kan De godt sige til ham, hvis De selv synes!"

„Nej, nej," sagde hun hurtigt. „Det tør jeg ikke! Bevis mig, at han har løjet, og jeg skal med det samme bringe Dorrit tilbage til hendes Bedstefader. Men bevis det, Herre, bevis det!"

„Det skal jeg nok, men ikke lige i dette Øjeblik," sagde Opdageren beroligende. „Vil De vente til i Morgen tidlig?"

„Ja, men skulde han forinden have bragt mig min Dreng, saa —"

„Ja, saa ved De, at jeg er en Løgner. I Morgen tidlig skal jeg skaffe Dem Beviset, og De kan derefter selv afgøre, hvem De skal tro, Groble eller mig."

„Det vil jeg gøre," lovede Annie. „Men De har endnu ikke sagt mig, hvem De er, og hvorfra De ved, hvad der har staaet i Brevet. Jeg brændte det jo, som han havde raadet mig til — og jeg traf ham i Centralparken, akkurat, som han havde foreskrevet mig det. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes en Tredie kan vide noget om alt det."

„Det gør heller ikke noget til Sagen. Naar De har opdaget, at Groble har løjet for Dem, saa skal De faa alt at vide af mig. Mit virkelige Navn er Carter. Her optræder jeg under Navnet Cranford."

Endnu i flere Minutter passiarede Opdageren med den ulykkelige Annie Wilson, for at hun atter kunde genvinde sin aandelige Ligevægt.

Det var nødvendigt, at Annie Wilson først var bleven ordentlig forskrækket. Nu var det ikke mindre vigtigt at berolige hende, for at hun ikke skulde vække Grobles Mistanke.

Opdageren gav hende yderligere nogle Oplysninger og Forholdsregler for at anvise hende, hvor hun næste Morgen kunde træffe ham.

Da Groble sent paa Eftermiddagen kom tilbage, sagde Nick Carter til ham, at han maatte tage tilbage til Port Jervis.

Groble erklærede rigtignok, at der var Plads nok i Huset til ham.

Opdageren svarede imidlertid, at han havde efterladt nogle vigtige Genstande i Hotellet, men han skulde

gærne efter den venlige Indbydelse næste Formiddag vende tilbage til Farmen.

„Det er godt, tag blot alle Deres Pakkenelliker med. Saa skal De ikke alene fiske fede Foreller, men ogsaa faa Lov til at spise dem," sagde Groble. „Naar omtrent kommer De?"

„Aa, jeg tænker omtrent Klokken ni Formiddag."

Saasnart Nick var kommen til Hotellet, satte han sig til at skrive til sin Medhjælper Chick og meddelte ham, at han havde fundet lille Dorrit rask og munter og havde besluttet at tage hende med sig næste Eftermiddag.

Endvidere omtalte han det for en Maaned siden i New-Hamburg forøvede Bankrøveri. Han paalagde Chick at opsøge Pete Oakey, der den Gang blev arresteret og midlertidig blev bragt til Undersøgelsesfængslet i Pougkeepsie, og se at faa den fulde Sandhed ud af ham.

Nick ventede, til New-Yorker Toget holdt ved Stationen, for at han personlig kunde lægge sit Brev i Togets Postvogn, thi i hvert Tilde var Grobles Spion ogsaa paa denne Tid herude, og det gik paa ingen Maade an, at Spionen fik Nys om Adressen.

Meget tidlig næste Morgen var Nick Carter atter paa Vej til Grobles Farm.

Denne Gang havde han ladet to fine Heste spænde for en bred, men let Vogn. Bag ved Kuskesædet var der et Rum overspændt med et vandtæt Dækken.

„Det er mit bedste Forspænd. Der findes ikke de to Heste, som kan løbe saa godt som disse her." sagde Vognmanden, før Nick kørte bort.

Opdageren kørte ikke den lige Vej til Farmen, men tværtimod i en lang Bue for at naa den fra den modsatte Side.

Tilsidst kom han til et Sted i Skoven, ikke langt fra den Høj, hvor han den foregaaende Dag først havde set Annie Wilson og den lille Pige.

Han lod Vognen holde og opholdt sig en Stund her paa dette Sted.

Hvis nogen havde set Vognen og iagttaget den nærmere, da Nick Carter kørte videre, vilde han være kommen til det Resultat, at det før saa lette Køretøj nu havde faaet betydelig mere Vægt.

Endnu havde Opdageren ikke set noget til Grobles Spioner, men han var temmelig vis paa, at der en Fjerdingvej længere borte, hvor Landevejene krydsedes, stod en Mand opstillet.

Nick Carter tog sit Ur frem og saa, at Klokken var tre Kvarter paa ni, da han atter kørte.

Et Kvarter over ni, vilde et Persontog, der gik til New York, passere den Holdeplads, som var nærmest Farmen.

Nick var fast besluttet paa at udføre sin Plan og med dette Tog rejse tilbage til New York.

For at iværksætte sine Hensigter maatte han køre stærkt til, og han satte derfor allerede Hestene i skarpt Trav.

Da han naaede Korsvejen, saa han, som han havde tænkt, en kraftig Karl, der sprang frem fra et Krat og stillede sig op midt paa Landevejen.

Men da Manden saa, hvem han havde for sig, nikkede han blot fortroligt og traadte til Side.

„De har nok svært Hastværk i Dag," sagde han.

„Ja, naturligvis," svarede Opdageren og lod Vognen standse. „Har De set Mr. Groble?"

„Ikke siden Frokost. Hvorfor spørger De om det?"

„Jeg er bange for, Pokker er løs. Slaa ind paa den Vej, hvorfra jeg kom, for maaske kan De der se noget til Barnepigen og den lille Pige."

„Død og Pine, De mener vel ikke, at den lille Pige er bleven bortført?"

„Jo, det er jeg bange for, skynd Dem derfor."

Nick Carter lod atter de fyrige Heste strække ud, og de fo'r fremad. Da han saa sig tilbage, glædede det ham, at Fyren løb af alle Livsens Kræfter i den modsatte Retning.

„Naa, de første tyve Minutter vil Landevejen blive ubevogtet," tænkte Opdageren. „Det er fuldkomment tilstrækkeligt for mine Hensigter."

Fem Minutter senere lod han Vognen dreje om ad Hovedvejen, som førte gennem Parkens Porte til Grobles Ejendom og Hovedbygning.

Ved Gitterporten stod Cal og Alec paa Post.

„Hvad er der i Vejen?" raabte den første, da Nick Carter suste forbi.

„Hvor er Groble henne?" spurgte Opdageren uden at standse Farten.

„Oppe i Huset. Men hvorfor?"

Da Nick Carter netop piskede løs paa Hestene, og disse fo'r endnu hurtigere af Sted, hørte han knapt Cals Spørgsmaal.

Hestene galopperede lige op til Hovedbygningen.

Groble stod paa Terrassen og var i Færd med at bringe nogle Fiskeredskaber i Orden. Hestenes stærke Hovslag vakte Uro hos ham, han sprang ned ad Trinene og raabte Opdageren i Møde:

„Halløj, Cranford, hvorfor har De saadant et Hastværk?"

„Sid op, sid op!" raabte Nick.

Med de Ord drejede han Vognen saa brat til Side, at det saa ud, som den skulde vælte.

„Hvad er der dog paa Færde?" spurgte Groble, som uvilkaarlig havde trukket sin Revolver frem.

„Jeg tror, at Kvindemennesket er stukket af med Barnet," svarede Nick.

„Død og Helvede!" brøl'e Groble. „Har den Heks bedraget mig, saa skal jeg knalde baade hende og Barnet ned!"

Med de Ord klatrede han hurtigt op paa Bukken.

„Kør til!" raabte han. „Spild ikke et Minut. De kan fortælle under Kørslen. Hvad er der sket?"

„Aa, jeg kørte i Morges en Omvej uden om Farmen for at se efter Grænsemærker der, og —"

„Det bryder jeg mig ikke om at høre; sig lige ud, hvad der er sket!"

„Godt, der saa jeg den Kvinde — Fru Wilson tror jeg, hun hedder."

„Pokker skulde hente hende. Hvor var hun?"

„Omtrent to Mil herfra. Hun havde den lille Pige ved Haanden og gik netop over en Mark hen imod Skoven."

„Død og salte Pine! Hvorfor standsede De ikke det fjollede Fruentimmer?"

„Hvor kunde jeg det. Marken er jo der ved en høj Stenmur skilt fra Landevejen. Jeg raabte til hende, men hun svarede ikke. Hun saa blot tilbage, og da hun fik Øje paa mig, begyndte hun at løbe af alle Livsens Kræfter og slæbte den Lille efter sig."

„Aa, den forbandede Heks," hvæsede Groble, ude af sig selv af Raseri. „Med koldt Blod kunde jeg kvæle hende."

I dette Øjeblik suste Vognen atter gennem Gitterporten, hvor Cal og Alec endnu stod lige forbløffede, uden at de kunde begribe, hvad der egentlig var sket.

„Fruentimmeret er stukket af med den Lille," raabte Groble til dem. „Skyd dem begge ned, saasnart I træffer paa dem."

Nick saa ikke til de to Portvogtere, men piskede ubarmhjærtig løs paa Hestene for at jage dem endnu hurtigere af Sted.

„Hvor skete det?" spurgte Groble endelig.

„Det skal jeg vise Dem, saa snart vi er ved Stedet. Vi kører jo, som om vi havde Fanden i Hælene, saa det kan ikke vare længe."

„Det fordømte Fruentimmer," udstødte Groble rasende. „Jeg troede dog, jeg havde Krammet paa hende. Jeg havde bildt hende ind, at jeg kunde skaffe hende hendes lille Dreng igen — den tossede Kvinde er jo fuldstændig gal og lader sig narre lige saa let som en Irlænder."

„Men Drengen er jo død, ikke sandt," indskød Nick.

„Om han er død," raabte Groble med raa Latter. „Han er død og begravet for mange Aar siden — men det Fruentimmer er rent skør. Derfor lavede jeg den Historie, for jeg saa ingen anden Mulighed for at faa lille Dorit bort fra Bedstefaderen. Da jeg kendte den gamle forskruede Kælling, sendte jeg hende en lys Haarlok for at gøre hende sikker — jeg havde skaaret den af et Dukkehoved, men den gale Kone troede naturligvis, at det var en Lok af hendes Barns Haar. Hahaha!"

„Det var snedigt fundet paa, Hr. Groble," sagde Nick og lo med.

„Ja, det tror jeg," svarede Groble selvbevidst. „Den Gamle gik med Hud og Haar i Fælden. Jeg traf hende i Centralparken, og hun gik villig med mig og tog naturligvis lille Dorrit med sig."

„Bragte De dem straks her til Farmen?"

„Ja, baade den Gamle og den Lille. Her blev den gamle Fjante nu saa ubændig som en Høne, man har taget Kyllingerne fra. Hun skreg og rasede, vilde ikke lade sig stille til Ro og forlangte straks at se sin Dreng. Imellem os sagt, Cranford, den Slags Bedragerier er ikke særlig vanskelige — men jeg har aldrig i mit Liv maattet lyve saa meget, som over for den gamle Heks, blot for at trøste hende fra den ene Dag til den anden."

„Naa, men tilsidst maa hun da opdage, at hun er bleven snydt," sagde Opdageren.

„Det er nok muligt, men hvad saa? Jeg skulde blot have Fingre i de to igen, saa skulde de aldrig mere skaffe mig en urolig Time. Saa kan vi se, om den gamle Skurk, Sherman, længer kan tilbageholde min Kones Formue."

„Vær blot forsigtig, Hr. Groble," formanede Opdageren. „Gør Dem ikke selv ulykkelig — men der er den Mark, som Fru Wilson løb over sammen med Barnet. Det er vist klogest, De springer af og skynder Dem over Marken hen til Skoven, mens jeg lader Hestene strække ud ad Landevejen."

Dette Forslag syntes Groble indlysende, han sprang af og klatrede i næste Øjeblik over Stenmuren.

„Kør, alt hvad De kan," raabte han efter Opdageren. „Jeg lader det ikke komme an paa tusind Dollars, blot jeg atter faar Heksen og hendes Unge i min Magt!"

Nick adlød, og hans Pisk tvang Hestene til at anstrænge sig til det yderste.

Den foregaaende Dag havde Opdageren nøje studeret alle Vejforbindelser. Næppe var Groble ude af Syne, før han drejede ind paa en smal Skovvej, der hurtig førte ham til det Sted, hvor den første Spion havde ligget paa Lur.

Ham saa han ikke noget til mere. Nick Carter kørte derefter ind paa en bredere Skovvej, som omtrent en Mil længere borte bragte ham ud paa Hovedlandevejen, der førte lige til Port Jervis.

Først, da han havde naaet dette Sted, løftede han det vandtætte Dækken, som holdt den bageste Del af Vognen skjult.

Under dette kom Annie Wilson og lille Dorrit til Syne.

De havde til den aftalte Tid indfundet sig paa det Sted, Nick Carter havde angivet dem, og efter nogen Vaklen havde Annie Wilson indvilliget i at skjule sig under Vogndækket sammen med den lille Pige.

Opdageren havde naturligvis allerhelst kørt lige til Stationen med dem begge.

Men da Barnepigen ikke paa nogen Maade vilde dette, før hun var overbevist om Grobles Bedrageri, havde Nick set sig nødsaget til at opføre den ligesaa farlige som tidsspildende Komedie, at anbringe David Groble selv paa Bukken hos sig, for at Annie af Skurkens egen Mund kunde faa at høre om hans onde og forbryderiske Planer.

„Aa, Hr. Carter," hulkede den Ulykkelige, da Opdageren havde anbragt hende og den lille Dorrit paa Bukken ved Siden af sig, „nu kender jeg Sandheden. Mit stakkels Barn er død og kommer aldrig mere tilbage, men jeg vil ofre min sidste Blodsdraabe for at redde lille Dorrit ud af denne Morders Hænder!"

En fortvivlet Kamp.

Nu kunde de se Banen, Nick Carter havde dog naaet Holdepladsen i rette Tid.

Et Blik paa Uret viste ham, at der endnu var mindst fem Minutter til Togets Ankomst.

Saa megen Frist var ogsaa nødvendig, thi Opdageren maatte først stille et Stoppesignal, ellers vilde Toget ikke holde ved den lille Sidestation.

Denne Station var egentlig ikke andet end en udrangeret Godsvogn, ved hvis ene Ende der var indrettet en Platform, og indenfor kunde ventende Passagerer søge Ly i daarligt Vejr. Ved den ene Ende af Platformen var en høj Signalstang med en bevægelig Vinge, som nu hang op ad paa skraa.

Blev denne Vinge, hvorpaa der var anbragt en Skive, ved et Tryk bragt i lige Stilling, var det Tegn til, at Toget skulde holde.

Umiddelbart bag ved Signalstangen var der en omtrent tre Fod høj Stenmur. Paa den anden Side af Skinnerne laa der et Skur.

Nick havde ikke indviet Vognmanden i sin Hemmelighed, men blot forklaret ham, at han kunde finde Heste og Vogn i det Skur, naar 9,15 Toget havde passeret Holdepladsen.

Naturligvis havde han som Sikkerhed maattet udbetale en større Pengesum.

Opdagerens hele Plan var saa snildt udtænkt og saa klogt beregnet, at den uden Tvivl maatte føre til et godt Resultat, da Groble og idet mindste tre af hans Spioner var ledte paa et falsk Spor, som de endnu ivrigt forfulgte.

Tilsyneladende var den kun lidet benyttede Holdeplads ikke bevogtet af nogen af Grobles Spioner, og Nick ønskede inderligt, at ingen af Skurkene vilde vise sig paa Skuepladsen, før Persontoget var indtruffet.

Da Nick Carter den foregaaende Dag havde passeret Holdepladsen, havde han ikke her set nogen af Grobles Spioner — og Groble selv havde ikke heller sagt, at han holdt Vogt paa dette Sted, skønt han ved sin Aaabenmundethed uden videre havde forraadt ham alle Vogternes Opholdssteder.

Saa meget større var Opdagerens Overraskelse, da tre Fyre, hver med en Revolver i højre Haand sprang frem fra Siden af Vejen lige i det samme Øjeblik, som Vognen naaede Skinnerne.

I et Nu havde Fyrene grebet fat i Hestens Tøiler.

„Naa, saa det vilde De — saa, det var Deres Hensigt?“ raabte en af Fyrene og holdt truende sit Skydevaaben frem. „Ned af Bukken!“

Annie Wilson udstødte et højt Skrig, og lille Dorrit klyngede sig forskrækket til hende.

Selv om hun endnu var for barnlig uerfaren til at kunne fatte den Fare, hvori hendes unge Liv svævede, følte hun dog, at David Groble og hans Mænd havde noget ondt i Sinde med hende.

Annie Wilson skjulte skrækslagen Ansigtet i sine Hænder og bekymrede sig ikke i Øjeblikket om den Lille, som i Dødsens Angst raabte til Opdageren:

„Frels mig, frels mig!“ og slyngede sine Arme om hans Hals.

Saa berømt Opdageren end var for sin store Aandsnærværelse, lod det dog til nu, at han var lige ved at tabe den, saa overrasket var han bleven ved at se de tre bevæbnede Spioner dukke frem.

Paa sin egen Fare tænkte han ganske vist ikke, men saa meget mere frygtede han for, at lille Dorrit og hendes Barnepiges Liv skulde blive truet i den Revolverkamp, der nødvendigvis vilde opstaa.

Hurtig trykkede han den lille Pige ned, saa at hun forsvandt mellem hans Fødder og Sædet.

„Bøj Dig ned, Dorrit,“ hviskede han hurtigt til hende. „Skjul Dig under mig, at de onde Mænd ikke skal ramme Dig.“

Barnet lystrede.

Annie skulde have gjort det samme, hun var imidlertid altfor lammet af Skræk til, at hun kunde efterkomme Opdagerens Befaling, hun forstod ham sandsynligvis ikke en Gang.

Begge de fyrige Heste stejlede. De var allerede blevne vilde af den rasende Galop — og det pludselige Overfald gjorde dem fuldstændig sky.

Et Blik overbeviste Nick Carter om, at Manden foran ved Hestene havde fuldt op at gøre. Hurtigt lod Opdageren Pisken suse igennem Luften og lod et frygteligt Slag falde tværs over den anden Angribers Ansigt.

Den Ramte hylede højt af Smærte og tumlede tilbage.

I samme Nu rakte Nick Carter sine Arme i Vejret — han holdt en ladt Revolver i hver Haand. Opdageren havde snedigt indrettet sine Frakkeærmer saaledes, at han kunde skjule to Revolvere i dem, og blot ved en simpel Bevægelse gled de ud i hans Hænder.

Der var ikke Tid til at underhandle eller truer.

Nick Carter skød, og en af Angriberne faldt til Jorden.

Hestene, der var blevne rent tummelumske ved Knaldet af Revolverskuddet, gik lige løs paa den Mand, der holdt dem fast i Tøjlerne og slyngede ham til Side, mens de selv i rask Flugt stormede videre over Skinnerne, med Vognen slæbende efter sig.

I samme Øjeblik mærkede Nick Carter en voldsom, stikkende Smærte i Skulderen.

Den ene af Skurkene havde skudt paa ham.

Men der lød et Skud til. En Kugle strejfede hans Legeme, prellede af mod Rygstødet af Bukken og fløj uden at gøre nogen Skade ud i Luften.

„Jeg tænkte nok, at de Fyre var gode Skytter,“ mumlede Opdageren hen for sig, „Groble vidste, med hvem han havde at gøre.“

Med et kraftigt Ryk i Tømmerne styrede han de sky Heste trods al deres Modstræben hen imod Skuret, hvor han pludselig holdt dem an.

Den gamle Godsvogn, som her brugtes til Station, stod nu midt mellem ham og hans Angribere.

„Staa hurtigt af,“ befalede Opdageren, mens han selv sprang ned, greb lille Dorrit og pegede paa Stationsskuret.

Samtidig sprang ogsaa Annie Wilson med skingrende Hvin ned paa Jorden, hvor hun blev staaende og vred sine Hænder i fuldstændig Sindsforvirring.

„Ind i Stationsskuret,“ befalede Nick Carter.

Saa piskede han atter paa Hestene.

Dyrene hastede af Sted og trak Vognen ind netop i det Skur, der var bestemt for dem.

Da Skurkene ovre fra den anden Side af Skinnerne fik Øje paa Køretøjet, skød to af dem efter det, før de opdagede, at der ingen mere var paa Bukken.

Den tredje af Banden kunde ikke skyde, selv om han gærne havde villet det, thi Opdagerens Kugle havde saaret ham saa haardt, at han laa hjælpeløs paa Jorden.

„Se saa, nu kan vi slaas,“ mumlede Opdageren barskt.

Men i det samme faldt det ham ind, at Signalet maatte stilles, hvis ikke Toget uden at standse skulde bruse forbi.

Endnu havde Kampen knapt varet et Minut.

Inden Toget kom, vilde der mindst gaa endnu fire Minutter, og indtil da maatte Opdageren forsvare sig selv og de andre mod Angriberne.

At dette vilde lykkes for ham, tvivlede han naturligvis intet Øjeblik om. Han skulde gærne tage Kampen op, om der saa var et Dusin af den Slags Fyre.

Men han frygtede mere for, at Slynglerne skulde skyde igennem den tynde Bræddevæg og maaske træffe lille Dorrit eller hendes Barnepige.

„Er Bill død?“ hørte han netop en af Fyrene udenfor spørge.

„Det ved jeg ikke, men det er galt nok endda, for nu er han os jo ikke mere til nogen Nytte!“

„Løb saa alt, hvad Du kan, tilbage til Groble og fortæl ham, hvad der er sket, og sig ham, at han straks maa komme herhen med alle sine Folk.“

„Jeg skal nok tage Benene paa Nakken.“

„Det er godt! Saa bliver jeg her imens. Den Lømmel har i Sinde at stille Signalet, men det skal blive Løgn, — og naar Toget er kørt skal jeg magelig holde ham borte fra Hestene. Han bliver, hvor han er, til Du kommer her tilbage med Groble og de andre. Saa kan vi omringe ham og skyde til Maals efter ham.“

Opdageren hørte og forstod meget godt alt dette. Han kunde høre paa Lyden, at den Mand, der gav Befalinger til sin Kammerat, maatte være i Nærheden af Signalstangen.

Den Talende havde skjult sig bag ved Stenmuren, saa han ikke selv kunde blive set, men knalde enhver ned, som blot stak Hovedet uden for det lille Stationshus.

Havde det ikke været for Barnepigen og lille Dorrits Skyld, vilde Nick aldeles ikke have følt nogen Ængstelse.

Han holdt dog Modet oppe selv i dette vanskelige Tilfælde. Ganske vist sved hans Saar voldsomt, men nu havde han ikke Tid til at tænke paa den Slags Smaatterier.

Det vigtigste var nu at forvisse sig om, hvorvidt den ene Bandit virkelig fulgte sin Kammerats Raad eller ej.

Nick var tæt ved Døren. Derfra kunde han, naar han forsigtigt dukkede sig, kigge ud paa Landevejen og han saa da en Mand, som i fuld Fart pilede af Sted over mod Grobles Farm.

Det var godt, thi paa den Maade havde han kun at gøre med en eneste Modstander.

„Det er ikke sikkert, Fyren er nogen Mesterskytte, jeg kan dog i det mindste prøve det,“ tænkte Nick.

Derpaa tog han Hatten af og stak den lidt udenfor Døren.

I samme Øjeblik lød der allerede et Knald, og en Kugle fløj midt igennem Hattepullen.

„Det er et gammelt Knep,“ raabte Manden bag Stenmuren. „Jeg sendte blot en Kugle igennem din Hat for at vise Dig, hvor godt jeg skyder. Vov blot at stikke dit tykke Grødhoved frem, saa skal Kampen straks være forbi.“

Et Øjeblik stod Nick Carter temmelig raadvild.

Han tænkte dog ikke videre paa Groble og hans Folk. De kunde ikke komme, før det længselsfuldt ventede Tog forlængst var kørt forbi.

Men vilde Toget standse, hvis ikke Stoppesignalet blev hejst.

Han selv kunde ikke stille Signalvingen uden at gaa hen til Stangen — og lige bag ved den var Stenmuren, og der lurede hans Fjende med sit Vaaben rede til at fyre fra det sikre Baghold.

Medens Nick Carter endnu forgæves spekulerede paa en Udvej, hørte han paa lang Afstand Lokomotivets Fløjten.

Toget kom!

Senest om et Minut maatte det have naaet den lille Holdeplads, og Signalet var endnu ikke givet.

„Haha!“ haanlo Skurken bag Stenmuren. „Skal jeg ikke stille Vingen for Dig? Du Barnerøver, prøv dog — kom blot frem — jeg skal prikke din Spurvehjærne ud med min Kugle. Kom frem, din fejge Hund, kryb ikke i Skjul som en gammel Kælling!“

Saaledes blev Slynglen ved at overdænge Opdageren med de mest udsøgte Komplimenter.

„Toget er knapt en halv Fjerdingvej borte,“ raabte han paany leende. „Man kan allerede høre det buldre. Kom dog frem, din Hare, og stil dit Stoppesignal. Jeg gør det ikke, kan Du stole paa!“

Han brød af midt i Sætningen, thi inde fra det lille Stationshus var der pludselig affyret et Skud.

Fra det lille Vindu saa han en Røgsky stige i Vejret.

„Haha!“ lo Banditten atter. „Dumme Fyr, er det al din Skydekunst — Du har jo sigtet en halv Mil for højt — Død og Helvede,“ afbrød han pludselig sig selv.

Fyren havde Grund nok til at bande, thi Nick havde atter vist sig som en fortræffelig Mesterskytte.

Fra det lille Vindu havde han sigtet paa det ene Tov, som holdt Signalvingen oppe.

Med en Behændighed uden Lige havde han skudt Tovet igennem, og den tunge Jernvinge, der var berøvet

sit Støttepunkt ,faldt nu lodret ned, mens den udstrakte Skive viste det forlangte Stoppesignal.

Med et Brøl af Raseri sprang Fyren bag Stenmuren op, og forsøgte at trække i Tovet, men naturligvis til ingen Nytte, thi med al sin Sliden og Trækken beholdt han det tilsidst i Haanden, mens Signalet stadig viste det rette Tegn.

Nick Carter havde i Bevidstheden om at den sikre Død truede baade ham og hans Protegeer, kastet sig baglæns ned paa Gulvet henne ved Vinduet, saa at han kunde se den øverste Del af Signalstangen. Derpaa havde han skudt over sit eget Hoved og præsteret et Mesterskud, saa godt, som det ingen Sinde før var lykkedes ham.

Toget kom nærmere og nærmere, men Nick Carter blev roligt liggende paa Gulvet. Han vidste altfor godt, at saalænge Toget endnu ikke var standset, vilde Skurken blive ved med at skyde. Naar Toget først standsede, skulde han vel nok ligefor Togpersonalets Øjne vogte sig for at begaa en Gærning, som vilde bringe ham lige i Galgen.

Opdageren tænkte ogsaa, at Banditten vilde forsøge at skyde i en anden Retning. Han blev derfor liggende paa Ryggen mens han holdt den ene Revolver rettet mod Vinduet, og den anden mod den aabne Dør.

Netop, da Toget hvislende og rumlende sagtnede Farten, fløj en Kugle gennem den tynde Bræddevæg og borede sig ind i den modsatte Væg, næppe to Fod over Opdagerens Hoved.

„Al Respekt for Fyren, han gør, hvad han kan," hviskede Nick og skubbede sig tættere op til Døren.

Men det var Skurkens sidste Skud.

Toget var imidlertid brust frem, nu standsede det, mens Togføreren og flere Konduktører sprang af.

De blev naturligvis meget forundrede over, at der vidt og bredt ikke var nogen Passagerer, at se, skønt Stoppesignalet var angivet.

Annie Wilson, som var halvdød af Angest, rejste sig nu op.

„Skal vi ikke gaa ud og stige ind i Toget?" spurgte hun med skingrende Stemme.

„Bliv liggende," tordnede Nick Carter.

Saa hævede han sin Stemme endnu mere.

„Hallo! Hallo! I Folk derude."

„Der er nogen inde i det lille Stationshus," raabte en og skyndte sig over Platformen hen til Døren.

„Du store Himmel!" raabte han, da han saa ind.

Det var ogsaa et mærkeligt Syn, der mødte ham, Midt paa Gulvet laa en Mand paa Ryggen med en Revolver i hver Haand. Fra hans Skulder sivede ganske langsomt en mørk Blodstrøm ud over Gulvet.

Henne i en Krog krøb en halvforstyrret Kvinde sammen, og en lille Pige, der saa ikke mindre forfærdet ud, sad ved hendes Side.

„Kald nogle Mænd til," hviskede Nick Carter med svag Stemme, „jeg føler, at jeg er saaret, og jeg ved ikke, om jeg alene kan rejse mig op."

„Barmhjærtige Himmel," stammede Konduktøren. „Er der blevet skudt paa Dem?"

Uden at vente paa Svar, kaldte han derpaa nogle af sine Kammerater til.

De kom straks og blev ikke mindre bestyrtede.

„Tag den lille Pige paa Armen og bær hende ind i en Kupe," sagde Opdageren.

„Jeg kan godt gaa selv, Hr. Carter," svarede den lille Pige og rejste sig med det samme.

Men Konduktøren havde hurtigt løftet den Lille op paa Armen og bar hende ud.

Med tilbageholdt Aandedræt lyttede Opdageren efter, han havde faaet den Idé, at Slynglen bag Stenmuren kunde affyre et Skud paa lille Dorrit. Men der skete intet, og Nick Carter aandede lettere.

„Nu kan De gaa op i Toget, Fru Wilson," bød han.

„De kommer vel med?" spurgte Konduktøren.

„Ja, naturligvis," svarede Opdageren. „Maa jeg bede Dem hjælpe mig paa Benene. Jeg mærkede først, jeg var saaret, da jeg laa her paa Ryggen. Nu forekommer det mig, at jeg næsten er lammet."

„Hvad er da foregaaet?" spurgte Jærnbanefunktionæren, mens han hjalp Opdageren op.

„Det skal De faa at vide alt sammen, naar Toget atter er i Fart. Jeg vil gærne have en Separatkupé i Toget, hvis der er en ledig."

„Det skal De faa. Tror De, at De kan gaa nu?"

Imidlertid havde Nick Carter, da han atter var kommen paa Benene, set ud ad Vinduet, og han fik da Øje paa et skummelt Ansigt, der bagved en Busk spejdede ud over Vejen.

„Jeg kan meget godt gaa," svarede Nick nu, „men af særlige Grunde vil jeg dog bede Dem og Deres Venner om at omringe mig og støtte mig, som om jeg var haardt saaret. I Virkeligheden har jeg kun faaet et ubetydeligt Saar. En Krampe i Musklerne maa i

Forbigaaende have lammet mig, men nu er det allerede noget bedre."

Jærnbanefunktionærerne slæbte Nick Carter over Platformen og hjalp ham op i Toget.

I samme Øjeblik, Nick kom ind i Kupéen, faldt hans Blik for sidste Gang paa hans Fjendes fortrukne Ansigt, og Fyren troede aabenbart, at hans Kugler havde saaret Opdageren og den lille Dorrit dødeligt, siden de begge var blevne baaret op i Toget.

Det var netop ogsaa Opdagerens Hensigt. Hvis de Fyre troede, at de havde dræbt ham og lille Dorrit, vilde de maaske lade sig nøje med det og blive paa Farmen for at fortsætte deres Uvæsen.

For alt i Verden vilde Opdageren ikke miste David Grobles Spor, for mere end nogen Sinde var han nu overbevist om, at Groble og hans Kammerater havde alle Indbrud i Omegnen deriblandt ogsaa Bankrøveriet i New Hamburg, paa deres Samvittighed.

Havde det ikke været for lille Dorrits Skyld, havde Nick Carter holdt fast paa Skurken, da han sad ved Siden af ham paa Bukken, uden at bryde sig om alle de Farer, han saa havde udsat sig for.

Toget havde atter sat sig i Bevægelse og uden fremmed Hjælp kunde Nick Carter begive sig ind i sin særlige Salonkupe.

Med faa Ord forklarede han Sammenhængen for de forbavsede Jærnbanefolk og overrakte dem samtidig sit Visitkort.

„Ih, bevares, er det Dem, Hr. Carter?" udbrød en af dem, da han havde læst den berømte Opdagers Navn. „Det kan man kalde Himlens Førelse, at vi kunde hjælpe Dem i Deres skrækkelige Stilling — jeg vil nu blot se, om der ikke skulde være en Læge i Toget, saa at De kan blive forbundet."

Der var tilfældigvis ingen, men et Par Minutter senere steg en Læge ind i Toget ved Port Jervis. Nick saa ud af Vinduet og opdagede paa Perronen Grobles Spion, der stod paa sin sædvanlige Post.

„Det er godt, han ved endnu ingen Ting, og de Fyre kan ikke gøre os flere Bryderier under Vejs," sagde Opdageren hen for sig.

Kort efter tilsaa Lægen ham og erklærede, at det kun var et lettere Saar, som havde fremkaldt stærkt Blodtab og beskadiget Musklerne lidt.

Da Nick havde kastet sig tilbage paa Gulvet, havde han overanstrængt de saarede Muskler og derved fremkaldt en forbigaaende Krampe.

„Om fjorten Dage er De atter frisk som en Fisk," sagde Lægen, da han havde syet Saaret sammen og forbundet det.

„Ja, nu kan vi jo se ad," svarede Nick lystig. „Jeg har en Anelse om, at jeg om to Dage er i Stand til at tage fat igen."

Han fik Ret, thi allerede et Par Dage senere var han atter paa Vej til Port Jervis.

Men først havde han bragt den glædestraalende Sherman hans lykkeligt reddede Barnebarn.

Annie Wilson vilde først ikke følge ham til Sherman, da hun var plaget af Samvittighedsnag; men den gamle Herre modtog hende overordentlig venligt og erklærede, at den beklagelige Hændelse ikke skulde medføre nogen Forandring i hendes Tilværelse.

Med Taarer i Øjnene lovede Annie, at hun aldrig mere skulde lade sig lokke bort fra Pligtens Vej — og den gode gamle Mand havde Tillid til hende, han troede paa hendes Ord, at hun hellere vilde dø for lille Dorrits Skyld end lade være med at passe paa hende.

Men han tænkte med større Bekymring paa Fremtiden med Hensyn til sit lille Barnebarn og hendes Skæbne. Endnu levede hendes unaturlige Fader, som man kunde vente vilde sætte Himmel og Jord i Bevægelse for atter at faa sit Barn tilbage.

„Vær ikke saa ked af det, Onkel Philip," sagde Opdageren trøstende til den bedrøvede Mand. „Faderretten kan jeg ikke berøve David Groble, men jeg kan og vil gøre ham uskadelig. Jeg tør vædde Hundrede mod en paa, at Fyren er en Bankrøver — og som saadan venter der ham mindst tyve Aars Tugthus. At skaffe ham det, skal være min næste og vigtigste Opgave.

Paa Bankrøverens Spor.

Allerhelst vilde Nick endnu samme Aften være tagen tilbage til Port Jervis, for ufortøvet at begynde sit Felttog mod David Groble og hans Kammerater, men han maatte endnu tage Hensyn til sit Saar.

Desuden mente han ogsaa, det var bedst at afvente Beretningen fra hans Medhjælper Chick, der

havde begivet sig til Poughkeepsie for at henvende sig til Pete Oakey i Fængslet.

Næste Dags Aften vendte Chick tilbage fra sin Udflugt.

„Naa, Chick, hvem brød saa ind i Banken?“ spurgte Opdageren, idet han hjærteligt trykkede sin betroede Medarbejders Haand.

„Det ved jeg ikke, kære Fætter, men Pete Oakey har næppe haft en Finger med i Spillet!“ svarede Chick.

„Hvad har Øvrigheden faaet oplyst?“ spurgte Nick.

„Saa godt som ingen Ting,“ svarede Chick med et Skuldertræk. „Den har Pete Oakey i Kikkerten og paastaar fuldt og fast, at han er den Skyldige. Med de billige Laurbær er de godt tilfredse og tænker ikke paa videre Efterforskninger.“

„Ja, det ligner rigtig vore landlige Domstole! Men jeg antager, at Du har besørget, hvad de høje Herskaber har forsømt!“

„Javist! I det mindste til en vis Grad. Nattevagten i Banken blev overfaldet. Der var flere Indbrudstyve, og en af dem saa Manden tydeligt nok til, at han vil kunne genkende ham.

Oakey personlig har han ikke set, men da han jo er en professionel Indbrudstyv, antager Retten uden videre, at han ogsaa har været delagtig i dette Banktyveri.“

„Man ved ikke, hvorfra Indbrudstyvene kom?“ spurgte Nick Carter.

„Jeg vil nu fortælle Dig, hvad jeg har faaet at vide, saa kan Du selv danne Dig din Mening. Havde vi straks taget os af Sagen, var Fyrene nok inden fire og tyve Timer bragte til Galgen.

Efter en hel Maaneds Forløb er det næsten umuligt at finde sikre Spor. Hør nu, hvad jeg har faaet opspurgt, men om det er et Spor eller ej, det ved jeg ikke.

Samme Nat, Indbruddet skete, stødte en Dampbaad sammen med en Jolle, hvori der var flere Mænd. Det var ved Midnatstid, og Folkene i Baaden lod til at have stort Hastværk, de roede over mod den vestlige Kyst.“

„Det lyder godt nok!“ indskød Nick Carter. „Du roede naturligvis ogsaa over til den vestlige Kyst.“

„Ja, det forstaar sig. Jeg lod mig i det mindste ro over. Der gjorde jeg saa Bekendtskab med en Baadudlejer. Han havde ikke den Nat lejet nogen Baad ud, men han savnede én næste Morgen.

Han fandt den omtrent en Mil ude i en lille Bugt, og det var tydeligt nok, at den var bleven benyttet om Natten.“

„Det bliver bedre og bedre, Chick. Hvad saa ellers?“

„Ja, paa Vestkystens Jærnbanelinje er der lige over New-Hamburg en lille Station. Forvalteren dér kender alle Mennesker i Nabolaget. Da det første Tog den Morgen kom, steg to Mænd op i det.“

„Ikke flere?“ udbrød Opdageren skuffet.

„Naa, naa, Nick, Du maa heller ikke være altfor fordringsfuld!“ sagde Chick leende. „Paa en saa lille Holdeplads er to Passagerer dog ikke saa lidt!“

„Du er et Vrøvl!“ sagde Nick og truede ad ham med Fingeren. „Du ved meget godt, hvad jeg mener. De andre Krabater er vel stegne ind paa næste Station?“

„Ja, det forstaar sig, for de vovede i hvert Tilfælde ikke at vise sig offentlig sammen.“

„Hvor tog Fyrene hen?“

„De købte ingen Billetter.“

„Det er nogle Pokkers snu Karle,“ sagde Opdageren anerkendende. „Du har Ret, Chick, det er næsten umuligt efter en Maaneds Forløb at forfølge saa svage Spor. Du tog formodentlig derefter til Poughkeepsie og opsøgte Pete Oakey?“

„Ja, selvfølgelig! Jeg kan blot sige, at vor Ven Pete Oakey gjorde det Indtryk paa mig, at han aabent og ærligt tilstod Sandheden.

Det var naturligvis ikke for sit Helbred eller for sin Fornøjelse, at han var i New-Hamburg, han var der i „Embedsmedfør“ — naturligvis i sin sædvanlige Branche, Hus- og ikke Bankindbrud.

Han var netop ved sit Arbejde, ikke langt fra den plyndrede Bank, da han pludselig hørte Eksplosionen.

Det dumpe Knald vækkede ogsaa Folkene i det Hus, hvor han aflagde sit uopfordrede Besøg. Saa lod han sit Værktøj i Stikken og løb sin Vej. Hvorledes han blev grebet, det ved Du jo selv bedst.“

„Javist,“ bekræftede Nick. „Blev Værktøjet fundet?“

„Det meste af det. Til alt Uheld havde Pete Oakey endnu ikke været inde i selve Huset, men havde lige forsøgt at sprænge en af de lukkede Vinduesskodder, da Eksplosionen skete.

Af Skræk tabte han noget af Værktøjet. Da der nu begyndte at blive Røre i Huset, maatte han ned

ad et Espalier, over en Græsplæne og derpaa over en Mur for at naa ud paa Gaden.

Ved at klatre over Muren maa han have tabt en Skruenøgle, som var meget kunstfærdig forarbejdet.

Da han saa kom ud paa Gaden, og Faren for at blive grebet stadig blev mere truende, kastede han den sidste Rest af Værktøjet fra sig, for at der ikke skulde blive fundet noget af den Slags hos ham."

„Aha!" afbrød Nick. „Dette Værktøj blev formodentlig fundet af Politiet og brugt som Bevis imod den Anklagede?"

„Ja, det forstaar sig. Men de gode Herrer var for lade til at se efter ved det Hus, som Oakey foregav at have brudt ind i.

Jeg paatog mig den Ulejlighed og fandt baade under Espalieret og ved Muren det samme Værktøj, som Pete Oakey mente at have mistet der."

„Det er jo Tegn paa, at vor Ven Pete har talt Sandhed og ikke været delagtig i Bankrøveriet," indskød Nick.

„Du antager vel, at Groble er Bankrøveren, ikke sandt, Nick?"

„Jeg ved det."

„Men hvordan vil Du da bevise det?"

„Vi maa se Tiden an. Hvad Dig angaar, Chick, saa maa Du skam finde de to Mænd, som paa den lille Holdeplads tidlig om Morgenen steg ind i Toget.

Det er et vanskeligt Hværv, men maaske kan Togpersonalet være Dig behjælpelig. Konduktøren kender sandsynligvis personlig alle de Passagerer, der kører paa den lille Sidebane, og husker maaske endogsaa de to Mænd, til hvem nogle andre Mænd sluttede sig ved den næste Station."

„Det skulde forbavse mig, om Deres Spor ikke førte til Port Jervis!"

„Jo, det formoder jeg da! Det skulde glæde mig, om det passer."

I dette Øjeblik traadte Husholdersken ind og bragte Nick Carter et Telegram, som han læste højt:

„Deres Ven er her endnu ikke, han forholder sig meget rolig. De fleste af hans Gæster er rejst. Ellers intet nyt.

F. E. Bentley."

„Jeg har sendt Patsy til Port Jervis, men rigtignok først efter at jeg var kommen hjem. Jeg har givet ham Ordre til intet at foretage sig, men blot forholde sig rolig og iagttagende. Nu vil jeg selv ufortøvet tage til Port Jervis."

„Har Du i Sinde straks at arrestere Groble?"

„Ja, hvis jeg var sikker paa, at Nattevagten i Banken vilde kunne genkende ham, arresterede jeg ham lige paa Stedet. Det maa jeg være klar over først!

Opfyld din Pligt og jeg skal gøre min. I hvert Tilfælde vil jeg ikke faa rigtig Ro, før jeg faar den farlige Slyngel uskadeliggjort for en længere Aarrække!"

„Jackspots".

I Forhallen til et af Port Jervis' Hoteller sad der en ung Mand mageligt i en Lænestol.

Han havde Hænderne i Skødet og Fødderne paa amerikansk Maner bekvemt lagt op paa en anden Stol.

Han lænede Hovedet tilbage mod Lænestolens Rygstød og bed i en slukket Cigar.

Dette unge Menneske, der saa ud til at være en Spradebasse af første Skuffe, var i Virkeligheden Nick Carters yderst utrættelige „Sporhund", hans yngste Hjælper Patsy, som her gik under Navnet F. E. Bentley.

Det var ikke langt fra Midnat, og i lang Tid havde den i Forhallen og det lille Kontor, der kun var adskilt ved en Skranke, ikke opholdt sig andre end den meget søvnige Bentley og Hotellets endnu søvnigere Natportier.

Med en mægtig Gaben gned Portieren netop nu Søvnen ud af Øjnene.

Det sidste Tog fra New-York var lige ankommen, og Portieren spekulerede paa, om der vilde indtræffe nye Gæster eller ej.

Han havde næsten opgivet alt Haab, da Yderdøren aabnedes, og en Mand traadte hurtigt ind. allerede paa tyve Skridts Afstand kunde man se, at det var en Handelsrejsende, der „gjorde" i Olie og Sæber.

Han havde to store Haandkufferter med sig og satte dem med et Lettelsens Suk ned paa Gulvet foran Skranken.

Men den Støj, han herved gjorde, var dog ikke stærk nok til at vække Bentley af hans Drømme.

„Jeg skal have et Værelse, helst det bedste i Huset, men ikke over 75 Cts! Desuden maa Sengen være god og uden Befolkning!"

„Naturligvis!" svarede Portieren. „Vi kan selvfølgelig ikke garantere for mulige Lopper, men vi beregner ikke noget ekstra for dem. Vil De blive her længe?"

„Det afhænger af de Forretninger, jeg kan gøre i dette Hul," sagde den Rejsende med en stærk Gaben.

Portieren indførte ham i Rejsebogen som Mr. Nixon og spurgte ham, om han straks vilde op paa sit Værelse.

Jo — det vilde han nok, og nu paatog Portieren sig den strænge Opgave at bringe begge de vigtige Prøvekufferter op til øverste Etage.

Da han atter vendte tilbage til Forhallen, fandt han Bentley i Færd med gabende at række og strække sig.

„Er Klokken tolv?" spurgte den unge Herre og saa paa Uret. „Jeg har spekuleret saa meget, at jeg til sidst faldt i Søvn derover — giv mig Nøglen til mit Værelse!"

Forunderligt nok følte Bentley ikke Trang til at gaa ind paa sit eget Værelse, men med dristig Ligefremhed begav han sig hen til det Værelse, der var anvist den nye Gæst, og bankede sagte paa Døren.

Den Handelsrejsende aabnede ligesaa sagte Døren, lod Bentley komme ind og lukkede atter forsigtigt Døren.

„God Aften," sagde den Indtrædende uden videre. „Vor Mand er her i Hotellet."

„Hvad siger Du, Patsy. Hvor længe har han været her?"

„Han kom lidt over ni."

„Han har vel ikke anet Uraad og fattet Mistanke til Dig."

„Nej, paa ingen Maade. Hvis jeg er rigtig underrettet, saa spiller han Kort."

„Pôker?" spurgte Opdageren.

„Ja, det er det nok. Det Spil kan man jo bedst snyde i."

„Hvor mange Deltagere er der i Spillet?"

„Tre foruden ham selv. Men jeg kender kun Navnet paa den ene. Portieren kaldte ham Harry, og Groble tiltalte ham som Hr. West. Han er Kontorist i Banken her i Port Jervis."

„En letsindig Fyr, vel sagtens?"

„Det kan jeg ikke udtale mig om, men der kan vel ikke være meget ved ham, ellers vilde han nok ikke indlade sig med Groble og hans Kammerater, der selvfølgelig ikke giver deres Herre og Mester meget efter, men ser ud til at være nogle forvovne Fyre."

„Hvis jeg ikke tager meget fejl, er denne Bankkontorist Offerlammet, som skal slagtes," sagde Opdageren.

„Det er nok muligt."

„Det kunde være ganske interessant at se lidt paa det Spil. Nu vil jeg prøve, om det kan lade sig gøre," sagde Nick.

„Det er godt. Mit Værelse er Nr. 54 — God Nat, Mester — og god Fornøjelse!"

Derpaa gik Patsy ind i sit Værelse, medens Opdageren omhyggeligt eftersaa sine Revolvere, og derefter atter begav sig ned i Forhallen.

„Er De tilfreds med Værelset, Hr. Nixon?" spurgte Portieren.

„Ja, udmærket. Men jeg har ikke Lyst til at sove endnu. Er der ingen oppe? Billardværelset er vel allerede lukket?"

„Det er det. Folk i Port Jervis plejer at gaa tidlig til Ro. Men for Resten," tilføjede han efter kort Betænkning, „hvis De havde Lyst til et Spil Kort —"

„Poker," afbrød Opdageren ham med et lille Sideblink.

„Ja, det er vist saadant noget."

„Det var netop noget for min Faders eneste Søn. Kan jeg mon komme med til det?"

„Det koster jo ikke noget at spørge — jeg skal se, om det kan lade sig gøre."

„Det er godt, men De behøver ikke at sige, at jeg er opsat paa at spille med — jeg kunde godt have Lyst til at se til en lille Tid blot for Tidsfordriv!" raabte Nick efter Manden, der allerede var oppe ad Trappen.

„Ja, nu skal jeg spørge Hr. Groble."

Et Par Minutter efter vendte Manden tilbage med den Meddelelse, at det skulde være Herrerne en Fornøjelse, om Hr. Nixon vilde se paa eller tage Del i deres Spil, ganske som han selv havde Lyst.

Derpaa førte han Opdageren ind i et almindeligt Hotelsoveværelse.

Der sad fire Mænd omkring et Bord, opfyldt med Kort, Spillemærker, Flasker og Glas.

Ved første Øjekast genkendte Nick Carter tre af Mændene.

Det var Groble og de to Gutter, der havde staaet Vagt ved Parkindgangen, Cal og Alec.

Alec blev forestillet for Opdageren som Hr. Macdougal og Cal som Hr. Armstrong, den ubekendte Fjerde, en smægtende, ung Mand i Begyndelsen af Tyverne, blev præsenteret som Mr. West.

„Vil De være med i Spillet?" spurgte Groble, da Præsentationen var overstaaet.

„Ellers Tak!" svarede Opdageren, „men det synes mig, at De spiller lidt for højt efter mine Forhold. Jeg tror, jeg gør klogest i at se til. Maaske tillader Herrerne, at jeg byder paa en Flaske Vin?"

„Et godt Glas Vin skal man aldrig gaa af Vejen for," brummede Cal tørt.

Nick sendte derpaa Bud efter en Flaske Champagne.

Da Flasken var trukken op, og de havde faaet sig et Glas, fortsattes Spillet.

Der blev spillet „Jackpots", en Afart af det amerikanske Nationalspil.

West sad lige over for Groble og Nick rykkede sin Stol hen, saa at han kunde se over den unge Herres Skulder.

Indsatsen var tyve Dollars, og hver Spiller indbetalte dette Beløb i Spillemærker, før Kortene blev blandede og delte om.

Groble gav Kort. Cal, der sad til Højre for ham, sagde „Pas". West havde to Konger og begyndte med tyve Dollars.

De andre Mænd forøgede Beløbet, saa at Indsatsen i „Puljen" til Slut var stegen til 160 Dollars.

„Det er en køn Indsats for en Kontorist, hvis hele Maanedsgage maaske er 80 Dollars," tænkte Opdageren.

Hver af Spillerne trak tre Kort. Men da viste det sig, at ingen var bedre end dem, de oprindelig havde, indtil endelig en af Modspillerne havde faaet to Esser.

West satte et nyt Spillemærke ud, før han saa paa de Kort, han havde trukket, og han tog dem ikke op, før Modspillerne ligeledes havde indsat og trukket Kort.

Nu forhøjede Alec Spillet med fem Dollars.

Groble grundede en Tid lang og bød tilsidst hundrede Dollars.

Cal smed sine Kort.

Derefter saa West paa sine Kort. Han havde et Par Tiere. Han syntes, det var Synd at kaste begge Kongerne, derfor begyndte han at tælle sine Spillemærker.

Han havde ikke tilstrækkelig Forsyning til at overbyde Indsatsen, der var 150 Dollars for hver og greb derfor i Lommen for at tage flere Penge frem.

„Jeg maa skrive til Moder," sagde han med et svagt Smil.

Alec forøgede Indsatsen med endnu hundrede Dollars.

Opdageren forstod, at de to Spillere havde deres Lam færdig til Slagtningen, og han ventede nu paa, at Groble ogsaa skulde forøge Indsatsen, men det skete til hans Forbavselse ikke.

Med kendelig Nervøsitet tog Kontoristen et Hundreddollarstykke op af Lommen og kastede det i „Puljen".

Nu blev Kortene lagte op. Imod Wests Konge havde Alec tre Firer at opvise, Groble derimod havde Tiere og Ottere.

„Det er ikke meget, men dog tilstrækkeligt," sagde Alec leende og strøg „Puljens" Indhold til sig.

West sad tilbagelænet i Stolen med sammenpressede Læber.

„Har De nok?" spurgte Groble spottende. „Vil De høre op?"

„Jeg vilde før lade mig hænge — nu er Spillet jo først rigtig begyndt!" udbrød Kontoristen i vild Ophidselse. „Lykken vil nok igen staa mig bi!"

Med et tvungent Smil vendte han sig mod Opdageren og sagde:

„For en Time siden vandt jeg over femhundrede Dollars."

„Saa!" svarede Nick i synlig Forbavselse.

Han havde egentlig mest Lyst til at advare det unge Menneske mod at spille videre; men det var jo endelig ikke hans Sag at bevare en taabelig Spiller for uundgaaeligt Tab.

West købte Spillemærker til et Beløb af 500 Dollars, og Cal blandede Kort og delte om. Denne Gang havde West et Par Knægte at opvise, og Spilleindsatsen tilhørte ham.

Med samme Resultat gav han selv Kort, og nu var det Turen til Alec at give Kort. Denne Gang var der 240 Dollars sat ind.

Cal begyndte med 50 Dollars. West havde tre Syvere paa Haanden og forøgede Indsatsen med 100 Dollars. Derefter sagde Alec „Pas", og Groble kom med i Spillet.

West trak et Kort, de andre hver tre. Nu satte Cal et hvidt Mærke, og West saa paa de Kort, han havde trukket.

Han havde fire Syvere.

„Jeg forøger Beløbet med 100 Dollars," sagde han rolig.

Øjeblikkelig lagde Cal sine Kort, og efter en lille Overvejelse fulgte Groble hans Eksempel.

„Naa!" sagde West leende, da han viste sine Kort og stak Gevinsten til sig, „det ser jo bedre ud, det var kun Skade, at ingen bød højere, for denne Gang havde jeg stukket alt."

Opdageren blev efterhaanden mere og mere klar over, at det drejede sig om det mest drevne og udspekulerede Kortspil, han nogen Sinde havde set.

I og for sig var Indsatserne ikke meget høje, men dog saa høje, som Slynglerne tænkte, at den unge Kontorist vilde gaa med til.

Ved Begyndelsen af Spillet havde de ladet ham vinde, og for at gøre ham sikker, lod de ham nu atter faa lidt Gevinst.

Naturligvis vilde de blot hidse ham op og forlede ham til ubesindig høje Indsatser for derefter fuldstændig at udplyndre ham.

Allerede det næste Spil viste, at Nicks Formodning slog til.

West havde to Esser og satte hundrede Dollars. Saa kom de andre med i Spillet. West trak et Es til. Hver af Medspillerne trak tre Kort, undtagen Cal, der nøjedes med at tage ét.

Atter væddede West hundrede Dollars, men de andre holdt ham Stangen, og Indsatsen blev forhøjet, til Kontoristen havde indsat sin sidste Dollars.

Da nu Kortene blev lagte op, viste det sig, at Alec og Groble kun havde tre smaa Trumfer, mens Cal derimod kunde opvise et lille „fuldt" Hus, det vil sige, fire af samme Slags.

Dermed havde han vundet og strøg hele den samlede Indsats til sig.

West skælvede som et Espeløv og blev ligbleg.

„Jeg maa holde op," sagde han med hæs Stemme og skød Kortene fra sig.

„Det gør mig ondt," sagde Groble. „Men hvem ved, næste Gang har De maaske mere Held. Maaske vil De nu spille med, Hr. Nixon?"

„Næh!" sagde den Adspurgte med et polisk Smil, „jeg har ikke Lyst til at telegrafere til mit Firma om at sende mig Penge til min Hotelregning. — Et lille Forsøg kan jeg dog nok gøre."

„Godt, vil De være saa venlig at indtage Hr. Wests Plads."

„Ja, nu sidder jeg her," sagde Opdageren, „men jeg vil først sige Dem, mine Herrer, at taber jeg for meget, hører jeg op."

„Ja, det forstaar sig, De kan høre op, naar det passer Dem."

Imidlertid gik West urolig op og ned i Værelset.

„De vil da vel ikke allerede stikke af?" spurgte Groble ham. „Naar vi er færdige med Spillet, skal vi have noget at spise."

„Nej, ellers mange Tak, enhver Bid vilde blive siddende fast i Halsen!" svarede det unge Menneske.

„Bliv nu bare rolig siddende her!" sagde nu ogsaa Nick. „Skulde jeg have Held med mig, kan jeg maaske hjælpe Dem ud af Deres Forlegenhed, saa smiler Lykken dog endnu en Gang til Dem."

„Jeg kan jo se til en lille Tid," sagde den unge Kontorist forknyt, medens han satte sig paa den Stol, som Nick Carter før havde siddet paa.

Spillet blev fortsat. I Begyndelsen var Indsatserne ret beskedne, og der blev ikke spillet højt.

„Ja, det forstaar sig, nu spiller de ærlig for at finde ud af, hvor meget jeg kan," tænkte Opdageren ironisk.

Han vandt nogle Dollars fra Groble og tabte atter omtrent den samme Sum til de andre Medspillere.

Da Alec og Cal gav Kort, fik han ikke Trumfer nok til at vove noget Beløb og sagde derfor „Pas".

Da det var Grobles Tur til at give, var Opdageren derfor noget tilbage for de øvrige.

Denne Gang sagde Cal „Pas", da han ingen Trumfer havde.

Nick havde to Knægte, et Es, en Konge og et lavere Kort. Han begyndte med 100 Dollars.

Straks gjorde Alec og Groble det samme.

Da de skulde trække Kort, kastede Nick sine Knægte og det lave Kort og beholdt blot Es og Konge.

„Aa, de tror nu, at de allerede har sat mig Kniven paa Struben," tænkte Nick fornøjet.

West, der kiggede ham over Skulderen, kunde kun med Møje holde sig fra at gøre ham opmærksom paa hans formentlige Fejltagelse.

Opdageren afholdt sig fra at se paa det unge Menneske, der ikke af Uvidenhed maatte forstyrre hans Plan ved plump Indblanding.

Ogsaa de andre trak tre Kort.

Det var Nicks Tur til at vædde. Uden at se paa de Kort, han havde trukket, lagde han et hvidt Mærke paa Bordet.

Alec forhøjede Indsatsen med 50 Dollars, og efter lang Tøven satte Groble endvidere 100 Dollars.

„Det samme, gamle Spil," tænkte Opdageren. „Hvis blot Lykken er mig en Smule gunstig, skal jeg nok rigtig faa narret de Fyre."

„Jeg ser," sagde han højt med et elskværdigt Smil, „at hver af de Herrer har forhøjet sin Indsats. Hvis jeg faar Lykken med mig, kan det jo blive morsomt."

Derpaa saa Nick de Kort, han havde trukket. Der var to Esser til og en Sekser.

„Det er godt," sagde han smaaleende, da han atter lagde sine Kort ned. „Det er en betydelig Forbedring, jeg forhøjer med fem Hundrede Dollars."

„Det kan jeg ikke være med til," sagde Alec modvillig.

Nu kom Turen til Groble. Det tog lang Tid, før han kunde bestemme sig. Endelig skød han alle de Spillemærker, han havde foran sig, hen mod Bordets Midte.

„Alt det skal med!" sagde han hurtigt.

Nick regnede i en Fart ud, at Indsatsen var bleven forhøjet med 350 Dollars.

Han lagde den samme Sum paa Bordet.

„Nuvel, jeg fik en Dronning til," sagde Groble leende, idet han rakte Haanden ud efter „Puljen".

„Nej, stop!" sagde Opdageren koldblodigt og lagde nu ogsaa sine Kort op.

Da han holdt sit Blik fast rettet paa sine Medspillere, undgik det ikke hans Opmærksomhed, at de saa forfjamskede paa hverandre og ikke vidste, hvad de skulde sige, til hans tre Esser paa Bordet.

„Naa, det er godt!" brummede Groble endelig.

Nick tog „Puljen" til sig, den indeholdt mest Pengesedler. Derpaa talte han Spillemærkerne og sagde:

„Naa, mine ærede Herrer, vær saa venlige at indløse Mærkerne, nu har jeg spillet nok for i Aften."

Medens han talte, holdt han Haanden paa Revolveren under Frakken, thi han var fuldstændig forberedt paa, at Fyrene nu vilde vise deres sande Væsen.

Et Øjeblik lod det ogsaa til, at de var fjendtlig stemte, men saa greb Groble tavs efter en lille Haandtaske og tog en tyk Seddelbunke op af den.

Langsomt talte han derpaa det Beløb op, som var nødvendigt til Indløsning af Spillemærkerne.

„Naa, vil De saa hjælpe Hr. West?" spurgte Groble tilsidst med en bittersød Mine.

„Det kunde virkelig ikke falde mig ind," svarede Opdageren lystig og rejste sig. „Enhver for sig og alt for mig!" det er mit Valgsprog. God Nat, mine Herrer!"

Før de Tilstedeværende kunde komme sig af deres Forbavselse, havde Opdageren allerede forladt Værelset.

Harry Wests Skriftemaal.

Et Øjeblik blev Opdageren staaende ude i Gangen for at lytte efter, hvad Mændene talte om.

Han kunde ikke nøjagtigt forstaa, hvad det var, de sagde, men saa meget var sikkert, at den unge Kontorist med bønfaldende Stemme ytrede noget, som Groble kom med barske Indvendinger imod.

„Aa, det lader til, at West forsøger at faa noget tilbage af Spillerne," hviskede Opdageren hen for sig.

Nu blev Stolene inde i Stuen rykket tilbage til Tegn paa, at Spillet var forbi.

Der var jo heller ingen Grund mere for Bedragerne til at spille, da de jo ingen havde at lade det gaa ud over.

Da Spillerne hvert Øjeblik kunde komme ud i Gangen, skyndte Opdageren sig ind i sit Værelse.

Han lod Døren staa aben, men tændte ikke Lys. Paa den Maade stod han i Mørke og kunde uden selv at blive set, nøie iagttage Mændene, da de straks efter forlod Værelset og gik ned ad Trapperne.

Den unge Kontorist lod til at være meget fortvivlet.

„Hold nu op med det Klynkeri," afbrød Groble ham brøsigt. „Er det en Manér at holde saadant et Hus for de usle Par Dollars' Skyld?"

Opdageren fulgte forsigtigt efter Mændene. Uden for Døren holdt en Vogn, og Nick frygtede allerede for, at West skulde køre bort med det nette Trekløver.

Dette skete dog ikke, de tre Mænd steg op og lod Kontoristen tilbage i en Tilstand, som tydelig viste, at den letsindige Spiller i sin Fortvivlelse ikke anede, hvad han skulde gøre.

„Er der nogen, der pønser paa at begaa Selvmord, saa er det nok denne lille Dumrian," sagde Nick hen for sig.

Derpaa gik han ud af Hotellet og lagde Haanden paa den unge Mands Skulder.

West stirrede forstyrret paa ham.

„Kom med, jeg har noget at tale med Dem om," sagde Nick kort.

Som i Drømme fulgte Kontoristen med ham op paa Værelset.

„Naa, unge Mand," sagde Opdageren strængt, da han havde lukket Døren, „skrift nu for mig, alt hvad De har paa Hjærte!"

Harry West stirrede et Øjeblik bestyrtet paa ham, saa blev hans Mine trodsig.

„Hvad vil De mig?" spurgte han hæst.

„Kære Ven, De gør klogest i ikke at skjule noget som helst for mig," sagde Opdageren koldt.

„Med hvilken Ret stiller De mig et saadant Spørgsmaal?" spurgte West i ny Ophidselse. „De lovede at hjælpe mig, og hvis De havde gjort det, saa, saa — —"

„Saa vilde De ogsaa have tabt mine Penge," afbrød Nick ham. „Kære Hr. West, forstaa mig rigtigt, for det er mit Ønske at hjælpe Dem. Kom derfor ud med Sproget, og jeg skal ogsaa være oprigtig mod Dem. Mit Navn er ikke Nixon, men jeg er Opdager fra New York og hedder Nick Carter."

„Nick — Nick Carter!" stønnede den unge Kontorist, næsten lamslaaet af Forfærdelse. „Du store Himmel, saa er jeg fortabt."

„Snak! Intet Menneske er fortabt, før han selv opgiver Ævret! Let nu Deres Hjærte ved et uforbeholdent Skriftemaal," sagde Nick indtrængende. „De har naturligvis spillet med Penge, der ikke tilhørte Dem selv?"

„Ja," stammede den ulykkelige, unge Mand og sank ned paa en Stol, mens han skjulte Ansigtet i sine Hænder. „Ja, jeg er paa Grund af mit Hang til Spil bleven en Forbryder."

„Ja, det vidste jeg to Minutter efter, at jeg havde opholdt mig i samme Værelse som De," bemærkede Opdageren venligt. „Vær nu en Mand, West, og svar mig ærligt. Er det første Gang, De har forgrebet Dem?"

„Ja, det kan jeg aflægge min Ed paa, Hr. Carter. Jeg har ofte før spillet, men det var altid med mine egne Penge."

„Spillede De med de samme Mænd som før?"

„Ja, men kun om smaa Beløb. Groble er en Hædersmand, som —"

„Sig mig hellere, hvorledes Spillet i Aften kom i Stand?"

„For et Par Dage siden blev jeg indbudt af Groble til et Spilleparti. Han sagde, at vi denne Gang skulde spille om højere Indsatser. Det kom mig ret til Pas, for jeg havde hidtil altid vundet. Den forrige Gang endog over hundrede Dollars — og jeg troede, at Lykken heller ikke nu vilde svigte mig!"

„Saa tog De lidt af Bankens Penge med Dem?" spurgte Opdageren.

„Ja, men det skyldtes kun et rent Tilfælde," svarede West klynkende. „Jeg havde netop i Gaar Eftermiddags lige lukket Banken, da der kom en Farmer her fra Omegnen og vilde indbetale en større Sum, og da han ikke gærne vilde tage Pengene med sig hjem igen, bad han mig om at opbevare dem for sig om Natten og i Morgen tidlig skrive dem til paa hans Konto."

„Med disse Penge spillede De altsaa nu i Nat?"

„Ja — de — gik — jo med! Jeg havde selv kun lidt over 100 Dollars."

„Hvormeget har De saa tabt alt i alt?"

„Lige tusind Dollars, Hr. Carter! Aa, nu skammer jeg mig derover — det er Synd for min stakkels Moder," hulkede Kontoristen.

„De skulde lidt før have tænkt paa Deres Moder," afbrød Opdageren ham strængt. „Men jeg vil holde mit Ord — det har jeg nu villet hele Tiden, men paa en anden Maade, end De tænkte.

I sidste Omgang vandt jeg noget over tusind Dollars. Her er Pengene. Bring straks i Morgen tidlig Farmerens Konto i Orden, og Restbeløbet kan De selv beholde."

Det unge Menneske vovede knapt at tro sine egne Øjne.

Den pludselige Skiften fra haabløs Fortvivlelse til uventet Lykke syntes formelig at lamme ham.

„Jeg ved næppe, hvorledes jeg skal takke Dem, Hr. Carter," stammede han. „Jeg sværger Dem til, at jeg skal aldrig mere røre et Kort."

„Det vil De gøre klogt i, min unge Mand," sagde Nick Carter alvorlig. „De har vel endnu ingen Anelse om, hvor nederdrægtig De er bleven behandlet?"

„Men Groble er jo en Hædersmand —"

„Han er en Bedrager," afbrød Opdageren ham smilende. „Men for at komme til noget andet, De forstod vist ikke mit sidste Spil, vel?"

„Nej, jeg maa ærligt tilstaa, at det forekom mig meget uklogt at kaste begge Knægtene."

„Det skal jeg hurtig forklare Dem Grunden til," sagde Opdageren. „Jeg lagde Mærke til, at Groble gav Dem gode Kort til at begynde med, og derefter saameget, at De kunde forbedre Deres Haandkort.

Men samtidig saa jeg ogsaa, at han betænkte sine Kammerater ulige bedre. Tillige var han durkdreven nok til ikke bagefter at give Fyrene særlig fine Kort, for at De ikke skulde blive mistroisk."

„Ja, nu, De siger det, synes jeg ogsaa, det gik saadant til," sagde Kontoristen spagfærdig. „Det var altsammen saa fint regnet ud, at jeg maatte falde i Snaren."

„Naa, paa den Maade vilde den Kæltring ogsaa fange mig," vedblev Opdageren smilende. „Han gav mig to Knægte, altsaa godt nok til at begynde med, og jeg var sikker paa, at han senere vilde give mig endnu bedre Kort for at vække min Tillid og faa mig til at spille højt, mens han eller Macdougal fik tre af samme Slags.

Da jeg saa Es og Konge paa min Haand, tænkte jeg med Rette, at han tilfældig havde kastet dem til mig — dermed mener jeg, at han kun vidste, at han gav mig to Knægte og ikke kendte de øvrige Kort. Hvis han nu ved næste Omdelen virkelig gav to højere Kort, kunde det kun dreje sig om Konger eller Esser. Derfor beholdt jeg Konge og Es, og Resultatet viste, at min Beregning var rigtig. Forstaar De det nu, unge Mand? Den af Dem saa højagtede Groble er en fortræffelig Snyder og en af de farligste Falskspillere, jeg nogen Sinde har truffet paa!"

„Det er forfærdeligt," stønnede West. „Jeg kan daarlig tænke mig det — Groble er Kunde i vor Bank og har en betydelig Konto."

„Det er nok muligt, for han er ogsaa professionel Bankrøver," sagde Nick Carter tørt.

„Bankrøver? Ved De det sikkert, Hr. Carter?" udbrød West rædselsslagen.

„Jeg plejer omhyggeligt at vælge mine Ord," sagde Opdageren med Eftertryk. „Groble er Bankrøver, jeg er skarpt paa Spor efter ham."

„Du store Himmel, hvad har jeg dog gjort!" stønnede West.

„Naa," spurgte Nick forbavset. „Har De endnu mere paa Samvittigheden?"

„Ja, hvordan skal jeg kunne fortælle Dem det?" udbrød Kontoristen. „Før vi i Aften satte os til at spille, snakkede vi om vore Bankforhold, og jeg kom da til at sige, at vi i Morgen ventede en stor Indbetaling. Han stillede flere Spørgsmaal til mig, og —"

„Naa, hvad har De saa mere fortalt ham?" spurgte Opdageren kort.

„Jeg fortalte ham, at jeg ved Middagstid var alene i Banken, og at der i Gitteret tæt ved Siden af min Plads er et Hul, netop der, hvor Pengesedlerne ligger bunkede op. Nu indser jeg jo godt, at jeg hermed ligefrem har givet ham et Vink!"

„Ja, naturligvis har De det," sagde Nick Carter. „De har nøjagtigt anvist ham, hvorledes han i Morgen Middag i al Gemytlighed kan plyndre Banken, — og at han drager sig dette Vink til Nytte, det kan De bande paa. De andre Bankfunktionærer er sandsynligvis paa den Tid gaaede til Middag."

„Ja, det er de. Vor Bank er kun lille, men Forretningsfolk og Landmænd sætter dog en hel Del ind. Da den Slags Folk sjældent kommer i Middagstiden, er det nok, at der er en til at passe Kontoret."

„Ja, det forstaar sig, derfor bliver ogsaa de fleste Bankrøverier udførte i Middagstiden," sagde Opdageren skarpt. „De har planlagt Deres Forehavende rigtig godt, unge Mand!"

„Planlagt — jeg — aa, Hr. Carter!"

„Har De ikke forklaret Groble, hvorledes det kan gøres?"

Det unge Menneske stod som forstenet.

„Barmhjærtige Himmel, hvad har jeg dog gjort," stønnede han tilsidst, „aa, Hr. Carter, sig mig, hvad jeg skal gøre."

„Før mig, lige med det samme til Deres Bankdirektørs Lejlighed. Vi maa ringe ham op og fortælle ham alt."

„Skal han ogsaa vide Besked med vor „Jackpots", stammede West forlegen.

„Det kan ikke undgaas. Men vær ikke ked af det, jeg skal nok lægge et godt Ord ind for Dem," beroligede Nick den frygtsomme, unge Mand.

„Aa, det er haardt. Men det kan vel ikke blive anderledes."

„Kom nu," sagde Opdageren. „Vi har ikke et Minut at spilde!"

Et Bankrøveri og dets Følger.

Næste Morgen Klokken ni aabnede Kassereren den hemmelige Laas, hvormed Yderdøren til Bankbygningen var forsynet.

Og endnu før han havde faaet lukket Døren op, kom Bankdirektøren.

„God Morgen, Hr. Lake," sagde han til sin Undergivne: „Har De ikke set West?"

„Nej, men han er altid præcis!"

Dermed lukkede Kassereren Døren op, og traadte indenfor.

Direktøren tøvede et Øjeblik paa Dørtærskelen og saa ned ad Gaden.

„Ja," sagde han, „der kommer West."

Et Øjeblik efter kom Kontoristen. Natteroderiet sporedes ikke i hans Træk.

Han hilste sine Foresatte paa sædvanlig høflig Maade og indtog derefter sin Plads ved Gitteret.

„I Dag faar vi godt at bestille, Harry," sagde Direktør Taft til ham, mens han saa paa, at den unge Mand hobede Seddelbunkerne op ved sit Vindue.

Han ventede ikke paa Svar, men kaldte ved et Vink Kassereren med sig ind paa Privatkontoret.

Der opholdt de to Mænd sig nogle Minutter, og i den Tid var den ærværdige, graanede Kasserer vel nok den mest forbavsede Mand i hele Port Jervis.

Ude i Kontoret hørtes gentagne Gange hans Stemme, der udtrykte den højeste Bestyrtelse.

„Er det virkelig muligt?" Saaledes blev han ved, til han endelig raabte: „Men tør De da virkelig i Fremtiden have Tillid til ham?"

Selv om Kontoristen havde hørt disse Udraab, lagde han dog ikke videre Vægt paa dem, men arbejdede ufortrødent videre.

Han var netop i Færd med at bogføre en Kundes Indbetalinger, da Direktøren og Kassereren atter viste sig i Kontoret.

Kassereren gik ikke lige hen til sin egen Pult, men stillede sig meget nær op ad den unge Kontorist og betragtede ham, som om han aldrig havde set ham før.

„Jeg tror, at De har talt forkert sammen," sagde Kontoristen netop til Kunden, „De giver mig ti Dollars mere, end De vil indbetala."

„Aa, Sludder — da? Er det virkelig Tilfældet, Harry?" sagde Landmanden forundret.

„Tæl en Gang selv efter!"

„Ja, De har Ret, Harry," mumlede Landmanden et Øjeblik efter. „Hvis De ikke var saa forbandet ærlig, vilde jeg nu have været ti Dollars fattigere."

„Ja, det er smukt, naar Bankkontorister er ærlige, — ikke sandt, Harry?" spurgte Kassereren med en ejendommelig Betoning.

Kontoristen bed sig i Læben og saa urolig ud.

„Det mener jeg ogsaa, Hr. Lake," indrømmede han endelig sagtmodigt, uden at se op. Rystende paa Hovedet gik Kassereren hen til sin egen Pult.

Formiddagstimerne gik paa den sædvanlige, travle Maade, indtil endelig en Fabrikspibe i Nærheden forkyndte Middagstimen.

„Vil De ikke gøre mig Selskab, Lake og spise til Middag sammen med mig henne paa Hotellet?" sagde Bankdirektøren til Kassereren. „Det ser jeg hellere, end at De gaar hjem, for jeg har noget vigtigt at tale med Dem om."

„Ja, Tak, naar De særligt ønsker det, Hr. Taft," svarede Kassereren langtrukkent med et mistroisk Blik hen til den unge Kontorist.

„Klokken et er vi tilbage, West," sagde Direktøren og forlod Lokalet med sin Ledsager.

De var snart inde i Hotellet, som laa i samme Karré, kun et Par Huse derfra, men de gik blot ikke ind i Spisesalen. De skyndte sig op ad Trapperne lige til øverste Etage.

Hvis nogen her havde set dem, vilde Vedkommende, som havde staaet heroppe, kunne have nydt et sjældent Skuespil ved at se, baade Bankdirektør og Kasserer krybe gennem Tagvinduet ud paa det flade Tag og derefter glide ned paa Nabohusets Tag, som var endnu lavere.

De kunde ikke ses fra Gaden. Den, der skulde iagttage deres underlige Færd, maatte selv have befundet sig paa Taget. Men der var ingen at opdage vidt og bredt omkring.

Direktøren og Kassereren gik fra det ene Tag til det andet, til de endelig havde naaet Taget paa Bankbygningen.

Derpaa aabnede de et Tagvindu og steg forsigtigt ned til øverste Etage.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Kontorist Harry West var imidlertid alene i hele Banken.

Fem Minutter over tolv kom der en Kunde ind i Lokalet for at gøre en Indbetaling. Tre Minutter efter kom en Dame, der skulde have en Hundreddollarseddel vekslet.

Saa gik der flere Minutter, uden at den ensomme Kontorist fik noget at bestille.

Endelig kørte en lille Vogn, hvori der sad tre Mænd, op for Bankbygningen.

Enhver, der var kendt i Byen, vidste, at Vognen tilhørte en af de største Vognmænd i Port Jervis, og de fyrige Heste var netop de samme, som Nick Carter havde haft forspændt ved lille Dorrits Bortførelse.

De tre Mænd var aabenbart Fremmede. I det mindste var der ingen i Byen, der kendte dem. Havde Nick Carter derimod været til Stede, vilde han nok i Trekløveret kunne have genkendt Groble og hans Venner trods deres snedige Forklædning.

I dette Øjeblik foretog den unge Kontorist sig noget højst mærkværdigt.

Han slæbte en høj, tom Kasse hen til det Sted, hvor han havde sin Plads ved Gitteret. Saa sprang han op paa Kassen — og hans Fødder stod nu kun et Par Tommer neden for Bordet.

Derpaa bøjede han sig, som om han vilde sætte sig paa Hug, og mindede ikke lidet om en Artist, der lige skal til at udføre et forvovent Højdespring.

Det maatte være en temmelig ubekvem Stilling, og dog vilde enhver, der stod uden for Gitteret, have svoret paa, at Kontoristen paa almindelig Maade stod paa sin Plads.

Kun en af de tre Mænd, der var kommen kørende i Vognen, traadte ind i Banken.

Den Indtrædende havde et stort Fuldskæg, og Hatten var trukket dybt ned i Panden.

Han gik hen til Gitteraabningen og rakte Kontoristen en Check, der lød paa et Beløb af 500 Dollars.

Kontoristen saa paa Check'en og gav ham den tilbage.

„Vi kender Dem ikke her i Banken, saa hvis De vil have en Check indløst, maa De lade Dem indføre af en Kunde," sagde han afvisende.

„Men hvorfor dog?" udbrød den Fremmede højlig forbavset. „Taft og Lake kender mig begge to. Vis blot de Herrer den Check."

„De er begge gaaede til Middag."

„Godt, saa har vi en her, som er god nok til at indføre mig," raabte Manden, mens han stak en Revolver ind gennem Gittervinduet.

„Naa — det var rigtignok en ny Maade," stammede Kontoristen med vidt opspilede Øjne.

„Maa jeg bede Dem, lille Ven, være saa venlig at række mig den Seddelbunke der ved Siden af Dem," sagde Manden med Revolveren høflig.

„Det gør jeg ikke. Vil De have Bunken, maa De tage den selv!"

Den Fremmede smilte bistert.

„Det er godt, jeg skal nok selv faa fat i den," knurrede han. „Har De Deres Liv kært, saa rør Dem ikke ud af Pletten, eller jeg skyder Dem ned."

Mens han stadig holdt Revolveren i sin højre Haand, stødte han med den venstre haardt ind mod Staaltraadsgitteret, netop paa det beskadigede Sted, som Harry West havde talt om.

Gitteret gav virkelig saa meget efter, at Manden kunde stikke sin Haand ind og tage flere Bundter Pengesedler. Han stak disse i Lommen og greb for anden Gang igennem Gitteret for ogsaa at tage de øvrige Bundter.

I dette Øjeblik sprang Kontoristen højt til Vejrs og sin Trusel tro løsnede Bankrøveren straks et Skud, men Kuglen fløj bort under Kontoristens Ben.

Overrasket traadte Røveren et Skridt tilbage og vilde skyde for anden Gang, da Kontoristen pludselig styrtede ud over ham med hele sit Legemes Vægt.

Skurken skældte og bandte, mens han gik bagover.

Netop i samme Øjeblik kom Direktøren og Kassereren ilende ind fra et Bagværelse.

„Pas endelig paa de to Mænd i Vognen!" raabte Kontoristen. „Lad ikke de Fyre undslippe."

Harrys Ord var overflødige.

Port Jervis's Politiinspektør kom hurtigt over Gaden fra en Butik, hvor han havde holdt sig skjult, og i samme Øjeblik greb Patsy, der „ganske tilfældig" havde staaet ved en Gadelygte der i Nærheden, fat i Hestenes Tøjler, mens han rettede sin ladte Revolver mod de to Mænd i Vognen.

„Bliv siddende stille!" raabte han højt til dem.

I Banken havde den unge Kontorist imidlertid flot givet Røveren, der laa under ham, Haandjærn paa.

Derpaa rev han det falske Fuldskæg af sin Fange.

„Det er dejligt Vejr i Dag, ikke sandt, Hr. Groble," sagde han spottende, idet han rejste sig.

„Hvem Fanden er De?" brølede den lænkede Mand, og kunde knapt faa sine Ord frem af lutter Harme.

„De tror, at jeg er Harry West," svarede den formentlige Kontorist nu med et elskværdigt Smil. „Det er en lille, beklagelsesværdig Fejltagelse fra Deres Side, men nok tilgivelig, da jeg vel har forklædt mig ret skuffende.

Mit virkelige Navn er Nick Carter, og for nogle Dage siden nød jeg som Landmaaler Cranford godt af Deres elskværdige Gæstfrihed —"

Opdageren kunde ikke mere faa Ørenlyd, i den Grad væltede det ned over hans Hoved med saa mange rasende Eder, at en Sergent, der tærper med Rekrutter, ikke kunde have brugt flere i et helt Aar.

Imidlertid var Cal og Alec, de to Fyre paa Vognen, blevne fængslede af Politiet.

De havde ogsaa været forklædte. Efter fuldført Bedrift vilde de alle have kørt lige til Jærnbanestationen og der klædt sig om inden Rejsen med det første Iltog vestpaa.

Denne Hensigt kunde de imidlertid ikke nu komme til at udføre i den nærmeste Fremtid.

David Groble fik tyve Aars Tugthus, hvad Nick Carter havde forudsagt, mens begge hans Fæller slap med ti.

Naturligvis havde de ogsaa Bankrøveriet i New-Hamburg paa Samvittigheden, thi Nattevagten i Banken genkendte med Bestemthed en af Røverne i Groble.

Opdagelsen af disse Forbrydere gjorde den brave Pete Oakey ovenud lykkelig, thi for første Gang i sit Liv blev han med Hæder frikendt — iøvrigt et Tilfælde, som ikke gentog sig paa hans videre Løbebane.

Den letsindige, unge Bankkontorist, hvis Rolle Nick Carter havde spillet i det afgørende Øjeblik efter Aftale med Bankdirektøren, slap helskindet ud af Sagen.

Harry West blev ganske vist ikke i sin hidtige Stilling, men Bankdirektøren skaffede ham Plads et andet Sted.

Det unge Menneske, der oprigtig angrede sin Letsindighed, førte efter den Tid et mønsterværdigt Liv.

David Groble kom imidlertid ikke i Tugthuset.

Den Tanke, at skulde tilbringe tyve Aar bag Laas og Lukke, var for meget for den stolte, frihedsvante Mand.

En Nat havde han forstaaet at unddrage sig Fangevogternes Agtpaagivenhed, og han hængte sig paa Celledøren.

„Onkel Philip" aandede lettet, da han hørte Beretningen om hans Død. Nu behøvede han ikke mere at være bekymret for lille Dorrits Fremtid.

Fra den Tid hed den lille Pige Dorrit Sherman, thi hendes Bedstefader havde sat igennem, at hun skulde bære hans Navn.

Da den lille Pige endnu var altfor ung og barnlig til, at de oplevede Begivenheder vilde fæste sig i hendes Hukommelse, glemte hun snart, hvilken uheldsvanger Rolle hendes umenneskelige Fader havde spillet i hendes Liv.

Ja, hun vidste snart ikke mere, at Groble havde været hendes Fader, men hun havde faderlige Venner i sin kærlige Bedstefader og i den rare „Onkel Nick."

Ham holdt hun ganske særlig af, og hendes søde, lille Ansigt straalede altid af Glæde, naar den berømte Opdager besøgte dem.

Den lille Piges Kærlighed og Hengivenhed var rigelig Belønning for Nick Carter, og den Tanke fryldede ham stadig, at han, med Fare for sit eget Liv, dog havde forstaaet at føre sin Sag igennem, saa at Sorger og Fjendtligheder for bestandig var banlyste fra lille Dorrits Liv.

Ende.

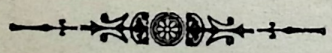

Næste Bind (Nr. 21) indeholder:

En Slyngelstreg paa Traverbanen.

Trykt og Forlag hos A. Eichler,
New York. London E. C. Dresden. Paris.